

Giới thiệu Chị, Em Yêu Chị

Chị, Em Yêu Chị là truyện teen nói về Trần Thiên Hương, nữ giám đốc trẻ tuổi, giỏi giang nổi tiếng trong giới tư bản. không chỉ nổi tiếng với sự giàu có, tài giỏi mà còn được đặc biệt chú ý vì bề ngoài vô cùng xinh đẹp, quyến rũ.

đêm nay là đêm tổ chức bữa tiệc gặp gỡ giữa các doanh nhân có máu mặt trên thương trường.

– giám đốc Thiên Hương, nghe tên đã lâu nhưng hôm nay mới được tận mắt diện kiến, thật sự là xinh đẹp hơn cả lời kể.

Một chàng trai bánh bao vận complet đen đưa tay ra trước mặt Trần Thiên Hương tỏ ý muốn bắt tay, miệng không quên mỉm cười nói tiếp:

– tôi là Nguyễn Hoàng Huy, con trai của giám đốc công ty trang sức Thái Hoàng, rất vui được gặp cô.

Với cốt truyện đầy thú vị này, mình mong sẽ thu hút nhiều bạn đọc quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chap 1

Trần Thiên Hương, nữ giám đốc trẻ tuổi, giỏi giang nổi tiếng trong giới tư bản. không chỉ nổi tiếng với sự giàu có, tài giỏi mà còn được đặc biệt chú ý vì bề ngoài vô cùng xinh đẹp, quyến rũ.

đêm nay là đêm tổ chức bữa tiệc gặp gỡ giữa các doanh nhân có máu mặt trên thương trường.

– giám đốc Thiên Hương, nghe tên đã lâu nhưng hôm nay mới được tận mắt diện kiến, thật sự là xinh đẹp hơn cả lời kể.

Một chàng trai bánh bao vận complet đen đưa tay ra trước mặt Trần Thiên Hương tỏ ý muốn bắt tay, miệng không quên mỉm cười nói tiếp:

– tôi là Nguyễn Hoàng Huy, con trai của giám đốc công ty trang sức Thái Hoàng, rất vui được gặp cô.

Trần Thiên Hương đối với loại công tử bột hết sức bánh bao làm màu bằng tiền của cha mẹ này không một chút hứng thú, tuy nhiên ngoài mặt vẫn vui vẻ nhếch môi hồng cười một cái thật duyên với hấn rồi đưa bàn tay trắng nõn mềm mại ra cùng hấn bắt tay.

– vâng, cũng được nghe thấy tên của anh nhiều, cảm ơn anh đã khen ngợi.

Nguyễn Hoàng Huy nắm được tay người đẹp cười thật tươi nói tiếp:

– không cần câu nệ khách sáo, nghe nói Hương năm nay 26 tuổi, vậy kém tôi một tuổi, chúng ta có nên gọi nhau cho gần gũi hơn không !

Nguyễn Hoàng Huy cầm tay Trần Thiên Hương thật chặt như không muốn bỏ ra, miệng ngọt ngào nói chuyện.

– à, vậy mong sau này lại có dịp gặp gỡ, chúc anh buổi tiệc vui vẻ, trợ lý của tôi đang chờ ở đằng kia.

Trần Thiên Hương khéo léo rút tay ra khỏi tay hấn, rồi tìm lí hợp lí do thoái lui.

– vậy chào cô.

Nguyễn Hoàng Huy chợt dạ, may mắn lắm mới xin được cha hấn cho tới bữa tiệc vì biết Trần Thiên Hương sẽ ở đây ai ngờ chỉ bước làm quen kéo gần khoảng cách mà khó như vậy, bình thường chỉ cần nói một câu là đã có một đồng con gái bám theo, vậy mới nói Trần Thiên Hương thật đúng là của quý khó chạm.

Trần Thiên Hương thoát được khỏi tên công tử kia liền đi tìm trợ lý của mình xem có cách nào để về sớm, cô không thích nơi tiệc tùng lắm nhưng cơ bản vẫn bị rất nhiều người bao vây mời rượu mãi sau mới thoát được.

– chị Hương, em đưa chị về nhà nhé, chị ngà ngà say rồi đây.

Nguyễn Thuý Linh đưa tay đỡ lấy tay Trần Thiên Hương hỏi. cô là trợ lý của Trần Thiên Hương đã được một thời gian, lúc nào cũng quan tâm đến giám đốc của mình.

– con bé này, có ai trả tiền cho em để đưa chị về đâu.muộn rồi về đi, chị tự về được rồi.

Trần Thiên Hương cơ bản chỉ say có ba phần vẫn còn bảy phần tỉnh táo không phải không tự về được.

– hay cứ để em, em không yên tâm lắm

Nguyễn Thuỳ Linh cố nài thêm

– không sao, chị mà để có chuyện như thế là sao làm sếp của em được.

Trần Thiên Hương cười cười nói. cô luôn là người hoà đồng như vậy.thêm với cô trợ lý này cô cực kì yêu quý, đương nhiên không để Nguyễn Thuỳ Linh phải quá vất vả. còn vì sao lại yêu quý là chuyện về sau sẽ nói.

– vâng , thế chị tự về vậy,em xin phép về đây, em chào chị.

– ừ về đi chào em

Trần Thiên Hương thấy Nguyễn Thuỳ Linh đi rồi mới mở cửa xe tự lái về nhà.

Nhà của cô là một chung cư cao cấp, cô không thích ở một mình trong một căn nhà lớn vì vậy chung cư là lựa chọn tuyệt vời.

đại minh tinh Hương Ly của chúng ta say xỉn lết về chung cư, gương mặt xinh đẹp chết người, đáng tiếc là loạng choạng như sắp ngã trông thật mất hình tượng, nếu để paparazi chụp được thì ngày mai dân tình có chuyện để bàn tán ngay.

đại minh tinh bộ dáng như con ma men đến trước cửa nhà mình bấm mặt mã cả chục lần không mở được liền tức giận gào thét bấm chuông inh ỏi liên tiếp đập cửa ầm ầm

Trần Thiên Hương vừa tắm xong đang ngồi uống chút nước lọc nghe tiếng chuông inh ỏi cùng tiếng đập cửa vô cùng tức giận đi thật nhanh ra mở cửa, cửa vừa mở ra ngay lập tức bị một cơ thể nóng nực mùi rượu lao vào. tự hỏi hôm nay là ngày gì ? làm việc cả ngày không mệt hay sao, đêm hôm còn bị một con ma men lao vào nhà.

Trần Thiên Hương dùng sức đẩy thật mạnh người vừa nhào vào lòng mình ra. mái tóc loà xoà che đi khuôn mặt xinh đẹp của người kia, về phần đại minh tinh Hương Ly mặt mũi ngờ nghệch miệng nói lảm nhảm như kẻ điên.

– này cô, biết mấy giờ rồi không? giờ này làm ơn đừng làm phiền nữa, về nhà cô đi.

Trần Thiên Hương lay lay người đang say xỉn kia. lông mày nhăn lại,giờ phút này chỉ muốn một cước đá bay con người này ra khỏi nhà mình

đại minh tinh nói lảm nhảm được vài câu lẫn ra nền đất ngủ ngay trước cửa nhà người ta.

mặt Trần Thiên Hương méo xệch, cố gắng lay người kia thêm vài lần nữa nhưng vô ích. để người say xỉn thế này ở trước cửa nhà mình không hề tốt, mà cô ta ngủ rồi không biết nên làm như thế nào để tìm cách đưa về nhà, Trần Hương Ly nhìn đi nhìn lại cô gái này, mặt mũi trông khá là đẹp , quần áo cũng đẹp để có vẻ là người đáng hoàng, dù sao cô ta cũng là phụ nữ, thôi đành cho ngủ nhờ một đêm cũng không sao vậy.

sau khi dùng đủ mọi cách cuối cùng cũng đưa được người này vào nhà vút lên ghé sofa.

– phụ nữ cái kiểu gì thế ? à không , không phải phụ nữ, là con ma men.

Trần Thiên Hương kéo cái gối trên sofa cho người kia gối đầu rồi lấy tấm chăn mỏng đặt lên người cô ta, xong xuôi đi về phòng leo lên giường ngủ một mạch đến 9h sáng.

đại minh tinh Hương Ly tỉnh dậy, đầu óc choáng váng như sắp nổ tung mất vài giây để nhìn xung quanh, đây không phải nhà mình , mùi hương này cũng không phải, xem quanh cách bài trí nhà cửa cùng với mùi hương thì chắc chắn chủ nhân của nơi này là phụ nữ.

cô ngồi xoa xoa đầu, vừa xoa vừa kêu:

– chết tiệt. hôm qua uống cái quái gì lắm thế không biết, đau đầu quá.

sáng chủ nhật, Trần Thiên Hương được nghỉ nên dậy có chút muộn, ra phòng khách định uống nước liền thấy đại minh tinh đang ngồi xoa xoa đầu chửi thề liên tục nhớ hôm qua kẻ này say xỉn được mình ban ơn đưa vào nhà, nghĩ đến đây liền đi thật nhanh đến sofa tìm cô ta tính sổ.

– ma men, dậy rồi à ?

Tổng giám đốc châm biếm nói.

– chị là chủ nhà ạ ?

đại minh tinh mắt mở to to nhìn cô gái ngồi ở sofa đối diện ngu ngơ hỏi.

– ừ đúng rồi, tôi là chủ nhà, chủ nhà là tôi. và tối qua cô say xỉn lao vào nhà tôi, bây giờ cô định tính như thế nào ?

Tổng giám đốc Trần hết sức tức giận đay nghiến người kia.

– em xin lỗi chị, cảm ơn chị cho em ngủ nhờ đêm qua, đây là danh thiếp của em, nếu chị có gì cần đền bù xin gọi cho em.

Hương Ly rút trong túi xách một tờ danh thiếp đặt lên bàn đầy về phía người đối diện.

– thực ra không đến mức độ đấy. nhà cô ở đâu ?.sao hôm qua lại gõ cửa nhà tôi ?

Trần Thiên Hương ngừ khi nhẹ hẫng đi hỏi

– nhà em ở phòng 2003 Chung cư này.

– vậy là phòng bên cạnh , chẳng trách đi nhầm

Trần Thiên Hương tự nhiên nhún mày, quan sát kĩ người này , trông thật xinh đẹp , mà khoan, trông quen quen, hình như đã từng nhìn thấy.

– cô là .. ?

– em là Hương Ly.

– à, diễn viên Hương Ly, thảo nào tôi thấy quen quen, người nổi tiếng như cô uống rượu say không lo có chuyện à ?

Trần Thiên Hương khoanh tay trước ngực gác chân lên hỏi chuyện người trước mặt.

– tại tối qua quá chén thôi, à, dù sao cũng là hàng xóm, chị tên là gì ạ ?

Trần Thiên Hương chưa bao giờ nghĩ người nổi tiếng lại có cách nói chuyện lễ phép như người này. hơi hơi đờ người một vài giây sau đó đáp lại.

– tôi tên là Hương. mà cô bao nhiêu tuổi thế? sao gọi tôi là chị?

– 22 tuổi, chị là người đầu tiên hỏi tuổi em đấy, chẳng ai hỏi tuổi người nổi tiếng cả.

Hương Ly cười cười.

– tôi bận lắm, không có thời gian quan tâm chuyện của sao đâu.

– xem nào, để em đoán nhé, chị chắc chắn rất là giàu vì sống trong chung cư này toàn người giàu có thôi.chắc là làm giảng viên hay bác sĩ rồi.

– sai hết rồi.haha

Trần Thiên Hương bật cười thành tiếng, cùng người này nói chuyện thật là thú vị.

– chứ chị làm cái gì? nếu không thì bố mẹ chị giàu lắm.

– ừ, bố mẹ tôi giàu lắm.

– thế là chị ăn bám bố mẹ. còn nói bận rộn cái gì.

– bố mẹ tôi giàu có nghĩa là tôi phải ăn bám à? haha, tư duy của người nổi tiếng các cô buồn cười nhỉ.

– thế tóm lại chị làm cái gì thế?

– làm kinh doanh, cô biết đá quý Thiên Hương không ?

– biết biết , em thỉnh thoảng vẫn dùng trang sức của hãng đấy mà. à à mà.. chị là giám đốc Thiên Hương nổi tiếng ngành nghệ sỹ đấy à ?

đại minh tinh mắt mở to đùng, thường ngày đọc tin viết về người này cô còn không thèm tin, làm gì có người vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như thế, hôm nay thực sự gặp mặt đúng là có duyên.

– có cần phóng đại đến thế không? không đến mức đấy đâu.

hai người mỗi người nói qua nói lại một câu rất rôm rả, mọi chuyện không biết bao giờ mới kết thúc.miệng phụ nữ quả là thiên hạ vô địch.

Chương 2: Chap 2

hôm nay là ngày Hương Ly không có lịch làm việc nên được đặc cách cho nghỉ ngơi. đại minh tinh xinh đẹp nằm lãn đi lộn lại trên giường, suy nghĩ vu vơ. Hương Ly không giống những ngôi sao khác, nếu có thời gian sẽ ngay lập tức đến spa làm đẹp, nghỉ dưỡng hay tụ tập vài người nổi tiếng khác đi chơi.

cô thích một mình, trong giới nghệ sĩ cô không quen biết nhiều, cô không thích nhiều bạn bè, sẽ rất phiền. mỗi lần được nghỉ ngơi họ sẽ mời mọc đi chơi hay làm một cái gì đó. vì việc này mà đại minh tinh trở nên vô cùng cô đơn.

– alo, mẹ ạ.

Trần Thiên Hương vừa xem tài liệu trong phòng làm việc vừa nghe điện thoại.

– Hương à con, con đang đi làm à ?

giọng một người phụ nữ phát qua điện thoại, đây chính xác là bà Nguyễn Thu Hiền. mẹ đáng kính của tổng giám đốc Trần Thiên Hương.

– vâng, con đang làm việc, có chuyện gì không mẹ ?

– à, mẹ chỉ nhớ con một chuyện thôi. được không con gái?

mẹ đáng kính dùng giọng ngọt ngào nhất hỏi con gái khiến Trần Thiên Hương có chút giật mình sờn gai ốc.

– mẹ nói đi, không cần giọng đấy đâu, con ghê răng lắm

– à thế này nhé, em Hoàng Anh nhà cậu con sắp về Việt Nam. nó là con gái lại ở một mình sợ không có người chăm sóc nên mẹ gửi nó ở chỗ con nhé.

– mẹ à, mẹ biết con không thích ở chung với người khác mà, sao mẹ lại thế ?con không thích đâu.

– mẹ đã hứa với cậu con rồi, con liệu mà để cho mẹ ít mất ngủ. nhớ đấy, chắc giờ này con bé đang ở sân bay, mẹ cho nó địa chỉ công ty con rồi, lát nữa nó đến gặp con.

– không thích, mẹ bảo em ấy đi chỗ khác mà ở, con không tiếp đâu.

– con bé này, con học đâu ra cái kiểu cãi cổ nói mãi không nghe thế ?

mẹ đại nhân giận dữ giáo huấn con gái qua điện thoại.

– con học mẹ đấy, con nói không thích mà mẹ còn cố đùn đẩy.

– con bé mất nết, mấy tháng nữa mẹ sẽ về giáo huấn lại con.nhớ đối xử tốt với Hoàng Anh đấy.

– không đâu, alo, alo, mẹ..

Trần Thiên Hương khó chịu cau mày nhưng rồi cũng quên ngay rồi tiếp tục làm việc.làm việc một mạch đến 2giờ chiều không nghỉ, công ty sắp ra bộ sản phẩm mới, công việc của cô vì thế mà cũng tăng. Nguyễn Thuý Linh hơn ba lần vào nhắc tổng giám đốc đã đến giờ ăn nhưng Trần Thiên Hương một bước cũng không dịch chuyển dính liền lấy cái bàn làm việc, Nguyễn Thuý Linh đành để lên trên bàn một chiếc bánh kem nhỏ nhưng giám đốc cũng không động một miếng. mỗi lần công ty ra sản phẩm mới là lại thấy hình ảnh này của tổng giám đốc, miệt mài như con kiến khiêng mồi về tổ.

– giám đốc, có người tìm chị.

Nguyễn Thuý Linh nhẹ giọng nói đến vị giám đốc đang ngồi xem từng tập văn bản và các bản thiết kế dày đến hàng quyển kia.

– ai tìm ? hôm nay chị không có xếp lịch gặp ai cả.

Trần Thiên Hương không ngẩng mặt nhìn cứ như vậy vừa xem tài liệu vừa hỏi.

– là người mà mẹ giám đốc giới thiệu đến đây.vừa này mẹ chị có gọi điện đến lễ tân nói. bây giờ cô bé ấy đang trong đại sảnh.

– gọi nó lên đây đi.

Trần Thiên Hương phát phát tay ra hiệu.

– không cần, tôi tự lên được đây mà.

một cô gái có mái tóc vàng, da trắng vai đeo balo, tay kéo vali bước vào phòng tổng giám đốc.

– chị là nhân vật được bà nội khen đáo để đây à ? xinh đẹp thật.

cô gái ấy tự nhiên ngồi xuống ghế sofa gác chân lên nói chuyện.bộ dáng vô cùng đẹp, cô gái này, một thân là đồ hiệu, áo somi trắng có đính trang sức ở cổ áo, quần đen ôm lấy đôi chân thon dài, giày da cao gót màu đen bóng chỉ nhìn thôi đã thấy là hàng hiếm. khuôn mặt thì khỏi nói, mắt hơi xanh, tóc màu hạt dẻ buông xuống, từng lọn tóc đều được chăm sóc tỉ mỉ đẹp đẽ, sống mũi cao , làn da trắng , một bông hồng lai hoàn hảo. bố của Nguyễn Hoàng Anh là người Việt Nam, mẹ là người Mĩ gốc Tây Ban Nha, là sự kết hợp hoàn hảo giữa bố và mẹ.

– ê Tây, em là con cậu Hoàng à ?

Trần Thiên Hương nhìn đến cô gái có vẻ đẹp rất Tây kia hỏi.

– em không phải tên là Tây, tên em là Hoàng Anh.

Nguyễn Hoàng Anh đôi môi đỏ mọng ngay lập tức mấp máy phản đối.

– ừ, tên gì cũng được, ngồi đây, đợi chị làm xong việc rồi về nhà.

– ừ.

Nguyễn Hoàng Anh trông không đáp lại.vợ đại quyền catalogue trên bàn gần ghế sofa mở ra xem.cả hai người không ai nói thêm lời nào, không gian yên ắng cho đến khi nghe thấy tiếng ‘ọt ọt’ từ bụng ai đó kêu lên.

– em đói à? chắc từ lúc trên máy bay xuống chưa ăn gì hả ?

– ừ, chưa ăn gì cả.

Nguyễn Hoàng Anh đáp gọn lỏn, ánh mắt có tia lạnh lùng ,dường như Trần Thiên Hương nhận ra, con bé này không phải là hư đốn mà là tính cách của nó rất lạnh lùng, không thích giao tiếp nhiều.

– ăn bánh kem này đi, nhân viên mang đến nhưng chị chưa động vào đâu.

Trần Thiên Hương đứng dậy khỏi ghế. cầm đĩa bánh kem đặt trên bàn làm việc mang đến chỗ Nguyễn Hoàng Anh đang ngồi.

– cảm ơn.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn miếng bánh kem ngon lành đặt đẹp đẽ trên chiếc đĩa liền cầm đĩa lên xúc ăn.miệng hơi nhếch lên.

– cứ ăn đi, đợi chị xem xong nốt mấy cái văn bản rồi chị đưa về.nhanh thôi.

– ừ, được rồi.

Trần Thiên Hương quay về bàn làm việc. một lát sau tắt máy tính và thu xếp gọn gàng tài liệu trên bàn.rồi quay ra chỗ Nguyễn Hoàng Anh vẫn ngồi chờ.

– xong rồi , bây giờ về được rồi.

Trần Thiên Hương cần túi xách đứng dậy vừa nói xong thì thấy cô gái Tây kia đã ngủ từ lúc nào. đĩa bánh kem trên bàn đã hết sạch, chỉ còn một ít vụn bánh nhỏ trên đĩa. Nguyễn Hoàng Anh dựa đầu vào chiếc gối nhỏ thêu hoa văn trên ghế sofa ngủ thiếp đi,có lẽ do chênh lệch múi giờ và mệt mỏi khiến cô gái này ngủ say như thế.

Trần Thiên Hương ngồi xuống ghế sofa đối diện, im lặng nhìn cô gái đang ngủ.khi ngủ nhìn mặt Nguyễn Hoàng Anh không còn lạnh lùng nữa,đôi mắt xanh được che đi bằng lông mi dài hoàn hảo.khoé miệng vẫn còn dính chút kem ở bánh, Trần Thiên Hương nhẹ nhàng rút tờ giấy mềm trong hộp giấy đặt cạnh đó rồi vươn tay qua hết sức nhẹ nhàng lau đi kem nơi khoé môi cô gái kia.

– chị làm gì thế ?

Nguyễn Hoàng Anh lúc ngủ thường cảnh giác rất cao vì cô không bao giờ ngủ sâu, chỉ cần một động tĩnh nhỏ cũng có thể khiến cô tỉnh dậy ngay.

– không làm gì cả, đi về thôi.

Trần Thiên Hương tự nhiên như bình thường nói.

Nguyễn Hoàng Anh không nói gì thêm cũng đứng dậy đeo balo, kéo vali đi theo sau Trần Thiên Hương.

– mang vali đây nào.

Trần Thiên Hương đưa tay ra ý bảo cô gái kia hãy mang vali để cô cầm giúp.

– đây, cảm ơn chị.

Nguyễn Hoàng Anh đưa vali cho Trần Thiên Hương.

hai người về khá muộn, mọi người trong công ty đã sớm về hết, Trần Thiên Hương bấm thang máy. hai người đứng cùng nhau nhìn Trần Thiên Hương có vẻ cao hơn một chút.

Trần Thiên Hương lái xe đưa Nguyễn Hoàng Anh về nhà, trên đường về còn ghé siêu thị mua cho cô một ít đồ dùng cá nhân. Trần Thiên Hương tự nghĩ, cô gái trẻ này ít nói chắc sẽ không ảnh hưởng nhiều đến mình nên có thể cho ở cùng. dù gì mẹ cũng đã nhờ rồi, nên chăm sóc cô bé này, Trần Thiên Hương còn nhớ trước đây cậu Hoàng còn ở trong nước, lúc đó mình mới bảy tuổi, cậu ấy rất cưng chiều mình nên xem ra đối xử tốt với con gái cậu cũng là một điều đúng đắn.

về đến nhà, Trần Thiên Hương chỉ cho Nguyễn Hoàng Anh biết phòng ở của cô ở đâu rồi nói cô có thể đi sắp đồ vào phòng rồi tắm rửa còn mình sẽ chuẩn bị bữa tối.

Trần Thiên Hương vào bếp, trong tủ lạnh của cô luôn có đủ nhiên liệu nấu ăn vì cô có thói quen mua đồ ăn để vào tủ để dùng dần.

sau một hồi nấu ăn thì mâm cơm thịnh soạn được bày lên, Nguyễn Hoàng Anh tắm rửa xong cũng đi ra phòng ăn, mùi thức ăn ngào ngạt kích thích vị giác cô gái trẻ. Nguyễn Hoàng Anh vừa tắm xong, Trần Thiên Hương gửi được mùi sữa tắm thơm ngát trên người cô.

– nấu cơm xong rồi, ăn thôi.

Trần Thiên Hương lấy một bát cơm trắng đặt về phía Nguyễn Hoàng Anh nói.

Tính toong.. tính toong

có tiếng chuông cửa, Trần Thiên Hương đặt bát cơm xuống đi nhanh ra mở cửa.

là Hương Ly, đại minh tinh nở nụ cười xinh đẹp nói với Trần Thiên Hương.

– chị ơi, em ở một mình cả ngày buồn quá, em sang nhà chị một chút nhé !

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chap 3

– ừ, vào đi.

Trần Thiên Hương nhìn Hương Ly một chút rồi mở rộng cửa cho cô vào.

– chị đang ăn cơm hả? em có làm phiền không ?

đại minh tinh phát hiện có mùi đồ ăn ngào ngạt liền quay ra đối Trần Thiên Hương nhìn với vẻ ái ngại.

– không sao, không phải cô có một mình à? không chê thì vào ăn chung đi.

Trần Thiên Hương đóng cửa, xoay người đi trở lại phòng ăn, Hương Ly thấy vậy lẽo đẽo chạy theo.

– ơ, chị đang có khách ạ ?

Hương Ly nhìn Nguyễn Hoàng Anh đang ngồi ăn cơm hơi bất ngờ liền nhìn sang Trần Thiên Hương hỏi.

– đây là em họ tôi, cứ tự nhiên đi.

Nguyễn Hoàng Anh liếc mắt một cái nhìn Hương Ly, đại minh tinh bị nhìn lạnh lùng như vậy hơi rờn rợn, nhẹ nhàng ngồi vào bàn ăn.

Trần Thiên Hương lấy thêm một bộ bát đĩa cho Hương Ly, xới cho cô một bát cơm đầy.

ba người lặng lẽ ăn cơm, không khí có hơi ngột ngạt nặng nề. đại minh tinh tự thấy hơi hận, tại sao lại dẫn xác sang đây, tưởng sẽ nói chuyện vui vẻ được với Trần Thiên Hương như hôm nọ. ai ngờ gặp phải cô em họ đáng sợ như thế này.

– thả lỏng ra ăn cơm đi, tôi đâu có ăn thịt chị ?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn người đang ăn cơm bộ dạng cứng nhắc kia phán tặng cho một câu.

– ơ, ừ, ừ.

đại minh tinh nghe cô em họ lạnh lùng kia nói một câu thì thờ nhẹ ra một cái. khuôn mặt xinh đẹp khẽ cười cười trả lời. Hương Ly từ nãy đến giờ thỉnh thoảng lại nhìn Nguyễn Hoàng Anh một cái, trông giống Tây thật, mặt mũi đẹp để nhìn thật đã mắt, nhưng mà không xinh bằng chị đây đâu. đại minh tinh trong đầu tự kì nghĩ thầm.

– Hoàng Anh, năm nay bao nhiêu tuổi ý nhỉ ?

Trần Thiên Hương điềm tĩnh ăn cơm từ nãy tới giờ bỗng quay sang hỏi Nguyễn Hoàng Anh.

– mười bảy tuổi.

Nguyễn Hoàng Anh vừa nói vừa ăn không nhìn lại Trần Thiên Hương.

đại minh tinh ngồi bên cạnh giật mình, nhìn như thế này mà 17 tuổi á ? mà sao cái cô Trần Thiên Hương này gặp ai cũng hỏi tuổi thế ? ngay cả em họ mình tuổi tác cũng không biết.

– thế là đang học cấp 3?

– ừ, bố nói đưa cho chị hồ sơ nhờ chị làm thủ tục nhập học giúp. nhưng nếu chị bận thì không cần làm. tự em làm cũng được.

Nguyễn Hoàng Anh ăn nốt miếng cơm cuối cùng, ngữ điệu nhẹ nhàng nói nhưng phảng phất chút lạnh lùng.

– để chị làm giúp được rồi.

– vậy được. ăn xong rồi. chị giúp em dọn dẹp, hôm nay em mệt, từ ngày mai em sẽ làm hết.

Nguyễn Hoàng Anh nói hết câu liền đứng dậy khỏi bàn ăn rót một cốc nước lọc từ bình nước thủy tinh trong veo đi về phòng.

Trên bàn ăn chỉ còn hai người ngồi với nhau. Trần Thiên Hương không nói gì thêm lại ngồi điềm tĩnh ăn cơm. đại minh tinh nhìn thấy cô gái kia đã đi về phòng liền lên tiếng.

– chị, sao trông em kia giống Tây thế ?

– con lai. cô quan tâm làm gì, ăn nhanh lên để còn dọn dẹp. con mà mèn.

– trời ơi chị còn để bụng chuyện đấy nữa.

Trần Thiên Hương cười cười nhìn người đối diện đang ăn cơm. gấp một miếng thịt đặt vào bát người nọ rồi vui vẻ ăn nốt phần cơm của mình. ăn xong còn rót cho người kia một cốc nước quả.

Hương Ly được chị tổng giám đốc hàng xóm xinh đẹp ân cần chăm sóc xúc động không nói nên lời. ăn hết một bát cơm còn giúp người ta dọn dẹp rửa bát. đại minh tinh hôm nay gây được ấn tượng tốt đẹp.

sau khi tiễn Hương Ly về, Trần Thiên Hương lúc này mới trở về phòng tắm rửa. tắm xong định lên giường ngủ một giấc thì lại nhận được điện thoại từ mẹ yêu dấu.

– dạ mẹ

Trần Thiên Hương nằm trên giường chán nản nghe điện thoại.

– Hoàng Anh nó sang đến nơi chưa? con có đưa em về nhà không ? hai chị em làm quen nhau chưa ?tôi con nấu cơm cho em ăn hay đi ăn hàng ?

– mẹ à, con lo cho em ấy đầy đủ rồi. con đi làm về mệt quá. mẹ để cho con nghỉ ngơi đi.

Trần Thiên Hương mệt mỏi nói qua điện thoại.

– được rồi. con đi nghỉ đi.

điện thoại cúp, Trần Thiên Hương ném máy sang một bên. kéo chăn lên ngang bụng rồi đưa tay lên tắt đèn, mặc dù cả ngày làm việc mệt mỏi nhưng cô không thể ngủ được. nằm chần chọc một lúc lâu. tự nghĩ về bản thân mình. Trần Thiên Hương nghĩ đến mấy năm học đại học rồi xây dựng sự nghiệp vất vả của mình, bất giác nhếch môi lên cười một cái. cô bỗng nhớ đến người đó.

người đó là một người thông minh, chăm chỉ, cầu tiến. người đó không có vẻ ngoài hào nhoáng nhưng lại có nụ cười sáng lạn khiến cô không bao giờ quên. người đó luôn luôn hết lòng với công việc nhưng không bao giờ quên dành sự quan tâm cho cô. và nếu người đó còn sống, chắc chắn sẽ là một bác sĩ giỏi. chắc chắn sẽ ở bên cô. chắc chắn hai người sẽ hạnh phúc lắm.

Trần Thiên Hương nghĩ đến đây, một giọt nước mắt rơi xuống. trong bóng tối bất giác nói nhỏ một câu:

– Minh, em nhớ anh.

sáng hôm sau, Trần Thiên Hương dậy sớm, mặc một bộ váy công sở. tóc dài búi cao lộ ra khuôn mặt xinh đẹp.

Nguyễn Hoàng Anh ngồi ở phòng khách xem TV buổi sáng sớm. lướt qua thấy Trần Thiên Hương đã dậy, quần áo chỉnh tề như sắp sửa đi làm liền hỏi:

– giám đốc như chị mà phải đi làm sớm thế này à ?

Trần Thiên Hương ngồi xuống sofa nhìn về phía Nguyễn Hoàng Anh, nhìn càng kỹ càng thấy cô bé này có nét giống cậu ruột của mình.

– không phải là cậu Hoàng nhờ chị đi làm thủ tục nhập học hộ em à? hồ sơ của em đâu, mang đây chị đưa em đến trường.

Nguyễn Hoàng Anh thực ra tự có thể làm đơn nhập học nhưng nghe chị họ này có ý tốt không thể bỏ qua liền mở balo ra lấy bên trong một bộ hồ sơ đưa cho Trần Thiên Hương.

Trần Thiên Hương xem qua tên trường liền gật đầu.

– ừ, chị đi làm bữa sáng, ăn xong rồi đi.

– không cần, em làm rồi, em đã nói mọi việc từ hôm nay để em mà.

Nguyễn Hoàng Anh đứng dậy tắt TV rồi đi vào bếp, Trần Thiên Hương đi theo sau. Hai người cùng ăn sáng với nhau. sau đó Trần Thiên Hương lái xe đưa Nguyễn Hoàng Anh đến trường, làm xong thủ tục Nguyễn Hoàng Anh có thể vào học ngay.

Trần Thiên Hương thu xếp ổn thỏa cho Nguyễn Hoàng Anh xong liền lái xe đến công ty.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chap 4

Hương Ly hôm nay có lịch đi ký hợp đồng chụp ảnh, buổi sáng hôm nay chị quản lý đã tới tận nhà mang theo nhân viên makeup đến. Đại minh tinh sớm đã quá quen với việc này, trừ ngày nghỉ ra thì hôm nào cũng phải làm tóc, trang điểm đi theo lịch trình từ sáng sớm tới tận tối mịt mới về nhà.

Hương Ly ngồi yên, nhân viên vỗ phấn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô.

– chị Ly này khuôn mặt đẹp quá, thực sự là chả biết trang điểm để làm gì nữa.

cô nhân viên trang điểm hăm mộ nói.

– cảm ơn em

Hương Ly cười mỉm đáp lại. đương nhiên là đẹp rồi, nói làm gì cho thừa ra vậy. đại minh tinh trong đầu nghĩ thầm.

– em lại đang nghĩ cái gì đấy?

chị quản lý luôn luôn là người tinh ý nhất, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt Hương Ly liền gọi một tiếng cho cô khỏi ảo tưởng.

– không không chị, à hôm nay nhiều lịch không ạ ?

– không, hôm nay chỉ đi ký hợp đồng thôi, sau đó buổi tối cùng người ta dùng cơm, hôm nay nhàn lắm.

chị quản lý nhìn vào quyển sổ ghi chép vừa xem vừa nói.

– vâng.

Hương Ly nghe xong lịch làm việc đáp nhẹ một tiếng rồi lại tiếp tục ngồi im cho nhân viên làm tóc. tự nghĩ thầm nếu tối nay có thể may mắn về sớm sẽ sang nhà chị hàng xóm đá quý kia chơi. không hiểu sao ở cạnh nói chuyện cùng chị ta cảm giác vô cùng vui vẻ. chắc hợp kiểu nói chuyện. Nghĩ ra khuôn mặt lạnh lạnh và tính cách chu đáo của người kia Hương Ly bất giác mỉm cười.

sau khi trang điểm xong, đại minh tinh cùng chị quản lý đi xuống cửa có xe chờ sẵn. Hương Ly trên xe mặt cứ thờ thẩn nhìn ra cửa sổ. quay sang chị quản lý hỏi.

– chị ơi chị, thích ở cùng một chỗ nói chuyện với một người có vấn đề gì không ạ ?

– có, em đang thích ai à? Cắt ngay nhé, đừng để giám đốc biết một đấy.

chị quản lý quay sang lườm Hương Ly một cái.

– không phải, là phụ nữ mà. em đang hỏi là em liệu có một người bạn thân được không ?

– làm chị tưởng, tốt nhất là em nên kết bạn với mấy người trong giới nghệ sĩ, quảng bá tên tuổi cũng tốt, còn không thì trước mắt có gì cứ nói với chị thôi cũng được.

– xì, chị lúc nào cũng công việc với lịch trình, gặp chị là em chán rồi lại còn tâm sự.

đại minh tinh bĩu môi.

– con bé này. cẩn thận cái miệng em đấy.

Trần Thiên Hương đang ngồi ký một mớ giấy tờ. bên cạnh là tách trà nóng đang bốc hơi.

Hôm nay công ty cô sẽ ký hợp đồng với người mẫu quảng cáo cho bộ sản phẩm mới.

– giám đốc, người mẫu đến rồi. mời chị ra phòng họp.

Nguyễn Thuý Linh nói với Trần Thiên Hương đang ngồi hăng say làm việc.

– ừ được rồi. lần này chị giao cho chị Hoa trưởng phòng chọn người mẫu, không biết chị ấy chọn người có phù hợp không.

Trần Thiên Hương gấp lại mấy tập giấy trên bàn, thoải mái đứng dậy ra khỏi ghế ngồi.

– chị thế nào cũng sẽ đồng ý người này thôi. cô này là diễn viên đang được mọi người yêu quý lại có đáng đẹp không thua gì người mẫu. nói chung chị gấp sẽ ưng ngay.

Trần Thiên Hương nghe đến đây mỉm cười, Nguyễn Thuý Linh rất ít khi khen người, ngay cả với mình cũng chưa bao giờ mở lời nói ngọt nhiều lại có vẻ ưng ý như thế. Thật sự là không phụ lòng mình tin tưởng Trưởng phòng Hoa.

Hương Ly khi thấy xe dừng tại công ty đá quý và nữ phẩm Thiên Hương vô cùng ngạc nhiên. sau đó lại cười cười, ngẫm nghĩ mình và chị hàng xóm đá quý này thật là có duyên. ở nhà thì làm hàng xóm, giờ trong công việc cũng lại gặp nhau luôn.

Hương Ly cùng chị quản lý được nhân viên đưa lên phòng họp, ở đây có khá nhiều người, cả nam cả nữ đều có mặt.

thực sự không phải ai cũng cần góp mặt trong buổi ký hợp đồng này, nhưng nghe nói diễn viên Hương Ly chính là người mẫu cho bộ sản phẩm mới này, nên một số người cũng bon chen một chút mong được chiêm ngưỡng mình tinh ngoài đời thật.

Hương Ly bước vào phòng họp, mọi ánh mắt đều dồn lên người cô. cô bước đến ngồi gần bên ghế cao nhất trong phòng họp. ngồi xuống ghế, nghe xung quanh bên tai đều là những câu nói đầy sự hâm mộ. đại minh tinh hướng phía đông mọi người cúi nhẹ đầu mỉm cười tươi một cái.

– xin chào mọi người.

nhân viên trong phòng họp nghe được câu chào cùng với nụ cười ngọt ngào của Hương Ly càng có hảo cảm, mấy anh chàng nhân viên sung sướng không còn biết trời mây là gì, mấy cô nhân viên người thì ngưỡng mộ người lại ghen tị với vẻ đẹp của đại minh tinh. nói đến đây, có thể thấy đại minh tinh của chúng ta có vẻ đẹp động lòng người như thế nào.

– giám đốc kia.

một người lên tiếng, tất cả mọi người đều đứng dậy. Trần Thiên Hương bước vào phòng họp, nở một nụ cười hoà nhã nhìn tất cả mọi người.

Hương Ly vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương bước vào liền đứng bật dậy khỏi ghế hướng Trần Hương Ly cười thật tươi như thân thuộc lắm, tất cả hành động của đại minh tinh đều được chị quản lý thu hết vào tầm mắt. Hương Ly là ngôi sao có giá, từ trước tới nay mỗi khi ký một hợp đồng nào đều là bên kia niềm nở, nhiệt tình hơn nhưng lần này lại có chút khác biệt, đại minh tinh đứng hẳn dậy chào thì thật là làm cho người hay theo sát nhất cử nhất động của cô như chị quản lý hơi bất ngờ.

về phần Trần Thiên Hương, vừa nhìn thấy Hương Ly có hơi bất ngờ nhưng lại không biểu lộ ra ngoài, vẫn giữ nguyên khuôn mặt hoà nhã, cười nhẹ đáp lễ lại người ta.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương không có vẻ hoan hỉ gì lắm khi gặp mình lại cảm thấy hụt hẫng, chị ta cười cứ như đây lần đầu tiên gặp mặt vậy. cười rất hoà nhã, dễ gần, dễ hảo cảm nhưng cô không thích. đây không phải nụ cười của Trần Thiên Hương.

– chào cô, mời cô ngồi.

Trần Thiên Hương tiến đến vị trí ghế đầu tiên trong phòng họp gần với ghế của Hương Ly đưa tay ra mời cô ngồi xuống.

Hương Ly ngồi xuống, về mặt vẫn còn chút hụt hẫng, chị quản lý ở bên cạnh cũng ngồi theo. ngay sau khi Trần Thiên Hương ngồi xuống một loạt nhân viên trong phòng họp mời ngồi theo. không một tiếng nói nhỏ. quản lý của Hương Ly nhìn xong cảnh này, lập tức hiểu ngay Trần Thiên Hương là người có phong độ như thế nào. ở tuổi trẻ như vậy mà leo lên được vị trí này thì đương nhiên Trần Thiên Hương không phải có giải tâm thường.

trong phòng họp là một chiếc bàn dài, ghế đầu tiên là của Trần Thiên Hương, đứng ngay bên cạnh là Nguyễn Thuý Linh. bên tay trái là ghế Trưởng phòng thiết kế Hồng Hoa, người phụ nữ này là một người tình tế, tỉ mỉ và đặc biệt có con mắt nhìn người nhìn vật rất chuẩn, bất kì cái gì chị ta chọn, dù là quần áo hay trang sức chỉ có vừa in hoặc quá chuẩn. vì vậy Trần Thiên Hương rất thích người này. phía bên tay phải là Hương Ly cùng người quản lý ngồi sát bên cạnh, phía dưới nữa là các nhân viên khác.

Trần Thiên Hương bây giờ ngồi gần cảm thấy mùi hương trên người người này, có mùi phấn, có mùi son, có cả mùi nước hoa nhưng không lẫn át được mùi hương của riêng cô, rất đặc biệt, không ngào ngạt nhưng thoang thoảng chỉ có dùng cảm giác tinh tế nhận ra. quan sát Hương Ly, đại minh tinh mặc một chiếc váy xẻ ngang đùi có hoa văn rất tinh tế, cổ hơi khoét nhưng không hề hở hang, lại được đeo trên cổ trắng ngần một chiếc vòng bằng đá quý được thiết kế tinh xảo. tóc dài xoăn thả xuống ngang eo, từng lọn tóc đều được chăm chút đẹp đẽ. Hương Ly hôm nay Trang điểm nhẹ nhàng mà nổi bật, tôn lên khuôn mặt đẹp như được vuốt tiền gột rửa qua. trông mắt tinh tế màu cà phê, đuôi mắt dài hơi hơi chớp lại có vẻ vừa đáng yêu vừa quyến rũ. đôi môi được tô vẽ chút son đỏ càng làm thêm phần hấp dẫn. Trần Thiên Hương trong đầu tự đảm bảo nếu không phải mình mà là một người đàn ông ngồi đây chắc chắn sẽ say như điên đảo mà chẳng cần kí kết hợp đồng gì nữa. thật sự người này rất xinh đẹp, khi ở nhà là một nét đẹp rất thật, rất thuần khiết, nhưng bây giờ được tô điểm một chút màu sắc son phấn thì lại nhìn ra một cái gì rất hoa mỹ, quyến rũ.

– hôm nay chúng ta kí hợp đồng với người mẫu quảng cáo cho bộ sản phẩm mới là cô Hương Ly đây.

Trần Thiên Hương nói qua mic có đặt ở trên bàn, giọng nói ra rất dễ nghe.

– trước khi kí chúng ta thông qua hợp đồng một chút

Trưởng phòng Hồng Hoa rành mạch nói, ánh mắt sắc quét qua một loạt nhân viên.

– thứ nhất, hai bên có thái độ tôn trọng lẫn nhau, điều này tôi tin cả hai bên chúng ta đều làm tốt, thứ hai, người mẫu phải đảm bảo trong thời gian một tháng quảng cáo cho sản phẩm của công ty đá quý Thiên Hương không kí thêm hợp đồng quảng cáo cho bất kì thương hiệu nào khác nữa. ngoài ra còn một số điều khoản cơ bản. mời cô xem và ký.

Hồng Hoa nói xong đưa bản hợp đồng trong tay sang cho Hương Ly và lấy một bản khác cho đưa cho Trần Thiên Hương.

Quản lý của Hương Ly xem xong liền gật đầu đưa bút cho Hương Ly kí.

hai bên kí xong liền đứng dậy khỏi ghế, Trần Thiên Hương đưa tay ra bắt tay với Hương Ly, miệng hơi mỉm cười:

– hợp tác vui vẻ !

Đại minh tinh bắt tay với Trần Thiên Hương cảm giác như có luồng điện chạy qua, cảm giác lâng lâng không nói nên lời.

sau khi ra khỏi phòng họp, Nguyễn Thuý Linh gấp riêng quản lý của Hương Ly để bàn về việc dùng com tối nay và lịch quay, chụp hình.

Hương Ly đứng ở hành lang chờ đợi. ngắm nhìn xung quanh, tổng công ty lớn có khác, nhìn hoành tráng thật, chỗ nào cũng có logo công ty, cả toà nhà đều là kính bao phủ, dọc hành lang đều là các chậu cây cảnh được cắt tỉa đẹp đẽ. đứng chủ của công ty này là phụ nữ, cái gì cũng trang hoàng thật đẹp

đề. nhưng cô không biết rằng tất cả những phần này đều là do một tay trưởng phòng Hồng Hoa ra tay chỉ đạo.

– chờ khá lâu đấy. lên phòng tôi uống một tách cafe không ?

Hương Ly đang ngẩng nhìn đánh giá từng thứ một thì giật mình quay lại đằng sau, Trần Thiên Hương mái tóc búi cao , khuôn mặt hoà nhã pha chút lạnh lẽo mờ lì mời.

– được.cảm ơn chị.

Trần Thiên Hương nghe xong Hương Ly trả lời liền quay lưng đi trước, đại minh tinh lại lẻo đẻo theo sau. lần trước cũng vậy, lần này cũng thế, chỉ cần Trần Thiên Hương ngó lơ , Hương Ly nhất định đồng ý chạy theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chap 5

Hương Ly đi theo Trần Thiên Hương lên phòng tổng giám đốc, vừa đi vừa ngắm bóng lưng người ta. Hương Ly càng nhìn càng thấy người này có dáng người thật là đẹp, váy áo công sở bó sát như vậy càng làm tôn lên vẻ quyến rũ, thậm chí so với người mình còn đẹp hơn nhiều, nếu như bình thường Hương Ly nhất định sẽ bĩu môi rồi tự khen mình đẹp hơn nhưng kì lạ là đại minh tinh không hề ghen tị mà là thấy rất thích dáng dấp của người này.

Trần Thiên Hương chờ cho người kia ngồi xuống ghế sofa, không hỏi gì thêm tự mình đi đến tủ lạnh lấy ra cho Hương Ly một lon nước cam ép.

– ơ, không phải lên đây để uống cà phê ạ ?

– tôi đâu có rảnh mà đi pha cà phê cho cô. cà phê lon uống thì chẳng có gì ngon cả.

Trần Thiên Hương nói xong đi đến bàn làm việc ngồi xuống, lại mở mấy chồng văn bản ra xem xét.

– chị toàn tiếp khách kiểu này thôi à ? thế mà nói hợp tác vui vẻ.giả tạo.

Hương Ly bĩu môi nhìn người kia, tay thì bật lon nước ngọt ra đưa thẳng lên miệng mà uống.

Trần Thiên Hương nhìn thấy động tác của người kia bất giác mỉm cười.

– cô uống rượu chắc cũng như thế kia nhỉ ? con ma men.

Hương Ly nghe xong ba chữ ‘con ma men’ thì nước ngọt trong miệng suýt phọt ra ngoài.

– này chị kia, đề nghị chị quên ngay chuyện đấy đi cho em

– khi nào quên tự khác quên thôi. cô im đi, nói chuyện với cô tôi không tập trung làm việc được.

Trần Thiên Hương nói xong lại cúi mặt xuống tập trung xem tiếp.

– sao chị không xưng hô chị em với em, suốt ngày cô cô tôi tôi chị không thấy phiền à?

– tôi chỉ xưng hô thân quen với người thân của tôi thôi.xưng chị em với cô chỉ khiến cô sau này sau này càng làm phiền tôi thôi.

– được một người xinh đẹp như em làm phiền chị phải thấy vui mới đúng chứ.

Hương Ly định nói đùa một câu nhưng

lời vừa nói ra lại cảm thấy có chút kì lạ.

– này, tôi có phải là đàn ông đâu, cô chưa đẹp đến mức quyến rũ được cả phụ nữ đâu, với tôi càng không.

Trần Thiên Hương thẳng thắn đáp lại Hương Ly làm cho đại minh tinh tự ái vô cùng. lần đầu tiên trong hai mươi hai năm được sinh ra Hương Ly được nghe thấy có người không khăng định nhan sắc của mình. lời này lại là do Trần Thiên Hương nói ra, câu cuối còn nhấn mạnh như thế. muốn để cho người ta buồn đến chết sao ?

Trần Thiên Hương thấy người kia ngồi im một lúc không nói gì cũng yên lặng tiếp tục công việc.

Hương Ly nhìn trên bàn uống nước có đặt một lọ hoa hồng. cô không thích hoa hồng, loại hoa này tuy đẹp nhưng ngửi mãi không thấy mùi thơm. không giống như hoa ly, mùi hương toả ra thoang thoảng thật dễ chịu. nhiều khi đại minh tình tự kỉ nghĩ, chắc kiếp trước mình là một bông hoa ly, đến kiếp này mới có thể xinh đẹp như vậy.

ngồi được một lúc lâu liền có tiếng gõ cửa, là chị quản lí và Nguyễn Thuỳ Linh đã bàn lịch xong xuôi nên đi tìm đại minh tình Hương Ly để đi về.

Trần Thiên Hương thấy người kia phải đi về tự dung nổi lên trong người có gì đó không muốn liên mớ lời.

– hôm nay đã đến đây rồi, nếu cô Hương Ly không có việc gì bận thì mong cô ở lại công ty tôi tham quan, đến trưa tôi muốn mời cô một bữa cơm.

– à việc dùng cơm không phải được quyết định vào buổi tối rồi sao ?

chị quản lí hơi bất ngờ với lời mời của Trần Thiên Hương.

– việc dùng bữa tối vẫn giữ nguyên, chỉ là tôi muốn tiếp đãi cô Ly nhiều hơn một chút. dù thế nào cũng là người mẫu đại diện của công ty chúng tôi.

– giám đốc đã có lời mời, cũng mong cô có thể ở lại, nhưng nếu có việc bận thì thật tiếc quá.

Nguyễn Thuỳ Linh đứng ngay đó nghe thấy lời tổng giám đốc liền lên một tiếng nói thêm.

– cũng không có việc gì bận, ở lại đi.

Hương Ly ngồi xuống ghế, lại nhìn đến chị quản lí.

– chị ở đây với em cũng được, về cũng được, em ở đây theo lời mời của giám đốc.

Hương Ly đương nhiên là muốn ở lại đây chơi với chị hàng xóm đá quý rồi, thế nhưng. không hiểu vì sao chị ấy lại giữ mình lại.

– ừ, thế em ở lại một mình nhé, chị về công ty có tí việc. giám đốc Hương, phiền cô rồi.

chị quản lí nói xong liền chào Trần Thiên Hương và Nguyễn Thuỳ Linh rồi đi về.

Trần Thiên Hương nói Nguyễn Thuỳ Linh đi chuẩn bị bánh kem và hoa quả mang lên phòng.

đợi đến khi Nguyễn Thuỳ Linh ra khỏi cửa liền đến ngồi lên ghế sofa đối diện với Hương Ly.

– tôi tự nhiên muốn nói chuyện với cô. không nghĩ là cô lại đồng ý ở lại cơ.

– em mới không nghĩ là chị mời em ở lại, chị muốn nói chuyện gì thế ?

– tôi quyết định sẽ đổi cách xưng hô với cô. ok?

Trần Thiên Hương về mặt cười cười nhìn người kia.

– ok luôn.

– thực ra là chị cũng không ghét Ly lắm, tại ấn tượng đầu tiên xấu quá.

Hương Ly nghe xong Trần Thiên Hương nói một câu, chỉ muốn đập đầu xuống đất chết luôn, sao chị ta lại nhớ lâu như thế chứ.

– em bảo chị quên đi rồi cơ mà. thật là mất hình tượng.

Trần Thiên Hương và Hương Ly đối thoại một lúc lâu thì nhân viên mang đồ ăn lên. hai người nói chuyện rất vui vẻ, Trần Thiên Hương tự nhiên thấy lạ lắm con người mình, tại sao có thể không làm việc mà tán dóc với người này, về phần Hương Ly vô cùng vui vẻ, trong người như lâng lâng. cô thật thích Trần Thiên Hương này.

buổi chiều Trần Thiên Hương về nhà sớm để chuẩn bị.

Nguyễn Hoàng Anh ngồi ở phòng khách về với gì đó nhìn thấy Trần Thiên Hương về về mặt không thay đổi hỏi:

– chị về sớm thế? em còn chưa nấu cơm.

– tối nay chị đi tiếp khách, không ăn cơm ở nhà, tự nấu rồi ăn một mình nhé.

Trần Thiên Hương vừa tháo giày cao gót vừa nói.

– hôm nay đi học tốt không?

– cũng được. chỉ có điều là bạn bè với thầy cô cứ nhìn chăm chăm.

Nguyễn Hoàng Anh vừa vẽ vừa nói chuyện. Trần Thiên Hương thấy cô như vậy vô cùng đáng yêu, như đứa trẻ tập vẽ đang nói chuyện với mẹ. nhưng đứa trẻ này có vẻ lạnh lùng quá.

– chắc tại em xinh đẹp quá. em vẽ gì đấy?

Trần Thiên Hương nhìn mấy tờ giấy vẽ trên bàn của Nguyễn Hoàng Anh, là những bản thiết kế trang sức.

– chị xem được không ?

– ừ.

Trần Thiên Hương cầm mấy bản thiết kế trên tay, chưa đồ màu nhưng rất đẹp, liền hỏi:

– ở bên kia em học qua lớp thiết kế nào à?

– không.

Trần Thiên Hương gật gật đầu, bất ngờ thật, cô chợt nghĩ đến bố của Nguyễn Hoàng Anh. Cậu Hoàng ngày xưa cũng hay vẽ, lại vẽ đẹp nữa, cô bé này càng tiếp xúc lâu càng thấy giống bố.

– em giống cậu Hoàng thật.

Trần Thiên Hương nhìn người đang vẽ kia nói.

– mọi người nói giống mẹ hơn.

– ừ. vẽ tiếp đi, chị đi chuẩn bị.

Trần Thiên Hương nói xong liền đứng dậy đi về phòng.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn theo bóng lưng của Trần Thiên Hương. khi còn ở nước ngoài, bà nội đã nhiều lần cho cô xem ảnh người này, còn kể rất nhiều chuyện về người này cho cô nghe, bà đều dùng những lời đẹp đẽ nhất nói về Trần Thiên Hương, làm cho chính mình cũng ghen tị. Nguyễn Hoàng Anh ngay từ lần gặp đầu tiên đã rất thích chị họ này, Trần Thiên Hương rất ân cần, chu đáo, dễ gần nhưng lại có chút gì đó rất cô độc, luôn luôn hướng về ai đó.

đang suy nghĩ miên man Nguyễn Hoàng Anh nghe có tiếng chuông cửa, cô chậm rãi đứng dậy đi ra mở cửa. là Hương Ly.

– chào em, chị tìm chị Hương.

Hương Ly nhìn thấy Nguyễn Hoàng Anh mở cửa hơi giật mình, không hiểu sao mình thấy không thích ứng lắm mỗi khi gặp cô gái này.

– chị Hương đang tắm. chị vào nhà đợi đi.

Nguyễn Hoàng Anh nói xong liền đi vào nhà ngồi xuống vẽ tiếp.

Hương Ly nhìn thấy người kia vào rồi liền đóng cửa theo sau, đi chậm chậm vào ghế sofa ngồi xuống.

Hai người ngồi im lặng một lúc, Nguyễn Hoàng Anh liền mở lời.

– chị thích chị Hương à ?

Hương Ly giật mình mở to mắt, cô gái này sao lại hỏi câu lạ như thế.

– sao.. sao em lại hỏi gì lạ thế?

– không có gì, tại tôi thấy thế, không có tật thì không phải giật mình đâu.

Nguyễn Hoàng Anh không nhìn Hương Ly, vẫn cắm cúi vẽ.

đại minh tình nghe xong câu này đen mặt tối mày lại. cái gì mà có tật giật mình? mà sao mình phải giật mình nhỉ ?

Chương 6: Chap 6

Trần Thiên Hương tắm xong ngồi trong phòng dùng khăn lau tóc ướt. cô không dùng máy sấy tóc, trước đây người kia không bao giờ cho cô dùng, ngay cả khi bận rộn hay vội vàng làm gì đó anh cũng không cho cô dùng. anh lo tóc của cô sẽ bị khô, anh thích vuốt mái tóc của cô, rất mềm và mượt. sợi tóc của cô màu nâu, rất mỏng vì vậy rất nhanh khô.

Trần Thiên Hương nghĩ đến những chuyện cũ của mình và người kia hơi mỉm cười, cô nhớ người đó đến điên lên mất.

điện thoại của Trần Thiên Hương reo lên, cô bắt máy nghe.

– alo

– chào cô, bà Nguyễn Thị Lan vừa gặp tai nạn hiện đang nằm trong bệnh viện, chúng tôi thấy có duy nhất số điện thoại của cô trong danh bạ của bà ấy.

Trần Thiên Hương một nhịp tim đập lệch đi, mắt mở to, có vài tia đỏ hằn lên trong hốc mắt. cô bật dậy, gằn giọng:

– là bệnh viện nào?

– ...

Trần Thiên Hương nghe xong điện thoại liền vội lấy chìa khóa xe đẩy cửa lao thẳng ra ngoài. Nguyễn Hoàng Anh và Hương Ly thấy Trần Thiên Hương bộ dạng rất khẩn cấp liền hỏi:

– chị, có chuyện gì à chị?

Trần Thiên Hương không nói gì chạy ngay ra cửa xô bừa vào chân một đôi giày rồi mở cửa nhà chạy đi.

Hương Ly thấy có gì đó không ổn liền chạy theo.

Trần Thiên Hương lên xe đi với tốc độ nhanh nhất có thể về phía bệnh viện, cô hận không thể nhanh hơn, nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây? bà ấy là mẹ của người đó, trước khi anh chết đã cầu xin mình chăm sóc cho bà thật tốt. hôm nay nếu xảy ra chuyện gì Trần Thiên Hương nhất định sẽ day dứt đến chết.

Đến trước cổng bệnh viện, Trần Thiên Hương xuống xe, nhanh nhất có thể chạy vào trong, cô đến nơi làm thủ tục thở hồng hộc hỏi:

-cho hỏi, bà Nguyễn Thị Lan nằm ở phòng nào?

mọi người xung quanh nhìn Trần Thiên Hương, không ai nói gì. cô tức giận quát to hơn:

– BÀ NGUYỄN THỊ LAN, PHÒNG NÀO?

– phòng cấp cứu, đằng kia.

cô y tá đứng gần đó mặt tái mét nhìn Trần Thiên Hương tay chỉ về phía phòng cấp cứu đang sáng đèn.

Trần Thiên Hương chạy đến cửa phòng cấp cứu, nhìn qua kính cửa, cô không nhìn rõ bà. mặt Trần Thiên Hương tái mét, chân cô không đứng vững, run run rồi ngã xuống, quỳ rạp trên nền gạch trắng bệnh viện, mắt đỏ ngầu, một giọt nước mắt chảy xuống.

Trần Thiên Hương cố gắng đứng dậy, ngồi ở ghế chờ ngoài phòng cấp cứu, mái tóc rối tung tán loạn che đi khuôn mặt xinh đẹp đầm nước của cô.

Trần Thiên Hương thấy thời gian trôi qua thật lâu, cô cứ như vậy ngồi chờ ngoài cửa phòng cấp cứu.

Hương Ly lấy kính râm và khẩu trang lên taxi bám theo ngay sau khi Trần Thiên Hương đi, do Trần Thiên Hương đi quá nhanh nên bị mất dấu, mãi mới nhìn thấy xe của cô đỗ trước cổng bệnh viện. Hương Ly nhanh chóng chạy vào bệnh viện, nhìn thấy Trần Thiên Hương như người mất hồn đang ngồi trước cửa phòng cấp cứu liền chạy ngay đến trước mặt.

Trần Thiên Hương trong đầu chỉ còn nghĩ đến người đang nằm trong phòng cấp cứu không để ý gì đến xung quanh, ngay cả Hương Ly đứng ngay trước mặt cũng không nhận ra.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương mặt đầm nước ngồi thờ ra, liền quỳ xuống trước mặt người kia dùng ngón tay lau đi nước mắt, không nói gì cả.

– sao em đến đây?

Trần Thiên Hương cảm giác ngón tay ấm áp chạm vào má mình liền nhận ra Hương Ly đang ở trước mặt.

– chị có sao không?

Trần Thiên Hương cũng không biết lúc này cô có sao không, chỉ biết rằng cô rất lo lắng và sợ hãi. cô sợ sẽ có chuyện xảy ra, nước mắt không biết vì sao lại chảy nhiều như vậy, cũng không biết trả lời câu hỏi của Hương Ly ra sao. Ngay lập tức vùi mặt vào vai người đang quỳ trước mặt mình mà khóc. Hương Ly nghe được tiếng khóc và rên nhẹ phát ra bên tai, vài sợi tóc mỏng của Trần Thiên Hương dính trên mặt mình, bất giác một cảm khó tả nổi lên. cô cảm thấy mình rất buồn, có cảm giác đau đớn, nói chung là vô cùng khó chịu, nhìn Trần Thiên Hương khóc như vậy khiến mình chỉ muốn khóc theo.

cửa phòng cấp cứu mở, một bác sĩ đi ra tháo khẩu trang, Trần Thiên Hương ngay lập tức đứng dậy chạy đến

– bác sĩ, mẹ tôi có sao không? bà ấy ra sao rồi?

– bà ấy gặp tai nạn trên đường, phần đầu đập xuống khiến chảy nhiều máu, chúng tôi đã cầm máu và xử lý vết thương, rất may không bị ảnh hưởng đến não. nghỉ ngơi một thời gian bà sẽ hồi phục.

bác sĩ trầm tĩnh nói, Trần Thiên Hương nghe xong liền thở hắt ra một cái, lo sợ như bốt đi được phân nửa, rồi rít gập đầu cảm ơn bác sĩ.

– được rồi, cô mau làm thủ tục nhập viện cho bà rồi vào thăm bà đi.

Trần Thiên Hương cúi đầu chào bác sĩ rồi đi vào phòng cấp cứu. cô nhìn thấy người đang nằm trên giường bệnh, băng trắng cuốn quanh đầu, miệng ngậm ống thở.

cô tiến đến gần, ngồi xuống cầm tay bà áp lên mặt mình. nước mắt nóng hổi chảy xuống.

– mẹ, mẹ có sao không? con xin lỗi, con bận công việc không thể thăm nom mẹ nhiều con thực sự xin lỗi.

Trần Thiên Hương ánh mắt nhạt nhòa nhìn về phía người phụ nữ đang nằm trên giường, cô nhìn thấy bóng dáng anh trong con người này. anh thực sự rất giống mẹ.

Trần Thiên Hương ngồi gục bên giường bệnh rất lâu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. cô thấy Hương Ly đang ngồi ở ghế chờ trước cửa phòng.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương vừa ra liền vội vàng đi tới, mắt rất đỏ, khẳng định vừa mới khóc, Hương Ly thấy một chút nước mắt còn vương trên mi Trần Thiên Hương tự nghĩ người này thật chẳng cần thận gì cả, một chút nước mắt cũng không lau sạch. Hương Ly đưa tay vuốt nhẹ qua mi cong của Trần Thiên Hương, nước mắt trên mi theo tay cô mà biến mất, nhìn rõ thêm đôi mắt đen sâu thẳm đầy quyến rũ của Trần Thiên Hương. Một giây ngón tay chạm qua hàng mi của Trần Thiên Hương đại minh tinh trong tim lần đầu tiên rung động. cảm xúc này là lần đầu tiên rõ ràng như vậy, rất lạ, rất thích.

– sao vẫn chưa về? chờ chị à?

Trần Thiên Hương đối với hành động đầy ý nghĩa của Hương Ly không để trong lòng lắm, chỉ cất một câu hỏi.

– à... vâng...

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương phản ứng tự nhiên như vậy tự biết từ này đến giờ là mình tự ki tự mình đa tình thực ra người ta cũng không để ý đến mình lắm liền áp ứng đáp trả. cũng hơi có một chút đau lòng.

– việc tối nay thật xin lỗi, phải hủy bữa tối vì chuyện riêng của chị. nhưng không nhất thiết em phải chạy theo đến đây chứ?

Trần Thiên Hương không hiểu vì sao người này chạy theo mình đến tận đây, ngạc nhiên vô cùng, lại còn ngồi chờ mình tới muộn như vậy. rất rất lạ lùng.

Hương Ly cũng không hiểu vì sao chạy tới nơi này theo người kia, chỉ biết lúc thấy Trần Thiên Hương đi cô rất lo lắng, nhất định phải đi theo, sau đó khi Trần Thiên Hương khóc xong vào thăm người bệnh không cần vai cô để dựa nữa cũng định đi về nhưng lại lo rằng khi Trần Thiên Hương đi ra lại đau lòng mà khóc tiếp sẽ không có ai bên cạnh, liền ngồi ở ghế chờ. nhưng tất cả tư tưởng này đâu thể đem ra kể hết cho Trần Thiên Hương, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy ngạc nhiên pha chút nghi ngờ của Trần Thiên Hương ngay lập tức nhìn quanh kiếm một cớ thoái lui.

Hương Ly ngay lập tức nhìn thấy đôi giày của mình Trần Thiên Hương đang đi dưới chân liền nói

– chị xem, lúc chị đi vội vàng vàng xô nhầm giày của em luôn. đương nhiên đợi chị để đòi giày về rồi.

Trần Thiên Hương cúi xuống nhìn đôi giày, đúng là lúc đó quá vội vàng nên đi nhầm. nhưng ngẫm lại đại minh tinh như Hương Ly thiếu giày đến mức chạy theo cô rồi ngồi chờ cả buổi tối chỉ để đòi lại một đôi giày thôi sao? hay là con người này quá keo kiệt nhỏ mọn đây? nhưng thôi, kệ cô ta.

– chị có nên đổi tên em thành đồ nhỏ mọn không? một đôi giày mà đòi bằng được thế à?

– mà chị, người trong phòng bệnh là mẹ chị à ?

– không, là mẹ của người yêu chị.

Trần Thiên Hương tự nhiên nói với Hương Ly, việc mà từ trước tới giờ cô chưa từng kể với ai.

– chị có người yêu rồi à ?

Hương Ly nghe xong câu này tâm trạng trở nên không tốt chút nào. như thế nào mà chị ấy lại có người yêu rồi? cô đứng khựng lại, không hiểu vì sao thấy khó chịu lạ thường, cảm xúc lúc này như vùi tắt hết, cảm thấy ghét Trần Thiên Hương đến phát điên, tại sao chị lại yêu người khác rồi cơ chứ ?

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chap 7

Một cô gái trẻ chạy đến trước mặt Trần Thiên Hương, khuôn mặt trắng bệch, tóc bay tán loạn, vội vã vừa thở vừa nói

– chị Hương, xin lỗi, em đi siêu thị mua đồ không để ý tới bác. bây giờ em mới tìm thấy bệnh viện.

cô gái vừa nói vừa cúi đầu liên tục xin lỗi.

– không sao, cũng may mẹ chị ổn rồi, em vào chăm sóc mẹ hộ chị. nếu mẹ tỉnh lại thì gọi điện thoại cho chị ngay nhé.

Trần Thiên Hương nói xong liền quay qua Hương Ly đang đứng sững người nói.

– về thôi.

Hương Ly cảm giác ghét Trần Thiên Hương lạ kì, đem tất cả những hành động đẹp đẽ mình vừa làm đều vứt đi, không thêm để trong lòng. chuyện vừa rồi đối với chị không có lớn nhưng đối với em đâu có nhỏ chứ ? dù sao cũng là rung động đầu đời của người ta mà.

Trần Thiên Hương lái xe đưa Hương Ly về, Hương Ly ngồi trong xe mặt mũi nhăn nhó trông rất khó nhìn.

– em bị làm sao à?

Trần Thiên Hương đang lái xe thấy người bên cạnh khuôn mặt khó chịu như vậy liền hỏi thăm

Hương Ly không đáp lại, vẫn giữ nguyên vẻ mặt khó chịu nhìn ra phía ngoài cửa kính.

có tiếng chuông điện thoại. Trần Thiên Hương nhìn vào màn hình điện thoại rồi nghe máy.

– alo

– chị Hương, tối nay sao chị không đến nhà hàng? cũng may bên người mẫu cũng nói có việc bận xin hẹn ngày khác.

Nguyễn Thuỳ Linh nhẹ nhàng nói qua điện thoại.

– chị có việc đột xuất, ngày mai người mẫu bắt đầu quay quảng cáo và chụp hình em giúp chị nói chuyện với quản lí của họ. việc hẹn ăn tối hôm khác giao cho chị Hoa tiếp khách, dạo này chị có việc bận. vậy đi.

– dạ, em chào chị.

Trần Thiên Hương tắt máy, lúc này thật mệt mỏi, chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi. Hương Ly ngồi bên cạnh thấy người kia nói chuyện điện thoại xong liền lên tiếng.

– bỏ cái thủ tục giao lưu ăn uống đi, không cần thiết đâu. nếu chị không đi thì em đến làm cái gì.

– tùy em.

câu này của Trần Thiên Hương nói ra ảnh hưởng sâu sắc đến lòng tự ái của Hương Ly, cảm giác như bị coi thường vậy, mặt đại minh tinh càng xị xuống.

Trần Thiên Hương lái xe đến trước cửa chung cư liền dừng xe bước xuống. Hương Ly ngồi hậm hực trong xe. ầm ức không chịu nổi.

– đến nơi rồi, có xuống không ?

– không xuống.

– không xuống chị khoá cửa xe đấy, nằm trong đấy ngủ một đêm chắc cũng không sao, lần trước say xỉn nằm ở ghế sofa nhà chị một lần rồi mà, ghế xe so với ghế sofa cũng mềm mại không kém đâu.

Hương Ly nghe xong Trần Thiên Hương nói càng thêm tức giận, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên vì tức. hừ, sao chị có thể nói như thế ? lại còn vắn cái chuyện say rượu nữa, đã thế hôm nay tôi ngồi trong xe chị cả đêm cho chị biết mặt.

Trần Thiên Hương thấy Hương Ly ngồi im không nhúc nhích vừa bực mình vừa thấy lạ lùng. sao cô ta lại tức giận, ban đầu lúc mới chạy tới bệnh viện hiền hoà lắm cơ mà, sau khi hỏi mình có người yêu chưa liền tức giận vô cớ, đại mình tính nổi tiếng cô đúng là khó chiều.

– em bị làm sao thế? chị đã làm gì động đến em à ?

Đáp lại Trần Thiên Hương chỉ là sự im lặng của Hương Ly. Trần Thiên Hương đóng sầm cửa xe bên mình lại, vòng một vòng qua đằng kia của chiếc xe mở cửa nắm cổ tay Hương Ly lôi ra khỏi xe.

– đi thôi.

Trần Thiên Hương cầm cổ tay người kia kéo đi, về phần đại mình tính thật bất ngờ khi chị hàng xóm xinh đẹp có hành động như thế này, tuy là có hơi mạnh bạo nhưng mà cũng rất tốt, bàn tay thật là mịn màng, nắm cổ tay như vậy cũng tốt lắm.

Hương Ly bị Trần Thiên Hương kéo vào thang máy rồi đưa lên tận tới nhà.

– được rồi, hết trách nhiệm với em, từ lần sau chị đi đâu thì đừng có mà bám đuôi, về nhà ngủ đi. nhưng cũng cảm ơn em hôm nay đã đến lúc chị đang khổ sở nhất.hôm nào sẽ trả ơn cho em, còn đôi giày thì chị sẽ giặt trả cho.

Trần Thiên Hương nói xong liền bấm mã số mở cửa nhà rồi đi vào.

Hương Ly đợi người kia vào trong nhà rồi mới mở cửa nhà mình đi vào, đóng cửa lại cô nhìn vào tay mình, trên cổ tay trắng nõn vẫn còn vết hằn đỏ do người kia nắm chặt quá. Hương Ly mỉm cười. nhưng rồi lại nghĩ đến việc Trần Thiên Hương nói đã có người trong lòng nụ cười trên môi liền biến mất. Hương Ly dựa lưng vào cánh cửa, nhìn chăm chăm vào cổ tay mình, tự hỏi cảm giác này là cái gì? rất muốn ở cạnh người đó, tìm đập rất lạ khi chạm vào người đó.mình có tình cảm đặc biệt với Trần Thiên Hương sao?tình cảm này là sai trái. Trần Thiên Hương là nữ, mình cũng vậy, giống nhau! vì cái gì có loại cảm giác này nổi lên? thứ tình cảm với người đồng giới xảy ra là khó chấp nhận rồi, với mày càng không thể được. Vũ Hương Ly mày bị làm sao thế?

Hương Ly đi vào nhà, rót một cốc nước đầy, uống sạch, đầu óc nghĩ miên man, nghĩ về cảm giác đã nảy nở với Trần Thiên Hương, phải kìm nén nó? không, là rung động lần đầu tiên mà, sao lại làm vậy. cô không muốn nghĩ nữa. Hương Ly đứng dậy đi vào trong phòng ngủ nằm vùi mặt vào gối dựa dựa.

Trần Thiên Hương vào nhà liền thấy Nguyễn Hoàng Anh đang ngồi uống rượu. vốn tâm trạng đã không tốt lại thêm nhìn thấy một người đang ở nhờ nhà mình là trẻ vị thành niên lại ngồi uống rượu ở giữa nhà như vậy, Trần Thiên Hương vô cùng bực mình đi vào giật chai rượu từ tay cô gái kia.

– em muốn gì? cho em ở đây không phải em muốn làm gì cũng được đâu.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn thấy người kia vì tức giận mà mặt hơi đỏ lên liền cười cười, nét mặt vẫn phảng phất lạnh lùng.

– chẳng muốn gì cả.

Trần Thiên Hương thấy Nguyễn Hoàng Anh vẻ mặt khinh khỉnh cười nhìn mình lại càng thêm bực mình, từ trước đến giờ cô ghét nhất người nào không nghe lời mình, điều này đã hằn sâu vào tính cách một tổng giám đốc như Trần Thiên Hương.

– cô có tin tôi một cước đá cô ra khỏi đây không? chị em họ cái gì ? bảo không nghe thì biến cho khuất mắt.

Nguyễn Hoàng Anh nghe xong câu này của Trần Thiên Hương liền đưa tay lôi người đang đứng trước mặt mình đè xuống ghế sofa

– chị ngậm miệng lại một phút được không ?

Trần Thiên Hương bị áp chặt như vậy tự nhiên im bật, hơi thở ấm nóng pha lẫn mùi rượu của Nguyễn Hoàng Anh phả vào mặt Trần Thiên Hương khiến cho mặt cô nóng rực lên.môi sát môi chỉ còn cách 1 centimet nữa là có thể chạm vào, Trần Thiên Hương không biết giờ phút này là tình trạng gì.

– làm gì?... bỏ ra

Trần Thiên Hương giọng nói nhí nhí vang lên, tay giẫy dụa ra khỏi tay của người kia.vốn Trần Thiên Hương từ trước tới nay được sinh trưởng trong gia đình khá giả bố mẹ thương yêu nâng niu nên chân tay gọi là yếu mềm, sau này khi học xong ra lập nghiệp cũng được người yêu chăm sóc mà công việc

hàng ngày cũng chỉ là đánh máy, ký giấy nên so với phụ nữ bình thường cô yếu ớt hơn nhiều, không như Nguyễn Hoàng Anh, cơ thể đẹp chuẩn như vậy là do hay đi tập gym, đã vậy lại mang trong mình nửa dòng máu Tây cho nên so với Trần Thiên Hương khoẻ mạnh hơn rất nhiều, việc đè Trần Thiên Hương xuống một cái chỉ dễ như lật trang sách.

Nguyễn Hoàng Anh thấy người đang bị mình đè ép mặt mũi đỏ ửng chân tay giãy dụa lại vô cùng xinh đẹp quyến rũ. kia sống mũi cao cao thanh thanh, ánh mắt tức giận pha lẫn ngại ngùng chăm chăm nhìn mình nhưng lại vô cùng thu hút, đôi môi mím lại nhưng vẫn lộ ra màu đỏ đỏ. nếu không phải ngồi ở đây là mình mà là một người đàn ông thì đêm nay Trần Thiên Hương chết chắc rồi.

– đừng giãy dụa, để em nhìn chị một chút. được không ?

Nguyễn Hoàng Anh nói ra lời này, một giọng nhẹ nhàng ấm áp mang chút hơi men. Trần Thiên Hương cũng cảm nhận được, câu nói này không có chút nào lạnh lùng cả, chỉ đơn giản nhẹ nhàng thoát ra, phả lên cánh mũi cao cao thanh thanh của cô.

Trần Thiên Hương nghe xong cũng đành lặng im, lồng mày giãn ra, bàn tay đang giãy dụa cũng trở nên bất động cho Nguyễn Hoàng Anh nhẹ nhàng cầm nắm hai người một trên một dưới cứ như vậy nhìn nhau, ánh mắt chạm nhau, một lúc lâu, cho đến khi Nguyễn Hoàng Anh tiến đến gần hơn Trần Thiên Hương, bờ môi gần lên mang tai Trần Thiên Hương nhẹ nhàng thủ thỉ

– Hương à, em thích chị.. từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chap 8

sau khi Nguyễn Hoàng Anh nói xong câu này liền gục ngay xuống vai Trần Thiên Hương ngủ. Trần Thiên Hương đang suy nghĩ đến câu nói kia của Nguyễn Hoàng Anh. thích ? thực ra là thích cái gì vậy? nghe kì quái quá. mà cách thổ lộ lại giống hệt như Minh từng nói với cô. Nguyễn Hoàng Anh đúng là say rượu rồi ăn nói nhăng cuội, Trần Thiên Hương xem như những lời này chưa từng lọt vào tai. cô hết sức cự mình đưa Nguyễn Hoàng Anh vào phòng. cánh tay Nguyễn Hoàng Anh vất trên cổ người kia, mà Trần Thiên Hương thì đang gắng hết sức đỡ cô gái người đầy mùi rượu này vào phòng ngủ. sau chuyện này Trần Thiên Hương càng thêm ghét cay ghét đắng những kẻ say rượu, những con ma men chắc chắn kiếp trước mình đã thiếu nợ mấy người này rất nhiều tiền rượu. Trần Thiên Hương một đoạn suy nghĩ này không hề biết bên cạnh nhà bên có một người đang hắt xì hơi liên tục.

Cố gắng hết sức mới mang được Nguyễn Hoàng Anh vào trong phòng, không biết con oắt con này uống bao nhiêu mà say tới mức trời trăng không biết gì thế này nữa. Trần Thiên Hương nhìn người nằm trên giường, liền với tay lấy một chiếc gối không quá cao có hoa văn tinh xảo kê đầu người kia lên.

Nguyễn Hoàng Anh bởi vì được nằm mà có vẻ dễ chịu hơn rất nhiều, khuôn mặt trắng nõn hơi hơi ửng đỏ nghiêng sang một bên, môi đỏ còn lẩm bẩm vài câu rất khó nghe, mà thật ra Trần Thiên Hương cũng không muốn nghe.

Trần Thiên Hương hết việc với người này liền quay lưng đi ra ngoài, nếu như trên phim Hàn Quốc hay là trong tiểu thuyết tình cảm lãng mạn sẽ có một cảnh người này dùng khăn ẩm hết sức ân cần lau cho người kia. mà trong tâm trí Trần Thiên Hương lúc này là sự bức mình vô cùng bức mình. dùng khăn ẩm cần chăm sóc ? đây là chuyện không bao giờ xảy ra. cho Nguyễn Hoàng Anh đến ở đây đã là một ân điển khó có thể xảy ra rồi, bây giờ còn kiêm chăm sóc ? thật xin lỗi, Trần Thiên Hương tối đây không phải ôsin cao cấp!

đóng cửa phòng Nguyễn Hoàng Anh lại, Trần Thiên Hương tiến ra phòng khách, trên bàn toàn là vỏ chai rượu, tự giễu tại sao số mình khổ sở như vậy? cả ngày mệt mỏi khổ sở chưa đủ hay sao lại còn phải dọn dẹp đồ bừa bộn này, Trần Thiên Hương ngồi phịch xuống sàn nhà bất lực, nhưng vừa ngồi xuống cô lại trông thấy một cảnh tượng khiến cô càng bất lực hơn: ở dưới gầm bàn còn nhiều vỏ chai rượu hơn thế. Trần Thiên Hương vỗ vỗ trán, lồng mày cau lại, xong lại suy suy nghĩ nghĩ thêm một chút liền đứng dậy quay trở lại phòng riêng của mình. Nằm trên giường tự phán một câu.

– ngày mai tôi sẽ cho chị lớn Nguyễn Hoàng Anh nhà cô biết thế nào là nhục nhã.

nói xong liền nhắm mắt cố gắng vùi vào giấc ngủ. Nguyễn Hoàng Anh ở bên phòng ngủ bên cạnh không biết lí do vì sao đang ngủ đột nhiên hắt xì một cái mạnh đến suýt bay xuống giường.

Hương Ly tỉnh giấc vào buổi sáng, hôm nay phải đến công ty Thiên Hương chụp ảnh. mà chị quản lí đã nhắn tin từ sáng sớm do có việc đột xuất nên Hương Ly phải tự mình đến công ty. tự đứng trong đầu này ra một ý nghĩ, hay là nhờ Trần Thiên Hương cho đi cùng, rốt cục là dù sao sau một đêm trằn trọc suy nghĩ thì Hương Ly vẫn quyết định sẽ tiếp tục tiến lên dành tình cảm cho người kia. trang điểm đẹp đẽ xong liền sang nhà Trần Thiên Hương bấm chuông.

Trần Thiên Hương định sáng sớm sẽ đến bệnh viện thăm mẹ nên đã đi từ sớm, để Nguyễn Hoàng Anh ngủ, dù sao thì hôm qua uống nhiều rượu như vậy khẳng định hôm nay sẽ cực kì đau đầu, không đi học được.

Hương Ly ấn một lần chuông không có ai mở cửa liền bấm liên tục thêm mấy cái nữa, Nguyễn Hoàng Anh đã tỉnh dậy đau đầu không chịu được lại còn nghe tiếng chuông cửa liên tục vô cùng khó chịu, rời giường đi ra mở cửa.

Hương Ly thấy Nguyễn Hoàng Anh mở cửa, tóc tai không cần thận, quần áo lại càng không cần thận hơn, mà hơn hết là có mùi rượu rất nặng trên người cô gái này, nhưng vẫn khuôn mặt hết mức xinh đẹp tỏa ra một luồng khí lạnh. đôi mắt xanh lạnh lùng nhìn về phía Hương Ly.

– Trần Thiên Hương đi sớm rồi.

sau đó liền đóng cửa nhà không thèm để ý đến Hương Ly còn đang định hỏi thêm vài câu.

Hương Ly thắc mắc, sao cô gái này người toàn mùi rượu, hôm nọ không phải nói là học sinh trung học à? mà không, học sinh trung học bây giờ uống rượu là việc rất bình thường, nhất là cô gái này sống bên nước ngoài càng thoáng hơn nữa. nhưng mà, tại sao lại nói cả tên Trần Thiên Hương ra như thế ? những lần trước mình hỏi đều một lời chị Hương chị Hương cơ mà. mà không quan trọng, điều quan tâm nhất của Hương Ly bây giờ là Trần Thiên Hương đã đi đâu, lại còn sớm như vậy.

bao nhiêu thắc mắc thì tóm lại cuối cùng Hương Ly cũng phải tự một mình đến công ty Thiên Hương.

Trần Thiên Hương từ sáng sớm đã đến bệnh viện. nhìn người phụ nữ trung niên nằm trên giường bệnh cô lại không kiềm được chảy xuống một giọt nước mắt. người này đã từng liều mạng cứu sống cô, lại là mẹ của người mà cô yêu thương nhất trên đời, cuối cùng anh ta lại vì cứu cô mà chết, vậy mà bà không những không oán trách mà còn thêm thương yêu cô nhiều hơn, xem cô như con gái ruột. Trần Thiên Hương không biết mình đã nợ người này bao nhiêu, chỉ biết bây giờ phải đối đãi bà thật tốt, phải hết lòng dành tình cảm yêu thương bà như chính mẹ của mình. Trần Thiên Hương đang suy nghĩ bỗng nhìn thấy ngón tay người kia khẽ cử động, liền tiến gần đến

– mẹ..

Trần Thiên Hương vừa gọi vừa khóc, bàn tay nắm vào những ngón tay hơi nhăn nheo vừa khẽ cử động kia.

Nguyễn Lan mở mắt, trước mắt bà hơi mờ , sau một chút thì rõ ràng hơn, đầu óc rất choáng váng, có lẽ do va đập mạnh ở đầu ngày hôm qua. nhìn thấy trước mắt mình một cô gái xinh đẹp như ánh mặt trời, nước mắt đang giàn dụa. liền đưa bàn tay còn lại không bị nắm lên lau hàng nước mắt, trong cái lau đầy yêu thương trĩu mến.

– Thiên Hương à? Thiên Hương của mẹ.

– con đây, con Thiên Hương đây, con xin lỗi, con xin lỗi mẹ, con không lo đầy đủ cho mẹ để mẹ đau đến nỗi này, lỗi của con con xin lỗi.

Trần Thiên Hương càng nói càng khóc, khóc đến nỗi tay Nguyễn Lan đang lau nước mắt cho cô cũng ướt đầm.

– không phải lỗi của con, cũng tại mẹ ra ngoài đi thể dục một chút không để ý thôi. hiện tại cũng không sao rồi.

– mẹ ơi...

dù cho Nguyễn Lan có liên tục an ủi, Trần Thiên Hương cũng không nín. khóc còn nhiều hơn, thế nhưng trong tiếng khóc không còn thấy buồn đau mà thay vào lại giống như đứa trẻ đang ăn vạ.

– cái con bé này, mẹ đau chứ có phải con đau đâu mà khóc nhiều thế, con gái lớn thế này mà khóc xấu quá.

Nguyễn Lan nhẹ cười cô gái xinh đẹp đang ngồi trước mặt mình khóc. tay vuốt vuốt mái tóc dài mượt mà của cô.

phải một lúc lâu sau Trần Thiên Hương mới thôi khóc, lấy giấy lau mặt mũi của mình.

– mẹ , thôi con phải đi làm đây, mẹ cần gì cứ để người giúp việc làm giúp, đừng động chân động tay nhiều nhé mẹ, mẹ nghỉ ngơi tốt, sau giờ làm con lại đến thăm mẹ.

– ừ, con đi làm đi, làm cho tốt đừng có suy nghĩ nhiều, bao giờ rảnh đến thăm mẹ cũng được.

Trần Thiên Hương dặn dò thêm mấy câu liền ra khỏi phòng bệnh đi đến công ty.

Trần Thiên Hương đến công ty, vừa bước vào cửa, tất cả các nhân viên nhìn thấy đều cúi chào. đi qua lễ tân hỏi xem Hương Ly đã đến chưa.

Trần Thiên Hương đến phòng Hương Ly đang chụp ảnh, dù sao cũng nên xem qua một chút. trong phòng chụp có cả Hồng Hoa, vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương liền chào.

– chào giám đốc, đến rồi sao ?

– vâng, chụp ảnh thế nào chị?

– đúng như tôi suy nghĩ, Hương Ly rất hợp với bộ trang sức này, tôn được vẻ đẹp của nó , Hương Ly rất xinh đẹp, ban đầu tôi còn nghĩ cô ta đeo vào sẽ

át mắt vẻ đẹp của bộ sản phẩm cơ. không ngờ lại đẹp như vậy.

– em biết chị nhìn người luôn đứng mà. việc còn lại chị lo nhé, việc quảng cáo rất quan trọng.

– cảm ơn giám đốc, tôi sẽ lo.

Trần Thiên Hương nói xong với Hồng Hoa còn chưa đi, đứng nhìn Hương Ly đang tạo dáng chụp ảnh, trông rất chuyên nghiệp. nhưng Trần Thiên Hương bây giờ không quan tâm lắm sự chuyên nghiệp của Hương Ly mà hoàn toàn để ý đến vẻ đẹp của người kia. khuôn mặt đẹp dễ trong tầng trang điểm kia khẽ cười một cái đã khiến người ta động lòng. Hồng Hoa quan sát Trần Thiên Hương, thấy ánh mắt Trần Thiên Hương như dán chặt lấy Hương Ly có chút kì quặc, trước đây công ty có rất nhiều người mẫu đến chụp ảnh, mà so với Hương Ly không thua kém gì nhưng Trần Thiên Hương không mấy để ý đến, lần này lại cực kì quan tâm, có lẽ một phần cũng do bộ sản phẩm lần này rất quan trọng.

Hương Ly đang chụp ảnh cũng thấy Trần Thiên Hương đến, càng nhìn thấy ánh mắt Trần Thiên Hương nhìn mình, Trần Thiên Hương nhìn chăm chú đến mức ngay cả Hương Ly nhìn lại mình cũng không biết. sau một lúc hồi tỉnh mới quay lưng đi ra khỏi phòng chụp.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chap 9

Trần Thiên Hương trở về phòng làm việc, ngồi ngay ngắn vào ghế tổng giám đốc, chuyên tâm làm việc.

Hương Ly trong giờ nghỉ lập tức chạy tới phòng tổng giám đốc. tay gõ gõ cửa.

– chị, em vào nhé.

Trần Thiên Hương chỉ cần nghe chữ “chị” đã biết là Hương Ly.

– ừ.

Hương Ly mở cửa phòng bước vào. nhìn thấy Trần Thiên Hương ngồi trên bàn làm việc thật xinh đẹp nhã nhặn. mái tóc dài được cột lên, không giống mọi hôm được thả ra. nhìn Trần Thiên Hương không giống mọi hôm quyến rũ mà lại rất thanh nhã.

– ồ chị buộc tóc lên trông khác quá.

Hương Ly lên tiếng, lúc này Trần Thiên Hương mới ngẩng mặt lên nhìn người kia. Hương Ly mặc dù nhìn mặt Trần Thiên Hương cũng không ít lần nhưng cũng không tránh được rung động. đôi mắt đen sâu thẳm, sống mũi cao cao, môi hồng hơi nhợt nhạt có lẽ do Trần Thiên Hương mệt mỏi.

– có gì khác sao ?

Trần Thiên Hương nhìn quanh người mình, bàn tay nhẹ sờ sờ lên mặt.

– ừm, nhìn chị xinh lắm.

Hương Ly nói xong liền cười rộ lên một tiếng, tiện tay kéo cái ghế dựa vào ngồi đối diện với Trần Thiên Hương.

– sáng nay chị đi đâu sớm thế ?

– đi thăm mẹ chị. sao em biết chị đi sớm ?

Trần Thiên Hương hơi ngạc nhiên, không phải sáng nay người này chạy sang tìm mình chứ?

– em sang nhà chị, gặp em chị. haha. em chỉ định hỏi xin đi nhờ xe, nhưng mà chị đi mất rồi cho nên là tự đi thôi.

– em gặp Hoàng Anh à?

– vâng, nhưng mà sao trông con bé như là vừa tỉnh rượu ấy.

– ừ, giống hệt em hôm say rượu còn gì.

Trần Thiên Hương vừa nghe thấy từ “rượu” lập tức trong lòng tức giận vô bờ. tặng cho người trước mặt một ánh mắt “yêu chiều” đến phát run

– này, em đã bảo chị quên chuyện đấy đi rồi cơ mà.

Hương Ly nhăn mặt, tay nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của Trần Thiên Hương lắc lắc. Trần Thiên Hương ban đầu cười rất tươi nhưng sau đó lại thấy bất thường. Hương Ly cứ cầm tay mình không bỏ ra, mà nắm lâu như vậy thật ra cũng ngại ngùng quá.

Hương Ly nhận thấy vẻ mặt có vẻ khác thường của người kia liền nhận thức mình hơi quá trớn, khéo léo thu tay về đưa tay lên vuốt vuốt tóc.

– chị à, tháng này cho em bám chị nhé!

Hương Ly ánh mắt sáng rực rỡ nhìn Trần Thiên Hương, dù sao người này cũng khiến cho mình yêu thích rồi, sau này nhất định phải tiến tới. Có thể người biết chuyện sẽ nghĩ Hương Ly khá nóng vội, nhưng trong suy nghĩ của đại minh tinh thì không có gì cả, đã mất cả một đêm suy nghĩ, mà cô có linh tính, bây giờ và sau này, người mà cô chọn nếu không phải Trần Thiên Hương thì không được!

– bám? sao lại bám?

– à là.. thì cả tháng này không phải em toàn làm việc ở công ty chị à? đương nhiên là trông cậy ở chị rồi, không những thế chúng ta còn là hàng xóm, là hàng xóm đấy. vậy nên em sẽ bám chị, chị đi đâu em theo đấy.^^

– em nhà cửa đầy đủ còn có quản lý chăm sóc bám chị làm cái gì? hahaa

Trần Thiên Hương nhìn người xinh đẹp trước mắt, tự nhiên lại tỏ ra ý kiến bất bình thường, cũng không biết là nói đùa hay nói thật.

– không, em toàn ở một mình thôi, cô đơn lạc lõng lắm, cứ để em theo chị, nhé nhé.

Hương Ly thấy người kia khéo léo từ chối quyết tâm không bỏ cuộc lại tiếp lời.

– em đừng đùa, ở với người nổi tiếng lắm chuyện lắm. hahaa

– chị từ chối em à, hay là chị sợ em làm ảnh hưởng đến thời gian của chị và người yêu?

Hương Ly cười cười trêu đùa, không để ý trên mặt Trần Thiên Hương biến sắc. ”người yêu”? ngay trong đầu Trần Thiên Hương nảy ra một cái tên, Minh.

– người yêu cái gì.

– không phải tối hôm vừa rồi chị đi thăm mẹ người yêu chị à ?

– em thì biết gì, im.

Trần Thiên Hương lườm người kia một cái. Hương Ly vẫn cười cười, không biết mình đang vô tình chọc vào buồn khổ của người kia.

cửa phòng mở ra, Nguyễn Thủy Linh nhẹ nhàng nói

– giám đốc, có người muốn gặp chị.

– à? không cần thiết thì khỏi đi.

Trần Thiên Hương nghe xong liền nói.

– là con trai giám đốc Thái Hoàng.

Trần Thiên Hương nghe đến hai chữ Thái Hoàng liền nhận ra ngay người kia là ai.

– mặc kệ anh ta, đến không có việc gì chỉ tốn thời gian, nói chị đang bận, không tiện gặp.

Nguyễn Thủy Linh vâng dạ xong liền đóng cửa đi ra ngoài, thực chất Nguyễn Thủy Linh cũng không muốn để cho người kia gặp được Trần Thiên Hương, lần trước ở trong bữa tiệc liên tục cố gắng tỏ ra thân mật với giám đốc khiến cô vô cùng churóng mắt, trong lòng cũng càng khó chịu.

– giám đốc đang bận việc, không tiện gặp mặt anh, nếu có việc gì mong anh thông báo lịch gặp để chúng tôi được sắp xếp lần sau.

Nguyễn Thủy Linh đứng trước mặt Nguyễn Hoàng Huy ở lễ tân nói, cũng rất nể mặt nói có thể xếp lịch lần sau nhưng trong lòng cô thực sự không mong có lần sau.

Nguyễn Hoàng Huy nghe người này nói có vẻ rất nể mặt nhưng thừa biết đang đuối khéo, lần này bận, lần tiếp tới sẽ lại bận, sau đó lại tiếp tục bận, các người tưởng Nguyễn Hoàng Huy này ngu ngốc chắc? xem ra phải tự mình đi tìm Trần Thiên Hương rồi.

– vậy sao?

Nguyễn Hoàng Huy cười cười nhưn mày nhìn Nguyễn Thủy Linh, sau đó đi thẳng qua người cô đến thang máy.

Trần Thiên Hương đang nói chuyện với Hương Ly tự nhiên cửa phòng bật mở, mà mở mạnh hơn lần trước rất nhiều. cô nhúu mày nhìn. Là Nguyễn Hoàng Huy, tên điên này lại còn dám xông thẳng vào đây nữa.

Hương Ly ở bên cạnh nhìn thấy người vừa bước vào. Quần áo complet bảnh bao, tóc tai chải chuốt, mà khuôn mặt thì rất sáng, rất đẹp. liền tự trong đầu đánh giá người này.

– Giám đốc Hương, rất vui gặp lại cô.

– này anh, anh không làm thế được đâu

Nguyễn Thủy Linh ngay lập tức chạy đến.

– không sao, em cứ đi làm việc đi.

Nguyễn Thủy Linh nghe xong Trần Thiên Hương nói, nhìn sang Nguyễn Hoàng Huy, dằn dừ một chút mới chịu rời khỏi phòng.

– chào anh, có việc gì tìm đến tôi sao?

Trần Thiên Hương sắc mặt hoà nhã nhìn người này, thế nhưng lại tản ra chút lạnh lùng khó gần. một chút này chỉ có Hương Ly nhìn thấy thu hết vào tầm mắt.

– không có việc, chẳng qua tôi cảm thấy muốn gặp giám đốc thôi.

– thật là quý hoá quá, nhưng xem ra bây giờ không được rồi, anh thấy đấy, tôi đang tiếp khách.

Trần Thiên Hương khách khí nói, nếu không nể mặt giám đốc Thái Hoà, cô ngay lập tức gọi bảo vệ đuổi cổ tên này ra ngoài cửa công ty rồi.

Nguyễn Hoàng Huy bây giờ mới để ý nhìn sang Hương Ly, cô gái xinh đẹp đến động lòng kia.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chap 10

Hương Ly thấy ánh mắt Nguyễn Hoàng Huy chuyển hướng sang mình liền cười nhẹ một cái.

– chào anh.

– chào cô, nhìn cô trông quen quá. hình như.. A, cô là Hương Ly.

Nguyễn Hoàng Huy ngạc nhiên nhưng rồi lại cười tươi, khuôn mặt càng thêm sáng lạn.

– tôi đang có việc cần nói với cô Hương Ly, nếu anh có việc gì cần thì sắp xếp lịch, chúng ta có thể nói chuyện sau.

Trần Thiên Hương thấy Nguyễn Hoàng Huy nhìn thấy người đẹp mắt sáng rực rỡ lại càng chướng mắt, thêm một câu đuổi khách.

– làm sao đây, hôm nay tôi nhất định muốn nói chuyện với giám đốc.

Nguyễn Hoàng Huy lại chuyển ánh mắt về phía Trần Thiên Hương, cười một cái đến sáng lạn, nụ cười mà cô gái nào nhìn thấy cũng nguyền sục đổ, thế nhưng lọt vào mắt Trần Thiên Hương lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

– có vẻ như là phòng làm việc của tôi càng ngày càng dễ vào rồi.

Trần Thiên Hương nhìn Nguyễn Hoàng Huy cái loại công tử suốt ngày ăn chơi trác táng thì thấy mình nhìn đủ rồi. giới hạn chịu đựng của cô có mức độ, hôm nay có gọi bảo vệ lên khẳng định cũng không đuổi được tên này đi. Nghĩ rồi liền cầm điện thoại lên bấm số giám đốc Thái Hoà.

– alo, vâng chào bác.

Trần Thiên Hương giọng nói hoà nhã nói vào trong điện thoại trong giọng nói còn có chút lễ phép, mà Nguyễn Hoàng Huy đứng cạnh không biết người

này gọi điện thoại cho ai

Ông chủ Thái Hoàng thấy Trần Thiên Hương chủ động gọi điện thoại cho mình cảm thấy rất vui vẻ, từ trước tới giờ đối với cô gái xinh đẹp tài giỏi này rất mực quý mến, tôn trọng liền cười lớn trả lời

– hahaa, Thiên Hương hả, có chuyện gì mà gọi điện thoại cho bác thế này.

– bác khoẻ chứ ạ, đã lâu không gặp mặt, xin lỗi vì làm phiền thời gian quý báu của bác, bác bận mà cháu lại gọi điện thế này

Trần Thiên Hương thứ nhất không quên hỏi thăm cùng khách khi

– không sao, với Thiên Hương thì có lúc nào bác bận được chứ.hahaaha

Thái Hoàng nghe được Trần Thiên Hương hỏi thăm lại càng vui vẻ cười lớn.

– chẳng giấu gì bác cháu cũng đang rất bận, mà anh Huy nhà bác đây đến công ty cháu, không biết bên bác có công việc gì không?

Trần Thiên Hương nói đến đây quay sang nhìn Nguyễn Hoàng Huy mỉm cười.

Nguyễn Hoàng Huy biết Trần Thiên Hương gọi cho bố mình tự dưng phát sợ, khuôn mặt đang cười méo xệch đi.

– cái gì? công việc gì chứ, nó dám đến làm phiền cháu à? được rồi, xin lỗi cháu nhé, cháu chờ một chút, bác cho người đến đưa nó về ngay.

– không, anh cũng không làm phiền gì cả, chỉ là cháu gọi điện thoại hỏi thăm bác một chút thôi, vậy cháu cảm ơn bác.

– được được, hôm nào có dịp nhất định mời cháu một bữa cơm, nhất định phải đi đấy.

– vâng chắc chắn rồi ạ, cháu chào bác.

Trần Thiên Hương vừa ngắt điện thoại quay sang phía Nguyễn Hoàng Huy.

– anh có thể xuống lễ tân chờ người đến đón, tôi còn phải tiếp khách. vậy đi.

Nguyễn Hoàng Huy môi hơi run run. được rồi coi như cô cao tay, còn biết gọi điện thoại cho bố tôi.

– vậy lần sau sẽ gặp lại trong bữa cơm với bố tôi.chào giám đốc.

Nguyễn Hoàng Huy hết có ở lại, đành phải rời khỏi phòng. nếu hôm nay cố chấp ở lại đây không biết về nhà bố yêu dấu sẽ làm cái gì với mình nữa, Nguyễn Hoàng Huy đương nhiên là sợ bố mình nhất trên đời, mà Trần Thiên Hương ở trong lòng ông ta lại rất có trọng lượng.

– chị rất hay bị như thế này à?người xinh đẹp tài giỏi như chị nhiều người yêu thích lắm nhỉ, người yêu chị chắc ghen tị lắm.

Hương Ly thấy Nguyễn Hoàng Huy vừa đi liền cười cười nói với Trần Thiên Hương.

– người yêu người đương cái gì? còn tiếp tục cái vấn đề này cả em cũng ra ngoài luôn đấy.

Trần Thiên Hương ghét nhất ai moi móc cái vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm ra nói chuyện với mình, trong lòng như có gì đó rất khó chịu.

– em chỉ nói thôi mà, có gì đâu phải giận chứ?

Hương Ly bĩu môi, người ta chẳng qua là quan tâm tới chị thôi. mà hình như Trần Thiên Hương có vẻ rất ghét người vừa rồi, mà anh ta rất cao ráo đẹp trai, mà quần áo cùng khí chất nhìn một cái là ra con nhà có tiền có quyền.vậy thì đẹp, có tiền chưa chắc đã là sở thích củ Trần Thiên Hương, điều này càng kích thích tò mò của Hương Ly, người yêu của chị rốt cuộc là dạng người như thế nào?

– chị, tiêu chuẩn của chị là như thế nào?

– tiêu chuẩn gì?

– thì tiêu chuẩn để làm người yêu ấy.

Trần Thiên Hương nhìn gương mặt tò mò hơi nhúu lại xinh đẹp vô cùng của Hương Ly trong một khoảnh khắc quên mất rằng mình rất ghét nói đến chuyện này, cũng quên mất Minh ra sao, chỉ nhìn Hương Ly mà trả lời.

– không uống rượu.

nói xong liền cười thật lớn, cười đến đôi mắt đen cũng nhắm tịt lại.

– chị trêu em à?

Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương cười, càng không để ý lắm người kia vừa nói gì, chỉ ngây ngất ngắm Trần Thiên Hương cười, từ trước tới giờ cô chưa bao giờ được chứng kiến Trần Thiên Hương đẹp như vậy, không phải hoà nhã giả tạo, không phải cười mỉm, mà là cười vui vẻ, từ trong tâm thực sự vui vẻ mà cười ra.

Trần Thiên Hương cười vui đến quên mất bản thân mình, đã từ lâu rồi cô không cười sáng khoái như vậy. không phải không cười, mà là không muốn cười, càng không có lí do gì để cười.

Trần Thiên Hương thấy người trước mắt đơ mặt ra nhìn mình, liền lấy tay phất phất trước mặt người kia. Hương Ly vẫn không động đậy, mắt vẫn như trước không chớp nhìn về phía Trần Thiên Hương.

– này.

Trần Thiên Hương vỗ nhẹ vào vai Hương Ly. lúc này đại minh tinh xinh đẹp mới từ mộng trở lại.

– hà ?

– em nhìn gì thế? mặt chị có gì à?

– à không, mà, chị này, chị thấy em như thế nào?

Hương Ly lại đặt thêm một câu hỏi, mà lần này Trần Thiên Hương hơi bất ngờ, tại sao người Hương Ly lại hỏi như vậy?

– cái gì?

– chị cảm thấy em thì như thế nào?

Hương Ly một lần nữa nhắc lại câu hỏi, ánh mắt đẹp để chăm chú nhìn Trần Thiên Hương.

– em hà? rất là xinh đẹp, ngoài lần đầu tiên gặp mặt ra thì cái gì cũng tốt đẹp

Trần Thiên Hương nhìn Hương Ly mà nói.

– thế chị có thích em không?

Hương Ly lại tiếp tục một câu hỏi nữa. Trần Thiên Hương hơi ngạc nhiên. Thích? sao tự nhiên lại hỏi như thế, có nhiều loại thích.

– thích kiểu gì?

Trần Thiên Hương hỏi ngược lại, không biết trong đầu Hương Ly đang suy nghĩ cái gì, chỉ thấy trong mắt người kia có chút chờ mong.

Hương Ly nghe Trần Thiên Hương hỏi có chút buồn cười, trên thương trường chị ta là con cáo nhưng trong tình cảm thì đúng là không bằng con cừu. thực ra Hương Ly đây là lần đầu tiên yêu thích một người thế nhưng trước đây từng đóng rất nhiều phim tình cảm, vì vậy mấy cái loại chuyện này không có lạ lẫm gì cả. Hương Ly hơi nhắc người dậy, trườn nửa người qua bàn áp sát mặt vào mặt người kia chỉ còn cách phân nửa.

– ý em là thích hay ghét? còn chị nghĩ là kiểu thích gì?

Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương ngay sát trước mặt cười ma mị.

Trần Thiên Hương bị Hương Ly áp sát trước mặt mà đằng sau là bức tường khiến cô không thể nào lùi đi đâu được, chợt thấy tình cảnh này quen quen. vừa mới đêm qua bị Nguyễn Hoàng Anh đè ép xuống người nói mấy câu vớ vẩn hôm nay lại tiếp tục đến người này áp sát mà hỏi linh tinh.

– làm gì thế? tránh ra đi.

– không, chị trả lời đi.

– không thích.

– thế thế này thích không.

Hương Ly nói hết câu dướn người lên đặt môi mình sát trọn vẹn với môi người kia. Thời điểm môi tiếp môi Trần Thiên Hương đôi mắt mở lớn hết cỡ, cái này, cái này không phải là hôn sao? Hương Ly đang hôn cô? cái này giữa mình và người kia có thể làm sao?

Hương Ly dứt môi ra khỏi môi người kia, nhẹ nhàng phả hơi lên mặt Thiên Hương.

– ý em là thích thế này này.

Trần Thiên Hương nghe xong liền giật mình, không thương tiếc mà vung tay cho người kia một cái tát. chính là Trần Thiên Hương chân yếu tay mềm, mà

không biết lực mạnh như thế nào, một bên má trắng nõn của Hương Ly đỏ lên.

Trần Thiên Hương không phải ghét hành động vừa rồi của Hương Ly, mà còn có một chút cảm giác lạ, thế nhưng đây là bản năng của phụ nữ, bị hôn bất ngờ như vậy có cô gái nào lại không tức giận giáng cho đối phương một cái bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chap 11

– sao chị lại tát em?

Hương Ly một bên mặt bông rát, vốn biết mình làm chuyện như vậy sẽ nhận được hậu quả không tốt, nhưng không ngờ lại tệ đến như vậy.

– cô còn hỏi à? rút ra khỏi phòng làm việc của tôi.

Trần Thiên Hương tuy do phản xạ mà đánh Hương Ly mạnh như vậy nhưng cũng không thể vì thế mà xin lỗi được, dù gì cô ta cũng là người làm sai trước, tát thì cũng đã tát rồi, thừa trong lúc vừa ra tay có một chút tức giận liền đuổi Hương Ly ra ngoài.

– chị đánh mặt em thành thế này bây giờ để em ra ngoài sao? không ra!

Hương Ly có cảm giác tuy người này mạnh tay tát mình nhưng không phải hoàn toàn ghét hành động vừa rồi.

– cô xem cô làm gì để tôi phải ra tay đánh cô? các cô bây giờ tại vì sao thế? tại sao cứ phải lôi tôi ra đùa cợt cái kiểu như vậy?

Trần Thiên Hương lại thêm một chút tức giận mắng mỏ Hương Ly, việc làm của Hương Ly khiến cô nhớ đến Nguyễn Hoàng Anh tối qua. trong lòng chỉ mong có thể ngay lập tức tổng cô em họ kia ra khỏi nhà và hơn hết, ngay bây giờ cô thực sự muốn đá ngay Hương Ly ra khỏi đây.

– các cô? còn ai nữa sao?

Hương Ly ngay lập tức hỏi luôn, Trần Thiên Hương thực sự rất xinh đẹp, nhưng có thể quyến rũ nhiều phụ nữ đến thế sao?

– đây là việc của cô à? đi ra.

– chị có bị điên không mà cứ đuổi như thế? bây giờ em ra ngoài chị có biết sẽ xảy ra chuyện gì không? nhà báo, phóng viên lúc nào cũng rình mò trong công ty chị đấy. chị muốn báo viết gì? giám đốc công ty Thiên Hương có xô sát với người mẫu. hay là ngày hợp tác đầu tiên của Hương Ly và Thiên Hương trong vũ lực? đừng có giận quá mất khôn.

Hương Ly bị Trần Thiên Hương liên tục đuổi ra ngoài cũng bắt đầu tức giận. mặc dù tôi là người làm sai nhưng ít nhất chị cũng phải biết suy nghĩ, con người như thế này làm cách nào ngồi lên được vị trí này thế?

– vậy là tôi phải xin lỗi cô sao?

– chị không phải xin lỗi, em là người sai, được chưa, bây giờ chị làm việc chị, em ngồi ở sofa, đừng động đến nhau, đừng nói chuyện, ít nhất hôm nay em cũng không chụp ảnh được nữa.

– vậy cô ngồi im, đừng tiến đến đây.

Trần Thiên Hương thực sự sợ người kia làm như vậy, vừa rồi trong lúc người kia hôn mình chính trong bản thân mình có chút giao động. trong khoảnh khắc đó chỉ xuất hiện cảm giác lạ lẫm, không giống với cảm giác khi cô ở bên Minh, không phải cảm giác được nâng niu, chiều chuộng mà là rất khác biệt, có chút ngọt ngào len lỏi, có nóng có lạnh có cả sợ hãi, lo lắng. và điều làm cô sợ hãi nhất, chính là trong giây phút đó cô không nhớ đến Minh.

Trần Thiên Hương suy nghĩ linh tinh, làm việc cũng không để một chút tâm trí nào. Hương Ly ngồi trên ghế sofa luôn luôn nhìn về phía Trần Thiên Hương, chỉ thấy người kia cau mày suy nghĩ.

Trần Thiên Hương nghĩ ngợi lúc lâu, một lát sau quay đầu về phía Hương Ly.

– chị xin lỗi.

Hương Ly hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng trả lời.

– xin lỗi gì? em là người sai cơ mà.

– xin lỗi vì đã đánh em

Trần Thiên Hương nhẹ nhẹ thốt ra vài chữ, cảm thấy mình thực sự là hơi mạnh tay với Hương Ly, dù sao thì trong tình cảnh này, xin lỗi vẫn là hợp lý nhất.

– chị thật sự là xin lỗi em sao?

Hương Ly vui vẻ đứng dậy đi về phía bàn của Trần Thiên Hương, cũng quên luôn một bên má nóng rát từ nãy tới giờ.

– không, không, đừng lại gần.

Trần Thiên Hương thực sự sợ có người chen ép như vậy, đối với Hương Ly càng cảnh giác.

– sao? em không có làm thế nữa đâu, một bên là đủ rồi.

Hương Ly đi đến đối diện Trần Thiên Hương ngồi xuống. Trần Thiên Hương Lúc này nhìn thấy khuôn mặt Hương Ly sưng đỏ, khuôn mặt xinh đẹp như vậy tấy đỏ lên khiến ai nhìn cũng muốn đau lòng, mà Trần Thiên Hương là người gây ra vết thương kia, tự dưng trong lòng càng cảm giác tội lỗi, có chút hối hận, sau đó chủ động đứng dậy vòng qua bên bàn bên kia cầm lấy cổ tay Hương Ly đứng dậy.

Trần Thiên Hương dẫn Hương Ly đi đến chỗ bức tường ở cuối phòng, trực tiếp lấy tay đẩy bức tường vào, bức tường từ ngoài nhìn vào rất bình thường, màu sơn cũng rất hài hoà khiến cho người khác dù nhìn kĩ cũng không nhận ra có một cánh cửa, mở cửa đi vào bên trong, là một căn phòng lớn gấp hai phòng làm việc vừa rồi, có đầy đủ tiện nghi như khách sạn, giường, phòng tắm, tivi, tủ lạnh, thậm chí có cả bếp nấu ăn. cái này là Trần Thiên Hương cho thợ thiết kế giấu, từ ngoài công ty nhìn vào cũng không ai để ý đến, phục vụ cho những lúc mệt mỏi cần nghỉ ngơi. phòng này hiện tại cũng chỉ có cô và Nguyễn Thuý Linh cùng một người giúp việc biết.

Hương Ly vừa nhìn thấy căn phòng lập tức choáng, người này đúng là xa xỉ theo kiểu khác. có thể giấu cả một phòng của khách sạn 5 sao trong phòng làm việc của mình cô cũng không phải chưa từng nghe nhưng chưa nghĩ đến Trần Thiên Hương lại làm như vậy.

– ngạc nhiên không?

– có, chị cũng là loại người như thế này sao?

– loại người gì? ngồi lên giường đi, chị đi lấy túi trườm đá lạnh cho em

Ở trong căn phòng này có đầy đủ mọi thứ, phòng làm việc kia đương nhiên là chỉ để che mắt thôi, dù sao Trần Thiên Hương cũng là cô gái chân yếu tay mềm, dù có ở lại tầng ca cũng làm sao có thể ngủ trên sofa. mọi người nghĩ giám đốc Trần Thiên Hương cả đêm ngồi trên bàn làm việc chắc, làm như vậy thì chắc cô không sống đến hôm nay đâu.

Trần Thiên Hương đem túi đá đến ngồi trước mặt Hương Ly, nhẹ nhàng đem túi đá áp lên khuôn mặt vừa bị cô thương tổn. động tác rất nhẹ nhàng, thuần thực. thực ra Trần Thiên Hương yếu ớt, rất hay bị ốm, từ khi Minh không còn, cô luôn phải tự mình chăm sóc cho mình, cho nên việc trườm đá như thế này là việc thường xuyên xảy ra, đã quá thành thực. cô thực sự không muốn đem hình ảnh một Trần Thiên Hương yếu ớt vô lực nằm bẹp trên giường cho ai xem cả, như vậy sau này còn ai xem cô là giám đốc nữa.

Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương tỉ mỉ trườm đá trên mặt mình, thỉnh thoảng còn nhíu mày, thực cảm thấy vị giám đốc này thật chu đáo, vui vẻ tận hưởng. Trần Thiên Hương thấy Hương Ly vui vẻ như vậy liền hỏi

– có gì vui à?

– không, em chỉ cảm thấy ăn một cái tát mà được mỹ nhân chăm sóc thế này cũng thật không phí.

– em thật sự có vấn đề về giới tính hả?

– không biết, chỉ biết là đối với chị em rất yêu thích.

– em xinh đẹp như vậy thiếu gì mấy anh chàng đẹp trai giàu có sẵn sàng yêu em. đối với chị có cảm giác làm gì?

– trong em có suy nghĩ, yêu thích đối với một người còn phải phân ra nam với nữ sao? chỉ đơn giản gặp và phát sinh tình cảm.

– nhờ đâu chỉ là yêu quý bình thường, em bị nhầm lẫn.

– không có chuyện nhầm lẫn.

– vậy thực sự em đối với chị là kiểu tình cảm mà nam dành cho nữ à?

– không, là tình cảm mà một người dành cho một người, gọi là tình yêu.

– có khác gì nhau?

– nó là thứ mà ai cũng có thể dành cho ai, không nhất thiết phải là nam dành cho nữ hay ngược lại. giống như của em, dành cho chị, một người dành cho một người, đơn giản là hai người yêu nhau, là của Vũ Hương Ly cho Trần Thiên Hương.

Trần Thiên Hương không nói thêm gì, chỉ nhẹ nhàng trườn đá lên mặt Hương Ly.

Hương Ly cảm thấy Trần Thiên Hương đang thực sự suy nghĩ về vấn đề mình vừa mới nói, cầm lấy bàn tay Trần Thiên Hương đang gài trên gò má mình, tay còn lại ôm lấy người Trần Thiên Hương, để đầu người kia nhẹ dựa lên ngực mình.

Trần Thiên Hương hơi bất ngờ nhưng một chút cũng không chống cự, bàn tay đang cầm túi ở trên má Hương Ly hạ xuống, để mặc cho người kia nắm lấy. bàn tay còn lại nắm chặt lấy ga giường trắng tinh. tai áp lên ngực Hương Ly, trong giây phút im lặng này, Hương Ly nhẹ nhàng lên tiếng.

– nghe thấy không? đây là tình yêu của Vũ Hương Ly.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chap 12

Trần Thiên Hương im lặng lắng nghe, cô nghe thấy tiếng nhịp tim đập đều đều của Hương Ly. Hương Ly nói yêu cô, còn thực sự ôm cô vào lòng, đã từ lâu rồi cô không có cảm giác được yêu, trước đây, điều hạnh phúc nhất của Trần Thiên Hương là được ở gần Minh, được anh ôm vào lòng, cảm giác rất an tâm, rất hạnh phúc. hiện tại Hương Ly đang ôm cô, mà cảm giác kia lại chợt hiện về, Trần Thiên Hương vòng tay qua ôm lấy lưng Hương Ly, một vòng tay ôm trọn vòng eo nhỏ của Hương Ly, nhẹ nhàng nhắm mắt lại hưởng thụ giây phút này.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương ôm mình, mà cảm giác lại như còn nghĩ về người khác nữa, trong lòng nghĩ lẽ nào Trần Thiên Hương đem mình ra tương tượng thành người yêu chị ta mà ôm lấy. nhưng mặc kệ ra sao, trước mắt cứ ôm chặt lấy Trần Thiên Hương đã.

hai người lặng im ôm lấy nhau, một người dùng hết lòng ôm lấy một người, người kia thì tận tâm hưởng thụ.

Trần Thiên Hương một lúc sau bỏ tay ra khỏi eo Hương Ly, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Hương Ly.

– xin lỗi, chị thực sự không nhận được tình cảm này.

– tại sao không? tại người yêu của chị à? hay tại chị kì thị?

– không phải, chị không kì thị, nhưng mà không được, chị cùng em không được.

Từ khi Minh không còn, Trần Thiên Hương đã tự hứa với bản thân sẽ không yêu thêm ai nữa. mà đối với Hương Ly, người mà cô gặp chưa bao lâu, việc yêu đương lại càng không thể.

– chị với em sau này như cũ vẫn sẽ là bạn bè hàng xóm, còn chuyện tiến xa hơn với chị không được đâu.

Trần Thiên Hương nghĩ muốn dập tắt sự việc này ngay lập tức trước khi nó tiến quá xa. cô không muốn phản bội Minh, mà càng không muốn ảnh hưởng đến Hương Ly. Hương Ly còn trẻ, sự nghiệp còn dài. thực sự lúc này Trần Thiên Hương đã giao động, nếu mềm lòng mà cứ để nó tiếp tục phát triển thì không biết sau này sẽ phải hối hận như thế nào.

– em biết là mới mẻ quá, chị chưa thích ứng, nhưng cho em một thời gian, nhất định em sẽ làm cho chị thay đổi.

– em là người nổi tiếng, việc này không tốt cho em đâu. cũng đừng cố, chị bây giờ và sau này cũng không thay đổi đâu.

– công việc của em chị không cần quan tâm, nhưng là em bây giờ thực lòng yêu thích chị, chị vì cái gì không thể cho em một cơ hội?

– trong lòng chị lúc nào cũng có một người, em có cố gắng cũng vậy thôi, đối với chị, nếu không phải là anh ấy, thì không ai có thể cả.

Trần Thiên Hương câu này là thực trong lòng nói ra, cô với Minh là 7 năm yêu nhau, có thể đối với người ta nó không phải quãng thời gian dài, nhưng đối với cô nó không hề ngắn. tình cảm cô đối với anh là sâu đậm, dễ dàng có thể thay thế sao? mà người đó thực lòng yêu thương cô, đến cả mạng sống cũng hi sinh bảo vệ cô, cả mẹ anh cũng đối xử với cô rất tốt, Chưa bao giờ trách cô vì chuyện anh vì cô mà chết. qua nhiều chuyện như vậy, Trần Thiên Hương còn có thể có tình cảm với người khác sao?

– người yêu chị là ai? rốt cuộc tốt đẹp đến nhường nào mới có thể làm cho chị yêu đến thế? không phải anh ta thì không được sao?

– chị thực sự rất muốn giữ quan hệ tốt đẹp của chúng ta, sau này không bao giờ cùng em nhắc lại chuyện này nữa. nếu em còn tiếp tục thì chị sẽ coi như không quen biết em luôn.

Trần Thiên Hương nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ là giờ nghỉ trưa, cô muốn đến thăm mẹ của Minh.

– em cứ ở đây, chị đi thăm mẹ chị một lúc rồi sẽ quay lại, việc chụp ảnh của em chị sẽ giải quyết, từ nay đến lúc chị quay lại cứ thoải mái ở trong này, tủ lạnh có đủ đồ, cái gì cũng có thể dùng được.

Trần Thiên Hương đứng dậy khỏi giường, chân do ngồi lâu quá có chút tê dại, sau đó không làm chủ được mà ngã nhào vào người Hương Ly.

– giám đốc, chị thật là mất hình tượng

Hương Ly ôm lấy Trần Thiên Hương vừa ngã vào người mình thì thầm

– làm sao bây giờ, mặc kệ chị muốn như thế nào, sau này em cũng sẽ vẫn theo đuổi chị.

Trần Thiên Hương đẩy Hương Ly ra, tránh khỏi vòng tay người kia, mà Hương Ly lại đang trong thế thượng phong liền lật người đem Trần Thiên Hương đặt gọn dưới thân mình. mất đôi mắt, mũi sổng mũi, môi gần kề môi, Hương Ly cười cười.

– bỏ ra.

Trần Thiên Hương không hiểu vì sao cùng là phái nữ mà Hương Ly cùng Nguyễn Hoàng Anh khoẻ như vậy, đem mình vật xuống đơn giản như ăn kẹo, hay là tại mình quá yếu đây?

– đi, em cùng chị đi thăm mẹ của người yêu chị.

Hương Ly từ trên người Trần Thiên Hương đứng dậy trước, cầm lấy bàn tay Trần Thiên Hương kéo người kia đứng thẳng dậy. Trần Thiên Hương vừa đứng được dậy lấy lại phong độ chỉnh lại tóc tai quần áo sau đó nhè ngay eo Hương Ly nhéo mạnh một cái.

– đồ... đồ đánh sau lưng

Hương Ly đau khổ vừa ôm eo vừa nhìn người kia.

– mặt bớt sưng rồi đấy, cho em đi theo, cảm gây náo loạn.

– ok.

Trần Thiên Hương đưa Hương Ly đến bệnh viện. đại minh tinh đến những nơi đông đúc như thế này phải đeo kính, bịt khẩu trang, khoác áo kín mít, tránh để nhà báo hay người hâm mộ nhận ra.

– người nổi tiếng ra ngoài khổ sở nhỉ, không như người bình thường chúng tôi. haha

– chị tưởng em thích lắm chắc, nếu em được chọn, không bao giờ em muốn làm nghề này đâu.

– thế ai chọn cho em?

– chuyện dài, chị cho em theo chị hết tháng này em kể cho.

Việc Hương Ly trở thành diễn viên thực ra không phải mong muốn của cô, nhưng như thế nào thì để Hương Ly sẽ tự nói sau.

– thế em muốn làm nghề gì?

– bác sĩ.

Hương Ly nói xong hai từ này khuôn mặt cười thật tươi, cảm giác như trong mắt có gì yêu thích ánh lên.

Trần Thiên Hương hơi khựng lại, ngày trước lúc cô và Minh gặp nhau lần đầu tiên cũng như vậy, cô hỏi anh ” anh thích làm gì nhất?” anh trả lời ” bác sĩ” sau đó cũng cười một nụ cười thật sáng lạn. nụ cười khiến Trần Thiên Hương còn nhớ tới bây giờ.

Hai người bước vào phòng bệnh, một người phụ nữ đang ngồi trên giường, bên cạnh có một cô gái đang gọt hoa quả.

– chị Hương, chị đến ạ

Cô gái kia nhìn Trần Thiên Hương nói.

– con chào mẹ.

– Thiên Hương của mẹ đến à con.

Nguyễn Lan trong giọng rất yêu chiều nói, trong lòng bà luôn yêu thương đứa trẻ này, ngay từ khi con trai bà đưa Trần Thiên Hương về nhà lần đầu tiên đã vô cùng yêu quý, sau đi con trai bà mất đi, cũng là Trần Thiên Hương ở bên chăm sóc, an ủi trong những ngày khó khăn nhất, sau này cũng không có quan hệ yêu đương với bất kì một người nào, trong lòng chỉ có con trai bà, một lòng coi như mẹ đẻ đối đãi rất tốt. Nguyễn Lan vì thế mà rất thương yêu Trần Thiên Hương.

– vâng, con trong giờ nghỉ nên đến ạ.

Trần Thiên Hương đến bên giường bệnh ngồi xuống, cô gái vừa nãy đã sớm đứng lên nhường ghế cho Trần Thiên Hương.

Hương Ly bỏ kính áo và khẩu trang ra, lúc này Nguyễn Lan mới để ý còn một người nữa đến cùng Trần Thiên Hương.

Hương Ly đi đến bên giường bệnh lễ phép chào hỏi.

– cháu chào bác ạ

Nguyễn Lan ngơ ngạc cô gái này, như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

– cháu là...

– cháu tên là Hương Ly

Nguyễn Lan nghe xong liền nhớ ra, đây chẳng phải cô diễn viên xinh đẹp trên phim mà tối nào cô bé giúp việc kia cũng xem sao.

– cháu là diễn viên đúng không, xinh đẹp quá.

Nguyễn Lan nhìn cô gái này thật lâu, trông rất xinh đẹp, nhưng tại sao lại đến cùng Trần Thiên Hương.

– em ấy là người mẫu của công ty con, Ly cũng biết mẹ phải nhập viện nên hôm nay cùng con đến thăm.

– vâng, nhưng hôm nay đến thăm bác cháu lại không mang theo quà gì, ngại quá ạ.

– có lòng là tốt rồi, cần gì quà cáp, cháu cũng đến đây ngồi xuống đi.

Hương Ly nghe xong liền đến bên giường bệnh ngồi xuống ghé bên cạnh Trần Thiên Hương.

– dù sao cháu cũng làm việc cùng Thiên Hương, phiền cháu nhắc nó giúp bác làm việc phải điều độ thôi, đừng ôm đồm quá.

Nguyễn Lan nhìn Hương Ly mỉm cười nói.

Hương Ly tự nghĩ, tại sao người này lại quan tâm đến Trần Thiên Hương nhiều như vậy, cũng chưa phải là con dâu mà. mà cũng thật lạ, mẹ bị tai nạn như vậy mà không thấy anh con trai đâu, hôm nhập viện cũng chỉ có Trần Thiên Hương chạy đến, không biết người này là người như thế nào.

– vâng chắc rồi ạ, nhưng chị Hương là người rất giỏi, chị chắc cũng tự sắp xếp công việc rất hợp lí ạ.

– con tự biết mà mẹ. mà mấy chuyện đấy quan trọng gì, bây giờ đối với con mẹ là quan trọng nhất.

– con bé này, haha

Nguyễn Lan cười, nhưng sau đó cũng không còn cười nữa mà khuôn mặt lại có nét buồn. Trần Thiên Hương mấy năm nay vất vả vì mình, lại không có yêu ai khác ngoài con trai mình. đã nhiều lần bà từng nói Trần Thiên Hương hãy tìm một người tốt để yêu thương, mẹ sẽ không giận con, Minh mất cũng đã lâu rồi. nhưng mỗi lần như vậy Trần Thiên Hương chỉ cười trả lời: ” con chỉ yêu anh Minh thôi”

– Thiên Hương, mẹ không giữ con, con sự nghiệp ổn định rồi, cũng nên tìm một người đi thôi.

Nguyễn Lan đưa tay lên má Trần Thiên Hương sờ nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp này, bà đã mong muốn như thế nào Trần Thiên Hương trở thành con dâu mình.

Hương Ly ngồi bên cạnh không hiểu gì, đây không phải là mẹ của người yêu Trần Thiên Hương sao? như thế nào lại bảo chị ta tìm một người đi thôi.

– con bảo mẹ đừng nhắc chuyện này mà, trong lòng con như thế nào mẹ biết rõ mà. con chỉ yêu Minh thôi!

Chương 13: Chap 13

Trần Thiên Hương nói xong câu này càng làm cho Hương Ly ngồi bên cạnh không hiểu gì cả, rốt cục cái người tên Minh kia là sao chứ?

– mẹ không muốn con cứ phải một mình vì mẹ như thế này, mẹ làm sao biết con không sao chứ.

– con không sao thật mà.

– ừ, mẹ chỉ biết nói thế thôi.

Nguyễn Lan mệt mỏi cất tiếng, Trần Thiên Hương cứ luôn như vậy, đối với mọi người lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, cường ngạnh nhưng bên trong đâu ai biết cô yếu đuối, cô đơn như thế nào.

Trần Thiên Hương nói chuyện cùng Nguyễn Lan thêm mấy câu, sau đó dặn dò cô gái giúp việc rồi cùng Hương Ly rời khỏi phòng bệnh.

Hương Ly không hiểu lắm câu chuyện của Trần Thiên Hương và người phụ nữ kia, suốt buổi không nói một câu, chỉ suy nghĩ về người kia, rốt cục anh ta là người như thế nào?

– chị, sao chị với mẹ của người yêu chị nói chuyện lạ thế? em thấy người đó giống mẹ đẻ của chị hơn đây.

Khi tư duy của Hương Ly đã đến giới hạn cùng với tò mò nổi lên nhất định phau hỏi cho ra trò.

– em không cần biết, chuyện này với em có gì liên quan đâu.

Trần Thiên Hương không nghĩ muốn kể chuyện này ra cho thêm một ai biết, ngay kể cả khi Hương Ly có nghe thấy gì, cũng không muốn cùng cô nói về chuyện này.

– sao không liên quan? em thật sự muốn biết người yêu của chị rốt cuộc là người như thế nào mà.

– em muốn biết thì là liên quan đến em à?

Trần Thiên Hương đang đi quay sang nhìn Hương Ly, ánh mắt lạnh lùng nói, cô không muốn cùng ai nhắc đến chuyện này nữa mà Hương Ly thì cứ ở bên tai nham nhảm hỏi chuyện, nếu còn tiếp tục hỏi chị sợ Trần Thiên Hương sẽ tức giận mà nổi nóng.

– đúng, là liên quan đến em đấy, kể từ lúc em biết em có tình cảm với chị, cái gì về chị cũng là liên quan đến em !

Hương Ly nhìn ánh mắt lạnh lùng của Trần Thiên Hương, cũng không chịu thua kém mà tiếp tục nói.

– đã nói rồi, chị với em là quan hệ bạn bè hàng xóm, đừng để đến lúc chị tức giận lên, cái gì cũng không xong đâu. sau này cái gì không liên quan đến em đừng có hỏi.

– em cứ hỏi, em muốn biết người yêu của chị là ai đấy? nói cho em !

– này, chị rất ghét ai làm trái ý chị đấy, im miệng, lên xe.

Trần Thiên Hương mở cửa xe, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Hương Ly.

– không lên, trừ khi chị hứa nói cho em biết người kia là ai.

– đừng có đặt điều kiện, có lên không?

Trần Thiên Hương đã thực sự bức mình, từ hôm qua tới hôm nay đã có ba người làm trái ý cô, ít nhiều động đến tự trọng của tổng giám đốc này.

– chị hứa đi.

Hương Ly lại thêm một câu.

– hứa? sao phải hứa? không lên thì thôi.

Trần Thiên Hương đóng mạnh cửa xe, nghe đến phải giật mình, cô lẽ tổng giám đốc đã tức giận đến đỉnh điểm.

Trần Thiên Hương vòng qua đằng kia của chiếc xe, mở cửa xe để lên.

– chị ra về cái gì? nói cho em biết người yêu chị là ai thì anh ta chết sao? chị ngoài mặt lúc nào cũng tỏ ra khí thế quyền lực, nhưng thực ra cũng chỉ là cô gái chân yếu tay mềm thôi, sao cứ phải như thế làm cái gì cho mệt mỏi ra, chị đối với lời nói của em quan tâm một chút có được hay không?

Trần Thiên Hương khựng lại, thực sự tức giận.

– người đã chết rồi hỏi hỏi cái gì? tại sao cô lắm chuyện thế? tôi cần cô bình phẩm sao? sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Trần Thiên Hương ánh mắt đầy phẫn nộ hơi đỏ lên nhìn về phía Hương Ly, cô ta rốt cuộc là cái gì? cô ta lấy tư cách gì hỏi đến chuyện của cô và Minh? còn bình phẩm con người cô như thế nào nữa, hình như Hương Ly đã đánh giá bản thân mình quá cao rồi. Trần Thiên Hương tức giận nghĩ.

cô rất rất chán ghét ai hỏi về Minh, càng ghét cay đắng những người nhìn cô như kẻ yếu đuối.

Trần Thiên Hương nói xong liền lên xe lái đi thẳng, để lại Hương Ly đứng một mình ở sân bệnh viện.

Hương Ly không ngờ Trần Thiên Hương tức giận như vậy, nhưng chị ta nói gì? người đã chết? chẳng lẽ người yêu của Trần Thiên Hương đã chết rồi hay sao? sau một hồi suy luận thì có vẻ đúng là như thế. tin này đến với Hương Ly, không biết là nên vui hay buồn.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chap 14

Trần Thiên Hương trở lại công ty, tâm trạng cũng không còn tốt, làm việc cái gì cũng không được.

Về phần Hương Ly, bị Trần Thiên Hương bỏ lại cảm giác tủi thân vô cùng, đành lui thui bắt taxi về nhà.

Trần Thiên Hương hết giờ làm việc trời đã gần tối, liền lái xe về nhà. Ngồi trong xe đầu óc mông lung nghĩ về Nguyễn Hoàng Anh, hôm nay chắc không đi học đâu, bây giờ về nhà xem thái độ của cô ta đối với mình xin lỗi như thế nào, còn nghĩ xem nên xử lí như thế nào nữa.

Trần Thiên Hương về đến nhà, tự bấm mã số để vào nhà, cởi giày bỏ vào tủ sau đó thay vào một đôi dép đi trong nhà, Trần Thiên Hương chợt để ý trong tủ đựng giày có một đôi giày lạ, à, là đôi giày mà hôm nọ cô đã đi nhầm của Hương Ly, liền thuận tay lấy ra nhìn nhìn một lúc, sau đó bỏ xuống rồi bước vào phòng khách.

Khác hẳn một đồng hồ ồn động buổi sáng, phòng khách rất sạch sẽ, nền nhà sáng bóng, thảm trải cũng được hút sạch bụi, bàn kính được lau sạch tinh, trong phòng còn có hương thơm thoang thoảng. Trần Thiên Hương ngó quanh tìm bóng dáng của Nguyễn Hoàng Anh, thấy điện phòng bếp đang sáng liền đi vào, đập vào mắt là hình ảnh Nguyễn Hoàng Anh đang miệt mài nấu ăn, chiếc tạp dề rất bình thường được Nguyễn Hoàng Anh mặc lên trông lại đẹp đến bất ngờ, mái tóc vàng được cột gọn lên. Nguyễn Hoàng Anh mái nâu đỏ ăn không để ý đến Trần Thiên Hương đã về, đến lúc quay lưng lại mới thấy Trần Thiên Hương đứng đó, dựa vào cửa phòng bếp.

– Chị về rồi?

Nguyễn Hoàng Anh bình thản hỏi Trần Thiên Hương, chỉ là không có một chút nào lạnh lùng, mà còn có một chút quan tâm. Nguyễn Hoàng Anh hôm nay đã suy nghĩ rất nhiều, chuyện lúc say lỡ nói với Trần Thiên Hương không biết chị ấy có để ý không. Sau đó còn hành động kia. mong Trần Thiên Hương sẽ nhớ.

– Ừ.. ừ, mới về.

Trần Thiên Hương không hiểu sao mình vẫn phải nhẹ nhàng với người này, nhưng cô ta mặt dày đến thế sao? sau những chuyện hôm qua mà vẫn có thể bình thường như vậy, hay là quên sạch rồi, như vậy sao được, làm chuyện không ra gì như thế nói quên là quên sao? nhất định phải làm cho ra lẽ.

– Sao em lại uống rượu bia trong nhà chị?

Trần Thiên Hương bắt đầu đổi sắc mặt nói chuyện với Nguyễn Hoàng Anh.

– Uống rượu bia là chuyện bình thường mà, chẳng lẽ chị không uống sao?

Nguyễn Hoàng Anh nét mặt hơi cười cười nhìn Trần Thiên Hương.

– Xin lỗi đi.

Trần Thiên Hương bị nét mặt cười cười của Nguyễn Hoàng Anh làm cho khó chịu.

– Về chuyện gì?

– Tôi qua đã uống rượu trong nhà chị, sau đó...

Trần Thiên Hương nói đến đây khựng lại.

– Sau đó sao?

Nguyễn Hoàng Anh vui vẻ hỏi tiếp.

– Không biết, xin lỗi đi.

Nguyễn Hoàng Anh đi gần tới phía Trần Thiên Hương, quyết định hôm nay sẽ trêu cô chị họ này một trận.

Nguyễn Hoàng Anh tiến gần tới, Trần Thiên Hương đang dựa vào cánh cửa thấy có gì đó không ổn định di chuyển thì bị Nguyễn Hoàng Anh nhanh trước một bước chặn lại, Trần Thiên Hương bị chặn lại giữa hai cánh tay của Nguyễn Hoàng Anh. Lần trước do đi giày cao gót nên so với Nguyễn Hoàng Anh có nhìn hơn, lần này cả hai cùng đi dép trong nhà mới phát hiện ra mình so với Nguyễn Hoàng Anh còn thấp hơn một chút. Nguyễn Hoàng Anh nói nhỏ vào tai Trần Thiên Hương, mang theo chút hơi ấm ấm.

– Xin lỗi về chuyện gì cơ?

Trần Thiên Hương ngửi thấy hương thơm trên người Nguyễn Hoàng Anh, còn có mùi thức ăn phảng phất. Hơi ấm của Nguyễn Hoàng Anh khiến Trần Thiên Hương nhột nhột ở tai.

– bỏ ra đi.

Trần Thiên Hương rất ghét bị yếu thế như thế này. Nguyễn Hoàng Anh lại thêm một lần nữa làm cho cô bực mình.

– nói xem em phải xin lỗi về chuyện gì đi.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn vào mắt Trần Thiên Hương nói, ánh mắt có chút ý cười, cộng với vui vẻ khi nhìn Trần Thiên Hương như thế này.

Trần Thiên Hương nhú mày nhìn Nguyễn Hoàng Anh, hận không thể ngay lập tức cho người này một cái tát.

Nguyễn Hoàng Anh cứ như vậy giữ Trần Thiên Hương trong vòng tay mình, nhìn gương mặt xinh đẹp của Trần Thiên Hương, rồi đôi môi xinh đẹp đo đỏ đang bị hàm răng trắng kia cắn lên. chỉ muốn trên tất cả khuôn mặt xinh đẹp của Trần Thiên Hương hôn lên.

Chuông cửa vang lên, Trần Thiên Hương như tìm được cái phao cứu nguy, liền lập tức lên tiếng.

– Có người đến, bỏ ra.

– Kệ người ta, không bỏ.

Nguyễn Hoàng Anh vẫn giữ nguyên tư thế, mặc cho Trần Thiên Hương giãy dụa.

Hương Ly ở bên ngoài bấm chuông cửa suốt nhưng không thấy ai mở cửa, có phải hay không Trần Thiên Hương thực sự giận mình tới mức không thêm mở cửa. Hương Ly bấm chuông thêm một lần, lại không có ai mở cửa liền đẩy cửa vào, phát hiện cửa không khoá. Hương Ly bước vào phòng khách, không có ai, nhưng lại ngửi thấy mùi đồ ăn rất thơm liền chạy xuống bếp tìm kiếm, ngay khi bước đến, Hương Ly thấy Nguyễn Hoàng Anh đang giữ chặt lấy Trần Thiên Hương, mà Trần Thiên Hương ở trong vòng tay của Nguyễn Hoàng Anh không cần phải nói cũng biết đang rất khó chịu.

– Này, cô đang làm gì thế?

Hương Ly đi đến cầm lấy cánh tay Nguyễn Hoàng Anh kéo ra. Trần Thiên Hương có lỗi ngay lập tức thoát ra khỏi vòng tay của Nguyễn Hoàng Anh.

– Làm gì là làm gì?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn thấy mặt Hương Ly liền đổi thái độ nói chuyện, giọng nói lạnh lùng hỏi ngược lại Hương Ly.

– Đề ép chị ấy đến khó chịu như thế còn hỏi là làm gì?

Hương Ly bắt đầu có cảm giác chán ghét người trước mặt, cũng không phải là ghét cô ta hay là tại cô ta làm vậy với Trần Thiên Hương nên mới cảm thấy ghét. Mặc kệ, cứ ai động đến Trần Thiên Hương, kể cả là nam hay nữ Hương Ly đều cảm thấy khó chịu.

– Chị em tôi đùa nhau, cô có cảm thấy liên quan quá không?

Nguyễn Hoàng Anh khoanh tay trước ngực, dùng ngữ khí lạnh lùng nói chuyện với Hương Ly. Nguyễn Hoàng Anh thực ra đã nhận thấy Hương Ly đối với chị họ của mình rất yêu quý, điều này càng làm cho cô thêm ngứa mắt cô hàng xóm diễn viên này.

– Cô gái trẻ này, không phải cô nên gọi tôi một tiếng chị chứ? Mấy hôm vừa rồi cô thấy tôi hiền không nói gì nên cảm thấy ăn nói như thế nào cũng được sao?

Hương Ly giờ phút này không còn cảm giác sợ cô gái này nữa mà thay vào đó là vô cùng ghét. Ghét cái thái độ của cô ta.

– Tôi với cô không quen không biết, chị? Tôi nghĩ không cần thiết đâu, cả bây giờ lẫn sau này.

– Hoàng Anh, em thôi kiểu ăn nói vô lễ thế đi. Hương Ly, về đi, mai chị sẽ nói chuyện với em sau.

Trần Thiên Hương đứng ngoài xem hai cô gái trước mặt cãi nhau vô cùng bức mình, cảm giác như mình không có mặt ở đây vậy. Trần Thiên Hương hàng ngày làm cấp trên của cả trăm nhân viên, chưa một ai dám có ý kiến hay thái độ trước mặt mình cả, hôm nay lại liên tục bị đến ba người coi thường lời nói, đến bây giờ còn bị hai cô gái ở ngay trong chính tại nhà mình không để mình vào mặt mà đứng đây cãi cò, Trần Thiên Hương thật đúng là chạm đến đỉnh điểm tức giận.

– Nhưng...

Hương Ly nhìn thấy ánh mắt tức giận của Trần Thiên Hương, biết không thể chọc thêm được nữa, vẫn cảm thấy có chút ứ tắc

– Nhưng nhị cái gì? mau về đi.

Trần Thiên Hương chỉ tay ra phía cửa nhà, không ngăn ngại mà đuổi khách.

Ngay đến khi Hương Ly rời khỏi nhà mình, Trần Thiên Hương dùng ánh mắt tức giận nhìn Nguyễn Hoàng Anh sau đó bỏ về phòng. Vừa định bước một bước liền bị Nguyễn Hoàng Anh lôi cánh tay lại, giữ cho Trần Thiên Hương nhìn đôi mắt với mình, Trần Thiên Hương lần này định hình rất nhanh vung tay cho Nguyễn Hoàng Anh một cái tát thật đau.

– Thôi cái kiểu đấy đi, tôi không thích đâu!

Trần Thiên Hương nói xong giăng thật mạnh tay mình khỏi tay Nguyễn Hoàng Anh, sau đó quay lưng đi thẳng về phòng.

Nguyễn Hoàng Anh bị ăn một cái tát mạnh đến hơi văng đầu, không nghĩ Trần Thiên Hương có thể tát mạnh đến thế, mà Nguyễn Hoàng Anh đâu biết tát cả tức giận của cả một ngày hôm nay đều được Trần Thiên Hương dồn hết vào cái tát này. So với cái tát Hương Ly nhận được sáng nay còn mạnh hơn mấy lần.

Trần Thiên Hương vào phòng, khoá cửa thật chặt, chỉ mở bóng đèn nhỏ bên cạnh giường ngủ lên. Trần Thiên Hương khóc, khóc vì tất cả tức tưởi ngày hôm nay, cô lôi từ trong ngăn kéo ra một khung ảnh nhỏ, trong ảnh là một chàng trai trẻ mặc áo blouse trắng, khuôn mặt cao ráo, nụ cười sáng lạn. Trần Thiên Hương nhìn vào khung ảnh nhỏ mà khóc, nước mắt rơi trên khuôn mặt chàng trai đang cười trong ảnh. Mỗi Trần Thiên Hương khẽ động.

– Anh, hôm nay em mệt mỏi quá, có phải hay không càng ngày em càng yếu đuối vô dụng hay không?

Trần Thiên Hương vừa nói vừa khóc, đáp lại Trần Thiên Hương chỉ có sự im lặng.

– Sao anh không trả lời em? Sao anh không ở bên em lúc này? Minh, Minh?

Trần Thiên Hương ôm ghì bức ảnh vào lồng ngực mà khóc, cô lại nhớ anh đến phát điên mất. Trong ánh sáng mờ nhạt của căn phòng, chỉ thấy vai gầy cô khẽ rung lên.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chap 15

Sáng sớm, Nguyễn Hoàng Anh ngồi ở phòng khách đợi Trần Thiên Hương dậy. Tối qua sau khi ăn trọn cái tát của Trần Thiên Hương cô cũng không sao ngủ nổi. Trần trọc suốt đêm, một phần vì một bên má đau rát, một phần lại vì nghĩ đến thái độ tức giận của Trần Thiên Hương. Có lẽ Trần Thiên Hương sẽ giận lắm.

– Dậy rồi à? chuẩn bị chưa? chị đưa đến trường.

Trần Thiên Hương ra phòng khách thấy Nguyễn Hoàng Anh đang ngồi trên ghế, vẻ mặt như đang suy nghĩ gì đó liền lên tiếng hỏi.

– Chị không ăn sáng à? em làm đồ ăn cho chị rồi đây.

Nguyễn Hoàng Anh quan sát sắc mặt của Trần Thiên Hương. Trần Thiên Hương đối với cô như bình thường, dường như là cho qua chuyện hôm qua, thế nhưng trong ánh mắt Trần Thiên Hương có gì rất khác, cứ như đối với mình không thêm quan tâm nữa, nói chuyện nhưng không hề đem mình đặt vào mắt, kiểu nói chuyện rất hiền hoà, dễ nghe nhưng lại không dễ gần.

– Từ bây giờ không cần phải làm đồ ăn sáng và bữa sáng cho chị, tự làm cho em thôi, của chị chị tự lo.

– Thế sao được.

Nguyễn Hoàng Anh cảm nhận được sự lạnh lùng trong lời nói của Trần Thiên Hương, có lẽ Trần Thiên Hương thực sự là rất ghét mình rồi.

– Chị nói không cần.

Trần Thiên Hương nhấn mạnh khiến Nguyễn Hoàng Anh im lặng không dám nói thêm gì. Khi mà Trần Thiên Hương lấy lại khí thế thì Nguyễn Hoàng Anh khoẻ đến mấy cũng chẳng làm được gì cả. Nói đến sức khoẻ thì ai cũng có thể hơn Trần Thiên Hương nhưng nói đến khí thế, phong thái thì không ai sánh bằng tổng giám đốc này.

Trần Thiên Hương và Nguyễn Hoàng Anh ra khỏi nhà, ngay lập tức nhìn thấy Hương Ly đứng bên ngoài, không biết mình tinh xinh đẹp này đứng đây từ khi nào.

– Chị, em chờ chị lâu quá, đi, em có việc muốn nói với chị.

Hương Ly vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương bước ra khỏi nhà liền chạy đến nắm lấy tay người kia định kéo đi, thế nhưng lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Nguyễn Hoàng Anh quét qua.

– Bỏ tay ra.

Trần Thiên Hương vẫn giữ nguyên thái độ khi nói chuyện với Nguyễn Hoàng Anh. Dùng sức không mạnh không nhẹ gạt tay Hương Ly ra khỏi tay mình.

Hương Ly nhìn ra Trần Thiên Hương có điểm khác lạ, nhưng lại chính là phong cách của Trần Thiên Hương.

– Chị sao thế? Có phải là vì chuyện hôm qua không?

– chuyện hôm qua? Không sao đâu, cô cứ xem như là chưa xảy ra gì cả.

Trần Thiên Hương nói xong liền đi qua Hương Ly, Nguyễn Hoàng Anh nhanh chóng bước theo.

Ngồi ở trên xe, Trần Thiên Hương không nói câu nào. Nguyễn Hoàng Anh ở bên cạnh ghế lái cũng không nói gì. Bầu không khí trong xe không chỉ im lặng mà còn vô cùng căng thẳng.

– Chị này

Nguyễn Hoàng Anh lên tiếng, phá vỡ không khí im lặng.

– Chuyện gì?

– Chuyện tối qua, em xin lỗi.

– ừm.

Trần Thiên Hương nói xong câu này, cả hai lại im lặng, không nói thêm gì cả. Nguyễn Hoàng Anh chỉ nghe thấy tiếng thở nhỏ đều đều của Trần Thiên Hương, nhìn sang liền thấy sườn mặt xinh đẹp của người này. Trần Thiên Hương tóc dài thả xuống, một bên tóc vén gọn qua mang tai, một bên thả xuống. Khuôn mặt trắng mịn xinh đẹp, vẫn như mọi hôm mặc quần áo công sở, càng toát lên khí thế của cô. Khiến cho Nguyễn Hoàng Anh cứ luôn phải ngắm nhìn.

– Em sẽ ở nhà chị đến bao giờ?

Trần Thiên Hương hỏi làm cho Nguyễn Hoàng Anh giật mình, nhưng hỏi câu này là có ý gì? Không phải là chán ghét mình đến độ muốn đuổi đi rồi chứ.

– Chị muốn em đi sao?

Nguyễn Hoàng Anh hỏi lại.

– Không, em nghĩ sao?

– Nếu chị muốn em đi thì em sẽ dọn đi ngay.

Nguyễn Hoàng Anh biết mình thực sự làm cho chị họ này tức giận, việc này chẳng tốt đẹp gì cả, cô không bao giờ mong muốn Trần Thiên Hương bức mình, càng không muốn Trần Thiên Hương vì mình mà bức mình, nếu Trần Thiên Hương muốn cô đi, lập tức sẽ dời khỏi, nếu không sau này chị ấy sẽ càng ghét bỏ mình, sợ là có thể hiện tình cảm như thế nào cũng thất bại.

– Nếu được thì dọn đi.

Trần Thiên Hương thoải mái nói, cô rất nể mặt cậu ruột của mình nên mới để cho Nguyễn Hoàng Anh sống cùng, nhưng lại có cái kiểu tình cảm không phải chị em thế này cô không thể chấp nhận được, nếu Nguyễn Hoàng Anh đi được, liền dọn ngay đi.

– Được rồi. Nhưng chị không cần nói với mẹ chị, bác lại làm khó chị.

– Ừm.

Nguyễn Hoàng Anh có chút hụt hẫng, ngay từ đầu chị họ này cho cô ở chung cũng chỉ là vì bị mẹ chị ấy bắt ép thôi, chứ thật ra đối với mình cũng không có thiện cảm. Mặt Nguyễn Hoàng Anh trầm xuống.

Xe đỗ lại trước cổng trường, Nguyễn Hoàng Anh xuống xe, không quên chào Trần Thiên Hương, nhưng đáp lại chỉ có cái gật đầu lạnh lùng, trả lời như vậy, Nguyễn Hoàng Anh thà mong chị ấy đừng nhìn mình cho xong.

Xe của Trần Thiên Hương đi rồi, Nguyễn Hoàng Anh càng cảm thấy đau lòng. Rõ ràng là chị ấy không có một chút nào thiện cảm với mình, cho nên mới đùa một chút như vậy đã muốn đuổi thẳng mình đi. Suy cho cùng mình là dành cho Trần Thiên Hương rất nhiều tình cảm, thế nhưng chị ấy đối với mình chỉ là có chút nể mặt.

Nguyễn Hoàng Anh khoác cặp trên vai, đồng phục trắng tinh bước vào trường. Ngày nào cũng vậy, cô đến trường luôn là tâm điểm của sự chú ý, lúc nào họ cũng nhìn cô với nhiều ánh mắt, soi mói, ngưỡng mộ, ghen tị, ngấm ngấm, đánh giá đủ cả. Bản thân Nguyễn Hoàng Anh biết mình so với mọi người có khác biệt, nhưng cũng là người như nhau thôi, không cần ngày nào cũng nhìn nhiều như vậy.

– Đây cậu, chờ với.

Một cô gái tóc đen dài chạy theo Nguyễn Hoàng Anh, vừa chạy vừa gọi. Thế nhưng Nguyễn Hoàng Anh không quay lại, cũng là do Nguyễn Hoàng Anh đang mãi suy nghĩ đến Trần Thiên Hương, thêm nữa cô có thói quen nếu không ai gọi tên sẽ không bao giờ trả lời.

– Đây..

Cô gái tóc đen chạy đến gần Nguyễn Hoàng Anh, vỗ nhẹ vào vai, đến lúc này Nguyễn Hoàng Anh mới quay lại, gương mặt tản ra chút lạnh lùng.

– Gọi tôi?

– Phải rồi, gọi cậu.

Cô gái gật đầu, do chạy nhanh nên thở liên tục, Nguyễn Hoàng Anh không quan tâm lắm liền tiếp tục đi.

– Đây..

Cô gái lại tiếp tục gọi.

– Chuyện gì?

– Cậu không chờ được một chút à.

Nguyễn Hoàng Anh quay hẳn người lại đối mặt với cô gái kia.

– Nói.

– Tổ cùng lớp với cậu mà, tổ tên là Trần Hà My.

Trần Hà My nói xong khoác tay Nguyễn Hoàng Anh kéo đi. Mà Nguyễn Hoàng Anh ghét nhất đụng chạm với người lạ.

– Bỏ ra đi.

Nói xong liền rút tay ra.

Trần Hà My vô cùng bức mình, dù sao mình cũng là cô gái xinh đẹp, so ra thì đẹp hơn rất nhiều học sinh nữ trong trường, các bạn muốn chơi cùng cô rất nhiều, mà vừa mới khoác tay Nguyễn Hoàng Anh liền bị từ chối, khiến cô vô cùng tự ái.

Trần Hà My trông rất xinh đẹp, một cô nữ sinh xinh xắn. Đậm nét Việt Nam. Nước da trắng trẻo, Khuôn mặt trái xoan, đôi mắt đen so với nước còn có phần trong hơn, một đôi mắt ướt. Mày mỏng mà dài, Mũi cao thanh tú, đôi môi đầy đặn hồng như cánh sen. Một khuôn mặt hài hoà thanh tú. Khiến ai nhìn cũng phải yêu thích.

– Cậu thật là xinh đẹp, chúng ta chơi với nhau được không?

Trần Hà My mặt dày tiếp tục khoác tay Nguyễn Hoàng Anh.

– Gì? Tôi không muốn.

Nguyễn Hoàng Anh nhăn mày giật tay là khỏi tay người kia, bước nhanh hơn về phía trước.

– Cậu có quen với giám đốc công ty Thiên Hương à?

Trần Hà My cuối cùng nói một câu khiến Nguyễn Hoàng Anh phải dừng lại.

– Sao cậu biết Trần Thiên Hương?

– Vậy hoá ra là cậu quen thật rồi. Trần Hà My cười, nhân lúc Nguyễn Hoàng Anh còn đang đứng im liền chạy ngay đến ôm chặt lấy cánh tay người kia.

– Thế này, tớ với chị đó là có họ hàng, chị Hương là chị họ của tớ.

– Chị họ?

– Phải, tớ cũng họ Trần mà, bố của chị Hương là anh trai của bố tớ. Vừa rồi thấy cậu xuống từ xe của chị ấy, nên muốn hỏi có quen biết sao?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn tổng thể cô gái này, lại nghĩ đến Trần Thiên Hương có nhiều em họ vậy sao?

– Tôi cũng là em họ của chị ấy, tôi chuyển về từ nước ngoài, bố của tôi là em của mẹ chị ấy.

Nguyễn Hoàng Anh tuy vẫn lạnh lùng, nhưng nói chuyện không còn ghét bỏ như lúc nãy nữa, có lẽ cái gì liên quan đến Trần Thiên Hương cũng khiến cho cô quan tâm.

– Ô, vậy chúng ta là thông gia đấy.

Trần Hà My vẻ mặt rất hưng phấn nói tiếp. Ngay từ lần đầu gặp Nguyễn Hoàng Anh cô đã rất để ý, một cô gái rất xinh đẹp nhưng khó gần, sau mấy ngày quan sát hôm nay mới trực tiếp làm quen. Không ngờ mình và Nguyễn Hoàng Anh lại có duyên như vậy.

– Ừm.

– Cậu nói là cậu chuyển từ nước ngoài về à? Vậy là bây giờ cậu đang ở nhà chị Hương?

– Ừm.

– Vậy thỉnh thoảng tớ có thể qua chơi với cậu không?

– Tôi sắp không sống với chị ấy nữa mà chuyển ra ở riêng.

Nguyễn Hoàng Anh không hiểu vì sao mình phải nói những chuyện này ra với Trần Hà My, nhưng không sao, hiện tại Trần Thiên Hương muốn đuổi mình đi, xem như ở đây mình chẳng quen biết ai, có thêm một người bạn cũng không có gì là không tốt, mà Trần Hà My lại là chỗ quen biết với Trần Thiên Hương, nói không chừng sau này có thể giúp được nhiều việc.

– Thế cậu định chuyển đi đâu? chỗ nào? thỉnh thoảng tớ đến chơi với cậu.

Trần Hà My giọng nói trong trẻo tiếp tục hỏi.

– Chưa biết.

– Ô, sao lại chưa biết?

Trần Hà My đột ngột dừng lại, quay sang hỏi Nguyễn Hoàng Anh.

– Tôi với chị ấy không hợp nhau, có lẽ không ở cùng nhau được, nên tôi muốn dọn đi, thế nhưng vẫn chưa biết dọn đi đâu.

– Ồ.

Trần Hà My nhìn thấy sắc mặt Nguyễn Hoàng Anh buồn buồn khi nhắc đến Trần Thiên Hương, lại nói không hợp nhau, chẳng lẽ Trần Thiên Hương gây khó cho Nguyễn Hoàng Anh sao? Giám đốc công ty lớn sẽ không như thế chứ?

– Hay là cậu đến nhà tớ ở đi, con gái như cậu bây giờ đi thuê nhà ở đâu? Với lại cậu mới về nước , chưa quen biết ai, hay ở nhà tớ tạm một thời gian.

– Này, cô gái, cậu biết tên tôi không?

Nguyễn Hoàng Anh thấy cô gái này đối với mình nhiệt tình quá mức có chút hơi lạ, liền hỏi.

– Ủ ha, còn chưa biết, cậu tên gì nhỉ?

– Chưa biết? Thế mà cậu dám rủ người mà mình còn chưa biết tên về nhà mình ở à? Tôi cũng đâu quen biết gì cậu, lấy có gì ở nhà cậu, cảm ơn ý tốt, nhưng không cần đâu.

Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My đi vào lớp học, nhiều ánh mắt nhìn ngó hơn bình thường. Cũng giống Nguyễn Hoàng Anh, Trần Hà My cũng được rất nhiều người chú ý, hôm nay hai người lại khoác tay nhau đi vào lớp, lại càng thu hút nhiều người để ý hơn.

Nguyễn Hoàng Anh thấy nhiều người nhìn ngó liền bỏ tay ra khỏi tay Trần Hà My, đi đến chỗ của mình ngồi xuống.

Trần Hà My ngồi xuống theo.

– Không sao mà, trước lạ sau quen, mà chúng ta còn là thông gia, có gì đâu.

– Cậu không lạ, còn tôi thì có đấy, chúng ta có thể làm bạn bè, còn chuyện về nhà cậu, tôi không về.

Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My cứm như vậy nói chuyện, một câu lại một câu.

Trần Thiên Hương ở tại công ty, đêm hôm qua cô khóc rất nhiều, cũng đã suy nghĩ, có lẽ không nên gần gũi với Hương Ly thêm nữa, việc này không hề tốt, ngăn chặn từ bây giờ có lẽ còn kịp thời, nếu để đi xa hơn nữa, có lẽ ngay bản thân cô cũng không kiềm chế được. Mà, Trần Thiên Hương không mong muốn tình yêu của mình dành cho ai khác ngoài Minh, trong lòng cô chỉ có anh, cũng không mong muốn có ai thay thế cả. Còn về Nguyễn Hoàng Anh, tốt nhất nên để cô ở riêng, không hiểu Nguyễn Hoàng Anh đối với mình là như thế nào, thế nhưng cũng không vào loại tốt đẹp gì, có lẽ lo cho Nguyễn Hoàng Anh đến nơi ở mới, rồi cô sẽ từ từ nói với mẹ và cậu.

Trần Thiên Hương ngồi trên bàn làm việc, Nguyễn Thủy Linh đã quen với thái độ lạnh lùng khi làm việc của Trần Thiên Hương, nhưng thực ra cô biết, Trần Thiên Hương thực sự không có nghiêm khắc lạnh lùng như thế này, mà là một cô gái rất chu đáo và tốt bụng, nhất là đối với mình, Trần Thiên Hương luôn luôn đối xử tốt, nhiều khi coi cô như em gái, đối đãi tử tế, làm cho Nguyễn Thủy Linh từ lâu đã vô cùng yêu thích.

Trước đây Trần Thiên Hương thường hay đến bệnh viện, nơi làm việc của Minh để gặp anh, thành ra là rất thường xuyên qua lại bệnh viện, mà mẹ của Nguyễn Thủy Linh lúc đó đang nằm viện, cô lại luôn ở bệnh viện chăm sóc mẹ, cho nên hai người thường xuyên gặp nhau, cũng thỉnh thoảng nói chuyện nên gọi là quen biết. Sau này mẹ của Nguyễn Thủy Linh phải phẫu thuật, ca phẫu thuật này lại do Minh làm, mà gia cảnh của Nguyễn Thủy Linh vô cùng khó khăn, cô lúc đó mới có hai mươi tuổi, đang là sinh viên, chưa thể kiếm được tiền, bố của Nguyễn Thủy Linh mất đã lâu, chỉ có mẹ ngày ngày nuôi lớn, hoàn cảnh như vậy đã vô cùng khó khăn. Vậy nên khi mẹ cô mắc bệnh phải vào bệnh viện lại tiêu tốn thêm một khoản tiền lớn, bây giờ phải làm phẫu thuật, số tiền để thực hiện ca phẫu thuật này là con số rất lớn, Nguyễn Thủy Linh chật vật vô cùng, không biết làm như thế nào để có tiền, mà nếu không có tiền để làm phẫu thuật, mẹ của cô sẽ chết mất. Lúc đó Trần Thiên Hương biết chuyện, liền giúp cô nói chuyện với Minh, sau đó cho cô vay một khoản tiền lớn để chữa bệnh cho mẹ, từ lần đó Nguyễn Thủy Linh đối với Trần Thiên Hương vô cùng biết ơn, coi như ân nhân. Mẹ của cô được Minh làm phẫu thuật thành công khi biết Trần Thiên Hương là người giúp đỡ cũng vô cùng biết ơn, sau này Trần Thiên Hương còn hay đến nhà Nguyễn Thủy Linh thăm hỏi, cho nên thành thân quen, coi nhau như người một nhà, sau này Minh mất đi, hai mẹ con Nguyễn Thủy Linh cũng là một trong những chỗ dựa tinh thần của Trần Thiên Hương, cho nên, Trần Thiên Hương đối với cô trợ lý này vô cùng yêu quý.

– Giám đốc, chị làm việc mệt rồi. em đây là trà ngon mẹ em mua được, chị nghỉ tay uống thử chút đi.

Nguyễn Thủy Linh đặt tách trà xuống bàn, nhẹ nhàng nói.

– Cảm ơn em, à, mẹ em dạo này khỏe không?

Trần Thiên Hương đưa chén trà lên môi nhấp một ngụm, sau đó quan tâm hỏi Nguyễn Thủy Linh.

– Mẹ em vẫn khỏe.

– Ừm, tốt rồi, nhắn mẹ em chị hỏi thăm sức khỏe bác nhé.

– Vâng cảm ơn chị. Em sẽ nói với mẹ.

Trần Thiên Hương lại gạt đầu tiếp tục uống trà. Có tiếng gõ cửa, Nguyễn Thủy Linh liền ra mở.

Hương Ly sau vụ hôm qua biết điều lên rất nhiều, không dám tự ý mở cửa vào, Trần Thiên Hương rất ghét bị người khác coi thường, thế nên Hương Ly chọn cách biết điều sẽ tốt hơn.

– Giám đốc, là cô Hương Ly đến.

Trần Thiên Hương nghe xong liền gạt đầu.

Nguyễn Thuý Linh nhìn thấy cái gạt đầu của Trần Thiên Hương liền mở cửa lớn cho Hương Ly bước vào, sau đó đi ra khỏi phòng.

– Chị, hôm nay chị làm sao thế?

Hương Ly ngồi xuống đối diện Trần Thiên Hương hỏi.

– Làm sao là làm sao?

– Sao chị nói chuyện kiểu đấy với em?

– Tôi nghĩ là tôi nói chuyện rất dễ nghe, không biết cô Hương Ly phật lòng chỗ nào?

– Chị sao phải giả vờ kiểu thế? Ở đây có ai đâu.

Hương Ly cố gắng cười cười với Trần Thiên Hương, mà sắc mặt Trần Thiên Hương lại rất bình thường, lạnh lùng, không giống như hôm qua.

– Tôi nghĩ chúng ta luôn là nên nói chuyện như vậy bất kì lúc nào, chỉ là hợp tác thôi mà.

Trần Thiên Hương cười, nụ cười dễ gần mà xa cách, giống hệt như lần kí hợp đồng, Hương Ly ghét nhất nụ cười này, rõ ràng không phải nụ cười của Trần Thiên Hương.

– Chị đừng cười như thế, đấy không phải kiểu của chị đâu, không biết người khác nhìn chị như thế nào, nhưng thực sự chị chỉ là cô gái bình thường yếu ớt cũng cần che chở thôi, không cần phải gồng mình lên làm ra vẻ mạnh mẽ như vậy đâu. Rõ ràng hôm qua còn vòng tay ôm lại em, em biết chị hướng ứng, em biết chị cũng có cảm giác, cần bản tại chị chưa sẵn sàng, chị còn có điều vướng mắc. Nếu có thể, thả lỏng bản thân đi, đừng nghĩ đến những điều không còn, cho em một cơ hội, tất cả những cái vướng mắc, em sẽ đưa chị ra.

Hương Ly nhìn thẳng vào mắt Trần Thiên Hương nói, mà Trần Thiên Hương nghe xong hơi dao động, có lẽ mình quá cứng nhắc, quá để ý đến chuyện quá khứ, mà có lẽ cũng do Hương Ly nói đúng.

– Hương, tin em, cho em một cơ hội.

Hương Ly nói xong liền đi đến bên ôm lấy Trần Thiên Hương. Trần Thiên Hương ngồi im để cô ôm, hơi suy nghĩ về điều Hương Ly vừa nói, có lẽ Hương Ly đã có chút trọng lượng trong lòng cô, vì vậy bất kì điều gì Hương Ly nói, Trần Thiên Hương đều để trong lòng suy nghĩ.

Trần Thiên Hương nhắm mắt, dựa vào vai Hương Ly, lúc nào cô cũng nghĩ đến Minh, lúc nào cô cũng có cảm giác cô đơn, buồn khổ, được Hương Ly ôm như thế này, cảm giác rất tốt, cứ để mặc cho cô ấy ôm mình, như thế này cũng tốt.

Trần Thiên Hương dù là cố gắng cứng nhắc thế nào, nhưng là cứ khi Hương Ly ôm, cô sẽ không từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chap 16

Cuối cùng, không biết bằng cách nào Trần Hà My thuyết phục thành công Nguyễn Hoàng Anh về nhà mình ở.

Trần Hà My giống như Trần Thiên Hương, là con gái nhà giàu có, mà bố của Trần Hà My lại thường xuyên ra nước ngoài công tác, vì vậy căn nhà lớn chỉ có một mình cô ở. Nói về mẹ của Trần Hà My, mẹ cô mất ngay sau khi sinh cô ra, thế nên ngay từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm, cô đơn một mình, nhưng tính tình rất tốt lại có thêm khuôn mặt xinh đẹp nên Trần Hà My lúc nào cũng được mọi người yêu quý.

Sau giờ học buổi chiều, Trần Hà My và Nguyễn Hoàng Anh bắt taxi về chung cư của Trần Thiên Hương. Nguyễn Hoàng Anh bấm mã số mở cửa nhà, Trần Hà My theo sau.

Ngó quanh căn nhà một lượt, nói là chị em họ nhưng Trần Thiên Hương và Trần Hà My không hay gặp mặt nhau. Hôm nay là lần đầu tiên Trần Hà My bước vào nhà cô chị họ duy nhất của mình.

– Hoá ra chị Hương ở đây à, cứ nghĩ phải ở biệt thự riêng cơ.

Trần Hà My vừa nhìn ngó vừa nói, tiện thể ngồi xuống bàn, tự nhiên rót một cốc nước lọc uống.

– Cậu đợi một tí, tôi vào lấy ít đồ rồi đi.

Nguyễn Hoàng Anh thấy Trần Hà My tự nhiên như thế cũng không mấy may để ý, nói với người kia một câu sau đó vào phòng riêng sắp xếp đồ đạc.

Trần Hà My ngồi trên sofa, trong lòng cảm giác rất vui vẻ, ở một mình rất buồn chán, lại không có ai ở chung, bây giờ lại tìm thấy Nguyễn Hoàng Anh, là người lần đầu tiên cô nhìn thấy đã có cảm giác thích thú, nghĩ đến sau này có người ở bên cạnh có cảm giác hưng phấn lạ kì.

– Xong rồi, đi thôi.

Nguyễn Hoàng Anh kéo vali, trên vai đeo balô, giống y như ngày đầu tiên cô đến. Bước đến gần Trần Hà My, ra hiệu cho cô nhanh chóng đi khỏi đây.

– Không để lại lời nhắn gì sao?

– Không cần, chị ấy không quan tâm đâu.

Nguyễn Hoàng Anh phiền muộn nói, thật sự cô không biết khi cô đi rồi Trần Thiên Hương trở về có đi tìm cô không nữa, hay chị ấy sẽ cảm thấy thật thoải mái khi cô đi khỏi đây. Nguyễn Hoàng Anh không muốn nghĩ nữa, kéo vali ra ngoài, Trần Hà My cũng không để ý nhiều liền chạy theo, bây giờ trong đây cô chỉ nghĩ đến sau này có thể cùng ở một chỗ với Nguyễn Hoàng Anh, như vậy vui lắm rồi.

Trên đường về nhà, Trần Hà My thấy Nguyễn Hoàng Anh im lặng, bộ dạng buồn bã chứ không có lạnh lùng như buổi sáng. Không biết là Nguyễn Hoàng Anh buồn vì chuyện gì nữa, hay là không muốn chuyển đến nhà mình?

– Cậu sao thế? Không muốn đến nhà tớ à?

Trần Hà My đánh thức người đang im lặng nghĩ ngợi kia.

– Không. Không phải, tôi đang nghĩ chút chuyện thôi.

– Ừm, mà sau này cậu có thể xưng hô gần gũi hơn không, đừng nào chả ở chung rồi, cứ cậu cậu tôi tôi nghe xa lạ lắm.

– Ừ, được rồi, sẽ sửa.

Nguyễn Hoàng Anh nói xong liền quay mặt ra phía cửa kính ô tô tiếp tục im lặng.

Xe dừng lại trước một căn nhà lớn, Trần Hà My giúp Nguyễn Hoàng Anh bỏ vali xuống, sau đó lấy trong cặp ra một chùm chìa khoá mở cửa. Trần Hà My dẫn Nguyễn Hoàng Anh vào, đi qua một khoảng sân rộng mới vào đến nhà, Nguyễn Hoàng Anh vừa đi vừa quan sát, sân có nhiều cây cảnh đắt tiền, lại được cắt tỉa gọn gàng, nhìn đã biết chủ ngôi nhà này vô cùng giàu có, cẩn thận.

– Nhà của My giàu có nhỉ?

Trần Hà My giật mình, đây là lần đầu tiên Nguyễn Hoàng Anh chủ động hỏi mình một câu hỏi, thật khiến cho Trần Hà My phải xúc động. Nhưng sau đó cũng trả lời.

– Ừm, nhưng bố tớ toàn đi thôi, giàu để làm gì đâu, ban ngày tớ đi học thì người giúp việc đến quét dọn, làm vườn, khi tớ đi học về thì nhà cửa sạch sẽ trông trơn tru, chán lắm.

– Ừm, sau này đến ở với My rồi, cậu không phải buồn nữa.

– Ai? Ai đến?

Trần Hà My lên tiếng hỏi Nguyễn Hoàng Anh, rõ ràng người kia ngại không biết xưng hô với mình như thế nào.

– Hoàng Anh đến.

Nguyễn Hoàng Anh mỉm cười, cô gái này đúng thật là.

– Vào nhà đi.

Trần Hà My dẫn Nguyễn Hoàng Anh vào nhà, đúng như cô nghĩ, nội thất rất trong nhà rất sang trọng, cái gì cũng sáng choang bắt mắt. Hai người cùng đi lên tầng hai, Trần Hà My mở cửa một căn phòng.

– Cậu ở phòng này nhé, phòng này để dùng cho khách, nhưng mà cậu xem, cả năm nhà tớ có ai đến thăm đâu.

– Được rồi, phòng nào cũng được mà.

Nguyễn Hoàng Anh nhẹ nhàng nói, sau đó kéo vali đi vào phòng.

– Cậu sắp xếp đồ vào sau đó đi tắm đi, tớ đi xem tối nay ăn gì, được không?

– Ừm, được.

Trần Hà My cười thật tươi, sau đó quay lưng đi ra khỏi phòng.

– À..

– Sao, cậu cần gì nữa à?

Trần Hà My nghe Nguyễn Hoàng Anh nói liền ngay lập tức quay lại hỏi.

– Không. Cảm ơn cậu.

Nguyễn Hoàng Anh cười nói, Trần Hà My thật sự rất tốt, rất nhiệt tình. Cô nhìn rất kĩ Trần Hà My, thái độ rất thật lòng, càng làm Nguyễn Hoàng Anh có thiện cảm.

– Ô, cảm ơn sao, ồ ồ, được rồi.

Trần Hà My nghe được người kia cảm ơn mình trong lòng có gì đó nổi cộm lên, vui sướng à? Có lẽ vậy.

Hàng ngày người giúp việc đến quét dọn nhà của Trần Hà My, đồng thời cũng nấu cơm luôn. Lần nào trở về nhà cũng thấy một mâm cơm nguội lạnh được đặt kĩ càng đặt trên bàn ăn lớn trong bếp, nếu đói thì cho vào lò hâm nóng lại để ăn.

– Để xem nào..

Nếu như là mọi hôm Trần Hà My sẽ ngao ngán mở lồng bàn ra xem thì hôm nay lại vô cùng hứng thú.

Trần Hà My đem thức ăn trên bàn đi hâm nóng lại, mỗi lúc nào cũng mỉm cười, giống như đang được nấu ăn cho người mình yêu vậy.

Trần Thiên Hương hết giờ làm việc. Cô cùng Hương Ly cả ngày ở cạnh nhau, Trần Thiên Hương phát hiện, cô và Hương Ly vô cùng hợp nhau, chỉ cần ở cạnh nhau, có thể nói chuyện đến quên trời quên đất, quên cả làm việc. Trần Thiên Hương còn có một phát hiện nữa, đó là Hương Ly rất thích ôm cô, mà cô cũng rất hưởng ứng cô gái xinh đẹp này ôm mình, rất dễ chịu.

– Chị, tối nay nấu cơm cho em ăn nhé.

Hương Ly ôm tay Trần Thiên Hương tiến vào nhà, bộ dạng cuốn quýt giống như cún con bên chủ.

Trần Thiên Hương nghe đến hai chữ “nấu cơm” liền nghĩ ngay đến Nguyễn Hoàng Anh, không biết ở nhà đã nấu cơm tự ăn chưa nữa, hôm nay mình nói như vậy không biết Nguyễn Hoàng Anh sẽ làm thế nào nữa.

Trần Thiên Hương mở cửa nhà, bên trong phòng khách tối om, cô bật điện lên, hình như có gì đó rất lạ, mà không lạ, đây chẳng phải nhà của mình sao? Căn nhà trở về lúc nào cũng tối om, nhưng hôm nay thiếu, thiếu mất mùi thức ăn của Nguyễn Hoàng Anh. Trần Thiên Hương chạy vào bếp, phòng bếp không bật đèn, bàn ăn trống trơn, liền chạy đến tủ giày mở ra, bên trong tủ giày chỉ còn duy nhất giày của mình. Cô nhủ mày, sắp xếp suy nghĩ của mình. Ah, sáng nay cô đã nói gì với Nguyễn Hoàng Anh.

– Aii, con bé này, bảo đi là đi thật chắc.

Trần Thiên Hương nhủ mày nói nhỏ, cô chưa từng nghĩ Nguyễn Hoàng Anh bỏ đi như thế.

– Sao thế chị?

Hương Ly lên tiếng hỏi.

– Không thấy Hoàng Anh đâu.

Trần Thiên Hương nói xong liền đi nhanh về phía phòng Nguyễn Hoàng Anh, Hương Ly cũng đi theo.

Căn phòng im lặng, Trần Thiên Hương mở tủ quần áo, bên trong trống trơn. Nguyễn Hoàng Anh bỏ đi rồi, mà đi đâu? Ở đây cô chẳng quen ai cả, một thân con gái đi như vậy xảy ra chuyện gì thì sao? Trần Thiên Hương tự nhiên thấy hối hận, sao lúc sáng mình nói như vậy với Nguyễn Hoàng Anh chứ. Mà con bé này đúng là đứa ngốc, bảo đi liền đi, cũng không thèm nói với chị là đi đâu.

– Em cứ về nhà đi nhé, chị đi tìm Hoàng Anh đã.

Trần Thiên Hương nhìn Hương Ly nói, tay vỗ vỗ vào cánh tay Hương Ly.

– Không, em đi với chị.

Hương Ly bám chặt tay Trần Thiên Hương.

– Ừm, được rồi.

Trần Thiên Hương nhìn người kia một chút sau đó liền gật đầu.

Cô lái xe thật nhanh đến trường học của Nguyễn Hoàng Anh, Hương Ly nhìn sườn mặt của người kia, chỉ nhìn thấy một bên nhưng cô thừa biết Trần Thiên Hương khăn trương như thế nào. chị ấy chỉ là lo lắng cho em gái thôi mà, tại sao mình thấy khó chịu như thế này. Giống như là ghen ấy.

Trời đã tối, cổng trường đóng, trước đó không còn một bóng học sinh. Trần Thiên Hương xuống xe, chạy đến gần cổng, nhìn thấy một người đàn ông trung niên, mặc quần áo bảo vệ.

– Bác cho cháu hỏi, trường tan học lâu chưa ạ?

– Tan lâu lắm rồi cháu, sao thế?

– Cháu đang tìm một cô bé, bác có thấy học sinh nữ nào tóc dài màu vàng, nhìn khá cao, giống người ngoại quốc không ạ?

– Trường đóng học sinh lắm, làm sao để ý được hết chứ.

Bác bảo vệ lông mày hơi nhăn, chắc lại trường hợp trốn đi chơi chứ gì, để người nhà phải đi tìm như thế này, học sinh bây giờ thật là.

– Vâng, cảm ơn bác.

Trần Thiên Hương cúi đầu nói, nhìn quanh cổng trường một lần nữa, sau đó trở lại xe.

– Sao chị? Thấy không?

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương trở lại liền hỏi.

– Không thấy.

– À, chị gọi điện thoại thử xem.

Hương Ly gọi ý.

Trần Thiên Hương như nghĩ ra gì đó, rút điện thoại ra, nhưng sau đó lại dừng lại, cô quên mất, mình đâu có số của Nguyễn Hoàng Anh. Trần Thiên Hương lại bực mình, cái kiểu làm việc như thế này mình lên chức giám đốc bằng cách nào chứ?

– Sao thế?

– Chị không có số của Hoàng Anh.

Hương Ly đúng là hết sức phục, hai chị em ở chung mà không có số điện thoại của nhau là làm sao?

Trần Thiên Hương bấm bấm điện thoại, sau đó nghe.

– Alo, mẹ.

Trần Thiên Hương vội vàng nói qua điện thoại.

– Sao thế này, hôm nay ở Việt Nam có mưa lớn à? Con mà biết gọi điện thoại cho mẹ chắc.

Mẹ Trần Thiên Hương nói qua điện thoại, giọng nói rất thoải mái.

– Mẹ, con không đùa đâu, cho con số Hoàng Anh ngay đi.

– Gì? Sao thế?

– Con với em cãi nhau, bây giờ nó bỏ đi đâu không biết, con đang đi tìm, không có số điện thoại, mẹ cho con đi.

– Trời ạ, con làm chị kiểu gì thế? Sao lại cãi nhau? Mẹ không chịu nổi con luôn, con còn cãi nhau với đứa mười bảy tuổi à?

– Bây giờ mẹ muốn ngồi đây điều tra lí do cãi nhau hay là cho con số điện thoại, nhanh lên, con tìm được nó về rồi mẹ muốn nói gì thì nói.

Trần Thiên Hương như gất lên, thái độ của Trần Thiên Hương đều bị Hương Ly để trong mắt, Trần Thiên Hương đối với Nguyễn Hoàng Anh quan tâm như vậy sao?

– Bây giờ mày quát mẹ nữa à? Đợi một chút, mẹ gửi số qua, tìm được nó nhớ gọi cho mẹ.

Trần Thiên Hương tắt máy.

– Chị đừng lo, sẽ tìm được mà.

Hương Ly đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang ghi điện thoại của Trần Thiên Hương.

Điện thoại rung lên, số điện thoại của Nguyễn Hoàng Anh được gửi đến, Trần Thiên Hương bấm gọi ngay lập tức. Chuông reo, thế nhưng không ai bắt máy, Trần Thiên Hương gọi liền mấy cuộc, cũng không ai nghe máy.

Nguyễn Hoàng Anh lúc này đang tắm, điện thoại để trên giường, vì thế không nghe được, càng làm cho Trần Thiên Hương thêm sốt ruột.

– Sao? Không nghe à?

Hương Ly ở bên cạnh cũng hỏi Trần Thiên Hương.

– Không nghe, thôi được rồi, về nhà đã.

Trần Thiên Hương nói xong liền lái xe trở về nhà.

Điện thoại của Trần Thiên Hương lại reo lên.

– Alo?

– Chị Hương, lâu rồi không nói chuyện, em My đây.

Giọng nói trong trẻo phát lên trong điện thoại.

– À My, sao thế em?

Trần Thiên Hương hỏi lại, lâu rồi mới nói chuyện với cô em họ này, cũng suýt quên mất.

– Hoàng Anh đang ở nhà em, em gọi nói cho chị đừng lo.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chap 17

– Hoàng Anh ở nhà em? Sao lại ở nhà em?

Trần Thiên Hương ngạc nhiên.

– Em với cậu ấy học chung lớp, hôm nay em nói chuyện với cậu ấy nên cũng biết tình hình, chị để Hoàng Anh ở đây đi không sao đâu.

Trần Hà My nhẹ nhàng nói, mong muốn duy nhất bây giờ là Trần Thiên Hương đồng ý cho Nguyễn Hoàng Anh ở lại nhà mình.

– Đợi chị một chút, chị qua nhà em.

Trần Thiên Hương nói xong liền tắt điện thoại, trong lòng có chút nhẹ nhõm, may là tìm thấy Nguyễn Hoàng Anh rồi.

– Tìm thấy rồi à chị?

Hương Ly nghe qua Trần Thiên Hương nói chuyện cũng mang máng hiểu được.

– Ừm, Hoàng Anh đang ở nhà em họ chị.

Trần Thiên Hương lái xe, nhanh chóng đến nhà Trần Hà My, trong lòng có chút hồi hộp, gặp được Nguyễn Hoàng Anh rồi sẽ làm như thế nào? Xin lỗi vì đã nặng lời hay mắng một trận đấy. Nhưng thôi, còn xem thái độ thế nào đã.

Trần Thiên Hương dừng xe trước cổng nhà Trần Hà My, sau đó tự mở cổng nhà đi vào, Hương Ly cũng đi ngay sau.

Qua một khoảng sân rộng, Hương Ly nhìn quanh, cũng đánh giá luôn, công nhận họ hàng nhà Trần Thiên Hương giàu có thật.

– Chị Hương.

Trần Hà My nhìn thấy Trần Thiên Hương liền chạy đến ôm lấy, mà Trần Thiên Hương cũng như thói quen, vòng tay ôm lại người kia. Một cảnh chị em ôm nhau đầy tình nghĩa này làm cho Hương Ly vô cùng ngứa mắt, chỉ muốn đến đẩy người kia ra mà nói: “Chị Hương là của tôi”. Nhưng muốn chỉ là muốn, bên ngoài Hương Ly vẫn lặng im đứng thưởng thức màn chị em gặp gỡ này.

Nguyễn Hoàng Anh từ cầu thang đi xuống cũng nhìn thấy Trần Thiên Hương và Trần Hà My đang ôm nhau, mà Trần Thiên Hương trên môi còn nở nụ cười làm cho Nguyễn Hoàng Anh khó chịu vô cùng.

– Lâu lắm không nhìn thấy rồi, Hà My lớn thế, càng lớn càng xinh.

Trần Thiên Hương xoa xoa đầu Trần Hà My mỉm cười. Hương Ly đứng bên cạnh càng thêm khó chịu, chị em thôi mà, có cần ngọt ngào thế không? Trần Thiên Hương còn chẳng bao giờ khen mình đẹp.

– Em xinh giống chị Hương.

Trần Hà My giọng nói trong trẻo.

– Hoàng Anh đâu My?

Trần Thiên Hương kết thúc tiết mục hỏi thăm, liền hỏi ngay đến Nguyễn Hoàng Anh.

– Ở đây.

Nguyễn Hoàng Anh từ cầu thang đi xuống.

Trần Thiên Hương rõ ràng có rất nhiều phương án để nói chuyện với Nguyễn Hoàng Anh, nhưng bây giờ đứng trước mặt, lại không biết nói như thế nào.

– Chị định đến đón em về à?

Nguyễn Hoàng Anh cười cười, nói đùa với chị họ đang đứng im kia.

Trần Hà My bây giờ mới được nhìn thấy mặt này của Nguyễn Hoàng Anh, không lạnh lùng, không xa cách, lại rất gần gũi cười đùa. Từ sáng tới giờ mình có nói cái gì cũng không thấy người kia vui vẻ, vậy mà vừa mới nhìn thấy Trần Thiên Hương đã cười thành như thế này rồi.

– Thế em có định về không?

Trần Thiên Hương không cười mà đáp lại. Đã bỏ đi không nói khiến chị phải đi tìm rồi, giờ lại nhón nhả trên chị. Vậy ở đây luôn đi.

– Chị cất công đi tìm em à?

Nguyễn Hoàng Anh thực ra thấy Trần Thiên Hương đến đây thì rất vui, chị ấy thực sự đi tìm mình, thế nhưng muốn nghe xem Trần Thiên Hương nói như thế nào.

– Không, về nhà không thấy em đâu chị cũng đi tìm rồi, vừa rồi nhận được điện thoại của My nên sang xem thế nào thôi.

Trần Thiên Hương nói, thế nhưng Nguyễn Hoàng Anh thừa sức nhận ra, rõ ràng là mâu thuẫn, có ai tắm xong rồi còn mặc quần áo công sở đâu, tóc còn nguyên như lúc sáng mới đi làm. Trần Thiên Hương như vậy làm cho Nguyễn Hoàng Anh vô cùng vui vẻ, cười rộ lên.

– Cười gì chứ?

Trần Thiên Hương thấy người kia cười vui vẻ cũng hơi khó chịu, nhưng thôi, tìm thấy Nguyễn Hoàng Anh rồi cũng an lòng phần nào.

– Chị Hương, ở lại ăn cơm đi, em làm đồ ăn xong rồi.

Trần Hà My lên tiếng, lại nhìn thấy Hương Ly từ nãy tới giờ đứng im lặng bên cạnh Trần Thiên Hương.

– Ô, chị Hương Ly đây mà, chị đẹp quá, tối nào em cũng xem phim của chị luôn, hay chị cũng ở nhà em ăn cơm luôn đi.

Trần Hà My hào hứng.

– Cảm ơn em. thế nhưng

Hương Ly nhận được lời mời không biết nói như thế nào liền nhìn sang Trần Thiên Hương.

– Thôi chị còn phải tiếp khách, chị mời Hương Ly tối dùng cơm rồi, hôm khác nhé My.

Trần Thiên Hương biết Hương Ly ngại, liền từ chối Trần Hà My.

– Thế Hoàng Anh, có về không?

– Thôi, chị để cậu ấy ở lại đây đi, về gì nữa, lại mất công đem đồ về.

Trần Hà My thấy Trần Thiên Hương có ý mang Nguyễn Hoàng Anh về liền ngăn chặn ngay, cô lại sợ Nguyễn Hoàng Anh quý mến chị họ kia quá sẽ lại theo về thì mình thâm ròi, lại tiếp tục ở một mình.

– Ý Hoàng Anh thế nào?

Trần Thiên Hương nhìn Nguyễn Hoàng Anh, thực sự cô nửa muốn người kia về nửa muốn ở lại.

– Em ở lại. Chị về đi.

Nguyễn Hoàng Anh thoải mái nói, dù sao thì hôm nay được biết Trần Thiên Hương vất vả đi tìm mình là rất mãn nhãn rồi, sau này cứ từ từ tấn công cũng không sao, còn rất nhiều cơ hội, bây giờ theo về sợ mấy hôm nữa không kiếm được lại đối với Trần Thiên Hương làm mấy hành động không tốt thì hỏng chuyện, nên tạm thời chọn cách ở lại nhà Trần Hà My là tốt nhất.

– Đấy, chị thấy chưa, Hoàng Anh bảo ở lại.

Trần Hà My nghe được Nguyễn Hoàng Anh nói, trong lòng sung sướng, liền cho thêm mấy câu phụ họa.

– Ừ được rồi, vậy thỉnh thoảng hai đứa dẫn nhau qua nhà chị chơi.

– Vâng

– À, bố My đi công tác à? Bao giờ chú về?

Trần Thiên Hương quan tâm hỏi.

– Bố em chắc khoảng cuối tháng mới về, mà chưa chắc đã về nhà, bố em toàn ở công ty với đi tiếp khách thôi.

– Ừ, thế nếu bố về bảo chị Hương hỏi thăm sức khỏe bố nhé.

– Vâng chị.

Trần Thiên Hương và Hương Ly rời khỏi nhà Trần Hà My. Ngồi trên ô tô, Hương Ly có cảm giác rất sung sướng, ngay khi Nguyễn Hoàng Anh nói sẽ ở lại cô đã muốn nhảy lên rồi. Trần Thiên Hương đề ý Hương Ly suốt từ nãy tới giờ cười thầm, liền hỏi.

– Sao em lại cười?

– Há? Có gì đâu mà.

– Bây giờ muốn ăn gì? Chị đưa em đi ăn.

Trần Thiên Hương vừa lái xe vừa hỏi, làm phiền Hương Ly cả buổi tối rồi, bây giờ nên mời một bữa cơm, vậy đi.

– À, em muốn ăn cơm chị Hương nấu.

– Sao? Thôi để chị đưa em ra nhà hàng, để em ăn nhà chị ít món ngại lắm, đã thế chị nấu cũng không được ngon bằng nhà hàng.

– Ai dè chị khách sáo làm gì chứ, ngại ngần gì, chị cứ nấu đi, em ăn hết.

Hương Ly ngăn cản ngay ý định ăn cơm hàng của Trần Thiên Hương, tưởng ai cũng có cơ hội ăn cơm tổng giám đốc nấu chắc, cơ hội như thế này không thể bỏ qua.

– Còn cả tháng mà, nhất định phải ăn hôm nay sao?

Trần Thiên Hương quay sang hỏi, Hương Ly này đúng là, ăn ở nhà hàng chẳng phải là ngon hơn sao.

– Ô, thế là chị đồng ý cho em theo chị cả tháng hả?

– Ừ thì, ừ đồng ý.

– Ok, vậy bắt đầu từ tối nay đi. Về nhà thôi, chị nấu cơm cho em.

Hương Ly hưng phấn nói, nếu không phải Trần Thiên Hương đang lái xe, cô nhất định lao đến ôm lấy tay người kia.

– Em giỏi hành hạ lắm đấy.

Sắc mặt Trần Thiên Hương rất tươi, nở nụ cười đẹp đẽ nhìn Hương Ly, làm người kia suýt đứng hình, tim đập liên tục.

– Khoan, từ từ, ngồi im nhé.

Hương Ly rút điện thoại từ trong túi ra nhanh chóng đưa tới chụp khuôn mặt Trần Thiên Hương.

– Yes, tuyệt vời.

– Gì thế? xoá đi.

Trần Thiên Hương bị bất ngờ, thật muốn đánh cho Hương Ly một cái.

– Đẹp thế này xoá gì.

Hương Ly nhìn hình ảnh vừa chụp được, vô cùng phấn khích, Trần Thiên Hương cười rộ như vậy là đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chap 18

Hương Ly trở về nhà. Vào phòng liền mở tủ quần áo kiểm một bộ đồ sau đó đi tắm.

Trần Thiên Hương bật điện phòng khách, cởi áo khoác, tùy tiện vرت lên sofa, sau đó xắn tay áo sơ mi trắng lên đi vào nhà bếp. Mở tủ lạnh ra, tìm kiếm nguyên liệu. Trần Thiên Hương cứ như vậy cắt thái thái rồi nấu đồ ăn.

Hôm nay cô không đến thăm mẹ, không biết bà có khoẻ không. Nghĩ đến mẹ đương nhiên nghĩ đến Minh, ngày trước khi cô nấu ăn thế này nhất định anh sẽ đến ôm lấy rồi đứng xem cô nấu ăn, mặc kệ cho có bị ám mùi hay vướng víu, nhất định anh sẽ ôm lấy cô cho đến khi nấu xong thì thôi. Nghĩ đến đây tim Trần Thiên Hương đột nhiên rung lên, mặt hơi đỏ, bởi vì cô thấy thiếu vắng quá.

Trần Thiên Hương giật mình, một vòng tay vòng qua eo cô, ôm nhẹ lấy, chỉ nhìn cánh tay trắng nõn mềm mại này đã biết là tay Hương Ly, Trần Thiên Hương không có phản ứng gì, chỉ hơi dừng tay lại sau đó lại tiếp tục nấu tiếp, một phần vì cô rất thích, rất tham lam cảm giác được ôm này, một phần nữa là vì nếu Hương Ly ôm cô, cô nhất định sẽ không từ chối.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương không phản ứng gì thì yên tâm ôm tiếp, mũi nhẹ đặt lên vai Trần Thiên Hương hít ngửi, mắt thì chăm chú nhìn đôi tay Trần Thiên Hương đang nấu ăn. Hương Ly ngay từ khi bước vào bếp nhìn thấy Trần Thiên Hương

đang nấu ăn, nhìn bóng lưng người kia nhỏ nhoi, còn có gì đó đơn độc, kiếm không được liền đến ôm lấy. Im lặng hưởng thụ, người Trần Thiên Hương thật mềm mại, ôm lấy cảm giác rất dễ chịu.

Hương Ly ôm một lúc lâu, cho đến khi Trần Thiên Hương tắt bếp liền định dời tay ra.

– Nấu xong rồi sao, vậy ăn nhé.

Trần Thiên Hương thấy người kia định dời tay đi vô cùng hụt hẫng, cô không biết, cô không muốn thế, liền bắt lấy tay Hương Ly đặt lại chỗ cũ.

– Thêm một chút nữa, được không?

Giọng Trần Thiên Hương như nài nỉ, đã từ lâu lắm rồi không được ôm như thế, Hương Ly ôm cô, cô hưởng thụ từng chút một, ấm áp, hạnh phúc.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương hành động như vậy liền mỉm cười, vòng tay siết chặt hơn một chút, bàn tay nắm lấy tay Trần Thiên Hương. Chỉ cần chị

muốn, em liền ôm chị đến cuối đời.

Chuông điện thoại của Trần Thiên Hương vang lên, phá vỡ không gian yên lặng. Hương Ly liền buông tay ra. Thầm hận người nào vừa gọi.

– Alo

Trần Thiên Hương nói qua điện thoại.

– Sao, tìm thấy Hoàng Anh chưa?

Mẹ Trần Thiên Hương nói qua điện thoại, giọng nói khẩn trương.

– Tìm thấy rồi ạ, ở nhà Hà My ý mẹ.

– Sao nó ở đấy? Thế con có đón em về chưa?

– Nó nói nó ở lại với My, con đồng ý, thôi ở đấy cho có bạn có bè, ở nhà con con đi cả ngày ý.

– Mẹ không hiểu hai đứa cãi nhau kiểu gì mà bây giờ đưa bỏ đi bảo về lại không về. Thôi được rồi, tạm thời để nó ở đấy. Thế còn con? Hai sáu tuổi rồi đấy, tính ở một mình suốt à, sự nghiệp ổn định rồi thì tìm người để cưới xin đi, quên cái anh chàng bác sĩ kia đi.

– Mẹ này, sao lâu lâu mẹ lại hát lại cái điệp khúc ấy thế? Con gái mẹ vẫn trẻ, mẹ không cần lo con ế đâu. Thế đi, con tắt máy.

Trần Thiên Hương nói xong liền tắt nguồn điện thoại, nhìn sang thấy mặt Hương Ly đang ở ngay sát mặt mình.

– Mẹ chị bảo lập gia đình à? Em có nằm trong tiêu chuẩn thuộc diện con dâu của mẹ chị được không?

Hương Ly vui vẻ nói đùa, hôn nhẹ lên má Trần Thiên Hương.

– Đây, làm gì thế? Đừng nói với làm mấy cái vớ vẩn.

Trần Thiên Hương đánh vào tay Hương Ly, tai đỏ lên, mặt không tự nhiên nói.

– Vậy ôm nhé?

Hương Ly dang tay ra, bộ dạng như đón người kia vào, thế nhưng bị ấn ngay một cái véo vào eo.

– Ôm cái đầu em.

Trần Thiên Hương thấy Hương Ly đau khổ ôm eo liền cười, nhanh chóng dọn đồ ăn lên bàn, vừa dọn vừa nhìn người kia, khuôn mặt thực xinh đẹp.

– Xem nào, để xem tay nghề của giám đốc Trần Thiên Hương thế nào.

Hương Ly cầm đũa, gấp một gấp nhỏ đồ ăn bỏ vào miệng.

– Ô, ngon thật đấy, em thật là may mắn, lấy được người như chị.

Hương Ly vừa nhai vừa nói đùa.

– Ai lấy em? Bỏ kiểu đấy đi.

Trần Thiên Hương lườm Hương Ly một cái, sau đó đưa cho người kia một bát cơm.

– Chị lấy chứ ai, sớm muộn sẽ lấy.

Hương Ly vừa ăn vừa nói chuyện, thầm nghĩ Trần Thiên Hương lấy mình rất thích hợp, vừa đẹp vừa chu đáo, lại hết lòng yêu chị ấy, không còn ai hợp hơn.

– Được rồi, vậy em thử nói xem vì sao chị phải lấy em?

Trần Thiên Hương cũng vui vẻ đùa theo.

– Em rất xinh đẹp, chị không thích sao?

– Chị thấy bản thân mình còn đẹp hơn em.

Trần Thiên Hương đáp trả, thật không có cách nào đối phó với tính tự kiêu của Hương Ly, luôn luôn tự nhận mình đẹp, nhưng thực sự người này đẹp thật, là người đẹp nhất trong tất cả những cô gái Trần Thiên Hương từng gặp.

– Hô, gì đây? Nói lại đi, em phải ghi âm lại, giám đốc Hương cũng có tính “tự sướng” giống em sao? Hahaa

Trần Thiên Hương và Hương Ly vừa ăn vừa nói chuyện. Ăn xong, Hương Ly giúp cô dọn dẹp.

Dọn dẹp xong, Trần Thiên Hương lấy cho mình Hương Ly mỗi người một cốc nước quả.

– Uống đi.

Hương Ly nhận cốc nước từ tay Trần Thiên Hương, vui vẻ uống.

– Chị, tối nay em ngủ cùng chị nhé?

Trần Thiên Hương đang uống nước nghe xong câu nói của Hương Ly phun ra, sau đó ho liên tục.

– Gì? Ngủ gì?

– Ngủ cùng với chị ý, chị nghĩ đi đâu mà sặc thế?

– Em cũng có nhà mà, về nhà ngủ đi.

– Không, không, em không về đâu.

Hương Ly thật nhanh chạy đến ôm chặt lấy Trần Thiên Hương, hành động như kiểu đánh chết cũng không chịu về.

– Bỏ ra nào, con gái mà lại ngủ ở nhà người khác thế à?

Trần Thiên Hương đẩy người kia ra.

– Ngủ nhà chị thì lo gì chứ? Hay chị tính làm gì em? Không sao, em đồng ý, sớm muộn chị cũng lấy em mà.

Hương Ly càng ôm chặt hơn.

– Chị chẳng định làm gì cả? Bỏ ra, chị không lấy em.

Trần Thiên Hương khuôn mặt đỏ lên, Hương Ly động một chút là ôm mình, tuy cũng khá quen rồi nhưng vừa ôm vừa nói mấy lời mờ ám như thế ai mà không ngại chứ.

– Chị nói không lấy là không lấy chắc?

Hương Ly đang ôm đột nhiên quay sang sờ nhẹ vào eo người kia, Trần Thiên Hương bị nhột liền đẩy ra, sau đó là một trận cù.

– Sao? có lấy không?

Trần Thiên Hương bị Hương Ly đặt dưới người cù cười rộ lên. Cho đến khi cười đến hết hơi mới để ý cảnh tượng này, người nằm trên người nằm dưới, mà mặt Hương Ly ở phía trên đang gằn sát mặt mình.

– Thôi..

Trần Thiên Hương đang định nói thì ngay lập tức bị đôi môi kia chặn lại. Hương Ly nhìn khuôn mặt người kia cười thật đẹp, cánh môi đỏ nở rộ, nhìn không được liền hôn lên. Có lẽ do Trần Thiên Hương vừa uống nước quả, môi vừa chạm vào liền có vị ngọt, man mát càng làm cho Hương Ly tò mò hơn mà tiến vào bên trong, môi Trần Thiên Hương bị lưỡi người kia nhẹ nhàng tách ra, len vào trong. Hương Ly vừa hôn vừa hưởng thụ, môi Trần Thiên Hương vừa mềm mại vừa thơm mát, khiến cho Hương Ly muốn rồi lại muốn nữa, đem không khí trong phổi người kia hút đi hết, Trần Thiên Hương tách ra khỏi môi người kia, thở dốc, mặt đỏ hồng lên, tim đập thật mạnh.

Hương Ly lần đầu tiên được cùng người mình yêu tiếp hôn, trong lòng vô cùng sung sướng, người này lại là Trần Thiên Hương, càng khiến cho cô hưng phấn, trước đây đóng nhiều phim đương nhiên có diễn cảnh hôn, nhưng cảm giác không giống như thế này, cảm nhận lúc này của Trần Thiên Hương như thế nào thì của Hương Ly còn mãnh liệt hơn thế, tim đập nhanh hơn, còn có cảm giác khô nóng tràn đầy. Trần Thiên Hương đối với việc ôm hôn không phải không biết, cô cũng có người yêu, chỉ là đã lâu rồi không thực hiện, nên có phần lạ lẫm. Hương Ly hôn cô như vậy lại khiến cô nhớ đến Minh, mỗi lần anh cùng cô thân mật cũng có cảm giác rất tốt, nhưng là Trần Thiên Hương chỉ cảm thấy đó là việc cần phải làm khi yêu nhau, cũng không quá muốn nhiều, khác xa với lần này, cô không phủ nhận rằng cô rất thích cảm giác vừa rồi mà còn muốn thêm nữa, khoảnh khắc Hương Ly chạm đến, thơm ngọt, mềm mại, sau đó sâu hơn Trần Thiên Hương không hề bài xích mà còn nhiệt tình hưởng ứng. Nói ra điều này thật xấu hổ, nhưng nếu có thể, Trần Thiên Hương mong muốn Hương Ly có thể cùng mình làm lại một lần nữa.=.=

Hương Ly nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng của Trần Thiên Hương, còn có mấy sợi tóc mỏng vương trên đó liền đưa tay vén nhẹ ra, sau đó dùng bàn tay mềm mại áp lên má Trần Thiên Hương, nhìn thẳng vào mắt người kia, dùng giọng nói ngọt ngào nhất mà thủ thỉ

– Chị, em yêu chị.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chap 19

Trần Thiên Hương vòng tay ôm lấy cổ Hương Ly, nhắm mắt lại, môi kề sát bên tai Hương Ly nhẹ nhàng mấp máy.

– Chị nghe rồi.

Sau đó vùi mặt vào cổ người kia mà hưởng thụ.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương mình chặt như vậy cảm giác rất dễ chịu, cũng đem Trần Thiên Hương ôm thật chặt. Ôm một lúc lâu, cho đến khi Hương Ly cảm nhận được mình hình như sắp đè bẹp người kia rồi mới nhẹ nhàng buông ra. Trần Thiên Hương đã ngủ từ bao giờ, nằm dưới người Hương Ly ngủ ngon lành, tay vẫn ôm chặt lấy cổ người kia. Hương Ly nhìn nhìn xung quanh một chút, sau đó lại nhìn Trần Thiên Hương, dù sao cũng không thể ngủ cả đêm trong tư thế này. Hương Ly đứng dậy, dùng sức ôm lấy Trần Thiên Hương trong ngực bế lên, hơi khó khăn để đưa người kia vào phòng ngủ, thế nhưng so với lần trước Trần Thiên Hương chặt vật mang mình đang say rượu vào thì có vẻ đơn giản hơn nhiều, thế mới biết Trần Thiên Hương yếu đến như thế nào.

Hương Ly hết sức nhẹ nhàng đặt người kia lên giường. Trần Thiên Hương đang ôm Hương Ly ngủ ngon có cảm giác bị buông ra vô thức kéo lại, ôm càng chặt hơn lấy cổ người kia.

– Minh, đừng bỏ em ra.

Trần Thiên Hương giọng nói nhỏ nhỏ khó nghe phát ra, thế nhưng đều lọt hết vào tai Hương Ly. Người này nói điều gì thế? Người chị đang ôm là tôi mà. Hương Ly có cảm giác tủi thân, khó chịu, rõ ràng mình vì người này làm đủ mọi hành động yêu thương, vậy mà Trần Thiên Hương coi đó chỉ là thay thế, đem mình tưởng tượng thành người yêu chị ta mà hưởng thụ. Từ lúc tỉnh đến lúc mơ cũng chưa từng đem mình đặt vào trong lòng. Cảm giác này thật là khó chịu, Hương Ly liền gỡ tay Trần Thiên Hương ra khỏi người mình, sau đó đứng thẳng lên bỏ đi. Thế nhưng bàn tay ngay lập tức bị Trần Thiên Hương bắt lấy kéo lại.

– Ly, ôm chị, chị nghe rồi.

Hương Ly nghe người kia lại nói, quay lại liền nhìn thấy Trần Thiên Hương mê mê tỉnh tỉnh, lông mày nhíu lại. Rốt cục chị mệt mỏi đến mức nào? Đến đi ngủ mới có thể nói mê nhiều như thế. Thế nhưng nghe được Trần Thiên Hương gọi tên mình, mọi cảm giác khó chịu vừa rồi như được trút đi hết.

Hương Ly ngồi xuống giường, ngay bên cạnh Trần Thiên Hương, tiện tay đắp chăn lên cho người kia, chỉnh tư thế thoải mái nhất, sau đó nằm xuống, ôm lấy Trần Thiên Hương, bàn tay vuốt mái tóc mềm mại của người kia.

– Được rồi, em ôm chị, ngủ ngon.

Nói xong liền nhắm mắt, phải chăng ôm Trần Thiên Hương quá dễ chịu, Hương Ly ngủ đi lúc nào không hay.

Sáng sớm, Trần Thiên Hương tỉnh dậy trước, ngay lập tức nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của Hương Ly trước mắt, liền nghĩ tới tối qua mình ôm người này ngủ trên sofa. Trần Thiên Hương vừa tỉnh thì Hương Ly cũng thức dậy ngay, thấy ánh mắt Trần Thiên Hương nhìn mình chăm chú, lông mày hơi nhíu lại trông thật đáng yêu, không kiềm được liền hôn lên chóp mũi người kia một cái.

– Nhìn gì mà nhìn? Xinh quá hả?

Hương Ly nói đùa một câu, ôm Trần Thiên Hương càng chặt hơn.

– Không có, bỏ ra nào.

Trần Thiên Hương đẩy người kia ra, ngồi dậy. Thăm nghĩ quan hệ của mình và Hương Ly đã gần gũi như thế này rồi sao? Ăn chung, ngủ chung, lại còn ôm hôn tự nhiên như vậy nữa, nghĩ đến đây mặt Trần Thiên Hương tự giác đỏ hồng lên.

Hương Ly thấy người kia ngồi dậy liền ngồi dậy theo, vòng tay ôm lấy eo Trần Thiên Hương, nhìn sườn mặt người kia tự nhiên đỏ lên không nhịn được buồn cười.

– Xem kia, chị nghĩ cái gì mà mặt đỏ bừng lên thế kia? Hahahaha

– Nghĩ gì? Không nghĩ gì cả.

Trần Thiên Hương thấy khuôn mặt đắc ý của Hương Ly liền bực mình sau đó dùng sức nhéo mạnh vào eo người kia.

– AA, chị làm gì thế? Véo thế đau lắm đấy biết không?

Hương Ly nhảy dựng lên, tay đang ôm Trần Thiên Hương tự giác bỏ ra đưa lên ôm eo.

– Ừ chị biết, nên mới véo mà.

Trần Thiên Hương cười rộ lên, sau đó xuống giường đi vào phòng tắm.

– Chị đi tắm, em cũng về thay quần áo đi.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chap 20

Trần Thiên Hương tắm xong, trên người chỉ có duy nhất một chiếc khăn tắm quấn quanh. Bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Hương Ly vẫn còn ngồi trên giường khiến Trần Thiên Hương vô cùng ngạc nhiên, tại sao người này vẫn ngồi đây? Mắt tròn tròn nhìn người kia, sau đó hét thật lớn.

– Aaaaaaa

Hương Ly thấy người kia hét ầm ĩ liền ngay lập tức xuống giường chạy đến bên cạnh dùng tay bịt miệng Trần Thiên Hương lại.

– Này, hét cái gì?

Trần Thiên Hương đẩy tay người kia ra, dùng giọng bực mình hỏi.

– Sao em vẫn ở đây?

– Em không muốn về thì ở đây chứ sao? Mà sao chị lại hét lên thế?

Hương Ly cười cười, tiến lên ôm lấy eo Trần Thiên Hương, bàn tay hơi nắm lấy khăn tắm. Trần Thiên Hương tự nhiên cảm thấy tình thế này thật là quý dị, liền dùng sức đẩy thật mạnh người đang ôm eo mình ra, Hương Ly do bị đẩy mạnh mà ngã xuống đất, bàn tay đang nắm kéo theo khăn tắm của Trần Thiên Hương rơi xuống.

– Aaaaaaaaaa

Trần Thiên Hương mảnh vải duy nhất trên người bị kéo xuống, toàn bộ cơ thể bại lộ trước mắt người kia liền ngồi sụp xuống.

– Xin.. xin lỗi em kh.. không cố ý.

Hương Ly nhìn thấy cái không nên nhìn mặt liền đỏ lựng lên, cuống quýt xin lỗi Trần Thiên Hương, chỉ là miệng thì xin lỗi nhưng mắt thì vẫn dán chặt lên địa phương không nên nhìn kia.

– Câm miệng, nhắm mắt vào.

Trần Thiên Hương xấu hổ hết mức, lúc này chỉ muốn có một cái hố để chui xuống. Nói nhắm mắt, thế nhưng mắt Hương Ly vẫn mở, còn mở to hơn ban nãy, Trần Thiên Hương thấy mắt người kia cứ nhìn mình chăm chăm liền bực mình giáng cho một cái tát, sau đó giật lại khăn tắm quấn lên người.

Hương Ly bị ăn tát không biết đau đớn là gì, vẫn ngồi nguyên tư thế, mặt đơ ra, chỉ là bị tát mà má không sưng lên, chỉ có một dòng máu đỏ từ mũi chảy ra.

– Chị, em thật sự chưa nhìn thấy gì cả, thật đấy.

Trần Thiên Hương mặc xong quần áo, chỉnh tề ngồi trên giường, gác chân lên, hai tay khoanh trước ngực, mặt nghiêm khắc xem người kia đang ngồi

dưới chân mình mà thành khẩn xin lỗi.

– Không nhìn thấy? Còn muốn thấy cái gì nữa?

Trần Thiên Hương nghe Hương Ly nói vô cùng bức mình, cái gì mà chưa nhìn được gì cả? Từ đầu đến cuối chân mình bị cô ta tì cả, lại còn dán mắt vào một lúc lâu, nói chưa nhìn thấy gì cả ai mà tin cho nổi.

– Em thật sự chưa nhìn thấy mà. Hãy tha thứ cho em. T.T

Hương Ly cúi mặt vào đầu gối người kia, giọng nài nỉ ní nỉ, lại có phần nịnh bợ, Trần Thiên Hương gai ốc nổi lên, người này nói giống như nước sắp chảy ra vậy.

– Thế máu mũi em từ đâu đổ ra? Cái đồ dám dè, em có ý có phải không?

Trần Thiên Hương càng nói càng tức, chỉ muốn đem người kia lập tức bóp chết, mình dù sao cũng là con gái, tuy mình có thứ gì Hương Ly cũng có thứ đó, thế nhưng khi bị người này nhìn như thế cảm giác vô cùng xấu hổ.

– Hà?

Hương Ly như không tin vào tai mình, hai mươi hai năm sống ở trên đời, từ lúc biết nhận thức đến bây giờ chỉ có mình mắng người ta. Trước đây khi còn là học sinh, do khuôn mặt quá mức xinh đẹp nổi bật nên cô luôn là tâm điểm của cả trường, vì thế nên có một số bạn nam cùng lứa tuổi đem lòng yêu thích, sau này còn cố gắng theo đuổi, thậm chí làm ra những hành động quá mức thân mật khiến cô phải quát thẳng vào mặt ba chữ:” đồ dám dè”. Sau này cũng bị một số người hâm mộ quá khích đối với mình làm ra những hành động không lành mạnh khiến cô không kiềm chế được mà lại đem ba từ này ra quát vào mặt người ta. Thế nhưng đây là lần đầu tiên bị người khác dùng từ như vậy để mắng, khiến cho Hương Ly có chút ngạc nhiên, khuôn mặt xinh đẹp đột nhiên dần ra.

– Hề hà cái gì? Còn không mau về nhà thay đồ đi, nếu còn để chị trông thấy em thêm chút nữa chị sẽ...

Trần Thiên Hương chưa kịp nói dứt câu liền bị Hương Ly đang ngồi dưới đất chồm lên đè xuống giường.

– Chị nói em là đồ dám dè hả? Chị có muốn em cho chị thấy hành động thực sự gắn với ba cái chữ ấy ngay bây giờ không?

Hương Ly nhìn vào mặt người kia nói. Dám dùng ba cái từ đó quát vào mặt em, để em cho chị xem trọn nghĩa của nó luôn.

Trần Thiên Hương thấy người này vừa có một chút thành ý xin lỗi thì bây giờ lại chuyển sang muốn trêu ghẹo mình. Hương Ly cô thật đúng là coi thường tôi, tôi là kiểu người muốn trêu thì trêu chắc? Trần Thiên Hương nghĩ đến đây liền dùng sức trở mình, đem người kia đè xuống dưới thân. Khuôn mặt đắc thắng, (hình như là lần đầu chị ý được ở trên =.)

– Sao? Em muốn làm cái gì?

Trần Thiên Hương dùng giọng nói rất “gọi đòn” nói với người kia, miệng hơi nhếch lên. Hương Ly tự nhiên mất thế, trong lòng tự hỏi cái chị Hương liễu yếu đào tơ này hôm nay lấy đâu ra sức khỏe như vậy chứ? Hai tay bị Trần Thiên Hương giữ chặt muốn gãy cũng không ra được. Hay là chị ta thực sự khỏe mạnh nhưng lại nói dối?

– Đồ lừa đảo, rõ là khỏe ra, còn ra vẻ yếu đuối, muốn hại em yêu chết sao?

Hương Ly nằm dưới vẫn nghĩ ra mấy lời buồn nôn như vậy nói với Trần Thiên Hương.

– Bị điên à? Lừa đảo cái gì? Yêu yêu cái đầu em.

–Ồ, vậy là chị muốn nằm trên đó sao? Sao phải đè em chặt như thế, cứ nhẹ nhàng thôi em không chạy mất đâu, dù sao sau này chị cũng lấy em, phải không?

Hương Ly vừa nói vừa cười, Trần Thiên Hương chỉ muốn làm gì đó cho người này thôi nói mấy lời liên thiên đó đi mà thôi, bây giờ bỏ tay ra chắc chắn bị Hương Ly đè xuống, nghĩ ngợi một chút, Trần Thiên Hương đột nhiên cúi xuống, nhắm đến cổ người kia cắn một cái.

– A.. đau

Hương Ly kêu nhẹ lên, ồ cô tự nhiên đau nhói một cái, sau đó lại trở nên tê tê. Chỉ là cái gì đây? Trần Thiên Hương làm cái hành động quái quỷ gì thế, đang nhiên lại đi cắn mình.

– Cũng biết đau à? Đã chịu ngậm miệng lại chưa?

Hương Ly nhìn gương mặt người kia ngẩng lên nhìn mình tự đắc, có cảm giác rất giống cún con vừa được cắn một cái vô cùng thích chí, nhưng lại có một chút gì đó rất uy lực, nhìn xong chỉ muốn nằm dưới người này mãi.

Hương Ly đột nhiên dướn người, đem môi mình dán lên môi người kia, sau đó liền dứt ra.

– Rồi, em im ngay.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chap 21

Trần Thiên Hương bị người kia hôn một cái, môi không còn nhếch lên, ánh mắt chuyển xuống nhìn môi Hương Ly, cánh môi vừa đỏ vừa mỏng, vô cùng thu hút. Lại nhớ tới tối qua mình cùng đôi môi này tiếp hôn, còn mong muốn làm lại một lần nữa, nghĩ rồi liền chủ động hôn lên môi Hương Ly. Trần Thiên Hương lưỡi thanh tách cánh môi đỏ mỏng mềm mại của người kia ra, đưa vào trong tìm kiếm. Hương Ly thấy người kia chủ động hôn mình vô cùng xúc động, tim đập nhanh hơn một nhịp, liền nhiệt tình đáp trả, lưỡi gặp lưỡi cùng nhau nhảy múa. Trần Thiên Hương hôn lâu thành nghiện, cô vô cùng thích cảm giác mềm mại này, môi Hương Ly thơm mát như vậy, thật khiến Trần Thiên Hương như phát điên lên, bàn tay nói lòng ra, đan vào tay Hương Ly.

– Ừm.

Thanh âm nho nhỏ mềm mại từ cổ Hương Ly phát ra, Trần Thiên Hương biết người này chịu hết nổi rồi liền rời ra.

Đôi mắt Hương Ly đang nhắm nghiền liền mở ra nhìn Trần Thiên Hương ở phía trên.

– Chị.

Trần Thiên Hương nghe Hương Ly gọi liền trả lời.

– Ừ?

– Tại sao muốn hôn em?

Tại sao à? Trần Thiên Hương cũng không biết nữa, chỉ là đột nhiên không kiềm chế được mà hôn lên, khoảnh khắc nhìn đến gương mặt xinh đẹp của Hương Ly ở cự li gần, có chút gì đó động tâm, tim hơi rung lên, chỉ muốn hôn lên.

– Chúng ta thử yêu nhau, được không?

Trần Thiên Hương nhẹ nhàng nói ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hương Ly không khỏi rung động liền dùng tay vuốt nhẹ lên.

Hương Ly vô cùng ngạc nhiên, đan xen vui mừng lẫn lộn, có phải dây thần kinh nào của Trần Thiên Hương bị đứt không? Đột nhiên hôn mình, sau đó lại hỏi câu như vậy, đây quả thật là những gì Hương Ly mong muốn, thế nhưng cô còn nghĩ sẽ phải quyến rũ Trần Thiên Hương thêm một thời gian dài mới khiến chị ấy nói, làm ra được những hành động này, vậy mà vừa mới qua một đêm gần gũi liền tiến triển như vậy. Điều này làm cho Hương Ly càng khẳng định thêm sức hút của mình. (Có gái đẹp nằm trên giường chị hết ôm rồi đến hôn chị có chịu nổi không? =.)

– Được, nhưng chị phải hứa một điều.

Hương Ly đáp trả, còn ra thêm một điều kiện.

– Điều gì?

Trần Thiên Hương hơi nhú mày nhìn người ở phía dưới.

– Đã nói là thử, thì phải thử yêu em, khi gần gũi với em không được nghĩ đến người khác.

Hương Ly nghiêm túc nói, thành thật ra, cô rất thích Trần Thiên Hương ngỏ lời như vậy đối với mình, cảm giác thật sự rất vui sướng, thế nhưng nếu do Trần Thiên Hương cảm thấy thiếu thốn tình cảm mà muốn dùng mình để thay thế người yêu của chị ấy thì tuyệt đối không được. Chỉ nghĩ đến Trần Thiên Hương đang ôm mình nhưng lại nghĩ đến người khác Hương Ly đã muốn ghen đến nổi mắt ra rồi. Lại còn chuyện hôm qua, rõ ràng đang ôm chặt lấy mình, lại gọi cái gì Minh, Minh. Thật muốn tức chết mà.

– Người khác? Sẽ không đâu.

Trần Thiên Hương nhìn gương mặt nghiêm túc quá độ của người kia thì buồn cười. Liền đưa tay véo má Hương Ly, cũng không hiểu này giờ mình bị làm sao, nhìn thấy người này nằm dưới thân, chỉ muốn nhẹ nhàng cưng chiều. Dịu dịu dàng dàng đối xử.

– Đây, em thích chị Hương dịu dàng như thế lắm.

Trần Thiên Hương thấy khuôn mặt xinh đẹp của người kia lại cười liền nổi ý muốn trêu chọc, luồn tay vào trong áo không mạnh không nhẹ véo một cái vào eo Hương Ly, sau đó đứng bật dậy.

– Auu, chị bỏ kiểu đấy đi nhé..

Hương Ly lăn lộn trên giường, vừa lăn vừa kêu.

– Thôi được rồi, mau dậy về nhà thay quần áo đi.

Hương Ly ngồi dậy, chột trong đầu nảy ra một suy nghĩ.

– Em với chị đang hẹn hò mà phải không? Vậy em tắm ở nhà chị.

– Đâu ra kiểu đấy? Em tắm ở đây lấy đâu ra đồ mà mặc?

– Không có đồ mặc thì mặc đồ của chị, đáng người chị so với em cũng như nhau mà.

Hương Ly vừa nói, mắt vừa quét qua trên người Trần Thiên Hương.

– Gì? Không được, sao lại mặc chung đồ được, thôi về nhà đi.

Trần Thiên Hương nhất quyết không thể tán thành, cô nghĩ cùng Hương Ly ở cùng một chỗ thì được, còn mặc chung đồ thì không.

– Sao mà không được?

– Không hợp lí.

– Không hợp lí chỗ nào? Em mặc cũng có làm mất miếng vải nào đâu.

Hương Ly cảm thấy chị tổng giám đốc này, à không, sau này phải gọi là chị người yêu này thật là keo kiệt.

– Không phải.

Trần Thiên Hương đâu phải tiếc rẻ gì vài bộ quần áo, chỉ là cảm thấy người khác mặc vào quần áo của mình có gì đó rất kì quái.

– Ô, không phải nhé, vậy em đi tắm đây.

Hương Ly nói xong liền chui tọt vào nhà tắm. Trần Thiên Hương thật không đối phó được với cái kiểu người như vậy, liền mở tủ quần áo, tìm cho người kia một bộ đồ phù hợp. Chỉ là quần áo chọn thì xong rồi, thế nhưng khi chọn đến đồ nhỏ thì bất giác đứng đờ người ra. Hương Ly sẽ mặc đồ nhỏ của mình sao? Không được, không làm thế được, nhưng mà chẳng lẽ không mặc? Thôi thôi, Trần Thiên Hương nghĩ đến đây mặt mũi đỏ lựng lên, lấy đại trong tủ một cái quần với một cái áo nhỏ, sau đó gấp gọn vào đặt lên giường.

Hương Ly một lúc lâu sau từ trong phòng tắm bước ra, nhìn thấy quần áo được đặt sẵn trên giường, bên cạnh là Trần Thiên Hương đang ngồi vắt chân lên.

– Gì đây? Chị chuẩn bị đồ cho em à? Sao bây giờ em mới để ý nhỉ, chị thật là chu đáo đấy, chị có muốn làm vợ em không?

Hương Ly cười cười, tiến lên lấy đồ định mặc, nhưng lại nhìn thấy Trần Thiên Hương vẫn ngồi đó, khuôn mặt thì đỏ lựng lên.

– Sao thế? Muốn xem em mặc quần áo à?

– Không phải, nhưng mà..

Trần Thiên Hương ngập ngừng.

– Mà sao?

– Cái đó, em định mặc thật à?

Trần Thiên Hương chỉ chỉ vào thứ quần áo tẻ nhị kia nói.

Hương Ly như hiểu ra được điều gì liền cười rộ lên.

– Hoá ra chị ngại cái này à?

– Không, em định mặc thật à?

Trần Thiên Hương hỏi thêm lần nữa.

– Đương nhiên là mặc rồi.

– Vậy thay đi.

Trần Thiên Hương đứng dậy, thật nhanh rời khỏi phòng. Hương Ly cũng nhanh chóng thay quần áo, cái gì cũng vừa vặn cả, thậm chí Trần Thiên Hương đáng đáp thật người mẫu đấy, chỉ có cái hình như áo nhỏ hơi rộng, nhìn chị ấy mảnh mai như thể mà còn lớn hơn của mình sao? Vừa nãy đã được nhìn một chút, thể nhưng vẫn còn chưa kịp để đánh giá, không sao, sau này sẽ kiểm chứng lại.

Trần Thiên Hương ngồi ở phòng khách, thấy người kia đi ra, trên người còn mặc quần áo của mình. Đúng là người mẫu, mặc lên cái gì cũng đẹp, bộ đồ này Hương Ly mặc lên trông đẹp hơn mình mặc rất nhiều. Trần Thiên Hương trong đầu tự đánh giá.

– Bây giờ cũng trưa rồi, sáng mình ngủ dậy hơi muộn, em có muốn ăn gì không?

– Chị nấu cơm cho em ăn đi.

Hương Ly đến bên cạnh Trần Thiên Hương ngồi xuống.

– Trong tủ hết nguyên liệu để nấu rồi, bây giờ đi mua thì sợ chết đói mất, hay là chị đưa em ra ngoài ăn.

– Thôi, ra ngoài ăn nhiều thủ tục lắm, đến nhà hàng chỗ đông người lại nhiều người nhìn ngó, không ăn được đâu.

Hương Ly liền gạt phăng ý tưởng của Trần Thiên Hương.

– Thế bây giờ ăn cái gì?

Vấn đề là bây giờ ăn cái gì chứ không phải là ăn ở đâu, Hương Ly lại suy suy nghĩ nghĩ, vậy bây giờ ăn gì, Trần Thiên Hương nói đã đói lắm rồi. Nghĩ đi nghĩ lại nghĩ lâu một hồi liền cũng không nghĩ ra.

– Hay ôm nhau ngủ tiếp?

Hương Ly trong đầu không nghĩ ra được gì cả liền quay sang nhìn người kia cười cười nói.

– Diên rồi sao? Ngủ thế rồi còn chưa chán à?

– Haha, em đùa thôi, nhà chị có mì gói không?

– Mì gói á?

Trần Thiên Hương trước giờ luôn đối đãi bản thân rất tốt, nếu không có thời gian nấu cơm sẽ đi ăn cơm nhà hàng ngay, mà tổng giám đốc là người kén ăn, cho nên phải là những món hẳn là ngon đi mới động đũa đến. Nói đến mì gói, một năm còn ăn chưa đến hai lần. Thế nhưng vẫn đứng dậy, đi vào phòng bếp tìm mì gói. Mở tủ đồ ra, Trần Thiên Hương tìm một lúc, cuối cùng cũng tìm được mấy gói mì.

– Đây rồi, may thật, vẫn chưa hết hạn sử dụng.

Trần Thiên Hương giờ hai gói mì lên cười thật tươi với Hương Ly.

– Mang mì đây, chị đi đun nước đi.

Hương Ly lấy hai gói mì từ tay Trần Thiên Hương, sau đó lấy hai cái bát lớn đặt lên bàn, thuận thực bóc mì và mấy gói gia vị cho vào. Trần Thiên Hương lấy nước cho vào phích điện, đợi nước sôi liền đưa cho Hương Ly.

– Ô, không phải nấu à?

– No no no, chị nhìn thấy không, trên bao bì họ ghi là mì ăn liền đấy, thế nên mình phải làm gì để ăn liền nó luôn.

Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương cười cười. Sau đó lấy nước nóng đổ vào hai bát mì rồi lấy đũa úp lên.

– Đợi một phút.

Hương Ly nhìn nhìn vào hai bát mì một lúc, sau đó liền mở ra, khói bay nghi ngút.

– Giám đốc, xin giới thiệu với chị, đây là mì tôm úp hiệu Hương Ly. Ăn vào đảm bảo ngon.

Hương Ly hưng phấn nhìn người kia nói, sau đó ngồi xuống cầm đũa ăn ngon lành. Trần Thiên Hương cũng ngồi xuống, từ tốn ăn.

– Con gái con đưa ăn uống kiểu gì mà cứ sùm sụp thế kia? Em ăn thế mà bị người khác trông thấy không sợ mất hình tượng à?

– Hơ, bình thường thôi, em toàn ăn thế.

– Em hay ăn mì lắm à?

– Ừm, kiểu hay đi quay rồi chụp nhiều ý, nhiều hôm bạn có ăn được gì đâu, chỉ có mì gói thôi.

Trần Thiên Hương nghe người kia nói, chứng tỏ cũng rất bận rộn ha.

– Vậy sau này chị sẽ nấu cơm cho Ly ăn.

Trần Thiên Hương cười nói. Hương Ly nghe xong trong lòng rất vui vẻ, vừa ăn vừa nói.

– Chị hứa đấy nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chap 22

Trần Thiên Hương và Hương Ly đã ở cùng với nhau được hai tuần, trong hai tuần này mọi sự đều diễn ra vui vẻ. Quan hệ giữa cả hai ngày càng tốt hơn. Mỗi ngày Trần Thiên Hương và Hương Ly đều cùng nhau đến công ty, nếu như tổng giám đốc chăm chỉ đốc sức tận tụy vì công việc thì đại minh tinh cũng gắng hết sức thực hiện tốt nhất từng kiểu ảnh, từng cảnh quay.

Trần Thiên Hương đang làm việc tại công ty, bộ sản phẩm mới vừa được tung ra thị trường, các hoạt động quảng cáo diễn ra rất tốt.

– Giám đốc, sản phẩm mới được đánh giá rất cao, mọi người chú ý rất nhiều, các hoá đơn đặt hàng ngày nào cũng tăng. So với bộ sản phẩm lần trước còn tạo được tiếng vang hơn nhiều.

Trưởng phòng Hồng Hoa phấn khích nói, bộ sản phẩm này ra đời trong đó cũng có công lao của mình, không cần biết là lớn hay nhỏ nhưng dù thế nào đi nữa thì cũng hẳn là vui mừng đi.

Trần Thiên Hương trên môi nở nụ cười, từ ngày đầu tiên đăng tải quảng cáo và bộ ảnh sản phẩm, nhận được rất nhiều ủng hộ tích cực, trên các trang mạng xã hội, các mặt báo liên tục xuất hiện hình ảnh của bộ sản phẩm. Doanh thu cũng là rất lớn, thật sự có cảm giác như công sức của mình được đền đáp. Mà thành quả tốt như vậy, cũng là nhờ một phần lớn ở Hương Ly, ai cũng biết Hương Ly là ngôi sao vô cùng nổi tiếng, độ phủ sóng rất lớn, vì vậy sản phẩm gây được tiếng vang như thế, cũng là nhờ vào danh tiếng của người kia đi.

– Thật sự là rất tốt, chị Hoa những ngày vừa qua vất vả quá.

Trần Thiên Hương mỉm cười, lời đầu tiên là dành sự khen ngợi cho trưởng phòng xuất sắc này.

– Giám đốc quá lời rồi, giám đốc mới là người vất vả nhất.

Hồng Hoa là người sắc sảo, ăn nói cũng rất khéo léo.

– Tất cả mọi người đều cố gắng hết sức mình, vậy thế này, hôm nay chúng ta sẽ ăn mừng, tôi mời, chị Hoa sẽ chọn nhà hàng nhé. Chị giúp thông báo với tất cả mọi người luôn nhé.

Trần Thiên Hương vui vẻ nói, Hồng Hoa lâu rồi mới thấy giám đốc vui như vậy, tâm trạng cũng tự nhiên phấn khởi.

– Được, giám đốc làm việc đi, tôi đi thông báo với mọi người.

Nói rồi đứng dậy, rời khỏi phòng tổng giám đốc.

Hương Ly nãy giờ ngồi ở trên ghế sofa xem báo, nghe Trần Thiên Hương và Hồng Hoa nói chuyện, lại thấy tổng giám đốc của mình cười tươi như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

– Tổng giám đốc, chị thật vất vả. Kết quả tốt vậy vui không?

– Gì đây? Bây giờ đang định khen chị à? Kết quả tốt thì vui rồi, thế nhưng cũng có công lao của Ly rất nhiều.

Trần Thiên Hương nghe người kia nói liền dừng tay làm việc, quay qua nhìn Hương Ly nói. Gần đây có cảm giác mình rất quan tâm Hương Ly, chỉ cần

người kia ho nhẹ một cái liền nhìn qua ngay.

– Thật á? hahaa

Hương Ly được chị người yêu khen ngợi đương nhiên là vui rồi. Cười rộ lên, sau đó rời ghế sofa, đi đến gần, rất tự nhiên ngồi lên đùi Trần Thiên Hương. Tay đưa quyển tạp chí giờ lên cho người kia xem.

– Đây, chị nhìn đi, báo viết rất tích cực nhì.

Trần Thiên Hương đối với những hành động thân mật của Hương Ly cũng quá quen thuộc rồi. Liếc mắt đọc qua mẫu tin, sau đó liền nhìn người đang ngồi trên đùi mình mà cười.

– Rồi rồi, em thật giỏi.

– Giỏi thì chị định thưởng em cái gì?

Hương Ly được khen trong lòng sướng loạn lên, nhanh tay đặt cuốn tạp chí xuống rồi ôm lấy cổ Trần Thiên Hương.

– Thường á? Trong hợp đồng mình ký đâu có cái này.

Trần Thiên Hương vui vẻ cười, tay cũng tự giác ôm lấy eo người kia.

– Nói chuyện với chị chán lắm giám đốc ạ.

Trần Thiên Hương thấy người kia mắt hứng quay đi liền nhẹ nhàng kéo lại, đặt lên má Hương Ly một cái hôn.

– Được chưa hả đại minh tinh Hương Ly?

Hương Ly và Trần Thiên Hương đang tình tình cảm cảm, cánh cửa phòng bỗng mở ra. Nguyễn Hoàng Anh trông thấy một màn người này ngồi trên đùi người kia tình cảm vô cùng chóng mặt. Hương Ly vừa nhìn thấy Nguyễn Hoàng Anh liền đứng bật dậy. Trong lòng thầm nghĩ, con bé đáng ghét, ban ngày không đi học chạy đến đây làm cái gì? Phá hỏng chuyện của chị đây.

– Em đến đây làm gì?

Trần Thiên Hương thấy Nguyễn Hoàng Anh bước vào, gương mặt vẫn như vậy không hề đổi sắc mà hỏi. Thực ra trong lòng đang rất khó chịu, nhưng không biết khó chịu vì bị coi thường hay là bị làm phiền, hoặc là cả hai đi.

– Không phải chị bảo là thỉnh thoảng có thể đến thăm chị à?

– Chị nói là đến nhà chơi, không nói là đến công ty.

Trần Thiên Hương không nặng không nhẹ nói, Nguyễn Hoàng Anh lại làm cô phật lòng rồi.

– Nhưng đã lỡ đến rồi, chị chẳng lẽ không mời em uống chút nước?

Nguyễn Hoàng Anh tự nhiên đi đến sofa ngồi xuống. Trần Thiên Hương nhìn cô em họ của mình, hơi đau đầu, tại sao cùng là em họ mà Trần Hà My lại vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, còn Nguyễn Hoàng Anh thì suốt ngày làm mình phật lòng như thế? Lấy từ trong tủ lạnh ra một lon nước lạnh, đặt xuống trước mặt Nguyễn Hoàng Anh.

– Em uống nước đi.

Trần Thiên Hương nói xong liền ngồi xuống, nhìn Nguyễn Hoàng Anh sau hai tuần không gặp mặt vẫn vậy, không mập lên cũng không gầy đi, khuôn mặt chuẩn mực đẹp.

– My đâu? Sao sáng nay em không đi học?

Nguyễn Hoàng Anh mở lon nước, cũng chẳng rót ra cốc mà đưa lên uống thẳng.

– Bố cậu ấy đi công tác về nên hôm nay đi theo bố cả ngày rồi, hôm nay trường em cũng được nghỉ, nghỉ không ra nơi nào để đi nên đến chỗ chị đây.

– À, ra thế, vậy ngồi đây nói chuyện với chị Ly nhé, chị làm nốt chút việc.

– Hà? Sao lại là nói chuyện với em?

Hương Ly vừa nghe thấy Trần Thiên Hương nhắc đến mình liền giật mình, cái gì mà nói chuyện với chị Ly nhé? Mình với Nguyễn Hoàng Anh có quan hệ tốt từ khi nào vậy?

– Em im đi được rồi.

Trần Thiên Hương lại tiếp tục làm việc, vút cho người kia một câu. Hương Ly có cảm giác rất ức chế, phụng phịu phịu phịu ngồi xuống đối diện với Nguyễn Hoàng Anh, trong lòng thầm nghĩ mình và người này chính là khắc tinh của nhau, cứ mỗi lần Nguyễn Hoàng Anh xuất hiện là lại có chuyện.

– Nhóc con, sáng sớm thế này có trường nào cho nghỉ chứ, cô trốn học phải không?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn bộ dạng nói chuyện của người kia vô cùng ngứa mắt, chỉ hận không thể dùng băng dính đen mà dán miệng cô ta lại. Gọi ai là nhóc con?

– Tôi không phải nhóc con gì của cô cả. Cô tưởng ai cũng giống cô chắc?

– Gì đây? Lúc trước đi học chị đây chưa bao giờ trốn học đâu.

Hương Ly trong lòng tức giận, đưa nhóc cô nói chuyện với tôi đã không lễ phép thì thôi lại còn có ý châm chọc.

– Tôi không nói cô trốn học, không biết cô còn nhớ không nhưng tôi đã từng nói với cô rồi. Không có tật thì đừng giật mình.

– Cô.. Đây, nói năng phải có chút lễ phép đi.

– Tại sao tôi phải lễ phép với cô?

– Tôi năm nay hai mươi hai tuổi, là hai mươi hai tuổi đấy, có biết hai hai trừ đi mười bảy là mấy không? Tôi biết đọc sách rồi cô vẫn còn đang bú sữa mẹ đấy nhóc con.

– Vậy bây giờ cô muốn gì? Em ạ chị nhé?

Trần Thiên Hương nãy giờ nghe hai người này đấu khẩu vô cùng đau đầu.

– Im miệng, mắt trật tự, muốn cãi nhau thì đi ra ngoài.

– Chị.

Hương Ly nghe thấy Trần Thiên Hương nói vậy liền quay sang lườm Nguyễn Hoàng Anh một cái.

– Em sẽ giữ trật tự mà, nhưng chị bảo cô diễn viên này ngậm miệng lại đi.

Nguyễn Hoàng Anh bình thần cầm lên quyển báo xem, bộ dạng như kiêu: Tôi không quan tâm.

– Được rồi, nếu hai vị ngồi đây còn tiếp tục lên tiếng tôi sẽ mời cả hai ra đây.

– Sao chị lại như thế? Chị phải đứng về phía em chứ, rõ ràng là cô ta sai mà.

Hương Ly không đồng ý, trong lòng đại minh tinh thầm nghĩ, dù là mình đúng hay sai thì Trần Thiên Hương cũng đều phải đứng về phía mình mới đúng.

– Im ngay, chị dán miệng em lại đây.

Trần Thiên Hương ra vẻ nghiêm khắc nói, sau đó lại cúi xuống tiếp tục làm việc, khoé môi cong lên cười thầm, Hương Ly thật đúng là lảm chuyện, nhưng nhìn người kia cãi nhau lại thật là trẻ con, trông rất đáng yêu. Càng tiếp xúc lâu càng nhận ra Hương Ly có nhiều đặc điểm hay ho ha.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chap 23

Hôm nay cả tổng công ty được nghỉ sớm vì giám đốc đặc biệt mở bữa tiệc liên hoan dành cho tất cả nhân viên trong công ty. Thực ra mọi người cũng khá quen với việc được mở tiệc như thế này rồi. Năm nào cũng vậy, đều có những bữa tiệc đặc biệt dành cho nhân viên, mà đều là do tổng giám đốc bỏ tiền ra chi trả. Hơn nữa, còn có những buổi dã ngoại, du lịch, nói chung làm việc ở công ty Thiên Hương, dù có chút áp lực, thế nhưng phần khen thưởng lại rất hấp dẫn ha. Trần Thiên Hương làm ăn có thể nói là thông minh, đối đãi nhân viên rất tốt, bỏ ra rất nhiều tiền trong khoản khen thưởng cho nhân viên. Vì vậy mỗi một nhân viên trong công ty đều cảm thấy rất hài lòng, họ lại càng dốc sức vì công việc hơn, giúp cho công ty ngày một phát triển.

– Đây, giám đốc rất tâm lý nhá, biết hai tuần nay chúng mình làm việc vất vả áp lực nên cho nghỉ sớm, lại còn tổ chức tiệc.

Một nhân viên nữ nói, đáng vẻ rất là đúng đỉnh, thế nhưng trong ánh mắt khi nhắc đến Trần Thiên Hương lại ánh lên sự hâm mộ.

– Đúng đúng em nói đúng, lần nào giám đốc tổ chức tiệc đều là ở nhà hàng đắt tiền, một năm nhân viên như mình được ăn mấy lần chứ, giám đốc Hương đối với nhân viên rất là tâm lý nhen.

Người lớn tuổi nhất trong số nhân viên lên tiếng, chị gái này hai bàn tay đan vào nhau, đưa lên trước mặt, ánh mắt sáng rực rỡ.

– Vậy đấy, nên tôi mới nói tổng giám đốc Hương là mẫu người của tôi, vừa xinh đẹp lại giỏi giang.

Anh chàng nhân viên có vẻ rất tự hào lên tiếng, như thể khoe mẽ về người yêu của mình vậy.(Không có phần cho anh đâu!)

– Thôi anh im đi, anh có làm việc cả đời cũng không đủ tiền cưới giám đốc đâu. Người lọt vào mắt xanh của chị ấy, phải là đẹp trai cao ráo, đức cao vọng trọng, không phải là giám đốc cũng phải là viện trưởng. Vậy mà chị ấy có khi còn không để ý ấy, sao đến lượt anh nhân viên quên như anh. (Vâng, người lọt vào mắt xanh của chị ấy rất xinh đẹp và nổi tiếng)

Cô nhân viên nữ lườm anh nhân viên một cái, sau đó tặng cho một cái thúc mạnh vào sườn.

– Aaa, anh biết rồi, anh chỉ là hâm mộ thôi mà.

Anh chàng nhân viên đau khổ chấm nước mắt.

– Biết rồi thì tốt, đừng phá hỏng hình tượng nữ thần của giám đốc biết chưa.

Cô gái lại trợn mắt nhìn anh kia một cái, bộ dạng giống như kiểu: anh còn như thế nữa tôi sẽ móc mắt anh ra.

– Thôi thôi, có thời gian cãi nhau thì về nhà mà chuẩn bị đi, mà thôi mặc kệ mấy đứa, chị về trước đây.

Chị nhân viên già dặn nhất này đương nhiên là nghĩ thông suốt nhất. Tôi không quan tâm giám đốc là người tuyệt vời như thế nào, chỉ cần cô ta mỗi tháng trả đủ tiền lương cho tôi và đối đãi tốt thì tôi nhất định sẽ làm việc thật tốt, còn lại mấy chuyện khác không quan tâm. Nói xong liền quay bước đi về luôn.

Trần Thiên Hương làm việc xong, việc đầu tiên là lái xe đưa Nguyễn Hoàng Anh về. Bầu không khí trên xe nói chung là im lặng, nhưng cũng không thể nói là nhẹ nhàng. Nguyễn Hoàng Anh và Hương Ly sát khí hùng hực nhìn nhau.

– Cô nhìn nhìn cái gì?

Nguyễn Hoàng Anh ghét nhất ai nhìn mình chằm chằm. Đối với Hương Ly lại càng không ưa.

– Cô cũng đang nhìn tôi còn gì.

Cái đồ trẻ con mắt nết, dám dùng cái ánh mắt đấy nhìn chị đây à? Hương Ly trong lòng thầm nghĩ.

– Hai người đang nhìn nhau đấy.

Trần Thiên Hương là người ở giữa, Hương Ly và Nguyễn Hoàng Anh cứ như nước với lửa vậy, cả ngày hôm nay động một chút là cãi nhau. Cuối cùng xe cũng dừng trước cửa nhà Trần Hà My, Nguyễn Hoàng Anh chưa cần xuống đã nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đứng ngay đấy rồi.

– Cậu đi đâu cả ngày thế? Điện thoại cũng không nghe.

Trần Hà My đứng ngoài cửa chờ Nguyễn Hoàng Anh đã lâu, vừa thấy người kia bước xuống xe liền chạy lại hỏi.

– Đi đến chỗ chị Hương, cậu sợ tớ trốn mất à?

Nguyễn Hoàng Anh xoa xoa đầu Trần Hà My, việc làm này đã quá quen thuộc rồi, bởi vì Trần Hà My thấp hơn mình một chút, xoa rất dễ dàng, ngày nào cậu ta cũng quần quýt bên mình nghịch ngợm, nói chuyện trên trời dưới biển, Trần Hà My mười bảy tuổi mà cứ như đứa trẻ bảy tuổi, cho nên Nguyễn Hoàng Anh thường xuyên đối xử với người này như trẻ con.

– Em chào chị.

Trần Thiên Hương vừa bước xuống xe đã nghe được câu chào của cô em họ.

– Ừ chào My, à hôm nay bố em về à?

– Vâng, nhưng bố em chẳng về nhà đâu, bố em bảo mai lại đi tiếp.

Trần Hà My khuôn mặt ỉu xiu nói.

– Ừm, tại bố em bận mà, thôi kệ, lớn rồi có phải trẻ con nữa đâu, chị Hương từ năm mười tuổi cũng không ở cùng bố mẹ nữa mà.

Trần Thiên Hương nhìn đứa em họ mặt mũi ỉu xìu trông thật đáng thương liền nói mấy câu an ủi.

– Vâng. À bố em bảo hôm nào có dịp sẽ mời chị Hương đi ăn.

– Thế à, chắc rồi. Thôi chị về đây, tối công ty chị có tiệc liên hoan, thế nhé.

Trần Thiên Hương nói xong liền lên xe. Lái xe thật nhanh về nhà.

– Em về thay đồ, chút nữa chị đưa em đi nhé?

Hương Ly hỏi Trần Thiên Hương.

– Ừm, cứ thoải mái, thời gian còn nhiều mà.

Trần Thiên Hương gật đầu, sau đó đi vào nhà. Trở về phòng ngủ, nhanh chóng tìm một bộ đồ hợp ý, sau đó chuẩn bị khăn tắm. Trần Thiên Hương tâm trạng khá tốt. Ngồi xuống trước bàn trang điểm, đem tóc dài kéo lên, trên môi còn hơi nở nụ cười, ánh mắt lướt qua quyển lịch đặt trên bàn. Nụ cười của Trần Thiên Hương tắt hẳn. Ngày mai là ngày giỗ của Minh.

Trần Thiên Hương dường như quên mất, mỗi năm vào thời điểm này cô đều rất quan tâm, thế nhưng năm nay lại quên mất, có phải nỗi buồn đã nguôi ngoai? Hay là, cô hết yêu anh rồi? Trần Thiên Hương lắc nhẹ đầu, cô không muốn nghĩ đến chuyện này. Mở ngăn tủ ra, lấy ra một khung ảnh, lại là khuôn mặt tươi cười sáng lạn ấy. Tim Trần Thiên Hương như cộm lên cảm giác gì đó. Mắt hơi đỏ lên. Chết tiệt, anh ấy đi rồi, chết rồi, vì mình mà chết, bây giờ chắc anh cô đơn lạnh lẽo lắm, thế mà em lại có thể vui vui về về được, lại còn quên anh nữa.

Trần Thiên Hương nhìn khung ảnh, mỗi lần nhìn khuôn mặt anh cô không sao chịu được, rất đau lòng, nước mắt chảy dài.

– Em là loại người gì không biết, em xin lỗi anh, anh đừng giận em, à không, anh phải giận em, em tệ rồi, em không nhớ đến Minh nữa.

Trần Thiên Hương ôm chặt khung ảnh vào ngực, khóc đến nấc lên. Tại sao người đã chết lâu như vậy rồi vẫn có thể khóc à? Trần Thiên Hương là người nặng tình như thế nào. Tình cảm là thứ đặc biệt ta dành cho ai đó, người đó cũng phải quan trọng đến mức nào, quan trọng đến mức mà khi mất đi người ta bản thân mình sẽ khổ sở vô cùng, loại khổ sở này kéo dài rất lâu, có khi cả đời. Mất anh rồi, cô khóc lúc nào chẳng được. Thứ tình cảm sâu nặng này, bao giờ mới dành cho Hương Ly?

Trần Thiên Hương và Hương Ly không biết có phải có duyên hay không, vừa bước ra khỏi cửa liền gặp nhau.

– Chị.

Hương Ly vừa định tiến lên, lại nhìn thấy gương mặt Trần Thiên Hương phù buồn.

– Ừm, đi thôi.

Trần Thiên Hương nhẹ nhàng mỉm cười, nắm lấy bàn tay người kia bước đi. Hương Ly đi theo. Dù buồn như thế nào, thế nhưng nhìn thấy Hương Ly vẫn lại dịu dàng đối xử. Người tốt như Hương Ly, Trần Thiên Hương rất trân trọng.

– Chị, có chuyện gì à? Sao mặt gì buồn thế.

Hương Ly ngồi trên xe, thấy Trần Thiên Hương không nói không rằng liền hỏi.

– Há? Không, em thấy mặt chị buồn à?

Trần Thiên Hương hơi lo, cô đã trang điểm rất kĩ rồi, sẽ không ai nhận ra mình vừa mới khóc đâu, chẳng lẽ Hương Ly tinh mắt nhận ra ngay, nhưng mà Trần Thiên Hương đâu có biết là Hương Ly chỉ đang nhìn nét mặt mình.

– Chữ buồn to tướng trên trán này.

Hương Ly mỉm cười, ngón tay trở chạm nhẹ lên trán người kia.

– Lại còn đùa nữa.

Trần Thiên Hương bất giác mỉm cười, tâm trạng không tốt được ở gần Hương Ly khuây khoả đi nhiều.

Trần Thiên Hương và Hương Ly xuất hiện ở nhà hàng thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Người phục vụ nhanh nhẹn dẫn đường cho hai người đến khu đã đặt.

Đi đến đâu liền có người nhìn đến đó. Cũng phải, Hương Ly lâu nay nhan sắc xinh đẹp nổi bật, đi đến đâu cũng làm tâm điểm, tối nay lại khéo léo chọn một bộ váy hoa văn đẹp dễ sang trọng, tóc dài thả xuống uốn lượn tựa sóng, khuôn mặt kiều mị, nháy mắt một cái dù là ai nhìn đi nữa đều siêu lòng. Trần Thiên Hương bên cạnh không hề màu mè, mà thanh lịch cũng có quyến rũ, đi cạnh Hương Ly không hề làm nền mà còn tôn lên vẻ đẹp của cả hai. Trần Thiên Hương và Hương Ly đêm nay đón tim không biết bao nhiêu người.

– Giám đốc, chị đến rồi, mọi người chờ chị này giờ.

Nguyễn Thủy Linh vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương đến liền bước đến. Trần Thiên Hương nhìn thật xinh đẹp, bình thường không trang điểm, hôm nay lại tô điểm một chút, càng thêm mặn mà, làm Nguyễn Thủy Linh khó mà không nhìn.

– Thế à.

Trần Thiên Hương nhìn Nguyễn Thủy Linh gật đầu một cái, sau đó tiến về phía sân khấu, Hương Ly ngay lập tức đi theo phía sau.

Hai người đẹp đứng trên khán đài thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Trần Thiên Hương mỉm cười nói vào mic được đặt sẵn.

– Chào mọi người, các bạn là thành viên của công ty Thiên Hương, tôi biết mọi người trong thời gian qua đã vô cùng vất vả cố gắng vì sản phẩm mới của công ty, thành công của sản phẩm là nhờ sự nỗ lực và tài năng của tất cả mọi người, xin được cảm ơn, và tôi mong rằng tất cả các bạn có thể thoải mái vui vẻ trong tối nay.

Trần Thiên Hương nói xong, một tràng pháo tay vang lên, Hương Ly đứng ở bên cạnh nhìn Trần Thiên Hương, thật là đầy khí chất và uy nghiêm, nói câu nào ra câu đó, thật khiến mình tự hào mà. (vâng người yêu chị rất ngầu)

– Sản phẩm gây được tiếng vang lớn cũng nhờ một phần lớn công lao của người mẫu của chúng ta, cô Hương Ly.

Trần Thiên Hương nói, kế tiếp nhìn về phía Hương Ly mỉm cười. Một tràng pháo tay lớn lại vang lên. Hương Ly bắt gặp ngay người nhìn người kia cười, trong tiếng vỗ tay lớn của mọi người, hai người yên lặng đứng nhìn nhau. Hương Ly không phải lần đầu tiên được nhiều người vỗ tay tán thưởng, những lần cô nhận giải thưởng còn nhiều người gấp bội, thế nhưng lần này thật đặc biệt. Sự nghiệp của mình gắn với thành công của Trần Thiên Hương, lần đầu tiên vì yêu thích mà gắng sức, Hương Ly nhất định ghi tạc trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chap 24

– Giám đốc, chúc mừng, tôi mời cô một ly.

Một nhân viên nữ mỉm cười nói với Trần Thiên Hương. Sau đó không chỉ một mà còn rất nhiều người mời rượu.

– Chị uống ít thôi, chị sắp say rồi đấy.

Hương Ly bên cạnh nhắc nhở Trần Thiên Hương, nhưng tất nhiên là nói rất nhỏ, chỉ đủ để cho người kia nghe thấy.

– Được rồi.

Trần Thiên Hương có hơi men, trong người hơi lâng lâng, nghe Hương Ly nói xong thì mỉm cười, thế nhưng lại vẫn tiếp tục uống.

Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương, uống rượu so ra còn nhiều hơn mình. Nãy giờ có rất nhiều người mời rượu Hương Ly, thế nhưng mỗi lần cô chỉ nhấp môi một chút, không như Trần Thiên Hương, nể mặt nhân viên mà uống hết cả ly. Nếu cứ thế này từ giờ đến chút nữa, mỗi người mời một ly chắc Trần Thiên Hương sẽ say đồ ra mắt.

– Thôi mà, uống nhiều thế chị.

Hương Ly thấy Trần Thiên Hương định uống thêm Ly nữa liền giật giật nhẹ váy người kia.

– Không sao mà.

Hương Ly đứng cạnh Trần Thiên Hương nhìn người này uống rượu thành ra chán, nói nhỏ vào tai Trần Thiên Hương.

– Em vào nhà vệ sinh một chút.

Nói xong liền đi ra chỗ khác. Trần Thiên Hương cũng không để ý lắm, vẫn tiếp tục cùng nhân viên chúc rượu.

Nguyễn Thuỳ Linh quan sát Hương Ly rất lâu, thực ra thời gian gần đây cô cảm thấy giám đốc và người này rất thân mật, đến công ty cùng nhau, đi về cũng là đi chung. Nguyễn Thuỳ Linh rất thắc mắc, thế nhưng không giám hỏi Trần Thiên Hương.

Hương Ly vào trong nhà vệ sinh, xả nước ra rửa tay, sau đó soi gương chỉnh lại tóc tai, lại nhìn thấy trong gương là Nguyễn Thuỳ Linh đứng sau mình.

– Chào cô.

Nguyễn Thuỳ Linh lên tiếng trước. Hương Ly chỉ gật nhẹ đầu, sau đó xoay lưng định đi.

– Cô và giám đốc quan hệ rất tốt nhỉ?

Nguyễn Thuỳ Linh lại lên tiếng. Hương Ly đang đi lại dừng lại.

– Sao?

– Cô với giám đốc là quan hệ gì vậy, trước đây tôi không thấy chị ấy nhắc là có quen cô.

– Tôi từng hợp tác với rất nhiều công ty, nhưng chưa từng thấy công ty nào có trợ lý quản cả mối quan hệ của giám đốc đâu. Tôi nghĩ không phải việc của cô. xin lỗi, tôi đi trước.

Hương Ly nói xong liền bước tiếp.

– Tôi đoán không biết có phải không. Thế nhưng nếu là quan hệ yêu đương thì lần này cô chọn sai người rồi đấy.

Nguyễn Thuỳ Linh bình thản nói, cô yêu mến Trần Thiên Hương từ lâu rồi, nhưng Trần Thiên Hương đã có người khác, sau này anh ta chết, cô nghĩ mình có thể có chỗ nhưng không, trong lòng Trần Thiên Hương chỉ luôn nghĩ về người đó, thế nên cô luôn chỉ mãi dõi theo bóng Trần Thiên Hương. Nhưng gần đây chị ấy lại rất thân mật với người khác, đâm ra khiến cho Nguyễn Thuỳ Linh cảm thấy khó chịu, mình không thể nhưng Hương Ly có thể sao? Cô thả nhìn Trần Thiên Hương cô đơn nhớ về người kia, còn hơn ngày ngày nhìn thấy chị ấy cùng Hương Ly vui vẻ. Nguyễn Thuỳ Linh ích kỉ nghĩ.

– Đó là việc cô Linh cần phải lo à?

– Không, nhưng tôi chỉ muốn nhắc cô. Giám đốc mãi mãi chỉ yêu có một người thôi.

– Nhiều chuyện.

Hương Ly nghe xong để lại một câu, sau đó ra khỏi phòng vệ sinh. Thầm nghĩ trong lòng, xung quanh Trần Thiên Hương thật lắm mấy kẻ đáng ghét.

Hương Ly đi đến chỗ Trần Thiên Hương vừa đứng nhưng không thấy đâu, lại đi vòng vòng xung quanh tất cả khu ăn uống cũng không thấy. Trần Thiên Hương này đi đâu chứ?

– Chào anh, xin lỗi cho tôi hỏi anh có thấy giám đốc Hương đâu không?

Hương Ly tìm mãi không thấy, trong lòng cũng hơi lo lắng, vừa nhìn thấy một anh chàng nhân viên liền hỏi ngay.

– ô, không phải cô Hương Ly đứng với giám đốc suốt sao? Tôi cũng không để ý đâu.

– Vâng cảm ơn anh.

Hương Ly bắt đầu lo lắng, Trần Thiên Hương đi đâu không biết. Hại người ta phải đi tìm thế này.

– Cô Ly tìm giám đốc hả? chị ấy vừa ra cổng về rồi đấy.

Một nhân viên nữ nói.

– Về rồi sao? Cô có nhìn nhầm không?

Hương Ly nghe xong rất ngạc nhiên, Trần Thiên Hương bỏ mình lại mà về một mình sao? Vẫn chưa chắc chắn lắm liền hỏi lại một lần nữa.

– Chính là giám đốc mà, chị ấy lái xe về rồi.

– Vậy à, cảm ơn cô nhé.

Hương Ly nói xong liền quay đi. Vậy là Trần Thiên Hương bỏ mình lại rồi, có cảm giác vừa buồn bực vừa tủi thân. Hương Ly nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, đón taxi trở về nhà.

Ngồi trên xe nước mắt tự nhiên rơi xuống, Trần Thiên Hương bỏ mình lại mà đi về một mình, chị ấy không quan tâm mình thật sao. Lại nhớ đến mấy lời ban nãy của Nguyễn Thủy Linh, không chịu được mà nước mắt cứ tuôn ra. Tài xế taxi thấy người đẹp ngồi khóc nức nở trên xe vô cùng thương tâm, thế nhưng cũng không dám hỏi vì sao, càng không dám mở lời an ủi, đành giữ im lặng lái xe đưa người kia về đúng địa chỉ.

Hương Ly về đến trước cổng chung cư cao tầng, nhanh chóng vào thang máy lên tầng. Chẳng mấy chốc đã đứng trước cửa nhà mình. Nhìn sang lại thấy nhà Trần Thiên Hương, chắc người kia đã về rồi. Hương Ly bấm chuông cửa, nhưng không có ai mở, liền tự bấm mã số để vào nhà. (Ồ chung với Trần Thiên Hương hai tuần, đương nhiên biết mã số nhà rồi).

Hương Ly vừa bước vào nhà đã nhìn thấy ngay đôi giày cao gót vắng lấm lộn mỗi nơi một chiếc, liền đi vào trong nhà, Trần Thiên Hương có lẽ đang ở trong phòng ngủ. Hương Ly mở cửa phòng ngủ, xộc lên là mùi rượu. Trần Thiên Hương đang nằm trên giường, Hương Ly đi đến, nhìn người kia đã ngủ từ lúc nào. Vẫn mặc nguyên đồ lúc này đi ngủ. Hương Ly kéo người Trần Thiên Hương đang co lại thẳng ra, thế nhưng phát hiện người này trong tay đang ôm gì đó, liền lật ra, là bức ảnh của một người con trai, gương mặt cao ráo, mặc áo blouse trắng. Hương Ly không cần đoán cũng biết đây là người yêu cũ của Trần Thiên Hương, thế nhưng sao lại ôm ảnh người này đi ngủ? Trong lòng Hương Ly lại càng thêm buồn, rõ ràng chị ấy đã hứa từ giờ sẽ không nghĩ đến người khác nữa, từ giờ sẽ chỉ ở gần mình, vậy mà hôm nay liền tiếp làm sai lời hứa.

Trần Thiên Hương lúc cảm giác thiếu thiếu trong tay liền tỉnh dậy, mơ mơ tỉnh tỉnh nói.

– Minh, đừng bỏ em mà.

Sau đó vô thức bắt lấy bàn tay Hương Ly ôm vào. Hương Ly nghe người kia nói liền giật mạnh tay ra.

– Tôi không phải là Minh.

Nói một câu làm cho Trần Thiên Hương tỉnh hẳn. Hương Ly trong lòng tức giận, Trần Thiên Hương là loại người gì vậy? Mở mắt nói yêu mình, lúc mơ thì lại mơ thấy người khác, toàn là nói dối.

– Em à.. Ly

Trần Thiên Hương vừa nhìn thấy Hương Ly liền ngồi thẳng dậy.

– Phải rồi, em

– Ừm

– Chị tự về một mình à?

Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương, lạnh lùng nói.

– Phải, về một mình.

– Chị quên mất em à?

– Không phải.

– Thế sao chị bỏ em lại mà về một mình?

– Chị muốn ở riêng một chút.

Trần Thiên Hương mệt mỏi nói, tay đưa lên vuốt ngược mái tóc đang xoà trước mặt.

– Ở riêng để ôm ảnh người khác đi ngủ à?

– Gì cơ?

– Chị hơi bị quá đáng rồi đấy chị Hương ạ, chị nói gì thì phải nghiêm túc đi, chị hứa cái gì với em? Đang yêu em mà ôm ảnh người khác đi ngủ chị xem được à?

Trần Thiên Hương im lặng nghe Hương Ly nói, không lên tiếng.

– Có thể là chị không thật lòng với em, nhưng đừng lôi em ra làm như kiểu thay thế, khó chịu thật đấy.

–...

– Nếu mà chị không có tình cảm gì với em thì xong rồi, ngày mai đừng xuất hiện trước mặt nhau nữa.

Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương im lặng, không hề có ý giải thích hay xin lỗi liền bực mình, xoay người rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chap 25

Hương Ly rời khỏi nhà Trần Thiên Hương, trở về nhà mình đóng sầm cửa lại, sau đó ngồi sụp trên nền nhà mà khóc. Trần Thiên Hương chị thật quá đáng, rõ ràng tôi dành tình cảm cho chị như thế, sao cứ đem tôi ra thay thế Minh gì đó của chị? Đã vậy khi nói đến còn không nói một lời xin lỗi.

Ngồi khóc một lúc lâu, đến khi không thể khóc được nữa liền tìm đến tủ rượu, mang một chai ra uống.

Chuông điện thoại của Hương Ly reo lên, cô không muốn nghe, liền bấm nút tắt, nhưng điện thoại lại đổ chuông thêm nhiều lần.

– Ai vậy?

Hương Ly không nhìn số điện thoại, gạt lên.

– Ly, là bố.

– Ông muốn gì?

– Bố muốn gặp con, sắp xếp thời gian cho bố được không?

– Tôi không rảnh.

– Ly à, bố xin con. Cho bố được gặp con một lần thôi, bố sẽ sửa chữa lỗi lầm.

– Không cần, chỉ cần ông biến khỏi cuộc đời tôi là được.

Hương Ly nói xong liền tắt nguồn điện thoại, ném sang một bên, tiếp tục cầm chén lên uống rượu. Uống đến say rồi ngủ ngay trên sofa.

Trần Thiên Hương sáng nay không đi làm, sớm đã nhận tin dặn dò Nguyễn Thụy Linh công việc. Cô rời khỏi nhà, sau đó lái xe đi.

Trần Thiên Hương đến trước một ngôi nhà bình thường, sau đó đỗ lại. Xuống xe rồi bấm chuông cửa.

Một cô gái trẻ ra mở cửa, chính là cô gái đã chăm sóc cho bà Nguyễn Lan hôm ở bệnh viện.

– Chị Hương.

– Ừ.

Trần Thiên Hương tự nhiên bước vào nhà, khuôn mặt có chút ảm đạm. Cô gái giúp việc nhìn thấy Trần Thiên Hương buồn bã cũng buồn theo, nhìn theo thân ảnh Trần Thiên Hương, quần áo đen, tóc buông dài, trông rất cô đơn. Hai năm nay cô nhận công việc cho bà Nguyễn Lan, vào ngày này Trần Thiên Hương đều đến đưa bà đi viếng mộ con trai, lần nào cũng là khuôn mặt ảm đạm này. Cũng làm cho cô suy nghĩ, Trần Thiên Hương là một cô gái trẻ trung, giàu có lại còn rất xinh đẹp, những người đàn ông muốn che trở cho cô có khi xếp hàng dài, thế nhưng chỉ mãi chung thủy với anh chàng bác sĩ đã chết này, lại còn chăm sóc rất tốt cho mẹ anh ta, Trần Thiên Hương thật là người nặng tình, tìm được một cô gái tốt như thế này thật khó.

– Con chào mẹ.

Trần Thiên Hương vào trong nhà, đã thấy Nguyễn Lan ngồi trên ghế, trên người cũng là bộ quần áo đen.

– Thiên Hương đến rồi à.

Trần Thiên Hương tiến đến, ôm lấy Nguyễn Lan.

– Mẹ đã ăn sáng chưa? Con đưa mẹ đi.

– Được rồi, đi thôi.

Nguyễn Lan đứng dậy, phải hơi dùng sức, dù tuổi chưa cao nhưng do chịu quá nhiều áp lực sau cái chết của con trai khiến bà già đi rất nhiều, lại thêm lần vừa rồi gặp tai nạn, thân thể cũng yếu đi nhiều.

Trần Thiên Hương đưa Nguyễn Lan lên xe, dặn dò cô gái giúp việc một chút, sau đó mới lên xe lái đi.

Trên xe im lặng, Nguyễn Lan thấy nét mặt Trần Thiên Hương trầm mặc, ánh mắt nặng trĩu, còn hơi thâm quầng, có lẽ cả đêm qua đã không ngủ rồi. Trong lòng bà cảm thấy thương xót, Trần Thiên Hương, trong lòng bà thực sự là đứa trẻ tốt, vậy mà ông trời thực sự không ưu ái đứa trẻ này. Khiến cho Trần Thiên Hương phải khổ sở như vậy.

– Con, con không phải cô chịu đựng như thế. Mẹ biết con rất khổ sở, nhìn con thế này mẹ cũng buồn lắm.

– Mẹ..

Trần Thiên Hương quay sang nhìn Nguyễn Lan, gương mặt có nét tương đồng với khuôn mặt Minh.

– Sao con không thử tìm một người khác? Con đâu cần phải khổ sở như thế.

– Mẹ, mẹ đừng nói thế, anh Minh sẽ buồn lắm.

Trần Thiên Hương thật sự rất đau lòng, chỉ cần nghĩ đến tình cảm mình dành cho Minh đang dần mai một là cô lại cảm thấy tự ghét chính bản thân mình. Cô biết anh yêu cô rất nhiều, không ngại hy sinh bản thân vì cô, tình yêu của anh dành cho luôn luôn còn mãi, vậy mà mình lại đối với anh ấy như vậy.

– Con cứ đau khổ như thế này mới khiến nó buồn đấy. Con nghĩ ngày nào cũng nhìn con đau khổ thương nhớ nó thằng Minh nó vui được à? Bản thân mẹ cũng thấy rất áy náy.

Nguyễn Lan đau lòng nói, khoé mắt đã đỏ lên, Trần Thiên Hương im lặng. Có thật Minh sẽ vui nếu mình bên người khác không?

Trần Thiên Hương lái xe rất lâu, cho đến khi tới một vùng đất rộng mới dừng lại, Nguyễn Lan cùng cô đến nơi đặt mộ của Minh. Từ đây nhìn ra có thể nhìn thấy biển, thấy hướng mặt trời mọc. Anh đã từng nói với cô: ” Hương là tất cả của anh, là báu vật quý giá của anh, là mặt trời của anh, anh sẽ mãi nhìn em như mặt trời lúc bình minh, thứ ánh sáng đẹp nhất trên đời”. Vì thế, khi anh mất đi, cô đã mang anh tới đây chôn cất.

Trần Thiên Hương có cảm đến hoa cúc trắng, đặt lên trên nấm mộ anh. Cô nhìn tấm bia khắc chữ kia, trên đó khắc tên người cô yêu, dưới nấm mộ này là anh đang nằm, liệu anh có nhìn thấy cô không? Anh có giận không khi biết tình cảm của cô đang dần mai một.

– Minh, mẹ với Hương đến thăm con đây, con nhìn xem Thiên Hương của chúng ta, lúc nào cũng xinh đẹp tốt bụng phải không?

Nguyễn Lan thấp một nén hương, nhẹ nhàng nói chuyện.

– Con thật may mắn, kiếp này con chọn đúng người để yêu rồi, kể cả khi con chết rồi nó vẫn yêu thương con như thế. Mà Thiên Hương thì không, nó không may mắn như con rồi, con đi thì nhẹ nhàng, nó ở lại khổ sở như thế này.

– Mẹ, mẹ đừng nói nữa..

Trần Thiên Hương nước mắt tuôn ra. Minh thực sự đâu có tốt đẹp gì như thế, tình cảm mình dành cho anh ấy sắp mất rồi, mà mẹ anh ấy luôn nghĩ cho mình, càng nói càng khiến Trần Thiên Hương thêm đau lòng.

– Thiên Hương, mẹ không muốn nhìn con khổ thêm nữa, mẹ tin Minh nó càng không muốn, con tìm thấy hạnh phúc mới, là điều mà mẹ và Minh mong muốn nhất.

– Mẹ đừng nghĩ cho con như thế, con áy náy lắm, con..

Trần Thiên Hương cùng Nguyễn Lan thắp hương xong liền quay trở về xe, cô cẩn thận đưa bà trở về nhà. Sau một lúc lâu lái xe cuối cùng cũng đến nhà, cô gái trẻ giúp việc đã chạy đến từ khi nào, mở cửa xe cho Nguyễn Lan xuống.

– Thiên Hương, con hãy suy nghĩ về những gì mẹ đã nói. Nhớ đấy.

Nguyễn Lan nói xong liền quay lưng đi vào nhà, Trần Thiên Hương chờ cho tới khi bà vào nhà rồi mới lái xe đi.

Cô trở về nhà, định bấm mã số để mở cửa thế nhưng lại nhìn sang phía nhà Hương Ly. Trần Thiên Hương tiến đến, bấm chuông cửa nhà người kia, bấm đến lần thứ ba vẫn không có người mở cửa, định nghĩ là Hương Ly không có ở nhà liền quay lưng trở về nhà mình.

– Chị Hương.

Hương Ly mở cửa ngay lúc Trần Thiên Hương vừa quay đi. Trần Thiên Hương nghe có tiếng gọi liền quay lại như có phản xạ quay lại. Nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của người kia, nét mặt còn có chút buồn, tóc dài tán loạn còn chưa chải. Trần Thiên Hương không kìm được, tiến đến ôm lấy Hương Ly vào ngực. Dùng sức ôm chặt lấy, ôm như thể sợ sẽ mất đi vậy. Môi đặt nhẹ hôn lên mái tóc, sau đó nhẹ nhàng phát ra tiếng.

– Chị xin lỗi, chị xin lỗi.

Hương Ly thấy người kia ôm mình rất chặt, trong lòng vốn dĩ buồn lại như tiêu tan hết, còn nhận được lời xin lỗi rất chân thành từ Trần Thiên Hương, thật cảm động không chịu được, vòng tay ôm lấy cổ người kia. Mũi hít lấy hương thơm nơi mái tóc Trần Thiên Hương. Hai người cứ như vậy đứng ôm nhau, cho đến khi Hương Ly cảm thấy không ổn liền lời nhanh Trần Thiên Hương vào trong nhà, đóng cửa lại.

– Sao?

Trần Thiên Hương đang ôm đột nhiên bị lời tuột vào trong nhà có chút ngạc nhiên.

– Đứng ngoài cửa lộ liễu như thế nhờ có người thấy thì sao đồ ngốc.

– Ừ nhì.

Trần Thiên Hương mỉm cười, sau đó vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của Hương Ly.

– Ly, chị xin lỗi, hôm qua chị thật có lỗi với em.

– Không sao, chị thật sự biết có lỗi là tốt rồi.

Hương Ly cầm tay Trần Thiên Hương đi vào nhà. Trong lòng như thể trút được hết buồn phiền. Có lẽ chỉ cần có Trần Thiên Hương, mọi việc đau buồn sẽ qua thật dễ dàng.

– Chị, có yêu em không?

Hương Ly hỏi Trần Thiên Hương, nhìn sâu trong mắt người kia.

– Chị không biết nữa, nhưng Hương Ly rất quan trọng với chị.

Trần Thiên Hương trầm nghĩ, chữ “yêu” nói ra đâu có dễ như vậy, phải mất cả một quá trình để nói ra được chữ này, có khi còn mất cả đời. Vì vậy, khi mà cô đã nói yêu ai, thì chính là lúc đó đã đem toàn bộ chân tâm đặt lên người người kia.

– Thật không?

– Thật.

Hương Ly nhướn người, hôn lên môi người kia, Trần Thiên Hương cũng ngay lập tức tiếp nhận, đáp trả nụ hôn của Hương Ly. Nụ hôn kéo dài, vừa dài vừa sâu, người Trần Thiên Hương nóng rực, cô cảm thấy hôn còn chưa đủ, lại kéo dọc môi xuống cằm, sau đó tới cổ, nhẹ nhàng hôn lên cần cổ trắng nõn quyến rũ của Hương Ly, tại đó mút mạnh một cái, tạo thành bông hoa đỏ đỏ lấp ló trên cổ...

(đến đây thôi, hóng chap nhé cả nhé, chúc vui vẻ..)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chap 26

– Ah..

Hương Ly trong cổ họng bật ra thành tiếng, ở cổ hơi nhói lên, nhưng sau đó chuyển thành tê dại.

Trần Thiên Hương đưa tay cời từng nút áo của Hương Ly, động tác không thành thực nhưng vô cùng mềm mại, đem tất cả nút áo sơ mi cời ra, để lộ mảnh da thịt trắng nõn lấp ló bên trong chiếc áo nhỏ màu đen. Trần Thiên Hương hôn lên xương đòn gọi cảm của người kia, vô cùng hưởng thụ, lúc này cô không còn biết gì hết, trong lòng chỉ còn muốn âu yếm Hương Ly. Hương Ly cảm nhận được bàn tay mềm mại của Trần Thiên Hương đang tháo dần chiếc áo nhỏ mỏng manh liền đưa tay chặn lại.

– Chị, không ở đây được..

Hương Ly khuôn mặt đỏ ửng không dám nhìn thẳng mặt Trần Thiên Hương mà nói, thấy người kia khuôn mặt đỏ lên, lại có phần ngượng ngùng, vừa khá ái vừa quyến rũ, làm cho Trần Thiên Hương không khỏi mê muội, tiếp tục ôm lấy Hương Ly hôn lên môi, vừa hôn vừa di chuyển về phía phòng ngủ.

Trần Thiên Hương nhẹ nhàng đặt Hương Ly dưới thân, bàn tay nhẹ nhàng cởi bỏ lớp áo cuối cùng của người kia, lộ ra hai khoả trắng nõn mềm mại. Trần Thiên Hương tìm đập thật nhanh, cảm thấy trong miệng vừa khô vừa nóng, vội vàng cúi xuống ngậm lấy một bên hạt đậu nhỏ màu hồng kia, lưỡi thanh nhẹ nhàng miết qua. Hương Ly cảm giác đầu lưỡi ẩm ướt của Trần Thiên Hương đang chạm vào mình, người đột nhiên run lên, môi nhẹ nhàng mở ra thoát ra âm thanh mị hoặc. Trần Thiên Hương nghe thấy tiếng rên rỉ của người kia càng thêm kích thích, đầu lưỡi càng linh hoạt hơn, bàn tay tìm đến khoả mềm mại còn lại. Trong tay Trần Thiên Hương là cảm giác mềm mại, co giãn, cô biết ngay thế nào mình cũng sẽ yêu thích cảm giác này.

Quần của Hương Ly cũng bị Trần Thiên Hương tẩu tán từ bao giờ. Bàn tay nhẹ nhàng xâm nhập vào bộ phận mẫn cảm nhất của Hương Ly. Trần Thiên Hương chỉ chạm nhẹ vào đã khiến Hương Ly thở mạnh, cảm giác lạ lùng khó tả, lại tiếp tục trêu đùa, cúi xuống, tầm mắt rơi đúng vào nơi ấy, nơi nụ hoa xinh đẹp bị Trần Thiên Hương trêu chọc đã có một tầng sương che phủ. Trần Thiên Hương vui mặt vào giữa hai chân người kia. Hương Ly nhìn thấy đầu người kia lấp ló giữa hai chân mình, trong lòng như có gì đó cuộn lên, cảm giác đầu lưỡi Trần Thiên Hương va chạm vào bên dưới khiến cô như điên lên.

– Ah..um..

Trần Thiên Hương dừng lại, bất chợt hôn lên môi Hương Ly, Hương Ly cảm nhận chính hương vị của mình trên đầu lưỡi người kia, có chút hơi ngượng ngừng nhẹ nhàng tận hưởng nụ hôn này. Trần Thiên Hương lại một lần nữa đưa tay xuống, ngón tay nhẹ nhàng tiến vào bên trong Hương Ly. Từng bước, từng bước một tiến vào, thế nhưng sao chật hẹp quá, cuối cùng có cảm giác bị một tấm màn mỏng manh chặn lại, hơi dừng lại một chút.

– Chị, chị chắc chắn sau này sẽ chỉ yêu em chứ?

Hương Ly nhìn vào mắt Trần Thiên Hương nói.

– Hương Ly là người rất quan trọng với chị, chị hứa sau này sẽ yêu em thật nhiều.

Trần Thiên Hương nhẹ nhàng thủ thi. Hương Ly nghe xong câu nói của Trần Thiên Hương liền nhắm mắt lại. Ngón tay Trần Thiên Hương tiến sâu hơn một chút nữa, đem tấm màn mỏng manh kia chọc thủng. Hương Ly khẽ rên lên một tiếng đau đớn. Trần Thiên Hương hôn lên môi người kia.

– Xin lỗi, chị làm em đau rồi.

– Không sao, đợi một chút.

Một đợt đau đớn trong thân đi qua, Hương Ly cảm thấy ngón tay mềm mại của Trần Thiên Hương đang ở bên trong mình, hơi cựa quậy, Trần Thiên Hương biết người kia khó chịu, liền rút nhẹ ngón tay ra, sau đó từ từ tiến nhập vào, cứ như vậy nhẹ nhàng từng nhịp, Hương Ly rên lên theo từng nhịp ngón tay của Trần Thiên Hương. Cảm nhận khoái cảm Trần Thiên Hương đem đến, nhẹ nhàng mà mãnh liệt, có lẽ cô sẽ mãi ghi nhớ lần này, ngày hạnh phúc nhất của cuộc đời. Niềm hạnh phúc của một người con gái là nằm dưới thân người cô gái mình yêu. Đối với Hương Ly cũng vậy, lúc này cô yêu Trần Thiên Hương nhất trên đời.

Hương Ly cảm thấy sắp hết sức chịu đựng, khó khăn thoát ra từng chữ

– Chị, từ từ, em đến..

Bụng dưới co thắt lại, cả người run lên, từ nhụy hoa nhỏ chảy ra dịch mật. Đã đạt đến đỉnh điểm, Hương Ly thở hổn hển, ôm lấy cổ Trần Thiên Hương.

Nhẹ nhàng rút ngón tay ra, Trần Thiên Hương thấy một màu đỏ lẫn trong dịch mật kia. Hương Ly bây giờ là của cô rồi, là người phụ nữ của Trần Thiên Hương.

– Ly, yêu em.

Trần Thiên Hương nhẹ thủ thi bên tai Hương Ly, sau đó ôm lấy người kia ngủ thiếp đi. Ngày này của bốn năm trước khiến cô mất đi người cô yêu, nhưng hôm nay lại làm cho cô càng yêu thêm một người. Trần Thiên Hương nhìn gương mặt xinh đẹp đang say ngủ trong ngực mình, liền đặt một nụ hôn lên trán.

Trần Thiên Hương và Hương Ly ôm nhau ngủ đến tận tối. Người thức dậy trước đương nhiên là tổng giám đốc.

Cô chỉ mới hơi cựa mình, Hương Ly đã tỉnh dậy ngay.

– Chị, em đói.

Hương Ly mắt vẫn còn nhắm, dụi dụi mặt vào cổ Trần Thiên Hương nói, bộ dạng giống như mèo con bên chủ nhân vậy.

– Ừm, em muốn ăn gì? Chị làm cho em.

Trần Thiên Hương dịu dàng vuốt nhẹ mái tóc Hương Ly, âu yếm nói.

– Không biết được, ăn cơm thôi.

– Được, thế dậy đi tắm đi, xong sang nhà chị ăn cơm nhé.

Trần Thiên Hương đứng dậy khỏi giường, dùng dây buộc tóc cột tóc lên cao, sau đó rời khỏi phòng ngủ.

Hương Ly nãy giờ nằm trong chăn, lật tẩm chăn ra, cả cơ thể trắng nõn lộ ra bên ngoài. Cô nhìn bông hoa đỏ hiện hữu trên khăn trải giường, khoé môi hơi cong lên. Bây giờ Vũ Hương Ly là của Trần Thiên Hương rồi, mà Trần Thiên Hương thì không có cách nào rời khỏi cô nữa.

Đứng dậy khỏi giường, chân hơi run run, cảm giác đau đốn hơi rát ở thân dưới khiến cô khẽ nhăn mày, thế nhưng đau này thấm vào đâu so với niềm vui sướng hiện tại.

Trần Thiên Hương về nhà, mở tủ lạnh ra tìm đủ thứ nguyên liệu để nấu ăn, cô cắt cắt thái thái, tự nhiên cảm thấy yêu thích công việc này kì lạ, cứ nghĩ đến vẻ ngon miệng khi ăn của người kia, chỉ muốn làm nhiều món thật ngon.

Chuông điện thoại của Trần Thiên Hương reo lên, cô vui vẻ bắt máy nghe.

– Alo.

– Chào giám đốc, có nhớ tôi không?

Giọng nam trẻ trung nói qua điện thoại, Trần Thiên Hương nghe giọng nói này có vẻ quen, nhưng thực ra trước giờ cũng không để ý lắm, nên hiện tại không biết là ai đang gọi.

– Anh là ai?

– hahaha, giám đốc đã quên tôi nhanh thế?

– Nếu anh không nói thì tôi tắt máy đây.

Trần Thiên Hương không thích kiểu cà chĩa như thế này, cô muốn cái gì cũng phải dứt khoát, vì vậy những người có tính cách như thế thì đừng mong nói chuyện với cô, phong thái của tổng giám đốc bắt đầu nổi lên.

– Nguyễn Hoàng Huy.

Đầu dây bên kia thông thả nói, Trần Thiên Hương nghe được cái tên này thì trên cả mức chán ghét.

– Làm sao anh có được số điện thoại của tôi?

– Tất nhiên là trong máy của bố tôi rồi, giám đốc với bố tôi quan hệ rất tốt mà, phải không? Đây là số điện thoại của tôi, sau này chúng ta có thể nói chuyện nhiều phải không?

– À vậy phiền anh nhắn với giám đốc Thái Hoàng tôi đã đổi số rồi, hôm nào tôi sẽ gửi bác ấy danh thiếp khác.

Trần Thiên Hương nói xong liền tắt điện thoại, nhanh tay bấm chặn số máy vừa rồi. Đối với loại người như Nguyễn Hoàng Huy cô không hứng thú giao tiếp.

– Ai gọi chị đấy?

Hương Ly từ sau lưng ôm lấy eo Trần Thiên Hương, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hỏi.

– Ô, em sang lúc nào thế?

– Em vừa mới sang xong. Chị vừa mới nói chuyện với ai thế?

Hương Ly vẫn ôm lấy Trần Thiên Hương.

– Em có nhớ cái người mà hôm xông vào phòng chị không? Hôm cũng nói chuyện với em đấy.

– Chị nói chuyện với anh ta à?

Hương Ly nhăn mày, anh chàng kia rõ ràng là thích Trần Thiên Hương, bây giờ còn gọi điện thoại, cô thật không thích chuyện này.

– Ừm, nhưng không có gì.

– Anh ta thích chị đấy.

– Em làm sao biết được?

Trần Thiên Hương nghe giọng Hương Ly, không cần nhìn mặt cũng biết người kia đang ghen.

– Hôm đấy em nhìn thấy mắt anh ta nhìn chị, nhìn cái đã thấy ngay có tình ý.

– Em ghen à?

– Không thèm, chỉ là lần sau đừng có nói chuyện với người đấy nữa.

Hương Ly bỏ tay ra không ôm Trần Thiên Hương nữa, ra bàn ăn ngồi xuống, lấy điện thoại của mình ra bấm bấm, rất nhiều cuộc gọi lỡ, đây số lạ không được lưu tên nhưng cô thừa biết là số của ai. Liền vứt điện thoại sang một bên.

– Chị Hương, bố mẹ chị là người như thế nào?

Hương Ly nằm bò ra bàn, thần nhiên hỏi. Trần Thiên Hương không biết người này tự nhiên hỏi làm gì, nhưng vừa nấu ăn vừa trả lời Hương Ly.

– Bố chị cũng làm đá quý, nhưng là ở bên nước ngoài, mẹ chị làm thiết kế trang sức, như trước em đã nói đấy, nhà chị cũng khá giả.

– Cả nhà làm về mảng này nhì. Thế bố chị hay mẹ chị hiền hơn?

– Chị không biết nữa, bố chị bình thường có vẻ rất lạnh, thế nhưng khi nghiêm túc thì trông sợ lắm, thế nhưng mà bố sợ mẹ lắm, mẹ chị nói gì cũng phải nghe, mẹ chị mới là chủ nhà thực sự đấy. Hahaa

Trần Thiên Hương hào hứng kể về gia đình.

– Thế còn bố mẹ của em?

Trần Thiên Hương muốn nghe một chút về Hương Ly, thực sự đến bây giờ cô mới chỉ biết tên tuổi và nghề nghiệp của người kia.

– Ừm. Em nói không biết chị có tin không.

– Sao? Nói đi.

– Mẹ em chết rồi, bố em hiện đang ở đâu em không biết.

Hương Ly mỉm cười. Trần Thiên Hương vội quay lại, nhìn thấy gương mặt thoáng buồn của người kia, tự nhiên cảm thấy đau lòng, biết mình hỏi sai rồi liền đi đến ôm lấy Hương Ly.

– Xin lỗi, chị không biết.

– Không sao đâu, trước em hứa kể chị nghe chuyện vì sao em làm diễn viên mà. Haha.

– Ừm, thế ăn com xong kể nhé.

Trần Thiên Hương nhanh chóng dọn đầy một bàn thức ăn lớn, trong lòng cảm thấy rất tốt, được nấu ăn cho người mình yêu thương thế này, cũng có cảm giác mãn nguyện.

– Ăn đi, thế nào? Ngon không?

Trần Thiên Hương gấp thức ăn đặt vào bát Hương Ly, luôn miệng hỏi han, bộ dạng rất quan tâm chăm sóc, tự nhiên làm cho Hương Ly cảm thấy ấm lòng. Không chỉ có hương vị ngọt ngào của tình yêu, còn có vị ấm áp của gia đình.

Trần Thiên Hương quan sát Hương Ly ăn com, không buồn động đũa, tự nhiên thấy hai dòng nước mắt chảy ra má người kia liền ngạc nhiên.

– Sao? Sao đang ăn lại khóc.

Mặt Hương Ly cúi gầm, nước mắt cứ thế rơi ra, trong miệng còn ngậm một miếng com, khuôn mặt xinh đẹp đăm lẹ làm cho Trần Thiên Hương không khỏi đau lòng. Cũng thật là khó hiểu, ban nãy khi nhắc đến chuyện gia đình. Mẹ mất, bố ở đâu không biết vẫn có thể cười, vậy mà bây giờ mới ăn được hai miếng com tự nhiên đã rơi nước mắt. Trần Thiên Hương với tay, nâng gương mặt Hương Ly lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt, giọng dịu dàng hỏi lại một lần nữa.

– Sao em lại khóc?

Hương Ly nhìn gương mặt dịu dàng của người kia, nước mắt càng thêm chảy ra. Phát ra giọng mũi nói.

– Cảm ơn chị, sau này em không còn phải một mình nữa.

Nguyên lai người này khóc là như vậy, là do quá cảm động. Trần Thiên Hương lại nhìn kĩ Hương Ly, khuôn mặt thật xinh đẹp, khóc một chút lại có phần ngây thơ khá ái, vừa đáng thương vừa đáng yêu như vậy, sao khiến Trần Thiên Hương không động lòng đây?

– Ngoan, nín đi, ăn hết bát com nhé, rồi sau này chị Hương lúc nào cũng ở cạnh em (chết mất sên quá =.=)

Trần Thiên Hương cuối cùng cũng dụ dỗ được đứa trẻ hai mươi hai tuổi này ngừng khóc, sau đó ngồi chán chê tí tê mới ăn hết được bát cơm, Trần Thiên Hương nghĩ thật là mệt mỏi, ai có ngờ đâu Hương Ly có cái tính trẻ con như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chap 27

– Chuyện em làm diễn viên, là như thế nào?

Trần Thiên Hương và Hương Ly nằm trên giường, nghiêng người đối mặt với nhau nói chuyện.

– Chuyện đấy hả?

– Ừm.

– Ngày trước nhà em giàu lắm, thực sự là như vậy, bố mẹ cũng hoà thuận. Mọi việc tất nhiên là suôn sẻ cho đến năm em mười tám tuổi, bố em ở bên ngoài có người tình, còn nhiều lần đem người đàn bà kia về nhà, ngay cả trước mặt mẹ em cũng không nề gì..

– Tệ quá.

Trần Thiên Hương chăm chú lắng nghe Hương Ly nói, sau đó nói một câu bình phẩm.

– Ừm. Lí do ông ấy thân nhiên dẫn người tình về nhà như thế là do mẹ em quá hiền, nói là nhu nhược cũng đúng, mẹ em đẹp, nhưng bà từ trẻ tới giờ chưa bao giờ làm việc gì, không kiếm ra tiền, hàng ngày cũng là tiêu tiền của ông ấy, thế cho nên ông ấy viện vào có đấy, nói mẹ em chẳng có quyền gì can thiệp vào chuyện ông có người tình.

Hương Ly nhẹ nhàng kể, từ trước tới nay chưa từng đem sự tình này ra nói với bất kì người nào, kể cả chị quản lí là người thân nhất với mình cũng chưa từng nói với.

– Mẹ em nín nhịn lắm, thế nhưng cuối cùng cũng không chịu được, mẹ em đòi ly hôn. Chị biết mà, chẳng người phụ nữ nào chịu được người đàn ông của mình yêu thương người phụ nữ khác. Mà bố em cũng không thêm suy nghĩ, đồng ý ly hôn với mẹ em, sau đó ra toà thì chỉ nhận được một số tiền nhỏ, từ khi ra khỏi nhà là mẹ con em sống khổ sở.

– Tuy chị không rõ nhưng chị nghĩ bố em tệ bạc thật, vốn là vợ con sinh sống cùng mình gần hai mươi năm, đối xử như thế nhìn được sao? Ông ấy cũng là người giàu có, để cho vợ con ra đi với ít tiền như thế cũng thật buồn cười.

Trần Thiên Hương nghe chuyện, càng cảm thấy phần nộ thay cho Hương Ly.

– Mẹ em đang từ chỗ không phải làm gì bây giờ lại phải đi làm kiếm tiền, chị nghĩ mẹ em làm được gì chứ? Hai mươi tuổi lấy bố em, cuộc sống đã sung sướng rồi, bây giờ đi làm đến rửa bát quét nhà cũng không xong, mà em lúc đấy mới đang đi học, chật vật lắm. Sau đó không biết mẹ em làm cách nào giới thiệu em vào công ty giải trí, chính là công ty bây giờ em đang làm. Mà em thực sự không muốn làm diễn viên hay gì cả, em đã nói với mẹ là em không muốn, thế nhưng hôm đấy mẹ khóc lóc cầu xin, chị đã bao giờ trông thấy mẹ quỳ dưới chân con mà xin chưa? Em lúc đấy đành gật đầu đồng ý. sau đó vào công ty đấy làm thực tập.

– Ra là như thế. Thế còn mẹ em, sao mẹ em lại mất?

– Ừm, thế này, em nói chung là có nhan sắc, ban đầu được cho đi làm người mẫu ảnh, sau đó có phản hồi tích cực, em nhận được nhiều lời mời chụp hơn, sau đó không chỉ chụp ảnh mà cả các đạo diễn phim cũng mời đóng, thế là em bị cuốn thật vào, kiếm được nhiều tiền, mẹ em cũng sống thoải mái hơn, nhưng bà chẳng sung sướng gì tiêu mấy đồng tiền con gái kiếm được, mặc cảm vì đã không nuôi được em, giờ lại còn bắt em làm việc để kiếm tiền, tâm lí bị đã kích nhiều lắm, đã thế bà vẫn còn suy nghĩ chuyện ly hôn với bố em, suốt ngày chỉ rượu, rượu, rượu. Hôm đấy là buổi tối em đi làm về, mẹ em đã tự tử chết ở trong nhà.

Có lẽ mẹ đã chịu đã kích ghê lắm.

Hương Ly sắc mặt trùng xuống, nghĩ lại ngày hôm ấy, khi cô thấy xác mẹ lạnh lẽo trên mặt đất, bên cạnh còn vương lọ thuốc ngủ đã vơi đi hơn nửa, trong lòng đau như xé ra.

– Ly..

Trần Thiên Hương ôm lấy Hương Ly vào lòng, tay nhẹ vuốt sau lưng người kia, không nghĩ đến đằng sau một đại minh tinh nổi tiếng, đẹp đẽ trên màn hình lại là một cô gái đáng thương như vậy. Trong lòng cảm thấy thật chua xót, ông trời thật luôn như vậy mà.

– Chị biết em có quá khứ không vui vẻ gì, gia đình cũng không yên vui, em thiệt thòi. Sau này chị sẽ làm cho tương lai em vui vẻ, chị sẽ là gia đình của em, chị Hương sẽ đối xử với em tốt nhất.

Trần Thiên Hương yêu thương hôn lên trán người kia, Hương Ly nghe từng lời Trần Thiên Hương thổ lộ vô cùng cảm động, lại càng ấm lòng, ôm chặt lấy Trần Thiên Hương.

– Ô gần em mãi như thế này thật sự là tốt lắm rồi. Chị, em yêu chị.

Hương Ly và Trần Thiên Hương chìm vào giấc ngủ, ôm lấy đôi phương mà ngủ. Cảm giác này có thể gọi là vô cùng ấm áp đi, Trần Thiên Hương thực sự ngày càng dành nhiều tình cảm cho cô ấy, mà Hương Ly cũng là yêu cô thật nhiều.

Lại nói đến Nguyễn Hoàng Anh, cô đạo này rất ít khi nhớ về Trần Thiên Hương, bởi vì ngoài việc học ở trường thì còn lại thời gian Trần Hà My đều bám dính lấy. Trần Hà My giống như đứa trẻ thích thú đồ chơi, đối với Nguyễn Hoàng Anh lúc nào cũng muốn ở cạnh, bám chặt như kẹo cao su, cũng không hiểu vì sao mình luôn thích bám lấy Nguyễn Hoàng Anh, chỉ cảm thấy ở gần người này rất thích, khuôn mặt rất đẹp, mắt, mũi, môi cái gì cũng đẹp, cô luôn muốn ngắm, rất yêu thích. Thích cả phong cách của người này, lạnh lạnh lùng lùng, thích cả hương thơm trên người Nguyễn Hoàng Anh, nói chung cái gì thuộc về cô ấy đều thích, chính là thích Nguyễn Hoàng Anh.

– Hoàng Anh, em thích chị.

Trần Hà My trong những ngày ở gần Nguyễn Hoàng Anh đã đòi thay đổi cách xưng hô, dù sao cô cảm thấy mình và Nguyễn Hoàng Anh tuy cùng tuổi nhưng nhìn người kia có vẻ đứng đắn chừng chạc hơn nhiều, đã thế còn cao hơn người ta nữa. Hôm đó đi ăn gà rán, chị phục vụ còn tưởng nhầm Nguyễn Hoàng Anh là chị dẫn em đi ăn. Càng làm cho Trần Hà My muốn thay đổi xưng hô.

– Em đã nói câu này mười bảy lần trong ngày hôm nay rồi đấy.

Nguyễn Hoàng Anh đang xem tivi thấy người kia làm nhầm quá nhiều vô cùng khó chịu.

– Chị đếm à? hihi

– Đi ngủ đi, để yên cho tôi xem tivi.

– Đi ngủ với em, điiii...

Trần Hà My kéo dài giọng nói, không hiểu sao đạo này rất thích làm nũng Nguyễn Hoàng Anh.

– Yên, đang xem

Nguyễn Hoàng Anh vẫn chăm chú vào tivi.

– Tivi là của em, không cho xem nữa.

Trần Hà My với lấy điều khiển tắt phụt tivi. Nguyễn Hoàng Anh bị cắt đứt đang lúc xem vô cùng tức giận, quay sang nhìn Trần Hà My lườm một cái sau đó đưa tay lên, ngón chỏ và ngón cái chạm nhau búng thật mạnh vào trán người kia.

– Au..

– Lần sau cấm tắt tivi.

Nguyễn Hoàng Anh nói rồi đứng dậy khỏi ghế, lôi người kia kéo vào trong phòng. Hai người nhanh chóng nằm trong chăn.

– Ngủ đi, đừng động vào người chị.

Nguyễn Hoàng Anh nằm sang tí một bên mép giường. Ngoài Trần Thiên Hương ra thì Trần Hà My là người thứ hai mình ở gần như thế. Cô luôn muốn gần gũi Trần Thiên Hương, còn đối với những người khác đều chán ghét động chạm. Ngay cả ban đầu Trần Hà My hay khoác tay hoặc đi gần cũng không thích, nhưng sau tần suất cùng người này tiếp xúc ngày càng nhiều, lại cũng bình thường, không ghét cũng không thích, đại loại bây giờ có thể nằm chung một giường.

– Hừ, ai thèm động.

Trần Hà My nói còn chưa dứt miệng liền ôm chặt cứng Nguyễn Hoàng Anh, đã thế chân còn ngang nhiên quặp chặt lấy người ta.

– Chị nằm mất chỗ con gấu của em, nên chị phải chịu trách nhiệm cho nó.

Trần Hà My trẻ con nói, nhưng cũng chỉ là cái có thôi, có Nguyễn Hoàng Anh hay không thì cô cũng đâu có ôm gấu.

– Chị về phòng chị.

Nguyễn Hoàng Anh định đứng dậy nhưng bị người kia ghì chặt.

– Nằm im cho em ôm, động dậy thì tối nay đừng mong ngủ.

– Em tính làm gì?

– Em khóc cho chị xem ngay đây?

Nguyễn Hoàng Anh sợ nhất người này khóc, hôm nọ cô cự tuyệt không cho Trần Hà My ngủ cùng, kết quả là cô ấy khóc như xé vải, dỗ mãi cũng không nín, khóc liên ba tiếng đồng hồ. Cũng không biết Trần Hà My bị bệnh gì, nửa đêm đang ngủ cũng thình thoảng tỉnh dậy khóc nhè. Nói chung tính cách vô cùng thất thường. Thế nhưng Nguyễn Hoàng Anh đâu có biết, Trần Hà My chán quá không ngủ được nên muốn trêu cô thôi, mà trêu cũng phải dễ thương một chút mới được.

Đêm nay, không chỉ có Trần Thiên Hương và Hương Ly ảm ảp say ngủ, mà còn có Trần Hà My cũng ảm ảp không kém.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chap 28

Vậy là cuối cùng, sau một tháng trời cộng tác thì Hương Ly và tổng công ty Thiên Hương đã hết hạn hợp đồng. Tức là đại minh tinh từ giờ không còn lí do gì để đến công ty nữa. Hương Ly nghĩ trong lòng có chút buồn buồn.

– Chị Hương, em không thể đến công ty chị nữa à, thế là một ngày thời gian ở cạnh nhau sẽ bị cắt giảm?

Hương Ly gương mặt xinh đẹp xụ xuống, môi dưới chẻ ra. Trần Thiên Hương nhìn thấy người kia đang ngồi trên ghế sofa, khuôn mặt làm bộ trông rất đáng yêu, càng ngày cô càng không tin là người này đã hai mươi hai tuổi rồi.

– Không đến công ty thì về nhà vẫn có thể gặp mà.

– Nhưng mà em lại bận, ngày nghỉ của em ít lắm.

Hương Ly giọng buồn rầu nói, thật sự là đại minh tinh đang ở thời hoàng kim, rất nhiều các lời mời từ các ông bầu, đạo diễn,... Ngay cả khi đang quảng bá cho công ty Thiên Hương cũng có rất nhiều lời mời, bởi vì hợp đồng nên không nhận được, thế nên sau khi hết hợp đồng với công ty Thiên Hương rồi, các lời mời cứ đến dồn dập. Chắc chắn sẽ rất bận, có khi phải đi làm cả buổi tối, làm gì có thời gian mà ở cạnh Trần Thiên Hương.

– Hay em nghỉ làm luôn đi, sau này chị sẽ nuôi em.

Trần Thiên Hương đùa vui nói, nhưng thật sự trong lòng cô cũng muốn như vậy. Trần Thiên Hương tự cảm nhận, mình có đầy đủ khả năng để nuôi sống bản thân và Hương Ly, không cần cô ấy phải đi làm cũng có thể sống tốt, sống rất tốt, Hương Ly làm nghề này, nổi tiếng có thừa, có rất nhiều người yêu mến cô, nghĩ đến làm cho Trần Thiên Hương hơi nóng gan mà ghen một chút. Mấy hôm nay cô cũng có xem vài bộ phim mà Hương Ly đóng, xem đến những cảnh gần gũi nam diễn viên thật sự trông rất ngứa mắt, không chịu được, không chịu được, sau này Hương Ly vẫn đi đóng phim tiếp thì sao? Cô không thích, vậy thì Hương Ly cứ ở nhà để mình nuôi còn hơn.

– Giám đốc, chị bị gì thế, em nghỉ làm lấy gì em ăn chứ? Sao chị lại phải nuôi em, em tự sống được, chị chỉ cần yêu em thôi.

Hương Ly trầm nghĩ, đây là câu nói ngớ ngẩn nhất Trần Thiên Hương từng nói. Như thể coi thường mình vậy, vẫn biết chị kiếm được nhiều tiền, nhưng em cũng kiếm được. Nhưng nếu thật sự có thể, Hương Ly cũng muốn có thể chỉ ở nhà, ngày ngày ngoan ngoãn đợi Trần Thiên Hương đi làm về.

– Có sao? Sau này sống chung, chẳng phải sẽ ở cùng nhà à? Vậy ở nhà chị luôn, cơm ngày ba bữa chị cũng nấu, em chỉ cần ăn ngủ với chơi bên cạnh chị thôi.

– Thế à? Giám đốc, bao giờ định đưa em về ra mắt bố mẹ? Muốn lấy em à mà tính kĩ thế?

Trần Thiên Hương hình như tối nay ăn nhầm cái gì đó, càng nói càng thấy buồn cười.

– Ừ thì cho là thế, Không phải à?

– Chị Hương, sau này đừng có nói vớ vẩn nữa, người ta cười đấy, em có thể đi làm kiếm tiền, em tự nuôi được bản thân, yêu chị chứ đâu phải ăn bám chị. Chị cũng không nuôi em được cả đời.

Hương Ly đưa hai tay lên, đồng thời véo vào hai má Trần Thiên Hương.

– Biết là thương em nhiều rồi, nhưng em cũng thương Hương lắm.

Nói xong liền vòng tay ôm lấy cổ Trần Thiên Hương, bên tai khẽ thủ thủ.

– Cảm ơn, em có thể làm ra tiền, kể cả sau này giám đốc Trần Thiên Hương phá sản không còn một đồng em cũng có thể nuôi chị. Bởi vì em yêu chị, chúng ta yêu nhau, thế nên giữa hai người chúng ta chỉ có tình cảm thôi hiểu chưa? Vật chất không có chỗ.

Trần Thiên Hương nghe từng câu từng chữ, Hương Ly thật sự rất thật lòng với mình.

– Ừm, vậy sau này, mình có thể cùng đi làm, mỗi người làm một việc, sáng đi làm tối lại gặp nhau. Chỉ cần như vậy đủ rồi phải không?

– Ừm.

– Chị sẽ tìm cơ hội giới thiệu em với bố mẹ.

– Trần Thiên Hương.

Hương Ly đang ôm đột nhiên thẳng người, nhìn vào mắt Trần Thiên Hương.

– Gì thế?

– Chúng ta có thể cùng làm mẹ không?

Trần Thiên Hương nghe câu hỏi hơi ngạc nhiên, Hương Ly có ý định muốn có con sao? Không phải là không được, chỉ là chuyện còn chưa đâu vào đâu, hiện tại không thể trả lời được.

– Ly muốn làm mẹ à?

Trần Thiên Hương hiền hoà, đưa tay xoa xoa đầu người trước mắt, nhìn đôi mắt xinh đẹp đang sáng lên, có thể thấy mong muốn của cô ấy như thế nào.

– Phải, nếu thực sự chúng ta có thể cùng nhau, em mong chúng ta có thể có một đứa nhỏ.

Hương Ly thực sự rất khao khát gia đình, nếu có thể có một đứa con với người mình yêu, cô sẽ yêu thương đứa nhỏ thật nhiều, thật sự nghĩ đến đã thấy hồi hộp mong muốn.

– Được, nhất định sẽ có.

Trần Thiên Hương quả quyết nói, Hương Ly muốn cái gì, nhất định là sẽ làm cái đó.

Sáng sớm, Trần Thiên Hương đã sớm rời khỏi nhà để đến công ty, chỉ có Hương Ly đang nằm ngủ ở trên giường, thực sự ngay từ lúc Trần Thiên Hương dậy thì cô cũng đã tỉnh ngủ rồi, thiếu hơi của Trần Thiên Hương thì sao có thể ngủ được chứ.

Điện thoại của Hương Ly đổ chuông, cô liền bắt máy, là chị quản lý, cũng đã lâu chị ấy không gọi điện thoại.

– Dạ chị?

– Hương Ly em đến công ty ngay, sao em không biết suy nghĩ cái gì thế hả?

Chị quản lý nặng lời nói qua điện thoại, trong giọng nói rất bức bối, Hương Ly tự nhiên có chút bất an, bình thường chị ấy không bao giờ có thái độ như vậy cả.

– Có chuyện gì thế chị? Sao chị nói em thế?

Hương Ly trong lòng thắc mắc, liền hỏi lại ngay lập tức.

– Đại minh tinh em làm ơn lên mạng đi, xem người ta viết cái gì rồi. Lập tức đến công ty, giám đốc đang điên lên đấy.

Hương Ly ngắt máy, sau đó ngay lập tức lên mạng tra tin tức, vừa mới vào mấy trang báo giải trí liền lập tức đập vào mắt ảnh của cô cùng Trần Thiên Hương. Báo viết gì? Diễn viên Hương Ly và nữ giám đốc công ty Thiên Hương có mối quan hệ tình cảm đồng tính?

Hương Ly cau mày, tiếp tục lướt xuống, mấy tin tiếp theo đều có nội dung tương tự, chỉ là từ ngữ đa dạng hơn. Không chỉ thế, ở phần bình luận, nhan nhản những ý kiến phản đối cô và Trần Thiên Hương, cô thầm rủa cánh nhà báo chết tiệt, cái quái gì cũng có thể lòi ra viết được. Đề tiện.

– Hương Ly, em bị điên à? Sao em làm ra cái trò này? Anh hỏi em đây có phải thật không?

Hoàng Bách đập một tập ảnh xuống bàn, giọng thật to nói. Hoàng Bách là giám đốc công ty giải trí này, cũng là ông bầu của Hương Ly.

– Em.

Hương Ly ngáp ngừng, nhìn mấy tấm ảnh trên bàn, toàn là ảnh của cô và Trần Thiên Hương, đi ăn, đi chơi, nhìn trông vô cùng thân mật, còn có ảnh cô chủ động hôn vào má Trần Thiên Hương. Thật sự bây giờ không biết trả lời như thế nào.

– Em em cái gì? Đây có phải thật không?

-...

– Hương Ly, chỉ cần em nói là không phải, anh nhất định sẽ đứng ra làm chủ cho em, dẹp hết mấy cái tin vớ vẩn này.

Hoàng Bách thực sự rất yêu quý Hương Ly, ngay từ những ngày đầu tiên cô đến công ty, anh ta đã để mắt rồi, hiện tại Hương Ly đang ở thời kì hoàng kim, có thể kiếm ra hàng bội tiền, lại khiến Hoàng Bách càng coi trọng cô, dù thế nào anh ta cũng không thể để cô vướng phải những vụ như thế này.

– Nói đi, anh sẽ giải quyết ngay, không để nó ảnh hưởng đến danh tiếng của em. Em và Trần Thiên Hương không hề có quan hệ như thế.

Hương Ly hơi chần chừ, cô thực sự quên mất rằng mình và Trần Thiên Hương đến với nhau thì sẽ phải đối mặt với chuyện này, bây giờ nói phải, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, còn nếu nói không phải, như vậy chẳng phải là không coi trọng Trần Thiên Hương?

– Em và Trần Thiên Hương đúng là có phát sinh tình cảm như thế, không sai, không hề sai.

Hương Ly cô chột nghĩ, bây giờ hay sau này cũng vậy, chuyện đã lỡ rồi, vậy cho nó lộ ra đi.

– Em điên rồi, anh không ngờ được. Nhưng anh không cần biết, hôm nay anh mở hộp báo, nhất định đứng ra nói không phải cho anh.

– Anh thôi bảo em điên đi, chuyện có phải nói không phải làm sao em nói được, anh làm ơn tôn trọng em đi.

– Tôn trọng em? Ừ, anh tôn trọng em, thế em nghĩ mọi người tôn trọng em chắc? Em đọc bình luận của người ta chưa? Mấy việc như thế này là tối kị đối với nghệ sĩ hiểu chưa. Nếu để nó phát triển thêm, em sẽ mất toàn bộ danh tiếng, tức là sau này không thể hoạt động nữa đâu.

Hoàng Bách thật sự điên tiết, nghệ sĩ anh ta mất công tạo dựng, sao có thể vì chuyện như thế này mà phá hỏng danh tiếng, không chấp nhận được, lần này thật sai lầm khi kí hợp đồng với Thiên Hương.

– Được, lần này em sai, em sẽ giải quyết, nếu được, em cũng muốn giải nghệ luôn, em không cần làm nghề này đâu.

Hương Ly cũng lớn giọng nói lại Hoàng Bách, ngay từ đầu cô đã không hề thích thú gì công việc này rồi, nếu thật sự vụ việc này làm cô mất đi danh tiếng vậy tốt, sẽ chấm dứt ở đây.

Trần Thiên Hương đến công ty, hôm nay thực sự kì dị, mọi người nhìn cô bằng ánh mắt rất lạ, không hề giống như mọi hôm. Trần Thiên Hương nhìn đi nhìn lại trang phục, cái gì cũng rất bình thường mà. Cô liền nhanh chóng về phòng làm việc.

– Chị Hương, chị đọc tin tức chưa?

Nguyễn Thuỳ Linh khần trương nói, trong lòng thực sự ghét Hương Ly, đã nói như vậy rồi còn không chịu dừng lại, kể cả bây giờ Trần Thiên Hương có thực sự yêu cô ta, chỉ làm cho danh tiếng của cả hai bị ảnh hưởng, tốt đẹp sao?

– Chuyện gì?

Trần Thiên Hương nhăn mày, nhanh chóng mở máy tính, điều tra xem rốt cục có cái gì quỷ dị. Trần Thiên Hương xem đi xem lại, cau cau có có. Nguyễn Thuỳ Linh lần đầu tiên thấy Trần Thiên Hương có thái độ như vậy, xem ra Hương Ly thực sự là có ảnh hưởng rất lớn đối với chị ấy rồi.

Trần Thiên Hương thật nhanh gọi điện thoại cho Hương Ly, trong lòng có chút rối bời. Rõ ràng đã đoán trước có sự tình này xảy ra, thế nhưng vẫn không khỏi bận tâm.

– Ly, em đang ở đâu?

Trần Thiên Hương trong lòng sốt ruột, thế nhưng vẫn dùng giọng dịu dàng nhất nói với Hương Ly. Nguyễn Thuỳ Linh nghe thấy, trong lòng như có gì đó

cuộn lên, thật khó chịu. Cô không muốn nghe nữa, liền nhanh chóng rời khỏi phòng.

– Em đang ở nhà, chị về với em nhé?

Hương Ly nói nghe có vẻ vui, thế nhưng trong giọng nói lại có chút buồn rầu.

– Đợi một chút, chị về ngay nhé.

Trần Thiên Hương tắt máy, đứng dậy khỏi ghế, cô thật sự muốn chạy ngay đến bên Hương Ly, chắc bây giờ cô ấy đang buồn lắm, Trần Thiên Hương nghĩ.

Nhân viên trong công ty thấy tổng giám đốc vừa đến công ty đã vội chạy về, thật không khó đoán, chắc chắn có liên quan tới cái việc mà báo đưa kia. Họ cũng không có ngạc nhiên, Trần Thiên Hương và Hương Ly thường xuyên đi làm cùng nhau, lại còn cùng nhau ở trong phòng giám đốc suốt, nói sao không có chuyện gì, nhưng nói sao thì nói cũng chỉ là chuyện truyền miệng đem ra bàn tán với nhau thôi, còn tổng giám đốc làm cái gì, các cô đâu có gan quản.

Trần Thiên Hương trở về nhà, thấy Hương Ly ngồi trên ghế sofa ngay giữa nhà, khuôn mặt cười tươi. Hương Ly vừa thấy Trần Thiên Hương bước vào, quần tây áo trắng, khí độ không nói nên lời, khuôn mặt có chút nhợt nhạt nhưng lại toát lên vẻ thanh thuần đẹp đẽ, chạy thật nhanh đến ôm lấy Trần Thiên Hương.

– Thật nhớ chị!

– Ừ, chị cũng nhớ em.

Trần Thiên Hương ôm lại người kia, tay đưa lên xoa nhẹ mái tóc mềm.

– Xin lỗi, em nói có thể tự kiếm tiền, thế nhưng bây giờ công việc cũng đã huỷ rồi, bây giờ không kiếm tiền được nữa, có mỗi thân này thôi, Hương có chấp nhận em không?

Hương Ly đưa mũi vào sát gáy Trần Thiên Hương hít ngửi, hôm qua vừa nói có thể kiếm tiền nuôi cả Trần Thiên Hương, vậy mà hôm nay đã thành ra thất nghiệp, thế nhưng là vì Trần Thiên Hương, như vậy cũng thật tốt. Chỉ sợ Trần Thiên Hương nghĩ mình nói hươu nói vượn thì thật buồn cười.

– Chị làm sao mà không chấp nhận em? Em như thế nào sau này chị cũng sẽ ở bên em mà, lần này vì chị làm hỏng sự nghiệp của em, xin lỗi.

Hương Ly nghe xong, tựa đầu vào vai Trần Thiên Hương, càng ôm chặt lấy, thật yêu Trần Thiên Hương biết bao.

Hương Ly hôm nay đã khẳng định mình và Trần Thiên Hương yêu nhau trước mặt Hoàng Bách, kết quả anh ta không đồng ý, nhất định bắt cô trước báo chí phải phủ nhận, Hương Ly tuyên bố sẽ giải nghệ, sau này không cùng showbiz có dính líu gì đến nhau nữa. Vậy là Hoàng Bách lật giọng, bắt cô phải hoàn lại toàn bộ số tiền hợp đồng đã kí vì cô làm trái hợp đồng, số tiền rất lớn, Hoàng Bách nghĩ cách này nhất định khiến cho Hương Ly sợ mà làm theo ý anh ta, kết quả là cô ngay lập tức ném xuống thẻ tín dụng. Sau đó rời khỏi công ty trở về nhà ngay. Hương Ly làm diễn viên mấy năm, số tiền kiếm được không hề ít, sau khi mua nhà riêng vẫn tiếp tục dành dụm, hiện tại số tiền trong tài khoản của cô, nếu như bồi thường cho công ty Hoàng Bách, nhất định thừa chứ không có thiếu.

– Xin lỗi gì, em phải cảm ơn chị, em không muốn làm đại minh tinh gì cả, kéo em ra khỏi cái màn bạc, em chỉ là Vũ Hương Ly thôi. Từ bây giờ em là cô gái bình thường tên Vũ Hương Ly, không phải là diễn viên Hương Ly nữa.

Vũ Hương Ly nói, cô mong muốn chỉ có thể là một người bình thường, làm gì mình muốn, yêu người mình thích, thoải mái, tự do, chứ không phải đại minh tinh, ra đường phải che che đây đây, làm gì, thích gì cũng phải để ý đến ánh mắt người ta.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chap 29

Vũ Hương Ly tuyên bố giải nghệ là tâm điểm của dư luận. Mọi người chắc chắn một điều rằng việc cô giải nghệ chính là vì tin đồn với nữ giám đốc kia. Chuyện vừa xảy ra được một ngày, ngay ngày hôm sau đã tuyên bố giải nghệ. Rất nhiều người hâm mộ tiếc cho Vũ Hương Ly, diễn viên đang ở thời hoàng kim lại giải nghệ, tuy rằng vụ việc này ảnh hưởng rất nhiều đến danh tiếng của cô, thế nhưng không đến mức phải giải nghệ, có thể là Vũ Hương Ly quá vội vã, hoặc là cô đã có ý định từ trước, một số người sâu sắc nghĩ.

Vũ Hương Ly biết mình đang ở trong tâm bão, mấy ngày hôm nay ở yên trong nhà, chỉ xem tivi, ăn rồi chơi trong nhà, ngoan ngoãn đợi Trần Thiên Hương về. Thịnh thoảng cũng có lên mạng xem tin tức, thế nhưng mỗi khi đọc chỉ nhovn miệng cười, thản nhiên như xem mấy tin tức bình thường. Đó là diễn viên Hương Ly, không phải tôi!

Nghe rồi lại nằm ra ghế sofa đọc báo, tự nhiên lại thấy nhớ Trần Thiên Hương quá đi. Không biết giờ này chị ấy đang làm gì, liệu có nhớ mình không? Đang vẩn vơ suy nghĩ, bỗng nhiên có chuông cửa. Vũ Hương Ly đứng dậy, đi ra mở cửa.

“Chát”

Vừa mở cửa liền nhận ngay một cái tát, đầu Vũ Hương Ly lệch sang, một bên má nhanh chóng đỏ lên.

– Cô..

Vũ Hương Ly tròn mắt nhìn Nguyễn Thủy Linh, tại sao cô ta lại chạy tới đây, vô cớ còn đánh mình.

– Cô cô tôi tôi cái gì?

Nguyễn Thủy Linh nhanh chóng bước vào nhà, đóng sầm cửa lại, tránh cho có người nhìn ngó. Cô thực sự muốn giết chết người trước mặt này, cô ta tưởng giải nghệ là xong sao? Cảnh nhà báo sáng nay kéo đầy cửa công ty tìm Trần Thiên Hương, liên tiếp đặt câu hỏi vớ vẩn, còn có, người hâm mộ của Vũ Hương Ly đứng trước cửa công ty chửi rủa Trần Thiên Hương, Nguyễn Thủy Linh tất cả đều nghe không bỏ sót một lời, hận không thể ra bịt hết miệng đám người kia, cô không chịu được, liền bỏ công ty đến ngay đây tìm Vũ Hương Ly trút giận. Từ lâu cô đã biết Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly sống chung, ngày nào cũng đi đi về về cùng nhau, Nguyễn Thủy Linh càng nghĩ càng khó chịu.

– Tôi làm gì cô? Tại sao vô cớ đánh tôi?

Vũ Hương Ly ánh mắt phẫn nộ nói, Nguyễn Thủy Linh đúng là đồ điên.

– Cô làm gì tôi à? Cô chẳng làm gì tôi đâu, nhưng cô làm hại chị Hương rồi đấy, cô có biết mấy ngày hôm nay cả một đám người kéo đến công ty chửi rủa chị ấy không? Chị ấy không nói cho cô à? Đương nhiên là không nói rồi, chị ấy có lòng với cô, nhưng cô thật là đồ vô tâm, cô nghĩ cô giải nghệ thì xong hết chát? Làm ảnh hưởng đến danh tiếng của cô tôi không thêm quan tâm, nhưng người ta ngày nào người ta cũng chửi như hắt nước vào mặt chị ấy, cô đúng là tồi tệ.

Nguyễn Thủy Linh cho Vũ Hương Ly một tăng, nói đến nước mắt cũng như sắp tràn ra.

Vũ Hương Ly không biết được có chuyện này, Trần Thiên Hương không bao giờ nói, ngày nào về cũng là gương mặt tươi cười, làm cô không hề nhận ra có chút gì bất ổn, ai biết được Trần Thiên Hương ban ngày bị người ta sỉ nhục như thế.

– Sao? Cô không ngờ phải không? Cô làm hại chị ấy như thế nào, tại sao tôi đã nói dừng lại mà cô cứ cố tiếp diễn thế đồ dê tiện này..?

Nguyễn Thủy Linh xúc động quá mức mà xông đến bóp lấy cổ Vũ Hương Ly, trong mắt hằn lên tia đỏ, chỉ muốn bóp chết Vũ Hương Ly ngay lập tức.

Vũ Hương Ly bị Nguyễn Thủy Linh bóp chặt cổ, khuôn mặt đỏ lên, hô hấp khó khăn, nhưng đẩy lại không ra, có gì kinh khủng bằng phụ nữ đang lên cơn điên?

Nguyễn Thủy Linh thấy Vũ Hương Ly ra sức đẩy lại càng bóp mạnh hơn, cho đến khi cô gần như không thở nổi nữa liền bỏ ra. Nhìn thấy Vũ Hương Ly như không thở nổi nằm trên sàn nhà, Nguyễn Thủy Linh mới nhận ra mình vừa làm cái gì, cô hoảng hồn, mở cửa chạy ra ngoài.

Trần Thiên Hương làm việc, hôm nay trong lòng có gì rất nôn nao, tại lại có cảm giác rất nóng, cứ như có chuyện gì đó. Trong lòng không an tâm, ngoảnh tìm kiếm Nguyễn Thủy Linh để phân phó công việc một chút, sau đó sẽ về sớm với Vũ Hương Ly. Nhưng lại không thấy đâu, liền gọi xuống phòng nhân sự tìm, nhưng họ nói Nguyễn Thủy Linh vừa đi khỏi công ty được một lúc, Trần Thiên Hương ngạc nhiên, trước nay Nguyễn Thủy Linh làm gì, đi đâu về đâu cũng xin phép mình, hôm nay như thế nào lại vô phép như thế? Liền lấy điện thoại ra gọi.

Nguyễn Thủy Linh vừa nghe thấy chuông điện thoại liền giật mình, là Trần Thiên Hương gọi, cô nhanh chóng sửa giọng nói cho thật bình thường, sau đó bấm nghe.

– Alo, giám đốc.

– Em đang ở đâu thế? Sao lại rời khỏi công ty trong giờ làm việc?

Trần Thiên Hương hơi nghiêm giọng hỏi.

– Xin lỗi chị, mẹ em đột nhiên bị ngất xỉu, em nhận được tin nên chạy ngay về nhà đã không kịp báo với chị.

Nguyễn Thủy Linh nói, trong lời nói rất trôi chảy nhưng có gì đó ngượng ngượng, giống như lắp liếm, thế nhưng Trần Thiên Hương cũng không để ý lắm, trước giờ cô vẫn luôn ưu tiên Nguyễn Thủy Linh, thế nên nghe lí do này, đại khái có thể bỏ qua.

– Ừ, mẹ em sao rồi? Đang nằm bệnh viện nào? Chút nữa chị vào thăm.

Trần Thiên Hương tuy bận, nhưng đối với người thân bị bệnh, không thể nào không đến thăm.

– Không, không, không, hiện tại mẹ em tỉnh rồi, em chăm sóc mẹ là được, chị không cần đến.

Nguyễn Thuỳ Linh khẩn trương nói, chỉ sợ Trần Thiên Hương sẽ đến thật.

– Ừ ừ, thế em chăm sóc mẹ đi.

Trần Thiên Hương tắt máy, thái độ của Nguyễn Thuỳ Linh thật kì lạ, nhưng cũng không để ý lắm, liền bấm số gọi cho Vũ Hương Ly. Trần Thiên Hương gọi đến lần thứ tư, Vũ Hương Ly vẫn không nghe máy, mọi hôm thì chưa đến hồi chuông thứ ba đã nhấc máy rồi, có chút lạ lùng. Tim Hồng Hoa giao phó công việc một chút, sau đó lái xe về nhà.

Trần Thiên Hương ấn mã số để vào nhà, vừa mở cửa liền nhìn thấy Vũ Hương Ly nằm dưới sàn nhà, sắc mặt tím lại, Trần Thiên Hương liền lao đến, ôm lấy người đang nằm dưới đất, đưa tay lên trước mũi Vũ Hương Ly, không thấy thở nữa, liền lo sợ vô cùng, đưa tay chạm vào cổ Hương Ly, vẫn thấy mạch đập rất nhẹ, Trần Thiên Hương ngay lập tức bế Vũ Hương Ly lên, thật nhanh bấm thang máy xuống từng tầng, thang máy sao lại chậm như vậy chứ? Trần Thiên Hương ôm Vũ Hương Ly trên tay, cảm nhận cơ thể có chút lạnh dần đi của người này, trong lòng càng thêm sốt ruột. Thang máy vừa mở liền chạy nhanh đi tìm ô tô, Trần Thiên Hương bế Vũ Hương Ly trước mắt rất nhiều người, ai cũng tròn mắt nhìn, không hiểu có chuyện gì xảy ra. Về phần Trần Thiên Hương, thân thể yếu nhược của cô không hiểu vì sao tự nhiên lại có sức khỏe đến vậy, bế được Vũ Hương Ly trong tay mà đi bằng phẳng. Có lẽ vì người mình yêu, cái gì cũng có thể đi.

Trần Thiên Hương lái xe đưa Vũ Hương Ly tới bệnh viện, thật nhanh được đưa vào phòng cấp cứu, trước khi phòng cấp cứu đóng cửa, cô đã hết lời van xin bác sĩ. Trần Thiên Hương ngồi ngoài cửa phòng cấp cứu đang sáng, tim đập mạnh liên hồi, cô thở dốc, hai cánh tay hơi đã ra, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô vừa mang Vũ Hương Ly vào đến đây, thật sự là một đoạn đường dài, đương nhiên rất mệt rồi. Nhưng dường như Trần Thiên Hương chẳng để ý gì, tâm trí đặt hết lên người Vũ Hương Ly. Cô nghĩ đến thân thể lạnh dần cùng nhịp tim đập mạnh của người kia, cô thật sự lo sợ, sợ đến mức khuôn mặt cũng trắng bệch, nhưng nước mắt lại chẳng thể chảy ra một giọt nào. Có lẽ khóc chưa phải là đau khổ nhất, mà giới hạn cao nhất của sự đau khổ, chưa chắc khóc đã có thể xoa dịu được.

Trần Thiên Hương ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu, trong cuộc đời này cô không biết đã ngồi trước phòng cấp cứu bao nhiêu lần, đây là lần thứ hai chứng kiến cảnh người yêu mình sắp chết đi. Lần trước, khi thân thể Minh đầm máu được chuyển vào đây, cô đã khóc, khóc rất nhiều, khóc đến gần như ngất đi. Lần này không giống vậy, cô không tài nào rơi nổi một giọt nước mắt, trong lòng đau như cắt ra, tìm thất lại, thế nhưng cũng không thể thoát ra được dòng nước mắt, so với với lúc khóc còn khổ sở gấp bội lần, cô lo lắng, chỉ sợ lúc Vũ Hương Ly tỉnh dậy, thấy một Trần Thiên Hương khóc lóc xấu xí trông thật thảm thương, mình là chỗ dựa duy nhất của cô ấy, sao khóc được đây? Không giống như lần trước, cô khóc đến thảm, chỉ mong Minh tỉnh dậy, để ôm anh mà khóc. Có phải Trần Thiên Hương yếu đuối vì Vũ Hương Ly mà mạnh mẽ lên rất nhiều? Hoặc có lẽ yêu một người con gái khác với yêu một người con trai.

Trần Thiên Hương chỉ biết chờ và đợi, Vũ Hương Ly không biết sống chết sẽ thế nào. Có lẽ cô ấy sẽ tỉnh lại, vậy sau này hai người sẽ có rất nhiều dự định. Cũng có lẽ hôm nay cô ấy sẽ chết, mọi chuyện cũng hết tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chap 30

Một bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu, là một nữ bác sĩ, khoảng bốn mươi lăm tuổi, khuôn mặt có phần hiền hậu. Trần Thiên Hương ngay lập tức chạy đến.

– Bác sĩ, cô ấy có sao không?

Vị nữ bác sĩ để ý thấy thái độ khẩn trương của Trần Thiên Hương từ lúc mang bệnh nhân vào đến bây giờ. Trong lòng cũng có chút gì đó ngỡ ngàng, lại thêm sau khi cấp cứu xong cho Vũ Hương Ly, càng cảm thấy kì lạ.

– Cháu là người nhà bệnh nhân?

– Vâng.

– Hiện tại thì đã ổn rồi, đưa đến muộn một chút nữa thì tim ngừng đập mất. Bây giờ bệnh nhân đang truyền nước, sẽ sớm tỉnh lại thôi.

Bác sĩ ôn tồn nói, Trần Thiên Hương thở phào, trong lòng như vừa trút được gánh nặng, Vũ Hương Ly không sao, thật tốt rồi. Thế nhưng có một điều cô bây giờ mới quan tâm, vì sao đương nhiên Vũ Hương Ly lại bị như vậy, nhưng thôi, trước tiên vào thăm cô ấy đã.

– Cháu có thể vào thăm được ngay không ạ?

– Ừ.

Trần Thiên Hương mở cửa phòng cấp cứu, toan định đi vào thì nữ bác sĩ kia lại gọi.

– Chờ đã.

– Còn chuyện gì nữa, bác sĩ?

Trần Thiên Hương quay lại, nán lại một chút xem bác sĩ còn gì dặn dò.

– Không. Chỉ là, tôi không biết lí do vì sao, nhưng bệnh nhân hình như là bị ai đó bóp cổ cho đến ngạt, cháu lưu ý một chút.

Bác sĩ nói xong liền đi ngay, không chờ Trần Thiên Hương nói thêm một câu nào nữa.

Trần Thiên Hương ngạc nhiên, Vũ Hương Ly bị hại thành ra như thế này? Là ai chứ? Hay là giám đốc công ty cũ cho người hại? Chắc không, Vũ Hương Ly đã bồi thường đủ tiền cho công ty đó rồi, xét thấy cô và giám đốc công ty đó đã cùng hoạt động lâu như thế, anh ta sẽ không giở trò này đâu. Mà nếu làm hại đến Vũ Hương Ly, anh ta cũng chẳng được gì. Vậy ai làm? Trần Thiên Hương hiện tại không nghĩ ra.

Nhìn Vũ Hương Ly nằm trên giường bệnh, tay còn gắn với một ống dây lằng nhằng, ống thở đặt trước mũi. Trần Thiên Hương không khỏi đau lòng, ngồi xuống nắm lấy bàn tay cô. Nhìn gương mặt thất sắc của Vũ Hương Ly, tuy còn nhợt nhạt, nhưng so với lúc vừa đưa vào bệnh viện đã khá hơn một chút, cũng khiến cô đỡ lo lắng. Tuy nhiên, điều cô vướng bận bây giờ là ai đã ra tay với Vũ Hương Ly? Nếu để cô biết được, dù là ai cũng sẽ khiến kẻ kia phải thật khó sở.

Nguyễn Thuý Linh vẫn đến công ty như mọi ngày, tuy nhiên hôm nay có chút kì lạ, người cứ như không có hồn. Thỉnh thoảng lại thần thờ ra. Có người gọi lại liên tục giật mình. Cô đã cố gắng tiết chế cảm xúc, nhưng trong lòng luôn là lo sợ.

– Linh.. Linh

Trần Thiên Hương vỗ vào vai Nguyễn Thuý Linh, ngay lập tức người kia giật mình.

– Giám đốc..

– Em bị làm sao thế? chị gọi từ nãy đến giờ không nghe.

Trần Thiên Hương lạ lùng, lần đầu tiên trông thấy Nguyễn Thuý Linh thần thờ như thế, trước đây người này bao giờ cũng tập trung vào công việc, mình chỉ cần gọi một tiếng là có mặt ngay.

– Giám đốc, chị hôm nay đi làm muộn.

– Ừ, Hương Ly mệt, mà, mẹ em sao rồi.

Trần Thiên Hương trước nay rất thoải mái chia sẻ chuyện cá nhân cho Nguyễn Thuý Linh, bởi vì cô coi Nguyễn Thuý Linh như em gái, mà cũng là người duy nhất hợp để thân cận, cho nên chuyện cô và Vũ Hương Ly thân mật ra sao, cũng không ngại nói cho Nguyễn Thuý Linh. Chỉ tiếc càng nói càng khiến Nguyễn Thuý Linh thêm ghen tuông mà làm cản.

– Mẹ em đã ổn rồi. Mà, mệt? Vậy cô ấy tỉnh chưa.

Nguyễn Thuý Linh nghe Trần Thiên Hương nói thì biết ngay Vũ Hương Ly không xảy ra chuyện gì, nhưng lại sợ người kia tỉnh dậy nói cho Trần Thiên Hương biết chuyện, như thế sao có thể? Liền nhanh dò hỏi tin tức, thế nhưng lại không phát hiện câu nói của mình có chút đáng ngờ.

– Làm sao em biết Hương Ly đang bất tỉnh?

Trần Thiên Hương tinh ý nhận ra ngay trong câu nói của Nguyễn Thuý Linh có quỷ. Chuyện này chỉ có mình và vài người ở đó trông thấy, cũng chưa được tung tin lên mạng.

– À.. à.. em Dạ, em chỉ đoán thế.

Nguyễn Thuý Linh bị câu hỏi của Trần Thiên Hương dọa cho đến mức lạnh gáy, tim đập liên hồi, mặt nóng lên, ấp úng trả lời.

– Ừm, em tập trung làm việc đi.

Trần Thiên Hương nói xong cũng thôi, trở về bàn làm việc của mình ngồi xuống. Nguyễn Thuý Linh hơi thở phào, may mắn là Trần Thiên Hương không hỏi tiếp, nếu không thì lộ mất. Cũng tự trách mình thật ngu ngốc, đương nhiên lại hỏi như thế, lần sau tuyệt đối nghiêm mật. Còn có lần sau nữa sao?

– Hoàng Anh, chuyện chị Hương với chị diễn viên kia theo chị có phải thật không?

Nguyễn Hoàng Anh mấy hôm nay đêm chiều suy nghĩ, như thế nào mà Vũ Hương Ly đã làm cho Trần Thiên Hương yêu cô ta nhanh như vậy? Cô nghĩ chắc chỉ có một mình Vũ Hương Ly tự mình đa tình thôi, còn Trần Thiên Hương thì không, nhưng hình như không phải thế nữa, nhìn mấy bức ảnh nhà báo chụp được, ánh mắt Trần Thiên Hương nhìn cô ta, chắc chắn có tình ý. Nguyễn Hoàng Anh trong lòng sinh khó chịu.

– Soi mới người ta làm cái gì? Nghe gì chuyện báo chí vớ vẩn.

Nguyễn Hoàng Anh bực mình, lại quay sang to tiếng với Trần Hà My.

– Sao chị lại quát em?

Trần Hà My vừa bị to tiếng một chút, mắt đã sưng ửng, cô chỉ là muốn hỏi một chút thôi, sao phải to tiếng như thế? Nhìn gương mặt như sắp méo của Trần Hà My, Nguyễn Hoàng Anh khổ sở, biết mình trút giận nhầm chỗ rồi. Liên dịu giọng xin lỗi.

– Được rồi, xin lỗi em.

– Nhưng chị Hương không phải người ta, tin tức đăng hình như cũng đúng mà. Hai lần em gặp chị Hương đều thấy đi với chị kia.

Trần Hà My đang từ méo chuyển hẳn sang bần thần. Đối lập hẳn với Nguyễn Hoàng Anh, Trần Hà My thực sự rất “lắm mồm”.

Nguyễn Hoàng Anh đứng dậy, không nói không rằng liền đi thẳng.

– Này, chị đi đâu?

Trần Hà My không biết vì sao người này đột nhiên đi như thế, liền đuổi theo.

– Chị đi một chút, em ở nhà.

– Đi đâu, em đi với.

Trần Hà My nằng nặc đòi theo.

– Ở nhà!

Nguyễn Hoàng Anh lạnh lùng toát ra nói, Trần Hà My đã lâu không thấy thái độ này, liền có chút sợ hãi lùi về phía sau, sau đó đứng nhìn Nguyễn Hoàng Anh đi mất. Trần Hà My có cảm nhận, người này vừa rồi trong ánh mắt không hề có mình, còn có tâm tư khác, tự giác cảm thấy đau lòng.

Nguyễn Hoàng Anh tìm đến công ty Trần Thiên Hương, nhanh chóng lên phòng giám đốc, cuối cùng thì cũng đứng trước mặt Trần Thiên Hương, nhìn người kia ngồi trên ghế giám đốc, toà ra khí độ không nói lên lời. Cứ nhìn thấy Trần Thiên Hương như vậy, lạnh lùng cao ngạo của Nguyễn Hoàng Anh đều biến mất hết.

– Chị Hương.

– Hoàng Anh à?

Trần Thiên Hương đã lâu không nhìn thấy Nguyễn Hoàng Anh, vẫn như vậy, không mập lên cũng chẳng gầy đi, chân chính là đẹp.

Nguyễn Hoàng Anh tiến đến ôm lấy Trần Thiên Hương. Ôm thật chặt, Trần Thiên Hương là của cô mà, tại sao Vũ Hương Ly lại dành được. Trong cái ôm của Nguyễn Hoàng Anh chất chứa toàn là tình cảm và nhớ nhung, thế nhưng, Trần Thiên Hương tiếp nhận, chỉ như cái ôm của em gái đối với chị. So với ôm Trần Hà My không khác gì cả. Trần Thiên Hương ôm lại Nguyễn Hoàng Anh, vỗ vỗ vào lưng cô.

– Được rồi, biết là cao hơn chị rồi.

Trần Thiên Hương đùa nói.

– Trần Thiên Hương, chị yêu người kia là thật à?

Nguyễn Hoàng Anh vẫn ôm lấy Trần Thiên Hương, đây mới chính là vấn đề cô muốn nói.

– Ừ, Hương Ly ấy.

Trần Thiên Hương thấy người không nói gì nữa, chỉ ôm chặt thôi, càng ngày càng chặt. Còn cảm thấy bàn tay Nguyễn Hoàng Anh nắm chặt lấy áo mình.

– Chị, yêu người kia thật lòng sao?

– Ủ, có lẽ cô ấy đã rất quan trọng với chị rồi, bây giờ không ai quan trọng bằng. Chị yêu cô ấy thật lòng.

Trần Thiên Hương nhẹ nhàng nói, cũng không hiểu vì sao lại nói những lời này với Nguyễn Hoàng Anh. Mà, Nguyễn Hoàng Anh sao lại đau lòng thế này. Nghe Trần Thiên Hương nói yêu người khác, thực sự rất tổn thương.

– Tại sao em đã từng nói em thích chị, đã bảo cho em một cơ hội, mà lại không cho em?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn Trần Thiên Hương, mắt đã ướt đẫm. Trần Thiên Hương sùng sốt, cô ấy khóc sao? Nguyễn Hoàng Anh cũng khóc sao? Minh thực sự đã làm ảnh hưởng đến cô ấy như thế nào, khiến con người lạnh như khối băng này chảy nước mắt. Cô đâu biết, lời cô nói yêu người khác chính là liều thuốc công kích lớn nhất đối với Nguyễn Hoàng Anh.

– Đừng khóc, không giống em đâu. Nhìn thật khác.

Trần Thiên Hương đưa ngón tay mang đi giọt nước mắt đọng trên mi người kia.

– Chị Hương thật lòng thích một người, em sau này sẽ không bắt ép chị nữa, thật tốt chúc phúc cho chị. Chỉ có điều, nếu về sau người đó làm chị khổ sở, cứ tìm em.

Nguyễn Hoàng Anh thực sự rất yêu Trần Thiên Hương, nhưng ngược lại với Nguyễn Thủy Linh, cô mong Trần Thiên Hương được hạnh phúc với người chị ấy thực lòng yêu thương, thà mình khổ một chút, còn hơn thấy Trần Thiên Hương phải khổ. Nguyễn Hoàng Anh tuy lạnh lùng, nhưng bản tính thật sự rất lương thiện. Không hề ích kỉ cho riêng mình. (Chị thật tốt, đã không sai khi tạo ra chị, so với NTL chị là thiên thần, chỉ mong có thể gặp được người giống chị ở ngoài đời.)

– Sẽ không đâu, nhưng Hoàng Anh sau này, sẽ luôn là em ngoan của chị.

Trần Thiên Hương xoa xoa đầu Nguyễn Hoàng Anh, gạt bỏ về lạnh lùng, nhìn cô trông rất nhu mì, dễ gần.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chap 31

Nguyễn Thủy Linh hôm nay cả ngày đắn đo, không biết Vũ Hương Ly bao giờ sẽ tỉnh lại, cũng không biết cô ta đang ở đâu. Chẳng lẽ cứ để cô ta như thế tỉnh lại, Trần Thiên Hương mà biết được chuyện sẽ giận mình đến chết mất.

– Giám đốc, nghe nói cô Hương Ly bị mệt, em có thể đến thăm không?

Nguyễn Thủy Linh mở lời nói với Trần Thiên Hương.

– Thăm?

– Vâng, dù sao cũng từng cùng cộng tác. Em cũng muốn thăm một chút.

– Ừm, bây giờ Hương Ly đang nằm bệnh viện, hết giờ làm chị sẽ đưa em đến.

Trần Thiên Hương nghe Nguyễn Thủy Linh có lòng, cũng gật đầu đồng ý.

– Vâng, cảm ơn chị.

Nguyễn Thủy Linh nói xong liền rời khỏi phòng tổng giám đốc. Trần Thiên Hương hơi nheo mắt. Vũ Hương Ly bị mệt cũng không ảnh hưởng lắm đến Nguyễn Thủy Linh, cũng không biết mệt nặng hay nhẹ, tự nhiên xin đến thăm làm gì? Cũng có thể Nguyễn Thủy Linh có lòng.

Trần Thiên Hương và Nguyễn Thủy Linh vào trong phòng bệnh, Nguyễn Thủy Linh còn cầm theo một bó hoa. Nhìn Vũ Hương Ly nằm trên giường, tự nhiên cô cảm thấy hối hận, đáng lẽ nên bóp mạnh hơn một chút, bây giờ cô ta sắp tỉnh, Trần Thiên Hương biết được thì làm sao đây.

– Có lẽ hôm nay sẽ tỉnh thôi. Bác sĩ nói khi ngã có va đập đầu vào đất nên hiện tại bị hôn mê.

Trần Thiên Hương nói, đương nhiên không đem chuyện Vũ Hương Ly bị bóp đến ngạt thở ra báo cáo cho Nguyễn Thủy Linh.

– Thế ạ. Mong là cô ấy sớm tỉnh.

Nguyễn Thủy Linh trái lương tâm mình nói ra, chỉ mong Vũ Hương Ly có thể nằm lâu hơn một chút, hoặc cứ nằm vậy luôn cũng được.

– À, em ở lại một chút, chị đi lấy nước.

Trần Thiên Hương rời khỏi phòng bệnh. Chỉ còn Nguyễn Thủy Linh và Vũ Hương Ly đang hôn mê trong phòng, tự nhiên thấy có chút im lặng. Nguyễn Thủy Linh đi đến bên cạnh giường bệnh, ngồi xuống. Nhìn kỹ gương mặt của Vũ Hương Ly, ông trời thật ưu ái, tặng cho cô ta khuôn mặt thực xinh đẹp, còn tặng cho cô ta luôn trái tim người cô yêu. Thật Không công bằng.

– Tôi hối hận, hôm qua tại sao không dùng sức nhiều hơn một chút, thì hôm nay nhìn thấy cô không phải nằm ở đây, mà là nhìn thấy di ảnh của cô rồi. Cô có thể dùng tỉnh lại được không? Tôi cái gì cũng không bằng cô, tôi không hề so đo, thế nhưng cô lại có được thứ tôi ngày đêm ao ước cũng không có. Vậy nên, cô có thể chết ngay đi được không?

Nguyễn Thủy Linh trong lòng cay độc nói, tay đưa lên cầm ống ôxi của Vũ Hương Ly rút ra. Vũ Hương Ly mở mắt, nhìn thấy ngay người trước mắt là Nguyễn Thủy Linh, liền ngồi dậy mỉm cười.

– Cô mong tôi chết thế à? Cô nghĩ tôi sẽ chết vì cái lý do vớ vẩn là bị cô bóp cổ à? Cô nghe cho rõ đây, tôi yêu Trần Thiên Hương, Trần Thiên Hương yêu tôi, chúng tôi yêu nhau, có chết cũng sẽ như thế, còn nữa, chị Hương không phải là cái thứ gì của cô cả, là người yêu của tôi!

Vũ Hương Ly nhấn mạnh từng chữ, cô muốn Nguyễn Thủy Linh nghe rõ, sau này cũng đừng dùng thủ đoạn đê tiện chia cách cô và Trần Thiên Hương.

– Vậy sao? Bây giờ cô định nói tất cả cho chị ấy biết chứ gì?

Nguyễn Thủy Linh hơi lo lắng, trong lòng chắc chắn rằng Vũ Hương Ly nhất định đem chuyện mình làm hại cô ta ra nói với Trần Thiên Hương, chung quy lần này thực sự mình gặp hạn rồi.

– Không. Tôi không nói.

Vũ Hương Ly nghe xong câu hỏi của Nguyễn Thủy Linh, cô biết thừa tâm tư người này đang lo lắng mình sẽ nói với Trần Thiên Hương.

– Tại sao?

Nguyễn Thủy Linh có chút ngạc nhiên, cô không tin Vũ Hương Ly sẽ tốt như thế.

– Thật ra tôi hiểu cô làm vậy với tôi chỉ vì tức giận thay cho chị Hương, cô cũng thực sự tốt với chị ấy, mà, chị Hương cũng rất yêu quý cô từ trước tới nay, tôi không muốn phá vỡ quan hệ tốt đẹp của hai người, vì thế, lần này tôi sẽ coi như không có gì, chỉ mong sau này cô Linh có thể trở lại mối quan hệ bình thường với tôi như trước kia, đừng can hệ gì giữa tôi và chị Hương nữa.

Vũ Hương Ly nói. Nguyễn Thủy Linh hơi cúi mặt, thật sự là cô ta tốt như vậy sao? Hay là giả vờ thánh thiện, nhưng tạm thời, cứ tạm chấp nhận yêu cầu của Vũ Hương Ly, nói cho cùng cũng là con đường cuối rồi.

– Được, cứ như vậy đi, cô nghỉ ngơi đi, tôi về đây.

Nguyễn Thủy Linh đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh. Không được mấy phút thì Trần Thiên Hương quay lại.

– O, Em tỉnh rồi à? Linh cũng về rồi sao?

– Vâng, cô ấy về rồi, chị nhìn này, thật chu đáo, còn đem cả hoa đến nữa.

Vũ Hương Ly đưa bó hoa lên khoe với Trần Thiên Hương, nở nụ cười thật tươi, khuôn mặt so với bông hoa còn đẹp hơn nhiều.

Trần Thiên Hương nhìn Vũ Hương Ly thật lâu, khuôn mặt cười lộ thật xinh đẹp, cũng may đã tỉnh lại rồi, thật tốt.

– Chị nhìn gì lâu thế? Lúc em nằm không phải đã nhìn chán rồi à?

Vũ Hương Ly cười nói, dang hai tay ra như thể muốn được ôm. Trần Thiên Hương liền đến ngay bên cạnh ôm lấy người kia, nhẹ nhàng nói.

– Lúc ngủ với lúc tỉnh phải khác chứ, nhìn Hương Ly lúc tỉnh dậy cười lên như thế thật xinh, chị rất thích.

Vũ Hương Ly nghe lời thủ thỉ ngọt ngào của Trần Thiên Hương, trong lòng cũng cảm thấy ngọt theo, thế nhưng vẫn tiếp tục trêu đùa.

– Thích á? Chỉ thích thôi à?

– Không, chị rất yêu.

Trần Thiên Hương nói xong, đem môi mình gắn lên môi người kia, sau đó là cả một nụ hôn dài, nói như thế nào cũng không hết ngọt ngào..

Trần Thiên Hương đưa Vũ Hương Ly về nhà, thực ra giám đốc đã bắt người yêu nằm lại bệnh viện, thế nhưng Vũ Hương Ly không chịu, nhất định đòi về nhà.

– Chị ơi, em muốn ăn mì, chị đi úp đi.

Vũ Hương Ly vừa về nhà đã đòi ăn, lại rất tự nhiên nằm trên sofa đọc báo sai bảo Trần Thiên Hương.

– Muốn ăn thì lăn vào bếp em nhé.

Trần Thiên Hương cũng ngồi xuống sofa, từ tốn rót một cốc nước uống.

– Ô, em là bệnh nhân mà.

– Xuất viện rồi thì còn bệnh nhân với tình nhân gì nữa, ban nãy chị bảo em ở bệnh viện thì em không nghe.

Vũ Hương Ly nhìn khuôn mặt từ tốn ngồi uống nước của Trần Thiên Hương nhưng trên môi vẫn có ý cười, biết ngay người này đang định trêu mình. Muốn trêu em sao? Không dễ đâu. Vừa nghĩ đến, Vũ Hương Ly liền bật dậy, đề Trần Thiên Hương đang từ tốn uống nước kia xuống, đặt ngay ngắn dưới thân mình.

– Bệnh nhân thì không phải, nhưng tình nhân thì có phải đây, bây giờ chị muốn úp mì cho em ăn hay để em úp chị xong em ăn?

Vũ Hương Ly nói xong, trên môi nở nụ cười đắc thắng. Giám đốc à giám đốc, chị dù có phong độ đến đâu thì vẫn bị em đè xuống thôi.

Trần Thiên Hương thật ghét cái ghế sofa này, ở trên cái ghế này không biết bao nhiêu lần mình bị áp đảo, hay là tại phong thủy đặt xấu? Có lẽ phải đổi chỗ kê sofa thôi, mà không, nên mua luôn bộ sofa mới, có thể lắm sẽ thay đổi được đại cục.

– Thôi được rồi, mời cô xuống, tôi đi úp mì ngay.

– Chết rồi, bây giờ em không muốn ăn mì nữa, chị Hương xinh đẹp thế này, tóm lại ăn mì không bằng.

Vũ Hương Ly nổi hứng, muốn trêu chọc Trần Thiên Hương thêm một chút nữa. Nhìn Trần Thiên Hương nhỏ bé nằm dưới vòng tay mình khác xa hẳn so với lúc ngồi trên ghế giám đốc, thực sự ai cũng có hai mặt nha.

– Thôi xuống đi chị đi úp mì ngay mà.

Trần Thiên Hương thành khẩn cầu xin, cầu mong Vũ Hương Ly có thể trèo xuống cho cô đi úp mì.

– Thôi được rồi, bây giờ đang đói, cũng không “làm ăn” được gì cả.

Vũ Hương Ly từ từ xuống khỏi người Trần Thiên Hương, không quên nói thêm một câu mờ ám.

Trần Hà My quan sát Nguyễn Hoàng Anh, từ lúc đi ra ngoài về đến giờ, mặt mũi cứ thần thờ ra, không nói không rằng câu nào, cứ ngồi trên ghế suốt chẳng làm gì cả, khiến cho mình cũng cảm thấy chán nản theo. Trần Hà My chán đến nỗi ngồi đếm cả số lần chớp mắt của Nguyễn Hoàng Anh. Đến khi đếm chán rồi mới mở lời.

– Này, chị hôm nay bị làm sao đấy Hoàng Anh?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn người cứ lẩn qua lẩn lại làm trò từ này đến giờ, liền chau mày một cái, sau đó vẫy vẫy tay.

– Lại đây.

Trần Hà My liền đến bên cạnh Nguyễn Hoàng Anh ngồi xuống.

– Hửm?

– Em nói xem, từ bỏ người mình yêu đã rất lâu rồi, mà trong lòng không có chút đau xót, cũng không có chút nào hối tiếc, thì là làm sao?

Nguyễn Hoàng Anh đắm chiều suy nghĩ cả chiều hoá ra là vì vấn đề này. Thực ra cô nói chịu khổ để Trần Thiên Hương được hạnh phúc cũng không thật sự chính xác. Lúc ra về trong lòng cảm thấy rất bình thường, không có chút gì tiếc nuối, còn có cảm nhận, Trần Thiên Hương dù có chọn mình hay người khác cũng không còn quan trọng nữa.

– Oà, Hoàng Anh đang viết tiểu thuyết à?

Trần Hà My chính xác là trong trường hợp nào cũng có thể đùa được. Xán xít vào Nguyễn Hoàng Anh hỏi thăm, liền lập tức nhận được một cái lườm.

– À, à, xin lỗi. Thực ra nghiêm túc nói về vấn đề này thì cũng hơi khó. Theo kinh nghiệm nghiên cứu truyện tình cảm của em, với lại theo em nghĩ thì có thể có hai trường hợp. Thứ nhất, chị chưa từng có tình cảm với người kia, hoặc hiểu lầm thành tình yêu nên lúc từ bỏ rồi mới cảm thấy rất bình thường. Còn trường hợp thứ hai. .

Trần Hà My khoanh tay trước ngực, ngồi vắt chân trên ghế, tuôn ra một tràng rất có lí có lẽ, chỉ thiếu một cặp kính nữa là có thể biến thành nhà bác học tình cảm. Trần Hà My nói câu nào Nguyễn Hoàng Anh đều tiếp thu câu ấy, nhưng có lẽ không phải, cô thực sự có tình cảm với Trần Thiên Hương mà, không thể nói là không yêu hoặc hiểu nhầm thành tình yêu được. Có lẽ trường hợp này sai rồi. Nguyễn Hoàng Anh chau mày, đưa tay lên xoa xoa cằm.

– Trường hợp hai thì sao?

Trần Hà My tự nhiên thấy lạ, sao Nguyễn Hoàng Anh lại hỏi mình mấy cái này? Không phải là có người yêu rồi đấy chứ?

– Chị yêu ai hả?

– Không.

– Có thật là không không?

Trần Hà My tự nhiên nghiêm túc hỏi, không hiểu sao khi nghĩ đến Nguyễn Hoàng Anh có người yêu lại khó chịu như thế.

– Có hay không thì sao?

– Có thì đây không nói nữa.

– Không có, tự nhiên quan tâm nên hỏi thôi.

– Thật không?

– Thật, thế trường hợp hai?

Trần Hà My soi xét khuôn mặt tò mò của Nguyễn Hoàng Anh, sau đó nói tiếp.

– Trường hợp thứ hai là, chị đã yêu người khác rồi.

Trần Hà My nói. Cái này đánh trúng vào tâm lí của Nguyễn Hoàng Anh rồi. Nguyễn Hoàng Anh quay sang nhìn người bên cạnh, tự nhiên rùng mình một cái. Không phải, không phải đâu. Liên đứng dậy khỏi ghế.

– Logic hay đấy, nhưng mà chẳng cái nào đúng cả. Thôi đi ngủ..

Nguyễn Hoàng Anh nhanh chân đi về phòng ngủ. “chị đã yêu người khác rồi”, suy luận của Trần Hà My cứ bay bay trong đầu cô. Nghe xong cái suy luận ấy, lại nhìn thấy Trần Hà My, tự nhiên thấy nóng nóng mặt cả tai. Thật vớ vẩn.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chap 32

3 tháng sau.

– Hương Ly, công ty chị nghỉ ba ngày, em có muốn đi đâu không?

Trần Thiên Hương trong kì nghỉ lễ này đặc biệt cho nhân viên nghỉ tới ba ngày. Ba ngày này chắc chắn phải dành cho Vũ Hương Ly.

– Đi biển đi chị.

Vũ Hương Ly trong giây lát liền đưa ra quyết định, sau hơn ba tháng ăn bám tại nhà Trần Thiên Hương, hôm nay mới có dịp được đi chơi.

– Biển hả? Được, mai đi luôn.

Trần Thiên Hương chắc chắn đồng ý yêu cầu của Vũ Hương Ly, cô ấy muốn gì cô đều có thể đáp ứng tất.

– Chị Hương, tối nay em có hẹn, chị đi với em được không?

– Hẹn, với ai? Sao lại phải đi cùng?

Vũ Hương Ly hơi mím môi, sau đó mới nói.

– Với bố em.

Trần Thiên Hương vô cùng ngạc nhiên, không phải Vũ Hương Ly nói không biết bố cô ấy hiện đang ở đâu sao?

– Bố em á?

– Vâng, mấy tháng nay ông ấy hay gọi điện xin gặp, ban đầu em nghĩ là dì hai không sinh được con, bố em hiện tại chán nản nên mới muốn tìm em, nhưng sau thấy bố em quá tha thiết, mà hình như ông ấy bệnh gì đó, nói chuyện mà toàn ho khan.

– Nên em mới đồng ý gặp?

– Vâng.

Trần Thiên Hương vuốt ve khuôn mặt Vũ Hương Ly, chung quy là đứa nhỏ vô cùng tốt, dù trước đây bị bố ruột đối xử không tốt nhưng chỉ nghe một tiếng ho khan qua đường dây điện thoại lại khiến cô mềm lòng.

– Em nghĩ cũng phải, bố thì vẫn là bố, có trốn cả đời cũng không trốn được tiếng này. Tối nay chị sẽ đưa em đi.

Trần Thiên Hương rất tự hào, người mình yêu lại nhân hậu như vậy, đối với bố mẹ lẽ phép, sau này nhất định đối với con cái cũng sẽ tốt. Ở lâu, lại phát hiện thêm một đặc điểm tốt của Vũ Hương Ly.

Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly theo hẹn đến một khách sạn lớn, có thể nói là nhất nhì thành phố này, được nhân viên đưa tới một phòng ăn loại sang trọng nhất. Trần Thiên Hương nghĩ thầm, Vũ Hương Ly kể quả không sai, bố cô ấy thực sự giàu có, có thể hẹn gặp con gái tại địa điểm sang trọng như thế này thì không phải là người bình thường.

Trần Thiên Hương đột nhiên thấy Vũ Hương Ly nắm chặt bàn tay mình. Liền nhìn sang, kia đúng là khuôn mặt lo lắng mà. Cũng phải, gặp lại người bố sau nhiều năm xa cách, không tránh khỏi hồi hộp.

– Cứ bình thường thôi. Ổn mà.

Trần Thiên Hương lên tiếng, trấn an người đang nắm chặt tay mình kia.

Bước vào trong phòng, một người đàn ông đứng tuổi đã chờ sẵn bên trong. Vừa nhìn thấy hai cô gái trẻ bước vào, người đàn ông vội vàng đứng dậy, ánh mắt dán chặt trên người Vũ Hương Ly. Tuy hai cô gái xinh đẹp, lại có dáng vẻ xấp xỉ nhau, nhưng chỉ cần nhìn một cái, Vũ Khánh có thể nhận ra ngay đâu là con gái mình.

– Hương Ly.

Người đàn ông xúc động nói, nhưng cũng không dám đến mà ôm lấy con gái vào lòng, chỉ sợ mình quá hàm hồ. Vũ Khánh chỉ muốn đến ôm lấy con gái mà xin lỗi, cầu mong sự tha thứ của nó, nhưng ông không dám, một phần vì sợ Vũ Hương Ly sẽ khước từ, một phần nữa, lại vì lòng tự trọng.

Trần Thiên Hương quan sát Vũ Khánh, tỉ mỉ đánh giá, một thân là quần áo sang trọng, dáng người cao ráo, dù đã ở độ trung niên, nhưng không có dấu hiệu phát tướng, mà lại rất rắn chắc, trông rất phong độ. Mái tóc đã chớm bạc, nhưng không che đi được vẻ lịch lãm. Trần Thiên Hương dám chắc, bố của Vũ Hương Ly hồi trẻ là một người vô cùng tuấn tú, có khí chất. Người như vậy lại có thể đối xử với vợ con thế nào?

Trần Thiên Hương nhìn sang, thấy Vũ Hương Ly không nói gì, chỉ đứng im lặng, tay vẫn nắm lấy tay mình. Liền mở lời giúp.

– Cháu chào bác, cháu là bạn của Hương Ly, trước hết ta ngồi xuống nói chuyện đã, được không ạ.

– À, chào cháu, được được, mời cháu, con cũng ngồi xuống đi.

Vũ Khánh nhìn sang Trần Thiên Hương, vội vội vàng vàng khách khí mời ngồi.

Trần Thiên Hương giúp Vũ Hương Ly kéo ghế ngồi, nhưng vẫn thấy cô đứng yên, không một chút xê dịch, ánh mắt nhìn Vũ Khánh, nhưng rất chung chung, khiến cho Trần Thiên Hương không thể đoán được Vũ Hương Ly có thái độ gì đối với bố cô ấy? Giận, nhớ, vui mừng hay chán ghét?

Trong lòng Vũ Hương Ly thực sự không nghĩ được bây giờ nên làm gì, trong lòng ghét người đàn ông trước mặt này, nhưng khi gặp mặt, lại không thể phát ra được một chút hận ý. Nghe được Vũ Khánh gọi tên mình, lại nghe được ông ta nói tiếng “con”, trong lòng cảm thấy thật buồn.

– Ly, ngồi xuống.

Trần Thiên Hương kéo kéo tay Vũ Hương Ly, nhắc cô ngồi xuống. Vũ Hương Ly lúc này mới để ý, liền ngồi lên ghế đã được Trần Thiên Hương kéo sẵn.

– Hương Ly, con muốn ăn gì?

Vũ Khánh lấy lòng nói, năm năm không gặp con gái, thật ra có rất nhiều chuyện để nói, ông rất muốn cùng Vũ Hương Ly trò chuyện, nhưng trước tiên phải tìm cách xin lỗi đã.

– Ăn gì cũng được.

Vũ Hương Ly từ đầu đến giờ bấy mới mở miệng nói được một câu. Ngữ khí không nặng không nhẹ.

– Ừ vậy để bố gọi.

– Chị muốn ăn gì?

Vũ Hương Ly quay sang hỏi Trần Thiên Hương, mình có thể tùy, nhưng Trần Thiên Hương sao có thể tùy được.

Vũ Khánh ngạc nhiên, con gái mình đối với cô gái này có vẻ rất thân thiết, ngay từ đầu đến đã nắm tay nhau.

– Phải, cháu gọi món đi.

– Cứ theo ý bác, cháu sao cũng được ạ.

Trần Thiên Hương khách khí. Vũ Khánh cũng gật đầu, liền cho phục vụ mang đồ ăn lên.

– Hương Ly, con mấy năm nay sống có tốt không?

– Tốt ạ.

Vũ Hương Ly được hỏi, liền hơi cúi đầu xuống trả lời. Vũ Khánh nghe được câu trả lời của con gái, dù không có xưng con, nhưng trả lời lại lễ phép, trong lòng không khỏi sung sướng, như vậy nghĩa là Vũ Hương Ly đối với mình vẫn còn tôn trọng.

– Còn cháu là...?

Vũ Khánh đã đọc báo, tất cả tin tức liên quan đến Vũ Hương Ly ông đều đọc, đương nhiên là biết chuyện bê bối dạo gần đây của con gái, nhưng mối quan hệ giữa con gái và cô gái ấy, ông vẫn không thể tin cho lắm. Hôm nay gặp mặt, hình như tin tức kia cũng không sai lắm.

– Cháu tên là Trần Thiên Hương, là bạn của Hương Ly.

Trần Thiên Hương giới thiệu, nhưng chỉ dám nói là bạn.

– Là người yêu, không phải bạn.

Vũ Hương Ly lên tiếng, Trần Thiên Hương ngại cái gì? Sau này đi đâu cũng phải giới thiệu là người yêu cho em.

– Há? Ừm.

Vũ Khánh ngạc nhiên, ông không tin được con gái mình lại có thể nói ra được lời này. Thế nhưng Vũ Khánh là người không quá câu nệ mấy chuyện này, cho nên cũng không quá cảm thấy kì lạ, ông vốn là người sống rất thoáng. Thêm nữa, là ông đã vứt bỏ vợ và con gái nhiều năm, con gái ông sống được đến bây giờ, xinh đẹp, cuộc sống ổn thỏa, nó muốn làm cái gì, yêu ai, lấy ai ông làm sao có quyền có ý kiến. Bây giờ, chỉ xin tha thứ thôi đã là điều khó khăn rồi.

– Đạo này, bố sống có tốt không? Di hai khoẻ không?

Vũ Hương Ly xoay xoay chiếc ly trên bàn, băng quơ hỏi. Thực sự cô không hiểu mình nghĩ gì, nhìn ông ta mặc sang trọng, ăn com đắt tiền thì đương nhiên là sống tốt rồi, còn người đàn bà kia là người phá vỡ gia đình cô, hận còn chưa hết lại đi hỏi thăm sức khoẻ bà ta. Vũ Hương Ly bởi vì không có chuyện gì để nói, nên mấy câu hỏi này nói ra không quan tâm cho lắm.

Về phần Vũ Khánh, Vũ Hương Ly gọi ông ta là bố, lại hỏi thăm sống có tốt hay không, trong lòng vô cùng vui mừng.

– Bố vẫn bình thường, chỉ là, mấy năm qua để mẹ con con đi bố vô cùng áy náy, bố xin lỗi, bố chỉ mong con tha thứ cho bố.

Vũ Khánh nói xong liền ho khan, liền ngay lập tức lấy khăn tay che lên miệng, khó khăn thoát ra từng tiếng ho. Nhìn bộ dạng này khiến Vũ Hương Ly thực sự mềm lòng, so với năm năm trước nhìn Vũ Khánh già đi nhiều, không còn vẻ đáng sợ như lúc ông ta đuổi mẹ con cô đi nữa, cũng không còn vẻ đào hoa trước đây. Nhìn Vũ Khánh bây giờ phong độ, nhã nhặn, trông giống một người bố hơn.

– Dù sao cũng là bố, con không có giận bố. Bố đã phạm sai lầm lớn, con chỉ mong từ giờ về sau bố sẽ ăn năn, dù con có tha thứ cho bố, nhưng chưa chắc mẹ đã đồng ý. Như thế thôi, con cũng không có gì để nói với bố nữa. Bố sống ổn thì tốt rồi.

Hương Ly nói xong liền đứng dậy khỏi ghế. Rồi khỏi phòng. Trần Thiên Hương thấy người kia vội vội vàng vàng bỏ đi liền đứng dậy, cúi đầu chào Vũ Khánh.

– Chào bác, cháu đi trước.

– Giám đốc Hương.

Trần Thiên Hương toan định đi nhưng nghe thấy Vũ Khánh gọi lại dừng lại.

– Sao bác biết được?

– Bác biết cháu, danh tiếng của cháu trên thương trường bác được nghe rồi. Cũng đã nhìn thấy cháu trong buổi tiệc các doanh nhân. Vừa nãy hỏi cháu chỉ là chút hình thức thôi.

– Vâng, có chuyện gì không ạ?

– Bác biết bác thật tệ bạc, cháu thân thiết với Hương Ly, có lẽ cũng biết được phần nào. Bác nói điều này có thể cháu sẽ nghĩ bác là kẻ mặt dày, nhưng bác chỉ muốn nhờ cháu, giúp bác khuyên bảo Hương Ly, mong nó có thể cho bác có cơ hội bù đắp, hôm nay nó nói tha thứ cho bác, nhưng bác biết trong lòng nó còn vương mắc.

Trần Thiên Hương thấy sự thật lòng hiện rõ trên khuôn mặt Vũ Khánh, rõ ràng người này đã thật sự hối hận. Giúp Hương Ly nhận lại được người thân cũng không có gì không tốt cả.

– Được ạ, cháu cũng thực sự mong muốn hai bố con được đoàn tụ, không còn vương mắc, bác yêu Hương Ly và cảm thấy có lỗi như vậy, cháu biết cô ấy đã mềm lòng. Cháu sẽ cố gắng. Bác yên tâm.

Trần Thiên Hương mỉm cười, sau đó liền rời đi. Vũ Khánh nghe được câu nói của Trần Thiên Hương, cũng hơi nhẹ lòng một chút. Chỉ ít cô gái này có phân lượng lớn trong lòng Vũ Hương Ly, lời nói của Trần Thiên Hương nhất định khiến Vũ Hương Ly phải suy nghĩ, nhờ Trần Thiên Hương, có lẽ con gái ông sẽ tha thứ, sau này bố con lại có thể được như cũ.

Trần Thiên Hương chạy nhanh theo Vũ Hương Ly, ra đến garage, đã thấy thân ảnh xinh đẹp kia ngồi sụp xuống gần ô tô mà khóc, may mắn là ở đây bây giờ không có ai. Trần Thiên Hương liền đến gần, ngồi xuống theo, kéo Vũ Hương Ly ôm vào ngực.

– Có phải gặp bố vui quá nên khóc không?

Trần Thiên Hương nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc người đang khóc nức kia, cho đến khi cảm nhận nước mắt cô ấy thấm ướt cả áo sơ mi trắng của cô rồi. Mới nhẹ nhàng nói tiếp.

– Chị cứ nghĩ bố của Hương Ly là người xấu, ai ngờ gặp lại là người tử tế như vậy. Ai cũng có sai lầm trong đời, cũng không phải mong muốn như vậy. Nếu được lựa chọn, ai lại chọn mình trở thành người xấu bỏ vợ bỏ con đâu. Chị biết, tự nhiên bắt em phải tha thứ cho người đã bỏ mặc mẹ con em nhiều năm, em chưa thể chấp nhận được, Hương Ly của chị cũng có cảm xúc mà. Thế nhưng em cũng nói đã tha thứ cho bố, vậy sau này cứ bình thường lại, để ông ấy bù đắp cho em, như thế mẹ ở trên kia cũng sẽ được khuây khoả..

Trần Thiên Hương nhẹ nhàng nói, từng chút từng chút một giảng giải cho người kia. Vũ Hương Ly ngẩng mặt, đem khuôn mặt ướt đầm đối diện với mặt Trần Thiên Hương. Nhìn vào đôi mắt đầy lệ kia, Trần Thiên Hương cũng không khỏi đau lòng.

– Mẹ em sẽ thực sự khuây khoả ạ?

Vũ Hương Ly hiện tại như đứa trẻ, sau khi nói tha thứ cho bố, lại chạy đi khóc tới đầm đìa, bởi vì cô lo, cô lo lắng vô cùng, ngộ nhỡ mình tha thứ cho bố, nhưng mẹ lại không muốn như vậy thì sao? Mẹ chết đau khổ như vậy, cũng là vì hận bố, có lẽ tới bây giờ cũng chưa hết hận. Nếu mẹ nhìn thấy mình tha thứ cho bố, mẹ sẽ khuây khoả được ư?

– Đúng thế, mẹ em nếu có hận bố em, cũng không bao giờ muốn em phải hận ông ấy giống mẹ. Em bây giờ không còn người thân, nếu như có bố thương yêu bảo bọc, mẹ em cũng sẽ yên tâm. Chị Hương chắc vậy.

– Em chỉ cần có chị Hương, chị là người thân của em, cũng sẽ bảo bọc em. Như vậy mẹ sẽ yên tâm.

Vũ Hương Ly nghĩ, chỉ cần nói tha thứ cho bố, sau đó sau này không cần gặp nữa, ông ấy sống tốt là được rồi. Gặp lại lần nữa chỉ làm mình thêm khó xử. Người thân? Chỉ cần có Trần Thiên Hương là đủ rồi.

– Đâu ra cái suy nghĩ trẻ con như thế. Chị với bố em không giống nhau, tình yêu với tình phụ tử phải khác nhau. Chị hiện tại ở cạnh em, nhưng sau này chưa chắc đã thế, còn bố em, là máu mủ, sau này dù thế nào cũng sẽ vẫn là bố. Em có thể tìm thấy cả trăm Trần Thiên Hương yêu em, nhưng không thể tìm được người bố thứ hai.

– Sao sau này lại không ở cạnh em? Chị lại bỏ em à?.

Vũ Hương Ly đặc điểm khóc lóc này có chút giống Trần Hà My. Nhưng bây giờ khóc không phải là vì đau khổ như lúc nãy nữa, mà là chuyển sang ăn vạ.

– Chị chỉ nói để em hiểu thôi mà. Có phải thật đâu.

Trần Thiên Hương đau đầu, biết mình câu này nói nhầm rồi. Mà Vũ Hương Ly cũng thật là, đang nói đến chuyện bỏ con như thế, nhưng nghe thấy mình nói sau này rồi xa một cái lại chuyển ngay sang ăn vạ được. Thế mới biết trong lòng Vũ Hương Ly, Trần Thiên Hương quan trọng như thế nào, dù có chuyện gì xảy ra, trong trường hợp nào đi nữa cũng đặt Trần Thiên Hương lên đầu.

– Chị bảo sau này không ở cạnh em nữa còn gì.

Vũ Hương Ly đang khóc nức lại chuyển sang oà thành tiếng. Trần Thiên Hương phát ngán đứa trẻ hai mươi hai tuổi này rồi.

– Chị chỉ nói thế để em thấy bỏ quan trọng như thế nào thôi, ai bảo sẽ bỏ em mà khóc như trời sập thế? Thôi được rồi, đi về, úp mì cho mà ăn.

Trần Thiên Hương đứng dậy, kéo tay người đang ngồi xụp kia đứng dậy theo, sau đó lấy tay lau sạch nước mắt trên mặt Vũ Hương Ly, thực ra cô cũng có khăn tay, nhưng đối với người này cứ dùng cơ thể thì tốt hơn. Vũ Hương Ly này, có lẽ bỏ mắt cũng sẽ không đau khổ bằng bị Trần Thiên Hương bỏ. Đây là đùa vui mà nói thôi. Cũng thấy tình yêu của Vũ Hương Ly dành cho Trần Thiên Hương là to lớn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chap 33

Đúng như dự định, tám giờ sáng nay tổng giám đốc và Vũ Hương Ly đã có mặt tại bờ biển.

– Chị, bây giờ đi ăn sáng đi.

– Ừ, em muốn ăn gì?

– Ăn gì cũng được, chọn đại một cái, sau đó chúng ta đi dạo biển.

Vũ Hương Ly phấn khích nói, nghĩ đến ba ngày được ở cạnh Trần Thiên Hương, không có phút nào không cạnh nhau, nghĩ tới đã thấy vui rồi. Cứ từ từ tận hưởng.

Trần Thiên Hương theo yêu cầu, đưa Vũ Hương Ly đi ăn sáng. Sau một lúc đánh nhanh diệt gọn, cuối cùng cũng xong bữa sáng.

Trên bờ biển vắng người, chỉ có Trần Thiên Hương nắm tay người yêu xinh đẹp bước đi. Sóng đánh nhẹ vào bờ, phủ lên hai đôi chân trần xinh đẹp, Vũ Hương Ly thích thú nhìn sóng đánh, sau đó còn bày trò rù Trần Thiên Hương chơi, cứ có sóng đánh đến thì nhảy lên. Đến khi chơi phát chán rồi lại bỏ tay Trần Thiên Hương ra, chạy dọc bờ biển tìm vỏ ốc. Vũ Hương Ly chính xác là đứa trẻ lần đầu tiên được đi biển, rất năng động, nhìn đến cái gì cũng cười. Nhặt được một cái vỏ ốc liền đưa lên tai nghe, sau đó cười rộ lên, dù sao vui nhưng không hề quên Trần Thiên Hương, liền cầm vỏ ốc chạy tới bên tổng giám đốc, áp vào tai người kia.

– Nghe đi, giống tiếng sóng phải không chị.

Vũ Hương Ly nhìn gương mặt đang chú ý lắng nghe của người kia vô cùng thích thú, liền hôn lên má người kia một cái. Trần Thiên Hương không chịu thua kém, kéo cổ người kia lại, tặng cho một nụ hôn nồng nhiệt. Cảnh tượng rất đẹp đẽ, trên bờ biển trắng, sóng đánh nhẹ nhẹ, có hai người đang hôn nhau. Giờ có nói gì đi nữa cũng bằng thừa.

Tối, Trần Thiên Hương đặt một bàn ăn tại một nhà hàng lớn gần bờ biển. Bàn ăn ở một góc riêng, nhìn ra xa có thể thấy được biển về đêm, nói chung là rất thơ mộng, cũng có thể gọi là lãng mạn đi. Tổng giám đốc còn chu đáo cho chuẩn bị hoa hồng. Đương nhiên, không gian riêng thì không thể thiếu hoa hồng và rượu vang.

Vũ Hương Ly nhìn thấy bàn ăn Trần Thiên Hương chuẩn bị sẵn, có hoa hồng, nến thơm, rượu vang. Những thứ này không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng Trần Thiên Hương lại có thể là người lãng mạn như vậy sao?. Vũ Hương Ly thầm nghĩ.

– Cũng không biết giám đốc lại là người biết lấy lòng phụ nữ như thế này.

Vũ Hương Ly đùa vui nói, cũng không biết cách lấy lòng này chỉ xảy ra với mỗi mình cô. Nếu không phải là Vũ Hương Ly quyến rũ Trần Thiên Hương, thì giám đốc đến nay vẫn chỉ có đàn ông theo đuổi lấy lòng bằng cách này thôi, đâu có chuyện đi lấy lòng người phụ nữ khác.

– Nói như chị là đàn ông trắng hoa ý.

– Không không không, giám đốc Hương là một người rất xinh đẹp. Tự nhiên em cảm thấy, yêu chị còn tốt hơn yêu nhưng người đàn ông khác. Có người đàn ông nào lại vừa mềm mại vừa chu đáo như thế đâu.

– Ừ đương nhiên, càng ngày sẽ càng biết chị tuyệt vời mà.

Trần Thiên Hương đùa vui nói, có lẽ là do ở chung với Vũ Hương Ly đã lâu, lấy được bản tính thích tự khen bản thân của người kia.

– Chị càng ngày càng thích nói chuyện giống em. Haha

– Uống rượu nhé.

Trần Thiên Hương rót một chút rượu vào ly, nhìn dòng rượu đỏ sóng sánh vô cùng đẹp mắt.

– Vâng, phải uống chứ.

Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly đang vui vui vẻ vẻ uống rượu, liền có một cô gái bước đến. Cô gái đáng người rất đẹp, so với người mẫu có phần ngang ngửa, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, tự nhiên đặt tay lên vai Trần Thiên Hương.

– Thiên Hương đây phải không, đã lâu lắm rồi không gặp.

– Ô, Hà à? Cậu cũng ăn tối ở đây sao?

Trần Thiên Hương gặp được người quen liền đứng dậy chào hỏi. Vũ Hương Ly trông thấy một màn bắt tay đầy thân mật sinh ghen. Chỉ là bạn bè thôi mà, có cần phải thân mật vậy không?

– Phải, tớ đi du lịch một mình, tối nay đến đây ăn tối, ngồi ở kia lâu rồi, lúc này nhìn thấy cậu, bây giờ mới dám đến nhận, là Thiên Hương thật. Haha

Cô gái xinh đẹp này tên Nguyễn Thái Hà. Xem cách nói chuyện có vẻ quan hệ khá tốt với Trần Thiên Hương. Bộ vậy cô ta mặc cũng thuộc loại hàng hiệu, xem ra là người có thân thế tốt, Vũ Hương Ly tí mỉ đánh giá. Trần Thiên Hương hình như quan hệ toàn với tầng lớp thượng lưu.

– Đây là?

– Giới thiệu với cậu, đây là Hương Ly.

Trần Thiên Hương mỉm cười nói.

– Ô, chào cô, tôi là Thái Hà, bạn học cùng đại học với Thiên Hương.

Nguyễn Thái Hà đọc tin tức, thấy Trần Thiên Hương có quan hệ với cô diễn viên nổi tiếng này, xem ra là phải rồi. Nhưng cũng tế nhị không hỏi ra. Nguyễn Thái Hà đưa tay ra, có ý định muốn bắt tay, Vũ Hương Ly cũng lịch sự đưa tay ra, nắm lấy bàn tay người kia.

– Vâng, chào chị, nếu là bạn của chị Hương thì em cũng phải xưng hô cho phải phép.

– Cậu ăn một mình à? Nếu không chê thì ngồi chung với bọn mình đi.

Trần Thiên Hương hoà nhã nói. Vũ Hương Ly ở bên cạnh chỉ mong muốn người kia không nhận lời mà rời đi.

– Được không?

– Tất nhiên.

Nguyễn Thái Hà đi ăn một mình, được Trần Thiên Hương mời ăn cùng đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Bữa tối có thêm người ngoài liền có thêm tiếng nói. Thế nhưng Nguyễn Thái Hà đến, biến bữa tối lãng mạn của Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly thành buổi nói chuyện ôn lại kỉ niệm cũ.

– Thiên Hương, dạo này xem mọi người nói, có vẻ cậu rất thành công nhì, bộ sản phẩm mới thật đẹp, tớ cũng đặc biệt mua một bộ đấy.

– Thật à? Haha, cảm ơn cậu, cũng do may mắn thôi. Còn cậu thì sao? Dạo này thế nào?

Trần Thiên Hương vui vẻ nói chuyện với Nguyễn Thái Hà, không để ý đến Vũ Hương Ly ngồi một bên đang dùng ánh mắt hờn dỗi nhìn mình. Vũ Hương Ly nhìn sang Nguyễn Thái Hà, chỉ muốn tìm cách đuổi người kia đi, tự nhiên đến rồi ngồi xuống cùng ăn, thật là phá đám mà. Vũ Hương Ly không có

hào cảm với người này.

- Chán lắm, công việc thì cũng ổn, nhưng hiện tại vẫn đang đơn thân. Không tìm ra ai tốt để nương tựa cả.
- Cậu xinh đẹp lại giỏi giang thế, có mà đầy người xếp hàng theo đuổi đấy.
- Nhưng trong số đấy lại chẳng có ai làm tớ thích cả.
- Cậu đấy, mắt đặt cao hơn trán, tiêu chuẩn của cậu rõ cao, làm sao chẳng không kiếm được người vừa ý.

Trần Thiên Hương vui vẻ tán gẫu.

- Tiêu chuẩn của tớ làm sao mà cao, chỉ cần một người hiền lành, thành đạt, điển hình như Thiên Hương đấy.

Nguyễn Thái Hà nói đến đây làm Vũ Hương Ly đang ngồi một bên uống rượu suýt phun ra. Ai cho cô lấy Thiên Hương nhà tôi ra làm mẫu chứ? Tưởng người như chị ấy dễ kiếm lắm chắc? Mà cũng cấm cô không được có ý với chị Hương. Mấy lời này Vũ Hương Ly chỉ muốn đem ra phun vào mặt Nguyễn Thái Hà, nhưng lại chỉ có thể giữ kín ở trong lòng.

- Hahaa, cậu lúc nào cũng đánh giá cao tớ.

Nguyễn Thái Hà thấy Trần Thiên Hương rõ ràng hiểu ý mình nói, thế nhưng lại tỏ ra bình thường liền nói tiếp.

- Còn cậu thì sao? Bao giờ định cho tớ ăn cỗ thế?

Trần Thiên Hương nghe câu này, e ngại nhìn sang Vũ Hương Ly, chỉ một động tác rất nhỏ, nhưng bị Nguyễn Thái Hà nhìn ra hết.

- Chắc cũng phải một thời gian nữa. Haha.

Trần Thiên Hương cười trừ, không biết nên trả lời như thế nào nữa.

- Mà, cậu biết bố tớ nói gì không? Hôm nọ bố tớ bảo, nếu không tìm được người đàn ông nào vừa ý để lấy thì cứ lấy Thiên Hương đi, vừa tài giỏi vừa thành đạt. Cậu thấy không, bố tớ ưng cậu đấy, có muốn làm con dâu nhà này không?

Nguyễn Thái Hà lại tiếp tục đùa vui nói. Trần Thiên Hương càng nghe càng thấy ngượng, bố của Nguyễn Thái Hà lại nói với con gái được những lời như thế sao?

- Bố cậu khéo đùa thật, cũng lâu rồi không vào thăm bác ấy. Cậu có về nhớ nhắn bố cậu có tớ hỏi thăm nhé.

Trần Thiên Hương đánh trống lảng sang chuyện khác, để ý Vũ Hương Ly ở bên cạnh, có lẽ ghen cũng đã đến đỉnh điểm, nếu còn tiếp tục chủ đề này nữa chỉ sợ chút nữa sẽ xảy ra chuyện mất. Nguyễn Thái Hà quan sát ánh mắt Trần Thiên Hương nhìn Vũ Hương Ly, cộng thêm lời nói đánh trống lảng vừa rồi, đoán chắc một trăm phần trăm hai người này là có quan hệ tình cảm. Lại thấy Vũ Hương Ly đối với mình toả ra đầy sát khí. Hừm, nếu như trước đây tôi có ý định theo đuổi Trần Thiên Hương từ sớm thì bây giờ đảm bảo không đến lượt cô đâu. Nguyễn Thái Hà khinh bỉ nghĩ.

- Ủ, tớ sẽ nói.

Phục vụ mang đồ ăn lên, bày ra bàn toàn những món ăn trông cực kì đẹp mắt, khẳng định được làm rất công phu, nhìn một cái là biết toàn những món đắt tiền. Nguyễn Thái Hà thầm nghĩ, Trần Thiên Hương cũng thật đáng nể, còn cặp kè được cô diễn viên xinh đẹp như thế này, chắc chắn đã tiêu tốn kha khá tiền. Nhưng mà cô không biết, chính xác là Vũ Hương Ly lao tâm khổ tứ bám theo quyền rũ, ăn không ít bặt tai mới có thể cho cô xem cảnh hai người “cặp kè” như thế này.

- Nay, cậu ăn đi.

Nguyễn Thái Hà gấp đồ ăn bỏ vào bát Trần Thiên Hương, không quên khuyến mại một nụ cười xinh đẹp. Vũ Hương Ly không tin vào mắt mình nữa, đâu ra cái kẻ mặt dày như thế này chứ? Phá đám không nói, lại còn tự nhiên như thế cô ta là người mời bữa tối này vậy. Thực ra hành động của Nguyễn Thái Hà cũng không đến mức quá thể, thế nhưng vì Vũ Hương Ly có ác cảm với người này, cho nên cô ta làm cái gì cô cũng đều cảm thấy chướng mắt.

Trần Thiên Hương nhìn sang Vũ Hương Ly, bắt gặp ánh mắt người kia cũng đang nhìn mình, liền cười nhẹ một cái, điệu cười như thể muốn nói “không phải chị muốn thế đâu”. Trong lòng Trần Thiên Hương có chút khốn khổ, lâu không gặp cũng quên mất Nguyễn Thái Hà là người tự nhiên như thế nào. Ngày trước có lần cô ấy ôm và hôn vào má mình ngay giữa công trường đại học vì lời thách đố của mấy người bạn, mà hôn xong vẫn rất tự nhiên như thể chưa có gì xảy ra, trong khi cô đã sấm đỏ mặt tía tai. Hiện tại Nguyễn Thái Hà lại tự nhiên thể hiện như thế, Vũ Hương Ly lại có cái tính ghen ghét so với Hoạn Thư chỉ có bằng không có kém. Thật khiến Trần Thiên Hương phải đau đầu đau má.

- Chị, món này ngon.

Vũ Hương Ly không chịu thua kém, cũng gấp đồ ăn cho Trần Thiên Hương, ánh mắt nhìn về phía Nguyễn Thái Hà như khiêu chiến. Cô tưởng cô gấp được mà tôi không gấp được à?

Hai người Vũ Hương Ly và Nguyễn Thái Hà cứ thay nhau gấp, gấp qua rồi gấp lại, tất cả đều đặt vào bát Trần Thiên Hương, cho đến khi đã gần đầy,

giám đốc mới dám mở lời.

– Được rồi, tôi có thể tự ăn mà, hai người cứ tự nhiên đi.

Cuối cùng, dẫu có mãi thì Vũ Hương Ly cũng kéo được Trần Thiên Hương ra khỏi nhà hàng, không cho tiếp xúc cùng cô gái vô duyên có thừa kia nữa. Nghĩ mà tức chết mà.

Về đến khách sạn, Vũ Hương Ly không thay quần áo, trực tiếp nằm lên giường, quay mặt về một phía, không thèm nhìn Trần Thiên Hương.

– Này, em không đi thay đồ à?

Trần Thiên Hương vỗ vỗ vào cánh tay người kia, nhưng Vũ Hương Ly lại nhích ra xa một chút.

– Sao thế? Chị có làm gì em đâu.

Trần Thiên Hương biết Vũ Hương Ly vì chuyện gặp Nguyễn Thái Hà ở nhà hàng mà giận dữ, nhưng cũng đâu phải cô muốn thế.

– Này, Ly ơi.

Vũ Hương Ly thấy Trần Thiên Hương cứ nhan nhản bên tai liền ngồi bật dậy, nhéo mạnh vào hai má Trần Thiên Hương, vừa nhéo vừa quát.

– Ly Ly Ly cái gì, chị là cái đồ đáng ghét, ai bảo chị cho cái đồ tự nhiên vô duyên kia ngồi cùng chứ? Chị xem cô ta biến bữa tối của mình thành tiệc hàn huyên thấy vui không, em ghét cái cô Thái Hà gì gì đấy, còn ghét chị hơn, làm cái gì để người ta muốn chị làm con dâu. Đáng ghét, đáng giận.

Trần Thiên Hương bật cười thành tiếng, nhưng cũng không thể phủ nhận là Vũ Hương Ly véo đau quá. Đúng là tính tình trẻ con, tức giận không biết trút vào đâu liền nhéo má người khác. Liền ôm lấy eo người kia, hôn phớt một cái lên môi, sau đó nịnh nọt nói.

– Hương Ly của chị thật trẻ con, em so sánh với Thái Hà làm gì chứ? Chị Hương bảo sau này chỉ thích em em còn lo lắng ghen tuông làm cái gì, coi như tối nay chị mời cô ấy ăn là sai, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà, chị sẽ đền bù cho em. Được không?

Vũ Hương Ly đang tức giận, nhưng bừa nghe lời đường mật của Trần Thiên Hương một cái thì hết giận ngay lập tức. Có chăng do giám đốc quá giỏi nịnh, hay là tại Vũ Hương Ly quá dễ dụ?

– Nói thế còn được đấy, giám đốc, lấy đồ ngủ cho em thay đi.

Vũ Hương Ly hết giận, lại quay qua làm nũng sai bảo Trần Thiên Hương, mà giám đốc lại vui vui về về đi lấy đồ ngủ. Trần Thiên Hương càng ngày càng dễ sai bảo nha.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chap 34

– Ừm.

Sáng sớm, Vũ Hương Ly cựa mình tỉnh dậy, nhìn sang bên cạnh liền thấy trống trơn, cũng không còn hơi ấm thì giật mình bật dậy.

– Chị

Câu đầu tiên là gọi, thế nhưng không có ai đáp trả. Vũ Hương Ly có chút hoang mang, Trần Thiên Hương đi đâu? Sáng sớm đã đi như thế?

– Chị Hương.

Vũ Hương Ly chạy vào phòng tắm, thấy đồ ngủ của Trần Thiên Hương trong giỏ đồ bẩn, khẳng định đã ra ngoài rồi. Vũ Hương Ly nhanh chóng lấy điện thoại gọi cho Trần Thiên Hương, nhưng lại bất chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại của người kia trong phòng. Vậy là không mang điện thoại theo. Làm cái gì mà sáng sớm ngày ra đã ra ngoài, lại còn không mang theo điện thoại nữa. Vũ Hương Ly tùy tiện làm vệ sinh cá nhân, sau đó thay quần áo rồi ra khỏi phòng đi tìm Trần Thiên Hương. Đi quanh khách sạn nhưng không thấy bóng người kia đâu, ghét thật, Vũ Hương Ly ghét nhất những lúc không thể xác định được vị trí của Trần Thiên Hương.

– Sao lại có hứng gọi tớ đi dạo biển sáng thế này?

Trần Thiên Hương hỏi Nguyễn Thái Hà. Thực ra sáng nay Nguyễn Thái Hà nhắn tin, rủ mình đi dạo biển. Trần Thiên Hương dậy sớm, mà cũng không thể ngủ tiếp được nữa, nhìn sang Vũ Hương Ly vẫn còn đang say ngủ không nhớ đánh thức nên nhẹ nhàng rời đi, cũng quên không mang theo điện thoại.

– Tớ chỉ thấy sáng trong lành thế này, muốn đi dạo biển một chút để hít không khí nhưng không có ai đi cùng, tự nhiên nghĩ đến Thiên Hương nên mới rủ ra.

– Ừ.

Trần Thiên Hương mỉm cười gật đầu, nghe lí do có vẻ hợp lí.

– Cô gái đi cùng cậu tối qua đâu?

– À, Hương Ly đang ngủ, tớ dậy, không đánh thức cô ấy.

– Hai người ở chung?

– Ừ.

– Vậy cậu với cô ấy là quan hệ tình cảm?

– Đúng, là quan hệ tình cảm.

Trần Thiên Hương mỉm cười đáp, bây giờ không cần phải dấu diếm gì cả.

– Tớ đọc tin, cũng không nghĩ Thiên Hương như vậy. Người phụ nữ hoàn hảo như cậu, có thể thế sao?

– Như vậy là như thế nào? Phụ nữ như thế nào thì chung quy vẫn là phụ nữ thôi. Gặp được người phù hợp với mình, không có gì không thể cả.

Trước đây Trần Thiên Hương cũng từng nghĩ, tình yêu nghĩa là xuất phát từ một nam và một nữ, chân chính yêu nhau, như cô và Minh vậy. Nhưng sau khi gặp Vũ Hương Ly, người này đã cho cô biết, không chỉ nam và nữ mới là tình yêu, tình yêu có thể xuất phát từ bất cứ ai, chỉ đơn thuần là một người yêu một người. Không phân biệt gì cả.

– Nếu tớ biết trước Thiên Hương là người như vậy, nhất định sẽ cố gắng theo đuổi, nhưng lại sợ cậu từ chối, nghĩ tớ là kẻ lạ lùng, vậy nên..

Nguyễn Thái Hà mỉm cười nói.

– Cái này cũng không biết, có thể tùy từng người mà nên duyên thôi.

– Vậy nếu bây giờ theo đuổi, còn có thể kịp không?

Nguyễn Thái Hà ánh mắt chờ mong nhìn Trần Thiên Hương.

– Tớ có người phù hợp với mình rồi, còn cần gì ai theo đuổi. Cậu cũng đừng lãng phí thời gian.

Trần Thiên Hương cũng là không ngờ người bạn cũ này có thể có tình cảm như vậy, chẳng trách ngày trước cậu ta hay thích làm những hành động thân mật với mình.

– Ừ, có lẽ thế, xem ra tớ với Thiên Hương không thể có cơ hội, dứt duyên thật rồi.

– Sao mà dứt duyên, trước đây đều là bạn bè, sau này chúng ta cũng vẫn là bạn bè mà.

Nguyễn Thái Hà nhìn khuôn mặt xinh đẹp thanh nhã của Trần Thiên Hương, tại sao đã sớm ưng ý, lại không theo đuổi, bây giờ gặp lại, đôi ý cũng đã muộn rồi. Lòng tự nhiên thấy buồn buồn, mất mát.

– Vậy, cho tớ ôm Thiên Hương một cái, sau cái ôm này, tất cả tình cảm gì cũng đều chuyển thành tình bạn hết.

Trần Thiên Hương nghe xong hơi do dự, ôm sao? Nhưng thôi, có ôm một cái cũng không ảnh hưởng gì.

– Ừ.

Nguyễn Thái Hà được đồng ý, liền đưa tay vòng qua eo Trần Thiên Hương, trọn vẹn ôm lấy, con người này trước đây cô đã từng ôm qua nhiều lần, vẫn là như thế, mềm mại, thơm mát, làm người ta có cảm giác muốn động lòng. Chẳng trách mình mấy năm nay không tìm được người vừa ý, gặp ai cũng cảm thấy không đủ để động lòng.

Vũ Hương Ly xem trong điện thoại của Trần Thiên Hương, thấy tin nhắn của cô với Nguyễn Thái Hà, đọc xong liền hiểu ngay Trần Thiên Hương vì lí do gì mà đi sớm, cũng xác định được Trần Thiên Hương đang ở đâu, liền chạy ra bờ biển tìm. Cuối cùng, cũng tìm được, nhưng lại vô cùng bất ngờ, thấy thân ảnh kia đang cùng người khác ôm ấp. Vũ Hương Ly nhìn bóng lưng Trần Thiên Hương, lại thấy Nguyễn Thái Hà đang nhìn mình, trong lòng chợt cộm lên cảm giác khó chịu. Tại sao Trần Thiên Hương và người này lại ôm nhau.

Về phần Nguyễn Thái Hà, vừa nhìn thấy Vũ Hương Ly liền nói lỏng tay, đưa tay lên giữ lấy cần cổ Trần Thiên Hương, đôi ôm thành hôn. Trần Thiên Hương giật mình, đẩy Nguyễn Thái Hà ra, nhưng xem ra là không được, Nguyễn Thái Hà giữ chặt lấy, Trần Thiên Hương bây giờ giãy dụa, chỉ khiến người ngoài nhìn vào thấy cô giống như đang mãnh liệt tiếp hôn thôi.

Vũ Hương Ly xem đến đoạn này nước mắt khẽ rơi xuống. Nói dối, dễ tiện. Đem những từ xấu xa nhất gắn lên người Trần Thiên Hương. Đêm qua nói yêu thương cô nhất, sáng sớm lại có thể cùng người khác ôm hôn, miệng lưỡi đúng là chẳng bao giờ có xương, mà Trần Thiên Hương cũng là cái loại người này sao? Được rồi, cô xem đủ rồi, vậy là quá đủ rồi. Vũ Hương Ly xoay lưng, chạy thật nhanh, cô không muốn nhìn thêm cảnh hai người kia ôm hôn tình tứ nữa.

chát

Giây phút Vũ Hương Ly vừa quay đi, Trần Thiên Hương cũng dứt ra được khỏi nụ hôn, thẳng tay tát Nguyễn Thái Hà một cái, cũng không quên đưa tay lên lau miệng.

– Cậu làm cái quái gì thế?

Trần Thiên Hương tức giận nói.

– Xin lỗi, tại tớ không kiềm chế được.

– Được, vậy sau này chúng ta vẫn cứ là bạn bè, chào cậu.

Trần Thiên Hương chạy nhanh rời khỏi bờ biển. Trở về khách sạn. Vào đến phòng, thấy giường trống trơn. Có lẽ Vũ Hương Ly đã dậy rồi. Tự giác lên tiếng gọi.

– Hương Ly.

Trần Thiên Hương gọi xong, có chút gì đó hơi lạ, cứ như thể mình vừa làm chuyện xấu, lại trở về tìm Vũ Hương Ly, cảm giác như mình là kẻ phản bội vậy.

– Ly.

Gọi lần đầu không có tiếng trả lời, liền gọi lần thứ hai, cũng không có. Tự nhiên thấy lạ. Tim quanh phòng, cánh tủ quần áo mở, Trần Thiên Hương nhìn bên trong, chỉ còn lại quần áo của mình. Trong lòng có chút lo lắng, chẳng lẽ..

– Xin lỗi, cô có thấy một cô gái trẻ, trông rất xinh đẹp không?

Trần Thiên Hương trong lòng có chút khẩn trương hỏi lễ tân khách sạn.

– Là cô gái hôm qua đi với chị ạ?

Lễ tân đối với khách hàng đều nhớ mặt, đối với những khách đặt phòng vip, lại càng nhớ mặt.

– Phải phải, cô có thấy cô ấy đi đâu không?

– Vừa rồi cô ấy xách túi đi ra ngoài rồi ạ. Cô ấy nhờ tôi gọi taxi hộ mà.

– Cảm ơn cô, cho tôi trả phòng luôn.

Trần Thiên Hương nhanh chóng trả chìa khoá, sau đó rời khỏi khách sạn, lái xe trở về thành phố.

Vũ Hương Ly ngồi trên taxi, nước mắt từng giọt rơi xuống, trong lòng hết sức giận Trần Thiên Hương. Không bao giờ muốn gặp lại chị ta nữa, đã tin tưởng tới như vậy, mà lại ngang nhiên coi thường tình cảm của cô. Trần Thiên Hương thật tệ.

Về đến nhà, cô nhanh chóng bấm mã số để vào, sau đó thay đổi mã số nhà mình, tránh cho Trần Thiên Hương về mở được.

Trần Thiên Hương cũng về đến nơi, vội vội vàng vàng bấm chuông cửa nhà Vũ Hương Ly, cô đoán chắc chắn người này hiện tại chỉ có thể ở đây, Vũ Hương Ly rất ngại ra ngoài.

Vũ Hương Ly nghe tiếng chuông cửa dồn dập, trong lòng càng thêm hờn. Chị ta cũng biết là cô đã về nhà rồi cơ đấy, cũng cho là hiểu cô đi. Càng hiểu càng dễ lừa, đáng giận thật.

Vũ Hương Ly ngồi bó gối trên sàn, lưng dựa vào cửa, nước mắt vẫn vậy rơi xuống, rơi lên đầu gối, ướt một mảng quần loang lổ. Cô thật sự ghét Trần Thiên Hương, sao lại đi làm cái chuyện như thế? Ôm hôn người khác, rõ ràng là nói yêu cô mà. Vũ Hương Ly đã từ bỏ cả sự nghiệp, chấp nhận mọi người nói này nói nọ, không quan tâm chỉ để yêu cô, vậy mà cô cứ đường đường mật mật, sau lưng lại cùng người khác gian dâm. Nếu biết trước Trần Thiên Hương là cái loại người này, tôi nhất định không vì cô mà làm như thế. Nhưng cũng do tính nóng nảy của Vũ Hương Ly, chưa kịp hiểu sự tình đã vội hiểu lầm, khiến đau mình khổ người. Trần Thiên Hương bấm chuông không được liền đập cửa, Vũ Hương Ly nghe âm thanh phát ra thật tức tưởi, nhưng lại không thèm để ý, nhất định không mở cửa.

Tự nhiên Trần Thiên Hương cảm giác, gặp lại Nguyễn Thái Hà là một sai lầm, sáng nay nhận lời đi gặp cô ta cũng sai lầm, nói chung vì tính hoà nhã của mình mà có đủ thứ chuyện, sau này nhất định sẽ thay đổi, chỉ hoà nhã đối với một người. Còn lại, đều không cần. Nhưng điều cô quan tâm nhất bây giờ, là Vũ Hương Ly có thể mở cửa ra, cho cô có thể giải thích.

Vũ Hương Ly thấy cánh cửa thôi không kêu nữa vô cùng khó chịu, tại sao Trần Thiên Hương đập cửa cô cũng khó chịu, mà không đập cô cũng khó chịu? Đáng giận. Vũ Hương Ly chạy vào phòng ngủ, trùm chăn lên mà khóc, không muốn nghĩ đến Trần Thiên Hương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chap 35

Vũ Hương Ly sau một lúc khóc liên tiếp đi, ngủ tới tối mới thức dậy, đôi mắt xinh đẹp đã sưng lên, còn đỏ đỏ, trông vô cùng đáng thương. Ngồi bó gối trên giường, có cảm giác rất đói. Từ sáng tới giờ chưa ăn gì cả, dạ dày đã sớm trống rỗng. Nghĩ đến đây Vũ Hương Ly tự nhiên cảm thấy tủi thân. Hít một hơi thật sâu, nước mắt lại tự nhiên rơi xuống.

Vào phòng bếp, cô tìm xem còn thứ gì để ăn. Thế nhưng tủ lạnh, tủ đựng đồ đều trống rỗng. Thời gian này cô thường xuyên ăn ở nhà Trần Thiên Hương, phòng bếp nhà này sớm đã biến thành đồ cô rồi, lấy đâu ra đồ ăn.

Vũ Hương Ly rót một cốc nước lọc, nhắm mắt uống hết sạch. Sau đó ra sofa ngồi xuống, hoạt động cứ một mình diễn ra, cảm giác chán nản đến khó chịu, chẳng được một lúc bụng cô bắt đầu reo hò. Xem ra thực sự phải ra ngoài kiếm ăn rồi. Nhưng bây giờ, ra ngoài gặp Trần Thiên Hương thì tính sao đây? Vũ Hương Ly thực ra trong lòng cứng rắn, nói ghét Trần Thiên Hương, không muốn gặp lại nữa thế nhưng chỉ toàn là dối lòng, ngủ xong một giấc lại càng mềm lòng hơn. Bây giờ, chỉ sợ vừa gặp Trần Thiên Hương, nghe một câu cô ấy nói thì sẽ ngay lập tức lao vào lòng người kia mất. Nhưng thực sự cô vẫn không hiểu, tại sao Trần Thiên Hương lại ôm hôn Nguyễn Thái Hà chứ? Từ đây lại suy tính ra hai trường hợp, một là chị ta không thật lòng với cô. Mà nếu Trần Thiên Hương thật lòng, sao lại đi hôn người khác chứ? Nếu chị ấy không muốn, thì chẳng ai bắt được chị ấy làm gì cả, vậy thứ hai là.. bị cưỡng hôn?

Đến giờ này Vũ Hương Ly mới chịu suy nghĩ đến vấn đề một chút, lại muốn đi tìm Trần Thiên Hương hỏi cho ra lẽ. Mới ban sáng còn nghĩ không muốn gặp Trần Thiên Hương nữa, thật sự là không nên đưa ra quyết định khi đang xúc động mà.

Vũ Hương Ly tìm đến cánh cửa, mở ra, hướng phía nhà Trần Thiên Hương, thế nhưng vừa bước ra cửa liền nhìn thấy người kia ngồi ngoài từ khi nào.

– Ly..

Trần Thiên Hương thấy vừa nhìn thấy Vũ Hương Ly mở cửa, vô cùng vui mừng, muốn đứng dậy mà ôm lấy người kia ngay, nhưng do ngồi lâu quá, chân đã tê cứng, vừa đứng dậy liền ngã ngay xuống. Vũ Hương Ly thật nhanh đỡ được, đem người kia ôm vào ngực.

– Chị ở đây từ sáng đến giờ?

Nhìn thấy Trần Thiên Hương ngồi đây, thực sự trong lòng có chút vui, nhưng cũng vẫn rất giận. Nếu Trần Thiên Hương thực sự ở đây từ sáng tới giờ để chờ cô, sẽ khiến Vũ Hương Ly vô cùng động lòng.

– Ừ..ừ

Trần Thiên Hương trong tư thế này không được tự nhiên, ấp úng trả lời. Vũ Hương Ly liền ngay lập tức bỏ tay ra, thế nhưng vẫn cẩn thận để cho người kia đứng vững mới thả tay.

– Chị với cái cô Thái Hà kia là như thế nào?

Vũ Hương Ly khuôn mặt lạnh lùng hỏi, nghĩ đến cảnh tượng sáng nay, trong lòng rất rất khó chịu, cô muốn nghe câu trả lời từ Trần Thiên Hương.

Trần Thiên Hương sớm đã biết Vũ Hương Ly giận là vì chuyện này, nhưng ngồi ngoài cửa nghĩ ra cả trăm lí do cũng không biết nói ra sao cho phải.

– Cứ nói những chuyện xảy ra.

– Là.. là bị cưỡng hôn.

Trần Thiên Hương nói xong liền cúi mặt xuống, cảm giác có chút xấu hổ, cũng lo Vũ Hương Ly không tin mình, nhìn khuôn mặt vẫn lạnh băng của người kia, tim Trần Thiên Hương thót lên một nhịp, khuôn mặt như vậy, nhìn thật xa cách. Cô không muốn Vũ Hương Ly đối xử như thế với mình.

– Làm sao để em tin chị? Nhìn chị lúc đây giống như đáp trả nồng nhiệt lắm mà.

Vũ Hương Ly trong lòng hết sức khó chịu nói ra, đem những gì hôm nay mình nhìn thấy ra chỉ trích Trần Thiên Hương, thực ra cô tin Trần Thiên Hương, thế nhưng thực sự muốn xem bộ dạng giải thích của người kia trông như thế nào.

– Chị không có đáp trả, cũng không có ý hôn Thái Hà.

Trần Thiên Hương kịch liệt phản đối, cô không làm thế với Nguyễn Thái Hà, là cô ta bất thành lĩnh đang ôm lại chuyển sang làm như thế, trong lòng cô thực sự tôn trọng Vũ Hương Ly.

– Thế chị làm cái gì để người ta cưỡng hôn chị? Chị không biết đẩy ra à?

– Có đấy, nhưng mà..

Trần Thiên Hương ngập ngừng.

– Nhưng mà sao?

Vũ Hương Ly thực ra đã tin Trần Thiên Hương lâu rồi, kể từ khi cô ấy nói bị cưỡng hôn, cô tin. Nhưng lại có ý muốn chọc Trần Thiên Hương.

– Tại vì chị yếu, không đủ sức đẩy, được chưa?

Trần Thiên Hương bực mình nói, đúng là so với mọi người mình có yếu đuối hơn, không ngờ là cái sức khỏe đáng thất vọng này lại hại cô lâm vào tình cảnh chẳng ra đâu vào đâu, nhưng cũng đâu ai bắt Vũ Hương Ly phải moi ra để nói như vậy, thật xấu hổ, có lẽ sau này phải luyện tập nhiều một chút. Trần Thiên Hương đó là chỉ nghĩ duy nhất đến sự yếu đuối của mình, mà không hề biết đến, khí chất cao ngạo, cường thế của cô so với sức khỏe còn mạnh hơn cả trăm lần. Rõ ràng chỉ cần một cô gái đã có thể đè ép được Trần Thiên Hương, thế nhưng chỉ cần một ánh mắt của cô, cả trăm người đều phải cúi đầu, kể cả là nam hay nữ.

– Hahahaha..

Vũ Hương Ly khuôn mặt đang lạnh như băng liền cười rộ lên, lúc này với hiện tại thật khác nhau. Nhưng cũng thật buồn cười mà.

– Cười cái gì?

Trần Thiên Hương quay mặt đi chỗ khác, nhìn người kia cười thật khó chịu mà. Vũ Hương Ly thấy Trần Thiên Hương không nhìn mình nữa, liền đưa hai tay áp lên má người kia, xoay cho đối diện với mặt mình, mà, gương mặt Trần Thiên Hương bị ép nhẹ, đôi môi hơi chu lên, nhìn tổng giám đốc đáng yêu như thế này, Vũ Hương Ly làm sao có thể giận nữa đây?

– Không còn gì để nói với em à?

Trần Thiên Hương nhìn vào mắt người kia, khuôn mặt tự nhiên trở nên nghiêm túc.

– Xin lỗi, hôm nay chị đã đồng ý để Thái Hà ôm, nhưng sau đó là cô ấy hôn chị, chị không bao giờ muốn như thế. Chị biết em nhìn thấy đã buồn lắm, cũng tại chị vô dụng, đây cũng không nổi cô ấy ra, chị rất xin lỗi, từ lần sau không dễ dãi với bất kì ai nữa, đây là những gì chị muốn giải thích với em.

Vũ Hương Ly thấy khuôn mặt nghiêm túc của người kia, lời nói chân thành, cô biết Trần Thiên Hương không lừa dối mình, chỉ là tại vì lúc đó quá vội vã, chưa xem kĩ vấn đề đã bỏ đi rồi. Nhưng cũng có lẽ vì cô rất rất yêu thương Trần Thiên Hương, thế nên nhìn cô ấy với người khác thân mật mới quá xúc động mà bỏ đi. Trần Thiên Hương thật đúng là, không làm cho người ta giận quá được một ngày.

– Xin lỗi xuống để làm gì? Tốt nhất bây giờ chị nên đi nấu cơm tạ lỗi với em đi. Tại chị hết, bụng em kêu ầm ầm rồi.

Vũ Hương Ly hai bàn tay đang áp trên má người kia liền chuyển sang véo, cảm giác thật thích, Trần Thiên Hương tuy người hơi gầy gầy mảnh mảnh, nhưng má vẫn có da có thịt, lại mềm mềm mại mại, nhéo thật thích tay quá.

– Đây, đau..

Trần Thiên Hương thấy người kia càng véo càng thích, liền vỗ vỗ nhẹ vào tay, ý muốn hãy thôi véo đi.

Trần Hà My đưa môi mình tiến đến gần môi Nguyễn Hoàng Anh, sau đó nhẹ nhàng phủ lên. Hơi nhắm mắt lại, cảm nhận hương vị trên môi người kia.

Nguyễn Hoàng Anh lúc này đang ngủ, khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi đỏ mọng đang được Trần Hà My nhẹ nhàng hôn, trông giống như công chúa xinh đẹp ngủ trong rừng vậy.

Trần Hà My hôn lên, môi Nguyễn Hoàng Anh thật ngọt, vừa ngọt vừa mềm mại, giống như chíp chíp đường vậy. Trần Hà My lấy hết can đảm, cuối cùng hôm nay đợi Nguyễn Hoàng Anh ngủ rồi mới dám hành động. Quả thực mấy hôm nay cô rất ngại khi nhìn Nguyễn Hoàng Anh, càng nhìn ở cự li gần càng ngại, nhiều lúc nóng hết cả hai tai, lúc đó Nguyễn Hoàng Anh còn nói mặt cô bị đỏ. Sau đó cứ nhìn Nguyễn Hoàng Anh, chỉ muốn ôm lấy, nhìn thấy môi, vừa đỏ vừa đẹp, như môi Bạch Tuyết vậy, chỉ muốn hôn thử xem sao, nhưng nghĩ lại thấy mình kì quá, ôm còn được chứ hôn làm sao Nguyễn Hoàng Anh cho chứ, thế nên liền nghĩ cách hành động, hôm nay Nguyễn Hoàng Anh đi ngủ sớm, mới dám hôn trộm. Mà cái cô Tây này, ngủ cũng không ngáy một tiếng nào, thật khó đoán biết đã ngủ hay chưa, chờ mãi đến khi Nguyễn Hoàng Anh thở nhẹ nhẹ, đều đều, Trần Hà My mới cả gan làm chuyện này.

Nguyễn Hoàng Anh ngủ không bao giờ sâu, cô lúc nào cũng cảnh giác, cho nên thời điểm Trần Hà My đưa môi chạm đến, cô đã biết rồi, nhưng đôi mắt vẫn nhắm lại, muốn xem thử có thật mình đối với Trần Hà My có tình cảm, nên mới vì vậy buông tay Trần Thiên Hương không thương tiếc? Nguyễn Hoàng Anh cảm giác môi người kia rất ấm, chạm vào môi mình, như truyền nhiệt sang vậy, sớm đã biếm cả khuôn mặt mình nóng rần lên. Tim cô bắt đầu chuyển động mạnh hơn, Nguyễn Hoàng Anh cố nén, không để cho Trần Hà My biết mình đã tỉnh rồi, nhưng cuối cùng không chịu được nữa, liền mở mắt ra.

Trần Hà My sau một hồi chạm môi đủ măn nguyện, mở mắt ra định rời đi, lại bắt gặp ánh mắt Nguyễn Hoàng Anh nhìn mình chăm chăm. Thôi chết, lần này xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chap 36

Nguyễn Hoàng Anh nhìn khuôn mặt lo lắng pha chút sợ sệt của Trần Hà My đến là buồn cười, lại còn sợ đến mức giữ nguyên không dám di chuyển, bèn lên tiếng trêu chọc.

– Em vừa làm gì thế?

Nguyễn Hoàng Anh khuôn mặt tò mò hỏi, như thể là không biết người kia vừa làm gì với mình, Trần Hà My liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó chối đây đẩy.

– Em không làm gì cả, em chỉ nhìn thôi thật đấy.

– Nhìn thôi sao phải sợ thế?

– Thế.. Thế chị nghĩ em làm gì? Thôi ngủ tiếp đi em cũng đi ngủ đây.

Trần Hà My nhanh chóng đánh trống lảng, sau đó trở về một bên mép giường nằm, tim vẫn đang đập thình thịch.

Nguyễn Hoàng Anh thấy người kia trốn tránh thật giỏi, thâm nghĩ, được lắm, dám làm không dám nhận, hôm nay phải xử không tha. Nghĩ rồi liền ngay lập tức ngồi bật dậy, kéo Trần Hà My bên mép giường kia lại để xuống.

– Làm việc xấu không chịu nhận lại còn dám nói dối à?

Nguyễn Hoàng Anh đè trên người Trần Hà My, đùa cợt nói, cái vẻ này, có lẽ chỉ xuất hiện khi trêu chọc Trần Thiên Hương, nhưng lần này lại là trêu chọc Trần Hà My.

– Em có làm gì đâu.

Trần Hà My đến chết vẫn không chịu nhận, nhìn Nguyễn Hoàng Anh thật là ghê gớm, nhìn gương mặt đùa cợt này so với lúc lạnh lùng trông còn đáng sợ hơn, khai ra rồi đêm nay mình từ nạn mất.

– Nói mau.

Nguyễn Hoàng Anh tiếp tục truy vấn, hôm nay nhất định phải bắt con bé này nhả ra từng chữ, lần sau thôi mấy cái trò im im hành động này đi.

– Chị không ngủ bao giờ đâu, nghịch nhảm người rồi nhá, từ nãy đến giờ My làm gì chị biết hết đấy, không tự giác nói ra thì..

Trần Hà My nghe lời đe dọa, sợ đến run cả người.

– Rồi rồi rồi, em vừa mới hôn trộm, nhưng chỉ chạm môi thôi, thật đấy thật đấy.

Trần Hà My nói xong nhắm tịt mắt, chuẩn bị chờ đòn giáng xuống, nhưng chờ mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì, liền mở mắt ra nhìn, chỉ thấy ánh mắt Nguyễn Hoàng Anh đang chăm chú nhìn mình, trong ánh mắt có rất nhiều ý, làm cô không hiểu hết được. Nguyễn Hoàng Anh nhìn cô gái dưới thân mình một lúc lâu, thực sự ngoài mẹ và Trần Thiên Hương, cô chưa từng đem vẻ đẹp của người nào để vào mắt, dù người có đẹp tới chói lóa như Vũ Hương Ly, cũng chỉ liếc qua, không hề để tâm, càng không có thành ý muốn ngắm. Nhưng lần này, lại chăm chú nhìn khuôn mặt Trần Hà My, tất cả đều để lọt vào ánh mắt, nước da trắng hồng, kia đôi mắt ướt, sống mũi cao cao, đôi môi đầy đặn, khuôn mặt trái xoan, tất cả đều hài hòa, không quá chói mắt, nhưng mặn mà, khiến mình nhìn không thể rời đi. Nguyễn Hoàng Anh tự nhiên xao xuyến, cũng có chút động lòng, tại sao người đẹp để như thế này, đến bây giờ mới chịu đặt vào mắt?

Nguyễn Hoàng Anh nhẹ nhàng đặt môi lên trán Trần Hà My. Sau đó nhẹ nhàng ôm lấy, bàn tay vuốt ve mái tóc đen óng mượt mềm mại.

– Ừ. Ngủ đi.

Sau đó liền nhắm mắt lại. Chỉ có Trần Hà My đang không hiểu gì, Nguyễn Hoàng Anh đã không giận, lại còn nhẹ nhàng, thật khiến mình hơi sợ đi, nhưng được ôm vậy cảm thấy cũng ấm áp quá, liền vòng tay ôm lại, dụi mặt vào cổ Nguyễn Hoàng Anh mà ngủ.

3 tháng sau.

Chuông cửa reo lên, Trần Thiên Hương liền nhanh chóng đến mở cửa, ngay trước mặt là hai người vừa lạ vừa quen. Nhìn mãi, cuối cùng đôi môi mới mấp máy được hai chữ.

– Bố, mẹ.

Đứng trước mặt Trần Thiên Hương, mẹ đại nhân – Nguyễn Hiền. Một thân là quần áo sang trọng, đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng dáng người hết sức gọn gàng, nước da trắng ngần, khuôn mặt đẹp để của Trần Thiên Hương chính là từ người này đúc ra. Chỉ cần nhìn đã có thể đoán ra ngay bộ dáng sau này của Trần Thiên Hương ở độ trung niên. Đứng ngay sau là bố, ông Trần Thái Hưng, bố Trần Thiên Hương dáng người tuy cao nhưng khá mảnh khảnh, có lẽ tổng giám đốc thừa hưởng nét này từ bố. Nhìn có vẻ lãng tử, khác xa hẳn so với vẻ khí chất của bố Vũ Hương Ly. Thoạt nhìn có thể thấy, bố Trần Thiên Hương có vẻ yếu đuối, hay bị mẹ bắt nạt.

– Không mời bố mẹ vào nhà à?

Nguyễn Hiền lên tiếng, lâu rồi không gặp con gái, nó học đâu ra cái kiểu đứng nhìn lâu không thèm mời vào nhà không biết, có lẽ phải giáo huấn lại.

– Có có, mẹ, bố, vào nhà đi ạ.

Trần Thiên Hương mở rộng cánh cửa, kính mời quý phụ huynh vào nhà. Cũng thật quá bất ngờ, những lần trước bố mẹ về nước lúc nào cũng gọi điện thoại báo trước, nếu không gọi được thì sẽ gọi đến công ty báo, bằng được nâng nặc đòi con gái ra đón, lần này lại về không báo, lại còn không gọi ra đón, hay là có vấn đề gì?

Nguyễn Hiền bước vào nhà, nhìn xung quanh một chút, sau đó ngồi xuống sofa, Trần Thái Hưng nhìn thấy vợ đã ngồi xuống mới nhẹ nhàng ngồi theo.

– Đạo này khỏe không con? Một tháng ốm mấy lần? Vẫn ở một mình à? Bao giờ bố mẹ được ăn cưới?

Nguyễn Hiền kéo tay con gái yêu ngồi xuống, sau đó vừa vuốt vuốt tóc Trần Thiên Hương vừa hỏi.

– Con vẫn khỏe, đã ba tháng rồi chưa ốm, chuyện đám cưới mẹ không cần tính.

– Thế con với Hoàng Anh cãi nhau gì mà nó bỏ đi?

– không có gì, em nó muốn đi, con cũng không cản, thế thôi.

– Thế là hai chị em bây giờ không thèm nhìn mặt nhau nữa?

Nguyễn Hiền xoa xoa trán, không ngờ con gái ngoan ngoãn gương mẫu của mình lại đi xích mích với đứa nhỏ mười bảy tuổi.

– Không ạ, con với Hoàng Anh quan hệ tốt lắm, hôm nọ hai chị em còn nói chuyện rất vui, con gọi em là em ngoan đấy.

Trần Thiên Hương đem toàn bộ sự thật thuật lại cho mẹ nghe.

– Ừ, chẳng qua Hoàng Anh nó cũng lớn, mẹ mới cho qua vụ con để em đi chỗ khác ở, bằng không ngay từ lúc đấy mẹ đã về nước rồi.

– Rồi rồi, thế không phải bố mẹ về vì nhớ con à?

– Ai mà thèm nhớ, nếu sợ nhớ con bố mẹ đã không để con lại Việt Nam từ năm mười tuổi rồi.

Nguyễn Hiền đùa vui nói, công nhận thật sự rất nhớ Trần Thiên Hương, nhưng vì công việc bẽ bộn, mãi mới sắp xếp được thời gian để về, mà lần này muốn tạo bất ngờ cho con gái nên mới im lặng trở về như vậy.

– Sao em lại nói thế.

Trần Thái Hưng lúc này mới lên tiếng, vẫn là không chịu được Nguyễn Hiền tính hay thích trêu đùa con gái.

– Anh làm sao? Có ý kiến gì hả? Bây giờ anh muốn làm chồng em hay bỏ con Hương?

Nguyễn Hiền chống nạnh nói, không cho phép bỏ về phe con gái. Mà Trần Thái Hưng cũng không dám trái ý, nhanh chóng mỉm cười.

– Không là chồng em sao làm bố nó được chứ?

– Được đấy anh yêu.

– Khiếp bố mẹ nói chuyện nghe ghê răng quá.

Trần Thiên Hương ở bên cạnh nhẩn mặt, cô ghét nhất nghe bố mẹ tâm sự chuyện tình cảm.

– Ủ, phải rồi, con đã có đối tượng chưa? Nếu chưa có thì để bố mẹ sắp xếp có được không?

Nguyễn Hiền đối với vấn đề này quan tâm nhất, con gái bây giờ công việc và sự nghiệp ổn định, đương nhiên nên lập gia đình đi.

– Không mà.

Trần Thiên Hương cau mày.

– Thế có ai thì phải nói chứ.

Nguyễn Hiền đang chất vấn con gái, tự nhiên nghe tiếng cửa mở.

– Chị ơi, em về rồi này.

Vũ Hương Ly vừa mở cửa liền gọi to, nhưng sau đó mới nhìn thấy hai vị khách lớn ngồi giữa nhà, đặc biệt là người phụ nữ, đôi mắt kia, so với trường phòng Hồng Hoa còn sắc xảo hơn, khiến cho Vũ Hương Ly có chút sợ hãi. Nhưng dùng đầu ngón chân quan sát cũng biết đây là mẹ Trần Thiên Hương, giống hệt đúc mà, vậy người bên cạnh có lẽ là bố, Vũ Hương Ly nhận biết xong liền cúi gập đầu.

– Cháu chào hai bác ạ.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chap 37

Trần Thiên Hương thấy Vũ Hương Ly về tự nhiên giật mình. Nguyễn Hiền quan sát cử chỉ của con gái. Sau đó lại nhìn Vũ Hương Ly, cô gái lạ tự nhiên bước vào nhà Trần Thiên Hương như thế này.

– Đã về rồi à?

Trần Thiên Hương đang ngồi trên ghế thấy Vũ Hương Ly xách một túi đồ trong tay liền chạy đến đỡ lấy. Vũ Hương Ly tiến đến gần ghế sofa nơi bố mẹ Trần Thiên Hương đang ngồi.

– Bố, mẹ, đây là Ly, bạn con, cũng là hàng xóm, nhà cô ấy ngay cạnh đây.

Trần Thiên Hương đặt túi đồ trong tay xuống bàn, sau đó giới thiệu.

– Còn đây là bố mẹ chị, mới ở nước ngoài về.

Trần Thiên Hương nhìn Vũ Hương Ly, tự nhiên nói.

– Chào cháu.

Nguyễn Hiền mỉm cười nói, mà Vũ Hương Ly đối với nụ cười này tự nhiên phát sợ.

– Ngồi xuống đi.

Trần Thái Hưng lên tiếng, đã để cô gái trẻ này phải đứng quá lâu rồi, nói chuyện như vậy thật không tự nhiên.

– Vâng, cảm ơn bác.

Vũ Hương Ly nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa đối diện, Trần Thiên Hương cũng ngồi theo.

– Bác không nhầm thì cháu là người mẫu trong bộ sản phẩm mới của Thiên Hương phải không?

Nguyễn Hiền tuy ở nước ngoài, nhưng vẫn luôn quan tâm tình hình của con gái ở trong nước, vì làm cùng một ngành cho nên càng quan tâm hơn, công ty của con gái cho ra mắt mẫu sản phẩm mới cũng có xem qua, mà đương nhiên vì bộ sản phẩm này rất khá, cho nên cũng dành một chút thời gian đánh giá, không chỉ xem sản phẩm, mà còn để ý cả người mẫu ảnh, công nhận là xinh đẹp đi. Nguyễn Hiền cũng là người tinh mắt, vừa nhìn liền nhận ra ngay cô gái này là ai.

– Vâng, phải ạ.

Vũ Hương Ly liền gật đầu dạ vâng, trong lòng thầm nghĩ, Trần Thiên Hương như thế nào đã kể cho mẹ nghe rồi sao? Trần Thiên Hương ở một bên cũng kinh ngạc, mẹ càng ngày càng tinh mắt rồi, chắc đã xem qua sản phẩm, nhưng ai ngờ nhớ mặt cả người mẫu.

– Mẹ, sao mẹ biết được hay thế?

– Mẹ xem qua sản phẩm, nhìn liền nhớ mà.

– Sao mẹ tinh thế? Nhìn một cái nhận ra luôn á?

Trần Thiên Hương ngày càng sợ nội lực của mẹ mình, cứ đà này nếu không cẩn thận sẽ bị Nguyễn Hiền phát hiện chuyện với Vũ Hương Ly mất.

– Nói cho con biết, ngày xưa nhờ mẹ con tinh mắt, nhìn một món đồ hàng hiệu dù chỉ một lần cũng nhớ đến từng chi tiết, chuyên đi làm hàng fake 1 nên kiếm được rất nhiều tiền mua sữa cho con đấy.

Trần Thái Hưng đùa vui nói, nhưng trong lòng cũng phục vợ mình, chính mình cũng còn đang ngờ ngợ thì Nguyễn Hiền đã nhìn ra rồi.

– Anh im ngay.

Nguyễn Hiền lườm chòng một cái, người đàn ông này thật đúng là..

– Mẹ, thật thế ạ?

Trần Thiên Hương cười rộ lên, cô biết mẹ mình rất tinh tường, vẽ và thiết kế cũng đẹp, ai ngờ lại sử dụng tài nghệ này vào công việc ấy.

– Cười cái gì mà cười, ngày đây để con mẹ còn chưa học xong đại học đâu, đương nhiên phải nghĩ cách kiếm tiền rồi. Có tài phải sử dụng thôi.

Nguyễn Hiền tính tình thích trêu con gái, nhưng lại vô cùng không thích bị con gái trêu lại, cho nên Trần Thiên Hương cười mình như vậy, tất nhiên là bức quá đi thôi.

– Mà, hai đứa thân nhau thế sao?

Nguyễn Hiền giọng có chút tò mò hỏi, con gái mình không ở được với cả em họ, hai chị em ở được vài hôm đã cãi nhau bỏ đi, vậy mà lại có thể vui vẻ thân thiết với bạn hàng xóm như thế.

– Vâng, tại vì con với Ly nói chuyện hợp, cũng hiểu nhau, nhiều cái tương đồng, nên thân thôi.

Trần Thiên Hương nói ra, như thể coi Vũ Hương Ly chỉ là bạn, trong lòng có chút áy náy, rõ ràng trước kia đã hứa với cô ấy là sẽ tìm cơ hội giới thiệu với bố mẹ, vậy mà bây giờ lại không dám mở lời.

– Thiên Hương có bạn thân, vậy là tốt, nhưng cũng tính chuyện gia đình đi thôi. Bố nghĩ thế, mà cô bé xinh đẹp này, cháu cũng đã tính toán đến chuyện gia đình chưa? Xinh đẹp như vậy chắc chắn là nhiều người theo đuổi nhỉ, nếu công việc ổn định cũng nên tìm người hợp với mình đi cháu. Hai đứa thân thiết nên nhắc nhau đi.

Trần Thái Hưng cái này rất tự nhiên xem Vũ Hương Ly như người trong nhà nói ra, vô hình chung lại khiến hai cô gái trước mặt chột dạ. Trần Thiên Hương liền lên tiếng.

– Được rồi mà bố.

Nguyễn Hiền nhìn Trần Thiên Hương một chút, sau đó đứng dậy khỏi ghế.

– Thôi, cũng tối rồi, bố mẹ về đây, lần này mẹ sẽ ở lại lâu đây, hẹn gặp con ngày mai.

– Bố mẹ ở đâu?

– Tạm thời ở khách sạn.

Nguyễn Hiền nói xong liền quay lưng bước ra cửa, trước khi quay đi còn nhìn qua Vũ Hương Ly một cái, Vũ Hương Ly bắt gặp ánh mắt soi xét nhìn mình, cũng hơi cúi mặt thấp xuống một chút.

Tiền hai vị phụ huynh ra về xong, Trần Thiên Hương yên tâm đóng cửa lại, nhanh chóng đến gần Vũ Hương Ly.

– Em ra ngoài mua được nhiều thứ không, trời lạnh lắm phải không?

Trần Thiên Hương kéo Vũ Hương Ly vào ngực, ôm chặt lấy.

– Trời lạnh. Chị ôm vậy là ấm rồi.

Vũ Hương Ly áp má lên ngực Trần Thiên Hương, cảm nhận hơi ấm trong lồng ngực người kia, còn nghe được cả nhịp tim đập đều đặn.

– Vừa rồi là bố mẹ chị, xin lỗi, chị đã hứa với em là sẽ giới thiệu em với bố mẹ.

Trần Thiên Hương áy náy nói.

– Không sao, em hiểu mà, đây không phải chuyện dễ dàng gì. Để sau cũng được.

Vũ Hương Ly không giận Trần Thiên Hương, thực ra vừa rồi đối với mẹ Trần Thiên Hương cô cảm thấy rất sợ, ánh mắt bà ấy nhìn cô không hề có một tia hảo cảm.

– Ừm, vậy để sau này.

Trần Thiên Hương vuốt ve mái tóc Vũ Hương Ly, dịu dàng nói, cô và Vũ Hương Ly yêu nhau cũng được một thời gian rồi, càng ngày càng có cảm giác gắn kết, như thể cách xa một chút cũng cảm thấy khó chịu. Ngày nào cũng vậy, luôn mong thời gian đi làm trôi qua nhanh một chút, ngày qua nhanh để đến tối, được trở về nhà có Vũ Hương Ly, bước vào căn nhà sáng đèn, Trần Thiên Hương sẽ thử đoán xem người kia đang làm gì. Có hôm sẽ xem tivi, có hôm lại đang loay hoay trong bếp, nhưng dù có đang làm gì thì khi thấy mình cũng sẽ chạy đến mà ôm chặt lấy, cái việc ôm này cũng đã sớm biến thành thói quen. Trần Thiên Hương cũng rất thích, nghĩ đến lại càng ôm chặt lấy Vũ Hương Ly.

– Chị, nếu lỡ bố mẹ chị không đồng ý thì sao?

Vũ Hương Ly khuôn mặt trầm xuống, chắc chắn sau này Trần Thiên Hương sẽ phải nói với bố mẹ chị ấy về mối quan hệ của hai người, nếu bố mẹ chị ấy đồng ý, thì là chuyện tốt, nhưng ngộ nhỡ không đồng ý, chuyện này cũng nên tính trước đi, phải làm sao đây?

– Chị sẽ thuyết phục bố mẹ chị, bố với mẹ ở nước ngoài, so với phụ huynh trong nước tư tưởng thoáng hơn nhiều, có lẽ sẽ đồng ý thôi.

Trần Thiên Hương thực ra nói ra lời này chỉ là để an ủi Vũ Hương Ly, chính bản thân cô cũng không biết được liệu rằng bố mẹ có đồng ý hay không, cô không hiểu rõ họ, cũng không quá gần gũi, rất khó đoán biết.

– Nhưng nếu bố mẹ chị thực sự không thể thuyết phục? Vậy chúng ta phải chia tay à?

Vũ Hương Ly vẫn lo lắng, cô không muốn bị chia cắt với Trần Thiên Hương.

– Không sao mà, kể cả có bị phản đối, chị cũng nhất định nghĩ cách để chúng ta có thể được ở cạnh nhau, chỉ cần em chịu ở cùng với chị, chị sẽ không bao giờ rời xa em.

Trần Thiên Hương không bao giờ nghĩ đến chuyện chia tay Vũ Hương Ly, kể cả có bị bố mẹ phản đối, bởi vì bấy lâu nay cô mới phát hiện ra, người trước mặt này mới là người quan trọng nhất.

– Chị hứa đấy.

Vũ Hương Ly có một chút an tâm, nhưng sau đó vẫn nhìn vào mắt Trần Thiên Hương bắt người kia phải hứa, trong lòng cô thầm nghĩ, chỉ lo Trần Thiên Hương không đủ can đảm chống đối bố mẹ sẽ bỏ rơi mình, chứ nhất định mình không bao giờ rời xa được cô ấy. Thế nhưng Vũ Hương Ly vẫn chưa biết, sau này chính cô mới là người không đủ can đảm mà rời khỏi Trần Thiên Hương.

(Xin lỗi các bạn vì mình ra chap chậm, tuần vừa rồi mình bận nhiều việc quá. Cảm ơn các bạn vẫn theo dõi, mình nhớ tên từng người đọc và bình luận đây. Haha. Chúc các bạn Trung Thu vui vẻ. Cười.)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chap 38

Sáng hôm sau, Trần Thiên Hương vẫn đi làm như thường lệ. Ngồi trên bàn làm việc, hăng say đến nỗi quên đi thời gian, dù thế nào đi nữa, tổng giám đốc luôn là người có trách nhiệm với công việc.

Đến nửa buổi, cảm thấy cả người ngồi lâu đã mỏi nhừ, liền vươn người, tự vỗ lấy cổ mình, Trần Thiên Hương vừa nghỉ ngơi một chút, liền nhớ đến Vũ Hương Ly, khoé môi chợt mỉm cười, nhanh nhẹn lấy điện thoại ra gọi.

Nghe thấy đầu dây bên kia nhẹ nhàng bắt máy, giọng nói yêu kiều, Trần Thiên Hương tâm trạng thật tốt.

– Alo, em đang làm gì?

Trần Thiên Hương dịu dàng hỏi.

– Chị đoán xem?

– Chị làm sao đoán được.

– Em đang nhớ chị.

Vũ Hương Ly dùng giọng mũi nói, nếu là mẹ đại nhân nói giọng này, nhất định Trần Thiên Hương sẽ rợn đến sồn gai ốc, thế nhưng nghe Vũ Hương Ly nói, lại cảm thấy vô cùng đáng yêu, cảm giác hạnh phúc tràn đầy. Người ta nói mà, chỉ khi yêu nhau mới biết đến ngọt ngào.

– Chị cũng nhớ em.

Trần Thiên Hương đang nói, chợt có tiếng gõ cửa, liền nhanh chóng kết thúc câu chuyện.

– Chị phải làm việc rồi, chiều nay chị về sớm, ở nhà ngoan ngoãn chờ..

Tắt máy, kết thúc âm thanh dịu dàng, thay vào đó là thanh âm lạnh lùng.

– Vào đi.

Nguyễn Thuý Linh và Nguyễn Hiền bước vào, Nguyễn Hiền nhìn thấy con gái ngồi trên ghế tổng giám đốc, có chút hân diện trong lòng. Bậc phụ huynh nuôi dạy con cái khôn lớn, thành đạt. Đương nhiên có chút vui mừng.

– Con gái tôi thật là ra dáng tổng giám đốc, không giống con bé trắng bóc yếu ớt ở nhà chút nào.

Nguyễn Hiền tiến đến, đưa tay xoa xoa đầu Trần Thiên Hương.

– Mẹ này..

Trần Thiên Hương nhẹ giọng quở trách

– Sao, sợ mất mặt với nhân viên à? Dù con có là tổng giám đốc oai phong lẫm liệt thế nào cũng chỉ là con bé Hương trong bàn tay mẹ thôi.

Nguyễn Hiền nói rồi, liền vỗ vỗ má con gái, khuôn mặt này, thật là xinh đẹp mà,

cũng chính là từ khuôn mặt mình đúc ra, Nguyễn Hiền tự nhiên có chút tự hào. Nguyễn Thuý Linh nhìn cảnh này, trong lòng cảm nhận, Trần Thiên Hương có thật nhiều mặt, không hẳn hoàn hảo như mình hay nghĩ.

Chậm rãi quan sát hai mẹ con Trần Thiên Hương, nhìn qua thật nhiều điểm tương đồng, nhưng đánh giá kĩ, lại thấy vô cùng nhiều nét khác nhau, mẹ và con gái đương nhiên là hai cá thể độc lập, thực sự không thể quá giống. Nguyễn Hiền so với Trần Thiên Hương sắc xảo hơn, khuôn mặt có cũng có phần tinh xảo hơn, Trần Thiên Hương khuôn mặt thanh nhã hơn, so với mẹ có khí chất hơn nhiều, nhưng có vẻ yếu nhược, điểm này là giống bố đi.

– Được rồi mẹ, bố đâu?

– Bố con đi thăm họ hàng.

– À..

– Tôi nay đi ăn với bố mẹ nhé?

– Tôi nay ạ?

Trần Thiên Hương có chút suy nghĩ.

– Sao? con bận à?

– Không ạ, con đi được.

– Vậy đi, hết giờ làm việc bố mẹ qua đón con.

Nguyễn Hiền đứng dậy khỏi ghế, không quên dướn người hôn con gái một cái vào má, sau đó rời đi.

Trần Thiên Hương lắc đầu, có lẽ đến lúc mình có con rồi mẹ mới thôi đối xử với mình như đứa trẻ. Lại chuyện con cái, Trần Thiên Hương bắt giác nghĩ đến Vũ Hương Ly. Vấn đề này thật khiến cô đề ý. Nhưng đó là việc của sau này. Hiện tại nghĩ cách nói chuyện với bố mẹ đã.

Vũ Hương Ly ở nhà, Trần Thiên Hương nói hôm nay sẽ về sớm, cô liền đi siêu thị mua cả đồ đông đồ về nấu ăn, Nhất định sẽ nấu thật ngon cho Trần Thiên Hương ăn. Vũ Hương Ly vừa nấu ăn, miệng vừa ngâm nga một câu hát quen thuộc, tâm trạng rất tốt. Lại nghĩ đến Trần Thiên Hương, chắc chị ấy sẽ vui lắm, nghĩ đến không kiềm được, môi lại nở một nụ cười.

Vũ Hương Ly đem hết tất cả các món ăn đặt trên bàn, sau đó nhìn đồng hồ. Bây giờ là đúng giờ tan tầm, vậy mà nói sẽ về sớm, nhưng cũng có lẽ là tắc đường. Đang suy nghĩ vu vơ, chuông điện thoại chợt vang lên. Vũ Hương Ly nhìn trên màn hình dây số quen thuộc, liền bắt máy.

– Chị, sao vẫn chưa về thế?

– Chị xin lỗi, tôi nay không về được, chị có hẹn đi ăn với bố mẹ.

Trần Thiên Hương giọng nói áy náy.

– À, thế sao?

– Ừ, em đang làm gì thế? Em đã nấu ăn chưa?

– Em đang ngồi đọc báo, cũng chưa nấu ăn gì, chút nữa em ăn mì là được rồi.

Vũ Hương Ly nói dối, nhưng lại vô cùng trôi chảy, nếu để Trần Thiên Hương biết được cô nấu ăn đợi cô ấy về, chắc chắn sẽ bỏ hẹn mà chạy về nhà ngay.

– Thế em ăn tạm gì nhé, ăn xong với bố mẹ chị về ngay.

– Vâng.

Vũ Hương Ly tắt máy, chán nản nhìn mâm cơm đầy, tự nhiên cũng không muốn ăn nữa. Nhưng lại cảm thấy tiếc công sức mình làm ra, liền lấy một bát cơm, gấp thử đồ ăn, vị không hẳn là rất ngon, nhưng cũng không tệ, đại khái là ăn được, nhưng vì sao ăn lại cảm giác chẳng có vị gì trong miệng. Cố nuốt, cuối cùng cũng ăn được nửa bát cơm, cô buông đũa, đứng dậy dọn dẹp, trong lòng có chút buồn buồn. Nhưng lại chẳng biết trách vào đâu cả.

Trần Thiên Hương ngồi đối diện với bố mẹ. Tự nhiên lại có chút không tự nhiên, đây là lần đầu tiên cô nhìn bố mẹ mình mà có cảm giác như vậy, bởi vì có chút lo lắng về chuyện mình sắp nói ra.

– Con sao thế Hương?

Trần Thái Hưng nhìn con gái có chút lạ, liền hỏi.

– Con không sao bố.

– Nhìn con như kiểu không muốn ăn cơm với bố mẹ, có chuyện gì à?

Nguyễn Hiền nhìn ánh mắt Trần Thiên Hương, như có điều gì muốn nói.

– Không phải thế, mà là..

– Là làm sao?

Nguyễn Hiền tiếp lời.

– Con có chuyện muốn nói.

Trần Thiên Hương hít sâu một hơi, dùng hết can đảm nhìn vào mắt mẹ mình.

– Con nói đi.

– Chuyện là... con đang có tình cảm với một người..

– Ô, thật tốt, sao con không giới thiệu với bố mẹ, ai thế?

Trần Thái Hưng khuôn mặt cười tươi, tưởng con gái nói chuyện gì, nếu là chuyện này thì thật rất tốt. Chỉ là Trần Thái Hưng thì biểu hiện rõ nét vui trên khuôn mặt, còn Nguyễn Hiền thì khuôn mặt không hề biến sắc. Thực ra Nguyễn Hiền cảm thấy hơi kì lạ, trước đây khi Trần Thiên Hương giới thiệu người yêu với bố mẹ, tâm trạng rất phấn khởi, rất tự nhiên, nhưng lần này lại có chút ngần ngại, khiến Nguyễn Hiền đâm ra suy nghĩ.

– Là ai?

Nguyễn Hiền hỏi con gái, lời nói rất tự nhiên.

– Là..

Trần Thiên Hương ngập ngừng, không biết nói sao cho phải, cô không đoán được phản ứng của bố mẹ sẽ ra sao.

– Quý khách, rượu vang.

Người phục vụ chợt bước tới, trên tay cầm một chai rượu, rất thuần thục rót vào chén, dòng rượu đỏ chảy vào ly, sóng sánh vô cùng đẹp mắt, nhưng Trần Thiên Hương không có tâm trí ngắm nhìn, trong lòng vô cùng lo âu. Đến khi người phục vụ đi rồi, Trần Thiên Hương vẫn ngần người.

– Hương, là ai vậy?

Nguyễn Hiền tiếp tục dò hỏi.

– Là.. là một người phụ nữ.

Trần Thiên Hương cuối cùng cũng đem lời trong lòng nói ra, sau đó hơi cúi mặt

xuống, chờ phán xét từ bố mẹ. Trần Thái Hưng bất giác đơ người, không biết nói gì, như thể mình vừa nghe nhầm điều gì thật không đúng. Ánh mắt có chút lạ lẫm nhìn con gái.

Nguyễn Hiền nhìn Trần Thiên Hương, khuôn mặt sớm đã biến thành lạnh băng, đã đoán ngay trong chuyện này có vấn đề mà.

– Nói lại.

Nguyễn Hiền dùng giọng nói lạnh đậm, hỏi lại con gái lần nữa.

–...

Trần Thiên Hương chỉ im lặng, cô biết mẹ mình chắc đang rất giận, nói thêm lần nữa chỉ khiến tâm trạng bà thêm tồi tệ.

– Là cô gái hôm qua à?

Nguyễn Hiền tiếp tục hỏi, thật không nghĩ đến Trần Thiên Hương mấy năm nay biến thành cái loại người gì rồi. Yêu người cùng giới? Không chấp nhận được!

– Vâng.

Trần Thiên Hương gật nhẹ đầu, bây giờ cô hiểu, tình huống này thật sự xấu rồi.

– Nhanh chóng chấm dứt, dừng lại ngay lập tức.

Nguyễn Hiền tiếp tục nói, bà thừa biết, Trần Thiên Hương sợ nhất là cái dáng vẻ lạnh lùng lúc này của mình.

– Con không làm được.

Trần Thiên Hương khuôn mặt hơi ngẩng lên, nhìn mẹ mình mà nói.

– Mẹ không muốn thế. Mẹ muốn con chấm dứt ngay.

– Mẹ, đó là người tốt.

– Mẹ không cần biết.

Nguyễn Hiền gắt lên, tại sao con gái mình lại dám chống đối mình như vậy chứ, bình thường đùa vui thì được, nhưng trong những chuyện quan trọng, không phải muốn cãi tay bo thắng là xong.

Trần Thiên Hương thấy Nguyễn Hiền phản đối quyết liệt, tự nhiên trong lòng còn lên gì đó, bây giờ cô không biết phải làm sao để vừa lòng mẹ cả, cô chỉ biết, nếu bây giờ không đấu tranh, nhất định sẽ bị phản đối tới cùng. Trần Thiên Hương nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Hiền.

– Mẹ không hề hiểu con, mẹ chưa hề biết bản chất đã muốn phản đối, mẹ không cần biết ă? Vậy con cũng không cần quan tâm cảm giác của mẹ.

– Con..

Nguyễn Hiền tròn mắt nhìn Trần Thiên Hương, trong mắt có tia đỏ hằn lên, tại sao con gái lại có thể cãi láo như thế?

– Hương, mau xin lỗi mẹ.

Trần Thái Hưng ở giữa, nhưng chung quy là bậc phụ huynh, không ai ngay lần đầu tiên nghe chuyện như thế này liền ủng hộ con cái cả, thêm nữa, Trần Thái Hưng dù là ở phương diện nào cũng sẽ nghiêng về phía Nguyễn Hiền, cho nên liền ngay lập tức bắt Trần Thiên Hương xin lỗi mẹ.

– Con xin lỗi mẹ, nhưng con lớn rồi, con tự quyết định, bố mẹ đã để con tự lập từ năm mười tuổi, vậy đến năm nay con đã hai mươi sáu tuổi rồi, cũng để con tự lập đi.

– Tự lập ă? Là con muốn ở lại Việt Nam thì có. Mẹ hiện tại không muốn con tự lập đấy, con là con của bố mẹ, bố mẹ nói gì con phải làm theo, đừng có trái lời. Mẹ nói lại, chấm dứt ngay!

– Con không thể làm được, con không làm.

Nguyễn Hiền nghe xong câu nói kiên định của con gái, trong lòng cũng hết chịu nổi, tiện tay cầm ly rượu đỏ hất thẳng vào mặt Trần Thiên Hương.

– Mất dạy, bệnh hoạn.

Nguyễn Hiền phun ra hai từ mắng con gái, hành động này thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh, cũng may nhà hàng lúc này không đông người, mà đa số là người giàu có, thực ra vốn không quan tâm tới chuyện bao đồng, họ nhìn một cái liền rời mắt.

Rượu đỏ ướt một nửa khuôn mặt Trần Thiên Hương, chảy xuống, thấm ướt một mảng áo somi trắng, nhuộm thành màu đỏ.

Nguyễn Hiền đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Trần Thiên Hương.

– Đừng có thi gan với mẹ, chuyện này mãi mãi mẹ không bao giờ đồng ý đâu.

Nói xong liền bước nhanh rời khỏi bàn ăn. Trần Thái Hưng nhìn theo bóng dáng vợ, lại thấy con gái ngồi đó, bị mẹ hất rượu đã ướt hết, trông vô cùng thương tâm. Liền lấy khăn giấy đến lau đi giọt rượu đọng trên mặt Trần Thiên Hương.

– Hương, sao con phải thế? Con nghe lời mẹ lần này đi được không? Đừng làm mẹ con giận thêm nữa.

Trần Thái Hưng nhẹ giọng, đối với đứa con gái bảo bối này, chưa từng một lần nặng lời, dù là trong bất cứ hoàn cảnh nào.

– Không sao, bố đi theo mẹ đi, con sẽ nói chuyện dần dần với mẹ.

– Con đừng thế nữa..

– Bố, bố có thương con không?

Trần Thiên Hương nhìn vào mắt người đàn ông này, trong đáy mắt người này là chất đầy tình thương, dành cho mình.

– Bố tất nhiên là thương con rồi. Nhưng bố không muốn hai mẹ con thất hoà.

– Nếu bố thương con, bố giúp con với con xin bố đấy.

Trần Thiên Hương đẩy mắt hơi đỏ lên, nhìn bố mình mà khấn khoản xin. Cô biết, bố so với mẹ thì dễ chấp nhận hơn nhiều, chẳng qua là vì Trần Thái Hưng luôn luôn đứng về phía vợ.

– Dù bố có không phản đối con, nhưng mẹ con không muốn thì câu trả lời của bố vẫn là bố không chấp nhận. Con nghĩ đi, con bây giờ chẳng phải có người quan trọng đối với con à? Bố cũng có người quan trọng nhất đối với bố, có những cái không phải chỉ muốn là được đâu, bố biết con thương người ta, nhưng bố yêu thương hai mẹ con con hơn nhiều. Con nghĩ cho con, con cũng phải nghĩ cho những người xung quanh con nữa, đặc biệt là mẹ con, đây là lần đầu tiên bố dạy con sau mười sáu năm qua. Đừng làm bố mẹ phải buồn.

Trần Thái Hưng nói xong liền đứng dậy, rời khỏi nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chap 39

Trần Thiên Hương trở về công ty, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo mới vào. Sau đó mới trở về nhà.

Khi cô trở về nhà đã khá muộn, Vũ Hương Ly vẫn đang ngồi trên ghế sofa giữa phòng khách chờ. Vừa nghe tiếng cửa mở, Vũ Hương Ly chắc chắn là Trần Thiên Hương, liền chạy ngay đến bên cạnh.

– Sao? Chị đi ăn với bố mẹ vui không?

Vũ Hương Ly mỉm cười, ân cần hỏi, Trần Thiên Hương nặn ra một nụ cười.

– Tốt, bố mẹ lâu không gặp nên nói rất nhiều chuyện, nói nhiều quá nên quên cả thời gian, mãi đến bây giờ mới về được.

Trần Thiên Hương nói dối trôi chảy, việc tối nay làm sao tính là vui vẻ cùng tốt đẹp được chứ? Cô đành nói dối Vũ Hương Ly, nếu để cô ấy biết sẽ suy nghĩ nhiều lắm. Cô không muốn như thế. Nhưng Trần Thiên Hương không biết, hôm nay Vũ Hương Ly cũng đã nói dối cô một lần, vậy là trong cùng một buổi tối, cả hai đều nói dối nhau. Nhưng tất cả đều là vì muốn tốt cho đối phương.

– Vậy tốt, chị ăn tối no chưa?

Trần Thiên Hương chợt nhớ, cô đã ăn được gì đâu, đã xảy ra màn cãi nhau rồi, cho nên bây giờ bụng trống rỗng, để qua đêm thật không tốt, Trần Thiên Hương bao giờ cũng đối đãi bản thân rất tốt.

– Mãi nói chuyện, chị chẳng ăn được mấy, em đã ăn chưa? Ăn cùng chị nhé.

– Được, để em đi úp mì.

Vũ Hương Ly cười tươi, chạy nhanh vào trong bếp, Trần Thiên Hương bỏ áo khoác ngoài, cũng nhanh chóng theo sau.

Trần Thiên Hương ngồi trên ghế, chăm chú nhìn người kia lượn qua lượn lại như con ong mật, cũng buồn cười, chỉ làm có hai bát mì, có cần bận rộn như vậy không. Vũ Hương Ly đem hai bát mì đặt trên bàn, đẩy một bát về phía Trần Thiên Hương, kiêu ngạo hất cằm.

– Ăn hết không còn một sợi nào cho em.

Sau đó không khách khí liền ngồi xuống ăn mì. Cũng không hiểu sao vừa nãy một mình ăn cơm chẳng có cảm giác ngon gì cả, bây giờ ngồi ăn bát mì gói với Trần Thiên Hương, lại cảm thấy ngon kì lạ, cho nên mới nói, ăn ngon còn tùy thuộc vào thời gian, không gian, và đặc biệt là người cùng ăn. Ăn cùng với người yêu, rất ngon miệng phải không nào. (Sự thật nó là vậy đấy các bạn :.)

Trần Thiên Hương cũng nhiệt tình ăn mì, thật sự rất ngon, không biết có phải do đói hay không. Cô cũng tự nhiên nghĩ, từ khi ở cùng với Vũ Hương Ly, tần suất mình ăn mì gói càng ngày càng tăng.

– Mì ai nấu mà ngon thế Hương nhỉ?

Vũ Hương Ly ăn hết mì, lại thò đũa sang bát Trần Thiên Hương, rất tự nhiên gấp mì về bát mình ăn tiếp, vừa gấp vừa hỏi.

– Này, mì của chị mà.

Trần Thiên Hương nhìn thấy mì trong bát bị gấp mất, không chịu thua kém thò đũa sang gấp lại, nhưng lại chậm tay hơn, tất cả đều người kia ăn rồi. Vũ Hương Ly trong miệng vẫn còn mì, vừa ăn vừa nói.

– Nhưng mà em ăn rồi, giờ thì sang mà đòi.

Sau đó lè lưỡi làm mặt quý thầy trên người Trần Thiên Hương. Giám đốc hơi nhú mồm, không thể để thua như thế được. Em đã dám trên người, đừng trách chị giờ trò.

Nghĩ đến liền đứng dậy khỏi ghế, đi sang phía Vũ Hương Ly ở đối diện, liền một mạch, kéo cổ người kia vào hôn lên môi, lưỡi trơn nhanh nhẹn tách môi Vũ Hương Ly ra, đưa vào trong miệng người kia khuấy động, đem toàn bộ mị chuyển về phía mình, sau đó tách môi ra. Trần Thiên Hương rất tự nhiên nhai mị vừa cướp về. Vũ Hương Ly không thể ngờ được Trần Thiên Hương làm cái trò này, tự nhiên cảm thấy hơi ghê ghê.

– Giám đốc, chị bản quá.

Sau đó đánh vào người Trần Thiên Hương. Khuôn mặt nhăn nhúm lại, chạy nhanh đến rót một cốc nước lọc, uống hết sạch.

– Sao? Bản á, chị còn không thấy bản thì thôi em ngại cái gì.

Trần Thiên Hương ôm bụng cười, nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Vũ Hương Ly thật buồn cười mà.

– Còn cười? Sở thích biến thái.

Vũ Hương Ly vẫn chưa hết bất ngờ, không tưởng tượng được cô gái trắng trẻo, thanh nhã như Trần Thiên Hương nghĩ ra được cái việc này, càng ngày Trần Thiên Hương càng mất hình tượng mà.

– Cái gì? Ai biến thái?

– Chị chứ ai.

Vũ Hương Ly quay đi, không thèm nhìn mặt Trần Thiên Hương nữa, càng nhìn càng thấy mất hình tượng đẹp đẽ mà.

– Ừ biến thái, chị đi ngủ đây, dọn bàn nhé.

Trần Thiên Hương cười cười, sau đó nhanh chân chuồn khỏi nhà bếp, Vũ Hương Ly nhìn hai cái bát trống trơn đặt trên bàn, liền dọn bỏ vào bồn rửa bát, sau đó cũng chạy theo Trần Thiên Hương. Vào phòng, người kia đã an vị trên giường từ lúc nào, Vũ Hương Ly vào nhà tắm thay đồ, làm vệ sinh cá nhân, sau đó mới ra lên giường. Nhìn Trần Thiên Hương cuộn tròn trong chăn như con sâu vậy, chỉ thở nhẹ nhẹ, cứ như đã ngủ rồi, liền tắt điện đi, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh.

– Hương, chị ngủ rồi à?

Vũ Hương Ly nhẹ nói, để cho Trần Thiên Hương nếu chưa ngủ vẫn có thể nghe thấy, nhưng nếu ngủ rồi sẽ không bị làm phiền.

– Chưa ngủ.

Trần Thiên Hương chồm chăn qua đầu, từ trong lớp chăn truyền đến âm thanh nhỏ bé.

– Ừm. Chị thử nghĩ, nếu nói chuyện của chúng ta với bố mẹ chị, liệu có ổn không?

Vũ Hương Ly rúc vào trong chăn, ôm lấy eo Trần Thiên Hương đang cuộn tròn kia, thật ấm.

– Ổn thôi.

Trần Thiên Hương nghĩ một chút, sau đó trả lời, nhưng trong cô đang vướng bận rất nhiều, sao mà ổn được chứ, chuyện cãi nhau hôm nay với mẹ, như vậy chưa phải đã xong, trước mắt còn phải đối diện với thành kiến và phản đối của mẹ, Trần Thiên Hương nghĩ không ra cách thuyết phục.

– Chị, nếu bố mẹ chị không đồng ý, Chúng ta buộc phải xa nhau đấy, em không muốn một chút nào, cứ nghĩ đến tương lai đẹp đẽ em đã sắp sẵn, lại không thể thực hiện, cứ có cảm giác khổ sở.

Vũ Hương Ly càng nói, càng rúc sâu vào, ôm chặt lấy eo Trần Thiên Hương.

– Không đâu, chị đã bảo chỉ cần em đủ dũng cảm ở bên chị, dù là ai phản đối chị cũng chống đối hết. Chị không nghĩ bỏ em.

Trần Thiên Hương nắm lấy bàn tay người kia đang nắm chặt áo mình, bàn tay này, thật sự chỉ muốn nắm suốt đời.

– Nhưng.

– Đừng nhưng gì cả, tin chị có được không?

Trần Thiên Hương xoay người lại, đưa bàn tay tìm đến khuôn mặt Vũ Hương Ly, trong bóng tối cô không thấy được khuôn mặt kia, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng phác trên khuôn mặt Vũ Hương Ly. Thật đẹp! Trần Thiên Hương không nhìn, nhưng chỉ cảm nhận, lại khiến cô có cảm giác sâu sắc hơn, khiến cô ghi tạc khuôn mặt đẹp đẽ này vào lòng.

– Tương lai đẹp đẽ em sắp sẵn là gì thế?

Trần Thiên Hương dịu dàng nói, ở gần Vũ Hương Ly, lúc nào cũng chỉ mong người này được vui vẻ, hạnh phúc, không phải lo nghĩ, cho nên đối với vấn đề kia tạm thời không muốn đề cập nữa. Chỉ muốn nói những chuyện tốt đẹp.

Vũ Hương Ly cảm nhận ngón tay mềm mại của Trần Thiên Hương di động khắp mặt mình, dễ chịu thật. Nhẹ nhàng trả lời.

– Ừm. Em muốn sau này, chúng ta có thể sống cùng nhau, ngày nào cũng như thế này, chị đi làm, em ở nhà, sau đó buổi tối chúng ta cùng ăn một mâm cơm, cùng xem tivi trên một chiếc sofa, rồi cùng ngủ trên một chiếc giường. Em trước đây quen một mình rồi, nhưng từ khi có chị, em lại không muốn ở một mình nữa, ngày nào cũng mong chị có thể làm việc nhanh nhanh để về sớm một chút. Thế nên em muốn bằng cách nào đó, chúng ta có thể có một đứa con, sáng chị đi làm, em sẽ ở nhà chơi với nó, chăm sóc cho nó, đợi tối chị về, cả ba chúng ta lại cùng ăn, cùng xem tivi, cùng ngủ. Cuộc sống như thế, chẳng phải rất tốt sao..

Trần Thiên Hương nghe từng câu nói của Vũ Hương Ly, cô ấy muốn thế, cô cũng muốn như thế, thực sự mơ ước như thế.

– Có thể em quá mơ mộng rồi, tình cảm của chúng ta theo ý họ là sai trái, là nghịch lý vì thế mình làm gì có quyền mơ mộng. Nếu thật sự không thể được như em mong muốn, em chỉ mong có thể được ở cạnh chị, chỉ ở cạnh chị thôi.

Trần Thiên Hương nghe Vũ Hương Ly nói, vô cùng đau lòng.

– Chị chưa từng nghe chuyện một người yêu một người lại là sai trái. Phải là một nam một nữ xứng đôi vừa lứa mới là đúng à? Hợp nhau, hiểu nhau, yêu thương nhau mới thực sự là điều cần thiết nhất.

– Chẳng phải ai cũng hiểu đâu.

Vũ Hương Ly không biết vì sao, càng ngày trong cô càng trở nên yếu đuối, chỉ nghĩ đến chuyện bỏ mẹ Trần Thiên Hương phản đối, đã cảm thấy một mối ròi.

– Thế ai từng nói với chị: yêu thích một người không cần phải phân ra nam với nữ. Tình cảm là thứ mà ai cũng có thể dành cho ai, không nhất thiết phải là nam dành cho nữ hay ngược lại. Giống như của em dành cho chị, đơn giản là hai người yêu nhau, là của Vũ Hương Ly dành cho Trần Thiên Hương. Chị có nhớ sai chỗ nào không? Ai nói làm cho chị mềm lòng nhỉ?

– Là em nói. Chị còn nhớ đến thế à?

Vũ Hương Ly trong bóng tối bất giác mỉm cười, khoé môi nhẹ cong lên. Hóa ra lời nói của mình Trần Thiên Hương chưa bao giờ bỏ sót. Kiểu quan tâm này, thật khiến người ta ấm lòng.

– Thế là em hiểu còn gì. Chuyện này, chỉ cần chị hiểu, em hiểu, thế là đủ rồi. Còn cần gì ai can dự vào. Chị biết là em rất dũng cảm, nếu không ngay từ đầu đã không vì chị mà từ bỏ cả sự nghiệp. Mọi việc làm của em chị chưa bao giờ bỏ quên cả, em bỏ được cả sự nghiệp, là qua được bước đầu rồi, bây giờ là bước tiếp theo, sau này, còn nhiều khó khăn, chúng ta đều phải cùng nhau vượt qua, chị biết Ly giỏi mà, đừng yếu đuối có được không?

Trần Thiên Hương hôn nhẹ lên trán Vũ Hương Ly, sau đó ôm chặt lấy người kia.

– Được, chắc chắn là được.

Vũ Hương Ly cũng vòng tay ôm lại Trần Thiên Hương, cô nhớ lại hôm đó, khi cô ném thê tín dụng xuống đất rồi khỏi công ty, trong cô đã quyết định rồi, cô là Vũ Hương Ly, không phải đại minh tinh Hương Ly nữa, bỏ qua ánh hào quang, bỏ qua ánh mắt mọi người, cô chỉ là cô gái, một lòng một dạ yêu Trần Thiên Hương. cô cảm giác như mình và Trần Thiên Hương kiếp trước đã nợ nhau cả một tấm chân tình, để đến bây giờ, lại khó khăn gắng sức để được bên nhau.

– Vậy tốt.

Trần Thiên Hương vuốt ve mái tóc mềm của Vũ Hương Ly. Cảm giác lòng bàn tay thật dễ chịu.

– Chị, thế chúng ta có thể có con à?

Vũ Hương Ly nho nhỏ hỏi.

– Đương nhiên, việc em muốn làm, chúng ta đều thực hiện hết.

Trần Thiên Hương chắc chắn nói, nghe Vũ Hương Ly nói, trong đầu lại chợt loé lên một tia suy nghĩ. Cô chợt nghĩ ra một cách để khiến mẹ phải đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chap 40

– Ly, dậy đi.

Trần Thiên Hương tỉnh dậy trước, vỗ vỗ nhẹ người bên cạnh, đánh thức người kia dậy.

– Dậy đi, hôm nay có chuyện cần phải làm.

Trần Thiên Hương từ trên giường đi xuống, trong phòng rất ấm, nhưng chung quy vẫn là mùa đông, ra khỏi tấm chăn bông dày có chút lạnh.

– Chuyện gì thế chị?

Vũ Hương Ly tỉnh ngủ, ngồi thẳng trên giường, tò mò hỏi.

– Đến bệnh viện.

Trần Thiên Hương nghiêm túc trả lời, vừa nói vừa lấy dây buộc tóc lên cao.

Vũ Hương Ly mở to mắt.

– Bệnh viện? Chị bị gì à?

– Không phải.

– Thế đến bệnh viện làm gì?

Vũ Hương Ly chưa hết ngạc nhiên, sáng sớm Trần Thiên Hương đã muốn lôi mình cùng đến bệnh viện làm gì.

– Vũ Hương Ly..

Trần Thiên Hương ngồi xuống giường, bên cạnh Vũ Hương Ly. Sau đó gọi tên cô ấy.

– Dạ.

Vũ Hương Ly không hiểu vì sao người kia lại gọi cả họ cả tên mình nữa, nhưng vẫn trả lời.

– Em muốn có con phải không?

Trần Thiên Hương nhìn thẳng vào mắt người kia, nghiêm túc hỏi.

– Ý chị là?

– Trả lời đi.

Vũ Hương Ly bất giác khựng lại, sau đó gật đầu.

– Phải.

– Vậy chúng ta cùng sinh một đứa nhỏ.

– Chị điên rồi, em nói muốn, nhưng không phải bây giờ.

Vũ Hương Ly nắm lấy bàn tay Trần Thiên Hương, cô ấy nghĩ gì vậy? Mọi chuyện còn chưa đâu vào đâu, sinh con gì chứ?

– Nghe này, chúng ta bây giờ cùng sinh một đứa nhỏ được không? Tin chị đi.

– Nhưng bố mẹ chị.

– Đừng lo gì cả, chỉ cần làm theo chị thôi.

Trần Thiên Hương quan sát sắc mặt của Vũ Hương Ly, thấy cô ấy đắm chiêu suy nghĩ gì đó.

– Nhưng nếu em không muốn, chị sẽ không ép em.

Vũ Hương Ly nghe Trần Thiên Hương nói vậy, vội vàng trả lời.

– Không, em muốn. Chúng ta sinh con đi!

Trần Thiên Hương trước đây có người yêu làm ngành y, cho nên ở bệnh viện có quen biết khá nhiều. Bệnh viện hai người đang đứng đây là bệnh viện tốt nhất thành phố, đều có đội ngũ bác sĩ giỏi, giàu kinh nghiệm. Trần Thiên Hương thầm nghĩ, ngày xưa Minh là do học đại học nổi tiếng ở nước ngoài về, rất giỏi, thành tích đáng nể, cho nên trẻ tuổi như vậy đã được nhận vào bệnh viện này, sau đó một thời gian đã lên làm trưởng khoa. Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly đến một khoa. Mở cánh cửa ra, bên trong phòng có một nữ bác sĩ mặc áo blouse trắng, ngồi ở bàn, trên bàn còn có vài tập giấy trắng, trông rất trẻ trung, khuôn mặt lương thiện.

– Trần Thiên Hương.

Nữ bác sĩ mỉm cười gọi tên Trần Thiên Hương, như thể đã quen biết lâu lắm.

– Chị Mỹ.

Trần Thiên Hương vui vẻ cười, Thái Mỹ, là bạn thân của Minh, trước đây hai người từng gặp nhau rất nhiều, thỉnh thoảng còn rủ nhau đi ăn, Trần Thiên Hương rất thích người này, hiểu biết nhiều, thái độ dịu dàng, quan tâm nhưng không bao giờ soi mói. Minh chỉ cần nói một chút, chị ấy có thể hiểu ngay ý, rất sâu sắc. Giống bác sĩ tâm lý hơn là bác sĩ khoa sản.

– Lâu rồi không gặp em, công việc tốt chứ hả?.

Thái Mỹ đứng dậy khỏi ghế, nắm tay Trần Thiên Hương nhẹ bắt, sau đó đi lấy hai cốc nước lọc đặt xuống bàn.

– Mời ngồi.

Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly ngồi trên ghế sofa giữa phòng. Thái Mỹ nhìn Trần Thiên Hương, sau đó nhìn Vũ Hương Ly, trông cô gái này thật quen mắt.

– Em hôm nay chạy đến khoa sản của chị làm gì thế?

– Nhớ chị nên đến thăm thôi, không được sao?

Trần Thiên Hương đùa vui nói.

– Ah, chị thế thôi à?

Thái Mỹ mỉm cười hỏi ngược lại, cô không tin Trần Thiên Hương đến đây chỉ để thăm mình, lại chuyển ánh mắt sang phía Vũ Hương Ly, nhẹ nhàng mỉm cười, thái độ rất ôn hoà, làm cho người ta dễ chịu.

– Thực ra em đến là có chuyện nhờ tư vấn.

Trần Thiên Hương đưa cốc nước về môi, uống một ngụm nhỏ, sau đó đi vào vấn đề chính.

– Ủ, em nói đi.

– Chuyện là.. Em đang muốn sinh con.

– Sinh con? Em kết hôn rồi à?

Giọng vô cùng ngạc nhiên, không thể nào, Trần Thiên Hương như thế nào kết hôn rồi?

– Không phải, em chưa kết hôn.

– Em nói chị hiểu xem nào.

Khó hiểu quá, Thái Mỹ mỉm cười, sau đó chăm chú nhìn nhìn Trần Thiên Hương.

– Em là muốn sinh con với người này.

Trần Thiên Hương nói, ánh mắt chuyển về phía Vũ Hương Ly, Thái Mỹ cũng nhìn Vũ Hương Ly, cô đang đoán ra vấn đề. Ah, người này chẳng phải diễn viên Hương Ly sao, thảo nào ban đầu thấy thật quen mắt. Mấy tháng trước cô thấy báo chí rầm rộ vụ cô diễn viên này có dính líu đến gì đó, “tình đồng tính”. Nhưng không quan tâm lắm, sau đó đến bệnh viện cũng thấy mấy nữ y tá bàn tán chuyện này, cũng không quan tâm hỏi han, hôm nay mới biết hoá ra người cô diễn viên này dính líu là Trần Thiên Hương. Nhưng cũng không có gì ngạc nhiên lắm, trước đây cô cũng từng gặp một vài trường hợp các cặp đôi đồng tính đến tìm cách sinh con, cho nên đối với vấn đề này không quá ngạc nhiên. Ngạc nhiên suy nhất chỉ là, Trần Thiên Hương đã quên Minh thật rồi hay sao?

– À, là vậy.

– Vâng.

Trần Thiên Hương nhẹ gật đầu

– Ừm cái này thực ra có nhiều cách, có một cách khá đơn giản, giống như những cặp vợ chồng bình thường không thể sinh con vẫn hay làm, là thụ tinh nhân tạo..

– Cách này em biết.

Trần Thiên Hương lên tiếng, trong lòng tự nhiên nghĩ, nếu là như thế, chẳng khác nào mang con của người khác, nghĩ đến liền không thích rồi.

– Cách này đơn giản, tỉ lệ thành công cũng cao. Em thấy sao?

Thái Mỹ quan sát sắc mặt của Trần Thiên Hương, sau đó hỏi.

– Trước đây em từng nghe anh Minh nói, có một phương pháp sinh con dành cho các cặp đồng tính nữ. Nhưng lần đó em nghe không có rõ lắm.

– Ah, có phải là lấy tế bào gốc, sau đó chiết tách vật chất di truyền, cuối cùng cấy vào tế bào trứng? Minh nói thế à?

– Phải phải, như vậy có phải là chân chính là con của cả hai không chị?

Trần Thiên Hương mỉm cười, Thái Mỹ biết cách này, vậy xem ra là có cơ hội.

– Nhưng mà em ạ cách này khó lắm, cần phải công nghệ, kỹ thuật hiện đại, chưa đủ còn phải là bác sĩ có trình độ cao mới làm được, mà chưa chắc đã thành công. Hơn nữa còn rất tốn kém.

Thái Mỹ hơi dăm chiêu nói, Trần Thiên Hương sao lại muốn chọn cách khó vậy chứ?

– Tốn kém thì không cần lo, phải thử mới biết thành công hay không chứ chị.

Trần Thiên Hương nghe Thái Mỹ nói, trong lòng cũng hơi lo, nhưng cô vẫn muốn thử.

– Ở trong nước chưa thực hiện ca nào như vậy, cái này, em phải ra nước ngoài.

– Nước ngoài?

– Ừ, đúng, chị có quen biết một người bạn ở bên đó, ngày trước học cùng khoa, sau đó anh ta quá xuất sắc nên được chuyển qua đâu đó, không còn học chung lớp nữa, nhưng vẫn liên lạc với nhau, anh ta nghiên cứu sâu về lĩnh vực này, nghe đâu còn nói đã thực hiện thành công một ca rồi. Nếu em cần, chị sẽ giới thiệu cho.

Thái Mỹ nhiệt tình giúp đỡ, ngày đó thấy Trần Thiên Hương và Minh yêu nhau, cô thật hâm mộ tình cảm của hai người, sau khi biết Minh gặp tai nạn qua đời, đến đám tang thì thấy Trần Thiên Hương khóc còn đau khổ hơn cả mẹ của anh ấy. Cô biết Trần Thiên Hương yêu Minh đến mức nào, càng có thiện cảm với Trần Thiên Hương, bây giờ cô ấy lại đến nhờ giúp, cô cũng muốn giúp đỡ một chút. Một cô gái tốt đẹp như vậy, thật không công bằng khi phải để cô ấy chịu đau khổ.

– Em cảm ơn chị.

Trần Thiên Hương cười thật tươi, sau đó cúi đầu cảm ơn Thái Mỹ.

– Ừ, không có gì đâu, chị em mà.

Thái Mỹ và Trần Thiên Hương nói chuyện thêm một chút nữa, cuối cùng Trần Thiên Hương và Hương Ly xin phép ra về.

Sau khi Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly đi khỏi, liền có một cô gái đi vào, cô gái này trên người cũng mặc áo blouse trắng, mái tóc buộc gọn gàng, khuôn mặt rất thủy mì.

– Mỹ, sao chị không tư vấn kĩ cho hai cô gái kia mà đã hứa giới thiệu rồi?

Thật ra Thái Mỹ không phải chưa từng gặp qua những trường hợp như thế này, thế nhưng mỗi lần đều tư vấn, hỏi han rất kĩ, đưa ra đủ mọi tình huống rồi nói đến nhiều vấn đề sẽ phát sinh sau này, cuối cùng mới dẫn đến quyết định. Nhưng lần này chỉ nói đến cách làm liền đồng ý ngay.

– Em nhớ bác sĩ Minh không?

– Nhớ.

– Cô gái nói chuyện với chị tên là Trần Thiên Hương, là người yêu của cậu ấy. Chính chị là người cầm máu cho cậu ấy trước khi chết, nhưng mất máu

quá nhiều nên chẳng cứu chữa được nữa.

– Chị là bác sĩ khoa sản, sao lại cầm máu cho anh ta trước khi chết?

– Lúc đẩy xe cấp cứu đến, chị tình cờ đi qua, thấy cậu ấy gặp tai nạn lo quá nên chạy vào theo, cuối cùng là làm công việc đấy, đều được mà.

– Vậy thì liên quan gì?

– Trước khi chết cậu ấy nhờ chị, sau này Trần Thiên Hương có đến nhờ giúp đỡ gì thì hãy hộ cô ấy.

– Sao anh ta biết được cô Hương kia sẽ phải nhờ giúp đỡ? Nhờ đâu cô ấy yêu người đàn ông khác thì sao?

Cô gái buộc tóc ngắn này, chuyện này đến là khó hiểu mà, tuy nhiên bản thân mình cũng rất quan tâm. Thái Mỹ bất giác cúi đầu, khoé môi hơi nâng, cười khò một tiếng, cuối cùng mới mở miệng nói.

– Bởi vì Trần Thiên Hương bị vô sinh!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chap 41

Tối hôm đó, Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly cùng nhau nấu cơm. Vũ Hương Ly trong lòng cảm thấy rất vui, nhìn thấy Trần Thiên Hương đang nấu ăn liền chạy đến ôm lấy eo người kia, rúc sâu vào cổ.

– Giám đốc, chị lúc nào cũng thật thơm.

Vũ Hương Ly vừa hít sâu vừa nói.

– Người toàn mùi dầu mỡ mà thơm tho cái gì.

Trần Thiên Hương đang xào nấu, thấy có vòng tay ôm chặt lấy mình, cảm giác rất là ấm áp, đang là mùa đông, ở trong bếp đã ấm rồi, bây giờ được ôm thêm nữa, càng cảm thấy dễ chịu.

– Mà này, chị nói xem, sau này đặt tên đứa nhỏ là gì?

Vũ Hương Ly mỉm cười hỏi. Trần Thiên Hương cũng buồn cười, Hương Ly hỏi hớp đến thế sao? Còn chưa mang thai đã nghĩ tên đặt cho con rồi.

– Chỉ cần em đặt tên. Gọi là gì cũng đều hay.

Trần Thiên Hương dịu dàng nói, sắc mặt nhợt nhạt, làm cho Vũ Hương Ly phải bĩu môi.

– Dè miệng

– Haha, sao cũng được, ăn cơm thôi.

Trần Thiên Hương tắt bếp, Vũ Hương Ly cũng biết điều mà buông tay ra, đem bát đĩa dọn lên bàn. Vừa ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm thì chuông cửa vang lên. Trần Thiên Hương bất đắc dĩ đứng dậy đi ra mở cửa.

– Em chào chị.

Trần Hà My mỉm cười thật tươi lễ phép chào Trần Thiên Hương. Nguyễn Hoàng Anh đứng bên cạnh chỉ nhẹ cười, cũng đã lâu chưa gặp chị họ này, gặp rồi lại chẳng biết phải làm sao.

– O, hai đứa à? Vào nhà đi.

– Vâng.

Trần Hà My nhanh nhẹn kéo tay Nguyễn Hoàng Anh vào nhà, sau đó xuýt xoa.

– Lạnh quá.

– Chị nấu cơm rồi, hai đứa ăn cùng luôn nhé?

– Vâng, bọn em đến để ăn cơm mà.

Trần Thiên Hương liền mỉm cười đi vào trong bếp. Trần Thiên Hương vừa đi Nguyễn Hoàng Anh liền từ đằng sau ôm lấy Trần Hà My, người này lạnh sắp đóng băng rồi, nhiệt độ trong nhà ấm như vậy mà vẫn run run rẩy rẩy.

– Lạnh lắm à? Biết thế không đem em kéo đến đây nữa.

Trần Hà My được ôm như thế cảm giác thật ấm, nhưng đây không phải nhà mình, Nguyễn Hoàng Anh tự nhiên quá rồi. Từ sau cái đêm mà mình lén hôn trộm Nguyễn Hoàng Anh, người này tự nhiên bỏ hẳn cái kiểu lạnh lùng, thay vào đó rất dịu dàng, đôi lúc còn vui tính, lại còn thỉnh thoảng đem mình ôm vào lòng.

– Đây, đây là nhà chị Hương đây.

Nói xong liền đẩy tay người kia chạy vào trong bếp. Vừa tiến vào liền nhìn thấy Vũ Hương Ly, có chút ngạc nhiên, nhưng lại ngay lập tức cười tươi.

– Chị Hương Ly, lại gặp chị, thật vui, em chào chị.

Sau đó cúi đầu một cái. Vũ Hương Ly nhìn cũng liền nhận ra đây là cô em họ của Trần Thiên Hương, khuôn mặt cũng rất hài hoà xinh đẹp, còn lễ phép, trừ bỏ việc lần đó cô bé này ôm Trần Thiên Hương quá lâu, còn lại đều khiến cô rất có thiện cảm.

– Chào em.

Vũ Hương Ly mỉm cười đáp lại. Nguyễn Hoàng Anh bây giờ mới tiến vào bếp, nhìn thấy Vũ Hương Ly, Vũ Hương Ly cũng nhìn thấy cô, hai người trước đây gặp nhau như nước gặp lửa, nhưng mà hiện tại lại không biết nên nói chuyện với nhau như thế nào. Vũ Hương Ly sau khi ở cùng với Trần Thiên Hương một thời gian, trưởng thành ra rất nhiều, cũng không còn thói quen ghen tuông linh tinh, gặp người mình không thích liền cãi lộn nữa. Cho nên đối với Nguyễn Hoàng Anh bây giờ chẳng còn hứng thú cãi nhau, và chẳng nếu cô ta có khơi mào, cũng không thèm chấp nhất. Về phần Nguyễn Hoàng Anh, tính tình xưa nay luôn rất người lớn, chẳng qua chỉ vì Trần Thiên Hương nên mới cãi qua cãi lại với người kia thôi, nếu không một cái liếc mắt cũng không dành cho cô ta, với lại bây giờ, cô cũng chẳng có lí do mà cãi nhau với Vũ Hương Ly nữa.

– Vào ngồi ăn cơm đi.

Trần Thiên Hương lấy thêm bát đĩa đặt lên bàn, sau đó gọi hai bạn trẻ đang đứng kia lại. Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My ngồi ở ghế đối diện hai người kia, nhận bát, bắt đầu dùng cơm. Cái khung cảnh này, một bàn bốn người, cả bốn đều là nữ, đều là những cô gái xinh đẹp, mỗi người một vẻ. Thật khó mà thấy một lần.

– Hai đứa em đến đây chỉ để ăn cơm thôi à?

Trần Thiên Hương vừa gấp đồ ăn vừa hỏi.

– Đương nhiên..

Trần Hà My thân nhiên nói.

– Tại vì ngày mai trường được nghỉ, tôi chán quá nên đến nhà chị chơi.

Nguyễn Hoàng Anh vừa ăn vừa nói.

– À, ra thế.

Trần Thiên Hương gật gật đầu.

– Mà, hai chị thật thân thiết.

Trần Hà My ánh mắt có chút sáng lên. Vũ Hương Ly nhìn thấy ánh mắt cô bé kia sáng lên, cứ như hâm mộ, bất giác mỉm cười, hỏi.

– Sao em lại nói thế?

Trần Hà My bị hỏi lại như vậy, tự nhiên hơi khó trả lời.

– Thì, thì tại em thấy thế, chỉ cần cùng nấu, cùng ăn đã là thân thiết rồi.

Trần Thiên Hương phì cười, có lẽ trong bốn người ở đây, Trần Hà My là ngây thơ nhất.

– Vậy như em với Hoàng Anh cũng là thân thiết.

Trần Thiên Hương nói, sau đó gác đĩa, chống cằm nói chuyện.

– Thân thiết ở đâu ra? Toàn là em nấu mà. Con bé này chỉ biết hâm nóng đồ ăn thôi.

Nguyễn Hoàng Anh thân nhiên nói, nhìn sang phía Trần Hà My cười cười.

– Em là người dọn bát đĩa mà, chị Hương với chị Ly đừng nghe Hoàng Anh nói, lại tưởng em vô dụng.

Trần Hà My phụng phịu nói, khuôn mặt thật dễ thương, hai má hồng hồng, khiến cho người ta chỉ muốn đưa tay捏 một cái.

– Tôi chợt cảm thấy Hoàng Anh ở đâu cũng có người để cãi nhau. Haha

Đây là câu đầu tiên Vũ Hương Ly nói với Nguyễn Hoàng Anh suốt từ lúc này tới giờ.

– Không liên quan đến chị.

– Sao? Chịu gọi tôi một tiếng chị rồi à?

– Ừm, bởi vì cảm thấy, chị càng ngày càng già, không thể xưng hô ngang bằng được, người ta lại tưởng là bằng vai phải lứa với chị. Già đi rất nhiều..

Nguyễn Hoàng Anh châm biếm nói lại Vũ Hương Ly, không giống như lúc trước cãi lộn, trong lời nói rất bình thường, nhẹ nhàng, nhưng vẫn mang tính đả kích nhau rất lớn. Vũ Hương Ly vừa nghe thấy chữ “già” liền ôm mặt lo lắng nhìn Trần Thiên Hương.

– Nhìn em già đi sao?

Trần Thiên Hương phì cười, Vũ Hương Ly lại còn bị đùa nhò mười bảy tuổi trên nhưng vẫn tin là thật nữa. Thực sự từ lúc gặp cô đến giờ, chỉ thấy Vũ Hương Ly xinh đẹp lên, mới hai mươi hai tuổi lấy đâu ra mà già đi chứ.

– Không có. Xinh đẹp lắm.

Vũ Hương Ly nghe xong Trần Thiên Hương nói mới thở phào nhẹ nhõm, Nguyễn Hoàng Anh đáng ghét, dù gì người ta cũng là phụ nữ, lúc nào chẳng phải để ý đến nhan sắc, nhất là đối với người xinh đẹp như mình lại càng để ý, vậy mà lại dám trêu như thế, đúng là không bao giờ có thể hoà hợp với người này.

Ăn com xong cả bốn người cùng nhau dọn dẹp, cho đến khi xong xuôi tất cả mới ra phòng khách ngồi. Bây giờ cũng đã khá muộn, cũng gần mười giờ rồi, Nguyễn Hoàng Anh xem đồng hồ. Bởi vì ngồi nói chuyện lâu quá, cho nên quên mất thời gian.

– Muộn rồi, ở lại đây đi, đằng nào mai cũng được nghỉ mà. Về làm gì, bây giờ lạnh lắm.

Trần Thiên Hương thấy Nguyễn Hoàng Anh xem đồng hồ thì sốt ruột, liền bảo cả hai người ở lại.

– Thế được không chị?

Trần Hà My nho nhỏ hỏi lại.

– Được, có gì đâu, toàn người nhà mà.

Trần Thiên Hương cười nói, vừa nãy đến ăn com thì tự nhiên, bây giờ còn bày đặt khách sáo gì nữa chứ.

– Vậy ok, tối nay ngủ lại nhà chị Hương.

Trần Hà My kéo tay Nguyễn Hoàng Anh ngồi xuống sofa. Ngồi một lúc, cả bốn người chỉ biết ngắm nhau, không có việc gì làm, thật chán ngắt. Lúc này Vũ Hương Ly mới lên tiếng.

– Ngồi không cũng chán, mình chơi trò chơi đi.

– Trò gì?

Trần Thiên Hương tò mò hỏi.

– Chơi bài phạt rượu.

– Thôi nhé, đừng, ở đây có trẻ vị thành niên đấy.

Trần Thiên Hương nhanh tay ngăn cản. Lại nghe chữ “rượu” đã thấy ngán rồi. Ở đây có không dưới một người từng làm cô phát điên vì rượu đâu.

– Có sao đâu mà chị, được hết.

Trần Hà My nghe liền cảm thấy hứng thú, đồng ý ngay.

– Em chơi.

Nguyễn Hoàng Anh hơi cười cười nói, có cái tiêu khiển cũng vui mà. Trần Thiên Hương thật đau đầu với bọn trẻ bây giờ. Cuối cùng vẫn phải gật đầu đồng ý. Vũ Hương Ly không biết từ đâu mang ra bộ tú lơ khơ và rất nhiều rượu cùng với bốn cái ly. Sau đó cả bốn người cùng nhau kéo gọn bàn ghế sang một bên, ngồi thẳng xuống sàn nhà khoanh chân lại, bốn người xếp thành một vòng tròn.

– Báo luật nhé, chơi đồ đen, mỗi người rút ba lá bài, cộng lại điểm ai thấp nhất thì phạt rượu. Ok?

– Ok.

Mọi người lần lượt đáp. Sau đó từng người rút một. Che che giấu giấu một chút rồi cùng hạ bài.

Ván đầu tiên, Trần Thiên Hương thua. Uống trọn một ly rượu, mọi người còn lại đều cười sảng sặc.

– Ai bảo chị phân đối, ván đầu đã thua rồi. Hahaa..

Vũ Hương Ly cười lớn.

Ván thứ hai, thứ ba, thứ tư... rất nhiều ván tiếp theo, cho đến khi uống hết tất cả các chai rượu có trong nhà, mặt ai nấy đỏ bừng, duy chỉ có khuôn mặt Nguyễn Hoàng Anh vẫn y như cũ.

– Các chị nhìn xem, Hoàng Anh là Tây nên khác mình hay sao ý, mặt chẳng đỏ gì cả.

Trần Hà My vừa cười vừa nói, chính xác là đã rất say rồi.

– Chơi trò chơi tiếp không?

Vũ Hương Ly tuy gương mặt đã đỏ lên nhưng so với Trần Thiên Hương ở bên cạnh vẫn tỉnh táo hơn rất nhiều. Nếu so về tư lượng, thì có lẽ Vũ Hương Ly tốt hơn Trần Thiên Hương.

– Chị Ly, nhà đã hết rượu rồi.

Trần Hà My cười ngu ngơ nói, Vũ Hương Ly còn định bày trò gì sao? Nhưng hết mất rượu rồi.

– Không cần, uống thế đủ rồi, trò này không cần rượu, chỉ hỏi và trả lời thôi.

Vũ Hương Ly cầm một chai rượu vừa uống hết, đặt nó nằm ngang xuống, xoay một vòng, chai rượu quay thật nhanh, sau đó chậm dần lại, cuối cùng dừng hẳn, phần miệng chai chỉ về phía Nguyễn Hoàng Anh.

– Là như thế, quay một vòng, nó chỉ vào ai thì được phép đặt câu hỏi cho người đó. Chúng ta chơi trò này cho thêm hiểu nhau được không? Nhớ phải trả lời thật lòng đấy nhé. Đầu tiên, tôi hỏi Hoàng Anh.

– Được, chị hỏi đi.

Vũ Hương Ly hài lòng gật đầu, miệng hơi cười cười, có chút men trong người cảm giác thật hưng phấn.

– Em có thể gọi tôi bằng chị một cách thân thiện được không? Nếu được thì gọi luôn đi.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn về phía miệng chai rượu, sau đó mỉm cười trả lời.

– Được. Chị Ly !

Vũ Hương Ly nghe xong cảm động phát khóc, nhưng khóc không thấy đâu chỉ thấy cười thật sảng khoái.

Tiếp theo, đến lượt Nguyễn Hoàng Anh hỏi Trần Thiên Hương.

– Chị trước đây có bao giờ ghét em không? Ghét những lúc nào thế?

Trần Thiên Hương say rượu, hơi gật gù, đại khái vẫn có thể hiểu được Nguyễn Hoàng Anh hỏi cái gì.

– Có ghét, lúc em hành xử quá đáng thôi.

Trần Hà My lại quay trúng Trần Thiên Hương.

– Chị và chị Ly yêu nhau bao lâu rồi?

Trần Hà My hỏi vậy khiến Nguyễn Hoàng Anh bên cạnh hơi sững sốt, có lẽ là do rượu, bình thường Trần Hà My sẽ không bao giờ dám hỏi câu này.

Trần Thiên Hương cười, đã ngồi đây rồi thì trước sai cũng biết, vậy cùng nhau chia sẻ đi.

– Đã hơn sáu tháng rồi.

– Lâu ghê, chúc hai chị sau này sẽ hạnh phúc nhé.

Trần Hà My mê mê tỉnh tỉnh, nói xong liền ngã đổ ra sàn nhà, ngủ ngay tại chỗ. Nguyễn Hoàng Anh đến đau đầu, người này chơi nhiệt tình quá, uống say đến nỗi này.

– Em đỡ My về phòng trước.

Nguyễn Hoàng Anh nói, Trần Thiên Hương gật đầu. Ngay sau khi Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My vừa vào đến phòng cô cũng ngã nhào vào lòng Vũ Hương Ly. Khuôn mặt đỏ bừng áp trên ngực người kia, Vũ Hương Ly ôm lấy Trần Thiên Hương, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhiễm đỏ trông thật quyến rũ, đôi môi càng thêm ướt át, nhìn không được liến. Cúi xuống hôn lên. Mút nhẹ cánh môi như hoa của Trần Thiên Hương, vừa mềm mại lại mang theo chút hơi men nóng ấm, khiến Vũ Hương Ly không cưỡng lại được càng hôn sâu hơn, lưỡi tìm đến lưỡi người kia gọi mời, Trần Thiên Hương trong mê man cũng như cảm nhận được, vươn đầu lưỡi đón lấy người bạn nhỏ Vũ Hương Ly. Nụ hôn triền miên kéo dài, đêm không khí trong phòng cả hai rút sạch, mới luyến tiếc rời ra. Khi hai môi tách nhau, còn có chút nước bọt kéo dài, phản chiếu với ánh sáng, nối hai đôi môi hồng lại với nhau, trông cực kỳ đẹp mắt, nhưng cũng không kém phần mờ ám. Trần Thiên Hương sau nụ hôn dài cũng mờ mắt, ánh mắt mang theo chút quyến rũ, khuôn mặt thực xinh đẹp, chỉ khiến cho người ta nhìn cô liền muốn làm chuyện xấu.

Vũ Hương Ly không nhịn được, cảm giác miệng lưỡi khô nóng, liền nhanh chóng đỡ Trần Thiên Hương kéo vào phòng. Vừa đóng được cửa phòng, nụ hôn dài triền miên khác lại kéo tới, khó khăn đến được bên giường, cũng là từng phút quần áo trên người từ từ được thoát li. Cả hai người quấn quýt lấy nhau. Yêu chiều.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chap 42

Vũ Hương Ly luyến tiếc tách rời cánh môi mềm mại kia, sau đó lần lượt hôn lên trán, mắt, mũi, rồi chuyển xuống cằm. Động tác thật mềm mại, cũng mang theo đầy yêu thương, có lẽ chỉ dành cho Trần Thiên Hương.

Tiếp tục dài từng nụ hôn, xuống đến cổ, Vũ Hương Ly vươn đầu lưỡi, nhẹ liếm lấy mảnh da thịt mềm mại nơi cần cổ trắng nõn của người kia, khiến cho Trần Thiên Hương trong nháy mắt rung mình, có chút tê dại, Vũ Hương Ly chính xác là đang ở tại trên người mình hành hạ mình mà.

Vũ Hương Ly ngậm lấy hạt đậu nhỏ trên vùng núi cao nõn nà kia, sau đó nhẹ mút lấy, dùng đầu lưỡi miết qua, càng làm cho Trần Thiên Hương xúc cảm trở nên mạnh mẽ, hai hạt hồng đậu vì thế mà cương cứng lên, nhiệt tình hưởng ứng hành động của người kia, mà Vũ Hương Ly cũng không hề rảnh rỗi, một bên ngậm lấy nhũ cón, bên còn lại lại dùng bàn tay nhẹ nhàng ma sát, xoa nắn, Trần Thiên Hương đỏ mặt tía tai, thêm men rượu càng làm cô say đắm, chịu không nổi liền bật ra tiếng kêu.

– Umm.

Vũ Hương Ly buông ra hạt đậu nhỏ, chuyển dần xuống phía hạ bộ, đi qua vùng bụng bằng phẳng không quên nhẹ hôn lên. Trước mắt đối diện với vùng cấm địa như ẩn như hiện của Trần Thiên Hương, trong lòng tự nghĩ nếu mình hôn lên nơi ấy thì Trần Thiên Hương sẽ phản ứng như thế nào? Nghĩ là làm, đem môi mình chạm lên nơi mềm mại mẫn cảm kia, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng khuấy động, Trần Thiên Hương cảm nhận rõ ràng đầu lưỡi người kia cùng thân dưới của mình tiếp xúc, cảm xúc chân thật càng trở nên mãnh liệt, trong cổ họng bật ra nhiều hơn tiếng kêu yêu mị kia, càng kích thích Vũ Hương Ly muốn làm thêm chuyện xấu. Vũ Hương Ly chồm dậy, ôm lấy Trần Thiên Hương, đặt lên môi người kia một nụ hôn thật sâu. Ngón tay không hẹn trước thật nhanh tiến vào huyết động. Vũ Hương Ly cảm giác nơi ấm áp kia như hút chặt ngón tay mình, ấm nóng lạ kỳ, liền di chuyển ngón tay nhanh hơn một chút, cảm giác thật tốt. Trần Thiên Hương cảm nhận ngón tay người kia ra vào trong cơ thể mình, khoái cảm đánh ập đến, trong giây phút đầu óc trống rỗng, vòng tay ôm lấy cô Vũ Hương Ly, hàm răng nhẹ ghì lên bả vai người kia, ngăn cản không cho phát ra tiếng kêu quá lớn. Vũ Hương Ly cảm giác hơi đau ở vai, lại thấy Trần Thiên Hương khó khăn kìm nén tiếng rên, khó chịu sao? Cô muốn Trần Thiên Hương thật thoải mái, không cần phải như vậy. Vũ Hương Ly bàn tay tăng tốc độ, tay còn lại vuốt mái tóc Trần Thiên Hương.

– Mở miệng ra, nói đi, gọi tên em.

Vũ Hương Ly nói nhỏ bên tai Trần Thiên Hương, sau đó ngậm luôn lấy vành tai mà gặm nhấm.

Trần Thiên Hương sắp không chịu nổi nữa rồi, cảm giác như có luồng điện chạy khắp người, thật nóng, ngay trong mùa đông mà mồ hôi vẫn tiết ra, càng làm không khí trong phòng trở nên mờ ám, đầy dục vị. Trần Thiên Hương nghe đến Vũ Hương Ly một bên tai khích lệ mình, ưỡn cổ, khó khăn thoát ra

từng chữ..

– Hương.. ah.. Ly.. ah ah

Vũ Hương Ly cảm giác nơi ấm nóng của Trần Thiên Hương co thắt lại, cơ thể mềm mại nhẹ rung lên, đoán được Trần Thiên Hương đến rồi, liền di chuyển nhanh hơn một chút. Dịch mật trào ra, Vũ Hương Ly cũng đình chỉ hoạt động, nằm úp sấp trên người Trần Thiên Hương đang thờ đốc, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt chìm đắm chìm trong mê, thật xinh đẹp. Vũ Hương Ly hôn lên môi Trần Thiên Hương.

– Chị thật xinh đẹp.

Trần Thiên Hương đạt đến khoái cảm chưa từng có, nghe lời khen của Vũ Hương Ly như trở về thực tại, đối diện là khuôn mặt xinh đẹp kia, cũng nhiễm đỏ trông thật quyến rũ, Trần Thiên Hương mỉm cười, nhẹ tán thưởng.

– Ly cũng thật xinh đẹp.

Vũ Hương Ly tự nhiên trong người cũng có cảm giác khô nóng, có chút khó chịu, ngồi trên bụng Trần Thiên Hương vận vẹo, tư thế rất là mờ ám. Trần Thiên Hương cảm thấy nơi ướt át kia đang dán lấy vùng bụng mình, Vũ Hương Ly lại định làm gì. Chưa kịp để cho cô phải suy đoán, Vũ Hương Ly nhấc chân Trần Thiên Hương lên, nhẹ nhàng tiến đến, lấy nơi mềm mại ướt át của cô tiếp xúc với bộ phận mẫn cảm cũng ướt át không kém của Trần Thiên Hương, sau đó nhẹ nhàng ma sát. Cật lực đưa đẩy vòng eo nhỏ, Trần Thiên Hương cũng tiếp nhận, vòng eo cũng theo nhịp mà đưa đẩy, hoà làm một với Vũ Hương Ly, mềm mại nhu nhuyễn mềm mại, kích thích vô cùng.

Nguyễn Hoàng Anh sáng sớm liền tỉnh giấc, nhìn thấy người bên cạnh vẫn đang ngủ ngon lành, chắc chắn là do uống quá nhiều rượu, ngủ đến không hay biết trời trăng gì. Kéo chăn qua cổ Trần Hà My, Nguyễn Hoàng Anh không quên ngắm nhìn khuôn mặt kia, vẫn là như thế, hài hoà thật dễ nhìn. Khi ngủ càng giống đứa trẻ, trông rất khả ái, Nguyễn Hoàng Anh không tự chủ hôn lên trán Trần Hà My. Trần Hà My tự nhiên thấy có động, liền giật mình, nhưng không tỉnh giấc, vội vàng ôm lấy Nguyễn Hoàng Anh bên cạnh, khuôn mặt vùi vào càn cổ người kia. Nguyễn Hoàng Anh mỉm cười, cũng vòng tay ôm lấy cô bé này. Trong lòng tự nhiên nảy ra một cái cảm xúc. Hạnh phúc.

Cuối cùng thì Trần Hà My cũng tỉnh giấc, cả hai nhanh chóng sửa soạn rồi ra ngoài phòng khách.

– Chị Hương Ly.

Trần Hà My vừa ra phòng khách liền nhìn thấy Vũ Hương Ly, thật vui vẻ chào.

– Đã dậy rồi à?

Vũ Hương Ly mỉm cười nhìn hai cô gái trước mặt.

– Vâng, chị Hương đâu ạ?

Trần Hà My nhìn quanh, không thấy Trần Thiên Hương liền hỏi.

– Chị ấy vừa đi làm, hai đứa dậy muộn một chút nên không gặp.

– À, vậy ạ.

– Ủ, thế chị làm bữa sáng cho hai đứa nhé?

Vũ Hương Ly đứng dậy khỏi ghế, hỏi.

– Không cần đâu ạ, em với Hoàng Anh về luôn đây.

– Ăn xong rồi hãy về.

– Không cần mà, bọn em tự ăn được ạ, lại mắc công chị làm. Thôi, em chào chị, bọn em về đây.

Trần Hà My cười tươi, sau đó vẫy tay chào. Nguyễn Hoàng Anh bước ngay sau cũng nhẹ cúi đầu.

– Chào chị.

Vũ Hương Ly mỉm cười gật đầu, sau đó vẫy tay chào.

Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My đi rồi, trong nhà chỉ còn lại mình mình. Vũ Hương Ly đem một số sách ra đọc. Đọc được một lúc liền có chuông cửa. Liền đặt sách trên bàn đi ra mở cửa. Vũ Hương Ly bắt ngờ, là mẹ của Trần Thiên Hương.

– Cháu chào bác.

Vũ Hương Ly cúi đầu chào, sau đó mở lớn cánh cửa, để Nguyễn Hiền tự nhiên bước vào.

– Hương đi làm sao?

Nguyễn Hiền ngồi xuống sofa, thân nhiên hỏi Vũ Hương Ly.

– Vâng, chị Hương đi làm.

– Cháu ở cùng con tôi được bao lâu rồi?

Nguyễn Hiền hỏi tiếp, trong câu nói có phần lạnh nhạt, giống như là không đem Vũ Hương Ly đặt vào mắt, khinh bỉ nói.

– Được sáu tháng thừa bác.

Vũ Hương Ly nắm chặt vạt áo, lo lắng trả lời.

– Tại sao phải căng thẳng thế? Tôi ăn thịt cháu sao?

Nguyễn Hiền nhíu mày hỏi, mình còn chưa cả to tiếng, cô gái này sợ sệt cái gì?

– Cháu không có ý đấy ạ.

– Tốt, ngồi đi.

Vũ Hương Ly theo lệnh ngồi xuống đối diện với Nguyễn Hiền. Sau đó im lặng không nói gì.

– Tôi biết quan hệ của cháu và con gái tôi.

Nguyễn Hiền lên tiếng, phá tan không khí im lặng.

– Dạ?

– Cháu chưa làm mẹ, không biết điều người mẹ mong muốn nhất đối với con mình là như thế nào. Cháu có nghĩ người mẹ nào vui vẻ đồng ý chấp nhận mối quan hệ của con gái mình với một người con gái khác?

– ...

Vũ Hương Ly cúi đầu, nghe Nguyễn Hiền nói.

– Cháu nghĩ như thế nào?

Nguyễn Hiền hỏi tiếp. Vũ Hương Ly vẫn im lặng.

– Với tư cách là một người mẹ, tôi mong cháu, hãy rời xa con gái tôi có được không? Cháu thật xinh đẹp, có nhiều người tốt ước mong được yêu thương cháu. Mà Thiên Hương, cháu thấy không? Nó là đứa con gái xuất sắc của tôi, mặc dù cách xa nó, nhưng chưa một giờ một phút nào tôi không quan tâm đến nó. Có lẽ cháu biết, anh chàng bác sĩ trước đây Thiên Hương yêu đã chết, con bé đau khổ như thế nào, ba năm liền như vậy nó đau khổ, cho nên tôi đoán chắc do gặp cháu, vì một lý do nào đó mới dẫn đến chuyện như thế này. Có lẽ tại nó cô đơn quá nên gặp thứ mới lạ bị cuốn hút thôi. Tôi biết, bản chất của nó không như thế. Vì thế, mong cháu, kết thúc chuyện này đi được không?

Vũ Hương Ly nghe Nguyễn Hiền nói, trong lòng chợt trở nên cứng rắn, cái gì mà gặp thứ mới lạ nên bị cuốn hút? Trần Thiên Hương là thực lòng yêu cô mà. Bản chất? Ý bà ấy là gì? Vậy là chê bai tình cảm của hai người là xấu?

– Cháu thật vui khi được gặp bác. Nhưng yêu cầu của bác, cháu không thực hiện được. Vì cháu với chị Hương là thật lòng yêu nhau.

Vũ Hương Ly nói, trong lời nói có phần kiên định.

– Thật lòng? Nữ với nữ mà yêu nhau cái gì? Cháu không thấy phi lý sao?

– Không hề ạ, chúng cháu yêu nhau, không có gì là sai ạ. Còn bác nói bản chất của chị ấy không phải thế thì bác nhầm rồi ạ, Trần Thiên Hương chính là như thế.

– Cô đang chống đối phải không? Vậy tôi nói thẳng, cô nghe cho rõ, tôi không mong, mà là yêu cầu cô tránh xa con gái tôi, đừng làm ảnh hưởng đến nó sau này.

Nguyễn Hiền lớn giọng, như cảnh cáo người trước mắt đừng làm mình phải tức giận. Trần Thiên Hương là con gái của tôi, nhất định tôi không bao giờ đồng ý để cô làm xấu nó.

– Cháu không làm thừa bác, chị Hương cũng không mong muốn cháu làm như thế, mong bác hiểu cho, cháu không thể.

– Cô nói lại xem?

Nguyễn Hiền trừng mắt nhìn Vũ Hương Ly, đứa con gái này, thật đáng ghét mà.

– Cháu không thể làm được.

Vũ Hương Ly nói lại.

Nguyễn Hiền cảm tưởng cục tức như tắc nghẽn ở họng, tiện thấy cốc nước ở trên bàn liền cầm lên hất vào mặt Vũ Hương Ly.

– Làm cần.

Nguyễn Hiền hất nước xong không hề hối hận, lần trước chính mình hất rượu vang vào người con gái ở nơi đông người còn không có chút mũi lòng, nay lại có mỗi chút nước lọc, hất vào người Vũ Hương Ly không quen không biết thật đáng ghét này lại càng cảm thấy bình thường. Thế càng cho thấy, Nguyễn Hiền tư tưởng đối với chuyện tình cảm đồng giới là kì thị, là không chấp nhận. Bà sẽ phản đối đến cùng. Như vậy, sau này chuyện tình của Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly còn gặp rất nhiều khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chap 43

Tối, Trần Thiên Hương trở về nhà, tâm trạng rất tốt. Mở cửa vào nhà, thấy Vũ Hương Ly ngồi trên ghế sofa chờ mình, lại càng thêm vui vẻ. Trong lòng cô thầm nghĩ, nếu có thể ngày nào cũng như vậy, làm việc thật tốt, sau đó trở về nhà có Vũ Hương Ly đang ngoan ngoãn chờ đợi thì thật tốt. Đáng tiếc bây giờ mọi chuyện vẫn còn chưa ổn định.

– Chị về rồi.

Vũ Hương Ly đứng dậy, mỉm cười.

– Ủ, ở nhà một mình có chán không?

– Có, em nhớ chị.

Vũ Hương Ly ôm lấy cổ Trần Thiên Hương, khẽ dụi mặt vào sau gáy, Trần Thiên Hương vừa ở ngoài vào, trên người đầy hơi lạnh, Vũ Hương Ly ôm vào cảm giác hơi rùng mình, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy ấm áp vô cùng.

– Ừm.

Trần Thiên Hương xoa xoa mái tóc mượt mà kia, cũng vòng tay ôm lấy. Vũ Hương Ly thực sự ngày hôm nay bị Nguyễn Hiền đối xử tệ vô cùng ảm ức, muốn đem hết tất cả ra nói cho Trần Thiên Hương, mách hết với chị ấy, như vậy mới nhẹ lòng. Cô biết chỉ cần nói với Trần Thiên Hương, thế nào cô ấy cũng tìm cách lấy lại công bằng cho mình. Nhưng chỉ nghĩ đến vì mình mà tình cảm giữa Trần Thiên Hương và mẹ chị ấy bị rạn nứt, lại cảm nín không dám nói gì. Một phần nữa cũng không dám nói, cô không muốn Trần Thiên Hương phải lo lắng.

– Ly à..

Trần Thiên Hương đột nhiên lên tiếng, phá vỡ không gian im lặng.

– Dạ?

– Tuần sau chúng ta đi nước ngoài được không?

– Đi nước ngoài?

– Ừ.

Trần Thiên Hương nhẹ đáp.

– Để..

– Sinh con.

Vũ Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương, trong lòng có một cảm giác kì lạ vô cùng, có chút ngạc nhiên, hồi hộp, cũng vô cùng lo lắng.

– Sao thế?

Trần Thiên Hương thấy trong đáy mắt người kia rồi bời, liền hỏi.

– Chị, chúng ta cùng nói với bố mẹ chị một lần được không, nói cho bố mẹ chị biết quan hệ của chúng ta, nói cho họ biết em với chị là thật lòng yêu nhau, xin bố mẹ chị đồng ý được không?

Trần Thiên Hương tự nghĩ, bố thì không sao, tất cả là ở mẹ, nếu mẹ cô không đồng ý thì bố cô cũng nhất định nghe theo, với tính cách của Nguyễn Hiền, để bà chấp nhận được việc này không phải chuyện dễ dàng. Trần Thiên Hương thở dài, nhưng dù sao cũng phải nói với bố mẹ.

– Ừ, được.

– Vậy đi. Chúng ta đi ăn cơm

Vũ Hương Ly gật đầu. Buông tay ôm Trần Thiên Hương ra, hướng về phía nhà bếp đi đến. Trần Thiên Hương đột nhiên nắm lấy tay người kia, giữ lại.

– Ly này..

– Sao ạ?

Vũ Hương Ly chợt dừng lại, quay lại nhìn Trần Thiên Hương, phát hiện nét cười ban nãy tan biến hết, thay vào đó là khuôn mặt trầm buồn.

Vũ Hương Ly thấy người kia hồi lâu không nói gì, lay lay tay Trần Thiên Hương.

– Chị, nói đi.

Trần Thiên Hương hơi nhú mồm, nói ra điều này với Vũ Hương Ly, không biết có làm cô ấy hiểu lắm không. Hơi đau đầu suy nghĩ, cuối cùng lại lắc đầu, mỉm cười.

– Không có gì, đi ăn cơm thôi.

Vũ Hương Ly thấy Trần Thiên Hương như che giấu điều gì, nhưng cũng không để ý lắm, nếu chị ấy nói cứ nói đi, còn không muốn nói, cô cũng không hỏi nhiều.

– Hiền, anh cảm thấy, hay là chúng ta xem xét chuyện của con bé Hương một chút?

Trần Thái Hưng ngồi trên ghế sofa, hơi trầm tư nói, từ lúc biết được chuyện của Trần Thiên Hương, lúc nào ông cũng suy nghĩ, có nên đồng ý hay không đồng ý, mặc dù Trần Thái Hưng luôn nghe theo vợ, nhưng không có nghĩa là ông không quan tâm đến cảm giác của con gái.

– Giờ anh muốn làm sao? Có phải nó gọi điện thoại xin xỏ anh thuyết phục em không?

Nguyễn Hiền ngồi ở ghế đối diện đang uống trà, nghe Trần Thái Hưng nói vậy liền lạnh giọng hỏi.

– Em cảm thấy con gái chúng ta là đứa như thế à?

Trần Thái Hưng nhú mồm hỏi lại, đưa con gái yêu quý giới giang của ông không dùng trò mèo này.

– Có khả năng.

Nguyễn Hiền đưa tách trà lên môi uống một ngụm nhỏ, có phần thư thái. Trần Thái Hưng lông mày càng ngày càng nhăn lại.

– Em không hiểu con gái em

Nguyễn Hiền vừa nghe câu nói kia, ngay lập tức đặt mạnh tách trà xuống bàn, mặt bàn thủy tinh tiếp xúc với đáy tách tạo thành tiếng kêu chói tai, trà trong tách cũng sóng ra ngoài.

– Sao gần đây có nhiều người nói em không hiểu con gái em như vậy? Hương nó là con của em, em không hiểu nó thì ai hiểu đây?

– Thế em hiểu nó như thế nào?

Trần Thái Hưng thấy thái độ của vợ mình, cũng bức xúc hỏi lại.

– Con gái em đương nhiên là tài giỏi, tốt đẹp, với lại, nó cũng không phải là cái loại kia.

– Em nói thế mà nghe được à? Loại gì với loại gì, anh cảm thấy dù như thế nào nó vẫn là con gái của chúng ta. Việc của nó, anh nghĩ muốn xem xét.

– Anh Hưng, hôm nay anh lại như thế nào bất đồng quan điểm với em? Xem xét cái gì? Em thà là có đứa con gái tầm thường, không chút tài năng còn hơn nhìn con em bị như vậy. Anh nghĩ xem thế mà nhìn được à? Em không đồng ý, em phản đối.

Nguyễn Hiền lớn giọng, việc người đồng giới kết hôn, chung sống bà chưa phải chưa từng nghe qua, cũng từng xem qua không ít cuộc biểu tình ủng hộ người đồng tính, nhưng chưa bao giờ thấy nó có ý nghĩa cả. Từ xưa tới nay nam nữ là nảy sinh tình cảm, kết hôn rồi sinh con cái, mọi chuyện theo quy luật là như thế, phải như thế. Làm gì có chuyện nữ nữ phát sinh tình cảm với nhau, phi lý. Không ra thế thống gì. Nguyễn Hiền tức giận nghĩ.

– Anh từ trước tới nay luôn theo ý em, là bởi vì anh cảm thấy em đúng, vợ anh là người phụ nữ sáng suốt, nhưng lần này anh không đồng tình với em, vấn đề này em sai rồi.

Trần Thái Hưng rất có khí phách nói, bản thân ông cũng không phải là nghe lời vợ quá mức. Cũng muốn cho mọi người thấy, Trần Thái Hưng này là chiều vợ, nghe vợ, chứ không phải sợ vợ.

– Anh..

– Anh tính thế, anh sẽ bảo con Hương dẫn cô gái kia đến cùng nói chuyện, nếu có thể chấp nhận, anh sẽ đồng ý chuyện này, bản thân anh cũng cảm thấy đây là bình thường, không có gì chướng mắt cả. Hạnh phúc của con gái mới là điều mình nên quan tâm.

– Vậy là anh nói em không quan tâm đến hạnh phúc của con Hương? Nó là miếng thịt cắt trên người em xuống đấy, em muốn nó tốt đẹp không phải sao? Chính anh, anh làm thế mới là hại nó.

Nguyễn Hiền khoé mắt dò lên, tức giận nói. Con gái như vậy đã làm mình đau lòng đủ rồi, lại còn người chồng này cũng dùng lời nói nặng nề trách móc. Nghĩ đến chi càng thấy tức giận. (Bác trai đã làm gì đâu ạ ==)

– Em.

Trần Thái Hưng trong lúc tình thế căng như dây đàn này cũng không biết nói gì, không nói thì lo sẽ không thuyết phục được Nguyễn Hiền nghe lời mình, nói nữa chỉ sợ người này khóc mất, đành hạ giọng.

– Được rồi, anh xin lỗi đã nặng lời với em, nhưng em chỉ một lần thôi nghe anh được không?

Hôm sau, Trần Thiên Hương đang định gọi điện thoại mở lời với bố mẹ lại nhận được điện thoại từ Trần Thái Hưng gọi hai người đến dùng cơm nói chuyện.

Trần Thái Hưng cuối cùng là thuyết phục được Nguyễn Hiền đồng ý nói chuyện, tuy nhiên vẫn nhìn thấy trên mặt vợ mình là biểu tình lạnh lùng cùng chán ghét.

Trần Thái Hưng lần này thông suốt hơn đặt phòng ăn riêng, cách li với bên ngoài, để nếu có xảy ra chuyện gì thì Nguyễn Hiền có thể hất nước thoải mái mà không bị ai nhìn ngó. Nói vui là như vậy, thực sự cũng mong không xảy ra trường hợp đấy nữa.

Trong phòng ăn là ngôi bàn tròn, bốn người ngồi, Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly ngồi gần nhau, đối diện với hai vị phụ huynh ngồi trước mặt. Vũ Hương Ly cũng là hơi lo lắng, nhưng so với lần trước gặp Nguyễn Hiền đã giảm đi phân nửa sợ sệt, lần này cô đã quyết định can đảm, mà lần này đến đây là thuyết phục bố mẹ Trần Thiên Hương đồng ý, chứ không phải đến để sợ. Vũ Hương Ly quan sát Trần Thái Hưng, so với lần gặp mặt trước, lần này nhìn ông có vẻ ra dáng hơn nhiều, toả ra một chút khí chất gia chủ, tuy nhiên vẫn phảng phất nét lạnh từ cùng yếu nhược vốn có. Lại chuyển ánh mắt sang Nguyễn Hiền, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của bà cũng đang quét trên người mình, liền mỉm cười đáp lại. Nụ cười không phải rạng rỡ như hàng ngày mà vô cùng nhẹ nhàng, còn có chút lễ phép.

– Lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi, cũng không phải là lần nữa, lần này gia đình bác có dịp dùng bữa với cháu, rất vui, Hương Ly.

Nguyễn Thái Hưng hiền hoà cười nói, Vũ Hương Ly nhìn đến, cảm thấy Trần Thiên Hương lúc cười hiền thật giống bố chị ấy.

– Vâng ạ, cháu mới là người vinh dự.

Vũ Hương Ly lễ phép đáp lại. Trần Thiên Hương ngồi bên cạnh cũng thờ nhẹ, không khí như thế này cũng khá thoải mái, tuy hơi gượng nhưng cũng không nặng nề.

– Bố, mẹ. Chúng con muốn thưa chuyện.

Trần Thiên Hương lên tiếng, Nguyễn Hiền nghe đến hai từ “chúng con” hơi rùng mình. Liền lên tiếng.

– Vừa dùng cơm vừa nói.

Nói rồi liền gấp đại một miếng trong đĩa đồ ăn đưa vào miệng, máy móc nhai, không cả thêm cảm nhận mùi vị. Chỉ cảm thấy muốn làm như vậy, kéo dài thời gian, không muốn con gái như vậy giới thiệu.

Trần Thiên Hương hơi dừng lại, nhìn về phía bố mình một chút, sau đó đưa cốc nước lên nhấp một ngụm.

– Con và Hương Ly yêu nhau. Con mong bố mẹ chấp nhận cho chúng con được ở gần nhau.

Trần Thiên Hương nói, bàn tay nắm chặt vạt áo lại. Vũ Hương Ly đưa tay nắm lấy bàn tay người kia đang nắm chặt lại, như tiếp thêm can đảm cho Trần Thiên Hương.

– Nếu mẹ chấp nhận, sau này hai đứa tiếp tục như thế nào? Chỉ ở cùng nhau thôi à? Rồi sẽ đi đến đâu?

Nguyễn Hiền lạnh nhạt nói, hôm nay đến đây cũng coi như là nể mặt Trần Thái Hưng rồi, cũng không thể nói thẳng tuột ra là tôi không đồng ý được.

Trần Thiên Hương mím môi, cảm thấy có một bàn tay ấm áp phủ trên tay mình, mới yên tâm nói tiếp.

– Chỉ cần mẹ đồng ý, chúng con vô cùng cảm ơn mẹ, chuyện tương lai cũng sẽ tính toán ổn thỏa cả ạ.

– Tính như thế nào? Nói xem.

Nguyễn Hiền tiếp tục hỏi.

– Chúng con sẽ sinh con.

Trần Thiên Hương nói đến đây, quay sang nhìn Vũ Hương Ly, mỉm cười.

Nguyễn Hiền không tin vào tai mình nữa, thật đau đầu mà. Yêu nhau như vậy là vô lí rồi, còn muốn cùng sinh con cái gì nữa? Muốn làm trò cười cho thiên hạ người ta xem hay sao?

– Nếu mẹ không đồng ý thì sao?

– Thì con sẽ thuyết phục mẹ tới cùng.

Trần Thiên Hương quả quyết nói.

– Cho đến cùng mẹ cũng không đồng ý thì sao? Nếu con muốn sinh con thì cần là phải kết hôn với một người đàn ông, còn không thì nhờ đến y học, chứ không phải nhờ vào người phụ nữ khác.

Nguyễn Hiền suy nghĩ, con gái mình có phải muốn đem mình biến thành tức điên mới vui?

– Con là muốn sống cạnh người con yêu, sinh con với người con yêu!

– Thiếu gì đàn ông sao? Cũng là yêu một người sau đó sinh con để cái thôi có cái gì đâu, con lấy một người đàn ông sau đó sinh con có cái gì khó khăn à? Mà phải làm thành như vậy?

Nguyễn Hiền không đem Vũ Hương Ly để trong mắt nói, khiến cho Vũ Hương Ly càng nghe càng tổn thương.

– Phải, cũng là yêu một người sau đó sinh con để cái thôi mà, vậy nam hay nữ có quan trọng gì sao mẹ?

Trần Thiên Hương cũng tăng âm lượng đáp trả Nguyễn Hiền.

– Mẹ không cần biết, mẹ muốn con lấy một người đàn ông chân chính, sinh con với người đó. Tại sao con cứ thích trái ý mẹ thế?

Nguyễn Hiền đập mạnh tay xuống bàn, mắt đã đỏ lên.

– Con bị vô sinh được chưa? Con không thể mang thai được chưa? Cho dù con có lấy một người đàn ông đi chăng nữa thì suốt đời cũng không thể có con mẹ hiểu không?

Trần Thiên Hương nói đến đây, nước mắt rơi xuống, cúi đầu xuống, cuối cùng cũng đem chuyện này nói ra. Khiến cho cả ba người ngồi nghe đều sững sờ. Đúng, chính là Trần Thiên Hương không thể có con, cho nên những lần Minh cầu hôn cô, cô không bao giờ dám đồng ý cả. Cô sợ sẽ khiến cho anh thất vọng, mỗi lần như vậy lại thấy khuôn mặt anh trầm buồn. Cô nào đâu biết, chính anh cũng đã biết chuyện này. Ngày Minh chết, chính là ngày anh quyết định cầu hôn cô, anh sẽ nói cô rằng anh biết chuyện rồi, điều đó không quan trọng, anh chỉ cần yêu cô mà thôi. Nhưng tai nạn đã cướp đi anh vĩnh viễn, vĩnh viễn đem anh rời xa cô, vĩnh viễn không bao giờ cho cô biết được anh đã biết chuyện đó rồi, nó không sao đâu! Đến lúc sắp ngừng thở, vẫn cố gắng cầu xin Thái Mỹ giúp cô có một đứa con.

Vũ Hương Ly nhìn về phía Trần Thiên Hương, sững sờ, có phải Trần Thiên Hương đến với mình là vì lí do này? Vì vậy dạo gần đây luôn muốn thật nhanh chóng đem mình đi tìm cách sinh con. Nhưng không, Trần Thiên Hương không phải như vậy, chị ấy là thực lòng yêu thương mình, thực lòng muốn có con với mình không phải vì lí do gì khác. Vũ Hương Ly trong đầu rối rắm, nhìn thấy những giọt nước mắt của Trần Thiên Hương, trong lòng đau vô

cùng.

– Con, Hương..

Trần Thái Hưng sững sờ, không ngờ con gái mình lại bị như vậy, làm người bố thấy con gái khổ sở như vậy lại không làm được gì, thật đáng trách. Liên nhìn sang phía Nguyễn Hiền, Nguyễn Hiền lúc này khuôn mặt trầm lại, Trần Thiên Hương là thật bị như vậy sao? Con gái mình sinh ra lại bị như vậy. Nguyễn Hiền hiểu rõ, mang thai và sinh con là giai đoạn thần kì và vui sướng nhất của người mẹ, như một món quà thần kì thượng đế ban tặng cho người phụ nữ vậy. Không thể mang thai, khác nào đem nửa phần cuộc đời còn lại của người phụ nữ đó hủy đi. Nguyễn Hiền trong lòng đau đớn vô cùng.

– Được rồi, hai đứa về trước đi, việc này mẹ sẽ suy nghĩ. Hương, mẹ xin lỗi, mẹ thật sự còn chưa biết hết tất cả, mẹ thực sự xin lỗi, nhưng việc này mẹ chưa nói mẹ đồng ý. Con về đi.

Nguyễn Hiền xoa xoa trán, trong lòng buồn khổ, nhìn thấy bóng lưng con gái rời đi, lại càng khổ sở. Đứa con gái nhỏ tội nghiệp của mẹ, thật xin lỗi con.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chap 44

– Chị Hương.

– Ủ?

Trần Thiên Hương mệt mỏi đáp.

– Chuyện đó.. Sao không nói với em?

Vũ Hương Ly giọng nói buồn rầu hỏi. Trần Thiên Hương tâm trạng so với Vũ Hương Ly còn tệ hơn nhiều, chỉ là trong bóng tối, không thấy rõ được khuôn mặt buồn bã kia.

– Chị định nói, nhưng mà..

– Chị lo em hiểu lầm chị phải không?

Vũ Hương Ly tiếp lời. Trần Thiên Hương thở dài, sau đó nhẹ gật đầu.

– Ủ.

Trong bóng tối, không gian im lặng. Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly nằm đối diện nhau, nhưng lại không thể thấy mặt nhau, chỉ mơ hồ cảm nhận được hơi thở của đối phương.

– Xin lỗi, là chị lo lắng em sẽ hiểu lầm, nghĩ chị bởi vì không sinh được con cho nên mới phải lợi dụng em. Nhưng mà không phải như thế, trong lòng chị là thật sự muốn có con với em.

Trần Thiên Hương thật lòng nói, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ lợi dụng Vũ Hương Ly để có con cả, bởi vì người này là người cô yêu nhất, hiện tại là điều quan trọng nhất với Trần Thiên Hương, giữa bọn họ dù có một đứa con hay không có, thì tình cảm vẫn sẽ không bao giờ thay đổi. Chỉ là vì muốn thuyết phục bố mẹ nên mới phải sử dụng cách này, và hơn hết, là bởi vì Vũ Hương Ly nói muốn có một đứa con, điều gì Vũ Hương Ly muốn, Trần Thiên Hương cũng sẽ thực hiện cùng cô.

Vũ Hương Ly xúc động ôm lấy Trần Thiên Hương, từ lúc chị ấy nói tin động trời kia, cô có rất nhiều suy nghĩ, nhưng cô biết chắc chắn, Trần Thiên Hương là thật lòng đối với mình.

– Ngốc, có phải lỗi tại chị đâu, xin lỗi cái gì. Em biết Hương thật lòng yêu em, em cũng không hiểu lầm chị. Chị nói gì em đều tin.

Trần Thiên Hương cũng ôm Vũ Hương Ly, trong lòng thấy ấm áp. Thật hạnh phúc. Khi cô mất đi Minh, cô đã nghĩ thế giới này hoàn toàn sụp đổ rồi, ông trời đã thực sự tước đoạt hạnh phúc của mình, Nhưng sau khi cô gặp Vũ Hương Ly, trái tim lần nữa được mở ra, đây chính là người yêu mình nhất, người tốt đẹp nhất. Gặp được Vũ Hương Ly chính là may mắn nhất của cuộc đời Trần Thiên Hương.

– Ly, cảm ơn em.

Trần Thiên Hương nhẹ thủ thỉ.

– Cảm động thì hôn em một cái đi.

Vũ Hương Ly đùa vui nói, bàn tay đưa lên tìm đến khuôn mặt Trần Thiên Hương nhẹ vuốt. Trần Thiên Hương đặt môi mình lên môi Vũ Hương Ly, chỉ đơn giản chạm lên, một lúc liền rời đi. Nụ hôn rất nhanh chóng, đơn giản nhưng chất chứa đầy tình cảm.

– Em đây là lần đầu tiên muốn cảm ơn bố mẹ vì đã sinh ra em với khuôn mặt xinh đẹp.

Vũ Hương Ly ôm Trần Thiên Hương nói.

– Vì sao thế?

– Bởi vì xinh đẹp như vậy, mới quyết rũ thành công tổng giám đốc chị.

Trần Thiên Hương bật cười, lâu lâu lại thấy Vũ Hương Ly lộ ra một cái tính trẻ con. Có ai cần em phải tự khen mình đẹp như thế đâu.

– Tốt lắm, người đẹp, ngủ đi.

– Thật là muốn vận động một chút.

Vũ Hương Ly cựa quậy, cánh tay không yên phận chạy lung tung trên người người kia. Trần Thiên Hương nhận biết được người kia đang muốn cái gì liền đè lại cánh tay kia, bắt nó phải đứng im, sau đó gắt gao ôm lấy Vũ Hương Ly vào lòng, nhẹ nhàng nói.

– Đừng nghịch, ngủ đi.

Trần Thiên Hương đứng phía cao của phòng họp, khắp người tỏa ra một khí chất của kẻ lãnh đạo, khiến ai cũng phải hướng mắt lên ngược nhìn đầy tâm phục.

– Lí do tôi triệu tập các vị trong buổi họp ngày hôm nay chính là để công bố phó tổng giám đốc mới của công ty chúng ta.

Trần Thiên Hương lãnh đạm nói. Bên dưới mọi người đã bắt đầu bàn tán, Nguyễn Thùy Linh nghe đến liền nhủ mày. Công ty Thiên Hương trước nay chưa từng có phó tổng giám đốc, chỉ có duy nhất một tổng giám đốc là Trần Thiên Hương, từ trước đến nay luôn là một tay Trần Thiên Hương lãnh đạo, lúc nào cũng trên đà phát triển, hiện tại vẫn phát triển bình thường, bỗng nhiên lại muốn có một vị phó tổng giám đốc là có ý gì? Một điều tò mò hơn nữa là ai có may mắn được ngồi vào cái ghế phó tổng giám đốc kia? Đêm trong công ty này có rất nhiều nhân viên cực giỏi, có đến sáu trưởng phòng, năng lực đều rất xuất chúng, vật óc nghĩ cũng không ra Trần Thiên Hương sẽ chọn ai ngồi vào vị trí kia.

– Từ trước đến nay công ty chỉ có mình tôi là tổng giám đốc, cũng có những bước phát triển tốt, nhưng đó vẫn là nhỏ, sau này công ty còn tiếp tục phát triển, tiếp tục lớn mạnh, đương nhiên phải có thêm người lãnh đạo, có như vậy mới đem công ty từ tầm đà thêm phát triển.

Trần Thiên Hương lưu loát nói.

– Phó tổng giám đốc mới của chúng ta chính là chị Nguyễn Hồng Hoa.

Trần Thiên Hương tăng âm lượng. Hồng Hoa ngồi cạnh đó có chút bất ngờ, nhưng không để quá lộ liễu trên mặt. Trong lòng suy nghĩ vì sao Trần Thiên Hương Lựa chọn mình.

Thực chất thì Trần Thiên Hương cũng khá đắn đo trong việc chọn người, Hồng Hoa trong số sáu trưởng phòng kia không phải là người xuất sắc nhất, nhưng lại là người khiến cho cô tin tưởng nhất. Trần Thiên Hương trên thương trường đích thị là một con cáo, cái gì trong làm ăn cũng thông hiểu, cô biết điều quan trọng nhất để kiếm được tiền chính là quản lí cấp dưới của mình, qua nhiều lần tuyển chọn, bây giờ hầu hết những người trong công ty đều là trung thành, ít người có ý đồ gì khác. Tuy nhiên không phải không có người có ý đồ, cho nên việc lựa chọn Hồng Hoa là điều đúng đắn, chị ta là một người đáng tin cậy, cũng rất có năng lực, nhân viên trong công ty đối với Hồng Hoa cũng rất đề cao.

– Mọi người cho một tràng vỗ tay chào đón phó tổng giám đốc của chúng ta.

Trần Thiên Hương mỉm cười nói.

– Mời phó tổng giám đốc phát biểu ý kiến.

Hồng Hoa nhẹ cười đứng dậy, ánh mắt mang theo một tia sắc xảo.

– Cảm ơn giám đốc, cảm ơn mọi người. Tôi hôm nay thật vinh dự được tổng giám đốc Thiên Hương tin cậy giao phó trách nhiệm, để không phụ sự tin tưởng của giám đốc và sự tin nhiệm của các bạn, sau này tôi sẽ cố gắng hết sức mình, cùng với mọi người xây dựng công ty Thiên Hương ngày một phát triển.

Sau khi Hồng Hoa phát biểu là một tràng pháo tay lớn. Trần Thiên Hương đứng dậy tiếp lời.

– Khoảng thời gian sau này vì công việc cá nhân mà tôi phải ra nước ngoài một thời gian ngắn, phó tổng giám đốc Hồng Hoa sẽ thay tôi lãnh đạo công ty, cuộc họp đến đây kết thúc, chúc mọi người làm việc hiệu quả.

Trần Thiên Hương nói xong liền rời khỏi phòng họp, trở về phòng làm việc, Nguyễn Thùy Linh theo ngay bên cạnh. Hồng Hoa cũng lập tức đi theo.

– Giám đốc, nói cho tôi biết vì sao được không?

Hồng Hoa ngồi ở ghế đối diện hỏi.

– Em có việc riêng, sẽ ra nước ngoài một thời gian, chị Hoa là người em tin tưởng nhất, vậy nên mọi việc nhờ vả chị.

– Nhờ vả gì chứ, đây là công việc được giao cho, tất nhiên phải hoàn thành tốt rồi, giám đốc cứ yên tâm.

Tuy không biết Trần Thiên Hương ra nước ngoài vì việc gì, nhưng Hồng Hoa biết được đó là việc quan trọng.

– Em thật không chọn nhầm người. Cảm ơn chị.

Trần Thiên Hương vươn tay, cùng với Hồng Hoa bắt tay một cái.

– Bao giờ sẽ đi?

Hồng Hoa quan tâm hỏi.

– Nếu không có gì thay đổi thì ngày kia em đi.

– Ừm. Cứ yên tâm đi. Công ty tôi sẽ hết sức lo liệu.

Trần Thiên Hương gật đầu, quay sang nhìn Nguyễn Thùy Linh đứng một bên nãy giờ im lặng.

– Linh, thời gian chị ra nước ngoài em hãy giúp việc cho chị Hoa. Chị Hoa cũng là chị, phải tận tâm nghe chưa?

– Vâng, em hiểu.

Nguyễn Thùy Linh nhẹ gật đầu đáp.

– Tốt, trong ngày hôm nay đem sổ sách và hồ sơ cần kí và giải quyết của chị chuyển qua cho chị Hoa. Còn nữa, phòng phó giám đốc hiện vẫn còn chưa có, cũng không thể để chị làm việc trong phòng cũ được, vậy trong thời gian em đi chị cứ dùng tạm phòng tổng giám đốc đi. Sau đó bảo người sửa sang lại phòng mới cho chị. Chuyện này chị Hoa tự mình giải quyết nhé.

Trần Thiên Hương phân phó công việc, đối với Hồng Hoa mà nói việc sắp xếp phòng làm việc không bao giờ là khó, chỉ cần giao cho chị ta, mọi nơi đều được sắp xếp hợp lí và đẹp đẽ. Trần Thiên Hương rất thích điểm này ở Hồng Hoa.

– Được, không có vấn đề gì.

– Vậy được, từ ngày mai em sẽ không đến công ty nữa, mọi chuyện nhờ chị vậy, có chuyện gì có thể trực tiếp liên lạc với em.

Hai ngày sau.

Trần Thiên Hương sau khi đem hết công việc sắp xếp ổn thỏa thì cùng Vũ Hương Ly ra nước ngoài. Hiện tại đã đặt chân đến nước Mĩ. Sau khi sắp xếp đồ đạc xong xuôi trong khách sạn liền hỏi Vũ Hương Ly.

– Em có đói không? Chị dẫn em đi ăn cái gì nhé?

– Không sao, em không đói. Nghỉ ngơi một chút sau đó đi gặp bác sĩ thôi.

Vũ Hương Ly mỉm cười.

– Không cần vội vàng như thế, cứ từ từ, mình còn nhiều thời gian mà.

Trần Thiên Hương xoa xoa đỉnh đầu Vũ Hương Ly, yêu chiều nói.

– Nhưng mà là em muốn sớm một chút, càng nhanh càng tốt.

Vũ Hương Ly nắm lấy bàn tay người kia, nhẹ nhàng nói, cảm giác lúc này thật không nói nên lời.

– Được, vậy một lát nữa đến gặp bác sĩ. Để chị gọi điện thoại trước.

– Vâng.

Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly theo lời giới thiệu của Thái Mỹ đến gặp vị bác sĩ kia. Đến một bệnh viện lớn, Trần Thiên Hương giao tiếp bằng tiếng Anh rất tốt, trước đây ở trường đại học cô học tiếng Anh tương đối tốt, sau này thường xuyên ra nước ngoài công tác, du lịch, cho nên việc giao tiếp không có gì quá khó khăn, cũng không cần mang theo người phiên dịch.

Vũ Hương Ly mỉm cười nhìn Trần Thiên Hương rất thông thạo trao đổi với một người ngoại quốc, trong lòng cảm thấy Trần Thiên Hương thật đa năng, từ việc nhà, việc công ty đến nói tiếng nước ngoài cũng đều làm được, mình gặp được Trần Thiên Hương thật là quá may mắn.

– Cười gì thế?

Trần Thiên Hương hỏi cô y tá xem phòng làm việc của vị bác sĩ kia ở đâu, sau đó mỉm cười cảm ơn rồi dẫn Vũ Hương Ly đi tiếp, nhưng thật không hiểu sao người này cứ vừa nhìn vừa cười, thật chẳng lịch sự gì cả, sau này phải bảo ban lại mới được.

– Không có gì, chỉ là thấy chị thật giỏi, nói tiếng Anh tốt quá.

– À, cũng chẳng có gì, trước đây chị rất cố gắng học tiếng Anh, sau này cũng ra nước ngoài nhiều nên nói cũng tạm được. Biết nói khi gặp đối tác sẽ rất có lợi, khỏi cần phiên dịch mà còn tạo được kết quả tốt hơn.

– Giám đốc, chị thật cao cường.

Vũ Hương Ly cười lớn, vỗ vỗ vai người kia. Trần Thiên Hương cũng mỉm cười.

– Đến rồi.

Đến trước một cửa phòng, Trần Thiên Hương lịch sự gõ cửa, cho đến khi có giọng nói truyền đến mới nhẹ đẩy cửa vào.

Ở trong phòng có một người đàn ông cao to, da trắng, mắt xanh mũi lõ, khoác áo blouse trắng, bên trong còn mặc một chiếc áo sơ mi xanh, nhìn khá lịch thiệp, Trần Thiên Hương thoải mái đánh giá. Vũ Hương Ly chỉ cảm thấy người này so với mấy người Tây da trắng khác chẳng có gì khác nhau, cho nên không có cảm nhận gì nhiều.

– Xin chào, tôi theo lời giới thiệu của một người bạn đến đây.

Trần Thiên Hương mỉm cười, dùng tiếng Anh trôi chảy nói, đưa tay ra cùng người đàn ông kia bắt tay.

– Xin chào, rất vui được gặp hai bạn, tôi là Bill Clinton.

Nói rồi lịch sự bắt tay với cả Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly.

– Rất vui được gặp bác sĩ.

Vũ Hương Ly cũng mỉm cười đáp.

– Oh, cứ gọi tôi là Bill.

Bill mỉm cười.

– Mời hai bạn ngồi.

– Cảm ơn.

Trần Thiên Hương và Bill bắt đầu trao đổi, không khí khá vui vẻ, Vũ Hương Ly bên cạnh chỉ có việc là ngồi nghe, câu hỏi câu không, nhưng cũng man mác hiểu được vấn đề.

– Vậy được, vài ngày nữa chúng tôi sẽ trở lại làm xét nghiệm, cảm ơn anh.

Trần Thiên Hương đứng dậy mỉm cười, cùng Bill bắt tay.

– Ok, cứ như vậy đi.

Vũ Hương Ly cũng mỉm cười.

– Cảm ơn anh.

Bill vẫy tay tạm biệt, thân thiện nói thêm một câu.

– Hai bạn rất đẹp đôi, chúc hai bạn luôn hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chap 45

Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly cùng nhau đi khắp thành phố. Công viên, khu vui chơi, nhà hàng, quán ven đường... nơi nào cũng đi qua.

Trần Thiên Hương nắm tay Vũ Hương Ly, đi bộ trên một con đường vắng, ánh hoàng hôn chiếu xuống, làm rực rỡ nụ cười Vũ Hương Ly, Trần Thiên Hương ngắm nhìn nụ cười kia, cũng vui vẻ cười theo, bàn tay càng xiết chặt lấy bàn tay kia. Cảm giác vô cùng thoải mái, vô cùng hạnh phúc. Chỉ mong ước thời gian có thể dừng lại ở đây mãi mãi.

– Chị Hương

Vũ Hương Ly dừng bước, quay sang nhìn thẳng Trần Thiên Hương, trên môi vẫn nở nụ cười rực rỡ.

– Ừ?

– Em yêu chị. Chúng ta ở gần nhau mãi như thế này nhé!

Vũ Hương Ly từ trong lòng nói ra một câu. Nói xong liền tiến gần đến, đặt lên môi Trần Thiên Hương một nụ hôn, sau đó ôm thật chặt lấy người kia. Vũ Hương Ly ôm rất chặt, như thể chỉ cần nhẹ nói tay ra một chút thì người kia sẽ biến mất ngay vậy.

Trần Thiên Hương cũng vòng tay ôm lấy Vũ Hương Ly, đặt môi lên mái tóc mềm kia khẽ hôn.

– Chỉ cần em sau này không xa chị là tốt rồi.

Trên con đường vắng, chỉ thấy bóng dáng hai người yêu nhau.

Tình cảm giữa Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly ngày càng sâu đậm, nhưng sâu đậm như thế nào, chỉ trong lòng họ mới hiểu.

Cứ như vậy, ngày từng ngày Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly ở bên cạnh nhau, không xa rời một phút. Ban ngày sẽ cùng nhau đi chơi, dạo phố, khi hoàng hôn xuống sẽ cùng nhau nắm tay ngắm nhìn, khi đêm xuống sẽ ở bên cạnh nhau cùng ngủ. Trong trí nhớ của Vũ Hương Ly, đây có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất từ trước đến nay.

Cuối cùng, cũng đến ngày hẹn với bác sĩ. Trần Thiên Hương đưa Vũ Hương Ly đến bệnh viện gặp Bill.

Bước vào căn phòng mấy ngày trước đã từng đến, hai người cũng có chút tự nhiên hơn.

– Chào hai bạn, vẫn khỏe chứ?

Bill đứng dậy bắt tay Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly, mỉm cười thân thiện, đây là hình ảnh thường thấy của anh mỗi khi gặp mọi người.

– Cảm ơn, chúng tôi khỏe.

Trần Thiên Hương mỉm cười trả lời.

– Thế thì hôm nay chúng ta làm xét nghiệm, ok?

– Được.

Nguyễn Hiền ở tại công ty Thiên Hương, ngồi trên ghế sofa, tay khẽ xoa xoa trán. Bà biết hiện tại Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly đang ở nước ngoài, càng biết rõ việc hai người đang làm. Tâm trạng vô cùng rối bời, bản thân là một người mẹ, chuyện con gái bị như vậy vô cùng đau lòng, nhưng chuyện đồng ý cho Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly sinh con, chính bản thân Nguyễn Hiền cũng không biết như vậy là đúng hay sai. Nếu không đồng ý, xem như cả đời con gái mình không thể có con, như thế là quá khắc nghiệt với Trần Thiên Hương, nhưng nếu đồng ý, tức là chuyện bây giờ mình đang làm, thì tương lai sẽ ra sao đây? Trần Thiên Hương sẽ bị người ta nói như thế nào? Có con với một người phụ nữ khác sao? Không chỉ thế, sau này đứa trẻ lớn lên sẽ như thế nào? Một đứa trẻ sinh ra từ một gia đình đồng tính sẽ ổn sao? Ai đảm bảo được tương lai của nó sẽ tốt đẹp như những đứa trẻ

khác? Như vậy là không công bằng với nó.

Nguyễn Hiền càng nghĩ càng đau đầu.

– Em có sao không? Em mệt chỗ nào?

Trần Thái Hưng thấy khuôn mặt mệt mỏi của vợ, đau lòng hỏi?

– Không, em chỉ đang nghĩ đến con Hương.

Trần Thái Hưng biết Nguyễn Hiền đang lo lắng về chuyện tương lai sau này. Tuy là đàn ông, suy nghĩ không được chu đáo như người phụ nữ, nhưng không phải Trần Thái Hưng chưa từng nghĩ qua về việc này, thế nhưng là nghĩ theo hướng tích cực hơn. Bản thân ông nghĩ, xã hội bây giờ ngày càng mở lòng hơn với người đồng tính, chuyện con gái ông yêu người đồng giới không có gì khó chấp nhận, kể cả chuyện sinh một đứa con, chắc chắn cũng sẽ không có vấn đề gì. Nếu không muốn nghe lời ra tiếng vào, thì có thể ngay sau khi đứa trẻ ra đời để nó sống ở nước ngoài với ông bà, không có gì khó khăn cả.

– Em đừng bận tâm nhiều, con gái lớn rồi, nó biết làm cái gì cho đúng. Em làm mẹ cũng đã đồng ý cho con rồi, phải tin tưởng con gái chúng ta chứ.

– Không phải em không tin tưởng nó, mà là em lo cho nó, em chỉ có duy nhất đứa con gái này, anh bảo em làm sao không bận tâm được?

Nguyễn Hiền càng nói càng khổ tâm.

– Thưa hai bác, có giám đốc công ty Thái Hoàng muốn sắp xếp lịch được gặp tối nay ạ.

Nguyễn Thùy Linh gõ cửa, từ bên ngoài đi vào, lễ phép thông báo.

– Chuyện gặp gỡ công ty khác không phải giao cho phó giám đốc sao? Tại sao phải thông báo cho chúng tôi?

Trần Thái Hưng thắc mắc hỏi.

– Dạ, là giám đốc Thái Hoàng biết được hai bác từ nước ngoài về nên mới muốn được gặp mặt ạ. Ông ấy với tổng giám đốc có quan hệ rất tốt.

Trần Thái Hưng hơi nhíu mày. Quan hệ tốt? Giữa những người làm ăn với nhau ngoài công việc thì còn cái gì nữa? Còn muốn gặp mặt bố mẹ của đối tác không phải làm quá lên sao? Nhưng có lẽ là đối tác quan trọng của Trần Thiên Hương, đành gạt đầu đồng ý.

– Hiểu rồi, cô sắp xếp lịch và địa điểm với ông ấy rồi báo lại đây.

Trần Thái Hưng một bên nói, bên kia Nguyễn Hiền đang ngồi buồn khổ, không còn quan tâm xem có việc gì.

Nguyễn Thùy Linh rời khỏi phòng rồi, Nguyễn Hiền mới mở miệng nói tiếp.

– Gặp gỡ gì chứ? Em buồn khổ còn chưa đủ hay sao? Anh tự mình đi gặp đi, em không đi.

– Họ nói muốn gặp cả hai, thôi thì em để cho người ta ít mặt mũi, nhờ là đối tác quan trọng của con Hương thì cũng phiền.

Buổi tối, theo đúng lịch, hai vợ chồng Trần Thái Hưng và Nguyễn Hiền đến nhà hàng được đặt sẵn, theo nhân viên nhà hàng đi vào một phòng ăn riêng, thiết kế rất sang trọng. Nguyễn Thái Hoàng cùng con trai Nguyễn Hoàng Huy đã đợi trước, thấy được khách đến, không tránh khỏi khách khí đứng dậy chào hỏi.

– Chào ông bà.

Nguyễn Thái Hoàng dáng người cao to mập mạp, bụng hơi phệ ra, trên người quần áo vest sang trọng, trông có vẻ là người có tiền. Đứng dậy bắt tay với Trần Thái Hưng, sau đó chào hỏi Nguyễn Hiền, vô cùng khách khí.

– Cháu chào hai bác.

Nguyễn Hoàng Huy ngược lại với bố mình cao to mập mạp ở độ tuổi xế chiều, dáng người cao ráo, khuôn mặt khôi ngô, dáng vẻ rất công tử, là bộ dạng mà nhiều cô gái mê mẩn.

– Chào ông, chào cháu.

Trần Thái Hưng khách khí chào hỏi lại.

– Mời ông bà ngồi.

Nguyễn Hiền nhẹ nhàng ngồi xuống, môi khẽ mỉm cười, tuy ngoài mặt là như thế nhưng tâm tạng không hề tốt.

– Tôi là giám đốc công ty Thái Hoàng, là đối tác lâu nay của Thiên Hương, còn đây là con trai tôi. Hoàng Huy.

Nguyễn Thái Hoàng lần lượt đánh giá bố mẹ của Trần Thiên Hương, người đàn ông kia thoát nhìn mảnh mai, không có khí chất gia trưởng, nhưng càng nhìn kỹ lại càng thấy đôi mắt ông ta rất sâu sắc, khẳng định là người vô cùng hiểu biết. Còn người phụ nữ kia, chỉ tầm khoảng bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi nhưng vô cùng trẻ trung. Khuôn mặt vô cùng sắc sảo, xinh đẹp, khuôn mặt của Trần Thiên Hương chính là từ đây mà đúc gọt ra, càng nhìn càng thấy Trần Thiên Hương giống mẹ.

– Biết được ông bà mới từ nước ngoài về, thật sự rất nóng lòng muốn gặp. Hôm nay mới có dịp gặp gỡ, định mời cả ông bà cùng Thiên Hương dùng cơm nhưng con bé lại đi nước ngoài công tác mất rồi. Tôi từ trước tới nay với Thiên Hương tình cảm rất tốt, không chỉ là đối tác, tôi coi con bé như con cháu trong nhà vậy.

– Thật cảm ơn ông đã quan tâm đến con gái chúng tôi như vậy. Con bé còn trẻ người non dạ, có ông đối tốt như vậy giúp đỡ, công việc chắc chắn rất phát đạt.

Nguyễn Hiền cười nhẹ, khách khí nói.

– Haha, bà quá lời rồi, là Thiên Hương rất tháo vát, tài giỏi thôi. Ông bà sinh được cô con gái tuyệt vời như vậy, khiến tôi thật ghen tị.

Nguyễn Thái Hoàng cười lớn, đem những lời tốt đẹp nhất tán thưởng Trần Thiên Hương.

Nguyễn Hiền nở nụ cười, người khác khen ngợi con gái mình, sớm đã nghe phát chán. Có trời mới biết bây giờ mình đang vì đứa con gái tuyệt vời này mà vô cùng đau khổ.

– Giám đốc đánh giá cao con gái chúng tôi quá, đâu phải ghen tị gì, tôi thấy ông có một cậu con trai vô cùng tuấn tú đây thôi. Khuôn mặt sáng sủa như vậy, chắc chắn là làm nên việc lớn.

Nguyễn Hiền thấy người kia liên tục khen ngợi con gái mình cũng nhanh chóng lấy lời tốt đẹp nói về Nguyễn Hoàng Huy người kia. Thế nhưng trong lòng thầm đánh giá, chàng trai này khuôn mặt khôi ngô, bên ngoài cũng hết sức bóng loáng, con trai như vậy quá mức chải chuốt, đảm bảo vô cùng trắng hoa. Nhìn đi nhìn lại chỉ thấy đáng về công tử bột ăn bám bố mẹ, làm việc lớn cái gì. Suy nghĩ này của Nguyễn Hiền lại vô cùng giống Trần Thiên Hương.

– Bác gái quá khen ngợi, cháu hiện tại cũng chỉ giúp việc cho bố tại công ty, cũng không có gì tài giỏi.

Nguyễn Hoàng Huy khéo léo nói, Nguyễn Hiền tạm thời hài lòng, ít nhất chàng trai này có chút khiêm tốn.

– Là bác nói cháu rất có khí chất, nhất định sớm muộn cũng giống như bố của cháu, trở thành một người đàn ông tài giỏi.

Nguyễn Hiền lại thêm một câu, hai bố con họ đã muốn khách khí, mình cũng không tiếc vài câu khen ngợi.

– Haha, tôi đã từng thấy Thiên Hương nói chuyện rất khéo léo, hóa ra là do giống mẹ đây mà.

Nguyễn Thái Hoàng nói. Nguyễn Hiền không hiểu người này muốn gặp mặt Trần Thái Hưng và mình làm gì, chỉ đơn giản là ngồi dùng bữa, khen qua khen lại nhau sao?

– Ông đã quá khen rồi.

– Thật ra hôm nay tôi hẹn gặp ông bà là vì muốn hỏi chuyện. Là thế này, tôi chỉ có một đứa con trai cũng đã trưởng thành, công việc cũng ổn định, thằng bé đã gặp Thiên Hương, thấy con bé xinh đẹp lại tài giỏi, nên vô cùng yêu mến, cứ nài nỉ bố xin được hỏi chuyện hai bác, tôi lại cùng quý Thiên Hương, nên chuyện này nhất định phải gặp ông bà để hỏi. Thôi thì con cái đều đã lớn khôn, lại hợp đôi vừa lứa, cũng mong ông bà cùng làm bố làm mẹ tạo điều kiện cho con cái nó đến với nhau.

Nguyễn Hiền nhẹ cười, ra là chuyện này, ánh mắt lướt qua trên người Nguyễn Hoàng Huy. Thực sự chàng trai này không phải không được, ngoại trừ vẻ ngoài quá hào nhoáng, căn bản bên trong khá khiêm tốn, tuy đào hoa nhưng lại có vẻ hiền lành, gia thế lại tốt, lại là con một, Trần Thiên Hương lấy chàng trai này chắc chắn không thiệt thòi. Thế nhưng chuyện con gái mình thế kia làm sao mà đồng ý cho được đây, bèn quay sang nhìn Trần Thái Hưng, tìm cách từ chối.

– Chuyện tạo điều kiện đương nhiên là có rồi, nếu các con yêu mến nhau người làm bố làm mẹ như chúng tôi nhất định tác hợp. Nhưng nếu Thiên Hương không đồng ý chúng tôi dù có ủng hộ cũng không làm được gì. Nghe mang máng hình như con bé đã có người trong lòng rồi.

Trần Thái Hưng nói, không thẳng thừng từ chối, nhưng cũng như thông báo cho người kia con gái mình đã sớm có ý với người khác rồi, chuyện này không cần tác hợp gì nữa. Trần Thái Hưng bấy giờ hoàn toàn ủng hộ tình cảm của con gái và Vũ Hương Ly, lại nhìn Nguyễn Hoàng Huy công tử đào hoa, không xứng đáng cho con gái mình gửi gắm cả đời. Kể cả người Trần Thiên Hương chọn có là đàn ông, đây cũng không phải mẫu con rể ông mong muốn.

– Vậy sao? Tôi cũng không biết được là Thiên Hương đã có người trong lòng, nhất định sau này phải nói Thiên Hương nói cho tôi biết đó là người như thế nào, cô cháu gái tôi yêu quý đã để ý ai, nhất định không phải người tầm thường.

Nguyễn Thái Hoàng tuyệt đối không thể để mất cô con dâu tuyệt vời như Trần Thiên Hương, ông muốn xem xem người trong lòng Trần Thiên Hương rốt

cuộc ra sao. Còn tốt hơn con trai mình?

Nguyễn Hiền ngồi trên ô tô, mệt mỏi nhắm mắt.

– Sao? Em suy nghĩ về chuyện ông giám đốc kia nói à?

Trần Thái Hưng lái xe, nghiêng đầu sang hỏi.

– Không phải, nhưng là tự nhiên em nghĩ ra một chuyện.

Nguyễn Hiền mở mắt, lộ ra một ý thâm sâu.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chap 46

Cuối cùng cũng đã đến ngày làm phẫu thuật cấy ghép. Vũ Hương Ly vô cùng hồi hộp, cũng có chút lo lắng, bàn tay vô thức nắm chặt lại. Trần Thiên Hương liền nắm lấy bàn tay cô, tách dần những ngón tay kia ra, động tác vô cùng mềm mại.

– Đừng lo, ổn cả mà, Bill nói cơ thể của em rất tốt, rất phù hợp để mang thai, nhất định là thành công.

Trần Thiên Hương khẽ vuốt mái tóc người kia, cô biết Vũ Hương Ly lo lắng, nhưng trong lòng cô còn sót ruột hơn. Chỉ là Trần Thiên Hương ở ngoài mặt ra vẻ bình tĩnh để Vũ Hương Ly được an tâm, trong lòng cô hiểu rõ, bây giờ mình là chỗ dựa lớn nhất của Vũ Hương Ly, phải thật mạnh mẽ, như vậy cô ấy mới yên tâm dựa vào.

– Chị Hương.

Vũ Hương Ly đưa tay lên áp vào hai má Trần Thiên Hương, ánh mắt chăm chú nhìn vào mắt cô.

– Em nói đi.

Bill từ xa đi đến, nhìn thấy một cảnh này liền dừng bước lại, để cho hai người họ có thời gian nói chuyện với nhau thêm một chút, khéo môi khẽ mỉm cười, anh biết hai người yêu nhau là như thế nào, cảm giác ra sao cũng đều rõ, bởi vì chính mình cũng đã từng trải qua rồi. Ngay cả những nước thoáng như phương Tây, yêu đương thì dễ nhưng chuyện kết hôn, sinh con rồi sống với nhau cả đời cũng không phải chuyện đơn giản. Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly còn là người đồng giới, so với các cặp tình nhân khác đến với nhau càng khó khăn. Cùng nhau đi đến được bước đường này cũng đã là không dễ dàng, hai người họ còn trẻ, tương lai còn dài, khẳng định phía trước còn rất nhiều chông gai, nhưng nhìn thấy họ tình cảm sâu đậm như vậy. Cũng yên tâm phần nào, mong cho Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly sẽ cùng nhau đi nốt con đường còn lại.

Vũ Hương Ly đôi mắt dần đỏ lên, sau đó hít một hơi thật sâu.

– Chị, em yêu chị.

Nói xong liền dướn người hôn lên môi Trần Thiên Hương, đôi mắt nhắm lại, một giọt nước mắt chảy xuống. Bàn tay nắm chặt lấy bàn tay Trần Thiên Hương.

– Chờ em nhé.

Lúc này Bill cũng bước đến, đặt tay lên vai Trần Thiên Hương, ánh mắt hiền dịu.

– Sẽ ổn thôi mà.

Trần Thiên Hương nhẹ gật đầu, Vũ Hương Ly cũng thả lỏng bàn tay đang nắm chặt bàn tay người kia ra, vài y tá bước đến, đẩy giường Vũ Hương Ly đang nằm vào phòng. Bill cũng theo vào, cánh cửa phòng khép lại. Chỉ có Trần Thiên Hương ở ngoài chờ đợi. Cô đến gần ghế ngồi chờ, im lặng ngồi xuống.

Hai bàn tay đan chặt vào nhau, đưa lên chống lấy cằm, Trần Thiên Hương bắt đầu suy nghĩ. Lần đầu tiên mình và Vũ Hương Ly gặp nhau, cô gái ấy say xin bấm lộn chuông nhà, sau đó ngã xấp ở cửa nhà mình. Nghĩ đến đây liền mỉm cười. Ánh mắt vô thức nhìn xung quanh, toàn bộ là màu trắng bệnh viện, còn có mùi thuốc sát trùng, Trần Thiên Hương có lẽ quá quen thuộc với nơi gọi là bệnh viện, càng quen thuộc với cảm giác chờ đợi. Lần đầu tiên là chờ

đội Minh trong đau khổ, lần thứ hai là chờ đợi mẹ của anh ấy đang phẫu thuật, lúc ấy cô vô cùng khổ sở, nhưng lại có bờ vai của Vũ Hương Ly cho cô dựa dẫm, lần thứ ba là chờ đợi Vũ Hương Ly, cảm giác như toàn thân chết đứng, nơi nào cũng khó chịu, tìm quần lại, vô cùng đau khổ. Cả ba lần chờ đợi ngoài phòng phẫu thuật đều làm Trần Thiên Hương nhớ rõ, đều sốt ruột chịu đựng trong sự lo lắng mất đi người thân yêu, nhưng lần chờ đợi này lại hoàn toàn khác, cũng có lo lắng, cũng có sốt ruột, nhưng chính là lần này lại vui mừng chờ đợi thêm một người thân yêu mới sẽ xuất hiện.

Trần Thiên Hương đang trầm mặc suy nghĩ, chuông điện thoại liên rung lên.

– Alo, chị Thái Mỹ.

– Alo, Thiên Hương, chị nghe Bill nói hôm nay làm phẫu thuật, ổn chứ?

Thái Mỹ nói qua điện thoại, giọng đầy quan tâm.

– Vẫn đang làm chị ạ, chắc là ổn thôi.

– Ừ, em đừng lo lắng, cứ tin vào Bill, cậu ấy là bác sĩ giỏi.

– Vâng, em biết.

– Ừm, vậy chị cúp máy, chúc hai em may mắn.

– Chị Mỹ.

– Ừ?

– Cảm ơn chị.

– Haha, không có gì, chúng ta là chị em mà.

Trần Thiên Hương kết thúc điện thoại, trở lại yên lặng. Hơi ngửa đầu ra sau một chút, khẽ nhắm mắt lại. Cảm giác thời gian trôi qua thật lâu quá. Bàn tay nắm chặt lại. Cô cứ ngồi chờ, chờ thật lâu, cho đến khi cánh cửa phòng mở ra. Bill đi ra, khuôn mặt vô cùng thoải mái.

– Thế nào?

Trần Thiên Hương nhanh chóng đứng dậy hỏi.

– Tốt, cô ấy đang nghỉ.

Bill nở nụ cười, Trần Thiên Hương thở nhẹ.

– Tôi vào nhìn cô ấy một chút được không?

– Được.

Trần Thiên Hương mở cửa phòng tiến vào, Vũ Hương Ly đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền lại. Chấn đập ngang bụng. Trần Thiên Hương bước đến, nắm lấy bàn tay Vũ Hương Ly, đôi môi mỉm cười, sau đó đặt lên trán người kia một nụ hôn. Đứng nhìn Vũ Hương Ly một chút, rồi cuộc không có việc gì làm liền đi trở ra ngoài.

Trần Thiên Hương ra khỏi phòng bệnh, Bill vẫn đứng đó, thấy cô liền nở một nụ cười.

– Làm sao anh vẫn còn ở đây?

Trần Thiên Hương thắc mắc hỏi.

– Đi uống với tôi mấy ly được không?

Bill dứt tay vào túi quần, mỉm cười nói.

– Còn.

Trần Thiên Hương do dự nhìn về phía cánh cửa phòng bệnh nơi người kia đang nằm.

– Không sao, cô ấy sẽ ổn, không có vấn đề gì.

Bill và Trần Thiên Hương nói xong mấy câu liền cùng nhau đi. Rời khỏi bệnh viện, đến một quán bar, quán bar không tính là quá sang trọng, nhưng trang trí khá đẹp mắt.

Bill tự nhiên gọi rượu, Trần Thiên Hương cũng im lặng để cho người kia chủ trì.

Người phục vụ đặt trước mặt hai người hai ly rượu, Trần Thiên Hương và Bill vui vẻ chạm ly, sau đó uống cạn.

– Hôm nay làm phẫu thuật tốt lắm, chắc chắn sẽ rất ổn, chỉ cần sau này cô thường xuyên mang cô ấy đến bệnh viện kiểm tra là được.

Bill nói, người phục vụ lại rót rượu đầy vào hai ly.

– Tôi hiểu rồi.

Trần Thiên Hương gật đầu, đem ly rượu lên kề môi, lại uống cạn.

– Nay bạn, các cô quen nhau lâu chưa?

Bill ngửa cổ uống cạn ly rượu, thoải mái hỏi, hôm nay mời Trần Thiên Hương đi uống rượu là bởi vì cảm thấy cô gái này khá sâu sắc, rất tốt để tâm sự.

– Cũng gần một năm.

Trần Thiên Hương hơi suy nghĩ, sau đó nhanh chóng trả lời.

– Cô ấy là cô gái tốt.

Bill xoay xoay ly rượu, nói.

– Tôi biết.

Trần Thiên Hương gật gật đầu.

– Chính cô ấy cho tôi biết giữa người với người, ai cũng có thể yêu nhau, chân chính yêu nhau. Cũng chính cô ấy giúp tôi sống lại lần nữa, tôi tưởng rằng mình không thể yêu thêm ai nữa rồi. Nhưng bây giờ, tôi yêu cô ấy, yêu rất rất nhiều.

Trần Thiên Hương hơi có men say, đem lời trong lòng ra tâm sự.

– Tôi thật hâm mộ hai người, đến được với nhau như thế này không hề dễ dàng.

– Còn anh thì sao? Anh bạn. Nói cho tôi biết về anh đi. Tại sao anh lại chọn công việc này?

Bill bật cười, sau đó hít một hơi sâu, đem ly rượu uống cạn.

– Cô đoán xem vì sao?

– Vì nó kiếm được nhiều tiền sao?

Trần Thiên Hương bật cười, nói ra một cái lí do giúp Bill.

– Haha, cô thật sự nghĩ thế?

Bill cũng cười lớn, hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện, có vẻ rất vui.

– Không, tôi chỉ đoán thôi.

– Cũng có thể lắm.

Bill lại cười, lấy tay gãi gãi cằm.

– Thôi nào, nói cho tôi biết đi. Tại sao?

Trần Thiên Hương thúc giục nói.

– Là như vậy, trước đây tôi yêu một cô gái, trong mắt tôi thì cô ấy thật xinh đẹp. Sau đó chúng tôi yêu nhau,

được một thời gian thì tôi thấy có biểu hiện lạ, luôn luôn giấu diếm tôi chuyện gì đó, sau đó còn tránh tiếp xúc thân mật với tôi, và cuối cùng, tránh gặp mặt luôn.

Bill nói đoạn, lại đưa ly rượu lên uống cạn. Trần Thiên Hương nháu mày, nhấp một ngụm rượu, sau đó hỏi.

– Tại sao cô ấy lại như thế?

– Haha, cô biết sao không? Hôm đó cô ấy hẹn gặp tôi, cuối cùng thì nói với tôi rằng cô ấy là người đồng tính.

Trần Thiên Hương nuốt nửa phun ra rượu trong miệng, quay sang nhìn Bill, lắc đầu.

– Không thể, anh nói dối.

– Không không, là sự thật đấy.

Bill nhìn thấy vẻ mặt không tin của Trần Thiên Hương, vội vàng tiếp lời.

– Sau đó chúng tôi chia tay. Kể từ đó tôi không yêu ai nữa. Một thời gian sau, cô ấy tìm đến gặp tôi, dẫn theo cả bạn gái của cô ấy nữa, và nhờ tôi giúp bọn họ có một đứa con. Lúc đó tôi mới chỉ vừa hoàn thành xong nghiên cứu, còn chưa có tiền hành thực nghiệm, cô ấy xem thí nghiệm trong máy tính của tôi, vậy là đến tìm tôi để xin giúp đỡ.

– Vậy anh có giúp cô ấy không?

Trần Thiên Hương vô cùng tò mò hỏi.

– Có.

Bill cười nhẹ, lại uống thêm một ngụm rượu.

– Sao anh lại giúp họ? Anh không giận cô ấy bỏ anh sao? Hay là anh muốn nhờ đó làm thực nghiệm luôn?

Trần Thiên Hương gãi gãi trán, nghiêm túc hỏi.

– Không, tôi không giận, cô ấy không yêu tôi, tôi làm sao ép được. Nhưng tôi yêu cô ấy là thật lòng, không một người nào có thể đem người mình yêu ra làm thí nghiệm cả. Nhìn thấy ánh mắt cô ấy đau khổ nhìn tôi, lòng tôi không kiềm lại được. Lại nhìn thấy ánh mắt hạnh phúc của cô ấy lúc nhìn cô gái kia, tôi yêu và mong muốn nhất chính là ánh mắt đó. Bởi vì tôi không thể mang lại được hạnh phúc cho cô ấy, cho nên tôi lựa chọn giúp cô ấy giữ gìn hạnh phúc của mình.

Bill nói đến đây, đôi mắt xanh trầm xuống, có chút buồn, nhưng sau đó nhanh chóng mỉm cười.

– Bill, anh thật cao thượng.

– Không có gì là cao thượng hết, chẳng qua là bởi vì người mình yêu thôi. Bạn tốt, có điều này tôi muốn nói với cô. Hãy đối tốt với tất cả mọi người, kể cả người cô yêu và người yêu cô. Cái gì cho qua được thì hãy cho qua, không nên để bụng.

Trần Thiên Hương mỉm cười, người đàn ông này quả thật rất sâu sắc. Nói như vậy lại làm cô nghĩ đến Nguyễn Thùy Linh, cô từ lâu đã biết người đó có ý với mình, Trần Thiên Hương vô tình đọc được sổ tay của Nguyễn Thùy Linh, đã biết được một số điều bí mật của cô ấy, lại phát hiện thêm trong ví tiền của Nguyễn Thùy Linh có cắt kỹ ảnh của mình. Tất cả cô đều biết, cô cũng biết lần đó chính Nguyễn Thùy Linh là người hại Vũ Hương Ly, nhưng sau khi tìm hiểu, mới biết hôm đó là người hâm mộ của Vũ Hương Ly kéo đến công ty lăng mạ mình, có lẽ vì vậy mà Nguyễn Thùy Linh mới làm như thế. Cô thật sự đã rất giận, nhưng từ sự việc đó cũng chưa có hành động gì với cô ấy cả. Hôm nay lại nghe Bill nói như vậy, trong lòng cũng có chút buông xuôi. Dù sao mọi việc cũng ổn rồi. Cái gì cho qua được thì nên cho qua đi.

– Anh nói phải. Vậy tôi xin phép về trước, tôi muốn quay lại bệnh viện với Hương Ly.

Trần Thiên Hương đứng dậy, mỉm cười.

– Bất kể là sau này có gì, cô phải luôn hiểu cho cô ấy đấy. Hãy yêu thương cô gái ấy thật nhiều.

Bill nháy mắt với Trần Thiên Hương, sau đó vui vẻ uống tiếp ly rượu. Trần Thiên Hương mỉm cười rời đi. Trong lòng lúc này chỉ nghĩ đến Vũ Hương Ly.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chap 47

Những ngày sau đó, Trần Thiên Hương lúc nào cũng ở bên chăm sóc Vũ Hương Ly. Bước vào giai đoạn ốm nghén càng mệt mỏi hơn, Vũ Hương Ly cơ thể lúc nào cũng khó chịu, cả người mệt mỏi, nôn mửa rất nhiều. Tuy Trần Thiên Hương biết đây là những điều bình thường mà phụ nữ mang thai sẽ xuất hiện, nhưng vẫn không tránh khỏi nhìn người kia mệt mỏi mà đau lòng.

Hai người ở căn nhà riêng của Trần Thiên Hương, trước đây cô thường xuyên đi công tác, cũng sớm mua căn nhà này, tuy không phải ngôi nhà sang trọng, nhưng vô cùng đẹp đẽ, tiện nghi.

Trong phòng khách, trên ghế sofa lớn, Vũ Hương Ly nằm gối đầu lên đùi người kia ngủ, Trần Thiên Hương yên lặng đọc sách, thỉnh thoảng không quên nhìn sang khuôn mặt xinh đẹp kia một lần.

– Ừm...

Vũ Hương Ly cựa mình, sau đó mở mắt, bàn tay còn đưa lên dụi dụi.

– Em dậy rồi à? Uống cốc sữa nhé?

Trần Thiên Hương dịu dàng hỏi, Vũ Hương Ly ngồi dậy, lắc đầu, sau đó ôm lấy eo người kia, vùi mặt vào tóc.

– Chị, mình về Việt Nam đi. Em không muốn ở đây nữa.

Vũ Hương Ly nho nhỏ nói, cô muốn về Việt Nam, muốn trở về chung cư kia, chỉ có ở đó mới cảm thấy dễ chịu, ấm áp. Và lại, Trần Thiên Hương cùng cô ra nước ngoài cũng đã khá lâu, công việc bỏ bê quá lâu không hề tốt.

– Sao em lại muốn về?

– Em thích nhà ở Việt Nam, em muốn về. Dù sao cũng mang thai thành công rồi, kiểm tra định kì cứ đến bệnh viện là được.

– Nếu về thì thời gian chị chăm sóc em bị ít đi đấy.

Trần Thiên Hương vuốt vuốt tóc người kia, mỉm cười nói.

– Không sao, công việc của chị bỏ bê quá lâu rồi, nên về thôi.

– Được, để chị thử hỏi Bill, nếu anh ấy đồng ý thì chúng ta trở về.

Mấy ngày sau.

Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly thu xếp ổn thỏa, cuối cùng cũng về đến Việt Nam. Trần Thái Hưng và Nguyễn Hiền ra sân bay đón con gái, chờ được một lúc, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly. Đi gần đến, Trần Thái Hưng trên môi nở nụ cười.

– Con chào bố mẹ.

– Cháu chào hai bác.

Trần Thiên Hương lễ phép nói, Vũ Hương Ly ở bên cạnh cũng tiếp lời.

– Ừ, về đến nơi là tốt rồi.

Trần Thái Hưng hiền hòa nói. Nguyễn Hiền từ nãy đến giờ không nói câu nào, vẫn giữ vẻ mặt bình thường không ngọt, không nhạt. Làm cho Trần Thiên Hương khó đoán biết bà đang nghĩ cái gì.

Nguyễn Hiền nhìn về phía Vũ Hương Ly, chú ý đến phản ứng của cô, sau đó mới mở lời hỏi.

– Chuyện đó, tốt không?

– Tốt ạ.

Trần Thiên Hương nhẹ gật đầu, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt mẹ mình mà nói.

– Ừ, mẹ cho xe đến đón con, bố mẹ đi xe khác, còn có một số việc nữa. Hai đứa về nhà nghỉ ngơi cho tốt.

Nguyễn Hiền nói xong liền quay lưng bước đi, đối diện với đứa con gái duy nhất và người yêu của nó trong tình huống như thế này là điều bà không bao giờ mong muốn. Ngẫm đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy thật điên rồ. Bây giờ còn ngồi chung xe nữa có lẽ bà sẽ không chịu được mất, liền nghĩ một cái cớ để tránh đi.

Trần Thái Hưng thấy Nguyễn Hiền như vậy cũng biết ý.

– Hai đứa tự về, bố mẹ đi có việc nhé. Gặp lại sau.

Nói xong liền đi theo Nguyễn Hiền.

Trần Thiên Hương trên mặt gượng cười, sau đó cùng Vũ Hương Ly lên xe.

– Lái xe cho tôi đến địa chỉ này.

Nói rồi đưa cho tài xế một mẫu giấy nhỏ.

Vũ Hương Ly im lặng nhìn ra ngoài cửa kính xe. Tài xế lái với tốc độ rất bình thường, không nhanh không chậm, làm cho cô dễ dàng ngắm cảnh bên ngoài. Đi được một đoạn đường dài, Vũ Hương Ly phát hiện lạ, không đúng, đây không phải đường về chung cư, liền quay sang hỏi.

– Chị, đang đi đâu thế?

Vừa lúc cô hỏi xong thì xe dừng lại. Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly bước xuống, trước mặt là một ngôi nhà bình thường.

– Anh mang đồ đạc về chung cư trước đi, lát nữa chúng tôi tự về.

Trần Thiên Hương nói với người tài xế. Trước đây lúc cô chưa có bằng lái người này là tài xế riêng của cô, từ lâu khi tự lái xe rồi liền chuyển anh ta sang lái xe cho công ty, cho nên khá quen thuộc.

Nhìn sang Vũ Hương Ly khuôn mặt còn đang ngạc nhiên, mỉm cười nói.

– Còn một người phải chào hỏi nữa.

Trần Thiên Hương bấm chuông cửa, không lâu sau có một cô gái ra mở cửa, cô gái vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương thì vui mừng.

– A, chị Hương, em chào chị.

Sau đó nhìn sang phía Vũ Hương Ly, lông mày hơi nhíu lại, suy nghĩ một chút rồi mở to mắt ngạc nhiên.

– Cô.. cô Hương Ly.

Diễn viên Hương Ly là thần tượng trong lòng mình, trước đây ngày nào cũng xem phim cô ấy đóng, vô cùng hâm mộ, nghe tin Hương Ly giải nghệ cô đã buồn biết bao nhiêu, hôm nay lại được gặp ở đây. Tạm thời ngạc nhiên tới mức chưa đóng được miệng.

– Mẹ chị có trong nhà không?

Trần Thiên Hương nói một câu, đem người đang ngạc nhiên kia trở lại thực tại.

– Có ạ, có ạ, em xin lỗi, chị vào nhà đi.

Cô gái giúp việc rụt rít xin lỗi, sau đó mở lớn cửa để Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly đi vào. Vào đến phòng khách, Nguyễn Lan đang ngồi đan len trên ghế, Trần Thiên Hương đến gần.

– Con chào mẹ.

– Thiên Hương.

Nguyễn Lan vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương sắc mặt rạng ngời. Trần Thiên Hương quỳ xuống trước chân bà, ngẩng mặt mỉm cười. Nguyễn Lan đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp kia.

– Con bận lắm hả? Lâu rồi không đến thăm mẹ.

Trần Thiên Hương nắm lấy tay Nguyễn Lan, trong mắt chất chứa tình cảm, so với khi ở gần mẹ ruột còn thân thiết hơn.

– Mẹ, hôm nay con dẫn người con yêu đến chào mẹ.

Trần Thiên Hương kéo tay Vũ Hương Ly, để cho cô ấy quỳ xuống trước mặt mẹ giống như mình. Nguyễn Lan nhìn hai cô gái trẻ xinh đẹp trước mặt, tạm thời chưa hiểu Trần Thiên Hương có ý gì. Cô gái này là cô diễn viên trên TV, lần trước cũng có đến thăm mình khi ở bệnh viện, Nguyễn Lan không có quên, chỉ là tại sao Trần Thiên Hương lại nói như thế?

– Cháu chào bác.

Vũ Hương Ly lễ phép nói.

– Mẹ nói con tìm một người khác anh Minh đi, hiện tại con tìm được rồi, người con yêu thương chính là cô ấy mẹ ạ.

Trần Thiên Hương mỉm cười trên môi, sau đó quay sang phía V. Nguyễn Lan trong đầu thầm nghĩ ra. Trần Thiên Hương lại thích nữ sao? Lại quan sát thật kỹ hai cô gái trước mặt, ánh mắt hai người nhìn nhau chính là tình cảm yêu đương. Nguyễn Lan ngày còn trẻ cũng từng trải qua chuyện yêu đương

nam nữ, cho nên bà hiểu rõ, đích thị là yêu không thể sai. Nhưng là nữ yêu nữ thì thật sự cũng có ngạc nhiên, cũng không quá câu nệ, chỉ cần thấy trong mắt Trần Thiên Hương là hạnh phúc thì cũng cảm thấy yên lòng rồi, dù bất kể là người kia là ai, chỉ cần không còn phải thấy Trần Thiên Hương ngày ngày đau khổ nhớ thương con trai mình thì tốt rồi, con bé khổ sở như thế là quá đủ rồi.

– Ủ, tốt, tốt, chỉ cần là người Thiên Hương chọn, dù là ai chắc chắn đều tốt.

– Mẹ có vui không?

– Vui, mẹ vui lắm.

Nguyễn Lan mỉm cười, bàn tay càng thêm yêu chiều vuốt ve khuôn mặt kia. Trần Thiên Hương nhìn khuôn mặt đang mỉm cười kia, nước mắt khẽ chảy xuống, cô vô cùng cảm động, người phụ nữ này luôn là vậy, luôn luôn yêu thương cô, luôn mong muốn điều tốt đẹp cho cô, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng luôn đứng về phía mình, luôn chỉ vì hạnh phúc của mình mà suy nghĩ. Trần Thiên Hương kéo tay Nguyễn Lan, đặt lên bụng Vũ Hương Ly.

– Ở trong này, là con của chúng con.

Nguyễn Lan bàn tay tiếp xúc với bụng Vũ Hương Ly, nhẹ nhàng cảm nhận, nơi đó không hề trống rỗng, nơi đó có điều đặc biệt. Giống hệt như lúc bà mang thai Minh vậy.

– Ừm, ổn lắm, tốt rồi, được như vậy là tốt rồi, con đừng khóc nữa, hai đứa đứng lên đi.

Nguyễn Lan mỉm cười với Vũ Hương Ly, sau đó lấy tay lau nước mắt cho Trần Thiên Hương, trong lòng thầm nghĩ, cô gái yếu ớt dễ rơi nước mắt như vậy có thể lãnh đạo cả một công ty lớn sao? Bà đã thấy Trần Thiên Hương khóc quá nhiều rồi. Bây giờ mọi chuyện tốt đẹp rồi, nhất định phải vui vẻ.

Mất một lúc Trần Thiên Hương mới ổn định lại được. Ngồi trên ghế, đối diện với Nguyễn Lan, trong lòng cô như có gì đó rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng là bởi vì khi nhìn bà cô không còn nhớ Minh đến day dứt nữa, không còn cảm giác bứt rứt mỗi khi nghĩ về anh nữa, có lẽ tình cảm của cô và Minh đã vĩnh viễn chìm sâu vào quá khứ rồi, hiện tại chính là giờ đây, cô và Vũ Hương Ly chân chính ở bên nhau, yêu nhau, và luôn luôn có một sợi dây nhỏ gắn kết.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chap 48

Trần Thiên Hương đưa Vũ Hương Ly trở về chung cư, đồ đạc đã được để sẵn trong nhà, cô đơn giản dọn qua một chút. Tuy xa nhà đã khá lâu nhưng vẫn có người giúp việc đến dọn dẹp, nhà cửa cơ bản là sạch sẽ.

Vũ Hương Ly ngồi trên ghế sofa, tiện tay rót một cốc nước, uống sạch.

– Sao em không uống nước ấm?

Trần Thiên Hương vừa quay ra thì thấy Vũ Hương Ly uống xong, ân cần hỏi.

– Khát nên uống một chút, cũng không sao.

– Ừm, từ bây giờ phải uống nước ấm nghe chưa? Uống nước lạnh như thế không tốt.

Trần Thiên Hương đem cái cốc Vũ Hương Ly vừa dùng xếp lại cẩn thận, sau đó quay sang nói.

– Em biết mà, cũng sắp làm mẹ rồi còn gì.

Vũ Hương Ly cười cười, đùa nói. Trần Thiên Hương cũng mỉm cười, đưa tay vuốt vuốt mái tóc cô. Hai người cùng nhau nói chuyện, thình thoảng lại cười rộ lên, Trần Thiên Hương cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp, với cô hạnh phúc chỉ cần như vậy là đủ.

– Ngày mai chị đi làm, cũng lâu rồi không đến công ty.

Trần Thiên Hương nói, thật ra khoảng thời gian cô và Vũ Hương Ly ở nước ngoài, một số tài liệu quan hoặc vấn đề gì quan trọng Nguyễn Thùy Linh đều gửi qua mail, đa số vẫn là do cô giải quyết, công ty làm sao có lúc nào không cần đến tổng giám đốc được?

– Ừm, cũng được, em ở nhà khác tự lo liệu.

Vũ Hương Ly gật nhẹ đầu.

Thời gian cũng đã là gần cuối năm, sắp tới dịp Tết âm lịch. Đây là lần đầu tiên Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly cùng nhau đón Tết. Trần Thái Hưng và Nguyễn Hiền cũng chưa trở lại nước ngoài, quyết định ở lại Việt Nam ăn Tết.

Bụng Vũ Hương Ly so với trước lớn hơn một chút, cô càng ngày càng cảm nhận rõ ràng sự hiện diện của đứa nhỏ, cũng mong muốn sớm được nhìn thấy mặt nó, nghĩ đến đây bàn tay vô thức áp lên vùng bụng, nhẹ nhàng xoa, đôi môi mỉm cười. Trần Thiên Hương nhìn thấy cảnh này, vui vẻ đến gần Vũ Hương Ly đang ngồi trên ghế sofa, cũng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

– Em đang cười gì thế?

– Không có gì, chỉ là thấy đứa nhỏ này ngoan quá, không chịu đạp mẹ luôn.

Vũ Hương Ly cười tươi, khuôn mặt thật xinh đẹp.

– Em là mẹ mới ngốc, mới chưa được bốn tháng, làm sao con đạp được.

Trần Thiên Hương cười lớn, đưa tay búng nhẹ trán Vũ Hương Ly, sau đó ghé tai vào bụng cô, chăm chú nghe. Vài giây sau liền rời ra.

– Đây, em nghe thấy không? Con nói mẹ Hương Ly của nó ngốc quá.

Trần Thiên Hương cười cười, nói như thể thuật lại lời gì vừa nghe được.

– Chị mới ngốc, vừa mới nói con chưa đạp được bây giờ lại bảo nó nói được, haha..

Vũ Hương Ly cười nói, hai người nói qua lại với nhau được mấy câu nữa thì có chuông cửa, Trần Thiên Hương nhanh chóng đứng dậy ra mở cửa.

– Chào chị ạ.

Là Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My.

– Hai đứa, vào nhà đi.

Trần Thiên Hương mỉm cười, mở rộng cánh cửa.

Nguyễn Hoàng Anh bước vào phòng khách, nhìn thấy Vũ Hương Ly ngồi trên sofa, khuôn mặt rất vui vẻ, có vẻ tâm trạng đang rất tốt. Cô bước đến gần hơn, chợt để ý vùng bụng Vũ Hương Ly có chút thay đổi, môi hơi nhếch lên trêu đùa.

– Chị Hương, chị chăm người ta tốt quá, để người ta mập như thế. Chị Ly, tăng mấy cân rồi đấy?

Nguyễn Hoàng Anh vừa nói, bàn tay không quên sờ xuống vòng eo thon thả của mình mà trêu đùa.

Trần Hà My cũng bước vào nhà, kể từ cái hôm chơi ở nhà Trần Thiên Hương đến hôm nay mới gặp lại hai người này, cũng đã hơn ba tháng rồi, hôm nay mới có thời gian đến chơi, nhìn Vũ Hương Ly trông khác quá! Khuôn mặt vẫn xinh đẹp như thế, chân tay cũng nuột nà, chỉ có một điều là cái vùng bụng kia lớn hơn, nhìn thế nào cũng thấy kì lạ.

– Ngồi xuống uống nước nói chuyện đi, không cần vừa đến đã chê chị như thế.

Vũ Hương Ly rót hai cốc nước, đặt trên mặt bàn, mời hai vị khách quý kia ngồi xuống. Trần Thiên Hương cũng đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

Chờ cho ngồi thoải mái rồi, Vũ Hương Ly mới cười cười nói.

– Hai đứa thấy chị mập lên vẫn đẹp chứ?

Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My nghe xong liền quay sang nhìn nhau, sau đó bĩu môi trả lời.

– Đẹp.

– Haha, hai đứa em nghĩ chị mập lên thật à?

Vũ Hương Ly nghe xong câu trả lời không tính là thật lòng lắm kia rất sáng khoái, thật sự nghe người khác khen mình vẫn rất thích.

– Chị Ly đang mang thai.

Trần Thiên Hương gác chân lên, nhẹ nhàng nói ra, Trần Hà My vừa uống một ngụm nước suýt nữa phun ra ngoài. Hai mắt mở to đùng.

– Cái gì? Chị bảo cái gì?

– Chị bảo chị Ly đang mang thai.

– Nhưng mà... Của ai?

Trần Hà My nghe lại vẫn khó hiểu, mang thai?

– Của chị.

Cái gì? Trần Thiên Hương làm gì có cái ‘chức năng’ kia? Trần Hà My càng nghe càng khó hiểu.

– Nhưng mà, làm thế nào được?

Nguyễn Hoàng Anh thấy người bên cạnh liên tiếp đặt câu hỏi, ngạc nhiên như thể nhìn thấy ma vậy. Lấy tay đẩy đẩy cái đầu kia.

– Ngu dốt, y học phát triển, có cái gì không làm được? Nghe qua thụ tinh nhân tạo chưa?

Trần Hà My lấy tay xoa xoa đầu, nhú mồm nói.

– Em biết, nhưng không áp dụng được giữa nữ với nữ. Làm sao đẩy đầu em đâu thế?

– Có đấy em ạ, nghiên cứu sách báo nhiều hơn nhé, chị thấy không? Ở cùng mấy đứa dốt dốt khó chịu lắm.

Nguyễn Hoàng Anh quay sang nhìn Trần Thiên Hương, lắc lắc đầu chê bai người kia. Trần Hà My mặt mũi nhăn nhó lại, véo mạnh vào tay cái người xấu tính kia.

– Biết chị thông minh hiểu biết, từ nhỏ ở nước ngoài, em không sánh bằng.

Nói rồi ngồi sang ghế gần Vũ Hương Ly, đắm chiều nhìn vào vùng bụng cô ấy. Nguyễn Hoàng Anh thờ dài, Trần Hà My càng ngày càng dễ giận.

– Ô, thế đứa nhỏ này là con của hai chị? Thật là mong nhìn thấy nó.

Nói xong liền lấy tay nhẹ đặt lên bụng Vũ Hương Ly. Sau đó liền mỉm cười.

– Chào cháu, bạn nhỏ, đi là đi My, sau này ra đời cứ gọi đi là đi My xinh đẹp.

Ba người còn lại ngồi nghe Trần Hà My nói chuyện với đứa nhỏ, cười đến sặc cả lên mũi, sau đó là cả một câu chuyện cổ tích dài ngoằng, Trần Hà My nói chuyện không biết mệt, chắc chắn sau này khi đứa nhỏ này được sinh ra sẽ vô cùng yêu quý nó đây.

– Thích thật, sắp Tết rồi, năm nay thật là đặc biệt nha. Hay mấy ngày nghỉ Tết em với Hoàng Anh sang đây chơi nhì.

Trần Hà My suy tính.

– Sao em chắc là Tết chị ở đây? Chị về bên kia thì sao?

Nguyễn Hoàng Anh cười cười nói.

– Chị về nhà bên kia á? Sao Tết không ở đây?

Trần Hà My nghe Nguyễn Hoàng Anh nói sẽ đi, tự nhiên khuôn mặt trầm xuống, trong lòng hơi buồn buồn.

– Thôi nào, bỏ cái mặt đấy đi, chỉ đùa thôi, không về đâu.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn mặt người kia buồn tới sắp rụng xuống rồi liền dỗ dành.

Bốn người ngồi cùng nhau một chỗ, vui vẻ nói chuyện, không khí vô cùng ấm áp, Trần Thiên Hương chỉ mong muốn khoảng thời gian tốt đẹp này sẽ lưu lại mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chap 49

– Giám đốc, chị có khách.

Nguyễn Thùy Linh lễ phép thông báo.

– Hôm nay có xếp lịch gặp ai à?

Trần Thiên Hương hơi ngắc đầu, gương mặt thanh tú mỉm cười hỏi. Nguyễn Thùy Linh không biết vì sao, từ sau khi Trần Thiên Hương đi nước ngoài về thì đối với cô thân thiện hơn một chút, nhớ đến thời gian cô làm hại Vũ Hương Ly, lúc đó Trần Thiên Hương vô cùng lạnh nhạt, nhìn trong mắt còn có chán ghét, mặc dù không hề biết chuyện. Hiện tại đã thoải mái hơn rất nhiều, cũng thân thiện hơn, nhưng lại làm cho cô cảm thấy vô cùng xa cách, giống như không bao giờ có thể đến gần.

– Là giám đốc Thái Hoàng.

Nguyễn Thùy Linh nhẹ nói, đề ý sắc mặt Trần Thiên Hương không có mấy biến đổi.

– Ông ấy nếu đến rồi thì mau mời lên.

– Dạ vâng.

Trần Thiên Hương sửa sang lại cổ áo, di chuyển về phía ghế sofa, trong lòng thầm nghĩ, đã lâu rồi không gặp vị giám đốc này. Không biết lần này gặp là có việc gì, trao đổi giữa hai công ty vẫn bình thường, với tính cách của Nguyễn Thái Hoàng sẽ không bỏ công bỏ việc mà gặp người này người kia, vậy đến đây chắc chắn không phải vì việc công ty.

– Thiên Hương. Chào cháu gái.

Nguyễn Thái Hoàng dáng người to béo, sắc mặt rất tốt bước vào phòng, còn không quên vui vẻ chào.

– Cháu chào bác ạ.

Trần Thiên Hương nhả nhặn mỉm cười, bắt tay với ông ta. Nhìn phía sau Nguyễn Thái Hoàng còn có một người nữa, người này cao ráo, sáng sủa, vô cùng đẹp đẽ bóng bẩy, không phải Nguyễn Hoàng Huy thì ai đây? Trần Thiên Hương vừa nhìn qua đã cảm thấy chán ghét, cái loại công tử ăn chơi, chải chuốt bằng tiền của bố mẹ. Bề ngoài trông như viên ngọc nhưng bên trong trống rỗng, cao lớn khỏe mạnh như vậy đến giờ vẫn còn chưa làm được cái việc gì lớn. Đây là cô nghe người ngoài nói, con trai giám đốc Thái Hoàng ngoài cái tài ăn nói với cái vẻ bề ngoài, còn lại chỉ ăn chơi trác tán.

– Chào Thiên Hương.

– Chào anh.

Nguyễn Hoàng Huy đưa tay muốn bắt, Trần Thiên Hương cũng vui vẻ cùng anh ta bắt tay, chỉ có điều bàn tay vừa chạm liền nhanh chóng rời ra, làm cho Nguyễn Hoàng Huy hơi hụt hẫng, nhưng cũng không thể nói câu gì.

– Lâu lắm rồi không gặp cháu, cháu càng ngày càng xinh đẹp ra. Haha

– Cháu cảm ơn bác, cháu cũng thấy bác trẻ ra nhiều lắm, dạo này bác vẫn khỏe chứ ạ?

Trần Thiên Hương cũng không vội nhắc đến việc chính, làm một màn chào hỏi thật thâm tình.

– Bác khỏe. Còn cháu? Công việc tốt chứ? Bác nghe nói vừa rồi cháu đi công tác khá lâu.

– Vâng, chi nhánh ở nước ngoài có chút vấn đề nên cháu đi hơi lâu.

Trần Thiên Hương mỉm cười, kiếm đại một lí do thích hợp, dù sao công ty mình cũng có vài chi nhánh ở nước ngoài, chọn một cái chắc cũng không khiến ai để ý.

– Đứa nhỏ này, đúng thật là hết lòng vì công việc, nhưng mà cháu cũng đừng ôm đồm quá, ảnh hưởng đến sức khỏe. Con nhìn Thiên Hương mà làm gương, còn trẻ nhưng rất trách nhiệm.

Nguyễn Thái Hoàng nhìn về phía con trai, Nguyễn Hoàng Huy mắt còn đang gắn chặt về phía Trần Thiên Hương, từ trước đến nay đã gặp rất nhiều phụ nữ, xinh đẹp có, giàu có cũng thấy nhiều rồi, nhưng Trần Thiên Hương dường như là đặc biệt nhất trong số đó, cái gì cũng toàn vẹn, làm cho Nguyễn Hoàng Huy chỉ nhìn thôi đã ước ao muốn chiếm làm của riêng. Tất nhiên anh ta không biết người phụ nữ toàn vẹn mà anh ta ước ao đã có người phụ nữ của riêng mình rồi.

– Cháu cảm ơn ạ, anh Huy đây nhìn xem đã thấy tài giỏi rồi, lại còn rất đẹp trai, sợ là nhiều cô gái theo đuổi, cháu làm sao dám làm gương chứ.

Trần Thiên Hương lại khách khí nói, chung chung vẫn chưa biết được hôm nay hai bố con này tìm đến đây vì việc gì.

– Thiên Hương khen như vậy tôi làm sao dám nhận, chung quy về ngoài là bố mẹ cho thôi, bên trong của mình mới là thứ đáng quan tâm hơn, đúng không?

Khá khen cho Nguyễn Hoàng Huy mồm miệng linh hoạt, nói chuyện luôn luôn làm vừa mình vừa người, Trần Thiên Hương nghe câu này có chút vừa lòng, Nguyễn Hoàng Huy cũng không hẳn là tên bại hoại, ăn nói rất đầu ra đẩy, thế nhưng mấy câu khách khí thế này cô nghe cũng đã phát chán rồi.

– Anh Huy nói phải, dạ, không biết hôm nay bác với anh đây đến công ty có việc gì ạ?

– À, Huy nhà bác nó định muốn mời cháu dùng bữa cơm, nhưng lại ngại không dám mở lời nên mới nói bác cùng đến, tiện thể cùng đến thăm cháu luôn, đã lâu không gặp mà.

Nguyễn Thái Hoàng nói, thực ra việc này cũng tính cả rồi, nếu Nguyễn Hoàng Huy mở lời, chắc chắn Trần Thiên Hương sẽ kiếm cớ không đi, nhưng nếu là ông mời, cô sẽ nhất định nể mặt mà đi.

– A, ra thế ạ, những việc thế này bác cứ gọi điện thoại là được mà, cháu nhất định sẽ sắp xếp thời gian. Như thế này tốn mất thời gian quý báu của bác rồi.

– Thế sao được, với Thiên Hương bác đương nhiên là phải đến tận nơi mời rồi, không tốn không tốn.

Trần Thiên Hương cùng hai bố con Nguyễn Hoàng Huy nói chuyện khách khí thêm một lúc, sau đó mới kết thúc câu chuyện. Hai người nọ đi rồi, trả lại không gian im lặng dễ chịu, Trần Thiên Hương thở dài một hơi, sau đó mới lấy điện thoại ra tìm kiếm.

– Alo, em đang làm gì?

Giọng nói dịu dàng vang lên, Vũ Hương Ly ở đầu dây bên kia vui vẻ trả lời.

– Em đọc sách cho con nghe.

– A, thế à? Em đọc sách gì?

Trần Thiên Hương mỉm cười, quan tâm hỏi, trong đầu cũng hình dung hình ảnh Vũ Hương Ly đọc sách cho đứa nhỏ.

– Quyền sách chị đặt trên bàn ấy, em nhìn thấy nên đọc cho con nghe.

– Haha, sách viết về kinh doanh mà, em đọc cho con nghe cái đấy à?

Trần Thiên Hương cười rộ lên, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, ngồi trên bàn làm việc, ngón tay gõ gõ vào cạnh bàn nghe Vũ Hương Ly nói chuyện, thỉnh thoảng lại mỉm cười một cái.

– Nếu con sau này trở thành tổng giám đốc vĩ đại như mẹ Hương nó thì em ngại gì không đọc vài quyển?

Vũ Hương Ly đùa nói, trong lòng hạnh phúc, chỉ cần nghĩ đến Trần Thiên Hương và đứa nhỏ trong bụng cô bây giờ đã cảm thấy thỏa mãn. Cuộc sống cứ như vậy thì quá tốt đẹp rồi.

– Ủ, vĩ đại như ‘chị người yêu’ của em ấy. Em quen gọi mẹ Hương hộ con nên quên mất cái từ này rồi. Yêu con hết phần của chị luôn, sau này tôi ra rìa mất.

Trần Thiên Hương giả vờ đau khổ nói, trên môi vẫn nở nụ cười.

– À, tối nay chị có hẹn dùng cơm khách, quan trọng nên cũng không bỏ được, em ở nhà, chiều đến chị nhắn Hoàng Anh với My sang ăn cơm với em, cháo chị để trong nồi trên bếp, nếu đói thì hâm nóng lại, đừng có ăn mì gói. Vậy nhé.

Trần Thiên Hương ra sức dặn dò, Vũ Hương Ly chỉ biết dạ dạ vâng vâng, sau đó lại cười cười. Người kia cứ làm như bản thân là vú nuôi không bằng.

Tối, theo hẹn, Trần Thiên Hương đến nhà Nguyễn Thái Hoàng dùng cơm, cô có cảm giác lạ, bình thường nếu ông ta có hẹn dùng cơm thì chỉ đến nhà hàng thôi, lần này lại là đến nhà.

Vừa bước vào nhà đã gặp cả gia đình Nguyễn Thái Hoàng, mẹ Nguyễn Hoàng Huy vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương thì khuôn mặt tươi cười, ân cần đến bên cạnh hỏi thăm.

– Thiên Hương, lâu lắm mới gặp cháu, càng trưởng thành càng xinh đẹp ra, mau, đến đây ngồi.

– Vâng ạ, cháu cảm ơn bác.

Đây là lần thứ hai Trần Thiên Hương gặp mẹ Nguyễn Hoàng Huy – Phạm Thanh Nga. Người phụ nữ này đáng người rất cao ráo, khuôn mặt xinh đẹp

trẻ trung, Nguyễn Hoàng Huy nhìn có nhiều nét giống mẹ hơn bố. Theo cảm nhận của cô, Phạm Thanh Nga là người phụ nữ rất khôn khéo, lại nhiệt tình. Lần trước Trần Thiên Hương đi spa có gặp qua, thực sự là một người phụ nữ đáng để ý.

– Thiên Hương, uống trà đi, đợi một chút rồi chúng ta ăn cơm, hôm nay mẹ tôi đích thân làm nhiều món ngon để mời Thiên Hương đấy.

Nguyễn Hoàng Huy mỉm cười, đặt một tách trà nóng trước mặt cô, Trần Thiên Hương chớp mũi hơi cảm nhận mùi hương nước trà, cũng rất vui vẻ cảm ơn.

– Bác Nga, bác quan tâm cháu quá ạ.

– Có gì đâu, người nhà cả mà, chỉ cần sau này có thời gian cùng bác đi spa thì tốt rồi.

Phạm Thanh Nga cười, đưa tách trà lên uống một ngụm nhỏ.

– Mà sao thấy hai đứa cứ tôi tôi với anh anh thế, đã thân thiết rồi, sau này cứ xưng hô cho gần gũi đi.

Nguyễn Thái Hoàng nói, ông thật không hiểu con trai ông tại sao lại dốt đến vậy, bình thường đi cưa cẩm con gái nhà người ta thì chưa tới mấy phút đã dốt, vậy mà bây giờ đối với Trần Thiên Hương thì chỉ xưng hô sao cho gần gũi thôi cũng làm không xong. Có lẽ nếu muốn tiến đến chuyện hôn nhân thì còn cần phải mình can thiệp vào nhiều lắm.

– À dạ, vâng.

Nguyễn Hoàng Huy cười cười gật đầu, mắt ái ngại nhìn về phía Trần Thiên Hương. Nếu nhớ không nhầm thì ngay lần đầu tiên gặp mặt mình đã đề cập đến vấn đề xưng hô thân thiết với cô ấy, thế nhưng Trần Thiên Hương lại không có vẻ quan tâm, những lần sau nói chuyện cũng không nói đến nữa thành ra bây giờ vẫn xưng hô như vậy. Trần Thiên Hương nhìn nụ cười của người kia, cũng miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại, cô chưa bao giờ muốn xưng hô thân thiết với cái tên hăm tã này. Nếu không nể mặt Nguyễn Thái Hoàng, sợ là cô không bao giờ thêm đề ý đến Nguyễn Hoàng Huy, lại còn muốn cô gọi bằng anh. Cứ mơ đi.

– Vâng ạ, tại xưng hô thành quen rồi ạ, sau này cháu sẽ cố sửa.

Trần Thiên Hương mỉm cười, chỉ là nói miệng thế thôi, chờ đến cái ngày sửa được cũng còn dài dài. Căn bản bởi vì từ trước tới nay ngoài Minh, cô chưa từng nhìn một người khác giới nào lọt vào mắt, kể từ khi yêu thương Vũ Hương Ly thì càng như thế.

Ngồi trên bàn ăn, một mâm đồ ăn trải dài, cũng may mắn cho Trần Thiên Hương quen đi dự tiệc, nếu không sẽ bị dọa cho chết khiếp bởi đồ ăn quá nhiều. Trong lòng cô thầm nghĩ, đúng là nhà giàu có, tiêu tiền cũng triệt để, bày một loạt đồ ăn như thế ăn làm sao hết chứ? Hoang phí. Quan điểm của cô là dù thế nào cũng phải đối tốt với bản thân, nhưng không quá lãng phí, phải tiết kiệm.

– Lần trước bác có gặp bố mẹ cháu, nghe nói Thiên Hương có người trong lòng rồi sao? Làm bác hơi bất ngờ.

Nguyễn Thái Hoàng gấp đồ ăn đặt vào trong bát, vừa gấp vừa hỏi chuyện.

– Dạ, bố mẹ cháu có nói thế ạ?

Trần Thiên Hương hơi ngạc nhiên, làm thế nào mà ông ấy đã gặp bố mẹ mình rồi? Mà hai người kia cũng chẳng nói với cô câu nào.

– Thật sao? Thiên Hương đã có người trong lòng à?

Phạm Thanh Nga vừa nghe xong sắc mặt hơi trầm xuống, như có gì mất mát, bà rất yêu quý Trần Thiên Hương, mong muốn cô gái này trở thành con dâu mình, bây giờ Trần Thiên Hương có người trong lòng rồi chẳng phải quá tiếc sao?

– Vâng ạ.

Cô hơi mỉm cười trả lời.

– Thế mà bác vẫn luôn mong muốn Thiên Hương trở thành con dâu bác, xem ra là không có điểm phúc ấy rồi.

Phạm Thanh Nga hơi buồn buồn nói, làm cho Trần Thiên Hương có chút xấu hổ, cô cũng chợt nhận ra, hôm nay Nguyễn Thái Hoàng mời mình ăn cơm là vì cái gì, hóa ra là chuyện này. Cô từ đầu đến cuối chưa có một chút gì có ý tứ với Nguyễn Hoàng Huy, cũng biết hai vợ chồng Nguyễn Thái Hoàng yêu quý mình, nhưng không ngờ là muốn mình trở thành con dâu.

– Cháu cũng là cô gái bình thường thôi, có rất nhiều cô gái tốt đẹp hơn cháu muốn được làm con dâu hai bác kia. Đâu phải điểm phúc gì ạ.

Nguyễn Thái Hoàng coi như hiểu ý Trần Thiên Hương là đã có người trong lòng, không có ý tứ với con trai mình.

– Thiên Hương đừng nói thế, hai bác đương nhiên là yêu quý cháu nhất, làm gì có cô gái nào được tốt đẹp như vậy. Nhưng bác cũng tò mò muốn biết người trong lòng Thiên Hương là ai vậy? Chắc chắn phải rất tốt đẹp nên cháu mới lựa chọn.

Trần Thiên Hương mỉm cười gật đầu.

– Vâng, là một người hợp với cháu!

– Vậy thì tốt rồi, nhưng bác vẫn mong muốn Thiên Hương xem lại, nếu có cơ hội, hai bác vẫn muốn cháu trở thành con dâu, Hoàng Huy cũng là thằng tốt đẹp.

Nguyễn Thái Hoàng nói tiếp, lần này quyết định hỏi thẳng. Trần Thiên Hương tạm thời không biết nói làm sao, Nguyễn Thái Hoàng rõ ràng là đang làm khó mình mà. Im lặng vài giây, cô mới lên tiếng.

– Sao lại có cơ hội được ạ, hai bác đề cao cháu quá, cháu cảm ơn gia đình vì rất yêu quý cháu, cảm ơn anh Huy cũng rất quan tâm tôi, nhưng mà đối với cháu hai bác chỉ giống như người thân mà cháu yêu quý thôi, còn anh Huy, cháu cũng sẽ luôn xem như bạn bè, trong lòng cháu đã có người khác, không bao giờ thay đổi được!

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chap 50

Trần Thiên Hương sau khi rời khỏi nhà Nguyễn Hoàng Huy liền lập tức lái xe trở về nhà. Cô nhớ Vũ Hương Ly, chỉ có ở gần cô ấy mới có cảm giác thoải mái nhất. Thực sự khi này gặp mặt gia đình Nguyễn Hoàng Huy làm cô có chút khó chịu, Nguyễn Thái Hoàng tự nhiên lại ngỏ lời, cô trả lời như vậy chính xác là vừa từ chối rồi, tuy ông ấy vẫn vui vẻ nhưng cô biết chắc chắn sau này quan hệ sẽ không còn được tự nhiên như trước nữa. Nghĩ đến lại thấy đau đầu.

– Chị về rồi.

Trần Thiên Hương bước vào nhà cởi giày để vào trong tủ sau đó mới vào phòng khách, trong phòng ngoài Vũ Hương Ly còn có Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My. Trần Thiên Hương nhớ lại, buổi sáng nay có gọi điện thoại cho Nguyễn Hoàng Anh hỏi cô ấy nếu có rảnh thì sang nhà chơi với Vũ Hương Ly. Có vẻ hai bạn trẻ này rất quan tâm đến gia đình mình ha.

– Chị có đói không? Em đi làm lại đồ ăn cho chị.

Nguyễn Hoàng Anh quan tâm hỏi, đến giờ phút này cô vẫn chưa bỏ được thói quen quan tâm Trần Thiên Hương, nhưng sự quan tâm này so với trước kia là khác hẳn, chỉ đơn giản là em gái dành cho chị.

– Không, chị vừa đi ăn cơm khách về vẫn no, mọi người vẫn đang nói chuyện à?

– Em đang định đợi chị về rồi đi ngủ bây giờ, cũng gần mười giờ rồi.

Vũ Hương Ly cười nói, từ sau khi có thai cô cũng quan tâm nhiều hơn đến bữa ăn, giấc ngủ, tâm trạng cũng rất tốt, chỉ cần nghĩ trong lòng mình đang mang đứa nhỏ chảy dòng máu của Trần Thiên Hương thì lại càng thêm phấn chấn.

– Ừ, đi ngủ trước đi, chị ngồi nói chuyện với Hoàng Anh với My.

Trần Thiên Hương vừa nói, Vũ Hương Ly khuôn mặt hơi xịu xuống, cô muốn cùng Trần Thiên Hương ngủ. Nguyễn Hoàng Anh nhìn thấy sắc mặt Vũ Hương Ly thì rất biết ý, nói.

– Không cần, chị đi làm cả ngày mệt rồi, cũng đi tắm rửa đi ngủ đi. Tối nay em với My cũng ngủ ở đây, các chị đi nghỉ đi, bọn em về phòng.

Nói rồi đứng dậy khỏi ghế sofa cầm tay Trần Hà My dắt đi.

Trở về phòng ngủ, Vũ Hương Ly giúp Trần Thiên Hương lấy quần áo ngủ. Hôm nay chị ấy đi lâu quá, trong lòng nhớ vô cùng.

– Nay, em ngủ rồi à?

Trần Thiên Hương tắm rửa sạch sẽ thơm tho xong liền chui ngay vào chăn ôm lấy người kia. Vừa ôm vừa dịu dàng hỏi.

– Em chưa. Chị công việc có tốt không?

– Tốt lắm, không vấn đề gì cả.

Vũ Hương Ly nằm đối mặt với Trần Thiên Hương, chăm chú hỏi chuyện.

– Ừm, thế ổn rồi. Chị, ôm em ngủ đi.

Nói xong liền kéo chăn lên cao rúc vào ngực người kia mà ngủ. Trần Thiên Hương nhẹ nhàng với tay tắt điện ngủ.

Thật lâu sau khi xác định Vũ Hương Ly đã ngủ rồi, cô khẽ cựa mình ngồi dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường sau đó không một tiếng động rời khỏi phòng ngủ. Trần Thiên Hương đi đến phòng bếp, trong bóng tối từ từ định hướng bước đi, đối với căn nhà này cô đã quá quen thuộc, nhắm mắt cũng có thể chỉ chỗ từng đồ vật. Rót một cốc nước lọc, yên lặng ngồi xuống ghế uống. Trần Thiên Hương có rất nhiều suy nghĩ, thời gian qua chung sống cùng Vũ Hương Ly làm cho cô rất hạnh phúc, nhưng cũng không hẳn hoàn mỹ, vẫn có nhiều điều phải bận tâm.

– Chị chưa ngủ à?

Nguyễn Hoàng Anh đang định bật điện thì thấy có người, nhìn kĩ một chút thì nhận ra là Trần Thiên Hương, lại thôi không bật đèn nữa, lên tiếng hỏi.

– Ừ. Em cũng chưa ngủ à? Sao lại ra đây?

Trần Thiên Hương nghe thấy giọng Nguyễn Hoàng Anh liền ngoảnh lại nhìn.

– Tự nhiên em khát nước.

Nguyễn Hoàng Anh đi đến, tự rót cho mình một cốc nước, sau đó ngồi xuống ghế gần Trần Thiên Hương.

– Chị có chuyện gì thế? Có gì bận tâm à?

Đã lâu rồi hai người không nói chuyện riêng như thế này, Nguyễn Hoàng Anh trong bóng tối nhẹ uống một ngụm nước, quan tâm hỏi người kia.

– Không có gì, sao em hỏi thế?

– Em thấy mà, em làm sao không đoán được chứ.

– Nói dối, tối om, có nhìn thấy gì đâu mà em nói em thấy.

Trần Thiên Hương cười, tâm trạng thoải mái hơn nhiều. Nguyễn Hoàng Anh nghe tiếng người kia cười, cũng vui vẻ cười theo.

– Hoàng Anh, em trưởng thành hơn tuổi của em nhiều.

– Há?

Nguyễn Hoàng Anh nghe người kia nói, ngạc nhiên hỏi lại, sau đó lại mỉm cười.

– Ừ, cũng có thể, do em ở nước ngoài nhiều mà. Bên đấy họ nhận thức sớm hơn.

Trần Thiên Hương gật gù, trưởng thành sớm cũng tốt.

– Lần trước khi còn ở chung, tại sao em cứ luôn làm như thế với chị?

Nguyễn Hoàng Anh không nghĩ đến Trần Thiên Hương sẽ hỏi vấn đề này, còn không nghĩ chị ấy sẽ nhắc đến chuyện đó nữa. Nhưng nếu đã nhắc rồi, cô cũng không ngại trả lời.

– Vì em yêu chị.

Nói xong liền mỉm cười, thật sự cô bị rung động bởi Trần Thiên Hương, nghĩ chị ấy rất quan trọng. Trước đây, ở nước ngoài, trong phòng ngủ của Nguyễn Hoàng Anh luôn có một tấm ảnh của Trần Thiên Hương, ngày nào cũng luôn ngắm nhìn, đến nỗi ghi nhớ gương mặt chị ấy luôn. Bà nội cũng rất hay kể chuyện, chị họ là cô gái rất xinh đẹp, giỏi giang, bà tuy ít lần gặp chị, nhưng lúc nào trong lòng cũng luôn nhớ cô cháu gái yêu thương. Còn bố, những câu chuyện về Trần Thiên Hương đa số là do ông kể cho cô nghe. Bố nói Trần Thiên Hương là một cô bé đặc biệt, rất hiểu chuyện, rất sâu sắc, bố cũng thương chị ấy như con ruột của mình, mặc dù Trần Thiên Hương là một cô bé xinh đẹp, nhưng ông yêu thích hơn cả chính là nội tâm sâu sắc của cô, cho nên, Nguyễn Hoàng Anh luôn mong muốn, dạy dỗ Nguyễn Hoàng Anh trở thành một người giống như Trần Thiên Hương. Mỗi lần ông nói chuyện điện thoại với Trần Thiên Hương đều bật loa ngoài, Nguyễn Hoàng Anh luôn luôn nghe thấy, ngày nào cũng thế, khuôn mặt của chị ấy, giọng nói của chị ấy, cô lớn lên với bóng dáng của Trần Thiên Hương.

– Em yêu chị? Chị với em lúc đấy còn chưa một lần tiếp xúc, sao có thể em yêu chị được. Chị nhớ không lần đầu tiên em về Việt Nam hai chị em mình gặp nhau là lần đầu tiên.

– Thực ra chị không biết, em đã từng gặp chị cách đây khá lâu rồi.

Năm Nguyễn Hoàng Anh mười hai tuổi, Trần Thiên Hương có một lần sang thăm bà nội, lúc đó cô đang cùng bạn bè đi cắm trại xa nhà, lúc trở về nhà là lúc Trần Thiên Hương chuẩn bị rời đi, cô chỉ kịp nhìn chị ấy một chút, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người thanh mảnh, có phần yếu nhược, Nguyễn Hoàng Anh còn nhớ rất rõ lúc đó tim mình đã đập nhanh như thế nào, gương mặt hơi đỏ lên. Sau này cô biết rằng mình yêu Trần Thiên Hương, dùng hết mọi

cách để có thể được sang Việt Nam gặp chị ấy.

– Thật à? Sao chị không nhớ?

– Ủ, lúc đấy chỉ có mình em nhìn chị thôi.

– Chỉ có như thế thôi đã có thể yêu rồi à?

Nguyễn Hoàng Anh mỉm cười, chưa bao giờ cùng Trần Thiên Hương nói nhiều về chuyện này như vậy.

– Cũng không phải như vậy, nhưng tùy chị nghĩ thôi. Em nói nghe này chị Hương, yêu một người có thể phải mất cả một quá trình nhưng cũng có đôi khi chỉ trong chớp mắt thôi. Nhưng cái đấy không quan trọng, quan trọng khi chị biết chị yêu ai rồi, phải dùng cả tâm lòng mà yêu người đó, nhất định phải trân trọng, từng giây từng phút một.

– Hoàng Anh cũng từng yêu chị như thế à?

– Ủ, hiện tại vẫn thế.

Nguyễn Hoàng Anh cười, vươn tay áp nhẹ vào má người kia, hiện tại muốn xem phản ứng của Trần Thiên Hương như thế nào.

– Đừng, chị có người yêu rồi.

Trần Thiên Hương đẩy tay người kia ra, hơi nghiêm trọng nói.

– Haha...

Nguyễn Hoàng Anh đột nhiên cười lớn, ngoan ngoãn rút tay về.

– Không cần nghiêm trọng, em đùa đấy, em hiện tại không thích chị Hương nữa, còn để ý người khác rồi.

Trần Thiên Hương nghe được câu này mới thờ phào, còn tưởng Nguyễn Hoàng Anh sau khi nói sẽ chỉ là chị em lại vẫn có tình cảm với mình. Trong lòng lại tò mò người khác trong lòng cô ấy là ai.

– Chị còn tưởng em nói thật. Thế người kia là ai? Chắc phải tuyệt vời lắm đi.

– Tốt, so với chị thì thích hợp với em hơn nhiều lắm, sau này sẽ cho chị biết.

– Được, chị chờ.

– Ừm, chị Hương này.

– Ủ?

Trần Thiên Hương uống hết cốc nước, quay sang hỏi lại.

– Trước đây em rất yêu chị, sau này chị cũng vẫn rất quan trọng với em, nếu chị có gì khó khăn, em sẽ luôn ở bên giúp đỡ chị, nhớ là sau lưng chị lúc nào cũng có em.

Nguyễn Hoàng Anh từ trong lòng nói ra, cô yêu thương Trần Thiên Hương sâu sắc như vậy, tình cảm dành cho chị ấy chính là tình yêu, bảo cô chuyển từ tình yêu thành tình chị em ngay là điều khó khăn, nhưng chắc chắn sau này sẽ thay đổi được, chỉ là trong lòng cô, Trần Thiên Hương luôn luôn là một người cực kì quan trọng.

– Ủ, cảm ơn em.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chap 51

Đêm Giao Thừa, Trần Thiên Hương hứa sẽ đưa Vũ Hương Ly đến một nơi đặc biệt đón năm mới, vì thế cô rất mong chờ, cũng rất tò mò, không biết là nơi đặc biệt như thế nào.

– Không thể tiết lộ một chút được à chị? Em tò mò lắm rồi.

Vũ Hương ly kéo kéo áo người kia, còn cả mấy tiếng đồng hồ nữa mới sang năm mới, cô không chịu được nữa, thật muốn biết là nơi nào mà.

– Không được, thế còn gì đặc biệt đâu.

Trần Thiên Hương lắc đầu, cầm quyển sách lên đọc, Vũ Hương Ly ngồi bên cạnh bĩu môi.

– Chị thật là keo kiệt.

– Chị biết.

Trần Thiên Hương bật cười, người kia đang ghét bỏ nhìn mình, cứ như cô vừa phạm trọng tội vậy.

– Hoàng Anh với My có đi không? Nơi đặc biệt như thế mà không cho hai đứa nó đi cùng kể cũng tiếc.

Vũ Hương Ly xoa xoa cằm hỏi, gần đây ba người các cô rất thân thiết. Trần Thiên Hương mấy ngày cuối năm công việc bận bịu, đều là hai bạn trẻ kia đến nhà bầu bạn với cô, nếu không chán đến chết mất. Vì thế có nơi đặc biệt như vậy phải rủ Trần Hà My và Nguyễn Hoàng Anh đi cùng mới được.

– Không, chỉ chị với em đi thôi.

Trần Thiên Hương lại lắc đầu.

Vũ Hương Ly cau mày, rốt cuộc là nơi nào mà bí mật như thế.

– chị không thể tiết lộ một chút thôi à?

Không biết cô đã hỏi lần thứ bao nhiêu câu này rồi, thế mà người kia nhất định không nói.

– Em phải học tính kiên trì đi.

Trần Thiên Hương lại đọc sách, mặc kệ Vũ Hương Ly ở một bên vật lộn tò mò.

Gấp trang sách cuối cùng vào, nhìn đồng hồ, còn một tiếng nữa là sang năm mới rồi, Trần Thiên Hương đứng dậy, nói với người kia.

– Đi thôi.

Vũ Hương Ly vừa thấy cô đóng sách lại đã vào sẵn tư thế chuẩn bị đi. Trần Thiên Hương giúp Vũ Hương Ly mặc áo khoác cẩn thận, sau đó tự mình mặc áo vào.

Đến trước một tòa nhà cao tầng cũ, Trần Thiên Hương nắm tay Vũ Hương Ly đi vào. Vào đến cửa chính, cô tìm trong túi xách, lấy ra một chùm chìa khóa, rất thuần thục mở cửa.

– Sao chị có chìa khóa?

– Chị quen người bảo vệ ở đây mà.

Trần Thiên Hương mỉm cười, những lần trước cô đến đều là người bảo vệ đó mở cửa cho, hôm nay Giao Thừa, chắc người đó đã về nhà cùng gia đình rồi, thế nên cô tự mình mở cửa.

– Quen biết đến mức người ta đưa cả chìa khóa cho chị á? Chị cũng giỏi thật.

Trần Thiên Hương cười cười, sau đó nắm tay Vũ Hương Ly đi đến thang máy.

Tòa nhà này xây cách đây khá lâu nhưng rất cao, từ tầng một đi thang máy lên không thể đến được tầng thượng. Hai người bước ra ngoài thang máy, Trần Thiên Hương quay sang nhìn người kia.

– Thang máy không lên đến tầng thượng, phải leo cầu thang hai tầng nữa, em chịu khó một chút nhé?

Vũ Hương Ly nhìn nhìn cầu thang, sau đó mỉm cười gật đầu.

– Không sao, em đi được mà.

Trần Thiên Hương cầm tay Vũ Hương Ly, cẩn thận lên từng bậc, vốn ban đầu định bịt mắt người kia để cho cô ấy bắt ngờ, nhưng lại sợ Vũ Hương Ly đang mang thai đi như vậy lại nguy hiểm nên đành thôi.

Lên đến tầng thượng, chỉ còn cách một cánh cửa, Trần Thiên Hương đem chùm chìa khóa ra mở.

– Hương Ly, đây là điều đặc biệt đầu tiên dành cho em.

Nói xong, đẩy nhẹ cánh cửa ra. Vũ Hương Ly bước ra bên ngoài sân thượng, ngược mắt lên bầu trời, một bầu trời đêm đầy sao, đôi môi cô khẽ cười, quay lại nhìn Trần Thiên Hương, ánh mắt đầy hạnh phúc.

– Đẹp quá, em chưa từng thấy bầu trời đêm nào đẹp hơn.

Trần Thiên Hương bước đến gần Vũ Hương Ly, từ trong túi áo khoác lấy ra một chiếc hộp nhỏ, cô quỳ một chân xuống trước người kia, tay mở chiếc hộp kia ra, bên trong là hai chiếc nhẫn đặt cạnh nhau, dưới trời sao, ánh sáng như phản chiếu lên mặt đá của chiếc nhẫn, hình ảnh hiện tại đẹp đến cực kỳ. Trần Thiên Hương ánh mắt dịu dàng nhưng vô cùng nghiêm túc nói.

– Vũ Hương ly, hôm nay chị chính thức cầu hôn em, chị thật lòng yêu em, yêu em rất nhiều. Chị hứa sẽ yêu em từ giây phút này đến suốt đời. Em đồng ý lấy chị nhé?

Dưới ánh sao trời rực rỡ, một người cầu hôn một người, chính là hai người con gái xinh đẹp, mỗi người một vẻ, mỗi người một tính cách, nhưng tâm hồn đã sớm hòa làm một. Cảnh tượng này, chỉ một lần, nhưng sẽ khiến cả hai nhớ mãi. Vũ Hương Ly nhìn Trần Thiên Hương quỳ trước mặt mình, trên tay là cặp nhẫn cưới, khuôn mặt đầy vẻ mong chờ, cứ như đang mong chờ điều hạnh phúc nhất cuộc đời của cô ấy vậy. Lòng Vũ Hương Ly rối bời, cảm xúc lúc này vô cùng lẫn lộn, là ngạc nhiên, là xúc động, và hơn cả là hạnh phúc. Nhìn thật kĩ khuôn mặt Trần Thiên Hương, cả người chị ấy, đây rõ ràng là người mình yêu thương nhất, là người đối tốt với mình nhất, là người mình mong muốn sẽ cùng đi đến suốt cuộc đời, cũng là mẹ của đứa bé trong bụng mình, hiện tại lại ở trước mặt mình hỏi hỡi lấy chị. Đây là điều cô mong chờ nhất, đúng như lời Trần Thiên Hương nói, thật đặc biệt.

Vũ Hương Ly đưa tay ra phía trước, mỉm cười, từ trong mắt tràn ra hàng lệ dài chảy xuống.

– Em đồng ý.

Trần Thiên Hương cười thật tươi, đem nhẫn đeo vào ngón tay Vũ Hương Ly, thật vừa vặn, thật đẹp. Cô đứng lên, ánh mắt hạnh phúc ngắm nhìn bàn tay đang đeo chiếc nhẫn kia. Vũ Hương Ly cũng lấy chiếc nhẫn còn lại trong hộp ra đeo vào ngón tay Trần Thiên Hương.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, khoảng cách dần ngắn lại, đem hai đôi môi chạm vào nhau, tiếng pháo Giao Thừa cùng lúc đó vang lên, như chúc mừng cho hai người. Pháo hoa ợp trời, từ vị trí này có thể ngắm pháo hoa một cách trọn vẹn nhất.

– Chúc mừng năm mới.

Trần Thiên Hương nói.

– Chúc mừng năm mới.

Bàn tay Vũ Hương Ly đan chặt lấy tay người kia, mỉm cười nói. Trần Thiên Hương nhìn vào ánh mắt cô, tuyên bố.

– Năm mới sang, tức là mọi thứ đều đổi mới, chúng ta cũng đổi mới, bây giờ Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly chính thức là một, có trời đất cùng nhìn thấy, còn có “người thứ ba” chứng giám. Cả đời chúng ta chỉ yêu nhau. Hứa nhé.

Vũ Hương Ly nhìn xuống bụng, “người thứ ba” này thật đặc biệt!

(Vài điều muốn nói: như thế này có thể được coi là một đám cưới hay không?)

– Các bạn à mình chuẩn bị thi học kì rồi nên không có nhiều thời gian viết, nhưng mình viết được chap nào mình sẽ đăng ngay. Có thể sẽ chờ dài dài, các bạn thông cảm nhé. Cảm ơn đã đọc và ủng hộ.^^

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chap 52

Nguyễn Hiền mặc đồ, trang điểm cẩn thận chuẩn bị đi ra ngoài, trong lòng bà cuối cùng cũng đã quyết định, việc này nhất định phải làm cho xong.

– Em định đi đâu à?

Trần Thái Hưng đang đọc báo trên ghế nghiêng đầu hỏi.

– Vâng, em ra ngoài một chút.

– Em đi đâu? Có cần anh đi cùng không?

Nguyễn Hiền xỏ chân vào giày, môi mỉm cười đáp.

– Không cần, em tự đi, có hai người bạn cũ thời đại học, em đi gặp mặt thôi.

Đương nhiên không cần đi cùng rồi, việc này để Trần Thái Hưng biết nhất định không thành, vì vậy giấu đi tự mình làm thì tốt hơn.

– Ừm, khoảng bao giờ xong? Anh đi đón em.

Trần Thái Hưng gật đầu, lại tiếp tục đọc báo, nhưng không quên ân cần hỏi.

– Em tự về, anh không cần đi đón đâu.

Nguyễn Hiền mở cửa, chuẩn bị rời đi.

– Vậy cũng được.

Vũ Hương Ly vừa đi siêu âm về, trên tay cầm tấm ảnh siêu âm, miệng không khỏi mỉm cười, cô thật sự muốn nhìn thấy đứa bé, chắc chắn sẽ rất đẹp. Một thời gian ngắn nữa thôi, chỉ một thời gian nữa.

Nguyễn Hiền bấm chuông cửa nhà Trần Thiên Hương. Đã biết chắc chắn giờ này chỉ còn Vũ Hương Ly ở nhà.

– Cháu... à, con chào mẹ.

Vũ Hương Ly vừa nhìn thấy Nguyễn Hiền vô cùng ngạc nhiên. Trong thời gian vừa rồi Trần Thiên Hương giúp cô làm quen với bố mẹ cô ấy, cũng đã thông nhất sẽ xưng hô như vậy, thế nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác ngỡ ngàng.

Nguyễn Hiền gật đầu, bước vào nhà, trên tay cầm một túi quà, tự nhiên đi vào phòng khách.

– Con ngồi đi.

Vũ Hương Ly được lệnh ngồi liền ngay lập tức ngồi xuống, còn rót một cốc nước ấm, lễ phép đặt trước mặt người kia.

– Con mời mẹ uống nước ạ.

Nguyễn Hiền nhận lấy cốc nước, để ý trên bàn có tấm ảnh siêu âm, trong đầu nhẩm tính một chút, chỉ cần nhìn ảnh siêu âm bà cũng biết bây giờ là tháng thứ mấy, ngày xưa khi mang thai Trần Thiên Hương cũng giống như vậy, liền mỉm cười hỏi.

– Ừ, con mới đi siêu âm về à?

– Vâng.

Vũ Hương Ly nhẹ đáp. Nguyễn Hiền nhận thấy trong ánh mắt người kia có chút sợ hãi. Đúng, Vũ Hương Ly rất sợ mình, mặc dù Nguyễn Hiền đối với cô cũng không có dữ như những ngày đầu, nhưng cũng không thể làm cho cô có cảm giác hài hòa.

– Bác sĩ nói sao? Có tốt không?

– Tốt mẹ ạ.

– Ừ, thế khi nào thì sinh?

Nguyễn Hiền cầm cốc nước, nhẹ uống một ngụm, hỏi.

– Nếu không có vấn đề gì thì một tuần nữa sẽ sinh ạ.

Vũ Hương Ly siết nhẹ một góc váy, nhìn vào ánh mắt Nguyễn Hiền cô cảm thấy có gì đó không tốt, nhưng chẳng phải bà ấy đã đồng ý rồi sao? Xưng hô cũng gần gũi hơn, chứng tỏ đã đồng ý chuyện mình cùng Trần Thiên Hương ở bên nhau, cũng chấp nhận đứa trẻ này. Vậy còn có thể xảy ra chuyện gì? Vũ Hương Ly nói lòng tay, trong đầu hơi suy nghĩ.

– Thực ra mẹ đến hôm nay là để nói với con một chuyện.

– Con nghe.

Nguyễn Hiền hơi im lặng, sau đó nói.

– Mẹ muốn sau khi con sinh đứa bé, hãy rời khỏi đây.

Ánh mắt Nguyễn Hiền lạnh lùng nhìn thẳng Vũ Hương Ly.

– Tại sao ạ?

Vũ Hương Ly mắt mở to, tại sao lại nói như vậy chứ?

– Con biết tình trạng của mình bây giờ không? Con định sau khi sinh đứa bé ra sẽ chỉ ở vậy à? Thiên Hương sẽ nuôi con cả đời sao?

Nguyễn Hiền sắc mặt không đổi, nói trúng vào điểm yếu của Vũ Hương Ly.

– Con không, nhưng...

– Nhưng gì? Với hoàn cảnh hiện tại, con chẳng phù hợp với bất cứ công việc gì. Mẹ đã tìm hiểu rồi, mẹ biết con chưa tốt nghiệp đại học, cho dù con có may mắn tìm được một công việc phù hợp thì việc trước đây con là nghệ sĩ ít nhiều cũng ảnh hưởng đến công việc của con, lời ra tiếng vào sẽ tốt lắm sao? Con làm trong ngành giải trí nhiều năm con hiểu, một chút gì đó đào bới được thôi đám nhà báo cũng có thể viết ra hàng loạt câu chuyện, có thể không ảnh hưởng sao, nghiêm trọng hơn ảnh hưởng đến cả Thiên Hương và đứa bé. Thế nên, mẹ mới muốn con đi.

Vũ Hương Ly cúi gằm mặt, mũi hơi cay cay, đôi mắt đỏ hồng lên.

– Như thế, nghĩa là mẹ vẫn chưa chấp nhận con?

Nguyễn Hiền hơi nhún mày.

– Không phải mẹ không chấp nhận con, mẹ đang suy nghĩ cho tương lai của cả ba người các con, cho nên mẹ mới nói con hãy rời khỏi đây, ra nước ngoài, cố gắng phát triển sự nghiệp, đợi vài năm sau khi tiếng tăm của con lắng xuống, khi con thành công trở về, lúc đó mới có thể thực sự làm một người mẹ, mới yên ổn ở bên Thiên Hương. Trong này có tiền, số tiền không nhỏ.

Nguyễn Hiền đẩy túi quà về phía trước.

Vũ Hương Ly nhìn túi quà trước mặt, trong lòng nổi lên một cảm giác khó chịu. Vài năm sao? Nguyễn Hiền là ý gì vậy? Đồng ý cho cô sinh con với Trần Thiên Hương, sau đó lại đưa cho mình một số tiền nói rời khỏi chị ấy. Chẳng lẽ làm vậy chỉ vì Trần Thiên Hương không sinh được con sao? Vũ Hương Ly cảm thấy như mình vừa bị lợi dụng. Chỉ tiếc Nguyễn Hiền đưa ra lý do quá mức chính đáng.

– Nhưng, con yêu chị Hương, chị ấy cũng thế mà, chị ấy đã nói, chị ấy sẽ không muốn con đi.

Vũ Hương Ly nước mắt trực rơi ra nhưng vẫn cố kiềm lại, thật quá đáng, Nguyễn Hiền chưa bao giờ từng thật lòng chấp nhận cô. Nghĩ như vậy nhưng giọng nói vẫn hết sức nài nỉ, chỉ cần bà ấy không bắt cô đi nữa, sau này cô nhất định sẽ cố gắng tìm một việc làm ổn định.

– Con có thể vì một câu nói mà đánh cược cả cuộc đời à? Cứ cho là như vậy, con có chắc chắn là Thiên Hương cũng thế không? Nó có thể nuôi con cả cuộc đời à? Mẹ nói nghe này, khi mà có một thứ gì đó quá phụ thuộc vào bản thân con, sau một thời gian con nhất định sẽ chán ghét nó. Mọi thứ đều phải tự mình chủ động, cứ luôn thụ động, càng ngày càng đánh mất giá trị của bản thân.

– Thế nhưng, vài năm...

– Vài năm thì sao? Con lo sau vài năm Thiên Hương sẽ thay đổi tình cảm sao? Nếu như vậy nó có gì đáng tin, chỉ có vài năm đã lo sợ nó quên con, vậy sao con dám đánh cược nó sẽ yêu con cả đời? Vài năm này, con có thể tự hoàn thiện mình, cũng có thể khẳng định tình cảm của hai đứa.

Nguyễn Hiền không tin sau vài năm tình cảm của Trần Thiên Hương không bị lung lay, nhưng nếu nó không lung lay, bà sẽ tìm cách khiến nó phải lung lay, việc quan trọng nhất có lẽ chính là phải tách Vũ Hương Ly và con gái mình ra.

– Tại sao con phải bỏ phí cả một thời gian dài để xác định tình cảm của chúng con có sâu nặng hay không? Giữa con và chị ấy có một đứa trẻ đấy, điều con lo chính là không thể bên con của con. Con và chị Hương có rời xa nhau mười năm đi nữa con vẫn tin tình cảm của chúng con không thể thay đổi được. Nhưng chị ấy đã nói con đừng rời chị ấy, con đã hứa rồi!

– Không chỉ chuyện đó, con chỉ lo con và đứa bé không thể bên nhau vài năm à? Con không nghĩ đến cả tương lai của nó à? Con nghĩ thực sự sai rồi, tình mẫu tử thì không thể thay đổi, qua năm năm, mười năm con không ở bên con con thì con vẫn là mẹ của nó, tình yêu mới không thể tin tưởng. Con suy nghĩ thấu đáo lại đi.

Nguyễn Hiền lại thêm một đòn, Vũ Hương Ly không cách nào có thể nói tiếp, đúng, chính là cô vô dụng, không thể kiếm được tiền, không có khả năng bảo vệ được họ, vậy chỉ cần tình yêu làm được gì chứ?

– Cho dù Thiên Hương có nguyện cả đời nuôi dưỡng con, thì con sẽ sống cả đời một cách thoải mái sao? Hãy suy nghĩ cho cả hai phía đi.

Nguyễn Hiền nói xong liền đứng dậy, nhìn khuôn mặt Vũ Hương Ly đã ngầy ra, biết mình đã đánh trúng tâm lý rồi, trong lòng có một tia vui mừng, nhưng ngoài mặt không biến sắc.

– Con cứ suy nghĩ đi, mẹ biết con là người hiểu chuyện, biết làm sao cho phải. Mẹ về đây.

Nguyễn Hiền định quay đi, Vũ Hương Ly liền lên tiếng.

– Chờ đã.

– Con muốn nói thêm gì?

Nguyễn Hiền hơi nhíu mày, chẳng lẽ đã nói đến như vậy rồi Vũ Hương Ly vẫn không nghe?

– Con sẽ suy nghĩ, mẹ đem tiền về đi.

Vũ Hương Ly đứng dậy, đôi mắt đã sẫm đỏ lên, nghiêm túc nói. Nguyễn Hiền e ngại nhìn.

– Con đã nói con sẽ suy nghĩ, cũng sẽ biết làm sao cho phải, mẹ cứ cầm tiền về đi, nhà này không có chỗ nào chị Hương không biết, con không có chỗ cất, mẹ muốn chị ấy phát hiện chuyện này hay sao? Còn nữa, và chẳng có chuyện con rời khỏi đây cũng sẽ không dùng tiền của mẹ.

Nguyễn Hiền nhìn ánh mắt Vũ Hương Ly, như thế nào vừa rồi còn ngập tràn ý định nài nỉ bây giờ lại nghiêm túc đến vậy. trong ánh mắt cô ta không hề có tia sợ mình, như vậy có thể chắc chắn những lời nói vừa rồi đã thực sự đã kích Vũ Hương Ly rồi. Nguyễn Hiền gật đầu, cầm lấy túi quà rồi đi.

Giây phút cánh cửa vừa đóng lại, Vũ Hương Ly ngồi sụp xuống, nước mắt giàn dụa, tại sao lại phải như vậy? Tại sao đến lúc sắp được hưởng hạnh phúc rồi lại đối xử với cô như thế? Rất quá đáng mà, nhưng biết phải làm sao bây giờ? Bà ấy thực sự nói đúng, cứ mãi thụ động thì đến một lúc nào đó sẽ mất hoàn toàn giá trị.

Vũ Hương Ly ngồi trên sàn nhà, vô cùng dằn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chap 53

Trần Thiên Hương trở về nhà, vui vẻ mở cửa, nhìn thấy Vũ Hương Ly đã ngồi trên ghế chờ sẵn, tâm tình càng thêm tốt.

– Chị về rồi, tối nay em muốn ăn gì?

Đặt túi xuống ghế, Trần Thiên Hương vui vẻ đến bên cạnh Vũ Hương Ly ngồi xuống, càng nhanh nhẹn hơn đem người kia ôm vào lòng. Vũ Hương Ly được Trần Thiên Hương ôm, đầu dựa vào ngực cô, cảm nhận được hơi ấm của Trần Thiên Hương, trong lòng vô cùng ấm áp, thế nhưng cũng dâng lên một cảm giác chua xót. Chuyện hôm nay Nguyễn Hiền nói thực sự ảnh hưởng mạnh mẽ đến mình, làm cho Vũ Hương Ly lo lắng, cuộc sống tốt đẹp như thế này, sẽ kéo dài mãi mãi hay sao?

– Em đã nấu cơm rồi, chị đi tắm đi, em vào hâm nóng đồ ăn, xong rồi mình cùng ăn luôn.

Vũ Hương Ly mỉm cười, vòng tay ôm chặt lấy người kia, cảm giác này, cô thật sự không muốn phải rời xa, một chút cũng không muốn rời xa chị ấy.

– Em nấu rồi à? Vậy đợi chị một chút, chị đi tắm.

Trần Thiên Hương cười rạng rỡ, cuộc sống hiện tại làm cô cảm thấy rất hạnh phúc, có lẽ chỉ cần như vậy là đủ. Sống cùng người mình yêu, cùng ở một chỗ, cùng ăn một mâm cơm, cùng nhau chờ đợi đứa bé ra đời.

Trần Thiên Hương định đứng dậy, nhưng phát hiện Vũ Hương Ly vẫn như cũ ôm chặt lấy mình.

– Em cứ ôm như thế sao chị đi tắm được? Sao? Có chuyện gì thế?

Trần Thiên Hương vuốt nhẹ mái tóc Vũ Hương Ly, quan tâm hỏi.

– Không có gì, người ta nhớ chị quá, muốn ôm chị nhiều một chút.

Vũ Hương Ly cười tươi, khuôn mặt đặc biệt xinh đẹp, bàn tay từ từ nói lỏng ra.

– Được rồi, chị đi tắm đây.

Nói xong liền mỉm cười, nhanh chóng trở về phòng.

Vũ Hương Ly tâm trạng cực kì tồi tệ, mới gặp Trần Thiên Hương mới lấy lại được chút vui vẻ, chị ấy đi rồi, lại khiến cô càng thêm buồn phiền.

Đem đồ ăn đã làm hâm nóng lại rồi bày biện trên bàn, trong lòng thoáng chốc buồn khổ vô cùng, nếu cô thực sự phải rời đi, biết bao giờ mới có thể lại được bên cạnh chị ấy, lại có thể nấu cơm chờ chị ấy về như thế này, nếu như cô thực sự phải rời đi, vậy chẳng phải đây là những ngày cuối cô có thể ở bên Trần Thiên Hương sao? Vừa dọn cơm, nước mắt vừa rơi xuống, Vũ Hương Ly liền ý thức được, lau vội giọt nước mắt, cố gắng kiềm chế không nghĩ về chuyện đau lòng, để Trần Thiên Hương nhìn thấy, chị ấy nhất định sẽ suy nghĩ.

Trần Thiên Hương tắm xong liền nhanh nhẹn đi đến phòng bếp, khuôn mặt cười rạng rỡ, đẹp khiến cho Vũ Hương Ly khó có thể rời mắt. Trần Thiên Hương cứ như vậy càng làm cho cô đau lòng, càng khiến cô khó rời xa chị ấy.

– Để xem mẹ Hương Ly nấu ăn như thế nào nhé.

Trần Thiên Hương cười thật tươi, rất tự nhiên cầm đũa lên ăn thử đồ ăn, ăn xong lại càng cười tươi hơn. Vũ Hương Ly nặn ra một nụ cười đáp lại, cô thực sự muốn hàng ngày đều nhìn thấy Thiên Hương cười xinh đẹp, hạnh phúc như thế. Vũ Hương Ly đúng là từng làm diễn viên, trong lòng vô cùng khó chịu nhưng ngoài mặt vẫn có thể cười thật tươi, tự nhiên đến mức Trần Thiên Hương cũng không phát hiện ra. Có trời mới biết trong lòng Vũ Hương Ly hiện tại khó chịu đến nhường nào, cô cực kì khổ sở, chỉ muốn đem hết chuyện hôm nay nói với chị Hương, nhất định chị ấy sẽ không để mình suy nghĩ, nhất định chị ấy sẽ dùng mọi cách giữ mình lại bên cạnh. Bởi vì Vũ Hương Ly biết Trần Thiên Hương yêu cô, thế nhưng, mình cũng yêu chị ấy nhiều lắm. Nghĩ đến đây chỉ biết cắn chặt răng, cố gắng mỉm cười, cô biết bây giờ làm điều gì chính là tốt nhất.

– Em nấu tất nhiên phải rất ngon rồi.

Vũ Hương Ly tự nhiên nói, còn nở một nụ cười đẹp như hoa, sau đó đưa bát cơm cho người kia.

– Hôm nay em ở nhà một mình có buồn không?

Trần Thiên Hương ăn một miếng cơm, quan tâm hỏi.

– Ah...

Vũ Hương Ly nghe nhắc đến chuyện hôm nay, có chút giật mình, sau đó suy nghĩ một chút mới trả lời.

– Sáng em đi siêu âm, gần như mất cả buổi sáng, tới gần trưa mới về.

– Ô, đi siêu âm sao không nói chị đưa đi, em một mình đi à?

– Vâng, cũng không có gì, em có thể tự đi mà, chị còn bận việc.

Vũ Hương Ly cười cười, đôi đũa cứ chọc chọc bát cơm mãi không ăn.

– Bận gì mà bận, nhớ có việc gì phải nói với chị, chị sẽ cùng em làm, không được tự ý nghe chưa, chị được nghe chị, không được nghe ai khác.

Trần Thiên Hương nghiêm túc nói. Vũ Hương Ly nghe đến đây tâm khảm rung động. Việc gì cũng phải nói cho chị biết? Chỉ được nghe chị thôi?. Đúng, em cũng muốn như thế, em chỉ mong như thế thôi, nhưng mọi việc nó không theo ý muốn của em. Em xin lỗi.

– Em xin lỗi.

Vũ Hương Ly từ trong lòng bất giác bật ra câu này, làm cho Trần Thiên Hương nghe xong cảm thấy vô cùng kì lạ, chỉ dằn dò thôi mà, đâu có quát mắng gì đâu mà phải xin lỗi.

– Xin lỗi gì chứ, thôi quên đi. Mà siêu âm thế nào? Bác sĩ nói sao?

– Tốt lắm, chỉ một tuần nữa thôi là sinh rồi.

– Thật à? Thật mong thời gian trôi qua nhanh một chút.

Trần Thiên Hương mắt sáng rực rỡ, nhìn Vũ Hương Ly nói.

Mong thời gian trôi qua nhanh một chút? Chị thật sự muốn thế sao? Em chỉ mong thời gian tốt nhất đừng trôi nữa, cứ như thế này không phải là tốt lắm hay sao? Em không muốn xa chị, cũng không muốn xa con, em yêu hai người. Vũ Hương Ly trong lòng tự nói, kể từ sau khi nói chuyện với Nguyễn Hiền, từng giờ từng phút cô đều mong thời gian đừng trôi nữa, sẽ không có chuyện cô phải đi, sẽ không có chuyện rời xa họ. Chỉ cần nghĩ đến tương lai không có Trần Thiên Hương bên cạnh thôi đã cảm thấy đau khổ, khó chịu đến thấu tim gan rồi.

– Ừm, chị này.

Vũ Hương Ly khẽ hỏi.

– Sao em?

Hít một hơi thật sâu, đem lời trong lòng nói ra.

– Nếu không có em, chị có thương con không? Chị có tìm người khác thay thế em không?

Vũ Hương Ly trong lòng sợ hãi vô cùng. Nguyễn Hiền nói tình yêu là thứ không đáng tin tưởng. Cô đã quá yêu chị ấy rồi, vậy Thiên Hương cũng thật yêu cô chứ? Sẽ yêu đến mức nhiều năm chờ đợi không thay đổi chứ? Thực sự Vũ Hương Ly lo sợ.

– Em nói linh tinh cái gì thế? Chị tất nhiên là yêu em, yêu con rồi, tại sao lại nghĩ đến chuyện tìm người thay thế?

– Nhưng nhờ như em...

– Nhờ nhờ cái gì, không có chuyện đấy, sau này không cho em nhắc lại nữa.

Trần Thiên Hương gỡ cái trán Vũ Hương Ly một cái. Không dung lại nói mấy chuyện linh tinh. Thế nhưng trong lòng có một chút suy nghĩ, thế nào cũng thấy Vũ Hương Ly hôm nay có chút lạ lùng.

– Em có chuyện gì giấu chị phải không?

– Em mà có chuyện gì chứ?

Vũ Hương Ly thấy ánh mắt người kia nghi ngờ liền ngay lập tức cười cười trả lời, dập hết mọi nghi ngờ.

– Tốt, sau này đừng nhắc mấy chuyện này biết chưa?

Trần Thiên Hương mỉm cười, tiếp tục vui vẻ ăn cơm.

Đã lâu rồi Vũ Khánh mới thấy con gái chủ động hẹn gặp. Ông cũng đã biết Vũ Hương Ly mang thai với cô gái kia, nhưng cũng không thể có ý kiến, vì Vũ Khánh biết bản thân mình không có quyền can thiệp vào đời sống của cô, ông đã nợ Vũ Hương Ly quá nhiều, chỉ cần con gái hết giận ông là tốt lắm rồi, để cho ông có quyền tham dự vào cuộc sống của nó, có lẽ đó là chuyện xa vời.

– Hương Ly, con ngồi đi.

Vũ Khánh ân cần quan tâm kéo ghế cho con gái. Vũ Hương Ly cười lạnh, nếu sáu năm về trước ông ấy cũng ân cần như thế này, có lẽ không có quá nhiều chuyện đau lòng xảy ra.

– Con có việc gì thế? Đạo này sức khỏe có tốt không?

Vũ Khánh ngày thường là chủ tịch cả một công ty lớn, cũng là chủ của khách sạn lớn nhất thành phố này, đứng trước mặt mọi người vô cùng uy nghiêm, vậy mà ở trước mặt Vũ Hương Ly lại có vẻ khúm núm, có thể biết ông đối với cô hồi lỗi đến mức nào.

– Con khỏe. Bố thì thế nào?

Vũ Hương Ly hỏi thăm, trong lời nói không hề có chút nào quan tâm, làm cho Vũ Khánh có chút buồn, nhưng không thể nào trách cứ, mọi việc đều do ông chuốc lấy, ông lấy tư cách gì bắt Vũ Hương Ly lại phải quan tâm hỏi thăm mình chứ. Thế nhưng, ngoài lời nói thì vậy nhưng trong lòng Vũ Hương Ly cũng thực sự có quan tâm người bố này, trước đây khi còn là một gia đình, người đàn ông này thực lòng yêu thương cô, tình cảm đó là chân thành, điều này cô cảm nhận được, chỉ có điều điều tệ bạc Vũ Khánh làm năm đó để lại trong lòng Vũ Hương Ly vết thương quá lớn, vết thương này mãi mãi không thể lành lại, tạo nên một vách tường dày giữa cô và bố. Có lẽ dù Vũ Hương Ly đã đồng ý tha thứ cho Vũ Khánh, nhưng mãi mãi tình cảm bố con không thể giống như trước được nữa.

– Bố khỏe, tốt lắm. Con hẹn gặp bố, bố mừng lắm.

Vũ Khánh cười chan hòa, liên tục lặp đi lặp lại từ bố, khiến cho Vũ Hương Ly càng thêm đau lòng.

– Thực ra hôm nay con gặp bố để nhờ vả một việc.

– Con có việc gì? Con cứ nói, bố sẽ cố gắng hết sức.

Vũ Khánh nghe con gái có việc muốn nhờ vả vô cùng vui mừng, như vậy nghĩa là Vũ Hương Ly vẫn cần ông, vẫn cho ông có cơ hội sửa lỗi.

– Thực ra việc này không quá khó khăn, con biết bố có thừa sức giúp con. Chỉ cần bố giúp con lần này, mọi việc bố gây ra trước đây con sẽ bỏ qua tất

cả, sẽ không suy nghĩ trong lòng nữa, con sẽ cố gắng để quan hệ của chúng ta được gần như xưa.

Vũ Hương Ly dối lòng nói, bức tường giữa cô và Vũ Khánh được xây nên vốn quá dày, quá lớn, nói muốn phá bỏ, không phải muốn là được, thế nhưng vẫn cần rằng nói ra, như vậy mới đủ sức thuyết phục Vũ Khánh.

– Con à...

Vũ Khánh nghe xong, quan hệ gần như xưa sao? Trầm buồn nói.

– Bố không dám mong con sẽ bỏ qua hết tất cả cho bố, chỉ mong con có thể cho bố được đối tốt với con, để đền bù cho con, chỉ cần con muốn, dù là bao nhiêu việc bố cũng có thể giúp con. Thế nên con cứ nói đi.

Vũ Hương Ly nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Vũ Khánh, mới nhẹ nói ra.

– Con muốn sau khi sinh ra đứa bé này sẽ ngay lập tức đi nước ngoài du học.

– Du học? Vậy...

Vũ Hương Ly nghe Vũ Khánh định nói liền tiếp lời.

– Là thế này, mẹ của chị Hương nói muốn con có công việc ổn định mới có thể chính thức ở bên chị ấy, nhưng mà bây giờ con cái gì cũng không có, không thể cứ như vậy mà sống được.

Vũ Khánh đau lòng nói, ra là chuyện này, việc này đâu có khó khăn, con gái muốn tìm việc làm, ông không quá khó để sắp xếp cho cô một công việc tốt.

– Bố có thể sắp xếp công việc tốt cho con, đâu cần ra nước ngoài làm gì cho khổ sở, sau này bố cũng sẽ đem tài sản giao cho con. Cứ để bố chăm sóc cho con, từ giờ bố sẽ dùng danh nghĩa bố của con ra bảo vệ con, mẹ của Thiên Hương sẽ không làm khó con nữa.

Vũ Hương Ly lắc đầu, Vũ Khánh làm sao lại nghĩ quá đơn giản như vậy? Nhếch môi cười, cô đâu cần số tài sản của ông ấy, từ lâu nó đã chẳng còn là của cô nữa, cũng chưa bao giờ là mong muốn của cô cả. Nghĩ đến đây liền nói.

– Bố có thể chăm sóc con cả đời sao? Bố sẽ đem tài sản đưa con tất sao? Vậy con lấy tài sản gì nhận lấy toàn bộ tài sản của bố? Đến cái bằng đại học con cũng không có cơ, tài sản đưa cho con cũng vô dụng. Hơn nữa, còn có người phụ nữ đó, bố không cần lo nghĩ đến người đó sao? Tuy bố không đối tốt với mẹ con con, nhưng con chưa từng hy vọng bố sẽ lại đối xử tệ với người phụ nữ khác.

Vũ Khánh da mặt tê rần, trong lòng nổi lên một cảm giác xấu hổ cùng tội lỗi khó tả, là một người đàn ông, bản thân mình đã làm cái gì thế này? Nếu mình không là một kẻ tồi tệ, không đối xử như vậy đối với mẹ con họ, mà bao bọc, yêu thương họ, có lẽ bây giờ Vũ Hương Ly không phải chịu khổ sở như thế này, đến mức đại học cũng không thể học, nai lưng a kiếm tiền. Thế nhưng vẫn còn nghĩ cho người phụ nữ bên cạnh ông, người phá vỡ hạnh phúc của họ. Không biết có phải do Vũ Khánh quá xấu xa, hay tại con gái ông tốt quá đây.

– Vậy con cũng có thể đi học ở trong nước, bố sẽ đầu tư tất cả cho con. Con đi nước ngoài sẽ chịu nổi không ở bên đứa bé sao?

– Ở trong nước thì con có thể gác con của con qua một bên để đi học hay sao? Chỉ cần ở bên cạnh Trần Thiên Hương với con của con, chắc chắn con không thể nào làm được việc gì khác. Thà rằng gác tất cả qua một bên, cố gắng chịu đựng để rồi thu kết quả tốt. Cách tốt nhất là cách ly họ ra.

Vũ Hương Ly càng nói lòng ngực càng đau đớn, đau chỉ trực muốn trào nước mắt ra. Cô không muốn điều này chút nào, nhưng thực sự phải làm.

– Vậy còn Thiên Hương, nó sẽ đồng ý để cho con đi à? Bố biết nó yêu thương con, nhất định sẽ yêu thương đối tốt với con cả đời, đó là người đáng tin, con nói cho Thiên Hương biết chuyện này, con bé nhất định có cách giải quyết.

Vũ Khánh thực sự rất đau lòng, ông biết cách làm lần này của Vũ Hương Ly sẽ tổn thương cô rất nhiều, con gái ông khổ đủ rồi, ông không thể để nó tiếp tục chịu khổ.

– Đáng tin? Yêu thương đối tốt cả đời? Con không bao giờ tin vào điều khi này. Mẹ con vì tin vào điều này mà đến chết vẫn đau đớn. Tại sao lúc nào cũng phải thụ động vào người khác? Để rồi một ngày nào đó sẽ mất hết giá trị rồi bị ném đi, ngang nhiên thay vào bằng thứ mới sao? Con không muốn lại đi qua vết xe đổ của mẹ nữa. Với con, tình yêu thực sự phải từ hai phía, phải nghĩ cho nhau, phải bình đẳng, là đồng cam cộng khổ, không phải là một kẻ thụ động bám chân kẻ còn lại bỏ hiều không?

Vũ Hương Ly nói đến đây nước mắt trực tràn ra, trong lòng gấn lên từng tiếng. Thật đau quá.

Vũ Khánh đôi mắt cũng sẫm đỏ ngầu, so với Vũ Hương Ly đau lòng không kém, toàn bộ tội nghiệt của ông như bị lôi hết ra. Định lên tiếng nói, nhưng lại không biết phải nói như thế nào. Đành im lặng.

Đến khi không khí xung quanh dịu lại, Vũ Hương Ly cũng dần bình tĩnh mới dám lên tiếng.

– Được, bố sẽ để con đi nước ngoài, nhưng mà bố sẽ gửi con sang bên đó với em, Khánh Ly cũng ở bên đấy du học, con cùng sang đó sẽ tốt hơn.

– Em? Khánh Ly? Em nào?

Vũ Hương Ly trợn tròn mắt, như thế nào mà...?

– Bố xin lỗi, bố vẫn còn một chuyện giấu con, khi con lên bốn tuổi bố đã... Khánh Ly năm nay đã mười chín tuổi.

Vũ Khánh cúi thấp mặt, đời này ông không biết dùng cách nào đền lỗi với mẹ con Vũ Hương Ly.

– Mẹ có biết không? Trước kia con chưa từng nghe mẹ nhắc đến.

Vũ Hương Ly sống mũi cay cay, mắt lại đỏ lên.

– Mẹ con không biết, mãi đến hôm đó, bố cùng hai mẹ con Khánh Ly đi ăn, mới gặp mẹ con làm phục vụ ở nhà hàng đấy. Mẹ con đã làm ầm lên. Bố lúc đó vô cùng khó xử.

Vũ Khánh càng nói giọng càng nhỏ lại. Vũ Hương Ly nước mắt rơi xuống, cô nhắm chặt mắt lại.

– Hôm đó, là ngày nào?

Vũ Khánh ngạc nhiên, làm sao Vũ Hương Ly hỏi như vậy? Nhưng vẫn trả lời, ông có trí nhớ rất tốt, những mốc thời gian quan trọng trong cuộc đời ông đều nhớ rất rõ. Chưa từng quên.

– Ngày mười lăm tháng mười hai bốn năm trước.

Nước mắt Vũ Hương Ly càng rơi càng nhiều, nhắm mắt lại là hình ảnh mẹ cô nằm trên mặt đất lạnh tanh với lọ thuốc ngủ đã vơi phân nửa, nghĩ đến hình ảnh đó, so với tra tấn còn dã man hơn. Cô đã biết chắc chắn trong cái chết của mẹ có vấn đề, mẹ nghiện rượu, nhưng đã cố bỏ, mẹ đã nói là quên bố rồi, từ giờ chỉ sống vì mình thôi. Vậy mà hôm đó lại tự tử, rõ ràng việc tổn thương nghiêm trọng đến mẹ như vậy chỉ có thể do người này gây ra. Hóa ra Vũ Khánh đã nói dối mẹ cô gần hai mươi năm trời. Có lẽ vì thế bà đã quá sốc, dẫn đến hành động bùng nổ. Vậy mà mấy năm nay cô vẫn tưởng vì mẹ quá đau khổ, quá mặc cảm vì dùng tiền mình kiếm mà tìm cách kết thúc cuộc sống.

Vũ Hương Ly chưa từng có khoảng thời gian nào trong cuộc đời khủng hoảng như vậy. Đau quá, đau như xé tim ra, quá đáng, mọi người đều rất quá đáng, ông trời rất rất quá đáng, cô thực sự đã làm sai những gì? Tại sao từ trước tới nay trong cuộc sống của cô luôn ảm ảm hiện hiện bất hạnh? Nước mắt Vũ Hương Ly rơi đầy trên gương mặt, đau đớn đến mức chỉ có thể nức nở ra tiếng khóc. Đến bao giờ cô mới có thể thực sự hạnh phúc. Cuộc sống có lẽ là như vậy, một người không bao giờ có hạnh phúc vẹn toàn. Tưởng rằng bề ngoài xinh đẹp, mọi người luôn luôn dùng ánh mắt ngưỡng mộ dõi theo, một gia đình đầm ấm, một người hết lòng yêu thương mình là hạnh phúc rồi sao? Chẳng có gì trọn vẹn cả, chính những điều ta nghĩ là tuyệt vời nhất đôi khi là những điều tuyệt tình nhất, nó sẽ khiến cho bản thân khổ đau, đau muốn chết. Chính là giống như Vũ Hương Ly lúc này. Đau tưởng muốn xé tim ra.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chap 54

– Không cần, bố chỉ cần lo mọi thứ, con sẽ tự ở một mình.

Vũ Hương Ly nói, cô không muốn ở chung với cô gái gọi là Khánh Ly kia, chính là một trong những kẻ phá vỡ hạnh phúc gia đình của cô, đối mặt với Vũ Khánh đã làm cô đau đớn, lại đối mặt với cô gái kia, cô sẽ không chịu nổi mất.

– Nghe bố đi Ly, con mới ra nước ngoài định cư chắc chắn không thể tự mình ở được, còn mất một thời gian học tiếng nước ngoài nữa. Bố có thể cho người chăm sóc con nhưng bố biết chắc chắn sẽ không thoải mái, vậy nên bố nghĩ tốt nhất để con và Khánh Ly cùng ở chung. Con yên tâm, Khánh Ly là đứa ngoan ngoãn biết điều, nó sẽ không khó để con đâu.

Vũ Khánh nói, để con gái một mình ông làm sao có thể yên tâm, không bằng để cho hai cô con gái cùng ở chung, Khánh Ly là đứa hiền lành dễ gần, chắc chắn không có vấn đề gì, còn nữa, sau này tình cảm chị em của hai người mà tốt thì càng là chuyện ông mong muốn.

– Chuyện này... Con không phải lo bị đối xử như thế nào, con chỉ là không thoải mái, chỉ sợ nhìn thấy người đó... Con sẽ lại nghĩ đến mẹ, sẽ lại đau khổ.

Vũ Hương Ly cúi thấp mặt, nghĩ đến những điều Vũ Khánh nói, mình quả thực cần người ở bên cạnh.

– Khánh Ly thực sự rất tốt, hãy cứ tin bố, rồi con sẽ thoải mái thôi. Ngoan, nghe bố một lần.

Vũ Khánh đánh liều, đưa bàn tay ra phía trước nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của Vũ Hương Ly, ông đã chuẩn bị sẵn tâm lý, rất có thể con gái sẽ rút tay về. Nhưng nằm ngoài dự đoán của Vũ Khánh, Vũ Hương Ly không rút tay về, còn đem bàn tay còn lại nắm chặt lấy tay ông, khuôn mặt xinh đẹp còn hơi ướt nước mắt, đôi mắt nhìn vào đôi mắt Vũ Khánh, nói.

– Được rồi, con đã nói bố giúp con, con sẽ cố gắng bỏ qua tất cả. Con nghe bố.

Vũ Hương Ly nhẹ nói. Vũ Khánh nghe xong trong lòng mừng rỡ, con gái ông nói nghe ông, nói sẽ cố gắng tha thứ, đời này Vũ Khánh không còn cần gì hơn ngoài đền đáp cho Vũ Hương Ly.

– Vậy khi nào con sinh xong, bố sẽ bố trí để con đi, sẽ không để Thiên Hương biết.

– Cảm ơn bố.

Vũ Hương Ly thở nhẹ ra, mỉm cười nói.

Ngày hôm sau, Trần Thiên Hương đã đi làm sớm, Vũ Hương Ly ở nhà một mình, nhìn tấm ảnh siêu âm, trong lòng khẽ đau nhói, chẳng còn mấy ngày nữa sẽ sinh rồi, vậy mà mình chẳng thể ở bên cạnh con.

Vũ Hương Ly đi vào phòng bếp, rót một cốc nước ấm uống, cầm cốc nước trên tay, bụng cô chột đau kì lạ, đau quá. Vũ Hương Ly đánh rơi cốc nước, lưng dựa vào tủ lạnh, vòng tay ôm lấy bụng, cố gắng nhịn, thế nhưng càng ngày càng đau đớn, không chịu nổi nữa. Cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Trần Thiên Hương, định bấm số, thế nhưng sức nhớ ra điều gì, tay lại khựng lại, nước mắt bắt giáng rơi xuống. Cô trấn tĩnh lại, cô bấm gọi số của Nguyễn Hiền. Vừa nghe được đầu dây bên kia đã bắt máy liền ngay lập tức nói.

– Mẹ ơi, bụng của con, đau quá.

Nguyễn Hiền đang trên xe đến gần nhà Trần Thiên Hương, nghe Vũ Hương Ly nói như vậy đôi mắt liền mở to.

– Làm sao đau như thế?

Vũ Hương Ly trên trán lấm tấm mồ hôi, cắn chặt môi phát ra tiếng.

– Hình như, sắp sinh, mẹ, con đau quá...

– Chờ mẹ một chút, mẹ sắp đến nơi rồi, con chịu một chút biết chưa?

Nguyễn Hiền lái xe càng nhanh hơn, còn vội vàng gọi điện thoại cho ai đó.

Chẳng mấy chốc đã đến trước cửa nhà Trần Thiên Hương, còn có một người đàn ông đi theo, Nguyễn Hiền nhanh chóng mở cửa, chạy vào trong nhà, nhìn quanh một chút thấy Vũ Hương Ly đang đau đớn nằm trong phòng bếp, vội vàng ra hiệu, người đàn ông nhanh nhẹn chạy tới bế Vũ Hương Ly lên.

Đến bệnh viện, Vũ Hương Ly được chuyển thẳng vào trong phòng sinh.

Bác sĩ nói cô sẽ sinh ngay lập tức, là đẻ thường. Như vậy là sớm vài ngày sao?

Vũ Hương Ly nằm trên giường bệnh, theo lời cổ vũ của bác sĩ cố gắng gồng mình lên, hết sức mình đẩy đứa bé ra ngoài. Trán cô ướt đẫm mồ hôi, miệng không ngừng hét lên, đau đến chết mất, xương chậu như vỡ nát ra vậy, đau quá. Bàn tay Vũ Hương Ly nắm chặt lấy bàn tay một y tá nào đó, cô chỉ ước đó là bàn tay của Trần Thiên Hương, nhất định cô sẽ không thấy đau nữa. Thái Mỹ chính là người đang nắm tay Vũ Hương Ly, nhìn cô ấy đau đớn đến như vậy bản thân Thái Mỹ cũng hơi xót xa, nhưng biết sao được, sinh đẻ là chuyện một người phụ nữ phải trải qua. Bàn tay Thái Mỹ bị Vũ Hương Ly nắm đến đau đớn, Nhưng cũng kì lạ, Vũ Hương Ly đẻ tại sao không thấy mặt Trần Thiên Hương đâu, vừa nãy cô để ý, chỉ thấy có mẹ Trần Thiên Hương ở đó.

Nguyễn Hiền đứng ngoài phòng sinh, dù cách âm rất tốt nhưng vẫn nghe được tiếng Vũ Hương Ly hét lên đau đớn. Tâm Nguyễn Hiền khẽ rung động, bàn tay nắm chặt, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại.

Điện thoại trong tay Nguyễn Hiền rung lên, là điện thoại của Vũ Hương Ly, lúc này đưa Vũ Hương Ly đến bệnh viện bà không quên cầm theo. Là Trần Thiên Hương gọi, Nguyễn Hiền suy nghĩ một lúc, liền tắt điện thoại đi, ném vào xọt rác gần đó, trong mắt còn phảng phất tia lạnh lùng.

Vũ Khánh biết tin con gái trở dạ liền ngay lập tức chạy đến bệnh viện. Kể từ sau khi nói chuyện xong với Vũ Hương Ly ông đã cho người theo sau cô ngày, nếu có chuyện gì sẽ biết ngay lập tức.

Đến trước phòng sinh, Vũ Khánh nhìn thấy một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, khuôn mặt chờ đợi đi qua đi lại trước cửa phòng sinh, lẽ nào...?

– Bà là?

Vũ Khánh đây là lần đầu tiên gặp Nguyễn Hiền, liền lên tiếng hỏi.

– Tôi là mẹ của người đang sinh, xin hỏi ông là ai?

Nguyễn Hiền nhìn thấy Vũ Khánh, người đàn ông này ăn mặc sang trọng, khẳng định phải rất giàu có, ông ta chạy hốt hải đến đây, chắc chắn có người nhà đang ở bên trong, nhưng mà Nguyễn Hiền để ý, ngoài Vũ Hương Ly ra thì không còn người nào được đẩy vào trong hết.

– Tôi là bố của Hương Ly.

Vũ Khánh nói, ánh mắt lo lắng nhìn về cánh cửa phòng sinh đang sáng đèn.

Bố sao? Nguyễn Hiền chưa bao giờ điều tra về thân thế Vũ Hương Ly, chỉ nghe cô có một người mẹ đã mất mấy năm trước. Không ngờ Vũ Hương Ly có một người bố giàu có như thế này.

– Vậy ông?

– Vâng, sau khi con gái tôi sinh xong tôi sẽ đưa nó đi ngay, phiền bà giữ bí mật giùm với Thiên Hương.

Vũ Khánh vừa nói dứt câu, cánh cửa phòng mở ra, nghe rõ mồn một tiếng khóc trẻ con, cả hai người cùng chạy tới.

– Chúc mừng ông bà, là một cô công chúa xinh đẹp, mẹ tròn con vuông cả, đứa bé khỏe mạnh, mẹ cũng rất tốt.

Bác sĩ mỉm cười chúc mừng nói.

Nguyễn Hiền vội vàng chạy vào trong phòng, Vũ Hương Ly đang nằm trên giường ôm lấy đứa bé, nước mắt không ngừng rơi xuống, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi, đứa bé kia vẫn còn đang đỏ hỏn.

Vũ Hương Ly nhìn thấy Nguyễn Hiền, liền với lấy tay bà, nắm chặt lấy.

– Xin mẹ, hãy chăm sóc cho con của con với, giúp Thiên Hương nuôi đứa bé hộ con với, xin mẹ.

Vũ Hương Ly ôm chặt lấy đứa bé, hôn lên trán nó một cái, sau đó nâng lên, ý muốn Nguyễn Hiền bế nó. Nguyễn Hiền đôi mắt đỏ lên, đôi tay đỡ lấy đứa bé đang khóc. Trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả, có chút hơi hối hận vì việc làm của mình.

Vũ Hương Ly nhìn đứa bé trong vòng tay Nguyễn Hiền, nước mắt rơi xuống càng nhiều. Con của mẹ, con của mẹ, mẹ xin lỗi con, xin lỗi con rất rất nhiều, xin hãy tha thứ cho mẹ. Rồi vội vàng gượng dậy, Vũ Khánh vội đỡ lấy con gái, đau lòng vô cùng.

– Đi thôi bố, đi nhanh lên.

Vũ Hương Ly khổ sở nói, Vũ Khánh đỡ cô lên, di chuyển có chút khó khăn, quay lại nói với Nguyễn Hiền.

– Những việc còn lại bà hãy giúp giải quyết, chúng tôi đi trước.

Nói xong liền nhanh chóng rời khỏi phòng sinh.

Thái Mỹ vừa ra khỏi phòng sinh vội gọi điện thoại cho Trần Thiên Hương.

– Em đang ở đâu thế?

– Alo, chị Mỹ có chuyện gì ạ?

Trần Thiên Hương gọi mãi không thấy Vũ Hương Ly trả lời liền tức tốc lái xe về nhà.

– Hương Ly vừa sinh xong.

– Chị nói cái gì ạ?

– Hương Ly sinh con rồi, là con gái, mẹ tròn con vuông, em mau đến bệnh viện nhanh đi.

Thái Mỹ nói, thì ra Thiên Hương vẫn chưa biết. Trần Thiên Hương nghe đến đây mới thả lỏng ra một chút, nhưng không hiểu sao trong lòng cô có gì đó rất lo lắng.

Vội vàng lái xe đến bệnh viện, Thái Mỹ đã ở trước cổng chờ cô.

– Chúc mừng em, cả hai đều khỏe mạnh.

Trần Thiên Hương cười tươi.

– Họ ở đâu rồi chị?

– Đi, chị đưa em đi.

Trần Thiên Hương cùng Thái Mỹ rất nhanh liền đến. Trần Thiên Hương thấy Nguyễn Hiền đứng đó, trên tay ôm một đứa bé, vội vàng tiến lên.

Đứa bé được bọc trong chăn, đang ngủ thật ngon lành, Trần Thiên Hương như thật như mơ, đưa tay chạm vào đứa bé, da thịt vẫn còn hồng hào, đây chính là con của cô và Hương Ly.

– Thế còn, Hương Ly đâu?

Trần Thiên Hương hỏi, Nguyễn Hiền im lặng không nói, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn đứa bé. Thái Mỹ đứng một bên hơi nhíu mày.

– Kia mẹ, Hương Ly đâu?

Trần Thiên Hương thấy hồi lâu mẹ không trả lời mình, trong lòng lại nổi lên lo lắng hỏi hời.

– Nó... đi rồi.

Nguyễn Hiền nhắm mắt lại, khó khăn nói.

– Đi? Đi đâu? Cô ấy đi đâu?

Trần Thiên Hương mở to mắt, dồn dập hỏi.

– Nó đã đi xa rồi, từ giờ sẽ không cùng con và đứa bé này có quan hệ nữa.

Nguyễn Hiền lạnh lùng đáp trả.

– Mẹ nói linh tinh cái gì vậy? Mẹ đừng nói dối con, cô ấy ở đâu mẹ nói cho con biết ngay đi.

Trần Thiên Hương lo lắng, sao lại đi? Đôi mắt sớm biến thành màu đỏ, nhớ lại câu nói của Vũ Hương Ly. “Nếu không có em, chị có thương con không...”

– Mẹ không biết.

Nguyễn Hiền lại nói.

– MẸ NÓI DỐI! MẸ BIẾT. MAU NÓI NGAY ĐI!

Trần Thiên Hương hét lên, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô, đứa bé cũng vì tiếng động mà thức dậy, khóc òa lên.

– Tại sao lại như thế chứ? Hương Ly không rời xa con, mẹ bịa đặt, cô ấy đang ở đâu mẹ nói đi, mẹ nói đi, nếu cô ấy đi rồi để ra đứa bé này có ích gì chứ?

Trần Thiên Hương Lay người Nguyễn Hiền, nấc kè cho đứa bé có khóc vẫn hét lên, nước mắt rơi đầy, vừa khóc vừa hét vào mặt mẹ mình.

Chát

Nguyễn Hiền một tay ôm đứa bé một tay vung lên tát thẳng vào mặt Trần Thiên Hương.

– Câm miệng, muốn cả thiên hạ cười vào mặt à? Nó đi cũng đã đi rồi, việc cần làm nhất là chăm sóc cho đứa trẻ này, con là mẹ mà mở miệng ra nói được lời như thế à? Ngay từ đầu biết không có ích sao còn tìm cách sinh ra nó? Từ giờ phút này trở đi, phải đối xử với đứa bé này thật tốt.

Nguyễn Hiền nghiêm khắc nói, Trần Thiên Hương nhìn đứa bé, nước mắt rơi xuống càng nhiều, cô ngồi sụp xuống nền bệnh viện, đau khổ khóc nức lên, tại sao Vũ Hương Ly lại làm như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chap 55

Trần Thiên Hương phải cố gắng lắm mới trở về nhà được. Cô ngồi trên ghế, nước mắt chảy dài xuống. Vũ Hương Ly bỏ cô mà đi, đây là chuyện cô chưa bao giờ nghĩ đến, ập đến như vậy, khiến cho Trần Thiên Hương quá bất ngờ, quá đau khổ. Vùi mặt vào đôi bàn tay, khóc nức nở lên.

Nguyễn Hiền đứng ở một bên ôm đứa bé, nhìn con gái như vậy cũng rất đau lòng, nhưng trong lòng bà đã quyết định, dù thế nào cũng phải lạnh lùng cứng rắn. Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên đứa bé khóc lớn lên, Nguyễn Hiền nhìn xuống, tâm lại khê xao động, cứ nhìn đứa bé bà lại nhớ đến khuôn mặt ướt đầm nước mắt của Vũ Hương Ly. Nguyễn Hiền lại mềm lòng.

Trần Thiên Hương nghe tiếng đứa bé khóc liền quay đầu lại nhìn, đôi mắt đỏ ngầu lên, lồng ngực cô đau quá, đau đến không chịu nổi nữa. Cô vô cùng khó chịu, như thể không thể vượt qua giờ phút này nữa, lòng đau đến mức như có thứ gì găm nhăm, từng chút một như phá nát tim gan. Tiếng khóc của đứa bé càng ngày càng lớn, xé nát lòng Trần Thiên Hương, cô không chịu nổi nữa, dùng hết sức đập mạnh tay xuống mặt bàn thủy tinh. Cốc trên bàn vỡ tan, bàn tay trắng nõn bị cứa ra, máu tươi không ngừng chảy xuống. Trần Thiên Hương khóc càng thống khổ hơn, hai bàn tay liên tiếp đập mạnh xuống như thể không biết đau, nào ai biết, cô thực sự rất đau, nhưng đau này so với cái đau trong lòng thấm thía vào đâu?

Trần Thái Hưng nhận được tin từ Nguyễn Hiền gấp gấp chạy tới, mang theo mấy hộp sữa bột, vừa đến nơi thì thấy tiếng động rất lớn, là tiếng trẻ con khóc, còn có tiếng đồ vỡ, ông mở cửa vào nhà, thấy vợ đang đứng ôm đứa bé trong tay, đứa bé khóc đến mức mặt mũi đỏ ửng lên, con gái thì không ngừng đem đồ đạc ném xuống, đập vỡ.

Trần Thái Hưng sợ hãi, đặt mấy hộp sữa xuống, vội vội vàng vàng chạy tới giữ chặt lấy Trần Thiên Hương.

– Dừng lại, con bị điên à?

Trần Thiên Hương nước mắt ướt đầm, chân tay giãy dụa khỏi Trần Thái Hưng, miệng hét lên.

– Thả con ra, bỏ thả con ra, cho con khổ đến chết đi.

Trần Thiên Hương bị Trần Thái Hưng giữ chặt lấy tay, chân lại đưa lên đập lung tung, đồ vật cứ như thế bị cô phá hỏng hết.

Nguyễn Hiền đi gần đến, đem đứa bé đặt xuống chiếc ghế gần đó. Sau đó đến trước mặt Trần Thiên Hương đang gào thét phá phách không thương tiếc tát một cái thật mạnh, mạnh đến mức tay bà cũng tê rần lên.

– Em...

Trần Thái Hưng tròn tròn mắt, Nguyễn Hiền đánh mạnh quá. Trần Thiên Hương bị đánh lật mặt sang một bên, trên khóe miệng còn vương máu, nhưng đã chịu đứng im, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Trần Thái Hưng thấy con gái đứng im rồi mới dám thả lỏng tay ra, Trần Thiên Hương như thể ngã sụp xuống mặt đất. Nguyễn Hiền ngày hôm nay đã đánh con gái hai lần, trong lòng cũng đau như cắt.

– Tôi bảo cô như thế nào tại sao cô không nghe? Cô không nghe thấy con gái mình khóc à? Nó đang đói đấy, con cô đang đói đấy, cô đập phá cái gì? Con bé đó đi thì nó cũng đã đi rồi, nó quan trọng đến mức cô không cần con cô nữa có phải không?

Nguyễn Hiền chỉ thẳng vào mặt Trần Thiên Hương, tức giận mắng.

– Mẹ đem nó đi đi, con không có tâm trí để nói chuyện nữa, càng không có tâm trí chăm sóc nó.

Trần Thiên Hương cúi mặt xuống đất, miệng nói ra, cô thực sự không chịu được Vũ Hương Ly bỏ mình mà đi.

– Tôi chưa từng bao giờ thất vọng như thế này, lần đầu tiên tôi thấy thất bại khi đẻ ra đứa con gái này. Cô không cần đứa bé này? Được, để tôi đem nó bỏ đi, chẳng nào nó cũng không phải con của tôi.

Nguyễn Hiền cứng rắn, đi đến nơi đứa bé đang nằm, bế nó lên định đem đi.

Trần Thiên Hương nghe thấy mẹ nói vậy, đôi mắt mở thật to. Hương Ly từng hỏi cô “Nếu không có em, chị có thương con không?”. Nhưng mà, cô đang làm gì thế này? Cô đang đối xử với con gái như thế nào vậy?

Đầu Trần Thiên Hương bị Nguyễn Hiền đánh có chút choáng váng, vội lồm cồm từ dưới đất bò dậy, lao đến giữ lấy chân Nguyễn Hiền, miệng lắp bắp.

– Kh... Không không, mẹ trả con cho con, đưa cho con đi mà.

Nguyễn Hiền nhìn Trần Thiên Hương ôm lấy chân mình trong lòng mới có chút yên tâm, Trần Thiên Hương thực sự cũng vẫn thương đứa con này, nhưng vẫn vô cùng lạnh lùng.

– Đã nói không có tâm trí mà, để tôi mang nó đi.

Nguyễn Hiền giằng chân ra, Trần Thiên Hương ôm càng chặt, nước mắt giàn giụa. Trần Thái Hưng đứng một bên dù biết vợ mình đang thử con gái nhưng vẫn vô cùng đau lòng.

– Không, trả con cho con đi mà, con xin mẹ.

Trần Thiên Hương khổ sở cầu xin, Nguyễn Hiền lúc này mới quay lại, đem đứa bé đang khóc đưa đến trước mặt Trần Thiên Hương, cô vội vàng đỡ lấy, ôm đứa bé vào lòng, trong lòng dâng lên một cảm xúc lạ kì, cả thân thể bỗng nhiên ấm áp, đứa bé cũng nín bật, cọ cọ vào ngực Trần Thiên Hương mà ngủ.

– Mẹ xin lỗi, xin lỗi con, mẹ làm con sợ rồi, xin lỗi con. Ngoan, mẹ ở đây, mẹ thương con, đừng sợ.

Trần Thiên Hương ôm thật khế, nhẹ nhàng nói, nước mắt vẫn rơi, sinh linh bé nhỏ này là sợi dây gắn kết giữa cô và Vũ Hương Ly, cũng là miếng thịt cắt trên người mình xuống mà. Xin lỗi con, mẹ sẽ đối xử với con thật tốt.

– Con bé đói rồi, đưa đây để mẹ cho nó ăn.

Nguyễn Hiền đón lấy đứa bé, thái độ đã hòa hoãn hơn.

Nguyễn Hoàng Anh và Trần Hà My hôm nay đến thăm Vũ Hương Ly, vừa vào nhà đã thấy nhà cửa bừa bộn, Trần Thiên Hương thì ngồi trên nền nhà, tay chảy đầy máu.

– Bác để con bế cháu cho, bác về nhà nghỉ ngơi đi, ở đây có con với Hà My rồi.

Nguyễn Hoàng Anh đến, đón lấy đứa bé, nói. Nguyễn Hiền gật đầu, đứa cháu gái này rất hiểu chuyện, bây giờ mình ở lại đây cũng không phải ý kiến hay, Trần Thiên Hương tâm lý đang không ổn, ngại tiếp xúc với mình, đành nhìn Trần Thái Hưng, sau đó dằn dờ một chút.

– Sữa ở kia, hai đứa giúp chị Hương cho em ăn, băng tay lại cho chị nhé, bác về trước.

Nguyễn Hiền nói, mắt nhìn Trần Thiên Hương đang thẫn thờ ngồi dưới đất.

– Vâng, bác yên tâm về đi.

Trần Thái Hưng và Nguyễn Hiền đi rồi, trong phòng khách có chút im lặng. Nguyễn Hoàng Anh đưa đứa bé cho Trần Hà My rồi nhanh chóng lấy sữa mang vào nhà bếp pha, sau đó đưa cho cô.

– Chị pha sữa đủ ấm rồi, em mang vào phòng chị Hương cho cháu ăn, chắc trong đây có quần áo sơ sinh đấy, cho cháu ăn xong thì thay quần áo nhé, em biết làm không?

– Em làm được mà.

Trần Hà My nhận lấy bình sữa, gật đầu.

Nguyễn Hoàng Anh lấy hộp thuốc trong tủ thuốc gần đó, nhìn thấy phòng khách bừa bộn liền lắc đầu, đến trước mặt Trần Thiên Hương ngồi xuống, bắt đầu băng bó vết thương.

Nguyễn Hoàng Anh nâng đôi tay Trần Thiên Hương lên, tỉ mỉ xem xét vết thương, may mắn bàn tay chỉ bị thủy tinh cửa qua chứ không bị ghim vào tay, nếu không sẽ khó giải quyết. Dem oxi già rửa sạch miệng vết thương, từng giọt từng giọt chảy xuống, Nguyễn Hoàng Anh đau lòng, khẽ cau mày, chắc là đau lắm, liền nhìn xem Trần Thiên Hương, khuôn mặt chị ấy vẫn thẫn thờ, như thể người bị thương không phải là mình vậy, bị thủy tinh cửa vào tay không phải chuyện bình thường, chỉ cần là một vết cửa đã đủ đau lắm rồi, vậy mà bàn tay Trần Thiên Hương dày đặc là vết thương, máu tươi chảy nhiều đến nỗi Nguyễn Hoàng Anh còn ngửi thấy mùi hơi tanh nồng lên, như thế nào mà Trần Thiên Hương có thể không cảm giác như thế? Nguyễn Hoàng Anh không hiểu có chuyện gì xảy ra, vẫn đem băng quấn quanh bàn tay cô, khẽ hỏi.

– Làm sao vậy, tại sao lại làm đau mình thế này? Nói cho em biết được không?

Trần Thiên Hương nước mắt lại rơi xuống, đôi mắt nhìn vào người đối diện, cô òa lên.

– Hương Ly đi rồi, cô ấy bỏ rơi chị rồi, sao lại như thế, cô ấy hứa sẽ không rời xa chị mà.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn cô gái trước mặt, mới vừa rồi bàn tay bị đau đến như vậy còn không thêm nhăn mày đến một cái, vậy mà chỉ mới nhắc tới Vũ Hương Ly đã khóc thương tâm đến như thế, mình chưa từng một lần muốn nhìn người này đau khổ, Vũ Hương Ly lại có thể làm cho chị ấy thành ra như thế này, trong lòng Nguyễn Hoàng Anh có chút tức giận, ôm lấy Trần Thiên Hương, để cô dựa lên vai mình.

– Được rồi, chị đau lắm phải không, cứ khóc đi, đau thì chị cứ khóc đi.

Nguyễn Hoàng Anh vuốt ve lưng Trần Thiên Hương, mỗi cái khóc nấc lên của chị ấy lại khiến cô đau lòng, nhưng lại không thể làm gì để dịu lại, đành ngồi yên để cho Trần Thiên Hương tựa trên vai mình mà khóc.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Trần Thiên Hương cũng ngừng khóc, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt sưng đỏ lên, khiến ai nhìn cũng phải đau lòng, Nguyễn Hoàng Anh lại là người ngồi ngay đối diện, cũng suýt chút nữa rơi nước mắt.

– Con của chị đâu?

Trần Thiên Hương bị sốc, không để ý tới xung quanh, vừa mới bình tĩnh lại một chút liền hỏi đứa bé. Bây giờ ngoài việc này cô cũng không biết phải làm gì. Vũ Hương Ly đột nhiên bỏ đi không nói một lời, không cho cô cả một cái lí do, không có cô ấy bên cạnh, lại luôn bên tai vang lên tiếng khóc như xé lòng của đứa bé, Trần Thiên Hương thực sự không chịu nổi. Tim cô cứ co thắt lại, đôi môi mím thật chặt, chống tay xuống đất đứng dậy.

Nguyễn Hoàng Anh vội vàng đỡ lên, chỉ sợ cô chống tay xuống sẽ lại ảnh hưởng đến vết thương.

– Đang ở trong phòng, Hà My cho nó ăn.

Trần Thiên Hương gật đầu. Vợ vàng đi về phía phòng ngủ. Đứa bé đang nằm trong lòng Trần Hà My ngủ thật say, Trần Thiên Hương tiến lên, nói.

– Đưa cháu cho chị.

Trần Hà My hơi chần chừ, Nguyễn Hoàng Anh vội lên tiếng.

– Tay chị đang đau, đừng vội bế, để sau đi.

– Không sao, ban nãy cũng đã bế rồi, mau lên, chị muốn ôm nó.

Trần Thiên Hương nói, đợi tới khi tay khỏi rồi mới được bế thì tới khi nào?

Trần Hà My vẫn ngần ngại nhìn Nguyễn Hoàng Anh, chỉ sợ chị ấy bàn tay đau lại lỡ tay làm rơi đứa bé. Nhưng mà thực sự cô không hiểu, một người mẹ dù có bị làm sao cũng sẽ không làm tổn thương con của mình.

– Đưa cho chị ấy đi.

Nguyễn Hoàng Anh thấy Trần Thiên Hương nhìn đứa bé, bàn tay đưa ra mong chờ, trong ánh mắt tràn ngập thứ tình cảm khó tả, liền nói Trần Hà My đưa con cho cô.

Trần Thiên Hương đón lấy đứa bé, đôi mắt u buồn tỉ mỉ nhìn khuôn mặt nó, khi này lúc bế nó, tâm trạng của cô không bình thường, chỉ biết ôm chặt nói xin lỗi, bây giờ mới nhìn kĩ. Đứa bé mới đẻ ra quả thực chưa biết nó giống ai, nhưng mặt mũi rất khả ái, chắc chắn sau này sẽ rất dễ nhìn. Trần Thiên Hương nhìn khuôn mặt đứa bé, môi khẽ mỉm cười nhưng trong lòng tràn ngập đau đớn, xót xa.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chap 56

Vũ Hương Ly sau khi đáp xuống máy bay đã có ngay người tới đón. Chính là Vũ Khánh Ly. Lần đầu tiên gặp mặt cô gái này, Vũ Hương Ly cũng không tránh khỏi kinh ngạc, cô gái này thực sự rất giống mình, có lẽ do cả hai đều giống bố, cao ráo, xinh đẹp. Thế nhưng cô không để ý nhiều lắm, bởi vì thực sự hiện tại Vũ Hương Ly cô không có tâm trạng mà để tâm những chuyện khác, cơ thể cô sau khi sinh xong vẫn còn đau nhức, vẫn chưa trở lại bình thường, hơn nữa, tâm lí vì chuyện kia mà bị đã kích nghiêm trọng, cho nên hiện tại không muốn để tâm tới bất cứ chuyện gì.

Hơn một tuần sau đó Vũ Hương Ly chỉ ở trong phòng, không giao tiếp với ai, cũng không làm gì khác, chỉ đơn giản ngồi thần thờ trong phòng. Cô nhớ Trần Thiên Hương, nhớ con của mình, có đôi khi cảm nhận sữa tràn về, bầu ngực căng lên đến phát đau càng khiến cho cô khổ sở cả về thể xác lẫn tâm hồn. Đôi mắt sẫm đã hằn lên những tia đỏ, từ khi rời Trần Thiên Hương đi, Vũ Hương Ly không có một thời khắc nào được yên ổn, nhiều khi tự ép mình nhắm mắt lại, để tạm thời quên đi mọi chuyện, thế nhưng không cách nào ngủ nổi, có đôi khi ngủ được vài ba tiếng, cũng chỉ là do cô mệt mỏi quá bị ngất đi, nhưng trong mơ cũng là hình ảnh Trần Thiên Hương và đứa bé. Khi tỉnh dậy nước mắt lại tràn đầy.

Vũ Khánh Ly thấy chị gái như vậy cũng không tránh khỏi e ngại, mấy hôm nay bố thường xuyên gọi điện thoại cho mình hỏi thăm tình hình của chị ấy, Vũ Khánh Ly cũng chỉ biết đem sự tình kể lại cho Vũ Khánh, sau đó ông cũng buồn khổ, chỉ biết thờ dài dạn dò cô chăm sóc, khuyên nhủ Vũ Hương Ly hộ ông.

Vũ Khánh Ly mỗi lần như vậy chỉ biết vâng dạ, thế nhưng cô cũng không biết phải làm thế nào để khuyên nhủ Vũ Hương Ly, bởi vì thực sự Vũ Khánh Ly không biết đã xảy ra chuyện gì, mà cô cũng cảm nhận được chị ấy không thích mình, trong mắt chị ấy có lẽ mình và mẹ chỉ là kẻ thứ ba chen chân vào phá vỡ gia đình chị ấy mà thôi, có lẽ Vũ Hương Ly rất rất chán ghét và khinh bỉ cô. Cho nên Vũ Khánh Ly lựa chọn im lặng, tránh tiếp xúc với Vũ Hương Ly, chỉ sợ khi chị ấy trông thấy mình thì tâm trạng sẽ càng tệ hơn, mà hơn nữa Vũ Hương Ly suốt ngày chỉ nhốt mình trong phòng, muốn tiếp xúc cũng không được.

Đến ngày thứ mười, Vũ Hương Ly cuối cùng cũng suy nghĩ thông hơn một chút, trong lòng cô vẫn vô cùng khổ sở nhưng tự bản thân nhận thấy cứ mãi như vậy không phải chuyện tốt, cô nghĩ đến mục đích mình đến đây, mục đích khi phải dứt lòng rời xa hai người cô yêu thương nhất, là hoàn thiện bản

thân, là thành công trở về, như thế mới có thể nhanh chóng đoàn tụ với họ. Như vậy, càng sớm càng tốt, bắt đầu nhanh một chút sẽ kết thúc sớm một chút, Vũ Hương Ly dần lòng, nén hết đau thương lại, cố gắng gượng dậy.

Đứng trong phòng tắm, đối diện với tấm gương, với bản thân mình, tự Vũ Hương Ly còn không nhận ra chính mình, khuôn mặt tiều tụy, đôi mắt hằn đỏ, còn có quảng thâm, mười ngày qua trải qua không tốt một chút nào, giống như sống trong địa ngục vậy, dù bây giờ tâm trạng cô có thể thông suốt hơn một chút, nhưng cũng không cảm thấy thoải mái hơn được chút nào. Sống trong địa ngục thì dù là ở chỗ nào mà chẳng như nhau?

Cởi bỏ quần áo, cơ thể cô gầy mòn đi trông thấy, khiến cho Vũ Hương Ly không khỏi khiếp sợ, người luôn luôn yêu cái đẹp như cô cũng có ngày trở nên xấu xí đến phát ghê thế này sao? Thế nhưng đây cũng chẳng phải điều cô quan tâm, từ lâu rồi bản thân mình xinh đẹp cũng chỉ vì Trần Thiên Hương, chỉ để một người ngắm nhìn, bây giờ không có chị ấy bên cạnh, đẹp hay xấu có cái gì quan trọng?

Xả nước xuống, cô đem toàn thân mình gột rửa, chỉ mong có thể nhẹ nhàng hơn đôi chút.

Vũ Hương Ly bước xuống phòng khách, bắt gặp Vũ Khánh Ly đang đọc báo. Cũng không nói gì, chị im lặng tiến đến ngồi lên ghế sofa đối diện. Mặc dù có điểm giống nhau nhưng so ra nhan sắc thì Vũ Hương Ly xinh đẹp hơn Vũ Khánh Ly nhiều. Không tính hình ảnh hiện tại mà lấy hình ảnh trước đây ra so sánh, nhất định Vũ Hương Ly ăn đứt mọi khoản, cô so với Vũ Khánh Ly cao hơn một chút, dáng người cũng đầy đặn hơn, khuôn mặt đẹp dễ sắc nét, đặc biệt có đôi mắt màu cà phê giống mẹ, cho nên khiến người khác vừa nhìn phải động lòng ngay. Vũ Khánh Ly cũng cao ráo, nhưng nước da không trắng mịn được như chị gái cùng cha khác mẹ kia, khuôn mặt tinh tế nhưng không sắc nét như Vũ Hương Ly, tóm lại, nhìn thế nào cũng thấy Vũ Hương Ly đẹp hơn.

Vũ Khánh Ly vừa nhìn thấy cô đi xuống vô cùng ngạc nhiên, lần đầu tiên cô thấy chị ấy ra khỏi phòng từ sau mười ngày qua. Chỉ nhìn qua thôi, Vũ Hương Ly gầy quá, gầy đi rõ rệt so với ngày đầu tiên cô nhìn thấy. Vũ Khánh Ly nhớ rõ, ngày nào đến bữa mình cũng đem đồ ăn lên, hôm thì cơm, hôm thì cháo, nhưng khi cô lên dọn xuống thì hầu như vẫn y nguyên như vậy, cũng có những lúc cô đem nước ép, sinh tố lên, Vũ Hương Ly cũng chỉ dùng chút ít, vậy mười ngày qua chị ấy chỉ có uống nước qua ngày thôi sao? Nghĩ đến đây Vũ Khánh Ly bắt giác ái ngại, như thể mình chưa làm tròn trách nhiệm, cô cảm thấy xấu hổ với bố. Sau đó liền lên tiếng, phá vỡ không gian im lặng.

– Chị Hương Ly, em xin lỗi, thời gian qua em đã chăm sóc chị không tốt, chị bỏ qua cho em.

Vũ Khánh Ly cúi mặt thấp xuống, chờ đợi người kia lên tiếng. Vũ Hương Ly khuôn mặt đã sớm lạnh như băng, nghe được ba chữ “chị Hương Ly” khiến cho cô cảm thấy buồn cười. Gì đây? Bây giờ cô em gái này đang tìm cách lấy lòng mình sao?

– Em tên là Khánh Ly. Sau này chị có gì cảm thấy không tốt cứ nói với em, em sẽ cố gắng...

Vũ Khánh Ly đang nói, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Vũ Hương Ly giọng càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng thì im bật.

– Cô họ Vũ à?

Vũ Hương Ly lạnh giọng hỏi.

– Dạ?

Vũ Khánh Ly hỏi lại, cô sợ hãi nhìn ánh mắt người đối diện, sau đó lại cúi gằm mặt xuống.

– Sự xuất hiện của mẹ cô, sự ra đời của cô đã làm cho tôi cảm thấy không tốt rồi, phải, tôi không tốt một chút nào, cô cố gắng làm gì? Cô có biết hiện tại cuộc sống của tôi như địa ngục không? Tại sao tôi phải chịu sự bất hạnh này? Nếu không có sự xuất hiện của mẹ con cô có lẽ hiện tại cuộc sống của tôi đã khác, chúng tôi có lẽ không phải khổ sở như vậy, tôi cũng không phải thảm hại đến mức cái bằng đại học cũng không có, khổ sở nhục nhã ê chề cô có biết không? Cô sống trong nhung lụa, ra nước ngoài du học, trong khi đó tôi thì trật lạng ra kiếm tiền. Cô thấy có công bằng hay không? Có gì tốt hay không?

Vũ Hương Ly bật dậy khỏi ghế, nước mắt tuôn rơi, vừa nói vừa tự đâm mạnh vào lồng ngực, cô biết có nói gì đi nữa thì sự việc cũng đã vậy rồi, không thay đổi được gì, hơn nữa cô gái ngồi trước mặt mình đây vốn dĩ không có lỗi, sai là tại ông trời, ông ta không công bằng, ông ta đối xử bất công với cô. Nhưng hiện tại cô biết làm gì đây, muốn đem tất cả đau khổ trong lòng xi và ra ngoài, đành trút giận lên Vũ Khánh Ly, cứ cho là cô sai, là cô nông cạn mới chửi bới quát mắng cô gái này hay cho là như thế nào cũng được, cô còn chẳng điều khiển được tâm lý của mình, ích kỉ, quá đáng, nông cạn chửi bới người khác một lần để đôi lấy chút thoải mái mà thôi. Cô biết vì tất cả hoàn cảnh trở trêu trên mà sự việc thành ra thế này, thà rằng cứ chọn đại một người mà đổ tội đổ lỗi lên cho khuây khỏa.

Vũ Khánh Ly ngồi im nghe Vũ Hương Ly quát mắng. Cô biết chứ, biết mình và mẹ mình chỉ là kẻ thứ ba phá hoại một gia đình, biết bố vì mình mà từ bỏ Vũ Hương Ly và mẹ chị ấy, từ lúc cô nhận biết được điều này, chưa từng một giây một phút nào cô cảm thấy thoải mái, sống sung sướng trên những thứ đáng lẽ phải thuộc về người khác thì mỗi một khắc cô cũng cảm thấy nó nặng nề, cảm giác như trên vai mình bao giờ cũng nặng nề gánh chửi kẻ thứ ba đáng kinh tởm, cô nào có sung sướng gì, Vũ Khánh cho gì cô dùng nấy, bảo gì cô làm nấy, chưa bao giờ dám đòi hỏi, bởi vì càng xin xỏ, càng cảm thấy mình đáng khinh bỉ, phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta, giờ còn muốn tốt đẹp đẹp cái gì? Tuy cô biết mình không phải cố tình, nhưng cũng gián tiếp hủy hoại gia đình, cuộc sống tốt đẹp của Vũ Hương Ly, giờ phút này cô chỉ muốn nói xin lỗi, thực sự rất rất xin lỗi chị, em cũng không thoải mái gì, muốn nói hết tất cả điều mình suy nghĩ cho Vũ Hương Ly nghe, thế nhưng chỉ sợ chị ấy sẽ càng thêm tức giận nên đành im lặng ngồi nhận hết những lời chỉ trích từ Vũ Hương Ly, nếu làm vậy có thể làm cho chị ấy thoải mái, Vũ Khánh Ly tình nguyện ngồi đây để cho cô tiếp tục mắng chửi.

Chương 57: Chap 57

Suốt nhiều ngày, Trần Thiên Hương tìm kiếm Vũ Hương Ly. Thế nhưng không có một chút tin tức nào, cứ như cô đã thực sự biến mất vậy. Ngày nào Trần Thiên Hương cũng gọi đi gọi lại đến số điện thoại của Vũ Hương Ly, nhưng đều là tắt máy, khuôn mặt cô buồn rầu, ngồi một mình ở phòng khách, bàn tay nắm chặt chiếc điện thoại.

Thêm một lần nữa gọi điện thoại, sớm đã biết kết quả chỉ là hồi chuông báo lại, Trần Thiên Hương kiên trì bấm gọi thêm mấy lần nữa, vào lúc cô thất vọng nhất rồi, ném điện thoại sang một bên thì đầu bên kia nhấc máy.

– Alo?

Có tiếng người nói, là giọng phụ nữ, Trần Thiên Hương cảm vội điện thoại, áp lên tai, giọng khẩn trương nói.

– Alo, Hương Ly?

– Xin lỗi, tôi là người nhặt được chiếc điện thoại này, điện thoại này là của cô sao?

Giọng nói một người phụ nữ lạ vang lên, Trần Thiên Hương trong lòng trùng xuống, vậy là không phải Hương Ly.

– Vâng, là điện thoại của người thân của tôi, xin lỗi, tôi có thể gặp chị để nhận lại điện thoại được không ạ? Tôi sẽ hậu tạ, chị cho tôi địa chỉ được không?

Trần Thiên Hương tuy buồn nhưng giọng vẫn hòa nhã nói, mặc dù người nghe máy không phải Vũ Hương Ly làm cho cô cảm thấy thất vọng, thế nhưng dù sao cũng phải lấy chiếc điện thoại đó về.

– Tôi là nhân viên tạp vụ ở bệnh viện B, cô có thể đến lấy trong buổi chiều hôm nay.

Người phụ nữ nói, nghe giọng có vẻ là người dễ tính, hiền hòa.

– Nếu được, tôi sẽ đến ngay bây giờ, chị đợi tôi một chút.

– Được.

Trần Thiên Hương cuối cùng cũng gặp được người phụ nữ, nhìn độ tuổi tầm ngoài ba mươi, đúng như cô suy nghĩ, là người trông rất hiền hòa, dễ gần.

Người phụ nữ quan sát Trần Thiên Hương, trông rất xinh đẹp, lại nhã nhặn, ăn mặc cũng sang trọng, nhưng quan trọng nhất, hình nền điện thoại chính là ảnh người này. Như vậy, có lẽ điện thoại này là của cô ấy.

– Tôi là người nhặt được điện thoại, xin lỗi vì lâu quá không liên lạc lại, đây, trả lại máy cho cô.

Người phụ nữ mỉm cười, đưa điện thoại đến trước mặt Trần Thiên Hương, cô nhẹ nhàng nhận lấy.

– Thế này, tôi mời chị uống cốc nước, chúng ta cùng nói chuyện, tôi cũng muốn cảm ơn chị luôn.

– Như thế cũng được.

Người phụ nữ gật đầu đáp.

Trần Thiên Hương và người kia vào căng tin của bệnh viện, cô nhanh chóng đi mua hai cốc cà phê đem tới.

– Mời chị.

– Cảm ơn.

Người phụ nữ mỉm cười, rất có thiện cảm với cách cư xử lịch sự của Trần Thiên Hương.

– Chiếc điện thoại này tôi nhặt được hơn một tuần trước, sau đó đem về phòng nghỉ ngơi cho nhân viên để tạm, bao giờ có thời gian sẽ mang đi tìm cách trả lại, nhưng mà do nhiều việc quá nên quên đi mất, hôm nay tôi mở ngăn kéo ra mới nhìn thấy, nên mở nguồn ra để tìm cách liên lạc.

Người phụ nữ đem sự tình ra kể với Trần Thiên Hương.

– Xin lỗi, tôi giữ máy lâu quá, chứ thực sự tôi không có ý định lấy nó.

– Tôi hiểu, chị không cần nói vậy. Cũng may là nó chưa mất, điện thoại này là của người thân của tôi, có ý nghĩa rất quan trọng, thực sự cảm ơn chị.

Người phụ nữ mỉm cười.

– Không có gì, là việc nên làm mà.

– À, phải rồi, chị nhặt được nó ở đâu vậy?

Trần Thiên Hương hỏi, lúc này ánh mắt cô hơi trầm buồn, có phải là Vũ Hương Ly vứt nó đi? Cô ấy muốn dứt bỏ mọi quan hệ với mình như mẹ đã nói? Nhưng nếu không phải, vậy thì tại sao? Có lẽ cô vẫn chưa thực sự hiểu Vũ Hương Ly, Trần Thiên Hương cười khổ.

Người phụ nữ suy nghĩ đôi chút, chuyện cũng hơn một tuần, không tự nhiên nhớ lại được, sau đó mới lên tiếng.

– À, hôm đó tôi quét dọn, lúc thay túi rác trước cửa phòng sinh đẻ thì nhìn thấy điện thoại này, nhưng mà tại sao người thân của cô lại vứt điện thoại này đi thế? Còn mới và dùng tốt lắm mà.

Người phụ nữ hỏi, đem thắc mắc của mình nói ra.

– Tôi cũng không biết lí do tại sao. Nhưng mà, thực sự cảm ơn chị, đây là một chút lòng thành của tôi, mong chị nhận lấy.

Trần Thiên Hương mỉm cười, lấy từ trong túi xách ra một cái phong bì trắng, đặt lên mặt bàn, đẩy về phía người trước mặt.

– Không cần đâu, đây là việc tôi phải làm mà, cô không trách tôi trả lại điện thoại chậm trễ là tốt rồi, lại mời tôi uống nước, như thế là tốt rồi, quà tôi không dám nhận.

Người phụ nữ nhìn phong bì trắng tinh trước mặt, liền đẩy lại phía cô.

Trần Thiên Hương nói chuyện cùng người đó thêm một chút nữa, cuối cùng cũng thuyết phục được cô nhận phong bì.

Trần Thiên Hương đi rồi, người phụ nữ mới cầm phong bì lên xem, phong bì trắng tinh, còn có hương thơm nhẹ. Công ty đá quý Thiên Hương? Cô hơi gật gù, thật sự là người hiểu biết.

Vũ Hương Ly sau khi xả giận lên Vũ Khánh Ly, tâm trạng cũng không tốt đẹp gì hơn, cô cũng tự nhận ra, bản thân mình làm như vậy là sai, người đáng bị quát tháo là Vũ Khánh, không phải cô gái này. Cô từ trên tầng đi xuống, không thấy Vũ Khánh Ly đâu, liền đi một vòng tìm xem, cuối cùng phát hiện cô đang ở trong phòng bếp, liền đi vào, rót một cốc nước, sau đó ngồi xuống, không nói lời nào.

Vũ Khánh Ly đang nấu ăn, quay lưng về phía Vũ Hương Ly nên không biết cô ở đằng sau, cho đến khi nghe tiếng động, mới quay lại. Đôi mắt còn đang hoe đỏ, có lẽ là do ban nãy bị Vũ Hương Ly quát mắng.

Vũ Hương Ly hơi mềm lòng, liền đứng dậy, đi về phía người kia, Vũ Khánh Ly thấy cô đi về phía mình, hơi lo lắng.

– Thật sự xin lỗi, lúc nãy tôi quá lời, đã xúc phạm em, tại vì thời gian qua tôi chịu quá nhiều áp lực nên tính tình không tốt, em bỏ qua chuyện này, cho tôi xin lỗi, cũng đừng suy nghĩ về những gì tôi nói.

Vũ Hương Ly nói, lời nói dễ nghe nhưng phủ lạnh, khiến cho người ta cảm giác xa cách.

Vũ Khánh Ly ngạc nhiên, chị ấy xin lỗi mình?

– Không sao ạ, chị không giận em thì tốt rồi, thực ra những gì chị nói lúc nãy đều đúng, trong chuyện đó, em thay mặt mẹ em xin lỗi chị, chị không cần tha thứ, cũng không cần nhận lời xin lỗi của em, nhưng em mong chị hãy để em chăm sóc, việc này bố đã giao cho em.

Vũ Khánh Ly cúi đầu, chân thành nói.

– Tôi nhận lời xin lỗi của em, nhưng em không cần cảm thấy có lỗi, sai là ở người lớn, tôi không trách em. Sau này em chỉ cần giúp đỡ tôi, không phải chăm sóc gì hết, tôi cũng sẽ không làm khó em như những ngày đầu đầu.

Vũ Hương Ly nói.

– Em đang nấu ăn à? Có cần phụ giúp gì không? Ăn chung đi, tôi có chuyện muốn trao đổi.

– Vâng, không có gì đâu ạ, chị cứ ngồi chờ mấy phút, sắp xong rồi ạ.

Đồ ăn bày biện trên bàn, hai người ngồi đối diện nhau, khuôn mặt Vũ Hương Ly tản ra chút lạnh lùng, Vũ Khánh Ly ái ngại.

– Đồ ăn chỉ có thế này, em nấu ăn cũng không được ngon, chị đừng chê.

– Không sao, thế này được rồi, tốt lắm.

Vũ Hương Ly cầm bát đũa, từ tốn ăn. Không nói câu gì.

– Thực ra, lúc biết chị Hương Ly là chị của em, em đã rất bất ngờ.

Vũ Khánh Ly ăn một miếng, gọi chuyện để nói, giảm bớt căng thẳng.

– Vậy sao? lúc biết có em, tôi cũng rất bất ngờ.

Vũ Hương Ly cười nhạt, nói.

– Xin lỗi, đáng lẽ em không nên nói chuyện này.

– Không sao. Tôi quyết định theo học trường y, tôi sẽ nói với bố, em có lẽ hiểu biết mấy chuyện này hơn, giúp tôi hỏi bố được không?

– Được ạ, ăn cơm xong em sẽ hỏi ngay. Nhưng mà, sao chị lại muốn học y? Có lẽ...

– Sao? Bố không thể xin nổi vào trường y nào đó à?

Vũ Hương Ly nhướn mày hỏi.

– Không ạ, theo em biết, bố có quen một giáo sư ở một trường đại học y trong thành phố này, hình như quen biết với cả hiệu trưởng, em nghĩ bố có thể xin được, chỉ là...

– Là sao?

– Học y rất vất vả, tốn rất nhiều thời gian, chị sao lại chọn như vậy?

– Tôi muốn. Em nói nhiều thời gian? Là bao nhiêu lâu?

– Ít nhất cũng phải bảy, tám năm, lúc đó cũng còn chưa thành thực, thực sự rất vất vả.

Vũ Khánh Ly hơi chau mày nói.

– Ừ.

Vũ Hương Ly hờ hững đáp. Trong ánh mắt suy nghĩ điều gì đó.

Trần Thiên Hương trở về nhà, cô đưa đứa bé cho Nguyễn Hiền chăm sóc, thời gian này chỉ cố gắng tìm kiếm thông tin của Vũ Hương Ly. Nguyễn Hiền cũng không nói gì, chỉ đón đứa bé về, mặc kệ cô muốn tìm gì, làm gì thì làm.

Trần Thiên Hương cũng đã tìm Vũ Khánh để hỏi, nhưng lần nào cũng không gặp mặt được, lần thứ nhất đến khách sạn của ông để tìm thì trợ lý của Vũ Khánh nói ông đã đi nước ngoài, lần thứ hai, lần thứ ba cũng kiếm lí do không gặp mặt, cô cũng ngờ ngợ chuyện Vũ Hương Ly biến mất có liên quan đến Vũ Khánh, bởi vì cô ấy không có tiền, ngoài Vũ Khánh ra thì không còn ai có thể dựa vào, nhưng mà thực sự thì Vũ Hương Ly đang ở đâu? Nguyễn Hiền nói cô bỏ đi, không muốn có quan hệ gì với cô và đứa bé nữa. Hôm nọ gặp Nguyễn Hiền, bà còn nói thêm, Vũ Hương Ly nhấn lại, nói với cô hãy quên những chuyện trước kia và nuôi đứa bé đi, thời gian qua chỉ là sự sai lầm của cả hai người, cô ấy muốn làm lại cuộc đời, sẽ đi rất xa, nói với cô cũng đừng đi tìm cô ấy làm gì. Lúc đó, nghe Nguyễn Hiền nói, Trần Thiên Hương thần thờ, im lặng rất lâu. Cô biết mẹ cô nói dối, Vũ Hương Ly sẽ không bao giờ nói những câu như vậy, Hương Ly luôn là người có trách nhiệm, sẽ không có chuyện cô ấy bỏ đứa bé, còn nữa, Nguyễn Hiền bịa đặt mà thực sự không hiểu bản chất, bà luôn coi tình yêu của Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly là không thể nào, luôn coi nhẹ nó mà không biết sự thật nó sâu nặng đến như thế nào. Và, trong chuyện này, ngoài Nguyễn Hiền ra, không ai nói nó là sai lầm. Vì thế, mặc kệ lời Nguyễn Hiền nói như thế nào, Trần Thiên Hương vẫn kiên quyết đi tìm Vũ Hương Ly.

Cô mở điện thoại của Vũ Hương Ly, hình nền là ảnh của mình, là ảnh mà hôm Vũ Hương Ly chụp mình trên ô tô, khuôn mặt cười đến rạng rỡ. Trần Thiên Hương hơi mỉm cười. Bấm vào xem hình ảnh, cô hơi bất ngờ, tất cả đều là ảnh của cô, lướt xem từng hình một, có ảnh cô đang ngủ, mái tóc hơi lòa xòa, đôi mắt nhắm nghiền, có ảnh chụp ngay lúc cô đang buộc tóc, có ảnh lại chụp lưng cô khi đang nấu ăn, tìm Trần Thiên Hương run nhẹ, cô sờ lên má, là nước mắt rơi xuống, tất cả đều là do Hương Ly chụp, cô ấy quan tâm đến từng khoảnh khắc trong cuộc sống hàng ngày của mình, từ lúc ngủ, lúc ăn, lúc cười, lúc làm việc. Vậy mà Trần Thiên Hương không hề hay để ý, dường như ít quan tâm, thường ngày cũng chỉ biết nấu cơm, cùng ăn, tâm sự bình thường, Vũ Hương Ly làm gì, cô cũng không thường xuyên quan sát, điều này Trần Thiên Hương dường như quên đi mất.

Cô xem vài thứ linh tinh trong điện thoại của Vũ Hương Ly, cũng không có gì khác nữa, cuối cùng lại vô tình bấm vào mục

tin nháp. Gì đây? Có rất nhiều ghi chú, Trần Thiên Hương tò mò bấm vào.

“Tôi nay chị Hương lại đi làm về muộn, em thích chị như lúc ở Mỹ, cứ quẩn lầy em cả ngày, biết là về Việt Nam thì chị phải làm việc rồi, nhưng có cần muộn thế không? Càng ngày càng biết làm em đau lòng.”

Cô mỉm cười, bàn tay vuốt nhẹ nước mắt trên mặt.

“Hôm nay em đọc sách cho con nghe, chị biết không, lúc em đọc truyện cổ tích thì nó liền đáp mấy cái, lúc đọc sách kinh doanh của chị thì nó lại im lìm. Có phải con muốn làm tổng giám đốc giống mẹ Hương của nó không?”

“...”

Trần Thiên Hương đọc tiếp, Vũ Hương Ly viết rất nhiều, có những điều cô ấy đã từng nói với cô, có những điều thì chưa từng kể bao giờ.

“Em khó chịu lắm, lần đầu tiên em mong muốn con đừng ra đời, cứ nằm mãi trong bụng em như bây giờ, thế thì em sẽ không phải rời xa cả hai người nữa. Những điều mẹ nói với em em đều hiểu, mẹ nói đúng hết, em không có gì cả, không thể dựa vào chị cả đời, mẹ em cũng chỉ vì dựa vào bố mà có kết cục không tốt, em biết chị Hương sẽ không tệ bạc như bố, nhưng mà em lo lắng lắm, tự em cảm thấy bản thân quá vô dụng, cứ để chị chăm lo cho em như thế thì không công bằng với chị. Nên, em mới quyết định làm theo ý của mẹ. Em thực sự muốn nói hết những điều này với chị, em muốn nói hết thật đấy, chị nhất định sẽ đứng ra thay em lo tất cả, sẽ không để em đi, sẽ không để em phải suy nghĩ về những điều này, nhưng mà em không nói. Bởi vì em biết chị sẽ làm thế, vì chị quá tốt, em cũng muốn làm điều gì đó cho chị. Em xin lỗi.”

Trần Thiên Hương lặng người, nước mắt rơi xuống càng nhiều hơn, thì ra là như thế, Hương Ly là bị ép phải đi, không ngờ mẹ cô dùng cách này để tách hai người ra. Trần Thiên Hương trong lòng nổi lên một cảm giác khó chịu, cô thực sự tức giận Nguyễn Hiền.

Bấm vào xem tin cuối cùng, lòng cô càng đau hơn, có lẽ thực sự hai người phải rời xa nhau một thời gian dài.

“Em xin lỗi, chị nuôi con thật tốt, đợi em, chỉ cần chị đợi em, nhất định em sẽ quay về.”

– Chỉ cần em về, bao lâu cũng được, chị nhất định chờ em.

Trần Thiên Hương nói nhỏ, giọng nói rất kiên định, nắm chiếc điện thoại, mặt vui vào hay bàn tay, nước mắt không ngừng rơi xuống. Chị nhất định sẽ chờ em về, bởi vì, chị yêu em. Từ đáy lòng cô phát ra âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chap 58

Nguyễn Hiền đang bế đứa bé trên tay, Trần Thiên Hương tiến vào, đi đến đối diện trước mặt bà.

– Mẹ, từ giờ con sẽ chăm sóc đứa bé, mẹ đưa con cho con.

Ánh mắt cô kiên định nhìn Nguyễn Hiền, trong đáy mắt còn có tức giận. Lần đầu tiên kể từ hai mươi bảy năm qua cô có thái độ này với mẹ của mình. Bản thân Trần Thiên Hương rất kính trọng mẹ mình, cũng rất yêu thương bà, mặc dù hai mẹ con không sống cùng nhau suốt nhiều năm, nhưng trong lòng cô vẫn có vị trí nhất định dành cho bà. Thế nhưng lần này Nguyễn Hiền thực sự làm cho con gái mình phải thất vọng.

Môi hơi cong lên, trong mắt Nguyễn Hiền ánh lên ý cười, có lẽ con gái đã thực sự chấp nhận chuyện Vũ Hương Ly ra đi, đúng như mình dự đoán, tình yêu cái gì? Chẳng qua chỉ là một thời gian thôi, chỉ cần đưa tay can thiệp vào một chút, chẳng phải bây giờ đường ai nấy đi rồi hay sao? Vậy mà hai cô gái trẻ này sống chết đôi bên nhau, Vũ Hương Ly chỉ cần nói vài câu đã đủ khiến cho tự ti phải chạy đi, còn đứa con gái này, cũng được khoảng chục ngày đã trở lại như cũ. Nếu không phải Trần Thiên Hương không sinh được con, bà nhất định ngăn chặn chuyện này ngay từ đầu.

– Sao? Đã nghĩ lại rồi à? Mẹ đã nói ngay từ đầu rồi, tình yêu cái gì? Bây giờ đã sáng mắt ra chưa, cuối cùng thì con vẫn từ bỏ đấy thôi. Giờ thì không đi tìm nó nữa chứ gì?

Nguyễn Hiền ôm đứa bé trong vòng tay, miệng mỉm cười nói, Trần Thiên Hương nhìn đứa bé, đã cứng cáp hơn nhiều so với lúc mới sinh rồi, nhìn khuôn mặt rất sáng sủa, trong lòng cô khẽ cười, đó là con của cô và Hương Ly. Cô tiến đến, đón lấy đứa bé từ tay Nguyễn Hiền, bà vẫn mỉm cười. Trần Thiên Hương nhếch môi, lạnh lùng nói.

– Con đã sáng mắt rồi, nhưng mà, con nói cho mẹ biết. Con không từ bỏ, cũng không đi tìm nữa, mà là con sẽ chờ.

Cô ôm lấy đứa bé trong vòng tay, nó dụi dụi vào lòng cô ngủ ngon lành.

– Con... Mẹ đã nói thế rồi, sao con cứng đầu cứng cổ không chịu nghe? Con bé đó đã đi rồi, nó bảo không muốn có quan hệ gì với con và đứa bé này nữa, con chờ đợi có ích gì? Muốn làm cho mẹ phát điên con mới thích à?

Nguyễn Hiền đứng dậy, ánh mắt tức giận nhìn về phía con gái quát.

– Mẹ rốt cuộc định lừa con đến bao giờ? Con biết hết rồi, là mẹ ép Hương Ly đi, những lời mẹ nói với con là bịa đặt. Con phải công nhận là mẹ giỏi, mẹ thật sự rất giỏi, mẹ khôn khéo tách được chúng con ra. Nhưng mà mẹ thực sự không hiểu, con nói cho mẹ biết, mẹ có thể tách chúng con ra một năm, năm năm, mười năm thì chúng con vẫn có thể quay về với nhau, bởi vì cái thứ bị mẹ coi rẻ đây, là tình yêu đấy.

Trần Thiên Hương lạnh lùng phát ra từng chữ, cô thực sự rất đau lòng, cũng rất tức giận, người mẹ cô rất thương yêu lại làm cho cô thất vọng đến như vậy, rốt cuộc vẫn chỉ tại bà không hiểu con gái mình.

– Con đừng có ăn nói như thế, càng ngày càng hỗn láo, mẹ dạy dỗ con kiểu gì để bây giờ con vì một đứa con gái mà ăn nói hỗn láo với mẹ? Con lấy có gì bảo mẹ nói dối con? Còn tiếp tục ăn nói như thế thì đừng trách mẹ.

Nguyễn Hiền tức giận, con gái thật sự quá sức tưởng tượng của mình.

– Mẹ thôi đi, nếu con không tìm được chiếc điện thoại của Hương Ly thì mẹ lại tiếp tục nói dối con thêm điều gì? Sao mẹ quá đáng thế? Con một mình ở Việt Nam từ năm mười tuổi cho đến lúc lập nghiệp, tất cả những gì con tạo nên ngày hôm nay con có ngửa tay lên xin bố mẹ một đồng nào không? Đã mặc con được suốt mười mấy năm tại sao không để cho con tự quyết định lấy chuyện của mình? Mẹ vốn dĩ chẳng hiểu gì cả, con gái của mẹ hàng năm sống ra sao, nó lập nghiệp vất vả như thế nào, nó từng khổ sở vì bao nhiêu chuyện như thế nào mẹ có quan tâm không? Hay lúc nào mẹ cũng mặc định rằng nó phải tự mình vượt qua những chuyện đấy, bởi vì nó là đứa con hoàn hảo của mình? Không có đâu! Con còn đáng thương hơn những người khác nhiều, bao nhiêu ngày tháng con khổ sở vì anh Minh chết đi, cuối cùng Hương Ly mới đến với nhau, chúng con mới chỉ vừa chạm đến hạnh phúc mẹ đã nhẫn tâm phá hủy đi. Bây giờ mẹ còn muốn lừa dối con thêm à? Mẹ không cảm thấy nợ con, nợ Hương Ly và cả đứa bé này một lời xin lỗi à? Mẹ cảm thấy sau tất cả những gì mẹ làm thì vài câu nói như thế của con gọi là hỗn láo sao?

Trần Thiên Hương nói, khóe mắt đỏ hoe. Nguyễn Hiền nhìn cô, bàn tay nắm chặt lại.

– Được, con giỏi. Mẹ tạm thời không nhắc đến chuyện này nữa, mẹ cũng không cảm thấy đã làm gì sai cả, nên đừng mong muốn mẹ xin lỗi ai. Mau bế con bé về đi. Còn nữa, mẹ nói cho con biết, chuyện này chưa dừng ở đây đâu, mẹ sẽ đưa con trở lại đúng quỹ đạo con cần đi.

Trần Thiên Hương ôm đứa bé trong tay, ánh mắt lạnh lùng, càng nói Nguyễn Hiền càng làm cho cô trở nên thất vọng.

– Tùy mẹ, con không quan tâm, cũng sẽ không làm theo mẹ bất cứ thứ gì đâu.

Cô ôm đứa bé, lấy đồ đạc của nó, rời rời khỏi nhà Nguyễn Hiền.

Trần Thiên Hương đến nhà Nguyễn Lan, đã lâu rồi cô chưa đến thăm bà. Nguyễn Lan không thấy Vũ Hương Ly cùng đến, cũng hơi bất ngờ, vẫn hiền hậu nói.

– Xem nào, ngoan quá, để bà bế con nào.

Nguyễn Lan đón lấy đứa bé trong tay Trần Thiên Hương, cười vui vẻ. Cô im lặng nhìn bà, Nguyễn Lan cũng nhiều hơn mẹ mình không nhiều tuổi, nhưng dường như dấu hiệu tuổi tác quá rõ ràng, cô nhớ rõ, Nguyễn Hiền cũng không có nhiều nếp nhăn và tóc bạc như thế. Có lẽ do đời này bà đã phải chịu quá nhiều khổ sở, dấu vết đó theo thời gian in hằn lên mái tóc, làn da.

Cô ngắm bà lâu hơn, khuôn mặt bà rất hiền hậu, chân thật. Nguyễn Lan cũng là một người mẹ tâm lý, luôn vì con của mình. Có đôi khi Trần Thiên Hương mong muốn bà chính là mẹ ruột của mình, cô sẽ quán lấy bên mẹ, cùng bà tâm sự, nói cho bà biết khi nào vui, khi nào buồn, khi nào khó khăn, trắc trở quá, hay là nói cho bà biết những suy nghĩ, tâm tư, sự bèn lèn của cô gái mới biết yêu. Như thế sẽ thật tốt, chứ không phải lâu lâu mới gặp mẹ, gặp nhau rồi thì nói mấy câu “Mẹ khỏe không?; Con khỏe chứ?; Công việc thuận lợi không?; Con làm tốt lắm.”

Có gì cũng phải giấu ở trong lòng, khó khăn, khổ sở gì cũng phải cắn răng mà vượt qua, lúc nào cũng phải giả vờ mình thật tài giỏi, hoàn hảo cả về sự nghiệp cũng như tình yêu, để mẹ nở mày nở mặt.

Nghĩ đến đây nước mắt Trần Thiên Hương rơi xuống thật nhiều, cô quỳ xuống, vùi mặt vào đầu gối bà khóc nức lên. Nguyễn Lan hơi bất ngờ, sau đó cũng mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc cô.

– Sao lại khóc rồi? Con là mẹ rồi mà vẫn muốn khóc à? Không sợ con gái cười sao?

Trần Thiên Hương ngược mắt lên nhìn, Nguyễn Lan ân cần vuốt đi nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt cô, trong lòng còn có đứa bé đang nằm.

– Mẹ ơi, mẹ con quá đáng lắm, mẹ con chẳng hiểu cho con gì cả, suốt ngày chỉ biết làm theo suy nghĩ của mình, mẹ con cứ làm như vậy con đau lòng lắm. Con chỉ mong bà ấy được một phần của mẹ.

Cô khóc nức lên, đem uất ức trong lòng ra mách với Nguyễn Lan, chỉ mong giải phóng được một chút đau buồn, sẽ nhẹ nhàng hơn một chút. Bà cũng không biết mẹ của Trần Thiên Hương đã làm gì, nhưng tại sao lại đau lòng?

– Con bé ngốc, mẹ nào mà chẳng muốn tốt cho con cái. Nói cho mẹ biết đã xảy ra chuyện gì đi?

Cô khóc càng lớn hơn.

– Mẹ con thật sự không hiểu con, bà ấy tìm cách ép Hương Ly đi rồi, con bây giờ không biết em ấy đang ở đâu, như thế nào. Con phải làm như thế nào đây mẹ? Mẹ con thật sự rất quá đáng mà.

Nguyễn Lan thở dài, ra là như vậy, quả thực Nguyễn Hiền làm như vậy có phần quá đáng, thế nhưng bà hiểu tâm trạng của một người mẹ, có ai mà không muốn con mình hoàn hảo đâu, cũng không ai muốn con mình yêu một người đồng giới cả, xét cho cùng Nguyễn Hiền cũng chỉ là một người mẹ yêu thương con, vì đứa con của mình, nhưng lại không thực sự hiểu nó, dẫn đến vô tình tổn thương nó.

– Ủ, nghe mẹ này, con đừng giận mẹ con quá, bà ấy cũng muốn tốt cho con, mẹ cũng là người mẹ, cũng hiểu tất cả những gì mẹ con làm chỉ là suy nghĩ cho con, chẳng qua mẹ con chưa hiểu hết mọi chuyện. Nghe mẹ đi, sau này khi con của con lớn lên, trưởng thành như con bây giờ, lúc đấy con sẽ hiểu được tâm trạng của bà ấy.

– Mẹ con còn nói sẽ tiếp tục làm thêm điều gì nữa, con không muốn đón nhận thêm chuyện gì nữa, như thế này là quá áp lực rồi, mẹ con còn tiếp tục nữa con không biết có thể làm trái lại được bao lâu. Mẹ ơi, con phải làm sao bây giờ?

Có lẽ khi ở trước mặt Nguyễn Hiền cô tỏ ra cứng rắn, nhưng đằng sau lại vô cùng yếu đuối, một cô gái trẻ cũng không thể chịu quá nhiều áp lực như thế. Những điều này, cũng chỉ dám nói với Nguyễn Lan.

– Đừng sợ, Thiên Hương của mẹ rất giỏi, rất kiên cường, mẹ tin con nhất định sẽ vượt qua thôi. Cũng giống như khi thằng Minh qua đời, con có thể vượt qua mà, con cố lên, nhất định có một ngày Ly nó quay về, ba người các con được hạnh phúc.

Bà mỉm cười, đôi mắt chan chứa yêu thương và nghị lực truyền đến cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chap 59

3 tháng sau

Trần Thiên Hương ngồi trong phòng làm việc, chăm chú xem tài liệu, mái tóc dài thả xuống, che đi khuôn mặt có nét trầm buồn của cô. Đã hơn ba tháng kể từ khi Vũ Hương Ly rời đi, mặc dù cô đã tự hứa với lòng sẽ cố gắng kiềm chế lại không suy nghĩ nữa, sẽ đợi Hương Ly quay về, thế nhưng không tránh khỏi buồn rầu. Cũng may mắn là Nguyễn Hiền đã rời khỏi Việt Nam, trở về nước ngoài, chỉ cần đối diện vo

– Chị Hương, ngại rồi, chị xem

Nguyễn Thùy Linh vội vàng vào phòng, đem tập văn bản đặt xuống trước mặt cô, lo lắng nói.

Trần Thiên Hương lướt qua mấy tờ giấy, lông mày nhăn lại, bàn tay hơi nắm chặt lấy. Bực mình nói.

– Làm ăn kiểu gì thế? Sao lại để xảy ra chuyện thế này?

Hồng Hoa vội vàng mở cửa phòng giám đốc, nhìn thấy cả Nguyễn Thùy Linh, sắc mặt của Trần Thiên Hương rất không tốt, liền biết ngay giám đốc đã biết chuyện, nhanh chóng tiến gần vào bàn làm việc.

– Giám đốc.

– Chị Hoa, chuyện này là như thế nào?

– Tôi thực sự không biết, ngày hôm xuất lộ hàng chính tôi đã đi xem xét kiểm tra lại, thế nhưng như thế nào mà lại có hàng giả lọt vào.

Hồng Hoa hơi cau mày, chính cô là người kiểm tra hàng xuất kho, không hề có vấn đề gì, vậy mà bây giờ...

– Có vài khách hàng đang ở dưới lễ tân, họ quát ầm lên là muốn lên phòng gặp giám đốc.

Trần Thiên Hương lướt nhìn mấy tờ giấy trên bàn, là đơn kiện, sau đó hơi suy nghĩ, nói.

– Mời họ lên đây.

– Chị ơi, không được đâu, họ mà làm gì quá đáng chị sẽ bị thương đấy.

– Đi nhanh lên. Còn nữa, bằng mọi cách đem thu thập lại toàn bộ lô hàng vừa rồi mới xuất ra, đền bù tổn thất cho khách hàng, gọi công an vào điều tra, có tin gì thì báo ngay.

Cô lạnh lùng nói, gương mặt đanh lại, khí chất hiện lên đúng của một tổng giám đốc.

Nguyễn Thùy Linh đi rồi, Trần Thiên Hương mới quay sang nhìn Hồng Hoa.

– Chị Hoa, chị ở lại đây, chút nữa cùng em nói chuyện với khách.

– Được.

Hồng Hoa gật đầu, trong lòng rất lo lắng, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

Ba người phụ nữ được dẫn vào phòng giám đốc, trên gương mặt hết sức tức giận, vừa nhìn thấy Trần Thiên Hương đã xối xả.

– Các người làm ăn kiểu gì thế? Ăn cả triệu bạc của người ta mà buôn bán thế à? Đá quý cái gì, toàn là đồ giả, lại còn nước hoa, con gái tôi vừa dùng đã dị ứng da, bây giờ còn ở bệnh viện kia. Làm ăn không có đức như thế cần thận có ngày phá sản đấy.

Bà ta cộc cằn hét lớn lên. Hồng Hoa vô cùng tức giận, định lên tiếng thì bị Trần Thiên Hương ngăn lại.

– Tôi thay mặt tổng công ty xin lỗi quý khách, nhưng đầu tiên mời mọi người ngồi xuống trước đã, có gì chúng ta cùng nói chuyện, được không ạ?

Trần Thiên Hương lịch sự hỏi đáp, cứ như vừa rồi không phải mình bị chửi mắng, thái độ hết sức hòa nhã, khiến cho người phụ nữ vừa rồi lớn tiếng cũng không nói thêm được gì, nhưng vẫn bức bối ngồi xuống ghế, hai người phụ nữ còn lại vẫn giữ nguyên thái độ, ngồi xuống.

– Tôi là tổng giám đốc công ty Thiên Hương, mời mọi người dùng trà.

Cô nhã nhặn mỉm cười, lịch sự rót trà mời khách, ba người phụ nữ vừa rồi giận dữ ngoảnh lại nhìn nhau, sau đó lên tiếng.

– Thế còn việc hàng giả, các người tính toán thế nào đây? Chúng tôi đến đây là để được giải thích, không phải để uống trà.

Người phụ nữ có thân hình mập mạp không khách khí nói.

– Đầu tiên thì ba vị đây đều đáng tuổi bố mẹ cháu, cho nên cháu xin được gọi mọi người là bác cho dễ xưng hô. Thứ hai là, các bác biết đấy, công ty Thiên Hương từ trước đến nay làm việc rất trong sạch, việc hàng giả lần này là hết sức hi hữu, đây là lần đầu tiên xảy ra, phó giám đốc công ty cháu đây, chị ấy là người kiểm tra lô hàng cuối cùng, hết sức tỉ mỉ, cho nên cháu tin chắc việc này là có người cố ý hại. Nhưng mà đây chỉ là cháu thay mặt công ty giải thích với các bác, còn về phần sản phẩm, mọi người cho cháu xin được hỏi lại và công ty sẽ hoàn lại toàn bộ số tiền mua sản phẩm cho các bác, còn nữa, cháu sẽ bồi thường thêm một số tiền nữa. Tiền viện phí và chăm sóc cho con gái của bác đây cháu cũng xin chịu trách nhiệm, như vậy mọi người thấy đã thỏa đáng chưa ạ?

Ba người phụ nữ lại nhìn nhau, thật sự không nghĩ giám đốc của công ty này lại là một cô gái trẻ như thế, lại còn ăn nói rất lịch sự, nhưng vẫn hơi khó chịu, nói tiếp.

– Được, coi như các cô biết điều, nhưng tôi không cần biết các cô bị hại hay là gì cả, hôm nay chúng tôi về, nếu con gái tôi có bị ảnh hưởng gì thì nhất định tôi sẽ kiện vụ này.

– Dạ vâng, mong mọi người hết sức thông cảm, từ việc này công ty xin rút kinh nghiệm, lần sau sẽ không còn để xảy ra nữa.

– Thôi khỏi lần sau đi, chúng tôi về.

Ba người phụ nữ đứng dậy, Trần Thiên Hương cũng nhanh chóng đứng lên.

– Vâng, mời các bác xuống sảnh, đi qua bộ phận lễ tân để nhận lại tiền.

Ba người phụ nữ đi rồi, Trần Thiên Hương mới trở về phía ghế giám đốc ngồi xuống, cô nhìn về phía Hồng Hoa, bắt gặp ánh mắt cô ấy cũng có chút nghi ngờ, liền hỏi.

– Có phải chị cũng có suy nghĩ giống em không?

Hồng Hoa gật đầu.

– Em cũng nhìn ra à?

– Đương nhiên, ba người phụ nữ vừa rồi ăn mặc hết sức bình thường, cách nói chuyện, giọng điệu cũng rất chợ búa, có khả năng mua được trang sức đắt tiền chắc?

Điện thoại Trần Thiên Hương rung lên, cô nhìn qua, là tin nhắn, sau đó hơi mỉm cười, đúng như cô đoán. Liền đưa điện thoại của mình cho Hồng Hoa xem.

– Chị nhìn xem, ở dưới báo lên, cả ba người phụ nữ này đều mua bộ sản phẩm đắt tiền nhất, rõ ràng vô lí.

– Nhưng mà, công ty mình từ trước đến nay có đắc tội với ai đâu, tại sao lại có người rắp tâm muốn hại? Em nghĩ người này có thể là ai?

Trần Thiên Hương cau mày, sau đó lắc đầu.

– Em không biết, có lẽ phải đợi điều tra đã.

Nói xong liền nhận lại điện thoại từ tay Hồng Hoa, gọi cho Nguyễn Thùy Linh.

– Alo, Linh à, em sau khi làm xong mấy chuyện chị giao thì giúp chị điều tra ba người phụ nữ vừa rồi đến công ty làm loạn, có tin tức gì báo ngay cho chị.

Nói xong liền tắt máy.

– Chị Hương Ly, chị xuống ăn sáng đi, em làm đồ ăn xong cả rồi.

Vũ Khánh Ly lễ phép gọi, Vũ Hương Ly đang sắp xếp túi xách chuẩn bị đến trường.

– Ừ, chị xuống đây, em đợi một chút, chị sắp nốt mấy quyển sách.

Vũ Hương Ly cầm túi lên, quay sang nhìn em gái, môi hơi mỉm cười nhưng phảng phất chút lạnh lùng.

Vũ Khánh Ly tiến đến gần chị gái, gương mặt chị ấy thực sự rất xinh đẹp, bắt đầu từ khi Vũ Hương Ly đến đây, cô chỉ thấy mười ngày đầu tiên cô ấy nhốt mình trong phòng, cả ngày dán vật bản thân, trông vô cùng khổ sở, sau mười ngày đó, Vũ Hương Ly trở lại bình thường, chuyên tâm học tiếng Anh và giao tiếp, sau khi Vũ Khánh xin được cho cô vào một trường y, thì suốt ngày chỉ chăm chỉ đến trường, về nhà lại lấy sách vở ra nghiên cứu, có nhiều hôm cô ấy mang rất nhiều sách từ thư viện về đọc, những sách đó Vũ Khánh Ly nhìn thấy còn cảm thấy hơn khó hiểu, cô biết Vũ Hương Ly không thể hiểu nổi hết tất cả, nhưng cô ấy cứ cố ôm đồm cả vào người.

– Chị đừng cố quá, mấy tháng đầu tiên chị chỉ cần thích ứng với mọi điều ở đây là tốt rồi, một thời gian nữa khi quen hẳn hãy bắt đầu, chị cố gắng quá thế này cũng không phải là cách để học tốt, còn ảnh hưởng đến sức khỏe nữa.

Vũ Khánh Ly nói, cô cũng phải phục Vũ Hương Ly, trình độ nhận thức của cô ấy rất tốt, học tiếng Anh rất nhanh, lại còn chăm chỉ ra công viên, thư viện đọc sách để tiếp xúc với người nước ngoài, rèn luyện cách phát âm, giao tiếp, chỉ hơn hai tháng Vũ Hương Ly đã có thể thực hiện được những cuộc giao tiếp bình thường, thậm chí có thể tâm sự bằng tiếng Anh, hiện tại cô đang học những từ ngữ chuyên ngành. Vũ Khánh Ly chợt cảm thấy tự ti, còn có chút buồn, chị ấy vừa xinh đẹp hơn mình, lại vô cùng thông minh, chăm chỉ hơn mình, nhưng mà một người tài giỏi như thế lại gặp phải sự trớ trêu, nhiều lần Vũ Khánh Ly tự hỏi, nếu cô không có mặt ở trên đời này, nếu hai mẹ con cô không có mặt trong cuộc đời của gia đình Vũ Hương Ly, thì hiện tại chị ấy sẽ sống sung sướng như thế nào, sẽ trở thành con người tuyệt vời như thế nào?

Vũ Hương Ly cười nhạt. Một thời gian nữa? Còn đến bao giờ nữa? Mỗi một giây phút trôi qua đều cảm thấy quý giá, nếu cô không cố gắng thì đến bao giờ mới có thể trở về bên Trần Thiên Hương, bên con của hai người?

– Ừ, cảm ơn em nhắc nhở, xuống ăn sáng thôi, chị phải đến trường sớm.

Vũ Hương Ly đến trường, đi một mạch đến lớp, trên đường đi có rất nhiều người nhìn cô, ở trường này đa số là người Châu Âu, rất ít người Châu Á, mà cô lại là một cô gái Châu Á xinh đẹp, nên có rất nhiều người để ý đến. Kể cả các chàng trai hay cô gái.

– Ly.

Có tiếng gọi lại, Vũ Hương Ly dừng bước, quay lại, có hai người đang tiến về phía cô, một nam một nữ, trong đó có một anh chàng da trắng, anh ta rất cao, tóc màu hạt dẻ, đôi mắt màu xanh nước biển, mũi cao, còn có râu, trông rất đàn ông. Cô gái còn lại là người Trung Quốc, cũng là người Châu Á giống cô, cho nên có chút thân thuộc, cô gái này có gương mặt rất thon gọn, xinh đẹp tao nhã, hơi hơi có nét phon phớt giống Trần Thiên Hương, càng làm cho cô cảm thấy có thiện cảm, nhưng Vũ Hương Ly bây giờ đối với ai cũng vậy, có thiện cảm đến đâu cũng là thái độ lạnh lùng, so với sự lạnh lùng của Nguyễn Hoàng Anh còn có phần hơn.

– Xin chào.

Hai người họ mỉm cười thân thiện, họ đã học cùng nhau mấy năm trước, năm nay mới vào đại học, lúc nào cũng gần với nhau như hình với bóng, học cùng khóa với Vũ Hương Ly, cô cũng không hiểu vì sao hai người này bằng tuổi cô mà bây giờ mới học năm đầu tiên, nhưng mà chắc họ đều có lý do riêng, Vũ Hương Ly cũng không muốn tìm hiểu. Nhưng đặc biệt hai người này rất yêu quý cô, lúc nào cũng tìm cơ hội nói chuyện, giờ ăn trưa cũng cùng ngồi ăn với cô, không phải thân quen đặc biệt, nhưng cũng được tính là bạn bè đi.

– Xin chào, Jack, Quân Ninh.

Vũ Hương Ly hơi mỉm cười, nói, giọng nói phảng phất chút lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chap 60

– Cùng tới lớp nào.

Trương Quân Ninh chạy tới, ôm lấy cánh tay Vũ Hương Ly, khuôn mặt xinh đẹp cười.

Vũ Hương Ly khéo léo rút tay ra, sau đó cười lại với cô ấy, cô không thích đụng chạm với bất cứ ai cả, thân mật càng không.

– Ừ, đi.

Trương Quân Ninh hơi buồn buồn, cái cô gái này, thật là khó gần mà. Mà cũng không hiểu tại sao, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy, cô đã rất thích Vũ Hương Ly, muốn được làm bạn với cô ấy, ở đâu ra có cô gái xinh đẹp như vậy chứ? Cô nghĩ thầm.

– Ly à, may mắn cho cậu, nếu cậu không phải nữ mà là nam, chắc chắn Ninh Ninh sẽ theo đuổi cậu đấy, nhưng mà cũng phải cẩn thận, ở thế kỉ 21 này, nữ với nữ yêu nhau là một chuyện rất bình thường.

Jack cười cười nói, có ý trêu đùa. Nhưng Vũ Hương Ly lại rất để ý lời nói này, tự nhiên cô lại nhớ đến Trần Thiên Hương, sắc mặt hơi âm ỉ. Trương Quân Ninh nhìn thấy sắc mặt cô biến đổi, liền quay sang lờn Jack một cái.

– Cái miệng của cậu, nếu không cầm đi, tôi sẽ đánh cậu đấy. Không sao đâu Ly, cậu ta chỉ nói đùa thôi, đừng để bụng.

Quay về phía Vũ Hương Ly, ánh mắt Trương Quân Ninh lại biến thành hòa nhã. Vũ Hương Ly cũng mỉm cười.

– Không sao đâu, tôi không để ý.

Nói xong liền cất bước đi tiếp, Trương Quân Ninh nhìn theo cô, bóng lưng mảnh khảnh, có chút đơn độc, nhìn đến thật sự chỉ muốn đưa tay ra ôm lấy, bảo vệ. Cô đứng ngây người ra nhìn theo.

– Hey hey, nhìn gì vậy?

Jack hua hua tay trước mặt cô, đánh thức cô trở lại, hình như đã nhìn lâu quá rồi.

– Người ta đi rồi, cậu nhìn gì nữa? Đừng nói với tớ là cậu...

Jack làm mặt hoảng hốt, nhưng vẫn có ý cười, cố ý trêu chọc cô.

– Tôi đã nói cậu im đi cơ mà.

Nói xong liền đá mạnh vào chân anh, sau đó rời đi.

Công ty của Trần Thiên Hương thời gian này gặp biến động rất nhiều, liên tiếp xảy ra khó khăn, khiến cô có chút đau đầu.

– Giám đốc, chị uống cốc trà đã, cứ làm việc như thế mãi không tốt.

Nguyễn Thùy Linh đặt cốc trà xuống, lo lắng nói, mấy ngày nay công ty gặp rất nhiều biến động, các cổ đông không biết vì lý do gì bán hết cổ phần cho một cổ đông khác, người này lại giấu mặt, không biết là ai lại thu mua hết cổ phần công ty, những nhà đầu tư lớn lại liên tục rút lại hết hợp đồng không cùng hợp tác nữa, vụ công ty buôn bán hàng giả thì bị báo chí viết loạn lên, công an vào điều tra cũng nói không tìm ra chứng cứ có ai hãm hại. Cứ tiếp

tục đà này, chắc chắn công ty sẽ khủng hoảng nghiêm trọng, mà nguy hiểm hơn, chiếc ghế tổng giám đốc của Trần Thiên Hương cũng khó mà giữ được. Tất cả những điều này Nguyễn Thùy Linh đều biết, cô cũng biết Trần Thiên Hương đang lo lắng vì chuyện này, ngày nào cũng làm việc trong căng thẳng.

– Khỏi đi, việc chị nhờ em điều tra đã làm xong chưa?

Trần Thiên Hương dừng tay lại, ngẩng mặt lên hỏi.

– Em đã tìm hiểu rồi, ba người phụ nữ hôm nọ đến công ty ta làm loạn thì trong đó có hai người bán tạp hóa bình thường, một người bán hoa quả, cả ba đều quen biết nhau, sống ở khu dân cư bình thường. Còn nữa, người phụ nữ nói con gái của bà ta nhập viện vì dị ứng nước hoa của công ty ta là nói dối, bà ta đúng là có con gái, nhưng cô con gái đó đang đi xuất khẩu lao động ở Trung Quốc, dựa vào hoàn cảnh của cả ba chắc chắn không có điều kiện mua sản phẩm đắt tiền, lại còn thêm việc người phụ nữ kia cố ý nói dối, rõ ràng là có vấn đề, em tin đằng sau nhất định có người sai bảo cố ý làm hại công ty mình.

– Em có đem toàn bộ những điều này nói với công an không?

Trần Thiên Hương cau mày, liên tiếp xảy ra việc bất lợi như thế này, chắc chắn là do có người hãm hại, mà cô thực sự không nghĩ ra người đứng sau tất cả việc này là ai.

– Em đã nói rồi, họ nói sẽ điều tra, em liên tục hỏi thăm về chuyện này, nhưng lúc nào cũng bị đáp lại là không điều tra ra, có cảm giác như họ không hợp tác vậy.

Nguyễn Thùy Linh nói, chuyện này cũng khiến cô thực sự lo lắng.

– Được rồi, em ra ngoài đi, có gì chị sẽ gọi.

Trần Thiên Hương hơi nhắm mắt, lông mày vẫn nhíu chặt lại, rốt cuộc là ai? Gây khó khăn trong việc làm ăn của cô, làm mất uy tín của công ty, cản trở công an điều tra sự việc. Là ai?

Trần Thiên Hương mở điện thoại, gọi cho đối tác thân quen.

– Alo, anh Dương?

– Có chuyện gì không Thiên Hương?

Giọng nam trầm phát qua điện thoại.

– Em vừa nhận được báo cáo, sao anh lại rút hợp đồng với công ty em?

Trần Thiên Hương trong giọng nói có chút phẫn nộ, nhưng vẫn là hài hòa hỏi.

– À, chuyện này, anh cảm thấy không muốn duy trì hợp đồng, thiệt hại của công ty em anh cũng đã đền bù đủ rồi, em còn cần lí do gì sao?

Người đàn ông kia tiếp tục nói.

– Sao lại như thế được? Rõ ràng là đang rất bình thường, rất tốt mà, anh ít nhất cũng phải cho em một cái lí do chứ?

Cô hơi tức giận, giọng nói lạnh lại, không còn hòa nhã như lúc này.

– Thì anh cũng nói thật với em, anh cũng vì làm ăn thôi, anh cũng không dám đắc tội với người ta, em hiểu cho anh đi. Mà anh cũng nhắc em, có hiềm khích với người ta thì giải quyết đi, vậy nhé.

– Đắc tội với ai, anh nói? Alo... alo... a

Điện thoại tắt, Trần Thiên Hương tức giận đập mạnh chiếc điện xuống bàn, cô tự cười, có lẽ mình quá trẻ, cơ nghiệp xây dựng vất vả nhiều năm như thế mà chỉ để người khác dùng có vài chiêu đã có thể hất đổ, trong quan hệ làm ăn đã thận trọng như vậy, cuối cùng vẫn làm người ta phật ý làm hại mình như thế này.

Có tiếng gõ cửa, Trần Thiên Hương lấy lại vẻ bình thường hòa nhã, sau đó nói.

– Vào đi.

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông to béo, sắc mặt rất tốt bước vào, là Nguyễn Thái Hoàng.

– Ah, cháu chào bác.

Trần Thiên Hương vừa thấy ông ta liền đứng dậy, đi đến trước mặt.

– Ủm, chào cháu, Thiên Hương.

Nguyễn Thái Hoàng đi đến bên ghế sofa, thoải mái ngồi lên, Trần Thiên Hương cũng đi đến, rót một tách trà nóng đặt trước mặt ông, lễ phép nói.

– Bác dùng trà ạ.

– Rồi, cảm ơn cháu.

Nguyễn Thái Hoàng cười, không hiểu sao bản thân đặc biệt yêu quý cô gái trẻ này. Từ khuôn mặt, tính cách đến bản lĩnh, đều rất hài lòng.

– Không biết bác đến có việc gì ạ?

Trần Thiên Hương hỏi, vô cùng lễ phép.

– Bác cũng nói thẳng luôn, công ty cháu hiện tại đang gặp khó khăn có phải không? Chỉ cần cháu đồng ý một điều kiện, tất cả những khó khăn kia lập tức biến mất, trả lại nguyên vẹn công ty như bình thường cho cháu.

Nguyễn Thái Hoàng hơi mỉm cười nói, Trần Thiên Hương vô cùng ngạc nhiên.

– Ý bác là gì? Như thế, nghĩa là những chuyện xảy ra với công ty cháu gần đây đều là do bác...?

– Phải, bác là người mua gần hết cổ phần công ty Thiên Hương, cũng làm gián đoạn việc hợp tác của công ty với rất nhiều đối tác, nhưng chỉ cần Thiên Hương đồng ý với bác một chuyện, bác sẽ trả lại đầy đủ cổ phần cho cháu, việc công ty gặp vấn đề về danh tiếng, bác cũng sẽ giải quyết ngay.

Trần Thiên Hương nhếch môi.

– Bác hại cháu, rõ ràng là bác hại cháu, mà bây giờ bác nói cứ như là ban ơn vậy. Được, bác nói điều kiện đi.

Nguyễn Thái Hoàng hơi mỉm cười, làm cách này quả thật bi ối, nhưng biết làm sao được, ông thực sự chăm cô con dâu này. Nhưng cũng phải công nhận, để hại công ty Thiên Hương và mua nhiều cổ phần như thế tốn rất nhiều công sức và tiền bạc.

– Chỉ cần cháu đồng ý lấy Hoàng Huy, bác sẽ trả lại tất cả, còn có thể tặng thêm cho con dâu rất nhiều cổ phần của công ty Thái Hoàng.

Trần Thiên Hương thật sự sợ rồi, cô tưởng lần đó từ chối Nguyễn Thái Hoàng sẽ thôi không nghĩ đến chuyện đó nữa, cũng không ngờ ông ta coi trọng mình đến mức bỏ công bỏ sức ra làm những cái chuyện như thế này.

– Bác, cháu rất tôn trọng bác, nhưng cháu cũng đề nghị bác cũng phải tôn trọng cháu, bác coi cháu là người như thế nào vậy? Bác định dùng tiền mua con dâu ạ? Thế thì bác sẽ tìm được rất nhiều người, còn cháu, cháu không kết hôn cái kiểu này, nói xin lỗi bác, cái cách này vô sỉ quá ạ. Mời bác về, cháu thả phà sản chứ không chấp nhận điều kiện này.

Trần Thiên Hương đứng lên, chỉ ra hướng cửa, phần nộ nói.

– Xem nào, con gái tôi dạy dỗ như thế nào mà bây giờ lại dám vô lễ với người lớn như thế?

Cánh cửa bật mở, Nguyễn Hiền bước vào, ánh mắt hướng nhìn con gái.

– Mẹ, sao mẹ lại ở đây, mẹ không phải đang ở nước ngoài sao?

Trần Thiên Hương vừa nhìn thấy Nguyễn Hiền vô cùng bất ngờ.

– Con nói xem vì sao mẹ ở đây? Thật sự mẹ cũng rất bất ngờ, rất tự hào, con gái mẹ tự sức xây dựng một công ty giàu mạnh như thế này, làm cho mẹ cùng với bác Hoàng đây tốn nhiều công nhiều sức mới mua nổi phần lớn số cổ phần.

– Mẹ nói gì?

Trần Thiên Hương mở to mắt, có phải cô nghe nhầm không? Mẹ cô đang nói gì vậy?

– Hương, nghe mẹ, lập gia đình đi, Hoàng Huy mới là lựa chọn tốt cho con.

– Mẹ im đi, con đã có gia đình rồi, cũng có con với người khác rồi, lập cái gì mà lập. Còn bác, bác nghe rõ đi, cháu đã có con rồi, là con với một người phụ nữ, hơn nữa, cháu còn bị vô sinh, cho dù có lấy con trai bác cũng không thể sinh cháu cho nhà bác được đâu.

Trần Thiên Hương lạnh lùng nói, ánh mắt trở nên sắt đá hơn bất kì lúc nào.

– Bác biết, cháu có con với một người phụ nữ khác, cũng biết hiện giờ cô ta đang ở nước ngoài. Chuyện cháu không thể sinh con, bác cũng biết, nhưng không vấn đề gì, con của cháu cũng sẽ trở thành con của thằng Huy, cũng là cháu nội bác, bác hứa sẽ đối tốt với đứa bé như cháu ruột. Sau này, nếu hai đứa muốn có con, nhận nuôi thêm vài đứa là được.

Nguyễn Thái Hoàng nói, chỉ cần con dâu là Trần Thiên Hương, thì có vấn đề gì cũng có thể bỏ qua, cái ông lo lắng chính là Nguyễn Hoàng Huy, thằng

con trai này chỉ biết chơi bời, nhất định phải cưới cho nó một người vợ biết vun vén, tương lai cả gia sản ông xây dựng cả đời mới không sụp đổ. Như thế, Trần Thiên Hương thực sự rất hợp ý ông, thông minh, xinh đẹp, tài giỏi, kiếm đâu ra người thứ hai như thế? Quan trọng hơn, nếu lấy được Trần Thiên Hương, đảm bảo thằng con trai này nhất định sẽ bỏ thói trăng hoa mà ngoan ngoãn ở công ty học quản lí. Ông có thể cảm nhận được, Nguyễn Hoàng Huy rất để ý Trần Thiên Hương, sau này cô nhất định sẽ có trọng lượng trong lòng anh ta, khẳng định Nguyễn Hoàng Huy sẽ nghe lời Trần Thiên Hương trở thành người đàn ông tốt.

– Bác có thể để lại một chút tự trọng cho cả tôi lẫn bác được không? Hai vị thật sự rất giỏi, làm tôi quá ngạc nhiên, nhưng giờ phút này tôi vẫn là tổng giám đốc công ty Thiên Hương, chỉ cần tôi còn ngồi ở cái ghế này thì sẽ nhất định chống lại tất cả những ai làm hại đến công ty, còn nếu có ngày tôi mất chức, cũng sẽ đi ngay khỏi đây, đừng có điều kiện gì với tôi, mời hai vị ra ngoài.

Cô tức giận hết lên, đôi mắt hơi hằn đỏ, quá sức thất vọng, người đàn ông này là người cô kính trọng bao lâu nay, lại dùng cách vô liêm sỉ này định ép cô lấy con trai ông ta, còn Nguyễn Hiền, những tưởng bà sẽ rời khỏi Việt Nam, không làm khó cô nữa, nhưng lại một lần nữa hợp tác với người khác làm trò vô sỉ này, ai cũng có thể làm thế, nhưng Nguyễn Hiền thì không thể, chỉ ít bà vẫn là mẹ cô mà, tại sao lại đối xử với cô thế này? Ép con gái lấy chồng bằng cách này, nghĩa là thương nó sao? Thực sự quá mức thất vọng, cô cũng không còn gì để nói nữa.

– Sao con dám ăn nói... .

– ĐI RA NGOÀI, còn không ra tôi sẽ gọi bảo vệ đây.

Cô đập mạnh tay xuống bàn, ánh mắt đầy phẫn nộ, không lẽ nghĩa nói, người ngoài nói cô vô lễ cũng được, vô học cũng được, mất dạy cũng xong, nhưng cô không thể chịu đựng được nữa.

Nguyễn Hiền và Nguyễn Thái Hoàng rời khỏi phòng. Trần Thiên Hương ngồi phịch xuống ghế, nước mắt lăn lăn rơi xuống, nhanh chóng ướt đầm hai gò má, cô phải khô sơ bao nhiêu mới đủ đây?

(p/s: Chuyện là đạo này bị cuồng Võ Tắc Thiên truyền kỳ quá nên rất là thần tượng chị Trương Quân Ninh, các bạn muốn tượng tượng Quân Ninh trong truyện chỉ cần nghĩ đến Trương Quân Ninh là được, vừa đẹp vừa thanh nhã, lại giỏi giang gia thế lại hiển hách, rất phù hợp với nhân vật mình chuẩn bị xây dựng. Đọc truyện vui vẻ.)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Chap 61

Trần Thiên Hương về nhà, những chuyện xảy ra làm cho cô hết sức mệt mỏi, bây giờ chỉ có về nhà, nơi có đứa nhỏ kia mới có thể làm cho cô tốt hơn hơn một chút.

– Chào bác ạ, con bé có ngoan không bác?

Cô để túi xách xuống sofa, đón lấy đứa bé từ tay người phụ nữ kia. Nhìn nó mỉm cười. Do chỉ có một mình nên cô phải thuê thêm một người giúp việc chăm sóc cho đứa nhỏ và làm việc nhà, người phụ nữ này là Trần Thiên Hương vất vả lắm mới tìm được, chăm sóc trẻ con rất tốt, chu đáo lại thật thà.

– Ngoan lắm, bác trông trẻ con bao nhiêu năm nay chưa thấy đứa nào lại lành như con bé này, ít khóc lắm, dễ ngủ cũng dễ, ngoan ngoãn nghe lời để bà làm việc nhà.

Bà Thúy cười phúc hậu nói.

– Vậy tốt rồi, cảm ơn bác quá.

Cô mỉm cười, ngón tay xoa xoa một bên má nhỏ xinh của đứa bé.

– Không có gì đâu mà, bác cũng coi mẹ con con như con cháu, việc bác phải làm thôi. Thôi, đưa con cho bác, con đi thay đồ rồi ăn tối đi. Nào.

Trần Thiên Hương hôn lên cái trán của đứa bé một cái sau đó đưa nó cho bà Thúy, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

Sau khi ăn tối xong, cô bế đứa bé cho bà dọn dẹp, ngồi trên sofa, yêu chiều nhìn nó. Càng nhìn kĩ, Trần Thiên Hương càng thấy nó có nhiều nét giống Vũ Hương Ly hơn mình, đôi môi lại mỉm cười, ánh mắt cô đỏ hồng lên, thì thầm nhỏ nhỏ.

– Không sao, rồi mẹ con sẽ về rồi thôi. Mẹ thương, Hương Ly của mẹ.

Cô ôm đứa bé chặt hơn một chút, thở dài một hơi.

Bà Thúy đứng im lặng, nhìn cô gái trẻ xinh đẹp kia đang ngồi bế đứa bé kia, khuôn mặt đượm buồn, bà cũng rất thương, đi đến bên cạnh, ân cần hỏi.

– Con gái, nói cho bác đi, tại sao con lại phải một mình nuôi con như thế? Bố con bé đâu? Có phải con buồn vì...

Trần Thiên Hương nhìn bà, đôi mắt vẫn hoe đỏ.

– Không phải đâu bác ạ, chuyện của con dài lắm, không giống như bình thường, ngay cả đứa bé này, cũng đặc biệt hơn đứa trẻ khác.

– Con cứ nói đi, nếu con tin tưởng bác còn chăm sóc con bé về lâu về dài, nói cho bác nghe, bác hiểu được cái gì sau này sẽ biết đáng mà chăm sóc hai mẹ con con tốt hơn.

Bà Thúy nhẹ nhàng nói. Bà thấy Trần Thiên Hương là cô gái rất hòa nhã, ngay từ ngày đầu nhận việc bà đã cảm thấy cô gái này rất lễ nghĩa, tốt bụng, không bao giờ có ý coi thường người giúp việc, lúc nào cũng tôn trọng mình. Mà Trần Thiên Hương lại đơn thân nuôi con, cũng không biết vì lý do gì, nên bà cực kì quan tâm, cô gái tốt như thế này, ai mà lại nỡ phụ bạc?

– Con bé là con của con với một cô gái khác. Bác có tin không?

Bà Thúy hơi ngạc nhiên, sao mà thế được?

– Con có nói đùa không đấy?

– Con không, là con với cô ấy ra nước ngoài dùng công nghệ tiên tiến để sinh con, đứa bé này là do cô ấy sinh, không phải con.

Trần Thiên Hương hơi cúi mặt, nghĩ đến khoảng thời gian hai người ở bên Mỹ, sau đó khoảng thời gian Vũ Hương Ly mang thai.

– Thế vậy, cô gái kia đâu?

Bà Thúy vẫn chưa hết ngạc nhiên, tò mò hỏi.

– Vì lý do bất đắc dĩ nên cô ấy phải tạm rời khỏi Việt Nam, cho nên con mới nuôi con một mình.

Bà gật gù đầu, như vậy là cũng hiểu được vấn đề, thật sự đây là chuyện đáng ngạc nhiên, lần đầu tiên bà được biết, có lẽ sẽ ghi nhớ mãi.

– Được rồi, bác hiểu rồi, con đừng lo lắng, bác sẽ không nói chuyện này với ai, cũng sẽ cố gắng chăm sóc tốt cho con bé.

– Con cảm ơn bác.

Trần Thiên Hương âm thầm cười.

Ngày hôm sau, cô đến công ty như bình thường. Mọi chuyện vẫn không có gì tốt hơn, ngày hôm nay các cổ đông sẽ đứng ra bầu lại chức tổng giám đốc, cô đã biết trước kết quả rồi, Nguyễn Thái Hoàng nhất định sẽ động tay khiến cô rơi xuống khỏi cái ghế này. Trần Thiên Hương cười nhạt, đứng dậy, lấy một chiếc hộp giấy, đặt một số tài liệu vào, bắt đầu thu dọn bàn làm việc. Cầm lên tấm bảng vàng chói đề chữ Tổng giám đốc, còn có in tên mình, ngón tay lướt nhẹ qua, hộc mắt cô chợt cay xè, tâm huyết của mình, cuối cùng sẽ rơi vào tay người khác, cảm giác chua xót không tưởng tượng được.

– Anh Minh, công sức bao lâu nay, sụp đổ cả rồi.

Đặt tấm bảng tên vào trong hộp giấy, khẽ thở dài.

Nguyễn Thùy Linh hốt hải chạy vào, nhìn thấy Trần Thiên Hương đã thu dọn xong đồ trên nệm bàn, ánh mắt cô trầm buồn. Đoán biết chị ấy đã biết chuyện rồi, vừa họp ban giám đốc, Trần Thiên Hương thực sự đã mất chức. Người nắm giữ cổ phần nhiều nhất giấu mặt kia là giám đốc mới.

– Giám đốc.

Nguyễn Thùy Linh đi đến, lo lắng hỏi.

– Còn giám đốc gì nữa? Hiện tại là người khác rồi.

Cô nhàn nhạt nói.

– Chuyện này sao như thế được, chị à...

Điện thoại Trần Thiên Hương chợt rung lên, cô bắt máy.

– Alo?

– Bác Hoàng đây, bác cho cháu thêm một lần quyết định, cháu đồng ý, bác sẽ khôi phục chức tổng giám đốc cho cháu.

Trần Thiên Hương cười lạnh, khinh bỉ nói.

– Là tôi khinh vào cái điều kiện của bác, tôi sẽ dành lại công ty của tôi, không phải cách này.

– Cháu chắc không?

Nguyễn Thái Hoàng hỏi lại lần nữa.

– Tôi không có can hệ gì nói chuyện điện thoại thêm với bác, chào bác.

Cô định tắt điện thoại, Nguyễn Thái Hoàng lại nói.

– Mẹ của anh chàng bác sĩ kia thực sự là thương yêu cháu như con gái đấy.

Trần Thiên Hương vừa nghe xong, bàn tay nắm điện thoại hơi run run.

– Bác vừa nói cái gì?

– Đến nhà bác đi, mẹ cháu đang ở đây.

– Được.

Trần Thiên Hương tắt máy, bàn tay đập mạnh xuống bàn, phát ra tiếng vô cùng lớn.

– Các người, ĐÊ TIỀN!

Nguyễn Thùy Linh lo lắng.

– Làm sao thế chị? Xảy ra chuyện gì?

– Linh, xin lỗi em, chị mất chức có lẽ làm liên lụy đến cả em, nhưng yên tâm, chị sẽ sắp xếp em có công việc

khác ổn định, không phải lo lắng.

Nói xong liền rời khỏi phòng, Nguyễn Thùy Linh lo lắng nhìn theo.

– Hương, nghe mẹ một lần được không? Con hãy làm một đứa con gái ngoan đúng nghĩa của mẹ có được không? Lấy Hoàng Huy đi, với tư cách là mẹ, mẹ xin con đấy.

Nguyễn Hiền nắm lấy tay Trần Thiên Hương, trong giọng nói có chút nài nỉ.

– Mẹ anh Minh đâu? Các người giấu bà ấy ở đâu?

Trần Thiên Hương giật mạnh tay ra khỏi tay Nguyễn Hiền, tức giận hỏi.

– Bà ấy được chăm sóc tốt, chỉ cần cháu đồng ý điều kiện, bác sẽ để bà ấy gặp cháu.

Nguyễn Thái Hoàng nói, là Trần Thiên Hương cứng đầu, ép ông phải dùng cách này.

Nguyễn Hoàng Huy cũng đứng gần đó, Trần Thiên Hương nhìn lướt qua, ánh mắt đầy tức giận, còn lạnh lùng thấu xương tủy của cô khiến cho anh cảm thấy hơi sợ hãi. Có lẽ làm thế này hơi quá đáng rồi.

– Các người đừng quá đáng, mau thả bà ấy ra, tôi sẽ báo công an đấy.

Trần Thiên Hương bực mình nói.

– Lúc cháu là tổng giám đốc, công an còn không hợp tác điều tra với cháu, cháu nghĩ là ai mua chuộc? Bây giờ cháu còn không phải tổng giám đốc nữa, cháu dùng cách gì?

Nguyễn Thái Hoàng xoa xoa bàn tay, nói.

– Tôi không tin các người có thể giữ bà ấy suốt được.

Nguyễn Thái Hoàng mỉm cười.

– Từ giờ cho đến lúc cháu đồng ý, bác sẽ giữ bà ấy.

Nước mắt Trần Thiên Hương rơi xuống, cô âm ỉ, tức giận, thực sự đến đỉnh điểm rồi.

– Bà ấy già rồi, bà ấy khổ sở quá đủ rồi, các người sao lại có thể làm như thế?

– Đúng, vậy con muốn bà ấy chịu khổ nữa sao?

Nguyễn Hiền lên tiếng hỏi.

– Tại sao cứ phải là tôi? Tôi có gì khiến các người phải ra sức như thế? Bắt tôi cưới một người mình không yêu, chỉ vừa khổ đến cả đôi bên mà thôi.

Nguyễn Hiền biết con gái đã mềm yếu hết sức rồi, lại nói.

– Tình cảm sau này dần bồi đắp sẽ ổn thôi mà, quan trọng là biết, chuyện con lấy Hoàng Huy mới là đúng đắn, mẹ sẽ để con đi đúng hướng.

Nguyễn Hiền thực sự chỉ còn mỗi cách này mới có thể khiến con gái lập gia đình một cách đúng nghĩa, còn đâu ra có một nhà chồng tốt như nhà Nguyễn Thái Hoàng nữa? Bà chỉ muốn sau này cuộc sống của con gái được tốt đẹp.

– Được, mẹ bắt tôi lấy anh ta, tôi lấy, sẽ lấy, nhưng tôi cho các người hay, hôm nay lấy, ngày mai tôi sẽ cùng lập tức ly hôn, cho dù ngày mai không ly hôn được thì ngày kia, ngày sau nữa, trải qua được tất cả những chuyện này, tôi nhất định sẽ ly hôn. Tôi sẽ lấy lại tất cả, từng thứ một, các người cứ nhớ đấy.

Đôi mắt cô đỏ ngầu, giọng nói đầy cảm xúc nhấn mạnh từng chữ một, sau đó quay lưng bỏ đi.

Nguyễn Hiền quay sang mỉm cười với Nguyễn Thái Hoàng.

– Ông đừng lo, con bé này chỉ mạnh miệng thôi, sau này sẽ ổn cả.

– Tôi hiểu, gia đình tôi thực sự yêu quý con bé, Thiên Hương cũng rất thông minh, tôi tin sau này nhất định nó sẽ hiểu ra thôi.

Nguyễn Thái Hoàng cười càng tươi hơn, việc hôm nay làm so với ngày hôm trước có vẻ còn dễ tiện hơn, nhưng cũng cho ông thấy, Trần Thiên Hương thả mất công ty chứ không chấp nhận điều kiện kia, vậy mà chỉ cần lấy người thân ra để đặt điều kiện, cô sẽ lập tức chọn người thân. Cô gái trọng tình trọng nghĩa, tốt đẹp như vậy, càng khiến Nguyễn Thái Hoàng muốn cô trở thành con dâu mình.

Nguyễn Hoàng Huy hơi nắm chặt bàn tay, ban đầu anh còn nghĩ bằng cách này cộng với sự ủng hộ và giúp đỡ của Nguyễn Hiền, nhất định bố sẽ giúp mình lấy được cô ấy. Nhưng vừa rồi nhìn thấy ánh mắt đầy cảm xúc cùng với những lời nói kia, Nguyễn Hoàng Huy bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chap 62

Công ty có giám đốc mới, tuy nhiên vị giám đốc này giấu mặt, nói vấn đề cho Trần Thiên Hương điều hành với danh nghĩa phó tổng giám đốc, ngoại trừ Hồng Hoa trở lại làm trưởng phòng thiết kế, tất cả các chức vụ trong công ty vẫn giữ nguyên như bình thường. Điều này làm cho nhân viên mấy ngày nay bất ổn mới được yên tâm.

Trần Thiên Hương ngồi trong phòng làm việc, hai tay đan vào nhau, đỡ lấy trán, đôi mắt nhắm nghiền lại, lòng mày không lúc nào được thả lỏng. Nguyễn Thái Hoàng để cho cô điều hành công ty, nhưng lúc nào cũng trong tầm kiểm soát của ông ta, Nguyễn Thái Hoàng sẽ siết chặt tài chính của cô cho đến khi đám cưới diễn ra. Trong thời điểm này Trần Thiên Hương không nghĩ ra cách nào để có thể làm chủ được tài chính, Nguyễn Thái Hoàng đã mua chuộc toàn bộ cổ đông, không những thế, sau sự cố công ty Thiên Hương tiêu thụ hàng giả chưa được giải quyết kia càng làm cho cô trở nên mất uy tín.

Trần Thiên Hương mở máy tính ra, xem tin tức, cuối cùng thì Nguyễn Thái Hoàng cũng đã công bố chuyện đám cưới giữa cô và Nguyễn Hoàng Huy.

Khẽ thở dài, trong đôi mắt cô có rất nhiều suy nghĩ. Ly, chị biết đôi mắt với em như thế nào bây giờ?

Nguyễn Hiền không gõ cửa, bước vào phòng. Nhìn con gái đang ngồi thần thờ trên ghế làm việc, liền đi gần tới.

– Mẹ đến đây làm gì?

Trần Thiên Hương nghe tiếng động, lấy lại ánh mắt lạnh lùng, không cảm xúc nhìn bà. Bây giờ, đối với người phụ nữ được gọi là mẹ này, cô thực sự không muốn đối mặt nữa.

– Con... làm việc có tốt không?

Nguyễn Hiền hơi suy nghĩ, hỏi.

– Làm thuê ngay tại công ty của mình, có tốt được không?

Cô cười nhạt, dừng dung đáp lại. Nguyễn Hiền nghe con gái nói chuyện với mình có vẻ vô lễ, nhưng không nói gì, bà hiểu, là do thời gian này bà làm một số chuyện khiến cô phải tức giận nên con gái mới như vậy, qua một khoảng thời gian nữa, nó sẽ hiểu và tha thứ mà thôi.

– Mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi mà.

Nguyễn Hiền ngồi xuống, nắm lấy bàn tay Trần Thiên Hương, ánh mắt chứa đầy là yêu thương thật lòng. Bà suy nghĩ, mình cũng chỉ là một người mẹ muốn tốt cho con gái, chỉ vậy thôi.

Trần Thiên Hương không mạnh không nhẹ rút bàn tay lại, né tránh ánh mắt của bà, giờ phút này, cô không mong muốn nhìn thấy ánh mắt đó nữa. Cô biết, bà yêu thương cô, nhưng mà, lại toàn làm những điều ngược lại với tình yêu thương đó.

– Mẹ yên tâm, tôi sẽ lấy anh ta, nhưng không phải là vì mẹ, mà là vì mẹ của anh Minh.

Trần Thiên Hương lạnh lùng nói.

– Ừ, vì gì cũng được, miễn là sau này con có được hạnh phúc thực sự, một gia đình yên ổn.

Ánh mắt cô đỏ lên, hít một hơi thật sâu, sau đó mới nói.

– Mẹ biết không? Có nhiều khi tôi chỉ ao ước, mẹ cũng giống như mẹ của anh Minh, sẽ hiểu con của mình, sẽ tôn trọng những thứ mà nó yêu thích nhất, chứ không phải luôn bắt nó làm việc theo ý mình. Nếu mẹ cũng giống như vậy, tôi bây giờ chắc sẽ sống tốt lắm.

Cô đứng dậy, nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc, mặc cho Nguyễn Hiền ngồi đó, càng đối mặt với bà, càng làm cho cô cảm thấy thêm đau khổ.

Vũ Hương Ly ôm tập sách về nhà, Vũ Khánh Ly đang ngồi giữa phòng khách xem tin tức trên laptop, mặc dù ở nước ngoài, nhưng cô vẫn rất quan tâm đến tin tức trong nước.

Vũ Hương Ly ngồi xuống sofa, rót một cốc nước lọc, từ từ uống.

– Oa, thật đáng ghen tị, quý tử của công ty Thái Hoàng sắp kết hôn với nữ giám đốc công ty đá quý Thiên Hương.

Vũ Khánh Ly vừa đọc vừa xuyt xoa, Vũ Hương Ly bàn tay đang cầm cốc nước bỗng khựng lại, cô nghe nhầm sao? Đặt mạnh cốc nước lên bàn kính, cô quay màn hình laptop về phía mình, bắt đầu đọc mẩu tin. Vũ Khánh Ly ngạc nhiên, ngày thường cô có nói điều gì Vũ Hương Ly cũng không thêm đề ý, nhưng vừa mới đọc cái tiêu đề của bài báo này đã khiến chị ấy biểu hiện lạ như thế.

Vũ Hương Ly lướt đọc mẩu tin, đập vào mắt cô là hình ảnh của Nguyễn Hoàng Huy, ghép kèm vào là ảnh của Trần Thiên Hương, chính khuôn mặt xinh đẹp nhà nhận, khuôn mặt ngày nào cô cũng nhớ đến.

Tin tức viết gì thế này? Đám cưới hoành tráng diễn ra vào tuần sau, bàn tay Vũ Hương Ly run lên, tâm trạng thật rối bời, nhìn xuống dưới có rất nhiều bình luận.

“Đúng là môn đăng hộ đối”

“Hai người này quá là đẹp đôi, ghen tị thật”

“Hai người này mà sinh con thì chắc phải xuất sắc lắm”.

Vũ Hương Ly đập mạnh màn hình xuống, đôi mắt ngấn nước, đứng dậy. Cô lặng lẽ trở về phòng, nước mắt không ngừng rơi xuống, trái tim như bị thứ gì đó sắc nhọn mạnh mẽ đâm vào, cảm giác đau đớn vô cùng.

Đóng lại cánh cửa phòng, tâm trí cô bây giờ vô cùng kích động, tại sao lại như thế? Tại sao chị ấy lại làm như thế? Thiên Hương nói suốt đời yêu cô mà.

Vũ Hương Ly không kích động, lao đến bàn học hất mạnh mọi thứ trên bàn xuống, sách vở, giấy tờ, đèn học, lọ hoa nhỏ và chiếc khung ảnh để trên bàn theo đó mà rơi hết xuống đất, đập mạnh lên sàn nhà, tạo nên âm thanh chua chát, nước mắt cô rơi xuống càng nhiều hơn, tìm đồ đạc trong phòng liên tục đập xuống, miệng không ngừng hét lên.

– Tại sao? Tại sao chị lại làm như thế? Sao lại đối xử với tôi như thế? Mới có mấy tháng thôi, tại sao chị phản bội tôi? Tôi sống chết cố gắng làm tất cả để về bên chị, sao chị lại làm thế? Còn con của tôi phải làm sao, tôi ghét chị, chị chết đi, đi chết đi...

Nước mắt Vũ Hương Ly chảy dài, cô cầm khung ảnh của Trần Thiên Hương ở dưới nền nhà lên, ra sức đập mạnh hơn.

(Ah, tìm thấy bản thảo rồi)

LỜI CỦA TÁC GIẢ.

Cảm ơn tất cả mọi người, các bạn đã yêu thích, ủng hộ và đọc truyện.

1. Về bản thân.

Đầu tiên xin giới thiệu, mình tên là Hoàng Thanh Huyền, sinh năm 1999, hiện còn đang là học sinh.

Mình viết truyện này đếm ra chắc cũng phải đến cả năm rồi, mà đây là lần đầu tiên mới viết ra tâm sự của mình. Thực sự, đây là lần đầu tiên mình viết truyện, lại chọn vào đúng chủ đề nhạy cảm, nhưng đây là vấn đề mình quan tâm, và mình cho là hay, là tốt đẹp, nên mình viết về nó.

Như nói rồi, mình là học sinh, không phải học sinh chuyên văn, càng không phải là nhà văn, cho nên tự bản thân mình đánh giá, trình độ viết lách của mình nó rất là bình thường, hành văn không quá hay, không chau chuốt mượt mà. Ngay cả ở trên lớp, cô giáo cũng đánh giá hành văn của mình hơi nhàn nhạt, đọc không hay lắm, chỉ đọc được mà thôi, điểm ngữ văn chỉ ở mức bảy phẩy, thế cho nên nếu có bạn nào cảm thấy không hay cũng là việc bình thường, mình không có suy nghĩ gì cả, nhưng chỉ mong nhận được lời góp ý một cách nhân văn, đừng nói gì quá đáng mà mình buồn là được. :)))

Quan điểm của mình: rất tôn trọng và ủng hộ tình yêu đồng tính (rất đương nhiên, mình viết về điều này mà). Rất rất ủng hộ và hâm mộ những người tự tin, dũng cảm sống với giới tính thật sự của mình, quan trọng hơn là dám nghĩ, dám làm, dám yêu người mình yêu theo cách của mình. Cảm giác rất là thoải mái, tự do. Thế nhưng mà chỉ đến một mức nào đó thôi, mình ủng hộ không có nghĩa là cổ vũ mọi người làm như thế. Có một số các bạn cứ thích làm rộn lên, rồi quá trớn, đôi khi thể hiện thái quá, nhìn chung làm xấu đi hình ảnh người đồng tính, như vậy không tốt, không tốt.

Nói tóm lại, mình viết câu truyện này cũng chỉ để thể hiện mình ủng hộ điều mình cho là đúng đắn, cũng không thể đem đi khoe khắp nơi: “Truyện này là do tôi viết đấy.” được, càng không nhận được tiền nhuận bút khi viết truyện, cho nên, chẳng có động lực gì thôi thúc mình viết và ra chap nhanh cả, chỉ dựa vào các bạn yêu quý và ủng hộ thôi, mình chẳng quan tâm truyện có bao nhiêu like, hàng ngày chỉ vào xem có bình luận gì không thôi. Thấy mỗi chữ ‘hay’ của các bạn thôi đã thấy vui lắm rồi. Nhiều hôm thấy có bạn khen dài dài mình thích lắm. Hahaaa

Là vậy đấy, có thể, mọi người đọc rồi hiểu cho mình nhé. Còn nữa, nếu có ai là người quen của mình đọc được cái này, thì mong bạn đừng có suy nghĩ gì, ban đầu định giấu diếm nhưng thôi bây giờ công khai luôn, kệ ai nghĩ gì, nói với tất cả mọi người, mình ủng hộ tình yêu đồng tính, nhưng mình không phải là người đồng tính, mình là con gái, người trong lòng mình là một chàng trai, từ trước đến nay như thế, trong lòng chỉ có anh ấy. Nhưng mình cũng cảm thấy, người ta phiền phức quá đi, cái gì mà đồng tính, rồi dị tính, rồi lưỡng tính? Mình chỉ cảm thấy, gặp được người mình yêu, nhất định sẽ cảm thấy là tình yêu, chỉ là hai người yêu nhau thôi mà, lại còn vấn đề gì khác?

Đó, xong rồi mọi người cũng đừng thúc giục chuyện ra chap nữa, huhu, mình cũng phải học phải chơi mà, còn bận rộn một vài tí thứ linh tinh nữa, thời gian viết truyện cũng không nhiều, mà viết được một chap đâu có phải là chuyện đơn giản, cũng phải suy nghĩ, cũng phải sắp xếp sao cho tình tiết nó hợp lý, mạch lạc một chút. Vậy nên thương mình thì chịu khó đợi lâu lâu một chút nhé hihi... Mà cũng đừng hỏi câu: bao giờ thì hết truyện? Ôi trời chạnh lòng quá, cứ cảm giác mình viết không hay xong bạn mong hết sớm sớm thì tốt vậy, làm bao nhiêu ý tưởng viết của mình nó cứ xèo xèo xuống xong là muốn đập tắt vậy.

2. Về truyện.

Chủ đề từ đầu đến giờ là hai chị gái xinh đẹp trong tưởng tượng của chúng ta, cùng một số diễn viên phụ thôi khỏi nói đi.

Nói chung, đến giờ phút này là hai chị đã chịu không ít khổ sở, đau đớn. Đôi khi mình đọc lại vài đoạn, thấy là: ôi sao mà mình lại có thể viết như thế này nhỉ? Có phải hơi quá đáng không?. Nhưng cuối cùng vẫn gặt đầu, ừ như thế được, vẫn vô khổ sở nhiều một chút, sau này trả lại hạnh phúc cho họ cũng không có muộn. Có bạn hỏi chuyện này là SE hay HE vậy? Các bạn không cần lo lắng nó kết thúc như thế nào, SE, HE rồi là BE, OE hay nE,... bởi vì chắc chắn sẽ là kết thúc tuyệt vời và có hậu nhất. Yên tâm, mình ghét nhất kết thúc buồn thảm và bi kịch, càng ghét cay ghét đắng kết thúc mở, đầu óc mình đơn giản, chỉ cần mọi thứ hoàn thành tốt đẹp là được rồi.

Mình viết truyện thì đã cố gắng viết một cách tự nhiên nhất, bạn thấy không? Các nhân vật nói chuyện với nhau rất thoải mái, không kiểu cách quá nhưng vẫn nhân văn, lịch sự. Nói chung mình nói thế nào nhân vật của mình nói thế ấy. Nhưng mà mình cũng cố gắng không để quá khô khan, vẫn đan xen lãng mạn kèm những lời nói có thể nói là hơi sến súa. Đảm bảo cho tình cảm của chị Hương và chị Ly đủ ngọt ngào luôn.

Còn nữa, con gái ngoan của hai chị khi lớn lên chắc chắn sẽ bay cao bay xa đây, mình đang suy nghĩ khi kết thúc truyện có nên viết truyện về cô con gái đặc biệt này không, cảm giác con gái hai chị Hương, Ly khá thú vị đây.

Mình nói hết rồi đấy, toàn bộ là như thế. Thực ra vừa nãy bị mất bản thảo chap 62 cho nên mình nản quá ngồi viết cái này, cố gắng đợi vài hôm nữa nhé.
^^

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chap 63

Bàn tay đang đập mạnh khung ảnh của Vũ Hương Ly đột nhiên khựng lại. Trong đôi mắt đan xen nhiều cảm xúc.

– Không thể nào, chị Hương sẽ không làm thế, nhất định không làm thế, nhưng mà, tại sao lại...?

Vũ Hương Ly cố giữ bình tĩnh, cố gắng suy nghĩ, Trần Thiên Hương rõ ràng không thích Nguyễn Hoàng Huy, hơn nữa, cô ấy yêu cô, nhất định không phản bội cô, nhưng mà tại sao lại có thông tin hai người họ sắp kết hôn? Không được, cô phải xác minh, rốt cuộc chuyện này là như thế nào.

Vũ Khánh Ly mãi mới tìm được chìa khóa dự phòng, mở được cánh cửa bị Vũ Hương Ly khóa trái, trong phòng vô cùng lộn xộn, dưới sàn nhà đầy đồ đạc rơi vãi, còn có rất nhiều mảnh thủy tinh vỡ, Vũ Khánh Ly lo sợ, vội vã chạy đến bên cạnh Vũ Hương Ly ngồi xuống, nâng hai tay Vũ Hương Ly lên xem, luôn miệng hỏi.

– Chị Ly, có chuyện gì thế? Chị có sao không? Có bị đau ở đâu không?

Vũ Hương Ly không quan tâm người trước mặt nói cái gì, rút vội hai tay về, lấy điện thoại ra gọi.

– Alo, bố, sao chị Hương lại sắp kết hôn? Chuyện là như thế nào vậy? Đưa bé đâu hả bố?

Vũ Khánh vừa bắt máy, con gái đã liên tục dồn hỏi, ông cũng có chút khản trương.

– Bố mới vừa biết tin, cũng không biết nguyên nhân, nhưng mà thời gian qua công ty Thiên Hương có biến động, Thiên Hương cũng không phải là tổng giám đốc nữa, là do người khác nắm quyền, bố cho người tìm hiểu, là công ty Thái Hoàng đứng sau giờ trò.

– Nói như thế, ý bố là ông ta dùng tài chính ép chị Hương lấy con trai mình?

Vũ Hương Ly biết ngay sau chuyện này chắc chắn là có vấn đề.

– Hình như là thế.

Vũ Khánh hơi nhăn mày, nói.

– Vậy là chị ấy đồng ý?

Vũ Hương Ly cười lạnh, ra là thế, ra là thế, hóa ra là bố của Nguyễn Hoàng Huy giờ trò, giúp con trai lấy vợ, nhưng mà không quan trọng, quan trọng là Trần Thiên Hương đồng ý sao? Đồng ý lấy Nguyễn Hoàng Huy để lấy lại công ty sao? Vậy, cô là cái gì? Con của cô là cái gì? Thậm chí không bằng công ty của Trần Thiên Hương sao? Một bên là cô và đứa bé, một bên là công ty mà Trần Thiên Hương dốc sức xây dựng nhiều năm nay, cuối cùng thì chị ấy chọn công ty sao? Vũ Hương Ly cười càng lớn hơn, cười đến mức nước mắt rơi càng nhiều hơn, cô hiểu rồi, thật sự hiểu rồi, chỉ có cô mới thật lòng yêu Trần Thiên Hương, còn chị ta thật lòng còn có cái quan trọng hơn cô nữa, chung quy cũng chỉ giống như bố cô mà thôi. Tệ bạc! Vậy mà thời gian yêu, cô có tâm cố sức, ban ngày dốc sức học hành, đêm đến lại nhớ thương chị ta, nhớ đến không thể ngủ nổi, khóc nhiều đến mức đến khi tỉnh dậy người không ra người, ma không ra ma. Cuối cùng là vì cái gì? Để cuối cùng nhận được chính là sự phản bội của chị ta, lựa chọn của Trần Thiên Hương, chẳng phải phản bội thì là gì?

– Ly, con làm sao thế? Con đừng làm bố lo.

Vũ Khánh lo lắng hỏi, nghe tiếng cười của Vũ Hương Ly khiến ông phát run, giờ phút này con gái có lẽ quá kích động.

– Không có gì, bố giúp con đem đứa bé về, mấy ngày nữa con trở về cùng đưa nó sang đây.

Giọng nói cô sắc lạnh, ánh mắt phảng phất một tầng lạnh lùng.

– Chuyện này..., bây giờ mang đứa bé về rất khó, Thiên Hương chắc sẽ không đồng ý.

Vũ Khánh nói.

– Con là do con sinh ra, chị ta đi lấy người đàn ông khác, vậy sau này coi nó là cái gì? Lựa chọn lấy người khác còn muốn giữ nó sao? À, phải, chị ta không thể sinh con mà, muốn giữ đứa bé sao? Vậy thì con là người đi đẻ thuê sao? Rất khó? Bố không mang được đứa bé về, vậy được, con sẽ về đòi lại con của con, cũng thẳng thắn cắt đứt quan hệ với chị ta.

Nói ra những lời này làm cho Vũ Hương Ly hết sức đau lòng, nhưng cô không biết phải làm thế nào nữa, Trần Thiên Hương, rõ ràng đã phản bội cô rồi.

Tất máy. Cô xoay người định bước ra khỏi phòng, lại nhìn thấy khung ảnh nằm trên sàn nhà, đôi mắt lại ngấn nước, bàn tay nắm chặt lại, dùng sức đá thật mạnh nó, khung ảnh đập vào chân bàn, lại bắn ra, trong lòng cô càng khó chịu hơn, quay lưng đi về phía cửa.

– Chị Hương Ly, chị định đi đâu?

Vũ Khánh Ly lắng nghe suốt cuộc nói chuyện vừa rồi, lại nhìn thấy trong ảnh kia, không phải là giám đốc của công ty Thiên Hương sao? Cô lơ mơ đoán ra sự tình. Cô vội đi theo, lo lắng hỏi.

– Chị đi ra ngoài, em đừng có đi theo.

– Nhưng mà, tâm trạng chị đang không tốt.

– Phải, tâm trạng chị đang không tốt, em đừng có nói gì, đừng có làm phiền chị nữa, để yên đi!

Vũ Hương Ly phẫn nộ nói to, Vũ Khánh Ly sợ hãi lùi lại phía sau. Cô không để tâm, vội vàng quay đi, rời khỏi nhà.

Trương Quân Ninh đi vào bar uống rượu, tình cờ lại gặp Vũ Hương Ly, vui mừng tiến đến. Vũ Hương Ly uống rất nhiều, đã gần cạn một chai lớn, khuôn mặt cô ấy rất khó chịu, hình như tâm trạng rất tồi tệ.

– Ly...

Cô vỗ nhẹ vai Vũ Hương Ly, hỏi.

– Tôi ngồi đây được không?

– Tùy cậu.

Vũ Hương Ly hờ hững, vẫn tiếp tục uống rượu.

– Làm sao mà cậu ngồi đây uống rượu? Không phải cậu là học sinh ngoan chỉ suốt ngày biết học sao?

Trương Quân Ninh lấy chai rượu Vũ Hương Ly đang uống rót vào ly của mình, hơi mỉm cười hỏi. Gặp người này ở đây, trong tình cảnh này cũng khiến cô hơi ngạc nhiên.

– Không phải việc của cậu.

Vũ Hương Ly hơi tức giận, lấy lại chai rượu từ tay người kia, bực mình nói. Cô đã đủ chán trường rồi, còn thêm người khác vào làm phiền, cô không chịu được.

– Được rồi, được rồi, rượu này tôi mời, cậu đừng tức giận được không?

Vũ Hương Ly không để ý, lại tiếp tục uống, cô uống đã rất nhiều rồi, đến mức bụng còn cảm thấy đầy lên, cổ họng tưởng chừng như sắp cháy lên vì nóng, nước mắt cô lại rơi xuống, nước mũi cũng chảy ra, mái tóc hơi rối thả xuống, bộ dạng chật vật vô cùng. Vẫn tiếp tục đưa ly rượu kề lên môi, nhắm mắt uống cạn.

Trương Quân Ninh hơi mềm lòng, nhìn thấy Vũ Hương Ly như vậy cô thật muốn che chở. Lấy từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay, đưa đến trước mặt người kia.

Vũ Hương Ly nhìn chiếc khăn trước mặt, lại quay sang nhìn người ngồi bên cạnh. Không biết có phải cô uống quá nhiều hay không, mắt mờ nhạt quá, nhìn người trước mặt, thật giống Trần Thiên Hương, cô hơi lắc mạnh đầu, nhìn kỹ lại, hóa ra không phải, chỉ là Trương Quân Ninh có khuôn mặt na ná như vậy. Vũ Hương Ly cười nhạt, chị ta đâu có thể chạy tới đây, chị ta còn có đám cưới sắp diễn ra cơ mà, vậy xem như giấc mơ này là một mình cô mơ đi.

Cô đưa tay, nắm lấy bàn tay đang giữ chiếc khăn kia, đưa người về phía trước, dùng môi mình áp lên môi Trương Quân Ninh. Sau đó, một nụ hôn diễn ra.

Trương Quân Ninh hơi mở to mắt, cô gái này, tại sao lại làm như vậy? Tuy nhiên, cô vẫn rất thích nụ hôn vừa rồi, đôi môi Vũ Hương Ly mềm mại, khoang miệng trộn lẫn mùi rượu ấm nóng, khiến người ta mê mẩn.

Vũ Hương Ly ôm lấy người phía trước, đôi môi dán vào vành tai cô, rất nhỏ nói.

– Muốn tôi đi.

Đóng lại cửa phòng khách sạn, hai người gắt gao gắn chặt nhau, đôi môi Vũ Hương Ly nhiệt tình cùng người kia giao triền.

Trương Quân Ninh từ từ cởi ra quần áo trên người người kia, đặt Vũ Hương Ly nằm lên nệm, sau đó nằm lên người cô ấy, áo ngoài cởi ra, lộ ra xương quai xanh gợi cảm, cô nhiệt tình hôn lên.

Vũ Hương Ly trong lòng hỗn loạn, cô đang làm cái gì vậy? Hôn người khác, nằm dưới thân người khác, để người khác hôn lên. Toàn bộ những việc này, toàn bộ, từng chút một, một chút cũng không hề cảm thấy thoải mái, ngược lại, còn có chán ghét, có kinh tởm. Tại sao cô lại làm thế? Phải, cô phải làm thế, cô hận Trần Thiên Hương, cái kẻ chỉ biết nói miệng, cái gì mãi mãi bên nhau? Người thứ ba chứng giám? Nói dối, một chút ngượng ngùng cũng không có, vô liêm sỉ! Vậy được, chị có thể kết hôn với người khác, mang con tôi đi làm con chung với người ta, vậy vì có gì tôi không thể phản bội chị? Chị coi tôi không ra gì, tôi cũng có thể làm thế, làm hơn thế. Cô ức, cô phẫn hận, cô nghĩ, nhưng mà cô dối lòng, rõ ràng cô chán ghét Trần Thiên Hương đến phát điên, nhưng trong lòng vẫn thực sự yêu người đó rất nhiều, kể như lúc này, khi ngón tay Trương Quân Ninh tiến vào trong, từng chút từng chút một ra ra vào vào, đến giới hạn cuối cùng, cô vẫn gọi ra cái tên “Thiên Hương”. Tại sao vậy? Tại sao đến giờ phút này, sau cái Trần Thiên Hương trả cho cô là quên lãng và phản bội, trong lòng cô vẫn chỉ có chị ta? Nước mắt Vũ Hương Ly rơi xuống, rơi xuống thật nhiều, ướt đầm.

Trương Quân Ninh vừa rút ngón tay ra đã nghe người kia gọi một cái tên vô cùng xa lạ, nhìn đến trước mặt cô ấy, lại thấy nước mắt tràn đầy, khuôn mặt tràn đầy đau thương, tức giận, như thể rất hận ai đó. Cô lo sợ, có phải cô vừa làm sai không? Vũ Hương Ly là đang giận mình phải không, vội vàng lau nước mắt trên khuôn mặt cô ấy, ôm lấy người kia vào ngực, luôn miệng xin lỗi.

– Xin lỗi, xin lỗi, tôi sai rồi, em đừng khóc nữa, xin em đừng khóc nữa, tôi sẽ rất đau lòng.

Vũ Hương Ly khóc càng lớn hơn, bàn tay nắm chặt ga giường trắng tinh, đến độ muốn đem nó nghiền nát ra, chưa bao giờ cô cảm thấy khủng khiếp như thế này. Trần Thiên Hương ơi Trần Thiên Hương, thả là chị cầm dao giết chết tôi đi...

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chap 64

Nguyễn Hoàng Anh sau khi biết tin tức đăng trên báo liền nổi giận, đi tìm Trần Thiên Hương.

– Chị định đi đâu thế?

Trần Hà My nắm lấy tay cô kéo lại.

– Đi có việc, em bỏ tay ra đi.

– Chị đi tìm chị Hương chứ gì?

Nguyễn Hoàng Anh nhăn mày, lấy tay ra khỏi tay cô.

– Ừ.

– Vì chuyện kia chứ gì?

Trần Hà My nhướn mày hỏi. Cô biết Nguyễn Hoàng Anh thế nào cũng lồng lên vì chuyện này mà, nhưng có cần phải nói chuyện với mình như vậy không?

– Thì sao?

– Chị ấy chắc có lí do mới làm thế. Chuyện quan trọng cả đời, chị Hương sẽ không đem ra đùa đâu, chị tìm chị ấy để làm gì?

Ngay từ đầu Trần Hà My đã cảm thấy Nguyễn Hoàng Anh đối với Trần Thiên Hương không đơn giản chỉ là tình cảm chị em, nhiều khi cô lén nhìn ánh mắt cô ấy dành cho Trần Thiên Hương, trong mắt có rất nhiều cảm xúc. Nguyễn Hoàng Anh còn hay quan tâm Trần Thiên Hương một cách thái quá, điều này làm cô không hề vui.

– Em không hiểu chị ấy đâu, chị ấy tuyệt đối sẽ không lấy anh kia. Chị ấy... yêu chị Ly mà.

Nguyễn Hoàng Anh ánh mắt hơi trầm xuống, đi giày xong liền đứng dậy, định đi, liền bị Trần Hà My giữ tay lại.

– Không hiểu thế nào? Nói cho em biết, chị tìm chị ấy là vì quan tâm tình cảm giữa hai người họ à? Hay trong lòng chị chỉ quan tâm một mình chị Hương?

Nguyễn Hoàng Anh giật mạnh tay ra, quát.

– Lại nói linh tinh cái gì rồi? Em bị làm sao thế? Nghĩ cái gì hả?

– Nghĩ cái gì? Chị nhìn vào mắt em, nói cho em biết, trong lòng chị em quan trọng hơn chị Hương xem nào.

Trần Hà My giữ hai tay người kia, bắt cô đối mặt với mình. Cô không chịu được trong lòng Nguyễn Hoàng Anh có người nào khác mình, kể cả người kia có là Trần Thiên Hương. Lúc nào cũng thế, Nguyễn Hoàng Anh tuy không nói nhưng lại luôn luôn quan tâm chị ấy, chỉ cần Trần Thiên Hương gọi một cuộc điện thoại liền lập tức bắt máy, chỉ một cần một lời nói thì người này liền lập tức chạy đến. Có lần, trong người Nguyễn Hoàng Anh không khỏe, cô chỉ hỏi một hai câu thôi cũng cấu gât, vậy mà chị Hương gọi điện thoại nhờ sang nhà trò chuyện với Vũ Hương Ly, cũng từ giường bò dậy chạy sang đó. Cô thật không hiểu nổi, sao Hoàng Anh lại làm như thế?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn Trần Hà My, nhấn mày, sau đó giật mạnh tay ra, quay lưng đi ra cửa.

– Chị đi rồi đừng có về nữa.

Cô tức giận quát vào bóng lưng người kia.

Nguyễn Hoàng Anh tìm đến công ty Thiên Hương. Bởi vì là em gái của Trần Thiên Hương, cho nên rất dễ dàng lên được phòng tổng giám đốc.

Cô không gõ cửa, bước vào trong phòng. Trần Thiên Hương đang ngồi trên ghế làm việc, hai bàn tay đan chặt lấy nhau đặt trước trán, đôi mắt nhắm lại, lông mày nhíu chặt, rõ ràng tâm trạng không có một chút tốt đẹp, đây là khuôn mặt của một người sắp kết hôn sao? Nguyễn Hoàng Anh bước vào gần cô, Trần Thiên Hương nghe có tiếng động liền mở mắt, lấy lại vẻ mặt bình thường, nhìn thấy Nguyễn Hoàng Anh, hơi bất ngờ hỏi.

– Sao em lại đến đây?

Nguyễn Hoàng Anh ngồi xuống ghế đối diện với cô, tức giận hỏi.

– Sao chị lại làm như thế?

– Làm thế nào?

Trần Thiên Hương hồ hững đáp lại, cô còn biết phải làm thế nào nữa?

– Còn thế nào? Chị không phải yêu chị Ly à? Tại sao lại lấy người khác?

– Chị có lí do của chị, em hỏi nhiều quá. Chuyện này không phải chuyện em cần quan tâm.

Trần Thiên Hương quay mặt đi, lạnh lùng nói, nói cho thêm một người nữa biết, thì chuyện này có cách nào giải quyết chứ? Hương Ly? Cô cũng chỉ biết xin lỗi cô ấy mà thôi.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn tấm bảng tên phía trước Trần Thiên Hương. “Phó tổng giám đốc”? Chuyện này, là gì vậy?

– Chị Hương, mau nói cho em biết, nói cho em đi.

Cô cầm lấy tay Trần Thiên Hương, nắm mạnh lấy, lo lắng hỏi.

– Chị mệt mỏi lắm rồi Hoàng Anh ạ, chị xin em đấy, em đừng có nói nữa được không? Đi đến nước này là chị đã không còn lỗi nào khác rồi.

Trần Thiên Hương cố lấy tay ra khỏi tay Nguyễn Hoàng Anh, đôi mắt đỏ hồng lên, nước mắt chỉ trực rơi xuống.

– Chị mệt cái gì? Chị mệt nên chị chịu đựng hết cái này đến cái kia à? Sao chị bảo chị yêu thương chị Ly lắm? Sao chị lấy người khác? Còn đứa bé phải làm sao? Chị nghĩ cái gì thế?

Nguyễn Hoàng Anh nắm càng chặt hơn, tức giận nói, cô ghét nhất nhìn thấy Thiên Hương yếu đuối khổ sở như thế này. Ngay từ đầu nếu như chị ấy cho cô một cơ hội, thì người lúc này ở bên cạnh chị ấy sẽ là cô đấy, cho dù bố mẹ Trần Thiên Hương phản đối thế nào, có làm thế nào, cũng nhất định không làm khổ được cô, ít nhất, Trần Thiên Hương sẽ không phải chịu khổ sở như thế này.

– Em đã nói với chị rồi, nếu chị gặp gì khó khăn cứ quay lại với em cơ mà, tại sao cứ phải đi đâm đầu vào những cái khổ sở như thế này? Em đã cố dừng lại để chị với chị Ly thật hạnh phúc với nhau, vậy mà bây giờ chị lại thành ra thế này, chị nghĩ cái gì hả chị Hương?

Nguyễn Hoàng Anh nói, Trần Thiên Hương cúi mặt, nước mắt rơi xuống, nấc lên nói.

– Chị không biết, không biết, chị mệt lắm, Ly đi không nói một lời nào chị đã khổ lắm rồi, người ta giờ trò ép chị lấy họ, chị đã khó khăn lắm rồi, đừng

này mẹ chị còn giúp một tay, chị thật sự không biết phải làm cái gì bây giờ, chị không biết làm gì bây giờ...

Trần Thiên Hương vừa khóc vừa nói, Nguyễn Hoàng Anh đau lòng vô cùng, vội vàng đi đến ôm lấy cô, vỗ vỗ nhẹ sau lưng.

– Chị đừng khóc, sẽ có cách giải quyết mà.

– Còn có cách gì? Rốt cuộc chị vẫn sẽ phải lấy anh ta, cuối cùng vẫn là thế.

Nước mắt cô rơi xuống, cô biết mẹ cô không phải người đơn giản, không chỉ biết bắt người, giữ người, nếu cô không đồng ý nghe lời, bà ấy còn làm được những việc hơn thế, cô không thể để vậy được. Cô đã hứa với Minh sẽ chăm sóc bà thật tốt, bây giờ còn làm khổ bà nữa, cô không thể làm như vậy được.

Vũ Khánh cuối cùng vẫn đến tìm Trần Thiên Hương. Tuy ông không vui vì tin Trần Thiên Hương sắp kết hôn, còn có tức giận, cô gái này làm vậy, làm cho con gái của mình chịu khổ sở, ông bù đắp cho con gái còn không được, sao có thể để cho người ta làm khổ nó? Thế nhưng vẫn dùng thái độ hòa hoãn nói chuyện.

– Bố biết cả rồi, con làm thế là tệ bạc với Hương Ly đấy, bố biết công ty là con gây dựng vất vả, nhưng con có thể không coi hai mẹ con nó bằng một cái công ty à?

Trần Thiên Hương bất ngờ vì Vũ Khánh tìm mình, rất nhiều lần mình tìm gặp đều không được, hôm nay ông ấy lại đến tìm, cô không kiểm chế được, vốn vờ hỏi.

– Bố ơi, con xin bố nói cho con biết Ly đang ở đâu được không ạ? Con thật sự rất lo cho em ấy, con biết bố biết Ly ở đâu mà, xin bố nói cho con biết với.

Vũ Khánh nhăn mày.

– Con đã quyết định thế kia, vậy quan tâm Hương Ly đang ở đâu làm cái gì? Hôm nay bố đến là muốn bảo con, đưa lại đứa bé cho bố, Hương Ly nó cũng biết chuyện rồi. Con bé nói sẽ đón đứa bé về, con nhanh chóng mang cháu cho bố, sau này muốn lấy ai mặc con.

Vũ Khánh lạnh nhạt nói, ban đầu ông nghĩ Trần Thiên Hương là người tốt, nhưng thật ra cũng không phải như ông tưởng.

– Ly biết rồi ạ? Vậy em ấy ở đâu? Em ấy thế nào? Bố nói cho con biết đi con xin bố.

Trần Thiên Hương vừa nghe thấy Vũ Hương Ly đã biết chuyện, lo lắng vô cùng.

– Con còn có tự trọng không? Nó vì con mà cố gắng bỏ lại hết đi học hành để có thể hoàn hảo trở lại bên con, vậy mà nó mới đi có vài tháng, con lại ngay lập tức có thể kết hôn với người khác, bây giờ thì ra về quan tâm Hương Ly, con nghĩ chỉ cần quan tâm nó một chút thì là tốt rồi à? Lúc cần thì nó sinh con cho con, lúc nó đi rồi thì có thể gác qua một bên lấy người khác. Con coi Hương Ly nó đáng giá mấy đồng?

Trần Thiên Hương bị Vũ Khánh chất vấn, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, trong lòng cô buông hạ hết tất cả, nói với ông.

– Bố, con xin lỗi, là con không tốt, họ thật sự không chỉ lấy công ty ra ép con, còn lấy người thân ra đe dọa, con thật sự khó quá, bố giúp con với bố ơi.

Cô khóc, nói, bây giờ cũng chỉ có thể cầu xin Vũ Khánh giúp đỡ.

– Ý con là gì? Nói lại cho bố nghe?

– Bố ơi, con có một người mẹ nuôi, người này rất quan trọng, bà ấy sức khỏe rất kém, ông Thái Hoàng đang giữ bà ấy. Con không có cách nào cả.

Vũ Khánh hơi suy nghĩ, trước đây khi biết con gái có quan hệ với Trần Thiên Hương ông đã cho người tìm hiểu về cô. Ông biết người mẹ nuôi kia, thực ra là mẹ của bạn trai cũ của Trần Thiên Hương, sau khi anh ta chết đi, cô thay anh chăm sóc mẹ già rất chu đáo. Vũ Khánh cũng bất ngờ, hóa ra Trần Thiên Hương không phải vì công ty mà là vì bảo vệ người phụ nữ kia, vậy, ông thật sự đã hiểu lầm rồi. Trong lòng ông chợt xuất hiện một tia vui mừng, nếu Vũ Hương Ly biết chuyện, chắc chắn sẽ hiểu, sẽ không làm gì đại đột. Ông vội nói.

– Chuyện này, sao con không báo công an?

– Ông ta bắt tay với tất cả công an thành phố, ngay từ việc công ty con bán hàng giả cũng là do ông ta giới thiệu, cho nên con có chứng cứ vẫn không làm gì được, bây giờ bị ông ta khống chế, con càng không làm được gì cả.

Vũ Khánh nhăn mày, ông với Nguyễn Thái Hoàng có gặp mặt vài lần, nhưng không gọi là có giao hảo, ông cũng không có ấn tượng gì tốt với người này, không ngờ ông ta có thể làm ra việc như thế.

– Con đừng lo, chuyện này bố sẽ giúp con, trước mắt cứ chuẩn bị hôn lễ, chắc chắn ông ta sẽ bóp chặt tài chính cho đến khi đám cưới diễn ra, đợi đến khi đám cưới diễn ra, mẹ nuôi con lúc đó được an toàn, bố sẽ sắp xếp hết tất cả, cái hôn lễ kia sẽ không diễn ra đâu. Nhất định là không.

Vũ Khánh chắc chắn nói, ông sẽ làm mọi chuyện để bảo vệ hạnh phúc của con gái mình, ông sẽ cố gắng bù đắp cho cô từng thứ một.

(P/s: Nói đến đây thì chắc chắn là có cách giải quyết rồi, chỉ có điều giải quyết theo một cách nào đó mà chap sau sẽ biết. Sẽ cho các bạn gặp gỡ một nam thần ngôn tình, vị này mới chính là mấu chốt giúp cho Trần Thiên Hương không phải kết hôn nữa. Thực sự anh ta rất tốt, chap sau và cả những chap sau nữa.)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chap 65

Nguyễn Hoàng Huy nằm trên giường, ôm lấy cô gái nằm bên cạnh mình, tâm trạng của anh rất không tốt.

Nguyễn Thiên Hương áp má vào ngực anh, người đàn ông này là người cô dùng cả trái tim để yêu thương, rất tiếc, anh đối với cô mà nói quá xa vời, có lẽ cả đời này cô cũng chỉ có thể không chính đáng ở bên cạnh anh, thế nhưng cô vẫn cảm thấy hạnh phúc, chỉ cần thảnh thơi Nguyễn Hoàng Huy nhớ về cô, đã là đủ lắm rồi.

– Hương, em lấy anh nhé?

Nguyễn Hoàng Huy dùng âm lượng nhỏ nhỏ nói, giọng nói trầm ấm còn có chút ngọt ngào khiến cho Nguyễn Thiên Hương giật mình. Khuôn mặt xinh đẹp khẽ biến sắc, cô có nghe nhầm không?

– Huy, anh nói cái gì thế?

Nguyễn Hoàng Huy hơi tách người ra, để một khoảng cách để hai người có thể nhìn thấy nhau, anh nhìn khuôn mặt cô, khuôn mặt thuần khiết xinh đẹp, nước da trắng nõn, đôi mắt trong veo. Nguyễn Thiên Hương rất hiền lành, nhu mì đến nỗi ai nhìn cô cũng không muốn nặng lời. Thế nhưng khuôn mặt này so ra vẫn không thể xinh đẹp bằng Trần Thiên Hương, Trần Thiên Hương gương mặt đẹp hoàn hảo, lại nhã nhặn, có khí thế làm cho Nguyễn Hoàng Huy ngay từ lần đầu gặp mặt đã vô cùng thích cô, sau đó thì tìm cách theo đuổi, đến nay, trong lòng anh thực sự đã yêu Trần Thiên Hương.

– Anh nói thật đấy, em lấy anh có được không Hương?

Nguyễn Thiên Hương hơi nhăn mày.

– Nhưng mà, anh sắp kết hôn với người khác mà. Đừng đùa em nữa.

Nguyễn Hoàng Huy nhìn vào mắt cô, nghiêm túc nói.

– Anh thực sự muốn lấy em, chuyện anh lấy người khác là do bố anh quyết định, cô ấy không hề thích anh, anh cũng không lấy cô ấy.

Nguyễn Thiên Hương nhìn vào mắt anh, trong tim cô khẽ rung động. Nguyễn Hoàng Huy muốn lấy cô, đây có lẽ là điều cô mong muốn nhất, nhưng chưa từng dám nói với anh, hiện nay anh lại nói điều này, mặc kệ lý do có là gì, cô vẫn thực sự rất hạnh phúc.

Nguyễn Thiên Hương lên sáu tuổi thì bố mẹ cô mất do tai nạn xe cộ, lúc đó cô cũng đi cùng trên chiếc xe đó nhưng may mắn thoát chết. Sau đó được gia đình cậu nhận nuôi, sau này cậu của cô qua đời vì bị bệnh, vợ của cậu cũng lấy người khác, lại gửi cô vào trại mồ côi. Nguyễn Thiên Hương từng được rất nhiều gia đình nhận nuôi, cho nên cuộc sống vô cùng lận đận, vui vẻ, đau thương, ám ức, khổ sở, nhục nhã cô đều đã trải qua rồi. Ba năm trước cô gặp Nguyễn Hoàng Huy, lúc đó anh đi uống rượu ở bar, cô làm tiếp viên ở đó, chính anh là người lấy đi lần đầu tiên của cô, lúc đó cô chỉ mới mười chín tuổi, khuôn mặt trắng nõn khóc đến đỏ ửng nằm ở trên giường, hai bàn tay níu chặt ga giường. Nguyễn Hoàng Huy sau khi tỉnh dậy đã lấy rất nhiều tiền ném cho cô, sau đó rời đi. Nguyễn Thiên Hương cảm thấy nhục nhã vô cùng, vội mặc lại quần áo, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, cô nghĩ lần đầu tiên của mình như thế là xong, trở thành một thứ rẻ tiền. Nào ngờ cánh cửa phòng lại bật tung, lại là khuôn mặt đẹp đẽ của anh, Nguyễn Hoàng Huy tiến đến nắm lấy bàn tay cô, kéo cô rời khỏi căn phòng kia. Sau đó, anh mua nhà cho cô, anh nói sẽ chịu trách nhiệm tất cả, từ đó trở đi cũng đối xử với cô rất tốt, cho cô tiền đi học, cho cô rất nhiều tiền để tiêu dùng, thảnh thơi anh cũng đến chỗ cô, hai người ngủ cùng nhau. Thế nhưng Nguyễn Hoàng Huy chưa bao giờ nói yêu cô, còn Nguyễn Thiên Hương, thực sự đã đem trái tim trao trọn cho anh rồi.

Biết anh sắp lấy vợ, lại là người xinh đẹp, tài giỏi, tuy trong lòng cô khổ sở, nhưng lại rất mừng cho anh, bởi vì anh từng kể, anh cũng yêu cô ấy.

– Hương, em lấy anh có được không?

Nguyễn Hoàng Huy thấy cô im lặng hồi lâu, liền lên tiếng hỏi lại.

Nguyễn Thiên Hương nhìn vào đôi mắt anh, trông mắt màu cà phê rất đẹp, cô mỉm cười, nhẹ gật đầu.

– Em là của anh, từ ngày đầu tiên gặp mặt đã là của anh, em làm gì cũng được, miễn là được ở cạnh anh.

Nói rồi ôm lấy Nguyễn Hoàng Huy. Hít ngửi mùi hương quen thuộc bên người anh. Mọi người thực ra không hiểu Nguyễn Hoàng Huy, chỉ có một mình cô hiểu. Ai cũng nói Nguyễn Hoàng Huy chỉ biết ăn chơi trác táng, suốt ngày gái gú, thực sự không hẳn như vậy, anh rất thông minh, vẻ lại rất đẹp, anh rất hay vẽ tranh, cô cực kì thích, anh không bao giờ động đến công việc ở công ty bố mình, bởi vì bản thân anh không thích những công việc đó, còn về phần phong lưu đào hoa, kể từ khi Nguyễn Hoàng Huy quen cô, cô cũng biết, anh không ngủ cùng một người phụ nữ nào nữa, anh chỉ lên giường với một mình cô. Cách đây một thời gian, cô thấy anh đem về rất nhiều sách kinh doanh, chăm chỉ ngồi đọc, khuôn mặt rất hăng say, cô chưa từng thấy anh có hứng thú với mấy cuốn sách như thế, sau đó, lại thấy trong phòng tranh có rất nhiều bức vẽ của một cô gái, sau này cô biết được đó chính là Trần Thiên Hương, người mà anh sắp kết hôn cùng. Anh kể với cô hình như cô Thiên Hương kia rất ghét anh, bởi vì anh ăn chơi trác táng, anh vô dụng không biết gì về kinh doanh, ăn bám bố mẹ. Cô hiểu, thế nên anh dốc sức học tập kinh doanh, làm những cái mà anh ghét nhất. Bởi vì sao? Vì anh yêu Trần Thiên Hương mà. Cô thực sự đã rất ghen tị, nhưng trong lòng tự hiểu, dù sao Nguyễn Hoàng Huy đối với mình cũng chỉ có trách nhiệm, không có tình cảm, cho nên chỉ cần mình cô yêu anh là đủ rồi.

– Có thể anh sẽ làm những việc khiến em phải ám ức, em có đồng ý không?

– Em đã nói là như thế nào cũng được mà.

Nguyễn Hoàng Huy mỉm cười, ôm lấy cô vào lòng. Khẽ thở dài, cũng giống như Nguyễn Thiên Hương, anh mong muốn Trần Thiên Hương sẽ không phải khổ sở, càng không mong khổ sở đó do chính mình đem lại, cho nên anh sẽ không gượng ép cô lấy mình.

Vũ Hương Ly về nước, nơi đầu tiên đi chính là nhà Vũ Khánh, sau khi biết tất cả mọi chuyện ông liền báo tin ngay cho cô, Vũ Hương Ly càng rối bời hơn, tuy nhiên cô vẫn phải trở về.

– Bố, chuyện đó, là thật sao? Chị Hương không phản bội con?

Vũ Hương Ly đôi mắt sưng mọng, cô càng mừng vì cô ấy không phản bội cô lại càng đau lòng những chuyện mình đã làm. Đáng lẽ cô không nên nghi ngờ tình cảm của Trần Thiên Hương, phải tìm hiểu thật kĩ. Chuyện lại đi đến nước này, Vũ Hương Ly thật sự không biết dùng mặt nào nói chuyện với cô ấy.

– Không phải, Thiên Hương là đứa tốt, nó là bị ép tới đường cùng, bị ông Thái Hoàng kia đem mẹ nuôi ra uy hiếp.

Vũ Khánh nói, ông chợt thấy sắc mặt của con gái ngày càng tệ hơn, đáng lẽ nên vui mới phải chứ.

– Con sao thế? Đừng lo, chuyện này bố sẽ xử lí, không để đám cưới diễn ra.

Vũ Khánh Ly rơi nước mắt, chỉ gật đầu nói vâng. Cô thực sự cảm thấy rất khổ sở.

– Vậy con, có định gặp mặt Thiên Hương không?

Vũ Khánh hỏi, ông hơi lo lắng, ông biết Trần Thiên Hương không kết hôn nữa là chuyện tốt, có thể làm cho Vũ Hương Ly ổn hơn, nhưng mà ông không mong hai người gặp nhau vào thời điểm này, ông sợ Vũ Hương Ly sẽ không kiềm chế được mà đang dở việc học.

– Con không.

Vũ Hương Ly lắc đầu, mọi chuyện như thế đại thể thì là tốt rồi, nhưng mà cô cũng tự ý thức được, cô không thể gặp mặt Thiên Hương, cô sợ chỉ cần một lần gặp mặt thôi sẽ khiến tất cả những cố gắng ra đi của cô tan thành mây khói. Có điều... cô vuốt nhẹ nước mắt.

– Nhưng mà con vẫn muốn nhìn chị ấy một lần, chỉ là từ xa nhìn thôi, sẽ không nói gì hết, bố giúp con bố nhé?

Cô khẽ nói, trong lời nói có cầu xin, Vũ Khánh đau lòng, sau đó gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Chap 66

Nói là làm, Vũ Khánh ngay lập tức tìm hiểu, sau đó dùng mọi cách giúp Trần Thiên Hương lấy lại công ty, Nguyễn Thái Hoàng tuy nắm phần lớn cổ phần, thế nhưng vẫn ít hơn Trần Thiên Hương, nhưng bởi vì các cổ đông còn lại đều bị ông ta mua chuộc, cộng thêm do lần trước việc công ty bán hàng giả không được giải quyết càng làm Trần Thiên Hương mất uy tín, cho nên chức vụ tổng giám đốc mới rơi vào tay Nguyễn Thái Hoàng. Sau đó ông ta lại

tiếp tục bóp chặt tài chính, nhất cử nhất động việc quản lý công ty của cô đều bị ông ta giám sát, khiến cho cô không thể nào trở mình. Đương nhiên kế hoạch này đã được Nguyễn Thái Hoàng lên từ rất lâu, sau đó còn nhờ sự giúp đỡ của Nguyễn Hiền, mất rất nhiều công sức mới thành công, ông càng đánh giá cao tài năng của Trần Thiên Hương.

Có lẽ có người sẽ nghĩ rằng thật hơi vô lý, ông ta chỉ cần vợ một cái sẽ có ngay một nắm con dâu chẳng mất chút công sức gì, thế mà lại chạy đi chạy lại, nhọc công nhọc sức làm đủ mọi chuyện để thuyết phục Trần Thiên Hương lấy con trai mình, chưa kể đến cô đã không đồng ý thì thôi, lại còn không thể sinh được con. Thế nhưng Nguyễn Thái Hoàng thật sự rất yêu quý Trần Thiên Hương, từ sau khi gặp cô gái này thì không có ai lọt vào mắt của ông hết, vừa thông minh hiểu chuyện, lại tài giỏi, biết trong biết ngoài, không những thế lại còn xinh đẹp vô cùng, gia đình giàu có gia giáo, đứng bên cạnh con trai mình vừa đẹp đôi vừa môn đăng hộ đối, có được cô con dâu tuyệt vời như thế thì ông còn tiếc cái gì được đây? Nguyễn Hoàng Huy từ sau khi gặp cô thì chăm chỉ học hành kinh doanh, hàng ngày ngày nào cũng theo mình đến công ty làm việc, cũng chẳng thấy nó đi chơi với lũ bạn không ra gì kia nữa, chỉ có mấy đêm không về thì ông cũng không biết lý do vì sao (Anh ấy đến chỗ của chị Nguyễn Thiên Hương ấy) nhưng sáng sớm hôm sau trở về thì quần áo vẫn gọn gàng sạch sẽ, không có dấu hiệu của việc ăn nhậu. Con trai cải biến tốt như thế làm cho ông cực kì vui mừng, nhưng còn vui hơn nữa là khi nghe nó nói rằng nó cố gắng tiến bộ, mong ông có thể hỏi cưới Trần Thiên Hương cho. Còn hứa nếu lấy được cô làm vợ, nhất định sau này sẽ cố gắng làm việc thật tốt, bỏ ngay thói chơi bời trác táng. Nguyễn Thái Hoàng cười thầm, con trai ông cũng thật sự là có mắt nhìn người đi, nhìn trúng cô gái tốt đẹp lại vì cô ấy mà thay đổi bản thân, điều này cực kì tốt, làm cho Nguyễn Thái Hoàng cảm thấy rất mừng. Cho nên chỉ cần cưới được Trần Thiên Hương về làm con dâu, mặc kệ mấy chuyện liên quan khác ông đều có thể bỏ qua.

Vũ Khánh gọi Trần Thiên Hương đến nhà, nói với cô đến để bàn một số chuyện công ty, còn bàn bạc một số chuyện khác nữa.

Ông nhìn về phía Vũ Hương Ly, khuôn mặt hơi nhợt nhạt, trong đôi mắt chứa đầy là đau đớn, buồn khổ, mệt mỏi. Ông cảm thấy chua xót không nói nên lời. Liên hỏi.

– Con có muốn gặp đứa bé không? Bố bảo Thiên Hương bế nó đến.

Vũ Khánh thật sự không muốn để con gái nhìn thấy hai người kia, chỉ sợ cô sẽ mềm lòng mà dang dở mọi chuyện, thế nhưng nhìn khuôn mặt tái nhợt ả kia, ông cũng không cứng rắn đến mức như thế, liền hỏi xem cô có muốn gặp họ không.

Vũ Hương Ly rồi bời, cô rất muốn rất muốn nhìn thấy Thiên Hương, muốn nhìn thấy đứa bé nữa, từ ngày sinh nó ra cô chỉ được chạm vào nó duy nhất một lần, nhớ đến thân hình nhỏ bé còn đỏ hồng kia, tim Vũ Hương Ly chọt run lên, sau đó đau đớn vô cùng, như bị ai đó dùng dao mạnh mẽ cứa lên. Nước mắt lại trào ra, cô lắc đầu thật mạnh.

– Không cần, con nhìn chị Hương là đủ rồi, gặp cả con bé, con sợ không thể chịu được.

Vũ Khánh gật đầu, đau lòng nói.

– Ừ.

Trần Thiên Hương lái xe đến nhà Vũ Khánh, vào đến phòng khách đã thấy ông ngồi đó, vẫn cao lớn phong độ, khuôn mặt đẹp để thấm đậm dấu vết của thời gian, nhưng vẫn đẹp để rõ nét khiến cho người ta không thể quên được, khuôn mặt người yêu cô cũng chính là được gọt rửa từ đây. Bất giác Trần Thiên Hương hơi dừng lại, trong mắt ánh lên một tia buồn sâu, nhưng rất nhanh đã kiềm chế được, hơi mỉm cười đi đến ghế sofa.

– Con chào bố ạ.

– Chào con.

Vũ Khánh mỉm cười, Trần Thiên Hương nhận ra trên mặt ông có tia buồn sâu, liền hỏi.

– Bố có gì bận tâm sao ạ?

– Không có gì, hôm nay bố gọi con đến để bàn chút chuyện thôi.

– Vâng, bố nói đi ạ.

Trần Thiên Hương nhận tách trà người giúp việc vừa rót, sau đó lễ phép nói với ông.

– Chuyện đám cưới sắp tới cũng không thể ngăn lại được nữa, thời gian này ông ta sẽ giám sát con rất kĩ, không để con trốn đi đâu được nên tạm thời chỉ có thể ngồi yên chờ đám cưới diễn ra, hôm đây chắc chắn ông Thái Hoàng kia nhất định sẽ cử rất nhiều bảo vệ đến, nhưng lại cực kì may mắn là tổ chức đám cưới ở khách sạn của bố, bố tính rồi, trước khi đám cưới diễn ra khoảng mười lăm phút bố sẽ cho người giả làm nhân viên trang điểm đến đón con, sau đó lấy xe của bố đi ra khỏi khách sạn.

Trần Thiên Hương nghe xong hơi chần chừ.

– Nhưng còn mẹ anh Minh, con sợ ông ta tiếp tục giữ bà.

– Đừng có lo, đám cưới không có cô dâu tức là bị phá hỏng rồi, cái ông Thái Hoàng này thực chất là con cáo già, lại rất giữ thể diện, cho nên sẽ kiểm được lý do hay nhất giải thích cho khách mời và truyền thông để hoãn đám cưới. Nhưng con nghĩ xem, sau việc này đám cưới lại có thể tiếp tục sao?

Chẳng ai rảnh rỗi đến dự cái đám cưới này lần hai đâu, còn nữa, bỏ những tay vào chuyện công ty giúp con lấy lại quyền điều hành, sau đó mua chuộc lại công an từ tay ông ta, giải quyết từng việc một, đảm bảo với con chỉ trong một tuần ông ta sẽ không còn một lí do gì để khống chế con nữa, lúc đó chắc chắn phải thả người. Bỏ nói điều này có thể không khiêm tốn, nhưng có một điều bố đảm bảo khẳng định, so với cái ông Thái Hoàng kia bố chắc chắn tài giỏi và giàu có hơn.

Trần Thiên Hương mỉm cười, Vũ Khánh nói như thế khiến cô cực kì yên tâm. Cô biết ông không chỉ là chủ của khách sạn lớn nhất thành phố này, mà còn sở hữu rất nhiều tài sản khác, các khách sạn, resort lớn nhỏ trong nước và nước ngoài ông đều có cổ phần trong đó, còn đầu tư vào các trường đại học, thậm chí các công ty giải trí cũng có bóng dáng của người đàn ông này. Vũ Khánh có thể tự tin nói như thế cũng không có gì lạ.

– Vâng, con cũng thật là, nếu ban đầu con đi tìm bố xin giúp đỡ có lẽ chuyện cũng không thành ra thế này.

– Không sao, bây giờ cũng không muộn.

Vũ Hương Ly đứng sau cánh cửa phòng liền với phòng khách, qua khe cửa hé mở nhìn thấy Trần Thiên Hương. Cô ngồi đó, dáng người mảnh khảnh, quần tây áo vest màu đen lịch sự, mái tóc dài mượt phủ xuống vai, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng, thế nhưng sắc mặt rất nhợt nhạt, trong đôi mắt kia có tia buồn sâu vô cùng đang bị cô ấy quật cường che giấu, có lẽ chỉ có Vũ Hương Ly mới nhìn thấy tia buồn ấy. Nước mắt cô trào ra, tím như thất lại, bàn tay nắm chặt lại, móng tay ghim chặt vào lòng bàn tay như muốn bật máu, cô không biết thời gian qua Thiên Hương của cô đã chịu khổ sở đến như thế nào. Trong lòng chị ấy chắc đau khổ, mệt mỏi lắm, thế mà vẫn phải gồng lên cười cười làm như mạnh mẽ lắm như thế kia. Vậy mà cô, chỉ vì chưa hiểu chuyện, ghen tuông nông cạn mà làm ra chuyện không ra gì. Thật sự giờ phút này cô chỉ muốn tự cho mình mày cái tát.

Nhìn thấy Trần Thiên Hương ngồi ngoài kia, Vũ Hương Ly không thể kiềm chế được, chỉ trực đẩy cửa chạy ra ngoài ôm lấy cô ấy, mãi mãi cũng không xa nửa bước nữa. Móng tay cô bấm càng chặt hơn, cái đau lan truyền làm cho cô bình tĩnh hơn một chút, cô hiểu, giờ phút này ra ngoài là không thể được, cố gắng kiềm chế lại, sau đó đóng lại cánh cửa phòng, quay lưng ngồi sụp xuống đất, hai bàn tay đưa lên ôm lấy khuôn mặt mà khóc.

Trần Thiên Hương nghe có tiếng động liền để ý đến cánh cửa, hơi nhíu mày.

– Nhà mình có ai hả bố?

Cô biết Vũ Khánh còn có một người vợ, nhưng bà ấy không thường xuyên ở nhà. Chẳng lẽ...

Vũ Khánh hơi giật mình, sau đó bình thường nói.

– Người giúp việc lau quét thôi, phòng kia để bao giờ có khách thì dùng nên ngày nào cũng được dọn dẹp.

– À, vâng.

Trong lòng cô hơi thất vọng, có lẽ cô suy nghĩ nhiều rồi, Hương Ly đang ở nước ngoài, sao về đây được chứ. Trên môi Trần Thiên Hương nở một nụ cười buồn.

Hoàn cảnh này cũng thật éo le, hai người yêu nhau, gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

Ngày cưới.

Trong phòng trang điểm, Trần Thiên Hương mặc váy trắng dài, hoa văn màu trắng đẹp đề thanh nhã, chiếc váy không cầu kì, nhưng cực kì đẹp, là thợ may giỏi Nguyễn Hiền thuê để thiết kế riêng cho con gái.

Trang điểm xong, cô ngồi trên ghế, soi vào trước gương. Cô gái kia khuôn mặt thật đẹp, lông mày gọn gàng thanh thoát, đôi mắt đen sâu thẳm, mũi cao thanh tú, đôi môi được phủ bởi lớp son hồng, khuôn mặt cực kì thanh tú, hài hòa. Mái tóc nâu nhạt được chăm chút tỉ mỉ, trên tóc còn cài thêm hoa trắng, cảm giác vô cùng tinh tế, hòa nhã.

– Chị có vẻ buồn thế? Chị đẹp thế này lại lấy được người giàu có, em thấy bố chồng chị cũng tâm lí, sáng sớm nay đã đến xem xét mọi khâu chuẩn bị, còn nhắc chúng em phải trang điểm thật đẹp nữa. Thích nhất chị rồi đấy. Còn buồn gì nữa.

Một cô nhân viên trang điểm cười nói.

Trần Thiên Hương cười lạnh, mấy cái tâm lí, giàu có, đẹp thế này làm cô cảm thấy ghê tởm. Cô không thèm, bọn họ dùng mọi cách để tiện nhất dòn cô đến thế này, mà bây giờ người ngoài nhìn vào lại cho là cô may mắn hạnh phúc lắm. Buồn cười.

Cô nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ rồi, nhìn lại trong phòng chỉ còn cô và cô gái này, liền tìm một lí do đuổi khéo đi.

– Ừ, tại chị hơi hồi hộp, có buồn gì đâu. Mà, em đi kiểm cho chị viên thuốc giảm đau được không? Cứ lúc nào hồi hộp là chị bị đau bụng.

Nói rồi cô đưa tay ôm bụng, làm như thế rất đau.

Cô nhân viên trẻ nhìn thấy vậy vô cùng lo lắng, vội vàng đứng dậy xem xét.

– Sao ạ, chỉ đau bụng ạ, đau lắm à chị? Đợi em, em đi lấy thuốc ngay.

Cô nhân viên trang điểm đi rồi, Trần Thiên Hương vội vàng lấy khăn ướt lau đi lớp trang điểm trên mặt, lấy vội mấy bông hoa trên đầu xuống, độ khoảng mấy phút sau có một cô gái mở cửa phòng đi vào, đây chính là người Vũ Khánh đưa đến để giúp cô rồi đi.

Cô gái kia vội vàng chạy đến.

– Là cô Hương phải không? Ông Khánh nói tôi đưa cô rời khỏi khách sạn, mau đi thôi.

Trần Thiên Hương hơi nhú mày.

– Bây giờ cứ mặc thế này đi ra sao?

Cô gái kia chợt hiểu ra, vội vàng đi tìm cả phòng, thế nhưng không tìm thấy bộ quần áo nào khác cả.

– Chết thật, em quên mất.

Hôm nay cô vốn dĩ nhận được công việc là đến đón Trần Thiên Hương đi thôi, chứ còn việc này dường như quên mất.

Đang lúc lo lắng thì cánh cửa phòng bật mở. Là Nguyễn Hoàng Huy!

Trần Thiên Hương giật mình, sao anh ta lại có mặt ở đây? Không phải nói không được nhìn mặt cô dâu trước lễ cưới sao? Cô để ý, ở phía sau anh còn có một cô gái, khuôn mặt rất xinh đẹp hiền hòa, hai người nắm chặt tay. Trần Thiên Hương rất ngạc nhiên, đang định lên tiếng hỏi thì Nguyễn Hoàng Huy đã nói trước.

– Em đừng lo, anh biết em không muốn lấy anh, anh cũng không ép buộc em nữa, đây là quần áo của nhân viên phục vụ khách sạn, làm khổ em mặc tạm một chút, sau đó đi xuống tầng hầm, anh đã chuẩn bị sẵn xe rồi, mẹ em cũng ở trong xe.

Anh nói rồi đưa cho cô một túi đồ, đôi môi đẹp khẽ hơi mỉm cười, khuôn mặt càng trở nên sáng lạn. Nguyễn Thiên Hương ở bên cạnh, cô chưa bao giờ thấy anh cười âm áp như thế, trong lòng chợt nhói đau.

Trần Thiên Hương nhận lấy túi đồ, mở ra xem, sau đó lại ngược mắt nhìn Nguyễn Hoàng Huy, nhất thời không biết phải nói gì, tại sao Nguyễn Hoàng Huy làm thế? Anh ta chẳng phải rất muốn lấy cô sao? Nhưng hành động này của Nguyễn Hoàng Huy làm cho cô có suy nghĩ khác về anh. Trong mắt anh lên một tia vui mừng, sau đó mỉm cười.

– Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh. Nhưng... đám cưới thì...

– Không sao, đám cưới vẫn diễn ra, đây là Thiên Hương, người anh muốn lấy thật sự là cô ấy.

Trần Thiên Hương nhận thấy trong ánh mắt anh có sự dối lòng. Tự nhiên cảm thấy có chút gì đó áy náy.

– Vậy, cảm ơn anh, sau này nhất định sẽ có dịp đền đáp.

– Không sao, chỉ cần sau này em đồng ý để chúng ta làm bạn bè.

– Tất nhiên rồi.

– Ủ, anh ra ngoài, em nhanh thay đồ đi, thời gian không có nhiều.

Nguyễn Hoàng Huy cầm tay Nguyễn Thiên Hương đi ra ngoài, nhìn thấy nụ cười hòa nhã của Trần Thiên Hương đối với mình, trái tim anh như đập mạnh. Lần đầu tiên cô ấy nhìn anh với ánh mắt hòa nhã thật lòng như vậy, trong lòng anh cảm thấy rất mãn nguyện. Thăm nghĩ bản thân đã làm đúng rồi. Bàn tay nắm chặt lấy bàn tay Nguyễn Thiên Hương. Cô gái này, có lẽ anh phải dốc sức bù đắp cho cô ấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Chap 67

Trong khách sạn, từ sảnh lớn đi vào, ánh đèn sáng trắng, không gian rộng lớn xa hoa, hoa tươi bày khắp nơi, thảm đỏ trải rộng. Trần Thiên Hương mặc quần áo của nhân viên phục vụ, đi qua khu vực đám cưới, trên sân khấu có cả một dàn nhạc, rất nhiều nghệ sĩ đang say sưa hòa tấu. Trần Thiên Hương nhìn xung quanh, ở đây có rất nhiều người cô quen biết, cũng may mắn họ đang mãi nhìn về phía sân khấu, cho nên không ai để ý đến cô, vì thế dễ dàng

đi ra ngoài.

Vừa đi cô vừa nhìn mọi thứ, thật sự Nguyễn Thái Hoàng đã tốn rất nhiều công sức, từng thứ một đều chuẩn bị chu đáo, đẹp đẽ từ một cánh hoa trở đi. Mọi cô nhếch lên, nở ra một nụ cười lạnh. Đám cưới xa hoa, đẹp đẽ như vậy có lẽ là mơ ước của bao nhiêu cô gái. Trước đây cô cũng mong muốn có thể cùng Minh tổ chức một đám cưới như vậy, quy mô thật lớn, thật trang trọng, để nói với mọi người, cô và anh thật sự yêu nhau, sẽ sống trăm năm hạnh phúc. Nhưng bây giờ khác rồi, cô chỉ cần có một người đã đủ lắm rồi, chỉ cần có cô ấy ở bên cạnh, hoa thơm, váy cưới, dàn nhạc sang trọng cô đều không cần nữa. Tại sao chúng ta phải kết hôn để chứng tỏ chúng ta yêu nhau? Tại sao phải để nhiều người biết để họ tung hô, để họ hưởng ứng, để họ bàn luận? Cô chỉ cần Hương Ly, chỉ có cô gái đó là tất cả.

Trần Thiên Hương nhanh chân đi ra khỏi khách sạn, cùng cô gái Vũ Khánh đưa đến đi xuống tầng hầm.

Cô đi khuất bóng rồi, vẫn không nhận ra ở đằng xa luôn có một đôi mắt dõi theo mình. Trong đôi mắt màu cà phê chứa đựng nỗi buồn đến cực hạn. Chỉ khi vừa nhìn thấy cô đi rồi, thấy cô thực sự rời khỏi đám cưới này rồi, trong ngày hôm nay sẽ không có cô dâu nào tên Trần Thiên Hương nữa, lòng người đó mới khẽ hạ xuống.

Vũ Hương Ly đứng sau bình hoa lớn, đôi bóng dáng kia đã đi khuất rồi mới bước ra, đôi mắt không biết vì sao đã trong suốt, chứa đầy nước mắt. Cô vội ý thức được, ngăn không cho nước mắt rơi xuống, áp chế cảm xúc lại. Có lẽ sau lần này, phải rất rất lâu nữa cô mới có thể được nhìn Thiên Hương một lần nữa. Khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ như vậy, đôi mắt đen sâu thẳm như vậy, như xoáy sâu vào lòng Vũ Hương Ly.

Nguyễn Hoàng Huy giúp Nguyễn Thiên Hương thay váy cưới, sau đó đỡ cô ngồi trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, bàn tay vuốt ve mái tóc đen mượt đang thả dài của cô, sau đó lại chuyển đến chạm vào gương mặt thanh thuần kia. Hơi mỉm cười.

– Anh trang điểm cho em được không?

Nguyễn Thiên Hương nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, trái tim cô đập rất nhanh, hơi gật đầu.

– Vâng.

Nguyễn Hoàng Huy thực ra rất có thiên phú về nghệ thuật, đặc biệt là mỹ thuật, vẽ viết rất đẹp, trước đây anh cũng từng học qua trang điểm, cho nên bây giờ thật muốn trang điểm cho cô dâu của mình.

Nguyễn Thiên Hương nhắm mắt, cảm nhận bàn tay anh khẽ lướt trên khuôn mặt cô, cảm xúc lúc này thật khó nói thành lời, cô thật sự rất rất hạnh phúc, được người mình yêu thương nhất trong đời trang điểm cho mình trong ngày cưới. Có thể có điều gì tuyệt vời hơn sao?

Nguyễn Hoàng Huy nhìn cô, khuôn mặt cô dù nhắm nghiền mắt nhưng tràn ngập hạnh phúc. Anh cũng bất giác mỉm cười. Anh không yêu cô gái này, hôm nay cô xuất hiện ở đây cũng chỉ là để thay thế cho người anh yêu mà thôi, mà người anh yêu, chính là Trần Thiên Hương. Trong lòng Nguyễn Hoàng Huy rất áy náy, chỉ mong sau này có thể bù đắp cho cô một cách tốt nhất.

Đến khi trang điểm xong rồi, anh khẽ hé môi.

– Em mở mắt ra đi.

Nguyễn Thiên Hương mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt anh sáng lạn phía trước, cười thật tươi, anh lại vỗ nhẹ tay cô.

– Chờ anh một chút.

Nguyễn Hoàng Huy lấy trên bàn một bó hoa nhỏ, tùy ý ngắt một bông hoa trắng trên đó, gài lên mạng tai cô.

Nguyễn Thiên Hương nhìn vào gương, vẫn là khuôn mặt của cô, nhưng trông thật khác biệt, đôi bàn tay của Hoàng Huy rất khéo léo, tuy trang điểm không phải đẹp hoàn hảo, nhưng lại toát lên vẻ thanh thuần vốn có của cô. Mặc kệ như thế nào, trong tâm trí của Nguyễn Thiên Hương bây giờ, đây là khoảnh khắc xinh đẹp nhất trong cuộc đời cô. Cô hạnh phúc đến mức rơi nước mắt. Nguyễn Hoàng Huy vội lấy khăn giấy khẽ chấm đi nước mắt kia. Cười hỏi.

– Sao? Sao lại khóc rồi, anh trang điểm không đẹp à? Khóc lại tèm lem hết mặt bây giờ. Nín đi em.

Nguyễn Thiên Hương nghe vậy vội vàng ngừng khóc, lắc đầu liên tục.

– Không, anh trang điểm đẹp lắm, em thích lắm.

Sau đó vội tiến lên, ôm lấy cổ anh. Nhỏ nhẹ thủ thỉ.

– Huy anh có biết không, trong cuộc đời em có hai ngày hạnh phúc nhất, đây là ngày anh mở lại cánh cửa kia cầm tay em đưa đi và ngày hôm nay.

Anh mỉm cười, khẽ vuốt mái tóc cô.

– Được rồi, đừng làm nũng nữa, anh hứa, sau này ngày nào cũng là ngày hạnh phúc nhất, được không?

Cô buồn nhẹ anh ra, gật đầu liên tục.

Nguyễn Thái Hoàng sau khi nhìn thấy Nguyễn Hoàng Huy và Nguyễn Thiên Hương đi ra, trong lòng đóng băng. Đây là chuyện gì? Vợ quay sang nhìn Nguyễn Hiền và Trần Thái Hưng ngồi bên cạnh. Không biết nói lời nào. Nguyễn Hiền sắc mặt biến đổi, sau đó ngay lập tức đứng dậy, nói một lời với Nguyễn Thái Hoàng, không một tiếng động rời khỏi buổi lễ. Trần Thái Hưng khóe môi hơi gật gật, nhưng sau đó lại mỉm cười, cũng đứng dậy đi theo vợ. Trong lòng ông thầm vui mừng. Vậy là Thiên Hương không phải lấy người nó không muốn lấy nữa, chỉ khổ cho Nguyễn Thái Hoàng chút nữa sẽ bị cánh nhà báo, phóng viên vất cho kiệt sức thôi.

Các lễ nghi kết thúc, tiếp theo là phần nhập tiệc, Nguyễn Thái Hoàng bưng bưng lửa giận lôi con trai vào phòng riêng. Cửa phòng vừa đóng lại, Nguyễn Hoàng Huy đã ăn trọn một cái tát thật đau. Anh cúi đầu.

– Con xin lỗi bố.

– Xin xin cái gì? Mày có bị điên không hả cái thằng phá gia chi tử này? Thiên Hương đâu?

Ông vừa nhận được tin báo, Nguyễn Lan đã được người khác đưa đi rồi, mà người này chính là con trai ông. Giận đến tím tái mặt mày, chỉ tức không thể đánh cho nó chết đi.

– Bố, cô ấy không muốn lấy con thì cưỡng ép làm gì ạ? Cho dù hôm nay cưới cô ấy về, ngày mai ngày kia cô ấy nhất định sẽ tìm cách li hôn. Như thế có gì tốt? Không phải mục tiêu bố muốn chính là lấy cho con một người vợ có thể quản lý tốt con sao? Bố yên tâm, từ nay trở đi con sẽ nghiêm túc đến công ty làm việc, sẽ bỏ ngay thói chơi bời. Chỉ mong bố hãy bỏ qua chuyện ngày hôm nay, đồng ý cho người con lấy làm vợ. Đó là cô gái tốt. Con xin bố, con là con trai bố, bố thương con. Bỏ qua chuyện ngày hôm nay được không bố?

Nguyễn Hoàng Huy nghiêm túc, dùng ánh mắt chân thật nói với bố mình. Về phần Nguyễn Thái Hoàng, ông vô cùng ngạc nhiên, con trai có thể nói được những lời như thế này sao? Nhưng trong lòng ông vẫn rất tức giận, như vậy là Trần Thiên Hương không bao giờ có thể trở thành con dâu ông nữa, ông đã hao tổn biết bao tâm trí, cô gái tốt như thế, vậy mà...

– Đi ra tiếp khách, đám nhà báo phóng viên để bố lo. Tối nay về bố sẽ nói chuyện với con.

Ông trừng mắt, sau đó đi ra khỏi phòng. Nguyễn Hoàng Huy chỉ biết cười khổ.

Nguyễn Thái Hoàng đúng là người rất coi trọng thể diện, cũng đúng là con cáo già giống như lời Vũ Khánh nói, ông ta giỏi nhất chuyện lấp liếm, bao che khuyết điểm. Vì thế rất nhanh ông đã khống chế được cánh săn tin, tìm lí do rất thích đáng để giải thích. Không phải là lễ cưới của Hoàng Huy và Thiên Hương sao? Thì đây chính là đám cưới của chú rể Hoàng Huy và cô dâu Thiên Hương, trong thiệp cưới có ghi sai chữ nào sao? Còn về tin con trai ông lấy giám đốc công ty đá quý Thiên Hương thì chỉ là tin đồn thôi, ai cần quan tâm chứ. Theo như lời giải thích của Nguyễn Thái Hoàng cùng thực trạng đám cưới hiện tại thì thực sự không có gì lạ cả, lạ là các người đọc tin là cái thôi. Phỏng vấn thế nào nữa cũng không thể moi móc để viết tin được đâu. Nguyễn Thái Hoàng thật sự là rất giỏi trong việc lấp liếm lỗi sai.

Nguyễn Hoàng Huy và Nguyễn Thiên Hương đi chúc rượu mọi người. Đa số đều rất ngạc nhiên vì việc hôm nay, họ đều tưởng cô dâu là giám đốc Trần Thiên Hương, ai ngờ phút chót xuất hiện lại là cô gái này, tuy nhiên vẫn cho qua, vui vẻ chúc mừng cặp vợ chồng trẻ.

Nguyễn Hoàng Huy để ý đến một cô gái, nhìn rất quen, sau đó tiến lại gần, thì ra là Vũ Hương Ly.

– Cô Hương Ly.

Gặp cô trong hoàn cảnh này thật sự đặc biệt, anh cũng không biết có thể nói gì, quan hệ của hai người rất đặc biệt, đó chính là cùng yêu chung một người.

Vũ Hương Ly nhìn thấy chàng trai trước mặt, một thân đồ vest sang trọng, vô cùng cao lớn đẹp trai. Thái độ của anh so với lần đầu tiên gặp mặt có vẻ tốt hơn nhiều. Ít nhất hiện tại nhìn Nguyễn Hoàng Huy trưởng thành và nội liếm hơn. Rất lịch sự.

– Chào anh, hai người thật đẹp đôi, chúc hạnh phúc.

Cô nhìn cô gái bên cạnh anh. Hai người bắt tay nhau, Vũ Hương Ly hơi mỉm cười. Nguyễn Hoàng Huy nhận thấy trong mắt cô có cái gì đó rất buồn. Nhưng không thể hỏi ra.

– Làm sao cô ở đây? Tôi tưởng cô ở nước ngoài? Cô đã gặp Thiên Hương chưa?

Nguyễn Hoàng Huy biết tất cả mọi điều về Trần Thiên Hương, đương nhiên biết cô và cô gái này có quan hệ tình cảm. Thậm chí còn cùng nhau sinh con. Trong lòng anh chợt có cảm giác chua xót.

– À ừm. Ngày mai tôi lại đi. Tôi có việc rồi, tạm biệt. Chúc hai người hạnh phúc.

Cô mất tự nhiên, vội trả lời, sau đó rời đi ngay, không để Nguyễn Hoàng Huy hỏi thêm câu nào nữa.

Anh nhìn bóng lưng cô đi dần, tuy không hiểu vì sao cô ấy phải né tránh, nhưng anh biết mỗi người đều có một lí do riêng, bí mật riêng. Đôi môi khẽ mỉm cười, anh đã giải quyết những khúc mắc khó khăn nhất, bây giờ phải cố gắng vượt qua thử thách mới, có lẽ là do bố anh mang đến. Vũ Hương Ly cũng phải giải quyết khó khăn lúc này, vượt qua thử thách, có lẽ do cuộc sống mang đến. Mà con đường vượt qua thử thách này mới chỉ vừa bắt đầu, có lẽ cô vẫn còn phải đi dài lắm.

(Ồi thật mệt mỏi, thật ghen tị, giá gì người tôi yêu anh ấy cũng trang điểm cho tôi một lần... huhu. Nghiêm túc nói lại một lần nữa: ĐỪNG CÓ GIỤC! CÀNG GIỤC CÀNG LÂU RA CHAP!)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chap 68

Một tuần sau

Vũ Hương Ly trở lại bình thường, chăm chỉ học tập. Vũ Khánh Ly chỉ cảm thấy cô khác lạ, từ sau khi Vũ Hương Ly trở về Việt Nam, chị ấy trông càng buồn hơn.

Vũ Hương Ly ôm sách trong tay đi trên sân trường, đang bình thường bỗng dưng lại có người chặn trước mặt cô. Cô gái này khuôn mặt thanh tú, nét đẹp hài hòa giống như Trần Thiên Hương vậy. Trương Quân Ninh thấy người kia có ý định đi qua, vội nhanh hơn một bước chặn lại.

– Em trốn đi đâu mấy ngày này? Sao em có thể bỏ học như thế?

Vốn ban đầu cô định hỏi Vũ Hương Ly đi đâu, làm như vậy cô rất lo lắng, nhưng suy đi tính lại rốt cuộc lại bật ra lời nói như vậy.

Vũ Hương Ly nhăn mày, vẻ mặt khó chịu.

– Tôi đi đâu cần gì cô quản?

– Em còn giận sao? Tôi đã nói tôi xin lỗi rồi mà, em để cho tôi chịu trách nhiệm được không?

Trương Quân Ninh hơi nịnh nọt nói, vốn cô không phải nói những lời này, là do Vũ Hương Ly chủ động quyến rũ cô trước mà, nhưng mà... thôi bỏ đi.

– Không, tôi có bắt cô phải chịu trách nhiệm đâu, ở đây rất thoáng, không giống như người phương đông chúng ta, hơn nữa quan hệ nữ nữ này có cái gì mà phải chịu trách nhiệm? Cô cứ coi như phát sinh tình một đêm đi. Không có vấn đề gì. Được rồi, mời cô đứng gọn sang một bên.

Vũ Hương Ly lạnh nhạt nói, Trương Quân Ninh giật mình, cô ấy có thể nói như vậy sao? Nhưng rốt cuộc cũng cứng họng, không biết nói gì thêm, đành đứng gọn sang một bên, bất đắc dĩ nhìn cô ấy lạnh lùng đi qua.

Vũ Hương Ly đi rồi, cô vẫn tiếp tục nhìn theo, Jack không biết từ đâu chạy ra tự nhiên khoác tay lên vai cô, sau đó cười có vẻ rất đắc ý nói.

– Cô bạn của tôi bị cô gái khác thẳng mặt từ chối, ha ha ha, ai bảo cậu giờ trò ghẹo đồ bìm leo, nhân lúc cô ấy say rượu làm chuyện linh tinh, người ta không cho cậu mấy bạt tai là may mắn lắm rồi, lại còn chịu trách nhiệm.

Jack châm chọc, thỉnh thoảng lại dùng vài câu tiếng Trung Quốc nói không sõi để trêu người ta, Trương Quân Ninh giận sôi máu, dùng tay đánh mạnh vào bụng anh ta.

– Cậu cảm miệng cho tôi, sau này còn để tôi nghe thấy cậu dùng tiếng Trung Quốc trêu chọc tôi thì đừng có trách. Cút đi.

Nói xong lại đá mạnh thêm một cái vào đầu gối Jack, hừ lạnh bỏ đi.

Jack ôm bụng ôm chân, ánh mắt đau đớn nhìn theo cô, đúng là giận cá chém thớt mà.

Nguyễn Hoàng Anh sau khi cãi nhau với Trần Hà My thì lại trở về nhà Trần Thiên Hương ở. Về nhà thì thôi, đến lớp luôn tỏ ra như không quen biết cô, nhiều khi Trần Hà My cố gắng gây sự chú ý cô cũng thờ ơ như không biết. Cái gì chứ chiến tranh lạnh là điều cô làm tốt nhất, ngoại trừ Trần Thiên Hương, ai cô cũng có thể làm như không quen biết, ít nhất ba năm. Trần Hà My thật sự sợ rồi, không thể tin được con tức giận của Nguyễn Hoàng Anh khủng khiếp như thế, ngày nào cũng trưng cho cô xem khuôn mặt lạnh như băng như tuyết, cô thực sự sắp không chịu nổi nữa. Hôm nay liền tìm đến nhà

Trần Thiên Hương, lần này sẽ xuống nước làm hòa với Nguyễn Hoàng Anh.

Trần Hà My bấm chuông, mấy phút sau mới có người mở cửa, là Nguyễn Hoàng Anh. Cô vừa nhìn thấy người này thì hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó rất nhanh đã bình thường lại, trong lòng có phần vui vẻ, nhưng lại giả bộ nhăn mày, hỏi.

– Có chuyện gì?

Trần Hà My thấy cô lạnh lùng như thế cảm thấy rất đáng thương, ngay lập tức mặt mũi nhăn thành một đống, chuẩn bị khóc lóc. Nguyễn Hoàng Anh phát sợ, người này khóc, thật sự rất kinh khủng.

– Không có chuyện gì thì thôi.

Sau đó rầm một tiếng đóng lại cửa nhà.

– Nay, mở cửa ra, chị làm cái gì thế, mở cửa đi...

Trần Hà My giật mình sau tiếng đóng cửa của người kia, ra sức đập cửa hét gọi.

Cánh cửa lại một lần nữa mở ra, Nguyễn Hoàng Anh cười cười, nói.

– Cuối cùng thì bạn Hà My cũng quyết định mở miệng.

Trần Hà My chợt hiểu ra, rõ ràng là mình toàn bị người kia trêu đùa, nhìn khuôn mặt chị ta xem, cười đắc chí như vậy để làm gì chứ? Cô không kiềm chế được bước lên phía trước, dùng hết sức véo mạnh vào má người kia, Nguyễn Hoàng Anh ra sức hét lên.

– Aa... đau đau, bỏ tay ra, này, bỏ tay...

Trần Hà My còn véo một lúc, cho đến khi cảm thấy khuỷu khuỷu mới buông tay, lúc này một bên má trắng mịn của Nguyễn Hoàng Anh đã chuyển thành đỏ hồng, đau khổ lấy tay bưng mặt, đôi mắt xanh oán giận nhìn về phía người đối diện, mãi lâu mới quát được một tiếng.

– Đồ... đồ không biết thương hương tiếc ngọc.

Trần Hà My suýt chút nữa cười âm lên, cái người mang khuôn mặt nửa Tây nửa Việt này phun ra được một câu như vậy thật sự làm cho cô rất rất buồn cười, nếu nhớ không lầm thì câu này là do chính mình dạy người kia.

Nguyễn Hoàng Anh nhìn khuôn mặt kia, tức giận vô cùng, xoay người đi vào trong nhà, cũng không thèm đóng cửa nữa. Nhìn cô lúc này thật sự không giống Nguyễn Hoàng Anh lạnh lùng băng giá đầy quyền lực. Mà người có thể làm cho Nguyễn Hoàng Anh biến thành như thế này thì chẳng có đến vài người.

– Hà My, em đến chơi à.

Trần Thiên Hương ngồi trên ghế sofa ôm đứa nhỏ trong lòng, cô cũng nghe thấy tiếng chí chóc ở ngoài cửa nhưng lại không muốn ra xem, chỉ ngồi trong phòng khách cười. Cũng rất hiếm khi thấy Nguyễn Hoàng Anh tức giận đầy mặt thế kia, rất đáng yêu. Chung quy với cô Nguyễn Hoàng Anh luôn tỏ ra trưởng thành cũng chỉ là cô gái mười tám tuổi, vẫn là đứa bé thôi. Tự nhiên cô cũng thắc mắc, bà ngoại mình với bố mẹ nó dạy dỗ kiểu gì mà biến nó thành đứa lạnh lùng như thế. Nhớ đến mấy ngày đầu tiên con bé mới đến, cười không cười nói chẳng nói, mở miệng ra thì lạnh như trườn đá.

– Vâng, em chào chị.

Trần Hà My cười tươi, đến bế đứa bé từ tay Trần Thiên Hương, trêu đùa với nó, đáng tiếc nó chỉ mở to đôi mắt trong veo nhìn lại cô, không thèm hưởng ứng.

Nguyễn Hoàng Anh ngồi một bên nhìn thấy liền ra vẻ cười khinh bỉ, đi đến chọt chọt vào cái má nhỏ trắng mịn hồng hồng của nó, nói.

– Vy, cười đi con.

Đứa nhỏ nhìn thấy Nguyễn Hoàng Anh, sau đó thích thú nhoeo miệng cười.

Trần Hà My cảm thấy đáng sợ, đứa nhỏ bé tẹo thế này mà cũng về phe với Nguyễn Hoàng Anh bắt nạt cô.

– Thấy chưa, người ta có sức ảnh hưởng rất lớn, sau này con bé lớn lên sẽ chỉ nghe lời đi Hoàng Anh thôi.

Nói rồi lại quay lại cười cười với nó.

– Phải không con?

Con bé lại nhoeo miệng cười.

Ôi trời, Trần Hà My cảm thấy thật thất bại, bây giờ cả đứa bé cũng không thèm về phe mình, nhưng vẫn quật cường biện luận.

– Đây là tại chị ở gần nó nhiều hơn, nếu em ở nhiều thì nó còn thân với em hơn.

Nguyễn Hoàng Anh lại cười.

– Không bao giờ luôn. Ha ha ha...

Cũng đúng, sau này đứa nhỏ này lớn lên, không phải ai cũng nghe lời, nhưng lại đặc biệt nghe lời Nguyễn Hoàng Anh.

– Cháu bé đã biết cái gì mà hai dì cứ cãi nhau thế.

Trần Thiên Hương cười cười, phòng khách lúc này thật sự rất vui vẻ, đáng tiếc, chỉ thiếu một người. Nghĩ đến đây lại khiến ánh mắt cô trùng xuống, che dấu một tiếng thở dài.

– Không phải đâu chị ạ, chị cứ cho con bé ở gần Hoàng Anh nhiều quá sau này chị ấy lại dạy ra cái mặt lạnh tanh như này cho mà xem.

Nói rồi đờ mặt ra, giả bộ làm mặt lạnh lùng giống người kia. Nhưng mà nhìn thế nào cũng thấy buồn cười. Nguyễn Hoàng Anh hơi nhếch môi, mặt mình nhìn giống thế sao?

– Thôi thôi, trông khó nhìn quá.

Tiếng cười nói vang rộn trong phòng khách, Trần Thiên Hương trong lòng tìm được chút ấm áp vui vẻ. Chỉ ít bên cạnh mình còn có đứa bé và hai cô gái kia. Nhưng hiện tại Hương Ly, cô ấy có ai bên cạnh chứ? Nghĩ đến đây, trong tim cô chợt đau đớn. Trong đôi mắt đen ánh lên sự buồn bã sâu thẳm.

Đến tối, Trần Thiên Hương đưa đứa bé cho Nguyễn Hoàng Anh, Trần Hà My và bác giúp việc chăm sóc. Sau đó đi ra ngoài.

Cô đến khu nhà cao tầng cũ, người bảo vệ mở cửa, Trần Thiên Hương mỉm cười, nói mấy câu xã giao, sau đó đi lên tầng thượng, trên tay còn xách một hộp bánh, là bánh sinh nhật.

Hôm nay là sinh nhật của Vũ Hương Ly.

Cô ngồi xuống nền đất, hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, từng ngôi sao lấp lánh tỏa sáng, cô nhìn thật lâu, như thấy thấp thoáng khuôn mặt Vũ Hương Ly trên bầu trời kia, vội gờ cánh tay lên, cố gắng nắm bắt lấy, đáng tiếc, lại ở xa quá!

Nước mắt cô trượt xuống, men theo thái dương xuống mang tai, ánh mắt vẫn hướng lên trời cao, như đang tự hỏi mình, liệu bây giờ Hương Ly có đang nhìn lên bầu trời giống cô không? Nếu cô ấy cũng đang nhìn thì tốt quá rồi, ít nhất có thể cảm nhận được xúc cảm giống nhau, ít nhất có một chút gì đó kết nối.

Vũ Hương Ly ở nơi khác cũng đang thẫn thờ nhìn lên bầu trời. Cô làm sao không nhớ hôm nay là sinh nhật mình. Nếu được ở bên cạnh chị ấy lúc này, thì thật sự tốt quá. Nước mắt cô không biết từ lúc nào rơi xuống. Cúi mặt xuống, đè nén khó chịu trong lòng. Rốt cuộc, thời gian địa ngục này bao giờ mới có thể kết thúc?

Trần Thiên Hương mở hộp bánh, châm nến, sau đó ngân nga hát khúc chúc mừng sinh nhật, vừa hát nước mắt vừa rơi xuống, rốt cuộc, cô hát cho ai nghe chứ, rõ ràng cô ấy không có ở đây, mà cô luôn luôn tưởng tượng, làm như có cô ấy bên cạnh, cố gắng để cảm nhận rằng cô ấy đang ở sát bên. Chỉ vì muốn lấp đi chút khoảng trống, chỉ vì mong muốn lấp đi một chút cô đơn, nhớ thương khắc sâu trong lòng, nhưng vẫn là cô cố gắng rồi. Rõ ràng, Hương Ly vẫn không ở đây.

Trần Thiên Hương đôi mắt đầm nước, không định hướng nhìn vào cây nến đang lung linh trên chiếc bánh, chỉ thấy ánh sáng nhạt nhòa.

– Chị chỉ muốn có em ở đây thôi, chị muốn ở gần em thôi. Nơi này chỉ có dịp đặc biệt chị mới đến, chị muốn đến, bởi vì đến đây chị sẽ nhớ về em rất rõ ràng. Hương Ly của chị, xinh đẹp như vậy, tuyệt vời như vậy, đứng tại đây đeo nhẫn cưới chị tặng, chị làm sao có thể quên được khung cảnh đẹp đẽ rõ ràng như thế? Chị muốn đến nơi này, nhưng chị cũng sợ hãi đến đây, chị sợ thấy em rõ ràng quá nhưng lại không phải, đến lúc trở về trong lòng sẽ càng khổ sở. Em làm ơn trở về sớm một chút được không? Chị nói sẽ chờ em, chị chỉ giả vờ cứng cỏi một chút, mà lòng chị đau khổ lắm. Em biết chị Hương không phải cứng rắn như thế mà. Chị thật sự rất nhớ em, mau về đi được không?

Cô nhìn vào ngọn nến sắp tắt, nghẹn ngào từng lời như muốn truyền tải đến Vũ Hương Ly, như thể nói hết những lời này với cô ấy, bằng cách nào đó, cách nào cũng được, chỉ mong Vũ Hương Ly sẽ nghe thấy những lời này.

Có lẽ, khi hai người đã yêu nhau đến một mức độ nào đó, dù có cách xa nhau về khoảng cách địa lý, nhưng tình cảm vẫn sẽ hướng về phía người còn lại. Dùng mọi cách để yêu thương, tâm sự, kể cả chỉ là cố gắng cảm nhận qua xúc cảm.

(Hậu 8/3 vui vẻ nhé các bạn nữ xinh đẹp. Chap này gần cuối có vẻ buồn chán quá, nhưng mà biết sao được. Hai chị muốn kết thúc quãng thời gian buồn chán này còn phải chờ tâm trạng của em đã. Mà mấy hôm nay tâm trạng em mù mịt quá, toàn đọc mấy cái ngược luyến mà tàn nát cả tâm trạng. Cho nên em bị ảnh hưởng. Em biết em không phải người ác, mà chắc chắn không phải người lương thiện đâu Ha ha ha... Đùa thế thôi, cũng muốn nói một chút. Tình yêu giữa Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly sâu và đậm là như thế, chẳng lẽ không đáng để chúng ta một lần cảm động? Một lần thương tâm, một lần nghĩ rằng dù nó xuất phát từ đâu, từ ai, từ nam hay nữ, già hay trẻ,... đều cũng không quan trọng. Chỉ bởi xuất phát từ hai người mà

thời? Đều là người mà, đều cùng nhau có quyền tự do ngôn luận, yêu đương... Tại sao cùng là những cô gái mà bạn cho rằng mình có quyền yêu thương một chàng trai mà cô gái kia yêu thương một cô gái khác là sai trái? Có bao giờ bạn nhận ra đôi khi vài câu ngôn luận của bạn bóp nát cả một tâm hồn, và sự hà khắc của bạn bóp chết cả một tình cảm? Tư duy và suy nghĩ theo hướng miệt thị của bạn góp phần làm cho tình yêu của những người như hai cô gái trong câu truyện này trở nên khó khăn hơn. Mình thật sự rất buồn. Viết mấy lời này bởi vì dạo gần đây mình hay gặp mấy người như thế. Thật chán ghét.

P/s: Sự không tích cực trong các bình luận của các bạn cũng bóp chết tâm trạng muốn viết truyện của mình. Hihihiu...)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chap 69

Trong một nhà hàng, vợ chồng Nguyễn Hoàng Huy ngồi cùng bàn với Trần Thiên Hương. Đây là lần đầu tiên sau đám cưới anh gặp lại cô. Bên cạnh là Nguyễn Thiên Hương, Nguyễn Hoàng Huy nhìn về phía cô gái trước mắt, trong lòng vẫn không tránh khỏi có chút chua xót.

– Chuyện đám cưới hôm đó, em thật sự nghĩ mình cũng có phần không phải, nhưng cũng phải cảm ơn anh và Hương.

Trần Thiên Hương hơi cười nhẹ, trong đáy mắt có áy náy, nhìn về phía Nguyễn Thiên Hương nói tiếp.

– Xin lỗi Thiên Hương, chị biết đám cưới là ngày quan trọng của người con gái, vậy mà ngày quan trọng của em lại là vì chị như thế. Thật sự không công bằng với em, chị rất áy náy.

Nguyễn Thiên Hương luôn ghen tị với cô gái trước mắt mình, không phải vì cô ấy giàu có hơn, xinh đẹp hơn mình, mà bởi cô ấy chiếm được tình yêu của người đàn ông mình yêu thương nhất. Tuy nhiên, cô thật sự rất có thiện cảm với Trần Thiên Hương, phong cách rất thanh lịch, thái độ hòa nhã, nhất là sự áy náy của cô ấy đối với mình, làm cho Nguyễn Thiên Hương cảm giác mình được tôn trọng. Cũng mỉm cười nói.

– Chị đừng tự trách, em còn chưa từng dám mơ ước trở thành vợ anh Huy, thật sự chị đã cho em một cơ hội. Và lại, em cũng đã có một đám cưới, lại lấy được đúng người em yêu thương, cho nên em không thấy buồn đâu. Chị cũng đừng áy náy.

Trần Thiên Hương mỉm cười, cô biết Nguyễn Thiên Hương ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng thật sự cũng có sầu buồn. Cũng không để tâm. Lại hỏi.

– Bố anh có nói gì không?

Nguyễn Hoàng Huy lắc đầu, cười nói.

– Không có gì, chỉ mấy ngày đầu tiên ông ấy bức mình quát thét hết người này người kia, em cũng biết bố anh rất quý mến em mà. Nhưng sau đó thấy Thiên Hương cũng rất thông minh ngoan hiền, ông cũng không nói gì thêm. Còn nói với anh, một thời gian nữa sẽ xin lỗi em, bây giờ xin lỗi chỉ sợ em sẽ giận.

Nguyễn Hoàng Huy nói sự thật cho Trần Thiên Hương, cô mỉm cười. Chắc chắn là do Nguyễn Hoàng Huy biểu hiện tốt lắm mới khiến ông ấy bớt giận nhanh như vậy.

– Vậy anh chuyển lời hỏi thăm hai bác hộ em, em nhất định sẽ đến nhà xin lỗi hai bác.

Nguyễn Hoàng Huy gật đầu. Tùy ý hỏi.

– À, nghe nói cô Hương Ly đi nước ngoài, hôm đó cô ấy về em có gặp không?

Trần Thiên Hương vừa nghe tên kia, hơi giật mình, bàn tay nắm chặt lại. Trong đôi mắt tỏ ra sự lo lắng.

– Anh nói Hương Ly về, anh gặp Ly hôm nào?

Nguyễn Hoàng Huy nhìn thấy thái độ của cô có chút biến đổi, giọng nói hơi run run. Vội trả lời.

– Hôm đám cưới ấy, hôm đấy anh gặp cô ấy, còn nói chuyện một chút, anh có hỏi Ly có gặp em không, nhưng cô ấy không nói gì, chỉ vội vàng đi ngay, nói rằng ngày hôm sau lại đi nước ngoài.

Trần Thiên Hương choáng váng, Hương Ly về, lại còn đến đám cưới của cô, vậy, khi biết tin cô lấy Nguyễn Hoàng Huy cô ấy nghĩ gì? Cô không thể đoán được suy nghĩ của Hương Ly. Lại nhớ đến ngày hôm đó tại nhà Vũ Khánh, cánh cửa khép hờ đó bỗng phát ra tiếng động. Có phải là Hương Ly không? Cô thật sự rất hối hận, nếu lúc đó mình bỏ qua chút lịch sự, cố chấp đi xem, có thể sẽ gặp được Hương Ly chăng? Trong mắt Trần Thiên Hương

lại ánh lên tia buồn sâu.

Vũ Hương Ly đứng trước gương trong nhà vệ sinh ở trường đại học. Bình thần rửa tay. Cả người cô như toát ra một luồng khí lạnh lẽo, khiến người khác nhìn mà không dám tiếp cận.

Trương Quân Ninh đi vào nhà vệ sinh, nhìn thấy cô gái kia, liền tiến tới.

— Ly.

Vũ Hương Ly nhìn vào trong gương, thấy khuôn mặt xinh đẹp thanh tú kia, theo phản xạ có điều kiện lùi ra xa ba bước, sau đó mới nói.

— Có chuyện gì?

Trương Quân Ninh thấy cô ấy muốn tránh mình như vậy, cảm thấy rất khó chịu, buồn bực.

— Tôi chỉ muốn nói chuyện với em.

— Tôi cũng đang hỏi cô có chuyện gì?

Vũ Hương Ly lạnh nhạt, vốn ban đầu cô có thiện cảm với người này, nhưng sau đêm hôm đó mọi thiện cảm dường như mất hết. Cô biết hôm đó là bản thân mình sai, là cô quyến rũ Trương Quân Ninh, dẫn dụ người kia lên giường, nhưng nếu cô ta không có ý gì cứ sao đồng ý làm việc kia? Như thế nào thì thế, cô vẫn không còn thiện cảm với người này.

— Tôi hiểu trong lòng em khó chịu, nhưng tôi hứa sẽ bù đắp cho em.

Vũ Hương Ly nghe được những câu nói này. Lại hứa hẹn. Cô ghét nhất. Từ trước đến nay chỉ có Thiên Hương là người thực hiện hứa hẹn với cô, chỉ có cô ấy mới cùng cô làm những thứ cô muốn. Những người khác, kể cả Vũ Khánh suốt ngày hứa hẹn, cô cần gì mấy câu của bọn họ. Bọn họ nghĩ bù đắp cái gì? Sau tất cả những gì họ làm bù đắp là ỏn sao? Bọn họ nghĩ mình là gì? Lấy tư cách gì?

Con sâu ngứa trong lòng Vũ Hương Ly lại bị chọc痒 lên. Trong chớp mắt đôi mắt cô đỏ lên, đầy phẫn hận nhìn vào mắt Trương Quân Ninh.

— Hiểu? Cô hiểu cái gì? Cô có hiểu được việc mười bảy tuổi đầu bị bỏ ruột thẳng chân đá ra khỏi nhà là như thế nào không? Cô hiểu được việc chưa thành niên mà phải nai lưng ra kiếm tiền nuôi mẹ là như thế nào không? Cô hiểu được sau cả ngày đi làm mệt đến gãy lưng về nhà nhìn thấy xác mẹ lạnh ngắt trên sàn nhà là như thế nào không? Cô hiểu lần đầu tiên được yêu một người mà bị cả thiên hạ đánh giá, bị hết người này đến người kia ngăn cản không? Cô hiểu cảm giác khi vừa mới sinh con xong cả cơ thể đau như toạc ra mà phải bỏ lại cả người yêu cả con của mình để đi đến cái nơi địa ngục chết tiệt này không? Từng đêm tôi sống dở chết dở, bầu ngực căng cứng sữa mà không thể cho con, đầu óc gần như phát điên cô có hiểu được không?

Cô gằn lên từng chữ, mỗi câu nói lại tiến lên từng bước, Trương Quân Ninh nhìn ánh mắt đầy căm giận đang đỏ ngầu kia, sợ hãi lùi về phía sau. Miệng lúng búng, không thể mở ra nói bất cứ điều gì, lúc này, Vũ Hương Ly thực sự rất đáng sợ, đôi mắt kia như có ánh lửa, sẵn sàng hun chết kẻ nào làm cô ấy tức giận.

— Cô hiểu? Hiểu được sao? Vậy bù đắp đi, cô làm nổi không?

Trương Quân Ninh bị ép đến sát góc tường, gương mặt tái đi, sợ hãi nhìn Vũ Hương Ly, thế có trời cô chưa từng đối mặt với thứ gì đáng sợ như đôi mắt của Vũ Hương Ly lúc này. Miệng lắp bắp.

— Tôi... tôi...

— Tôi cô cái gì? Nếu không làm được thì rút ra xa tôi một chút.

Ánh mắt cô sắc lạnh, hung hăng liếc Trương Quân Ninh một cái, sau đó quay lưng đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trương Quân Ninh bị dọa đến mặt cắt không còn một giọt máu, những câu nói vừa rồi của Vũ Hương Ly cô nghe chỗ hiểu chỗ không. Nhưng mà, nếu thật sự những câu nói kia là những chuyện đã từng xảy ra trong cuộc sống của cô gái đó, thì thật sự quá mức, quá mức tưởng tượng.

Vũ Hương Ly đi thẳng về nhà, đóng chặt cửa phòng, vùi mặt vào đầu gối mà khóc, khóc nức lên từng tiếng. Cô đem mọi chuyện ra hét vào mặt Trương Quân Ninh, tưởng rằng xả giận, thế nhưng khi nhắc lại những chuyện đó cô lại càng khổ sở hơn, những chuyện kinh khủng này ai hiểu nổi cho cô chứ?

Cô thực sự không chịu đựng nổi nữa, cô cần Thiên Hương, rất cần chị ấy lúc này, chị ấy sẽ ôm cô vào lòng, ít nhất cho cô biết vẫn có chị ấy bên cạnh, mọi chuyện đều sẽ cùng nhau chống đỡ, nếu cô quá mệt mỏi, thì để mình chị ấy chống đỡ, ít nhất, sẽ không phải một mình bó gối cô đơn như thế này.

Trong đầu cô chợt lóe một ý định, cầm điện thoại lên, bấm vội một dãy số quen thuộc. Mắt cô dán chặt vào dãy số kia, chần chừ hồi lâu, cuối cùng mạnh tay ấn gọi.

Chuông điện thoại reo từng hồi, càng lúc trái tim cô đập càng nhanh, cho tới khi có người bắt máy, một giọng nói quen thuộc vang lên, trái tim cô cũng như muốn vỡ tung.

– Alo, ai vậy?... Alo?

Vũ Hương Ly dùng tay bịt chặt miệng, không để thoát ra một chút âm thanh nào, nước mắt cứ thế lại càng rơi xuống nhiều hơn. Bỗng cô nghe thấy tiếng trẻ con bên cạnh người ở đầu dây bên kia. Tiếng cô ấy dỗ dành.

– Xin hỏi ai đây? Nếu không nói tôi sẽ tắt máy đây.

Đừng, đừng tắt, đừng mà, em xin chị. Vũ Hương Ly cắn răng, muốn nói mấy lời này, nhưng lại không dám. Cuối cùng đáp lại cô là một hồi chuông dài. Thiên Hương, tắt máy rồi.

Trần Thiên Hương nhìn dây số lạ kia, đầu số không phải của Việt Nam, cảm thấy vô cùng kì lạ, gọi rồi lại không nói gì. Đang nghĩ lan man thì đứa bé chột khóc, cô đặt vội điện thoại xuống dỗ dành. Ôm lấy đứa bé trong lòng, vỗ nhẹ vào lưng nó, lời nói vô cùng âu yếm.

– Ngoan, đừng khóc, mẹ thương...

Thật kì lạ, đứa nhỏ này bình thường không thích khóc, mà hôm nay khóc thật lớn, nằm trong lòng Trần Thiên Hương khóc thật lâu, nước mắt giàn dụa trên khuôn mặt đỏ ửng. Khiến cô nhìn thấy mà đau lòng vô cùng.

Đứa bé vừa ngừng khóc, ngủ được một lúc thì Nguyễn Hiền đến. Trần Thiên Hương nhìn thấy bà, cũng chẳng hân hoan gì. Bây giờ nhìn thấy mẹ mình, chỉ nghĩ đến những chuyện đau lòng.

– Con bé ngủ rồi à?

Bà ngồi xuống ghế, không ngọt nhạt không hỏi. Nhận ra trong câu nói có sự quan tâm.

– Vâng.

Trần Thiên Hương lạnh lùng, rót một cốc nước, đặt trước mặt Nguyễn Hiền.

– Con vẫn giận mẹ à?

– Không giận.

Bà cười khổ, gật đầu. Cầm cốc nước lên uống một chút.

– Mẹ sắp đi rồi, không ở Việt Nam nữa, chắc lâu nữa mới về lại.

Trần Thiên Hương lạnh nhạt, tựa như không quan tâm, đôi mắt vẫn nhìn về phía trước.

– Không hỏi bao giờ mẹ đi à?

Cô nhìn về phía bà, môi chán trường mấp máy.

– Không quan tâm nhiều.

Nguyễn Hiền nhìn con gái. Bà cũng chỉ là vì tâm lí của một người mẹ, mong muốn cho con mình hạnh phúc thôi.

– Con muốn, mẹ có thể tìm Hương Ly về, không ngăn cản hai đứa nữa.

Những lời này lọt vào tai Trần Thiên Hương, lòng cô càng thêm lạnh giá. Những lời này nói có ý nghĩa gì sao? Nước mắt ầng ậng, trực rơi xuống. Cô cười lạnh, tức giận bật dậy khỏi ghế.

– Thôi cái kiểu vừa đấm vừa xoa đấy đi, sao lại có kiểu người như mẹ chứ?

Cô lạnh lùng quay đi, toan rời khỏi phòng khách.

Nguyễn Hiền kéo lấy tay con gái, nắm lấy tay cô.

– Mẹ chỉ vì thương con thôi mà, so với việc con khổ sở một mình này mẹ thà rằng nhìn thấy con ở bên cạnh một người đồng giới. Mẹ chỉ hy vọng nhìn thấy Thiên Hương của mẹ trước đây hay cùng mẹ treu đùa thôi mà con.

Bà xúc động nói. Nhìn thấy con gái ở tình trạng này đâu phải mong muốn của mình. Điều bà mong muốn là cô được hạnh phúc như những cô gái bình thường khác, nhưng sau tất cả những gì bà đã làm, mọi chuyện lại thành thế này.

Trần Thiên Hương nhắm chặt mắt, nước mắt rơi xuống, cô bặm chặt môi, giật mạnh tay ra khỏi tay mẹ.

– Mẹ đi đi, con thật sự mệt lắm rồi, thời gian này con không muốn gặp mẹ nữa, mẹ đi đi. Cứ thế này con không thể là Thiên Hương của mẹ như trước nữa đâu.

Nói rồi cô đi thẳng về phía phòng ngủ, đóng cửa lại.

Nguyễn Hiền nhìn theo bóng lưng con gái. Chuyện này, có phải bà sai rồi? Có phải bà đã suy nghĩ sai rồi không?

(Minh không biết các bạn có đọc phần “Lời của tác giả” không, hay là có đọc rồi mà quên mất. Nghiêm túc nhắc lại, mình ghét nhất bình luận giục truyện và những câu hỏi dạng như: đã kết thúc chưa?; bao giờ thì hết? Trả lời nhé, KHÔNG BIẾT! Khi nào đến hết truyện nó khác hết. Bực tiết.

Còn nữa, mình thật sự thương hai người TTH và VHL quá. Không biết đồ nhẩn tâm nào làm khổ hai chị thế nữa. Hu hu hu...

Bình luận nào bình luận nào, mình thích đọc bình luận.)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chap 70

6 năm sau.

Trần Thiên Hương cảm tay một cô bé, vui vẻ đi trong sảnh lớn của công ty. Phải nói đến công ty Thiên Hương sáu năm nay hoạt động càng gầy càng tốt, kinh doanh cực kì phát đạt, quy mô ngày càng mở rộng. Trần Thiên Hương càng có dáng của một nữ doanh nhân. Ví dụ như lúc này, một thân đồ công sở, áo sơ mi trắng, váy juyp đen. Dáng người thanh cao, mặc đồ công sở vô cùng đẹp mắt, lại lịch sự. Mái tóc nâu nhạt buộc lên, để lộ vầng trán cao, khuôn mặt vô cùng thanh tú, qua sáu năm rồi vẫn rất trẻ trung, không hề giống phụ nữ ngoài ba mươi. Nếu người không biết nhìn cô, còn tưởng cô mới hai bảy hai tám tuổi.

Nhân viên trong công ty quá quen với hình ảnh giám đốc dẫn theo con đến rồi. Kể cũng kì lạ, sau chuyện nhảm lẫn cô dâu trong đám cưới con trai công ty Thái Hoàng sáu năm trước, không thấy có thêm bất cứ thông tin về việc kết hôn của Trần Thiên Hương. Cô cũng đã ba mươi ba tuổi rồi, vẫn chưa kết hôn nữa. Tuy rằng giám đốc nhìn thật sự rất trẻ trung xinh đẹp, có thể nói là càng ngày càng xinh đẹp thành thực, nhưng kết hôn như vậy là hơi muộn rồi, sự nghiệp của cô cũng ổn, lẽ ra nên lập gia đình rồi mới phải. Vậy mà mãi chẳng có tin tức gì. Nhân viên công ty có đôi khi lăm chuyện bàn tán chuyện của Trần Thiên Hương, nói rằng không biết phải là người đẹp để tài giỏi đến mức nào mới có thể xứng đôi bên giám đốc đây?

Lại nói đến cô bé bên cạnh Trần Thiên Hương, giám đốc nói đó là con gái cô. Mọi người trong công ty đều không tin, họ có bao giờ thấy cô mang thai đâu, nhưng càng nhìn càng thấy cô bé này giống giám đốc. Thậm chí giống đến cả thần thái. Lại phải công nhận đây có lẽ chính là con của cô ấy. Nhưng còn một điểm đặc biệt kỳ lạ nữa. Cô bé này khuôn mặt phần ít thì giống Trần Thiên Hương, còn lại... giống hệt đúc cô diễn viên Hương Ly trước đây. Lúc trước cũng có tin đồn giám đốc có quan hệ tình cảm với Hương Ly. Không phải chứ? Mỗi lần nói đến chuyện này mọi người đều không dám suy luận tiếp. Mặc dù rất tò mò muốn biết, nhưng cho họ thêm vài lá gan nữa cũng không dám vác mặt đi hỏi giám đốc.

Vào phòng làm việc rồi, cô mới hỏi.

– Hương Ly, con có muốn ăn bánh kem không?

Trần Thiên Hương ầu yếm ngồi xuống trước mặt con gái đang đứng, xoa xoa mái tóc dài mượt thả xuống của nó.

Con gái của cô và Vũ Hương Ly tên là Trần Vũ Hương Vy.

Trần Hương Vy cũng không hiểu vì sao mẹ Hương luôn gọi mình là Hương Ly, mình tên là Vy mà. Nhưng mà mỗi lần thấy mẹ Hương gọi như vậy gương mặt đều rất âu yếm. Cho nên cô cũng không ý kiến gì, mẹ muốn gọi thì để mẹ gọi. Trong tâm lý của Hương Vy, mẹ Hương là người ở bên cô lâu nhất, thương cô nhất trên đời này, cho nên cô rất yêu mẹ, mẹ Hương lại rất cưng chiều cô, muốn gì chỉ cần nói với mẹ, từ thứ đắt nhất đến thứ rẻ nhất, mọi thứ đều có thể mang về cho cô. Cho nên Hương Vy cũng muốn làm chút gì đó cho mẹ. Ví dụ như để mẹ gọi mình là Hương Ly.

– Mẹ Hương cho con ăn cái gì con cũng thích.

Hương Vy bé nhỏ cười tươi nói. Khuôn mặt đáng yêu như thiên thần. Trần Thiên Hương thật sự rất thích con gái đáng yêu như vậy. Thật ra tại vì con gái quá giống Vũ Hương Ly, giống như đúc ra vậy, cứ như là phiên bản nhỏ của cô ấy, cho nên mỗi lần cô nhìn thấy con bé đều nhớ đến Hương Ly, cho nên luôn gọi con bằng cái tên này. Cảm thấy càng gọi càng hợp.

– Ngốc, với ai con cũng thế này thì sẽ dễ bị người xấu lừa đấy.

Trần Thiên Hương mỉm cười, nhẹ nhắc nhở. Hương Vy hơi nhăn mày, cái mũi nhỏ chun lại. Với mẹ con mới ngoan ngoãn, nghe lời như vậy, nếu như là người khác có nhìn cũng chẳng thèm nhìn. Thật ra Hương Vy cô bé này chính xác là một bà cụ non, ngoại trừ lúc tiếp xúc cùng Trần Thiên Hương và dì Hoàng Anh của nó, lúc nào cũng tỏ ra thái độ lạnh lùng. Bạn bè của Hương Vy luôn thích kết bạn cùng cô, căn bản bởi vì cô bé này rất xinh đẹp, cứ như thiên thần nhỏ vậy, da trắng má hồng, đôi mắt cà phê trong veo, đôi môi nhỏ bé cứ đỏ mọng lên. Người nhìn người thích. Thế nhưng mỗi lần có bạn muốn làm quen, cả bạn nam lẫn bạn nữ, chỉ cần năm phút nói chuyện với cô đều khóc nhè chạy đi mất. Cô giáo cũng phát hoảng, Hương Vy còn chưa từng bao giờ đánh bạn, thế mà hai ba câu đã khiến các bạn phát khóc. Không biết đã dùng cái quỷ quái gì dọa bạn đấy. Tội nghiệp các cô bé cậu bé bị Hương Vy làm cho khóc qua.

– Vâng ạ, con nghe rồi.

Hương Vy suy nghĩ một chút, biết mẹ cũng lo lắng cho mình, lại càng biết mẹ Hương thích nhất mình ngoan ngoãn nghe lời, cho nên lễ phép đáp lại. Sau đó còn tiến lên một chút hôn chụt vào má mẹ.

Trần Thiên Hương rất yêu đứa con gái này. Vừa đáng yêu vừa nghe lời, lại còn biết lấy lòng mẹ thế này nữa, làm cho cô không tin ở trên lớp con bé có khả năng làm cho bạn khóc nhè. Đương nhiên cô đã nghe thấy cô giáo phản ánh về chuyện Hương Vy hay làm bạn khóc, với cô giáo cũng không quần quýt như các bạn khác, tuy không thể nói là không lễ phép với thầy cô, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn nghe lời. Mặt lúc nào cũng lạnh lùng. Trần Thiên Hương nghe rồi cũng chỉ biết cười khở.

– Ngoan lắm.

Thời gian gần đây công ty Thiên Hương có hợp tác cùng với công ty của bố Nguyễn Thái Hà, vì vậy cô bạn này hay chạy đến đây. Nhắc đến Nguyễn Thái Hà cô mới nhớ, cô bạn này cũng bằng tuổi cô, nhưng cũng vẫn chưa kết hôn nữa.

– Mẹ con tình cảm tốt nhỉ. Cậu chỉ cách cho tớ, làm sao sinh được đứa nhỏ đáng yêu như thế này đi.

Nguyễn Thái Hà đi đến, đưa tay xoa xoa má của Hương Vy, thật sự xinh đẹp, giống hệt Vũ Hương Ly. Nguyễn Thái Hà đương nhiên biết đứa nhỏ này là con của Thiên Hương và cô gái kia. Nói một chút trêu đùa.

– Cậu kết hôn rồi sinh con, sẽ có ngay một đứa thôi.

Trần Thiên Hương vẫn không thích cái tính quá tự nhiên này của cô, vào phòng cũng không thêm gõ cửa.

– Nói như cậu ấy. Tớ muốn có đứa con phải thật đẹp như thế này này. Có tên đàn ông nào có công lực giúp tớ sinh được đứa nhỏ đẹp như thế này sao?

Nguyễn Thái Hà bĩu môi, cảm thấy chung quy con bé Hương Vy này không lẫn một chút tạp chất nào của đàn ông cả, lại là tinh túy của hai người phụ nữ, nhìn thế nào cũng thấy đẹp. Cô muốn đứa nhỏ giống vậy đấy.

– Muốn sinh con đẹp là sinh được đẹp chắc? Tưởng bảo bởi như Hương Ly nhà tớ muốn thì có sao? Mà cậu bỏ ngay cái suy nghĩ đấy đi. Con sinh ra phải đẹp thì cậu mới thương chắc, nhờ nó không đẹp được như cậu muốn thì sẽ đem nó ném đi à?

– Vậy nên mới muốn thương lượng với cậu chuyện cho tớ xin chút gen đi. Cộng với sự xinh đẹp hạng A của tớ nhất định tuyệt vời.

Trần Thiên Hương suýt ngã ngửa vì trình độ mặt dày của Nguyễn Thái Hà, lời này mà cũng nói ra được. Vợ vội cái gối trên sofa ném về phía cô gái kia.

– Nói linh ta linh tinh, lần sau đừng nói thế nữa. Người ta còn tưởng cậu bị biến thái. Muốn có con thì lấy chồng mà sinh.

Nguyễn Thái Hà bị dính một phát ném. Bực mình nói.

– Không cho thì thôi, đánh mắng làm gì vậy? Tính xấu như thế không sợ con nhỏ học theo sao?

– Vâng, mới mong cậu đừng nói linh tinh làm ảnh hưởng xấu đến con gái tớ.

Hương Vy thấy cô kia làm cho mẹ mình không vui, liền nói.

– Không cho cô nói mẹ cháu như thế, mẹ cháu không xấu tính. Cô mới xấu ấy.

Ai chà chà, đây là gì đây? Một điều mẹ cháu, hai điều cũng là mẹ cháu. Không chỉ mẹ mà cả con gái đều dùng ánh mắt thế kia nhìn mình. Nguyễn Thái Hà cảm thấy bị cô lập, có chút tức giận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé như thiên thần kia con giận lại áp xuống.

– Hương Vy ngoan nào, cô thấy Vy rất xinh xắn đáng yêu nên mới muốn có con cũng giống như con thôi. Hay thế này, sau này Hương Vy gọi cô Hà là mẹ nhé? Cô Hà cũng sẽ thương con như mẹ Hương, mua cho con đồ con thích.

Nguyễn Thái Hà ngọt ngào xán tới gần, giọng nói đầy nịnh nọt. Cả hai mẹ con Trần Thiên Hương nghe đều sồn cả da gà.

– Không muốn, cháu chỉ có một mẹ thôi.

Hương Vy vội ôm lấy Trần Thiên Hương, tránh Nguyễn Thái Hà cứ như tránh ông ba bị. Hừ, cô này nói nghe chẳng ra làm sao cả, nếu chỉ cần mua cho đồ mình yêu thích cũng có thể làm mẹ, vậy thì không biết bao nhiêu người trở thành mẹ của Hương Vy rồi.

Nguyễn Thái Hà cảm thấy thất vọng, mình làm gì tệ đến nỗi ngay cả đứa trẻ con cũng muốn lảng tránh. Chung quy đều tại hai mẹ con này, hết mẹ rồi đến con thay nhau từ chối cô.

– Hai mẹ con cậu thật ki bo, mẹ không chịu cho xin chút gen thì thôi, con gái cậu cũng không thêm đồng ý gọi tởm một tiếng mẹ.

Trần Thiên Hương cười cười. Cậu toàn làm những việc không đâu với đâu, còn muốn người ta phải đồng ý với cậu.

– Cứ cho là thế, nhưng mà cậu vẫn nên mau lấy chồng rồi sinh con đi. Đến lúc đấy tha hồ được nghe gọi mẹ.

Vũ Hương Ly mặc áo blouse trắng đi trên sân trường, mái tóc buông dài, tay còn ôm không ít sách vở, trên vai còn đeo một chiếc túi, đoán cũng là đựng sách vở ở bên trong. Càng về cuối những ngày tốt nghiệp việc học của cô càng bận rộn.

Sáu năm qua đối với Vũ Hương Ly trôi qua không hề dễ dàng. Có đôi khi cô dừng việc học để cố quên đi một chút về những người thân thương, muốn cho bản thân bớt nhớ nhưng, từng giờ từng phút lại không thể quên họ. Một mối chèn ép một mối, nhìn lại quãng đường cô đã đi qua, cũng không thể tin tưởng được mình đã cố gắng được như thế. Mong cho thời gian trôi qua thật nhanh, thật nhanh có thể trở về với họ.

Đi từ trường học về nhà, giờ này Vũ Khánh Ly đã chuẩn bị xong bữa tối. Bởi vì cô cần nhiều thời gian để học, cho nên cô em gái này luôn nấu cơm rất sớm, đúng đủ thời gian cho cô về nhà tắm rửa rồi ăn, sau đó học bài.

Ngồi ăn cơm, Vũ Khánh Ly thấy chị gái có chút thẫn thờ. Liên hỏi.

– Chị Ly, chị có chuyện gì ạ? Ăn cơm không ngon miệng sao?

Mấy năm nay ở chung, quan hệ chị em giữa hai người cũng được cải thiện nhiều, Vũ Hương Ly thỉnh thoảng cũng kể cho cô nghe những chuyện từng xảy ra trước đây của chị ấy. Cho nên phần lớn những chuyện trong quá khứ của Vũ Hương Ly cô đều biết.

– Không có gì, tự nhiên suy nghĩ thôi.

Cô tùy tiện trả lời. Vũ Khánh Ly cũng quen thuộc với tình cảnh này, không để tâm nhiều.

– Chị mấy năm nay rất vất vả rồi, lại lâu lắm rồi không về nước, sao chị không thử về thăm họ một lần? Đàng nào cũng sắp hết thời gian học rồi.

Vũ Hương Ly chỉ hơi cười, sao cô lại không muốn trở về cơ chứ. Nhưng mà chỉ là đã cố gắng được lâu như vậy, còn một chút thời gian cuối cùng vậy thì sao không làm được?

– Chị muốn thật hoàn thiện khi về bên họ.

Cô nói, sau đó chậm rãi buông bát đĩa, trở về phòng riêng.

Nguyễn Hoàng Anh cực kỳ thích đứa nhỏ Hương Vy này, có lẽ bởi vì tính tình của nó rất hợp với mình. Thỉnh thoảng vẫn hay đến trường tiểu học đón về nhà chơi. Hôm nay Hương Vy đến công ty mẹ chơi, đến tối mới về nhà, Nguyễn Hoàng Anh vội chạy đến tìm con bé.

Nhắc đến Nguyễn Hoàng Anh, hiện tại cô đang làm tại bộ phận thiết kế ở công ty Thiên Hương. Lúc bố ruột cô, tức là cậu của Trần Thiên Hương biết cũng hơi bất ngờ, đứa nhỏ Hoàng Anh này lần trước nói với ông ước mơ là muốn làm người mẫu cơ mà, cũng chưa từng thấy nó vẽ viết gì. Vậy mà lại ngon nghề chạy đến công ty chị họ làm nhân viên thiết kế, nhưng cũng không sao, con bé thích gì ông cũng không ngăn cản, mà lại là làm trong công ty của Thiên Hương, ông lại càng yên tâm.

– Ôi Vy à, di nhớ con quá.

Nguyễn Hoàng Anh vừa thấy Hương Vy liền dang tay ôm lấy. Hôm nay cô phải thay mặt Trần Thiên Hương đi gặp khách hàng, không ở công ty, nghe thấy bảo Hương Vy đến công ty mà lại không được gặp, thật là nhớ quá mà.

– Con chào di Ann

Ann là tên nước ngoài của Nguyễn Hoàng Anh, Hương Vy toàn gọi cô như thế, con bé nói tên tiếng việt của di dài quá, gọi thật mệt.

Hương Vy đặc biệt rất nghe lời di Hoàng Anh, ngoài di Hoàng Anh và mẹ ra, cô gặp ai cũng làm mặt lạnh tanh.

– Con hôm nay chơi ngoan không? Hôm nay di phải đi công tác, Vy đến công ty mà chẳng được gặp.

Nguyễn Hoàng Anh véo hai má đứa nhỏ, cưng chiều nói.

– Bây giờ gặp rồi mà. Con cũng nhớ dì Ann.

– Nhớ thì phải làm gì bây giờ?

Nguyễn Hoàng Anh theo thói quen hỏi, Hương Vy liền tiến lên một chút hôn vào trán rồi hai má cô, mỗi lần hôn đều kêu chụt một cái, Nguyễn Hoàng Anh cảm thấy rất thoải mái. Cả ngày đi làm mệt nhọc đều tiêu tan. Trời ơi dào đâu ra cái bảo bối đáng yêu như đứa nhỏ trước mặt chứ.

– Dì yêu con quá.

Nói rồi lại hôn hôn vào má đứa nhỏ.

– Dì My đâu rồi? Không đi cùng dì ạ?

Nguyễn Hoàng Anh xong việc là chạy đến đây ngay, Trần Hà My có lẽ đang ở nhà rồi.

– Không, dì đến một mình, dì My không đến.

Hương Vy gật nhẹ đầu. Nói.

– Không đến cũng tốt.

Nguyễn Hoàng Anh hơi cười, hỏi.

– Sao lại tốt? Hương Vy không thích dì My à? Dì My mà biết chắc buồn lắm đấy.

Cái đầu nhỏ bé lại lắc lắc.

– Không phải là ghét, tại vì dì My nhõng nhẽo, thích bám dính lấy dì Ann, lại còn ngốc, còn giống trẻ con hơn cả con.

A, ra là vậy. Nguyễn Hoàng Anh thâm đồng ý. Quả thật Trần Hà My còn thích nhiều hơn cả đứa nhỏ này. Lại cười tui xoa đầu cô bé.

– Hương Vy mới ngốc, ra về bà cụ non như vậy chẳng đáng yêu gì cả. Con phải nhõng nhẽo đáng yêu như dì My mới có nhiều người thích con.

Hương Vy không cho là đúng, lại lắc đầu.

– Không phải, con không nhõng nhẽo đáng yêu, chẳng phải cả mẹ Hương, dì Ann với cả ông nội đều vẫn thương con sao?

Nguyễn Hoàng Anh lại cười, đứa nhỏ này thật thông minh, còn biết nói rất có lí lẽ.

– Rồi, con thật thông minh.

– Con biết, cảm ơn dì, nhưng thực ra con thích dì khen con xinh hơn.

Hương Vy tự nhiên nói. Nguyễn Hoàng Anh suyt ngã ngửa, trời đất ơi, cái tính tự kỷ này là giống ai vậy? Lại chỉ biết cười cười, con thì đẹp rồi, có ai nhìn mà không biết con đẹp đâu, nói làm cái gì nữa.

(Hãy, các bạn cảm thấy Hương Ly nhỏ có đáng yêu không? Không biết người đáng yêu đến mức nào mới nghĩ ra được con bé đáng yêu như thế^^...)

Nhưng mà đừng vội, sáu năm vẫn chưa về được đâu, tuy nhiên từ đây cũng không còn đau khổ nữa.

Haizz... vẫn cảm thấy khổ còn ít. Hay dạo này mình tốt quá đây?--)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chap 71

Vũ Hương Ly sắp tốt nghiệp, thời gian này chăm chỉ đi thực tập tại một bệnh viện. Như mọi ngày, cô luôn có mặt ở bệnh viện lúc chiều.

Thấp thoáng lại thấy bóng dáng cô, áo blouse trắng, mái tóc đen buộc lên gọn gàng. Khuôn mặt Vũ Hương Ly sau sáu năm càng thêm xinh đẹp, trưởng thành. So với một Vũ Hương Ly hai mươi ba tuổi, nhìn cô lúc này vô cùng chừng chạc. Vàng trán cao, lông mày đậm, gọn gàng. Đôi mắt màu cà phê hơi trầm xuống, bên trong có sự bình ổn. Tất cả mọi thứ trên khuôn mặt trắng ngần không tí vết đều đẹp đến hoàn hảo. Thế nhưng người ta để ý đến cô không phải chỉ riêng bề ngoài quá mức hoàn mỹ, cả người cô còn toát ra một loại khí chất rất trầm ổn, khiến người nhìn cảm thấy đáng tin tưởng, rất có dáng của một bác sĩ. Có lẽ đây chính là bản lĩnh tốt nhất trong sáu năm qua mà cô mài giũa được.

Vũ Hương Ly đi trong bệnh viện, thỉnh thoảng thấy bệnh nhân ngồi chờ khám bệnh cô lại đến, ân cần thăm hỏi, có khi giải đáp một số thắc mắc cho họ về các vấn đề liên quan đến bệnh trạng.

Đang hỏi thăm một người phụ nữ, đột nhiên có tiếng trẻ con khóc, Vũ Hương Ly vội quay lại nhìn, một bé gái người châu Á khoảng năm, sáu tuổi đang đứng khóc. Cô vội vàng tiến đến, ngồi trước mặt cô bé kia, ân cần hỏi.

– Này, con làm sao vậy?

Vũ Hương Ly nhìn đứa nhỏ trước mắt, mái tóc đen thả ra, khuôn mặt nhỏ bé đầm nước mắt. Hơi thở dài, trong lòng cô lại khẽ buồn. Con gái của cô và Thiên Hương, cũng lớn như thế này.

Cô bé nhìn Vũ Hương Ly, ban đầu còn khóc rất lớn, sau đó hơi ngừng, rồi chỉ thút thít.

– Mẹ nói con chờ mẹ ở ghế ngồi, con lại chạy đi chơi, bây giờ con không tìm thấy mẹ nữa.

Vũ Hương Ly vuốt vuốt mái tóc cô bé, rất dịu dàng, trong lòng hơi dâng lên một chút tình thương yêu. Cô luôn mong muốn có thể vuốt mái tóc con gái như thế này.

– À, là vậy à. Vậy cô dẫn con đi tìm mẹ con được không?

Sau hơn một tiếng đồng hồ tìm kiếm, cuối cùng Vũ Hương Ly cũng tìm được mẹ đứa bé, trả nó về cho mẹ. Mẹ của đứa nhỏ này thì ra cũng là người Việt Nam. Ở nơi xứ người lại gặp được đồng hương, Vũ Hương Ly có chút vui mừng.

– Tôi thấy con bé đứng khóc, liền hỏi ra, hóa ra lại lạc mẹ. May quá, tìm thấy chị rồi.

Mẹ cô bé kia rồi rít cảm ơn. Quay sang còn bảo nó cảm ơn Vũ Hương Ly.

– Cảm ơn cô nhiều lắm, tôi đi khám định kỳ, hôm nay vì bố nó đi vắng nên phải dẫn theo con. Mà... cô nhìn thật quen mắt.

Mẹ đứa bé mỉm cười, sau đó lại hơi bất ngờ, nãy giờ còn rối trí vì lạc mất con, bây giờ mới để ý tới cô gái trước mặt này, thực sự quá xinh đẹp, lại còn mặc áo trắng, có lẽ là bác sĩ. Nhưng quan trọng là, nhìn cô ấy quá quen mắt, như thể đã từng nhìn ở đâu rồi. Cô cố nhớ, cuối cùng bật thốt lên.

– À, cô là diễn viên Hương Ly, hơn sáu năm trước đã giải nghệ phải không?

Cô chắc chắn nói, không thể nhầm lẫn được, trước đây cô cùng chồng thường xuyên xem phim Hương Ly đóng, chồng cô còn luôn dán mắt vào, luôn miệng khen đẹp. Chẳng qua thời gian trôi qua đã khá lâu rồi, cho nên bây giờ nhìn lại phải mất thời gian mới nhớ ra, cũng bởi vì đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Vũ Hương Ly sững sờ, không ngờ được qua thời gian dài như vậy lại vẫn có người nhớ đến mình. Như vậy cũng có thể nói, sự nghiệp diễn viên của cô trước đây rất thành công.

– Vâng, chị nhìn đúng rồi.

Vũ Hương Ly hơi mỉm cười. Gật đầu.

– Thật là bất ngờ quá, không ngờ lại gặp cô Hương Ly ở đây. Vậy, mấy năm nay không thấy báo chí nhắc đến cô, cô ra nước ngoài học y sao?

– Vâng, sau khi giải nghệ tôi đã sang nước ngoài, tập trung vào học tập. Mà thôi, chuyện cũ đừng nhắc nữa. Xin lỗi chị, bây giờ tôi phải đi có việc rồi, có duyên sẽ gặp lại sau.

Cô mỉm cười, định quay lưng rồi đi, đứa bé lại chạy lên cầm lấy tay cô. Vũ Hương Ly quay lại, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé kia, trái tim bất giác lại run lên. Đối với những đứa nhỏ tầm tuổi này đều khiến cô có chút nhạy cảm.

– Sao vậy?

Vũ Hương Ly cúi người, đối mặt với cô bé.

– Cảm ơn cô.

Nói rồi hôn lên gương mặt trắng ngần xinh đẹp của Vũ Hương Ly. Cô hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp. Khóe mắt chớp loáng có chút ẩm ướt, Vũ Hương Ly chợt ý thức được, nhanh chóng ngăn lại. Nhẹ vuốt tóc đứa nhỏ.

– Cô nghe rồi, con ngoan lắm.

Nói xong liền cười nhẹ, luyến tiếc nhìn đứa nhỏ trước mắt một chút, sau đó mới rời đi.

Hương Vy hay vào trong phòng của mẹ, cô bé rất để ý bức ảnh đặt trên tủ đầu giường của mẹ. Bên trong ảnh là một cô nào đó, thật sự rất xinh đẹp. Hương Vy nghĩ thế. Có lần cô định hỏi mẹ Hương cô kia là ai vậy? Sao mẹ lại để khung ảnh của cô ấy trong phòng? Thế nhưng đêm hôm đó. Hương Vy khó ngủ chạy đến phòng của mẹ, chỉ hơi hé cửa thôi đã nghe tiếng mẹ Hương khóc, khóc rất đau lòng, thì ra là mẹ ôm khung ảnh của cô kia mà khóc. Từ đêm hôm đó, cô đã bỏ đi ý định hỏi mẹ việc cô kia là ai. Người khiến mẹ Hương khóc, cô không muốn nhắc nhiều.

Trần Thiên Hương ngồi ở trên giường đọc sách, chợt thấy cánh cửa hé mở. Thân hình nhỏ bé kia chợt lộ ra.

– Hương Ly, lại đây.

Cô cười thật tươi, gấp lại cuốn sách sau đó đặt trên tủ đầu giường.

– Con ngủ với mẹ Hương nhé?

Hương Vy đi đến gần giường, bỏ dép đi trong nhà ra, sau đó lên giường, chui vào trong chăn.

Trần Thiên Hương bật cười, cô còn chưa kịp nói đồng ý nó đã yên vị trong chăn rồi, không biết còn hỏi làm gì đây? Cái tính tự nhiên này không biết là học từ đâu ra.

– Mẹ đã đồng ý đâu?

– Mẹ Hương vừa mới nói con lại đây còn gì?

Hương Vy hơi nhú mày, bởi vì cô biết thừa mẹ sẽ đồng ý, cho nên mất thời gian để làm gì nữa?

– Được rồi, con thật giỏi nói chuyện.

Trần Thiên Hương lại cười, theo thói quen hôn lên cái má nhỏ nhắn hồng hồng kia một cái.

– Mẹ khen con đẹp con sẽ thấy vui hơn.

Hương Vy cười, sau đó nằm xuống, lại để ý đến khung ảnh đặt trên tủ. Ánh mắt lại không tự chủ được nhìn một chút.

Trần Thiên Hương để ý. Sau đó vuốt vuốt tóc cô bé, hỏi.

– Con có tò mò muốn biết cô kia không?

Hương Vy quay lại nhìn mẹ, hơi nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

Trần Thiên Hương hơi bất ngờ. Đứa nhỏ này thỉnh thoảng thấy gì đó hơi lạ sẽ hỏi, nhưng hết lần này đến lần khác nhìn thấy ảnh của Vũ Hương Ly lại không hề mở miệng hỏi một câu.

– Sao vậy? Không thấy tò mò thật à?

Cô hỏi thêm một câu, Hương Vy lại lắc đầu.

– Không thấy cô này đẹp sao?

Nói rồi dùng ngón tay trỏ đặt lên khuôn mặt Vũ Hương Ly trong bức ảnh.

Hương Vy nhìn một chút, cảm thấy cô này thật quen, cũng thật gần gũi, nhưng thật sự cô chưa từng được gặp một lần. Lần đầu tiên Hương Vy nhìn mặt người lạ mà không thấy chán ghét, không muốn tỏ ra lạnh lùng. Cô trong ảnh này, Hương Vy thấy rất đẹp, đặc biệt là mắt của cô ấy, trong lòng phát ra thiện cảm với cô ấy. Nhưng mà cô ấy lại làm mẹ Hương khóc, cho nên Hương Vy dù không ghét bỏ nhưng cũng không muốn nhắc đến nữa.

– Không ạ, cô này đẹp.

Nghĩ không muốn nhắc nữa, nhưng vẫn trả lời câu hỏi của mẹ Hương.

Trần Thiên Hương cười, lại hỏi.

– Thế con có thích cô này không?

– Con chưa gặp bao giờ, tuy nhiên con không ghét.

Thật tốt, đây là mẹ con mà. Người sinh ra con mà, người mà chúng ta đã không ngừng chờ đợi mà. Trần Thiên Hương vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé kia, tại sao lại giống đến như thế?

– Vậy sau này khi gặp, phải đối xử với cô ấy như với mẹ, nhớ chưa?

Hương Vy ngạc nhiên, sao phải như thế? Đối xử với người khác như với mẹ Hương à? Việc này thật khó, có khi là không bao giờ.

– Sao lại thế hả mẹ?

Cô thắc mắc hỏi.

– Sau này Hương Ly lớn hơn mẹ sẽ nói cho con được không?

Trần Thiên Hương mỉm cười, trong mắt có một chút thấp thỏm âu lo, sau này khi Hương Vy lớn lên, nó sẽ nhìn nhận chuyện này như thế nào? Có thể chấp nhận chuyện mình là một đứa nhỏ được sinh ra từ hai người phụ nữ?

– Mẹ Hương nghĩ con là trẻ con à?

Hương Vy buồn rầu, nhìn mẹ nói.

– Không, chỉ là con chưa đủ lớn thôi. Sau này đến đúng thời điểm mẹ sẽ nói cho con nghe được không?

– Đúng thời điểm là khi nào ạ?

Trần Thiên Hương vuốt mái tóc mây mượt mà của gái, dịu dàng nói.

– Đúng thời điểm à? Có lẽ là khi cô ấy về.

Hương Vy nghe câu này, lại quay ra nhìn khung ảnh kia, đợi cô ấy trở về mới được sao? Cô ấy là ai? Cô ấy đi đâu? Trong đầu cô bé chợt hiện ra rất nhiều câu hỏi. Nhưng mà mới vừa rồi còn nói không tò mò. Bây giờ lại hỏi mẹ có lẽ không hay lắm. Nghĩ rồi liền hỏi một câu khác.

– Thế khi nào cô ấy trở về hả mẹ?

Trần Thiên Hương sùng sốt, đã sáu năm rồi. Hương Vy lớn bao nhiêu thì cô và Vũ Hương Ly cũng đã xa nhau lâu bấy nhiêu. Nhưng mà cô cũng không biết khi nào Hương Ly sẽ trở về. Chỉ nhớ rằng trong tin nhắn cô ấy để lại trong điện thoại sáu năm trước có nói hãy chờ. Chờ chính xác cũng hơn sáu năm rồi. Cũng chưa từng có một tin phản hồi. Nhiều lúc cô cũng tuyệt vọng, nhưng sau đó lại lấy chiếc điện thoại cũ kia ra xem lại. Trong lòng lại thêm mạnh mẽ, tiếp tục chờ đợi. Yêu thương chăm sóc Hương Vy thật nhiều.

– Mẹ cũng không biết.

Trần Thiên Hương gượng cười. Trong mắt có tia buồn.

– Vậy sao mẹ biết cô ấy sẽ về?

Hương Vy thấy mẹ Hương lúc này thật lạ lắm, từ trước đến nay cô hỏi mẹ nhiều vấn đề lắm. Nhưng chưa có vấn đề nào làm khó được mẹ. Thế mà lần này, mẹ Hương lại bối rối như vậy.

– Cô ấy, chắc chắn là về mà.

Trần Thiên Hương nói xong vội với tay tắt đèn. Căn phòng trở nên tối đen. Lúc này đôi mắt cô đã ngập nước, cô không muốn để Hương Vy nhìn thấy mẹ Hương yếu đuối như thế. Chợt trước mặt cô có một xúc cảm mềm mại, bàn tay nhỏ bé của Hương Vy đặt trên khuôn mặt mẹ, cảm thấy rõ ràng ẩm ướt. Mẹ Hương lại khóc rồi.

Vội ôm chặt lấy cổ mẹ. Nói.

– Mẹ Hương đừng khóc, con cũng muốn khóc theo đây.

Cô không tự chủ được, nước mắt rơi càng nhiều, phát ra tiếng khóc nhỏ. Hương Vy càng hoảng loạn. Mẹ Hương không bao giờ khóc trước mặt mình cả. Vội an ủi.

– Vâng, con sẽ nghe lời mẹ, sau này cô kia về, sẽ yêu cô ấy như yêu mẹ. Cô ấy về mà, mẹ Hương đừng khóc nữa.

Cô không biết, đầu óc non nớt của Hương Vy đương nhiên không suy luận được quá nhiều, cô chỉ biết mẹ hình như rất muốn cô kia về, hình như chỉ cần cô ấy về, mẹ sẽ không khóc nữa. Hương Vy ôm càng chặt, rồi rít nói.

(Có một chút truyện không liên quan tại đây. Đạo này mình rất là quan tâm đến một nhân vật, đây là nữ doanh nhân Trương Huệ Vân- vợ nhạc sĩ Thanh Bùi. Quan trọng hơn là với tuổi đời rất trẻ cô đã là một doanh nhân nổi tiếng, gia thế hùng hậu, sở hữu rất nhiều tài sản. Đặc biệt là cực kỳ xinh đẹp và tài

giỏi. Nhìn cô ấy mình lại nghĩ đến Trần Thiên Hương, có thể nói là một người xinh đẹp, tài giỏi, giàu có không chỉ có trong truyện đúng không?

Thật sự cái chính tôi mong muốn là mỗi vị chia sẻ cho tôi một chút xinh đẹp và giỏi giang đi :(())

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Mẹ, Cô Ấy Về Rồi.

Hai năm sau.

Vũ Hương Ly đứng ở sân bay. Đây là lần thứ hai cô trở về Việt Nam từ sau tám năm qua. Quãng thời gian kia, bản thân cô cũng không biết đã vượt qua như thế nào. Dù sao thì bây giờ tốt rồi. Ít nhất, cô có năng lực để vượt qua mọi chuyện.

Vũ Khánh tự mình ra sân bay đón con gái, nhìn thấy cô từ đằng xa. Vội vàng đi đến.

– Hương Ly.

Vũ Hương Ly nghe tiếng gọi liền quay lại, bỏ kính râm xuống, đôi môi mỉm cười thật tươi.

– Bố.

– Con về rồi. Về là tốt rồi.

Vũ Khánh vội ôm lấy con gái, vỗ nhẹ sau lưng. Sau rất nhiều năm, cuối cùng đến ngày hôm nay ông mới dám thể hiện tình cảm với con gái mình. Đứa nhỏ này, ông đã nỡ quá nhiều. Đôi mắt Vũ Khánh hơi đỏ lên, ôm càng chặt hơn, một lúc sau mới từ từ buông lỏng.

– Bố, con về rồi mà.

Vũ Hương Ly cầm lấy bàn tay người đàn ông kia, vỗ nhẹ như trấn an, từ trong ánh mắt tỏa ra sự ấm áp. Trong lòng Vũ Khánh nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thái độ này, có lẽ con gái đã thật sự tha thứ cho ông rồi.

– Đi, về nhà thôi.

Ông nói, hai người bảo vệ ở đằng sau liền biết ý, đi lên phía trước lấy vali của Vũ Hương Ly cất lên xe.

Ở trên xe, Vũ Khánh quan tâm hỏi thăm con gái rất nhiều chuyện. Thấy cô nhiều năm qua thực sự rất cố gắng ông rất vui mừng. Bằng chứng là hiện tại Vũ Hương Ly ở nước ngoài đã lấy được bằng thạc sĩ, Vũ Khánh rất tự hào.

– Con định khi nào gặp Thiên Hương?

Ông hỏi, đây có lẽ là chuyện đáng quan tâm nhất.

– Không phải hôm nay, con muốn tặng chị ấy bất ngờ. À đúng rồi bố, con muốn gặp con gái con. Hôm nay được không ạ?

Cô mỉm cười, ngày hôm nay Vũ Hương Ly cười rất nhiều, mà cười rất rất tươi. Đây là ngày cô mong muốn rất lâu rồi.

Vũ Khánh nhìn đồng hồ đeo tay. Hơi nghĩ một chút sau đó nói.

– Được, bây giờ con về nhà nghỉ ngơi tắm rửa, đợi đến giờ Hương Vy tan học bố đưa con đến đón con bé.

– Vâng.

Về đến nhà, mẹ con Vũ Khánh Ly đi ra đón. Vũ Khánh Ly đã về Việt Nam làm việc từ năm ngoái.

– Hai bố con về rồi.

Bà đi đến gần, mỉm cười nói. Đây là lần thứ hai được gặp Vũ Hương Ly, thật sự rất giống người phụ nữ kia. Từ trong đôi mắt bà nhìn cô có phần dịu dàng, đan xen chút áy náy. Nhiều năm qua, không ít lần bà suy nghĩ về mẹ con Vũ Hương Ly, những điều này luôn luẩn quẩn trong đầu. Tự bản thân bà cảm thấy có lỗi với cô gái trước mắt.

– Con chào dì.

– Chị Ly.

Vũ Khánh Ly mỉm cười chào. Cô chị gái này, lúc nào nhìn cũng đẹp như vậy, mới qua gần một năm chưa gặp, vậy mà nhìn đẹp hơn rất nhiều.

– Ủ, làm việc tốt không?

Cô quan tâm hỏi thăm.

– Tốt lắm ạ.

– Mà thôi, con lên phòng nghỉ ngơi một chút đi sau đó tắm rửa đi. Dì nói người mang vali lên phòng con rồi.

Bà nói rồi bảo người giúp việc đưa Vũ Hương Ly đến phòng của cô.

Vũ Khánh gọi điện thoại cho Trần Thiên Hương nói hôm nay ông sẽ đến trường đón Hương Vy về nhà chơi, cho nên cô không cần phải đi đón nữa.

Giờ tan học, Vũ Khánh và Vũ Hương Ly đến trước cổng trường.

– Để con tự vào tìm con bé được rồi. Con muốn tự làm quen với nó.

Vũ Khánh hơi nhũn mảy, sau đó nói.

– Hay cứ để bố cùng đi với con đi. Hương Vy không giống mấy đứa bé khác đâu. Nó cứ lạnh lùng.

Vũ Hương Ly bật cười.

– Con gái con thật sự như thế sao?

Cuối cùng, sau khi nói mãi, vẫn là Vũ Hương Ly tự mình đi vào.

Trường học khá lớn, nhưng hiện tại tan học cũng được một lúc rồi nên không đông người lắm. Vũ Hương Ly theo địa chỉ Vũ Khánh nói đi tìm lớp học của con gái. Trong lòng vô cùng hưng phấn cùng hồi hộp, cô muốn nhìn thấy con bé.

Thời tiết hôm nay thật mát mẻ, Vũ Hương Ly mặc áo phông đen, quần jean đen, đi giày thể thao, mái tóc buộc lên. Nhìn có vẻ rất thoải mái, làn da trắng ngần càng rõ ràng khi cô mặc đồ đen. Không thể phủ nhận, ở mọi hoàn cảnh nhìn Vũ Hương Ly đều thật xinh đẹp.

Đang vui vẻ đi, bỗng nhiên có một cô bé chạy rất nhanh, va mạnh vào người Vũ Hương Ly, mạnh đến nỗi cô có chút đau còn cô bé kia ngã xuống đất, mái tóc mây che mất khuôn mặt cô bé. Rất nhanh, Vũ Hương Ly ngồi xuống, đỡ đứa nhỏ dậy.

Hương Vy đang định hất tay người trước mặt ra, lại thấy trước mắt là khuôn mặt quen thuộc, đôi mắt đầm nước mờ thật to. Cô không nhìn nhầm chứ?

– Con có sao không?

Vũ Hương Ly phui vẩy đồng phục lấm bẩn cho cô bé, cũng chưa nhìn đến khuôn mặt nó, mãi đến lúc phui cảm thấy sạch sẽ rồi mới nhìn xem. Cô giật mình, trái tim đập mạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng kia. Cô nhìn thấy rất nhiều lần qua ảnh Vũ Khánh gửi, nhìn đến mức thỉnh thoảng nhớ nhưng đến phát khóc. Bây giờ được nhìn thẳng trước mắt, đứa bé này, giống mình như đúc. Vũ Hương Ly nhìn nó thật lâu, sau đó tự giác đưa tay lên sờ khuôn mặt nhỏ bé kia. Thấy một bên má của nó đỏ ửng, có vết bầm tay, trông như là bị đánh, bên khỏe mới còn có tia máu. Tim Vũ Hương Ly giật mạnh, đau lòng vô cùng.

– Mặt của con bị làm sao thế này?

Nước mắt không biết từ đâu tràn ra, hai bàn tay đưa lên nhẹ nhàng sờ vào, ánh mắt tràn đầy lo lắng xem xét khuôn mặt bị thương kia.

Hương Vy nhìn người trước mặt, người này, vừa lạ lùng vừa quen thuộc. Là cô ở trong tấm ảnh trong phòng mẹ Hương. Ngay lập tức Hương Vy quên mất mình đang bị đau, toàn bộ chú ý dồn hết lên người trước mặt. Vũ Hương Ly thấy đứa nhỏ không trả lời, nhìn mình thật lâu, lại càng sốt ruột, định mở miệng hỏi lại, nhưng nó lại lên tiếng trước.

– Con biết cô.

Hương Vy thấy cô kia rơi nước mắt thật nhiều, đưa tay ra lau nước mắt trên mặt cô ấy, không hiểu vì sao, lúc đứng gần cô ấy, lúc cô ấy lo lắng hỏi vết thương của mình, trái tim non nớt của Hương Vy cảm thấy ấm áp.

– Ủ, ngoan, ngồi ra ghế kia, mẹ xem chỗ đau của con, được không?

Vũ Hương Ly hỏi, ánh mắt chờ mong xem ý kiến của con bé, sau đó thấy nó nhẹ gật đầu. Rất nhu thuận. Liền cầm tay nó đưa đến ghế đá. Đứa trẻ này thật nghe lời, vậy sao bố lại nói nó lạnh lùng chứ?

Hương Vy thấy cô kia xưng mẹ, lại rất ân cần, không hiểu sao lại cảm thấy rất nghe lời cô ấy, cô nói gì đều đồng ý.

Trong ví của Vũ Hương Ly bao giờ cũng đem theo bông, thuốc và băng cá nhân. Cô nhẹ nhàng bôi chút thuốc vào khoe môi con bé, vừa bôi vừa nhẹ nhàng thổi, sau đó dán một miếng băng nhỏ vào. Xong rồi mới hỏi.

– Đau không con?

Hương Vy lắc đầu. Lễ phép trả lời.

– Không ạ.

Vũ Hương Ly thấy khuôn mặt nhỏ bé có vết tay đỏ ửng kia. Đau lòng không chịu được, còn có tức giận.

– Là ai đánh con?

Hương Vy bé nhỏ nhìn thấy trong ánh mắt kia sự tức giận. Cô ấy tức giận người ta đánh mình sao? Nghĩ rồi kể cho Vũ Hương Ly nghe.

– Là mẹ của bạn Nhi. Bạn ấy nói con lấy đồ của bạn ấy, nhưng mà con không hề lấy. Mẹ bạn ấy đến thấy con thì đánh con.

Hương Vy hơi cúi đầu, nước mắt rơi xuống. Sau khi bị tát một cái mạnh vào mặt, cô chạy thẳng ra khỏi lớp, cô không muốn khóc trước mặt những người đó.

– Thật quá đáng. Đi, đi về lớp của con.

Vũ Hương Ly cầm tay Hương Vy đứng dậy, đi về phía lớp học. Không cần biết hôm nay sự việc là như thế nào, nặng tay đánh con gái cô thành thế này, không thể bỏ qua!

Nguyễn Hoàng Anh thấy Trần Thiên Hương đến giờ rồi mà vẫn chưa đi đón Hương Vy, chưa thềm hỏi gì liền về nhà kéo tay Trần Hà My đi đón cháu. Đến trước cổng trường lại gặp ông ngoại Hương Vy, nên bảo với ông là sẽ đi đón con bé, đi vào gần đến lớp học thì thấy Hương Vy đang đứng cùng một người. Nguyễn Hoàng Anh giật mình, vội vàng đi về phía trước.

– Vy, mặt con làm sao thế này?

Vừa nhìn thấy mặt con bé đỏ ửng, còn có băng cá nhân dán gần khoe môi, Nguyễn Hoàng Anh vội vàng ngồi xuống, xem xét khuôn mặt kia.

– Di Ann, con không sao.

Trần Hà My cũng mãi nhìn Hương Vy trước, sau đó mới nhìn người đứng bên cạnh. Bật thốt lên.

– Chị Hương Ly!

Đôi mắt cô mở to. Trời đất. Người này không phải Vũ Hương Ly sao?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn về phía cô gái xinh đẹp kia, người này, chính xác là đã tám năm rồi, tám năm rồi chưa từng gặp lại.

– Chị về khi nào thế? Chị Hương biết chưa?

Trần Hà My ngạc nhiên hỏi. Vũ Hương Ly hơi cười chào hỏi hai người. Sau đó nói.

– Chị vừa về, chuyện đấy nói sau. Còn có, con bé bị người ta đánh. Không hiểu chuyện gì mà nặng tay như thế.

Trần Hà My thu lại ngạc nhiên, lại đề tâm lên Hương Vy. Thấy khuôn mặt nhỏ bé bị đánh nặng tay thế kia không khỏi tức giận. Cháu gái người ta coi như vàng như ngọc, ai dám nặng tay thế này?

Đi vào lớp học, cô giáo chủ nhiệm đang đứng nói chuyện với một phụ huynh. Người phụ nữ này mặt mày cau có. Trên người mặc quần áo cũng là khá sang trọng. Bên cạnh còn có một cô bé đang sợ hãi, bàn tay nắm chặt váy.

– Con ranh này. Đã ăn trộm lại còn không nhận, nói lại còn cãi, muốn trốn tội à? Bây giờ dám quay lại đây à?

Giọng nói chua ngoa vang lên, Vũ Hương Ly cau mày, người phụ nữ này, buông ra mấy lời thô thiển như thế. Thật sự chỉ muốn cho mấy cái bạt tai.

– Xin chị bớt giận, không nên nặng lời với học sinh như vậy đâu ạ.

Cô giáo chủ nhiệm lên tiếng, phụ huynh của em Nhi trước mặt đây đóng góp rất nhiều tài sản cho nhà trường, cho nên chị ta nói gì cũng phải nể, từ nãy đến giờ cô chỉ dám nói vài câu chị bớt giận, chị bớt giận, ngay cả lúc cô ta đánh Hương Vy lệch một bên mặt, ngã xuống đất, cũng không dám thể hiện

thái độ.

– Chị kia, ăn mặc đẹp thế mà nói chuyện thế à? Cháu gái tôi đã làm sai chuyện gì? Mà kể cả nếu cháu có làm sai chị phải nhắc nhở, nặng tay như thế nhìn được sao?

Trần Hà My tức giận, muốn tổng xỉ vả vào mặt của cái người phụ nữ thô thiển kia.

– Làm sai gì à? Cháu của các người lấy trộm vòng tay của con gái tôi, là vòng đất tiền đây, không biết con cái nhà ai, dạy dỗ ra cái đứa tât mắt, thấy đồ đẹp là trộm cắp. À phải rồi, là con gái của cô giám đốc công ty đá quý Thiên Hương phải không? Mẹ nó dạy nó thế phải không?

Bàn tay Vũ Hương Ly nắm chặt lại, Hương Vy thấy tay bị nắm có chút đau, vội nhìn lên, thấy Vũ Hương Ly đôi mắt lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia.

– Cô nói chuyện quá mức vô văn hóa, trước mặt giáo viên và học sinh lại phát ngôn như ngoài hàng ngoài chợ. Chỉ dựa vào mấy lời nói từ nãy đến giờ của cô đã đủ để kiện cô vì hành vi cố tình nhục mạ người khác rồi.

Vũ Hương Ly nhìn thẳng vào mắt người kia nói. Người phụ nữ kia bị đôi mắt lạnh kia quét qua, trong lòng phát sợ, nhưng sau đó lại lấy lại bình tĩnh.

– Cô là ai? Chuyện này thì liên quan gì đến cô?

– Tôi là ai thì quan trọng gì. Quan trọng là cô vừa làm cái gì, cô muốn làm cho ra lẽ việc đứa nhỏ này ăn trộm đồ của con cô sao? Nhưng mà từ nãy đến giờ cô làm toàn những hành vi khiến cho người khác nhìn không vừa mắt, cô lấy tư cách gì hỏi tội người ta? Phát ngôn vô văn hóa như vậy, cô dạy con cô đã hay chưa mà bình luận người khác dạy con như thế nào?

Vũ Hương Ly tiến lên phía trước, đi về phía người phụ nữ kia, đôi mắt càng trở nên lạnh lùng đáng sợ. Ánh mắt này đã từng dọa Trương Quân Ninh chết khiếp không dám lại gần cô trong suốt ba năm. Đương nhiên người trước mặt này cũng không ngoại lệ, cô ta lúng búng, nhất thời cứng họng không nói được gì.

Nguyễn Hoàng Anh từ nãy đến giờ nhìn người phụ nữ kia. Bây giờ lại nhìn về phía Vũ Hương Ly, đôi môi hơi mỉm cười, đây là người mẹ đang bảo vệ con sao?

– Cô giáo, đầu đuôi câu chuyện là như thế nào?

Cô giáo chủ nhiệm nhìn Vũ Hương Ly, thật lợi hại, vừa nói mấy câu đã khiến phụ huynh khó tính kia ngậm miệng, cũng không biết cô gái này có liên quan gì với Hương Vy, nhưng bị ánh mắt của cô ấy làm cho căng thẳng, đem toàn bộ chuyện kể lại.

– Là thế này, em Nhi có một chiếc vòng tay đất tiền, gần cuối giờ học em lên báo với tôi rằng bị mất, sau đó tôi nói cả lớp ở lại để kiểm tra. Cuối cùng tìm thấy chiếc vòng trong cặp sách của Hương Vy.

– Nghe thấy chưa? Bằng chứng rõ ràng, không phải nó ăn trộm thì à?

Vũ Hương Ly nhìn về phía cô ta, ánh mắt sắc lạnh, lập tức người kia lại im miệng.

– Con không làm.

Hương Vy nhìn Vũ Hương Vy, lắc lắc đầu nói, trong mắt đầy sự thành thật. Cô gật đầu, ý bảo rằng: mẹ biết rồi.

– Không phải mày thì à? Cũng đầu cứng cổ.

– Này chị kia, mẹ Hương Vy là giám đốc công ty đá quý, cứng nó như vàng ngọc, không để nó thiếu cái gì bao giờ, loại vòng tay này nó muốn bao nhiêu chẳng có, sao phải đi trộm cắp, hơn nữa, cháu của tôi không bao giờ làm cái chuyện này.

Trần Hà My bực mình, tức không thể lên cho người phụ nữ này hai cái bạt tai.

– Ha ha, muốn gì có đấy? Không phải vẫn đi ăn cắp đồ của người khác đấy sao? Nhi, đứng lên đây nói cho mẹ biết, có phải con bé này lấy vòng tay của con không?

Cô bé tên Nhi từ nãy đến giờ đứng một bên nắm chặt váy, bị mẹ gọi một câu thì giật nảy mình. Sau đó ấp ập ứng ứng.

– Ph... phải ạ. Sáng nay bạn Vy khen vòng của con đẹp, xong rồi đến chiều con không thấy vòng đâu nữa, rồi... rồi tìm thấy trong cặp sách của Vy.

Cô bé kia cúi mặt nói. Mặt mũi đã đỏ ửng hết lên, đôi mắt hơi ửng đỏ. Nguyễn Hoàng Anh thấy cực kỳ kỳ lạ.

– Nghe thấy chưa? Ý định trộm cắp rõ ràng như thế, lại tìm thấy luôn cái vòng trong cặp nó, còn chối cái gì?

– Sao chị để mình con chị nói? Hương Vy không được nói gì à? Vy, nói đi con.

Vũ Hương Ly nhìn con gái.

– Con chưa từng khen vòng của bạn đẹp, vừa nãy mới là nhìn thấy lần đầu tiên. Con cũng không lấy vòng của bạn.

Hương Vy nói, đôi mắt tỏa ra lạnh lùng cùng chán ghét nhìn về phía cô bạn kia.

– Nhi!

Người phụ nữ kia lại gầm lên.

– Là cậu, rõ ràng cậu khen vòng đẹp, sau... sau đó lấy trộm.

– NÓI DỐI!

Từ ngoài cửa lớp có một bé trai chạy vào.

– Tú, em từ đâu chạy vào đây?

Cô giáo chủ nhiệm thấy cậu bé kia, ngạc nhiên hỏi.

– Cô ơi cô, em nhìn thấy bạn Nhi tự lấy vòng tay để vào cặp của Vy. Bạn Vy không lấy trộm, bạn Nhi nói dối.

– Sao em không nói với cô sớm.

– Cô kia dữ quá, em sợ...

Cậu bé nhìn về phía người phụ nữ kia. E dè nói.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng kết thúc, mẹ của cô bé Nhi kia phải nói lời xin lỗi với Hương Vy, nhưng thái độ không hề thành khẩn, Vũ Hương Ly nhìn đến là chán ghét.

Chuyện là lũ trẻ bình bầu ai xinh xắn nhất lớp, hóa ra là Hương Vy được bầu xếp thứ nhất còn cô bé kia xếp thứ hai. Ghen tị nên mới làm như vậy. Nhưng một đứa trẻ lại ăn gian nói dối, biết làm thế để đổ oan cho bạn thì quả thật không hề tốt đẹp.

Lúc đi ra khỏi lớp, Hương Vy còn quay lại nhìn cô bạn kia, lạnh lùng nói một câu.

– Từ giờ trở đi, tránh xa tớ ra.

Tối khi trở về nhà, Trần Thiên Hương mới biết chuyện, thấy vết thương trên mặt con gái, vô cùng sốt ruột. Lo lắng lấy khăn lạnh ra đắp lên.

– Đau lắm không con?

Cô nhủ mày, tức giận vô cùng, mình còn chưa từng đánh nó một cái. Người khác lại dám động vào. Cô sẽ không bỏ qua việc này.

Trước khi Hương Vy về, Vũ Hương Ly có nhắc con bé đừng có kể cho mẹ Hương nghe chuyện đã gặp mình. Hương Vy suy nghĩ suốt, định rằng không nói ra, nhưng cuối cùng, vẫn nói.

– Mẹ, cô ấy về rồi.

Trần Thiên Hương đang chăm chú đắp khăn lạnh lên má Hương Vy, nghe con gái nói vậy, bàn tay chợt khựng lại.

– Là cô ấy bôi thuốc dán băng cho con. Còn bảo vệ con, không để mẹ bạn Nhi mắng con.

Trần Thiên Hương vội đứng dậy, nói.

– Mẹ ra ngoài một chút, con ở nhà đi ngủ trước đi, nhé.

Cô đang định đi ra ngoài, Hương Vy vội cầm lấy tay mẹ, giữ lại.

– Con nghe thấy cô ấy nói chuyện với dì Ann, bảo sẽ tự đến gặp mẹ.

– Cô ấy nói thế thật à?

Hương Vy gật gật đầu.

– Vâng ạ.

Trần Thiên Hương lại ngồi xuống, im lặng không nói một câu. Từ đôi mắt nhìn ra rất nhiều cảm xúc. Hương Ly, thật sự về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Gặp Lại.

Cả ngày, Trần Thiên Hương ngồi thần thờ trong phòng làm việc. Nhiều lần trợ lý đi vào cũng không để ý. Trong đầu cô hoàn toàn để tâm đến việc gặp lại Vũ Hương Ly. Bởi vì cô ấy nói sẽ tự đến gặp mình, cho nên Trần Thiên Hương mới không chạy đi tìm. Cô đã chờ được tám năm rồi, thêm một hai ngày không vấn đề gì. Nhưng mà chỉ là bây giờ gặp lại người kia, sẽ là cảm giác gì đây?

Đến hết giờ làm việc cô vẫn cứ ngồi thừ ra, quên mất là phải đi đón Hương Vy. Cũng không hiểu vì sao, mỗi lần nghĩ đến Vũ Hương Ly, gần như không thể nhớ thêm được việc gì.

Điện thoại của Trần Thiên Hương rung lên, đem cô đang thần thờ trở về thực tại. Giật mình nhìn đồng hồ, sau đó vội vàng bắt điện thoại.

– Alo, con đang ở đâu?

Đương nhiên là Hương Vy gọi điện thoại cho mẹ. Hôm nay mẹ Hương về thật muộn.

– Con về nhà rồi ạ, mẹ Hương mau về nhà đi, con đói rồi.

Hương Vy nói, sau đó quay sang nhìn người bên cạnh cười tủm tỉm.

– Ừ được rồi, mẹ về ngay.

Trần Thiên Hương tắt điện thoại, cất một số đồ vào túi, sau đó nhanh chóng rời khỏi công ty, lái xe về nhà.

Ở trên xe, cô suy nghĩ rất nhiều điều, ngày hôm qua Hương Ly đã về, còn gặp con gái, bảo vệ nó, vậy mà không đến gặp cô. Hôm nay đợi cả ngày cũng không có một tin nào cả, cô nói chờ một hai ngày không có vấn đề gì nhưng thực ra là một vấn đề rất lớn. Chỉ cần nghĩ đến việc Hương Ly đã về, rất gần với mình rồi, vậy mà không thể nhìn thấy mặt đã làm cô buồn bực không chịu được.

Đẩy cửa vào nhà, trong nhà không bật đèn, tối om. Cô lên tiếng gọi Hương Vy, con bé cũng không thèm trả lời, liền bấm công tắc bật đèn, phòng khách vừa sáng lên bỗng có có tiếng nổ “bùm”.

Trần Thiên Hương giật mình nhìn, pháo giấy lấp lánh tung bay, đợi đến khi pháo rơi hết, trước mắt cô xuất hiện một gương mặt thân thuộc.

– Chúc mừng sinh nhật mẹ.

Hương Vy bê cái bánh kem, cười tươi nói.

– Chị Hương, sinh nhật vui vẻ.

Vũ Hương Ly mỉm cười nhìn người trước mắt. Trần Thiên Hương còn chưa hết ngạc nhiên, mở mắt thật to nhìn người trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp này, từng hình ảnh trong quá khứ dần dần hiện lên. Đôi mắt cô ửng đỏ, nước mắt bắt đầu tràn ra, lại nhìn thấy nụ cười của Vũ Hương Ly, nhin không được bước lên phía trước, bàn tay nắm thành nắm, đánh vào trước ngực Vũ Hương Ly. Cảm giác thật rõ ràng, cô ấy về thật rồi.

– Cái đồ xấu xa này, đi cũng không thèm nói một câu, tám năm cũng không có một tin gì, về cũng không báo một lời nào, em tùy tiện thế mà được à? Em nghĩ ai mà chờ được em? Đồ xấu xa, có giỏi thì em đi nữa đi, đi nữa đi.

Vừa nói vừa đánh, nước mắt càng rơi xuống không ngừng. Sống mũi Vũ Hương Ly hơi cay cay, đôi mắt cũng thoáng đỏ, nhưng môi vẫn mỉm cười, đưa tay lên nắm lấy bàn tay Trần Thiên Hương đang đánh mình. Tay còn lại áp lên áp lên má cô ấy, lau đi nước mắt đang rơi xuống. Gương mặt Trần Thiên Hương đỏ bừng, có lẽ cô quá xúc động, cũng bởi vì khóc.

– Được rồi, đừng khóc, em sai rồi, em về rồi, em không bao giờ dám đi nữa.

Vũ Hương Ly khản khoản nói, vậy mà cô ấy cũng chẳng thèm nghe, bàn tay lại vẫn muốn tiếp tục đánh. Hết cách, vũ Hương Ly liền ôm chặt lấy người kia.

– Bỏ ra, chị ghét em, đi đi.

Trần Thiên Hương giãy dụa, nước mắt cũng không rơi nữa.

– Thôi nào, chị lớn rồi mà cứ như trẻ con ý, con nó cười cho bây giờ.

Vũ Hương Ly ôm càng chặt hơn, khò cho cô ấy giãy, cái người này, từ trước đến nay sức khỏe có thắng được ai bao giờ.

Mất một lúc lâu Trần Thiên Hương mới chịu đứng yên. Vũ Hương Ly buông lỏng tay ra. Nhìn khuôn mặt người trước mắt, rõ ràng là hơn mình những bốn tuổi, làm thế nào sau tám năm lại còn trẻ hơn mình đây? Cười thật tươi, véo véo má Trần Thiên Hương.

– Lâu thế rồi, Thiên Hương cuối cùng cũng thành bà cô già khó tính.

Trần Thiên Hương người kia, sau bao lâu vẫn không thể bỏ được cái tính thích trêu người. Tức giận, véo mạnh một cái vào eo cô ấy.

Vũ Hương Ly đang cười cười bỗng nhảy dựng lên. Ôm eo ngồi xuống đất, mặt mũi nhăn nhó.

– Tám năm không đủ để chị nghĩ ra trò khác à? Đau quá...

Hương Vy nhìn hai người trước mắt, cứ đảo qua đảo lại như vậy, như hai đứa trẻ nhỏ ấy.

– Mẹ Hương, mẹ có thôi nên không?

Lúc này hai người mới để ý bên cạnh còn có một người nữa, người này bê cái bánh đã lâu lắm rồi, nên cũng cháy sập hết rồi. Khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, giống như người lớn đang đứng nhìn hai đứa nhỏ chơi đùa. Vũ Hương Ly cười cười, thật mất hình tượng, không biết ai mới là người lớn, ai là trẻ nhỏ đây.

– Có có, mẹ thôi.

Trần Thiên Hương liếc người kia một cái, sau đó cúi xuống thổi nến trên chiếc bánh.

Sau khi kết thúc tiệc sinh nhật, Hương Vy cũng ngủ say rồi. Vũ Hương Ly liền kéo tay Trần Thiên Hương, nói phải đưa cô ấy đến nơi này.

Trên sân thượng, ánh sao lấp lánh, con gió mát mẽ thổi qua, cảm giác thật thoải mái.

Vũ Hương Ly đan các đầu ngón tay vào tay Trần Thiên Hương, nắm thật chặt lấy, chặt như không thể buông ra được.

– Tám năm nay, chị có tốt không Hương?

Cô hỏi, sau đó kéo tay Trần Thiên Hương, thoải mái ngồi xuống nền đất.

– Không tốt.

Cô lắc đầu, thành thật trả lời. Sự thật là vậy, cũng may mắn có Hương Vy bên cạnh, nếu không không biết làm cách nào để vượt qua.

Trần Thiên Hương ngẩng nhìn gương mặt trước mắt, đến bây giờ cô vẫn cảm giác như không thật chỉ giống một giấc mộng đẹp. Chỉ sợ khi mở mắt ra thì tất cả sẽ trở lại như cũ, người trước mắt cũng sẽ biến mất. Nghĩ đến đây, không tự chủ được ôm chặt lấy Vũ Hương Ly. Nước mắt lại nhanh chóng rơi xuống.

– Sao em phải làm như thế? Con mới sinh ra còn nhỏ như thế em đã chạy trốn đi đâu? Em đi cũng không nói một câu, trong suốt thời gian đấy em cũng không liên lạc gì cả. Chị đã nói nếu quá khó khăn cứ để chị làm, sao em lại phải khổ sở như thế?

Vũ Hương Ly đau lòng, tách người đang ôm chặt lấy mình ra, để cô ấy đối mặt với mình, đôi mắt cô ấy đã đỏ lên rồi, khuôn mặt cũng đầm nước. Áp khuôn mặt mình sát vào gương mặt kia, trán chạm nhau, sống mũi nhẹ chạm vào.

Trần Thiên Hương vẫn khóc, cảm thấy trước mặt rõ ràng là hơi thở ấm nóng của Vũ Hương Ly. Cảm giác này, hơi thở này, mùi hương này. Tám năm rồi, tám năm rồi mới được cảm nhận lại, mà không y nguyên như xưa nữa, còn nồng đậm hơn, sâu sắc hơn gấp nhiều lần.

Vũ Hương Ly tiến lên một chút, đem môi mình đặt lên đôi môi kia. Sau đó, giống như trước đây đã từng, nụ hôn thật dài, thật lâu.

– Xin lỗi, xin lỗi, em xin lỗi. Không có chị em cũng không tốt đẹp gì, em làm thế chỉ vì muốn tốt cho chúng ta thôi. Ít nhất bây giờ em có thể bảo vệ chị, bảo vệ con. Em sẽ không bao giờ xa chị nữa.

Cô nói, giọng nói thật nhẹ nhàng, hòa cùng với làn gió mát như thấm sâu vào giác quan của Trần Thiên Hương. Tám năm cô chờ đợi, có lẽ thật sự xứng đáng.

– Là em nói đấy. Sau này em còn dám nữa, ngay cả một ngày chị cũng không đợi đâu.

Trần Thiên Hương có chút hờn dỗi nói.

– Không đâu, em không có gan đấy, sau này ngày nào em cũng dính chị như keo, xem chị làm thế nào dứt em ra, đuổi em đi.

Vũ Hương Ly ôm lấy Trần Thiên Hương, hạnh phúc nói. Khoảnh khắc này, cô đã mong chờ từ rất lâu rồi.

Trần Thiên Hương đưa ngón trỏ ép vào ngón cái, giờ lên, Vũ Hương Ly chưa kịp định hình gì đã ăn trọn một cái búng vào trán.

– Đau...

– Đứa nhỏ này, em đã ba mươi tuổi rồi đấy, nói chuyện cứ như đứa trẻ con ấy. Chị thấy Hương Vy còn người lớn hơn em.

Vũ Hương Ly bĩu môi. Trước mặt chị người ta mới như thế chứ, chị làm sao biết được cái quá khứ huy hoàng em đã dọa chết khiếp bao nhiêu người.

Bỗng cô thở dài, nhìn vào đôi mắt đang tràn ngập hạnh phúc của người kia.

– Chị Hương.

Trần Thiên Hương thấy cô bỗng nhiên nghiêm túc, cũng hơi lo lắng.

– Làm sao vậy?

Vũ Hương Ly suy nghĩ, cuối cùng nói.

– Nếu em nói trước đây khi ở nước ngoài em từng phản bội chị. Chị có giận em không?

Trần Thiên Hương sững sốt, sao cô ấy lại hỏi như vậy? Chuyện này...

Cô trầm ngâm một chút, Vũ Hương Ly thấy cô như vậy, có chút sốt ruột.

– Chị...

– Em trở về là điều tốt nhất đối với chị, em làm gì chị cũng không giận em. Nhưng mà, chị chỉ muốn biết lí do, được không?

Cô hơi mỉm cười nói, cô sẽ không giận Hương Ly.

– Là chuyện năm đó, em mới đi có vài tháng, em nhận được tin chị sắp kết hôn. Em đã giận lắm, nhưng mà, đấy là lỗi của em, em không biết mọi chuyện, sau đấy hiểu lắm chị. Sau chuyện đấy em cũng rất khổ sở.

Cô nói rồi, hơi cúi mặt xuống. Có gì đó như xấu hổ nổi cộm lên. Thiên Hương vì cô tám năm chờ đợi nuôi con. Chính mình lại làm chuyện phản bội chị ấy. Cô thấy chán ghét bản thân mình.

Trần Thiên Hương nâng khuôn mặt kia lên, tỉ mỉ ngắm nhìn, ánh mắt vẫn trân trọng như vậy.

– Không sao. Chuyện qua rồi. Em trở về là tốt lắm rồi. Từ giờ trở đi chúng ta đừng xa nhau nữa, được không?

– Được.

Vũ Hương Ly mỉm cười. Kiên định trả lời.

Trên sân thượng, làn gió mát lành thổi qua, hình ảnh hai người ngồi tựa vai bên nhau ngắm bầu trời sao. Trên đôi môi ánh lên nụ cười hạnh phúc. Không gian đẹp thế này như xóa tan đi quá khứ buồn, bắt đầu một khởi đầu mới. Trời sao có lẽ chưa bao giờ từng đẹp như thế.

(Độ này tâm trạng tốt, viết cứ liên miên cả. Vậy là họ cũng về với nhau, mình cũng sắp hết việc về quê chăn gà rồi.)

Người A: Bạn Huyền, bạn cảm thấy thế nào khi truyện đang sắp đi đến một kết thúc tốt đẹp?

Huyền: Ừmm... tôi đang nghĩ đến việc viết thêm một vài chi tiết máu chó, hoặc biến nó thành một kết thúc buồn.

Người A: Vô liêm sỉ, đi chết đi!

Huyền: Mấy dòng này còn không phải là do tôi tự viết sao? Chửi mắng cái gì chứ?)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Không Phải Chắc Chắn, Đó Là Điều Đương Nhiên.

Nhiều ngày sau đó, cuộc sống gia đình của Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly cực kỳ hạnh phúc.

Hôm nay là chủ nhật, Hương Vy nằm gối đầu lên đùi Vũ Hương Ly, tay còn nghịch cái điện thoại. Những ngày này cô bé đã quen với việc sống chung với cô Hương Ly, à không, là mẹ mới phải.

Di Ann và di My đều nói nhìn mình rất giống mẹ Ly, mà chính bản thân cô cũng thấy rất giống. Cho nên Hương Vy rất có tình cảm với người mẹ này, lại thêm lần trước được Vũ Hương Ly bảo vệ, càng ngày càng yêu mẹ Ly nha, đến nỗi bây giờ tất cả thời gian đều quấn lấy Vũ Hương Ly, còn nhiều hơn ở bên cạnh mẹ Hương nữa.

Vũ Hương Ly vuốt tóc con gái, tay cũng đang cầm một quyển sách, giọng nói có phần nghiêm khắc nói.

– Vy, xem điện thoại ít thôi không hỏng mắt con.

Hương Vy nghe rồi liền tắt điện thoại để qua một bên, ngồi dậy nói.

– Vâng ạ.

Điện thoại của Vũ Hương Ly vang lên, cô liền bắt máy.

– Alo?

– Nhà của em ở đâu vậy? Nói địa chỉ đi, tôi đang ở Việt Nam, trong thành phố của em.

Giọng nữ vang lên qua điện thoại, Vũ Hương Ly hơi nhăn mày.

– Cô tìm đến làm gì?

– Tôi hỏi địa chỉ thì mau nói đi, em làm gì hỏi ngược lại vậy?

Trương Quân Ninh ngang ngạnh hỏi, trước đây là do cô không biết điểm yếu của Vũ Hương Ly, bây giờ thì biết rồi, nhất định nắm cái thóp này, đem người về.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, chuông cửa vang lên. Vũ Hương Ly khuôn mặt rất không vui, Hương Vy nhanh nhẹn thay mẹ chạy ra mở cửa.

Cánh cửa mở ra, cô gái đứng bên ngoài khá cao, làm Hương Vy phải ngẩng thật cao lên nhìn.

Trương Quân Ninh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé kia, khẽ giật mình. Làm sao mà giống Vũ Hương Ly đến thế này? Cô cũng biết Hương Ly đã có một cô con gái, nhưng gặp rồi vẫn không khỏi bất ngờ.

– Xin chào.

Trở lại bình thường, cô dùng tiếng Việt không sõi chào hỏi cô bé. Hương Vy cảm thấy cô trước mặt có vẻ không phải người Việt Nam, bởi vì trước đây hay chơi ở công ty mẹ, gặp rất nhiều đối tác nước ngoài của Trần Thiên Hương, cộng với việc thường xuyên được ông ngoại dẫn đi du lịch nước ngoài, cho nên nhận biết rất tốt.

– Cô là khách của mẹ cháu? Mời vào nhà.

Hương Vy dùng tiếng Anh trôi chảy mời khách vào nhà. Cũng rất bình thường, cô bé được tiếp xúc với rất nhiều người ngoại quốc, còn có Nguyễn Hoàng Anh là gia sư tiếng Anh chuyên nghiệp, cho nên biết chút ít cũng không có gì đặc biệt.

– Ồ, cảm ơn.

Bước vào nhà, đi đến phòng khách, Trương Quân Ninh nhìn quanh, căn hộ này không lớn, nhưng lại thiết kế rất đẹp. Vũ Hương Ly đang ngồi trên sofa. Quần leggings đen, áo phông trắng đơn giản, bên cạnh còn có một vài quyển sách. Mái tóc đen buộc lên cao, khuôn mặt vẫn xinh đẹp ngồi ngồi.

Hương Vy nhanh chóng chạy đến bên mẹ ngồi xuống.

– Cô đến đây làm gì?

Vũ Hương Ly chán ghét hỏi. Người này không dưới ba lần công bố theo đuổi cô, sau lần bị cô dọa đến xanh mặt trong nhà vệ sinh trường đại học thì

không dám đến gần cô trong hơn ba năm. Sau đó hình như không còn sợ nữa, liên tục nghĩ đủ trò diễn trước mắt cô. Thật sự không biết mệt.

– Đất nước này không có gì liên quan đến tôi, trừ em. Tôi đến là để tìm em.

Trương Quân Ninh nói, khuôn mặt thanh nhã mỉm cười, có chút na ná giống Trần Thiên Hương.

– Tôi không có liên quan gì đến cô.

Vũ Hương Ly lạnh giọng, đôi mắt trở nên đáng sợ. Trương Quân Ninh chỉ mỉm cười, cô dần miễn dịch với ánh mắt này rồi.

– Tại sao không? Chính là em ngày hôm đó quyến rũ tôi, chính là em sau này làm tôi yêu em, làm sao lại không liên quan đến em?

Cô rành mạch nói, đề cập rất nhiều chuyện trước đây, như thể tất cả sự việc dẫn đến tình huống này chỉ do mình người kia làm vậy.

– Cô không biết xấu hổ à? Tôi liên tục từ chối cô cô còn không biết dừng lại? Tôi đã nói chuyện hôm đó là xảy ra trong lúc tôi không tỉnh táo, cô không cần chịu trách nhiệm, còn nữa, cô yêu ai thì mặc cô, kể cả cô yêu tôi, đây cũng không phải điều liên quan đến tôi.

Vũ Hương Ly bực mình, người trước mặt này từ khi xuất hiện chưa từng có việc gì tốt đẹp, càng ngày càng khiến cô chán ghét.

– Được rồi, là tôi không biết xấu hổ, em nói gì thì là thế, cứ coi như tôi đến đây thăm em với danh nghĩa bạn bè, em không chịu tiếp sao?

Trương Quân Ninh hạ giọng, trước tiên tìm cách ở lại, sau đó tính tiếp.

– Không, đi ngay cho tôi, ra khỏi khu vực này một km, cô muốn ở đâu thì ở.

Cô đứng dậy khỏi sofa, chỉ thẳng tay ra cửa, ý đuổi khách. Để lại người điên này ở đây không biết những chuyện gì đến tai Thiên Hương nữa, đuổi nhanh đi là tốt nhất.

– Em làm gì đuổi khách ghê vậy? Đây cô bé, mau nói cho mẹ của cháu một câu, cho cô uống một cốc nước được không?

Trương Quân Ninh bị đuổi không thương tiếc vội tìm người giúp đỡ, nhìn thấy Hương Vy bên cạnh liền cầu giúp.

Hương Vy nhìn Vũ Hương Ly, sau đó quay sang nhìn Trương Quân Ninh.

– Cô nên đi rồi, đi thôi, cháu đưa cô ra cửa, ở dưới tầng một có máy bán nước tự động, cô xuống đây uống cũng được.

Nói rồi liền đứng dậy, đi về phía cửa.

Trương Quân Ninh há hốc miệng, đứa trẻ này, bá đạo quá.

– Đây đây, chờ đã.

Đang định đuổi theo Hương Vy giữ nó lại thì cửa bật mở. Là Trần Thiên Hương về.

Vũ Hương Ly giật thót, có cảm giác giống như bị bắt gian vậy. Nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại.

– Con chào mẹ Hương.

Hương Vy chạy đến ôm lấy Trần Thiên Hương, cười thật tươi, khuôn mặt nhỏ xinh, khiến người nhìn thấy chỉ muốn tan chảy.

Trương Quân Ninh lại phát hoảng, mới vừa rồi con bé còn nhìn mình với đôi mắt như là làm từ băng ấy, bây giờ thì lại giống như gió mùa xuân, khiến cô hơi sồn gai ốc.

Trần Thiên Hương bước vào nhà, nhìn thấy một cô gái ngoại quốc, hơi mỉm cười, sau đó nhìn sang Vũ Hương Ly, thấy khuôn mặt cô ấy có chút khác lạ. Cô mờ nhạt cảm nhận thấy có gì đó bất thường.

Trương Quân Ninh đánh giá cô gái trước mắt. Thật nhã nhặn xinh đẹp. Cô cũng hơi có cảm giác người này với mình có điểm gì đó tương đồng, hình như khuôn mặt có chút giống nhau. Nhưng người trước mặt này rất có khí chất, khiến người nhìn phải có chút khép nép.

– Chào cô, cô là...?

Vũ Hương Ly thấy Trần Thiên Hương hỏi, vội nói trước.

– Là bạn em.

– À, vậy mời ngồi xuống.

Cô lịch sự mời ngồi, đôi môi nở một nụ cười thanh lịch. Trương Quân Ninh hơi hoa mắt. Người này mỗi một biểu hiện đều thanh nhã, ngay đến nụ cười

cũng dễ thiện cảm như vậy, hoàn hảo như vậy. Người phụ nữ của Vũ Hương Ly đúng là không phải bình thường. Nhìn thấy Trần Thiên Hương như vậy, làm cho tự tin của cô giảm đi một nửa. Nhưng mà không sao, phải từng bước một tranh đấu mới có thể chiến thắng, cô không tin mình lại thua kém người này.

– Cô đến Việt Nam lâu chưa? Đã là bạn của Ly thì cũng là bạn của tôi, cô ở lại chơi, chúng tôi mời cô một bữa cơm. Được không?

Trần Thiên Hương pha trà, vừa rót vừa dùng tiếng Trung, lưu loát nói chuyện với Trương Quân Ninh. Cô lại được một lần nữa ngạc nhiên, cô gái này, tiếng Trung cũng biết sao? Thật lợi hại.

Vũ Hương Ly cũng ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô thấy Thiên Hương nói tiếng Trung. Cái chị này, có thật nhiều tài lẻ, vậy mà chẳng bao giờ thể hiện. Cái này người ta gọi là, có tài không thể hiện, đến lúc cần mới làm người xem hoa mắt.

– Chị còn nói được tiếng Trung à?

– Ừ, chị học hai khoá hồi còn đại học, sau đây vẫn nghiên cứu, cũng có đối tác người Trung Quốc, biết thì tốt chứ, khỏi cần phiên dịch, mà sợ người khác phiên dịch thành thoảng không đúng ý lại hỏng việc. Trong phòng sách chị để nhiều sách tiếng Trung mà.

Vũ Hương Ly gật gù, nghe Trần Thiên Hương nói chuyện, hoàn toàn quên mất còn có một người nữa.

– Thế nào? Cùng chúng tôi ăn một bữa cơm nhé?

Khác với Vũ Hương Ly, Trần Thiên Hương lại vô cùng lịch sự, đặt tách trà trước mặt cô gái Trung Quốc kia, hỏi lại lần nữa.

Vũ Hương Ly không hiểu tiếng Trung, đại khái không hiểu cô đang nói cái gì, chỉ thấy Trương Quân Ninh cười tươi gật đầu.

– Thật ra, tôi không hẳn là bạn của Ly, chúng tôi phát sinh tình cảm. Tình một đêm.

Trần Thiên Hương nghe vậy, khuôn mặt hơi biến đổi một chút, sau đó trở lại bình thường. Cô đã biết chuyện này, còn nói không để ý. Chỉ là không ngờ đối tượng là đây. Lại nhìn sang Vũ Hương Ly một chút, phát hiện cô ấy không hiểu mình đang nói gì, vẫn mỉm cười một cái.

Vũ Hương Ly thấy Thiên Hương nhìn mình, giật thót một cái, nhưng sau đó lại thấy cô ấy cười, mới thờ phào nhẹ nhõm.

– Tôi biết chuyện này.

Trần Thiên Hương mỉm cười nói, gương mặt vẫn hoà nhã như vậy, khiến cho Trương Quân Ninh hơi nhũn mảy.

– Cô không ngạc nhiên?

– Tôi đã nói tôi biết chuyện này rồi, tôi không ngạc nhiên.

Cô lắc đầu, thái độ vẫn vậy.

– Vậy cô có tức giận?

– Không hề.

– Sao lại như vậy?

Cô không hiểu, trong dự tính của cô, đáng lẽ Trần Thiên Hương phải giận lắm, nếu không tại sao Hương Ly phải khẩn trương như vậy? Người này thật chẳng dễ đối phó chút nào.

– Chúng tôi có lí do riêng, Ly đã nói chuyện này cho tôi nghe rồi, đó là việc làm trong lúc không tỉnh táo, tôi tin em ấy.

Cô trả lời, giọng nói nghiêm túc hơn.

– Sao cô chắc chắn như vậy? Sau cả một quãng thời gian dài như vậy, còn có chuyện cầu thả kia, cô chắc chắn Ly vẫn yêu cô sao?

Trương Quân Ninh hơi nhăn mày, hỏi. Cô không tin, cô từng gặp qua rất nhiều trường hợp rồi, có ai ngồi nghe người thứ ba châm ngòi lại không bị ảnh hưởng gì đâu.

– Không phải chắc chắn, đó là điều đương nhiên. Hương Ly yêu tôi!

Trần Thiên Hương nghiêm túc nói, bên ngoài vẫn hoà nhã, ai biết được bên trong máu cô đang nóng dần, ngồi trước mặt là tình địch đấy, còn ngang nhiên ngồi trong nhà cô khiêu chiến.

– Tôi là tình địch của cô, có ghét tôi không?

Trương Quân Ninh lại hỏi.

Trần Thiên Hương bật cười, sau đó lắc đầu.

– Không, cô không phải tình địch, Ly vừa nói cô là bạn em ấy.

– Cô liền tin sao?

– Phải, tôi tin em ấy.

Cô chắc chắn nói, Trương Quân Ninh cứng họng. Không nói thêm được câu nào nữa.

– Chị, hai người đang nói gì thế? Nói tiếng Anh được không?

Tay Vũ Hương Ly chảy mồ hôi, tuy cô nghe không hiểu gì nhưng vẫn nhận thấy ánh mắt Trương Quân Ninh khác thường, chỉ sợ cô ta nói linh tinh, chị ấy sẽ nghĩ thành cái gì đây?

Trần Thiên Hương nhìn cô, sâu trong ánh mắt bùng lên một ngọn lửa. Giồi lắm Vũ Hương Ly, tình một đêm tìm được đến tận đây khiêu chiến với chị, để xem chị sẽ xử lý em như thế nào.

– Không có gì, cô ấy nói cô ấy khá thân thiết với em, nhận lời dùng cơm tối.

Sau bữa tối, rốt cuộc Trương Quân Ninh bị Vũ Hương Ly đuổi về ngay lập tức. Trần Thiên Hương cho Hương Vy đi ngủ xong liền trở về phòng tắm rửa.

Vũ Hương Ly thấy cô từ trong phòng tắm bước ra, chỉ có khăn tắm quấn quanh, tóc nâu thả dài xuống. Lộ ra nhiều nơi làn da trắng sứ.

Trần Thiên Hương khoá cửa phòng, sau đó quay lưng lại, thấy người kia đang ngồi trên giường, chăm chú nhìn mình, khuôn mặt bắt đầu đỏ lên.

Cô đi gần đến giường, ngồi xuống một bên giường, từng bước ngồi trước mặt Vũ Hương Ly.

– Chị...chị không thay đồ ngủ à?

Cô nuốt nước bọt. Trần Thiên Hương tiến sát lại, bàn tay đưa lên nắm lấy cảm người kia, đưa môi mình gần đến, mạnh mẽ hôn lên, lưỡi thanh vuron lên, luồn vào khoang miệng kia, quấn lấy đầu lưỡi kia, vết sạch không khí.

Vũ Hương Ly cảm nhận được đôi môi kia chiếm lấy môi mình, mạnh mẽ đến phát đau, tưởng chừng như sắp không thể thở nổi, Trần Thiên Hương vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Thật lâu sau, mới tách được ra, Vũ Hương Ly thở mạnh, trên khoé môi còn vương bọt nước, ái muội vô cùng, làn da càng trở nên nóng hơn, khô nóng đến mức khó chịu, bên dưới cô hơi giật nhẹ, bắt đầu tràn ra một chút ẩm nóng.

Trần Thiên Hương nhanh chóng đem đồ ngủ trên người cô bỏ xuống. Bàn tay nắm lấy khoé căng tròn trước ngực, trắng nõn đầy đặn, cảm xúc trong lòng bàn tay thật tròn nhẵn, co giãn. Một bên nắm lấy, một bên nhanh chóng dùng miệng ngậm lấy hạt đậu nhỏ, đầu lưỡi mang đến xúc cảm đặc biệt.

Vũ Hương Ly thờ dốc, khuôn mặt đỏ ửng, tóc đen tán loạn, đôi mắt hơi nhắm lại. Cô không chịu được nữa, bên dưới như lại trào thêm một đợt ướt át, vậy mà Trần Thiên Hương vẫn mãi mê treu đùa, cô bắt vội lấy cánh tay kia, ngậm lấy ngón tay thon dài.

Trần Thiên Hương ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt Vũ Hương Ly, cô càng đỏ mặt, bên trong khoang miệng vẫn là ngón tay người kia.

Trần Thiên Hương áp môi gần tai Vũ Hương Ly, nhẹ nhàng gặm nhấm vành tai người kia, đầu lưỡi ướt át quét qua, Vũ Hương Ly rung mình một cái, bật lên tiếng rên.

– Ah...ha, xin chị, nhanh một chút, em khó chịu.

Nghe giọng nói bé nhỏ bên tai khản đặc, Trần Thiên Hương mỉm cười vừa lòng, nói vào tai cô.

– Cho em chịu đựng một chút, giỏi lắm em yêu, lại dám để tình cũ vào tới nhà, có biết máu chị nóng đến thế nào không?

Vũ Hương Ly giật mình, đôi mắt hơi mở to, chị biết rồi sao? Hơi thở cô càng dày hơn, cô khó chịu lắm rồi.

– Làm thế nào? Trừng phạt em thế nào? Em nhận lỗi nào?

Hơi thở ẩm nóng của Trần Thiên Hương phả vào tai cô, khiến cô càng thêm ngứa ngáy, dầy vò thế này, thật sự quá sức chịu đựng mà.

– Em sai...sai rồi, không...bao giờ dám nữa.

Trần Thiên Hương nhìn khuôn mặt đỏ lựng kia, xinh đẹp như hoa nở rộ, không tự chủ được lại hôn lên đôi môi kia. Dứt ra, còn có sợi ngân tuyến ở giữa, cực kỳ mờ ám.

– Nói, chị...

Bàn tay cô tìm xuống dưới, đi qua vùng bụng bằng phẳng, đến nơi bí mật bên dưới, đụng chạm lên, đã thật sự ướt át.

– Chị...

Vũ Hương Ly thở dốc, lặp lại lời Trần Thiên Hương.

– Trừng phạt em đi.

– Trừng phạt em đi.

Cô mỉm cười, ngón tay không hẹn trước tiến vào trong, Vũ Hương Ly thờ mạnh, đôi mắt nhắm nghiền.

Bàn tay Trần Thiên Hương di chuyển nhanh hơn, từng chút từng chút ra vào vào, Vũ Hương Ly cảm nhận ngón tay cô ở trong mình, muốn hét lên. Trần Thiên Hương đưa thêm một ngón tay vào, càng di chuyển nhanh hơn, ngón tay hơi cong lên một chút, Vũ Hương Ly giật ngược lên, cong người đón nhận.

Thật lâu sau, bụng dưới khẽ co giật, tràn ra dòng nước ấm nóng, cô ôm chặt lấy cổ Trần Thiên Hương, thờ dốc.

Trần Thiên Hương lại tiếp tục hôn lên môi cô.

Vũ Hương Ly sau một đợt một môi nằm sấp trên giường, chưa được mấy phút liền bị người kia lật ngược lại, Trần Thiên Hương ngồi ở trên bụng Vũ Hương Ly, tư thế rõ ràng mờ ám.

Bàn tay vén lên mái tóc đen tán loạn của Vũ Hương Ly, giọng nói thanh nhã phát ra, còn có chút uy quyền.

– Trừng phạt em còn chưa đủ đâu.

Vũ Hương Ly dờ khóc dờ cười, thờ ra hai hơi nữa, sau đó dùng sức lật ngược người kia lại, đặt dưới thân. Bây giờ cô nằm bên trên Trần Thiên Hương, mềm mại đè ép mềm mại, cảm giác tốt lắm.

– Em nhận lỗi với chị.

Nói rồi cúi xuống, bắt đầu một nụ hôn nữa. Cứ như vậy, từng đợt từng đợt. Đêm nay còn rất dài.

(Xin lỗi vì sự chậm trễ, thời gian này mình khá bận ôn thi học kỳ nên không ra chap đều được, mong là chap này sẽ không khiến các bạn cảm thấy chán.

Mình thấy nhiều bạn hỏi truyện hết rồi à? Không viết nữa à?

Không phải đâu, mình bận nên không ra chap, mình sẽ viết truyện này, đến hết thì thôi, các bạn đừng hỏi thế nữa nhé.

À, hôm nọ mình nhận được một lời nhận xét: “Truyện càng ngày càng nhạt.” Cũng khá buồn, nhưng không sao, mình sẽ cố gắng nữa, mong các bạn tiếp tục ủng hộ nhé.

Lâu rồi không viết cảnh nóng, viết rồi lại thấy sao sao ý, hì hì.)

Huyền: Cảm thấy Thiên Hương mạnh mẽ ghê, còn hơi biến thái chút.

Người A: Biến thái còn không phải là do từ ai đó mà ra sao?

Huyền: Thì sao??? :<<

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chap 75

Vũ Hương Ly ngồi trong phòng làm việc, xem một số hồ sơ bệnh án. Hôm nay cô có hẹn cùng Trần Thiên Hương ăn cơm tối. Chỉ cần nghỉ tới tối nay thôi đã làm cô cảm thấy vui đến điên lên rồi. Liếc nhìn đồng hồ, Vũ Hương Ly cau mày, làm sao mà còn sớm vậy chứ? Thời gian trôi qua chậm quá đi mất.

Điện thoại của cô rung lên, liền nhắc máy nghe.

– alo?

– Là tôi, tôi đang ở trong bệnh viện của em làm từ thiện, bây giờ đang không có phiên dịch, nhanh nhanh xuống đây một chút.

Trương Quân Ninh nói qua điện thoại, nghe giọng đang cực kỳ vội vã. Vũ Hương Ly cau mày, cô biết hôm nay bệnh viện có chương trình khám và cấp thuốc miễn phí cho bệnh nhân nhân ngày thành lập. Thế nào đồ điên kia lại chạy đến đây? Đúng là rảnh rồi. Điên không chịu được.

Xuống tầng một, đứng là Trương Quân Ninh đang ngồi khám bệnh. Áo blouse trắng. Tóc dài buộc gọn lại, gương mặt cực kỳ thanh nhã, càng nhìn càng thấy xinh đẹp. Thế nhưng rơi vào mắt Vũ Hương Ly thì không hề có chút thiện cảm. Cô hừ lạnh, bệnh viện này đường đường cũng là bệnh viện lớn nhất nhì thành phố, đương nhiên bác sĩ trong bệnh viện đều là trình độ cao, tiếng Anh cũng là rất tốt. Vợ bữa một năm là có cả chục người làm phiên dịch, lại còn điều ngoa rằng không có, gọi điện thoại cho cô chạy xuống đây. Bây giờ nhìn vào còn thấy mấy anh chàng bác sĩ đang xông pha đến làm phiên dịch. Thật sự bức mình mà.

Cô đi vào trong, nơi Trương Quân Ninh đang ngồi, người kia vừa nhìn thấy cô ánh mắt trở nên sáng rực rỡ, miệng cười thật tươi, để lộ hàm răng trắng sáng. Các bác sĩ nam đứng bên cạnh cũng quay đầu lại nhìn, bác sĩ Hương Ly xinh đẹp làm điên đảo cả bệnh viện đây mà, hình như lại cũng có quen biết với vị bác sĩ Trung Quốc xinh đẹp này. Buổi từ thiện hôm nay thật sự là đặc sắc.

Trương Quân Ninh mỉm cười, nói với mấy anh chàng bác sĩ.

– Người phiên dịch của tôi đây rồi, cảm ơn các anh đã nhiệt tình, hãy làm việc chăm chỉ.

Vũ Hương Ly đi đến, chưa để người kia mở miệng đã đưa tay lên, ngụ ý bảo cô ấy đừng nói, sau đó mới lên tiếng.

– Được rồi, cô đứng là điên, thiếu gì người phiên dịch cho cô, gọi tôi làm gì?

– Vậy sao em còn đến?

Trương Quân Ninh mỉm cười, rõ ràng có quan tâm nên mới đến.

Vũ Hương Ly chẳng qua sợ cô ta không gọi được cô sẽ tìm đến phòng làm việc, sau đó chỉ có hai người một phòng rồi... Thôi đi. Chuyện đấy không bao giờ xảy ra. Tránh xảy ra chuyện linh tinh, cô đành đi xuống đây.

– Vậy tôi đi.

– A... Đây này.

Vũ Hương Ly quay người, ánh mắt chán ghét nhìn người kia.

– Tôi sẽ ngồi đây làm phiên dịch, ngoài phiên dịch lời của bệnh nhân thì không nói thêm bất cứ vấn đề gì.

– được rồi. Em ngồi đi.

Trương Quân Ninh cười cười, được ngồi cùng em là vui rồi.

– Đã nghe rõ chưa? Cô nói chuyện khác, tôi lập tức đi ngay, ngoài ra, còn nói chuyện quá đáng, tôi sẽ cắt dây thanh quản của cô.

Nói xong liền ngồi xuống, kéo xa chiếc ghế giữ khoảng cách với người kia.

Đúng như lời đã nói, Trương Quân Ninh ngoài nói vấn đề liên quan đến bệnh trạng của bệnh nhân ra thì không có đề cập chuyện gì khác. Vũ Hương Ly cũng rất phối hợp, làm việc rất nghiêm túc, lúc nào cũng đối với bệnh nhân ôn hoà mỉm cười, làm người bệnh thiện cảm, an tâm.

Trương Quân Ninh xem cách người kia đối xử với bệnh nhân, rõ ràng rất dịu dàng, mềm mại, nhưng khi nhìn đến mình lại biến thành lạnh băng. Bất công mà.

Vũ Hương Ly nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ rồi, chút nữa Thiên Hương sẽ đến đón cô. Liền mỉm cười, thu dọn đồ đạc.

– Em tính đi đâu? Đã xong việc đâu.

– Cô tìm người khác giúp đỡ, tôi có hẹn rồi.

Trương Quân Ninh cau mày, gì đây? Muốn bỏ rơi tôi nữa à? Nghĩ nghĩ một chút, liền nhìn xung quanh, tìm không thấy đồ gì sắc nhọn, cuối cùng cô nhìn thấy lon nước ngọt, không cần suy nghĩ gì liền bóp méo cái lon, sau đó lấy phần nhọn bị biến dạng cứa vào tay, máu theo đó bắt đầu chảy ra.

– A... Đau quá.

Vũ Hương Ly nghe tiếng kêu liền quay lại, theo đó bắt đầu cau mày lại.

– Giúp tôi băng bó được không? Em nhìn này, máu chảy nhiều quá, đau lắm.

Trương Quân Ninh hướng về phía người kia, khuôn mặt tỏ ra cực kỳ đau đớn, Vũ Hương Ly nhìn vết thương kia, thật sự rất sâu, máu chảy ra nhiều thế kia, mà đây là người kia tự mình gây ra, cô thật sự không hiểu nổi Trương Quân Ninh là bị đứt dây thần kinh hay là làm sao?

– Đồ điên.

Bất đắc dĩ liền ngồi xuống, kéo bàn tay người kia lại, nhìn qua một chút, sau đó lấy bông bên cạnh bắt đầu rửa vết thương.

Trương Quân Ninh cảm nhận bàn tay người kia tiếp xúc với tay mình, cảm giác thật mềm mại ấm áp. Không kiềm chế được liền vương bàn tay còn lại nắm lấy tay Vũ Hương Ly. Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo, giọng nói pha tức giận nói.

– Bỏ tay ra.

Trương Quân Ninh đối diện với ánh mắt kia, trong lòng nổi lên chút sợ hãi, sau đó đè nén xuống, lấy tiếp can đảm tiếp tục nắm tay cô, trên môi còn mang một nụ cười.

Trần Thiên Hương đến đón Vũ Hương Ly, hôm nay bệnh viện đông hơn mọi ngày rất nhiều. Cô cũng biết hôm nay là kỷ niệm ngày thành lập bệnh viện, sáng sớm đã gửi vòng hoa đến rồi. Đi đến nơi làm thủ tục gần đó, cô mở lời hỏi một y tá.

– Chào chị, xin hỏi bác sĩ Hương Ly có ở phòng làm việc không?

Cô y tá nhìn Trần Thiên Hương một chút liền nhận ra ngay, giám đốc công ty đá quý Thiên Hương rất hay đến bệnh viện, còn thường xuyên làm từ thiện, làm sao cô có thể quên mặt đây? Đối diện gương mặt xinh đẹp của Trần Thiên Hương, đường nét cực kỳ hài hoà, trên môi còn có nụ cười thanh nhã, càng khiến người ta thiện cảm.

– À, cô Hương Ly đang ở tầng kia, hôm nay cô ấy cũng dành thời gian làm từ thiện ở đó.

Nữ y tá mỉm cười nói.

– Cảm ơn chị. Chị làm việc tốt nhé.

Cô nói rồi liền xoay người đi đến khu vực khám đông người kia. Nhanh chóng đi lên một chút, đến cửa phòng khám, cô thấy bóng dáng Vũ Hương Ly, đôi môi mỉm cười, tiếp sau đó nụ cười hoàn toàn biến mất. Kia chẳng phải Trương Quân Ninh sao? Nhìn đến người này là cô đã cảm thấy không vui, đã vậy, cô ta còn đang nắm tay Hương Ly.

Vũ Hương Ly rút tay ra khỏi tay người kia, giọng nói lạnh lùng.

– Đừng có tự tiện động vào tay tôi.

Trần Thiên Hương đứng nhìn, cũng không biết họ đang nói cái gì, chợt thấy có một ánh mắt nhìn về phía mình. Trương Quân Ninh nhìn thấy Trần Thiên Hương từ xa, liền mỉm cười, ánh mắt chứa đầy ấm áp nhìn Vũ Hương Ly.

– Tôi cũng yêu em.

Nói xong còn không quên hôn lên má người kia một cái, có vài người xung quanh nhìn thấy, cảm thấy hơi lạ lùng, nhưng sau đó lại không suy nghĩ nhiều, dù gì hai vị nữ bác sĩ này cũng học cùng trường đại học trước đây, còn ở châu Âu, phương Tây biểu đạt tình cảm cũng thoáng thôi. Có lẽ đang chào tạm biệt. Chỉ có Trần Thiên Hương nhìn đến đây, ánh mắt hơi nheo lại, phát ra lạng lạng.

Vũ Hương Ly bực mình đứng dậy, cầm túi xách rồi đi, cô chán ghét kẻ điên trước mắt này. Nhưng mà vừa quay đầu lại, đã thấy Trần Thiên Hương đứng đó. Cô hơi ngạc nhiên, còn có chút lo lắng, có phải chị ấy hiểu lầm không?

Nhanh chóng đi đến. Trần Thiên Hương nhìn cô, đôi môi lại mỉm cười, đưa bàn tay ra phía trước, ý muốn đón lấy tay cô.

Vũ Hương Ly đi đến gần, bàn tay cũng đưa ra nắm lấy tay người kia, cực kỳ lo lắng hỏi.

– Chị nhìn thấy gì?

Trần Thiên Hương vẫn là mỉm cười, bàn tay càng chặt chẽ nắm lấy tay cô. Trả lời.

– Nhìn thấy em giúp bạn em băng bó vết thương, sau đó cô ấy hôn vào má em, em bực tức đứng dậy.

Quay sang nhìn gương mặt đầy lo lắng kia, mỉm cười thật tươi.

– Chị không hiểu làm đâu chứ gì?

– Sau nhiều năm như thế chị còn hiểu làm cái gì? Dăm ba cái trò chen giữa chị có phải chưa nhìn thấy bao giờ đâu. Điều này chứng tỏ là cô gái của chị thật sự rất đẹp, rất nhiều người ao ước, thế cho nên càng phải giữ em thật chặt, không cho ai động đến bảo bối của chị nữa.

Vũ Hương Ly bật cười, Thiên Hương có phải là chuyển từ đọc sách kinh doanh sang đọc truyện tình cảm rồi không? Nói đến ngọt như vậy. Càng ngày càng biết nịnh nọt.

– Chị có bao nhiêu bảo bối nữa? Nói lưu loát như thế, câu này đã nói bao nhiêu lần rồi?

Cô cười cười, trêu đùa nói.

– Tổng cộng có hai bảo bối.

Trần Thiên Hương giờ hai ngón tay, cười nói.

Vũ Hương Ly gật gật đầu, môi mỉm cười càng tươi hơn.

– Con, chị mang nó đi đâu rồi?

– Hoàng Anh chiều nay đón nó về nhà em ấy rồi, cũng chả hiểu kiểu gì, di cháu nó dính nhau như sam.

– Đúng, em thấy Hương Vy còn giống Hoàng Anh hơn em với chị nữa, nhìn nó mà xem, cái mặt lạnh tanh kia.

Trần Thiên Hương bật cười, xem cô diễn tả khuôn mặt con gái.

– Mặt của nó còn không giống em thì giống ai? Bao giờ nhìn thì nhìn kỹ một chút, giống không có lệch đi tí nào.

Nói đoạn liền đưa ngón trỏ lên chọc chọc khuôn mặt người kia, Vũ Hương Ly cười càng lớn hơn.

– Vậy cho nên nó mới đẹp. Ha ha.

Trương Quân Ninh đi nhanh lên phía trước, thấy hai người đang cười nói rất vui vẻ, mặc dù không hiểu họ đang nói cái gì, thế nhưng cô biết Vũ Hương Ly đang cực kỳ hạnh phúc. Nghĩ đến đây không khỏi có cảm giác đố kỵ, chính mình cũng mong muốn làm cho cô ấy cười như vậy, tại sao lại không có cơ hội?

– Xin chào.

Cô tiến lên phía trước, đứng trước mặt hai người họ, nở một nụ cười.

Vũ Hương Ly nhìn bàn tay người kia đã được băng bó cẩn thận, vừa nãy mình còn chưa làm xong người này đã cố tình làm chuyện chẳng ra sao, vậy nên chưa hoàn thành vệ sinh vết thương đã đứng dậy rồi. Nhưng mà bây giờ đã băng bó lại cẩn thận rồi, nhìn băng gạc trên tay Trương Quân Ninh được làm cực kỳ ngay ngắn, rõ ràng là cô ta tự mình làm được, lại còn ra vẻ đau đớn nhờ vả, lần sau nhất định sẽ không để ý nữa, tránh cho cô ta có cơ hội giờ trò.

– Chào cô.

Cũng như lần trước, Trần Thiên Hương hoà nhã nói chuyện với người trước mặt, thế nhưng lần này dùng tiếng Anh, giọng nói còn mang lạnh lùng. Ý ở đây, cô muốn cho Vũ Hương Ly biết hai người nói cái gì, không cần giấu diếm.

– Cô không ghen tị?

Trương Quân Ninh nói bằng tiếng Trung, khuôn mặt mang theo trào phúng, như thể trêu đùa.

– Không hề.

Cô lắc đầu, đôi môi cũng mỉm cười, thế nhưng trong đáy mắt ẩn chứa lạnh lùng cùng chán ghét. Phải, Trần Thiên Hương là chán ghét người nào mang chuyện tình cảm của người khác ra đùa cợt, càng hơn nữa là đem chính người mình yêu ra làm trò đùa.

Trương Quân Ninh cảm thấy đôi mắt kia lạnh lùng biết mấy, thế nhưng trên khuôn mặt người này vẫn là hoà nhã, trong chốc lát bàn tay toát ra mồ hôi.

– Cô làm sao biết được? Chúng tôi liếc mắt đưa tình, còn nói lời yêu, cô ấy nói hai câu cô sẽ tin sao?

Vũ Hương Ly nghe không hiểu người kia nói cái gì, lại nhìn Trần Thiên Hương, thấy cô ấy khuôn mặt không có chút biến đổi, chỉ hơi nhếch môi, nói.

– Tôi không ngu ngốc đến mức ánh mắt người tôi yêu tỏ ra tức giận lại nhìn thành liếc mắt đưa tình. Tôi nghĩ rằng cách tôi cư xử với cô là cực kỳ lịch sự, thế nhưng đừng thấy tôi không tỏ ra gì mà làm quá. Người mà tôi trân trọng nhất, không phải ai ao ước cũng có thể có được. Kể cả cô.

Trần Thiên Hương cười lạnh, dùng tiếng Trung nói ra những lời này, Trương Quân Ninh nhăn mày. Ánh mắt chuyển đi hướng khác, cô không muốn đối diện với ánh mắt của người kia. Mang đầy lạnh lẽo cùng cảnh cáo.

– Tốt lắm, chào cô, chúng tôi có việc bận rồi, nếu có dịp thì hẹn khi khác gặp nhé.

Cô mỉm cười, cầm tay Vũ Hương Ly rời đi. Trương Quân Ninh không khỏi rung mình. Lời nói của cô ta cứ như không có nhiệt độ. Rõ ràng là hẹn khi khác gặp mà lại cứ như cảnh cáo cô đừng bao giờ xuất hiện trước mắt họ nữa. Cô gái này đúng thật không phải người bình thường, nghĩ đến sau này làm sao mang Hương Ly kéo về phía mình lại cảm thấy khó khăn.

Thế nhưng trong giây lát, trên môi lại hiện lên ý cười. Trong đôi mắt loé lên một ý tưởng.

– Chị với cô ta lại nói gì? Lần nào cũng tiếng Trung, em nghe chẳng hiểu gì hết.

Ngồi trong nhà hàng, Vũ Hương Ly xoay xoay cái ly nước nói, lòng mày không khỏi nhăn lại.

Trần Thiên Hương gấp gấp khăn tay đặt trước mặt người kia, môi lại mỉm cười.

– Chị nói: Cô không được phép có ý với Hương Ly nhà tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho cô. Em tin không?

Vũ Hương Ly dừng lại xoay ly, bật cười. Thiên Hương càng ngày càng biết đùa, còn đâu hình ảnh tổng giám đốc quyền lực trước đây nữa chứ?

– Chị nói thế thật à?

– Thật, thấy không? Cô ấy chẳng sợ là gì?

Vũ Hương Ly lại cười, nhìn khuôn mặt người kia, hài hoà thanh nhã, đôi môi cũng đang cong lên. Trong lòng lại nổi lên hạnh phúc.

Hai người đang nói chuyện, lại thấy có người đi đến gần bàn ăn. Người đàn ông trước mắt thật cao, khuôn mặt xán lạn, quần áo phẳng phiu, bên cạnh anh là một cô gái, làn da trắng nõn, gương mặt xinh đẹp hiền dịu. Không phải vợ chồng Nguyễn Hoàng Huy thì ai đây?

Trần Thiên Hương mỉm cười, đứng dậy bắt tay cả hai người.

– Anh Huy, Thiên Hương. Lâu rồi mới gặp, hai người cũng đến dùng cơm sao?

Nguyễn Hoàng Huy nhìn cô, mỉm cười, trong ánh mắt có chất chứa tình cảm, thế nhưng không hơn tình bạn, nhẹ giọng nói.

– Ủ, gia đình anh cùng nhau đi ăn tối. Phải rồi, Thảo, chào hai cô đi con.

Vũ Hương Ly để ý, bên cạnh hai người còn có một đứa nhỏ, khoảng tuổi Hương Vy nhà mình, thế nhưng có vẻ nhút nhát hơn, khuôn mặt cũng ngây thơ hơn Hương Vy nhiều lắm. Được rồi, cô phải công nhận con gái mình thật giống bà cụ non.

– Con chào hai cô.

Cô bé kia có vẻ nhu thuận, khuôn mặt trắng nõn, tóc đen dài thả xuống, cực kỳ xinh xắn.

– Ngoan quá, con tên là gì?

Vũ Hương Ly đi đến trước mặt cô bé, ngồi xuống, mỉm cười hỏi, trong đôi mắt chứa đầy ấm áp. Cô bé kia nhìn thật kỹ cô trước mặt, thật là xinh đẹp, so với mẹ Hương còn đẹp hơn nữa, liền mỉm cười nói.

– Con tên là Hương Thảo ạ.

Vũ Hương Ly sờ sờ khuôn mặt trắng nõn kia, có lẽ ở nhà thường xuyên với Hương Vy, tính cách của nó rất người lớn, bây giờ nhìn đứa nhỏ ngây thơ trước mắt đây mới có cảm giác như mình là mẹ. Nghĩ đến đây cũng không tự chủ được hơi mỉm cười.

– Ô, thế con mấy tuổi rồi?

– Con bảy tuổi thưa cô.

Cô cười, ngẩng lên nhìn thấy Trần Thiên Hương cùng với vợ chồng Nguyễn Hoàng Huy cũng đang mỉm cười.

– Nhỏ hơn Hương Vy nhà mình một tuổi.

Cô nói, Nguyễn Hoàng Huy và Nguyễn Thiên Hương cũng cười, cũng không lạ gì nữa, họ đều biết Hương Vy là con của Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly, nhưng cô mới về Việt Nam được một thời gian, bây giờ mới gặp gia đình Nguyễn Hoàng Huy.

– Ah, con biết chị Hương Vy, con học chung trường với chị ấy. Chị Hương Vy thật xinh, ai cũng thích chị ấy, con cũng thích nữa.

Hương Thảo ánh mắt sáng rực rỡ nói. Tựa như nói đến Hương Vy tất cả đều bừng sáng. Vũ Hương Ly thật tự hào, con gái mình thật sự là xinh đẹp, người nhìn người thích mà.

Hương Vy đang ngồi xem TV bên cạnh Nguyễn Hoàng Anh đột nhiên hắt xì một cái. Không tự nhiên dụi dụi cái mũi.

Vũ Hương Ly cười tươi, nói.

– Ô, vậy hôm nào con sang nhà cô chơi nhé? Hương Vy chắc rất vui đấy.

– Thật ă? Hôm nào con sẽ xin mẹ.

Hương Thảo gương mặt toả sáng. Cười thật tươi nhìn cô.

– Vậy bọn anh đi nhé, đã đặt chỗ rồi, hai người ăn ngon nhé.

Nguyễn Hoàng Huy mỉm cười. Sau đó cùng vợ con rời đi.

– Chị nhìn Hương Thảo kia, sao Hương Vy nhà mình không có chút nào ngây thơ đáng yêu thế chứ?

Vũ Hương Ly nhìn theo hình dáng đứa nhỏ đang đi, hơi chau mày nói.

– Sao? Hương Vy làm sao mà không đáng yêu?

Trần Thiên Hương chống tay vào cằm, hơi nhăn mày, chăm chú hỏi.

– Thì, nó cứ như người lớn ý, bé tí bé tẹo mà cứ lạnh lùng này, trừ cái nó cũng nghe lời ra thì lúc nào cũng tỏ ra trưởng thành, nhiều lúc còn ra vẻ người lớn với em. Đáng cay nhất là nó không cho em bế.

Nói đến đây, còn tỏ vẻ như sắp khóc, Trần Thiên Hương bật cười.

Hương Vy lại hắt xì hơi thêm một cái nữa. Nguyễn Hoàng Anh hơi nhăn mày, con bé này bị ốm hay sao?

– Con sao thế? Ốm hả?

Hương Vy lắc lắc đầu, với túi kẹo mềm gần đó để ăn.

– Di Ann, nhìn con rất xấu sao?

Cô vừa ăn vừa hỏi, còn hơi dăm chiêu. Nguyễn Hoàng Anh cười, con bé này lại suy nghĩ gì nữa đây?

– Không, Hương Vy chỗ nào cũng đẹp. Trong mắt di con đẹp nhất.

Nói xong còn gãi ngón tay cái. Hương Vy lại gật gù.

– Đúng, con đẹp từ đầu đến chân, làm gì có chỗ nào xấu. Vậy đúng, di oi, con bị ốm rồi.

Nguyễn Hoàng Anh bật cười thành tiếng, cô cháu gái này, ngoài tính lạnh lùng còn tự kỷ nữa. Liền nhéo nhéo hai cái má nhỏ kia.

Hương Vy để di nhéo cái má đến sắp hồng rồi mới đẩy ra, hai má chuyển hồng rồi, nhìn cực kỳ đáng yêu. Sau đó lại nói.

– Di, có đứa bé cứ chạy theo con, còn đem rất nhiều bánh kẹo đưa con. Con không lấy, nó lại khóc nhè, cô giáo nói con nó lại bệnh con. Có phải nó có bệnh không?

– Sao con nói thế? Bạn quý con mới cho con bánh kẹo, con không nhận thì thôi lại nói bạn có bệnh?

Nguyễn Hoàng Anh nhăn mày, khuôn mặt rất không tán thành, Hương Vy thế là không ngoan rồi.

– Con không cần, mẹ Hương với mẹ Ly cũng mua cho con nhiều bánh kẹo lắm. Với lại con không nhận thì sao phải khóc? Đúng là mít ướt, con không thích.

Hương Vy quay mặt đi, tiếp tục ăn kẹo.

– Con ra về lạnh lùng quá đấy, con học ai đấy?

Nguyễn Hoàng Anh ôm lấy cô bé, sau đó cù nó, Hương Vy cười lớn, cố né tay đi, thế nhưng chạy không thoát, chỉ nằm cười nghiêng ngả.

– Sau này người khác đối xử tốt với con con phải cảm ơn, như thế sau này họ mới tiếp tục tốt với con nữa. Nhớ chưa? Nếu mai đến lớp có gặp bạn kia, bạn lại cho kẹo nữa thì phải cảm ơn, biết chưa?

Nguyễn Hoàng Anh xoa xoa đầu Hương Vy, nhẹ giọng nói, trong giọng nói đầy dịu dàng.

– Vâng. Nhưng mà dì ơi, con nghe các bạn khen nó đẹp hơn con, thôi, con không cảm ơn nữa.

Nguyễn Hoàng Anh trừng mắt.

– Con hư lắm, dì không nói chuyện với con nữa.

Cô nói rồi liền đứng dậy khỏi giường đi luôn, Hương Vy vội lon ton chạy theo.

– Đợi con, con nghe lời mà, con sẽ cảm ơn. Dì Ann...

Trần Hà My cười cười, đi đến ôm lấy Hương Vy, quan tâm hỏi.

– Có bạn đẹp hơn Hương Vy, lại còn cho con kẹo, ghê nha.

Nguyễn Hoàng Anh liền nhéo cô một cái.

– Kệ cháu, em lại bắt đầu dạy nó linh tinh đấy.

Trần Hà My cười lớn, người kia cũng thật lắm chuyện, cô còn chưa nói gì mà, nhưng nghĩ đến đây cô cũng thật chờ mong, sau này người trong lòng của Hương Vy sẽ như thế nào đây?

(Lâu rồi không gặp lại, các bạn vẫn khỏe chứ? Mình thì đang buồn chút xíu, nhưng không sao, mình vẫn hồn nhiên ngây thơ yêu đời. Hây hây.)

Hương Vy ngoan ngoãn, tuy tâm trạng, có ngày nào đó cô sẽ biến con thành nữ thần như hai mẹ. Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.

Sau cuối mình cảm thấy thật sự chưa muốn kết thúc truyện, cho nên quyết định kéo dài thêm chút cho nó lê thê hê hê hê. Ngủ thấy mùi âm mưu của chị Ninh. Ha ha ha ha ha.)

Bạn đang đọc truyện *Chi, Em Yêu Chi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chap 76

Ngày hôm sau, Trương Quân Ninh tới công ty Thiên Hương. Đến khu vực lễ tân, hỏi tìm phòng làm việc của Trần Thiên Hương.

Nguyễn Thuý Linh đứng cạnh đó, thấy cô gái lạ tới tìm giám đốc. Cô gái ngoại quốc này thật đáng người thật cao, cặp kính đen che đi phần nào khuôn mặt xinh đẹp. Cô chắc chắn chưa từng gặp qua cô gái này. Liền tiến lên phía trước.

– Xin hỏi, cô tìm giám đốc của chúng tôi có việc gì vậy?

Trương Quân Ninh nhìn cô gái trước mặt, thấp hơn mình một chút, mái tóc đen mượt được buộc lên, làn da mịn màng, khuôn mặt không quá đặc biệt, nhưng càng nhìn càng thấy có nét thuần khiết xinh đẹp.

– Tôi là bạn của Trần Thiên Hương, làm phiền cô nói với cô ấy, Trương Quân Ninh tới gặp.

Cô bỏ xuống cặp kính đen, lộ ra cả khuôn mặt thanh tú, đôi mắt nâu mang theo tia gần gũi nhìn Nguyễn Thuý Linh. Đôi môi không quên mỉm cười.

– À, được, phiền cô chờ một chút.

Nguyễn Thuý Linh căn bản sẽ không để cho ai gặp Trần Thiên Hương nếu không có lịch hẹn trước. Nhưng mà cô gái trước mặt này hình như thật sự có quen biết với giám đốc, mà xem thái độ của cô ấy, thật khó từ chối.

Điện thoại kết nối, Nguyễn Thuý Linh liền lên tiếng.

– Giám đốc, em đang ở dưới lễ tân, có người muốn gặp chị. Nói tên là Quân Ninh.

Trần Thiên Hương đang nhìn vào máy tính, chỉ tiện tay nhắc điện thoại, sau đó hơi ngưng trệ một chút, lòng mày không khỏi rung động, hơi nhíu lại.

– Để cô ấy lên đây đi.

Nói xong liền đặt điện thoại xuống. Hai bàn tay đan lại chống dưới cằm, hơi suy nghĩ.

Nguyễn Thuý Linh nghe được lời của giám đốc, liền quay sang mỉm cười với cô gái kia, sau đó cùng nhau bước đi.

Hai người tiến vào trong thang máy, Nguyễn Thuý Linh nhìn thật kỹ hơn nữa người kia, dáng người thanh cao, quần áo sang trọng, tóc dài buông xuống, đôi mắt nâu lơ đãng nhìn trong không gian. Khuôn mặt này so với Trần Thiên Hương thật sự là có vài điểm tương đồng, đều là hài hoà, thanh nhã như vậy. Cô liền hỏi.

– Xin lỗi, tôi thấy hình như cô không phải đối tác của công ty, cô là bạn của giám đốc sao?

Trương Quân Ninh nhìn sang cô gái kia, khuôn mặt thật mịn màng, ánh mắt còn mang tò mò, tự nhiên nổi lên hứng thú, đôi môi hơi nhếch lên.

– Tôi nghe nói mấy cô thư ký của các vị tổng giám đốc rất lắm chuyện, không nói cho cô biết đâu.

Câu này nói ra, là tiếng Việt Nam. Nguyễn Thuý Linh giật mình, người này biết tiếng Việt, còn nói rất tốt. Cứ như đã học từ lâu rồi vậy.

Trương Quân Ninh cười cười xem phản ứng của người kia. Thật sự cô đã học tiếng Việt cách đây năm năm, chỉ nghĩ muốn hiểu Vũ Hương Ly nói gì, muốn hiểu ngôn ngữ của cô ấy, muốn hiểu được thật chính xác nhất những lời nói của cô ấy. Cô học trong suốt năm năm qua, vốn dĩ Việt Nam không phải đất nước Trương Quân Ninh quan tâm, cũng không từng có suy nghĩ đến đây làm cái gì. Nhưng mà Vũ Hương Ly, cô gái này lại là người Việt Nam, cho nên yêu ai yêu cả đường đi lối về, cô cố gắng học tiếng Việt. Thật sự rất khó, đều là tự mình học, chắt vạt học. Tất cả chỉ vì Vũ Hương Ly, nhưng cô luôn luôn giấu cô ấy, giả bộ xem như không hiểu hai người họ nói gì, nhưng vẫn cố dịch ra từng câu trong đầu, dù không hiểu tất cả, nhưng cũng biết một chút nội dung.

– Cô biết tiếng Việt Nam à?

Nguyễn Thuý Linh ngạc nhiên, đôi mắt mở to hỏi.

Trương Quân Ninh cười.

– Biết, nhưng không được nói với giám đốc của cô.

Nguyễn Thuý Linh gật gật đầu. Thật sự tò mò người trước mắt này là ai, bạn của Trần Thiên Hương? Nếu chị ấy có một người bạn ưu tú như thế này như thế nào mà cô lại chưa từng biết? Vậy đây là ai?

– Tôi không nói. Nhưng mà, cô là gì của giám đốc?

Trương Quân Ninh nhìn trong ánh mắt người kia tràn ngập tò mò, còn có tia dò xét mình. Như thế thật quan tâm người quen của giám đốc, thật sự có nhân viên quan tâm giám đốc như vậy sao?

– Tình địch.

Chậm rãi nói ra hai chữ, thang máy cũng vừa vận mở ra. Cô bước nhanh ra ngoài, quay lại nhìn người vẫn đang ngẩn ngơ đứng trong thang máy, lại quan tâm nhắc nhở.

– Cô không ra ngoài sao?

Nhưng lại đã dùng tiếng Anh rồi. Nguyễn Thuý Linh giật mình. Tình địch? Vậy người này là thích Vũ Hương Ly? Như vậy...

– Phòng giám đốc ở ngay phía trước, mời cô vào. Tôi đi lấy đồ uống.

– Được, tự nhiên.

Nói rồi xoay người đi về phía trước mặt, lịch sự gõ cửa. Trần Thiên Hương đứng thẳng lên, tiến đến mở cửa. Đối mặt cô là khuôn mặt Trương Quân Ninh, khuôn mặt thật thanh nhã, trên môi còn mang theo tia cười.

– Mời vào.

Trần Thiên Hương ghé cửa, thái độ không hề lạnh nhạt, cũng không hề nhiệt tình. Trương Quân Ninh tiến vào, cũng không để ý nhiều, thẳng tắp đi đến sofa ngồi xuống.

Trần Thiên Hương đóng cửa, cũng đi đến sofa.

– Cô định hỏi tôi đến đây hôm nay làm gì phải không?

Chưa đợi cô mở lời, Trương Quân Ninh đã lên tiếng trước. Trần Thiên Hương cười, thản nhiên lắc đầu.

– Không, tôi định hỏi cô muốn uống cà phê hay trà bây giờ?

Trương Quân Ninh nhũn mày, có chút hơi không tự nhiên, người trước mặt cực kỳ bình tĩnh, dường như không thêm đề ý đến ý đồ của mình, một câu đã muốn làm cho mình bẽ mặt. Cô hừ nhẹ, nói.

– Trợ lý của cô nói đi lấy đồ uống rồi.

– Ah, ra vậy.

Trần Thiên Hương mỉm cười, thản nhiên hỏi.

– Vậy hôm nay cô Trương đến đây vì chuyện gì?

Trương Quân Ninh hơi thở nhẹ ra, sau đó mới nói.

– Như cô biết, tôi và Ly từng xảy ra chuyện cầu thả, chuyện đó xem như cho qua đi. Sau này chúng tôi cũng hoàn toàn bình thường, không phải tôi không cố gắng để có được cô ấy, mà là bởi vì trong lòng cô ấy chỉ có cô. Nhiều năm qua tôi tự đề cao mình, nghĩ có thể làm cho Ly thay đổi suy nghĩ, đến với tôi. Nhưng sau khi đến Việt Nam, nhìn thấy người cô ấy yêu, thấy cách cô ấy yêu người đó, tôi mới biết thực sự là đang mơ tưởng hảo huyền. Vậy cho nên, lần này tôi nhận thua. Chỉ mong sau này vẫn có thể cùng hai người làm bạn bè.

Nói đến đây, từ trong mắt Trương Quân Ninh phát ra một tia tự ti, Trần Thiên Hương giật mình, nhìn cô gái trước mắt, ngay từ đầu gặp người này cô luôn thấy Trương Quân Ninh là một người kiêu ngạo, thậm chí còn trước mặt mình nhiều lần khiêu khích, hôm nay tự nhiên lại chạy đến đây nguyện chịu thua, kỳ cục.

– Không có gì, có người bạn ưu tú như cô là may mắn của chúng tôi.

Nghĩ là vậy, thế nhưng cô vẫn mỉm cười khách khí nói.

– Vậy cảm ơn cô, sau khi kết thúc đợt tình nguyện lần này tôi sẽ về nước, xin lỗi cô vì những ngày vừa qua.

Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài. Nguyễn Thùy Linh mang đồ uống vào đã thấy người kia đi ra, không khỏi tránh qua một bên, mà Trương Quân Ninh cũng nhìn cô một cái, cười nhẹ, sau đó thẳng tắp mà đi.

Cô ngoái đầu nhìn cô gái kia, trong lòng cực kỳ tò mò, lại quay lại nhìn Trần Thiên Hương, xem khuôn mặt chị ấy cực kỳ thoải mái, liền đặt đồ uống xuống.

– Chị Hương, cô gái đó là bạn của chị à?

Không gọi giám đốc, lại gọi chị Hương, có đôi khi Nguyễn Thùy Linh luôn cố gắng gần gũi như thế.

– Ừ, làm sao vậy?

– Không có gì, chỉ là nhìn thấy có chút lạ, trước đây em cũng chưa từng nghe chị nhắc tới.

– Ừ.

Trần Thiên Hương ừ nhẹ, tự nhiên lấy một tách trà đặt gần môi, từ từ uống.

Nguyễn Thùy Linh đi nhanh xuống đại sảnh, phát hiện Trương Quân Ninh vẫn chưa rời khỏi công ty, vội vàng đi tới.

– Cô Trương.

Trương Quân Ninh quay lại, nhìn thấy cô gái kia liền mỉm cười, xoay người lại.

– Có chuyện gì sao?

Nguyễn Thùy Linh hơi thở nhẹ một chút, sau đó nói.

– Không có gì, tôi chỉ muốn mời cô uống một cốc cà phê, được không?

Cô mỉm cười, nhẹ gật đầu.

– Cảm ơn cô, tự nhiên.

Hai người cùng đến căng tin của công ty, Nguyễn Thùy Linh mua hai cốc cà phê.

Trương Quân Ninh nhìn quanh, đang đánh giá một chút thì thấy người nọ mang cà phê đặt trước mặt mình.

– Mời cô.

– Cảm ơn.

Cô cười, cầm cốc lên, đặt gần trên môi, thử nếm.

– Thật ra tôi có một chuyện rất muốn hỏi.

Nguyễn Thùy Linh hơi nhú mồm, thật lâu mới hỏi tiếp.

– Cô nói cô và giám đốc là tình địch?

Trương Quân Ninh nghe nghe, sau đó gật đầu.

– Ừm.

– Vậy là cô thích Vũ Hương Ly?

Trương Quân Ninh hơi nhú mồm, mở miệng nói.

– Không ngại mời cô cứ nói thẳng.

Nguyễn Thùy Linh hơi suy nghĩ, sau đó nói.

– Tôi yêu Trần Thiên Hương.

Trương Quân Ninh ngạc nhiên, lại nhìn kỹ cô gái trước mặt này, bỗng nhiên cười thành tiếng.

– Cô cười cái gì?

Nguyễn Thùy Linh cau mày, người này chắc chuyển điên rồi, cô ta thích Vũ Hương Ly thì không sao, mình có tình cảm với giám đốc thì có gì đáng cười?

– Không, tôi chỉ đang cảm thấy thế giới này muốn giống nhau hết rồi hay sao ấy. Tôi còn tưởng tình tiết kiểu dạng này chỉ có trong phim thôi, không ngờ hôm nay lại được trải qua, lại còn cực kỳ kỳ diệu.

Trương Quân Ninh ngừng cười, vui vẻ nói.

– Có cái gì kỳ diệu?

– Sao không? Cô xem, chúng ta đều là nữ, cô yêu Trần Thiên Hương, tôi yêu Hương Ly, bọn họ yêu nhau, lại cực kỳ kỳ diệu ông trời sắp xếp cho hai chúng ta gặp nhau.

Nguyễn Thùy Linh nhìn người trước mặt này, phát ra cảm giác chán ghét, đúng là đồ điên, chắc chắn cuộc đời cô ta trải qua quá mức đơn giản, hoặc chưa từng gặp qua chuyện gì đặc biệt, cho nên lần này mới cười được lớn như thế.

– Vậy ý tôi muốn nói cô hiểu được không?

Nguyễn Thùy Linh mở giọng thương lượng.

Trương Quân Ninh nhìn người trước mặt một chút, theo ngay từ đầu cô đã thấy cô gái này có vẻ rất quan tâm lãnh đạo, hoá ra là thế này, hơi suy nghĩ một chút, liền gật gật đầu.

– Tôi hiểu được.

Nói rồi lấy từ trong ví ra một tấm thiệp nhỏ.

– Đây là danh thiếp của tôi, hợp tác tốt đẹp.

Nói rồi đứng lên, mỉm cười tạm biệt rồi đi khỏi.

Hương Vy ngồi trên sofa, đang xem sách gì đó thì cửa mở, đoán chắc mẹ Ly đi siêu thị mua đồ về liền nhanh chân chạy ra giúp mẹ xách đồ, ai ngờ ra

đến cửa, gương mặt cô đông lạnh lại, quay ngoắt đi vào nhà.

– Vy, quay lại giúp mẹ xách đồ.

Vũ Hương Ly cau mày, cái con bé này.

Hương Thảo đứng bên cạnh Vũ Hương Ly, hơi cười ngượng.

Hương Vy đi lên lấy đồ từ tay mẹ, quay nhanh đi vào bếp.

Trần Thiên Hương thấy Hương Vy có vẻ không vui xách đồ đi vào, liền hỏi.

– Ai làm con không vui rồi?

Hương Vy đặt đồ lên bàn, ngồi phịch xuống ghế.

– Mẹ Ly thật là, mang đứa bé kia đến nhà mình, con không thích.

Trần Thiên Hương bấu môi nhìn con gái, đứa nhỏ này tính nết cũng chẳng ảm áp hoà đồng chút nào, không biết là giống ai nữa.

– Đi lên phòng khách với mẹ, đi.

Cô đi lên, cầm tay Hương Vy, dắt đến phòng khách.

Hương Thảo nhìn thấy Hương Vy lại cười tươi.

– Chị Vy.

Vũ Hương Ly cười nói.

– Em đi siêu thị gặp hai mẹ con Hương Thảo, liền nói cô ấy cho dẫn Hương Thảo đến nhà mình chơi. Chị thấy không? Con bé thật ngoan.

Hương Vy nghe xong ánh mắt lạnh băng nhìn về phía cô bé kia.

Vũ Hương Ly lên giọng.

– Con nhìn kiểu gì thế? Còn thế nữa mẹ sẽ đánh con.

Hương Vy lại nhìn về phía mẹ Ly, nhẹ giọng nói.

– Con xin lỗi mẹ.

Nói rồi đứng dậy khỏi ghế, đi về phòng ngủ.

– Thảo, con đừng lo, tính Hương Vy luôn như thế, con ngồi đây một chút nhé, tối nay hai cô sẽ làm món ngon chiêu đãi con.

Vũ Hương Ly vỗ vỗ má cô bé, sau đó cười tươi cầm tay Trần Thiên Hương đi vào bếp.

Hai người cùng nhau nấu ăn, Trần Thiên Hương mỉm cười, không nhắc gì đến chuyện buổi sáng đã gặp Trương Quân Ninh. Cô lơ đãng một chút, không cẩn thận làm con dao cửa vào đầu ngón tay, khẽ kêu lên một tiếng.

– A...

Vũ Hương Ly giật mình, vội bỏ xuống việc đang làm trong tay, nhanh đến gần Trần Thiên Hương, không suy nghĩ gì liền đem ngón tay đang chảy máu của người kia ngâm lấy.

Vị mặn tanh toả ra trong miệng, Vũ Hương Ly thâm than, cái chị này, chẳng cẩn thận gì cả.

Trần Thiên Hương cảm thấy ngón tay mình được bao bọc, mềm mại, ảm áp. Lại nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của người kia, lông mày cô ấy nhăn đến chặt lại, bất giác mỉm cười, cũng chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, Hương Ly luôn rất quan tâm mình.

– Chị càng ngày càng cảm thấy thật lo lắng.

Vũ Hương Ly nhả ra ngón tay, máu cũng tạm thời không chảy nữa, cô mỉm cười hỏi.

– Làm sao mà lo lắng?

– Em càng ngày càng đẹp, càng thành thực, lại cực kỳ chu đáo, sợ là ai nhìn thấy cũng muốn có được, bảo chị sao không lo.

Vũ Hương Ly nhả mỳ, không cho là đúng, đưa tay lên búng vào trán người kia.

– Em chỉ như thế với chị thôi, lo lắng gì lạ vậy?

Trần Thiên Hương hơi xoa xoa trán, bật cười.

Các món ăn được đặt đẹp đẽ trên bàn, Hương Thảo nhu mì ngồi một bên. Hương Vy sau khi bị mẹ Ly mạnh mẽ lôi từ trong phòng ra mới khó chịu ngồi trên bàn ăn.

– Con mời cô Hương, cô Ly ăn cơm.

Hương Thảo lễ phép nói, Hương Vy ngồi bên cạnh cau mày.

– Gì đây, tôi cũng lớn hơn mà.

– Dạ, em mời chị Vy ăn cơm.

Hương Vy nghe xong giọng nói nhỏ nhẹ kia, cũng không còn lí do tức giận nữa, hừ lạnh quay sang một bên ăn cơm.

Trần Thiên Hương cười lớn, nhìn thấy hai đứa nhỏ ngồi trước mặt, tự nhiên có một ý nghĩ nổi lên.

– Đây , tự nhiên chị nghĩ muốn biết sau này người trong lòng Hương Vy như thế nào.

Vũ Hương Ly nhìn nhìn khuôn mặt lạnh như băng của con gái, bĩu môi nói.

– Ai mà chịu được cái tính lạnh phát khiếp của nó.

Hương Vy dừng lại ăn cơm, nhìn hai mẹ, sau đó giận dỗi hết.

– MẸ!

Vũ Hương Ly đưa tay qua véo hai cái má nhỏ xinh kia, trêu chọc hỏi.

– Thế con thích người như thế nào?

Hương Vy cười cười nhìn mẹ Ly, sau đó nói.

– Con hả? Con thích người không xấu tính, không uống rượu, không đêm hôm bấm chuông cửa nhà người khác rồi ngủ luôn ở cửa.

Nói xong le lưỡi ra trêu đùa, Vũ Hương Ly giận tím mặt, quay sang nhìn Trần Thiên Hương, cô cúi đầu ăn cơm, giả vờ không nghe thấy, đôi môi vẫn cười cười.

– Con mới xấu tính ấy, ít nhất mẹ còn có người thích, con còn lâu mới có ai.

Vừa nói vừa véo mạnh hai cái má kia, thật bực mình mà.

Hương Thảo hơi cười nhẹ, lần đầu tiên cô được nhìn thấy nét đáng yêu của Hương Vy, ngày thường chị ấy luôn luôn làm mặt lạnh tanh, nhìn khuôn mặt Hương Vy lúc này thật sự rất khả ái.

– Cô véo nữa chị Vy sẽ đau lắm.

Vũ Hương Ly dừng tay lại, lại quay sang xoa xoa má Hương Thảo. Cười hỏi.

– Con xem, chị Vy thật xấu đúng không? Rất đáng ghét phải không?

Hương Thảo nhìn người bên cạnh đang xoa xoa hai má bị véo đỏ ửng, lắc lắc đầu, hồn nhiên trả lời.

– Không ạ, chị Vy rất đẹp, con rất yêu quý chị Vy.

Trong đôi mắt ngây thơ có chút sáng ngời, như thể nhắc đến điều tuyệt vời nhất.

Hương Vy hơi hừ nhẹ.

– Câu này nói đúng.

Không hiểu sao khi nghe Hương Thảo khen mình có chút mượt tai, cảm giác rất thích. Trần Vũ Hương Vy nhiều năm sau vẫn nhớ, bản thân thích nghe nhất là câu này.

(Nghỉ hè vui vẻ không các bạn? Đạo này mình ôm một suốt, khăn tiếng, ho khan, chảy nước mũi, vân vân và mây mây... Đến hôm nay đang được chuyện cảm thấy mình như siêu nhân anh hùng. Haiz, các bạn bình luận nhiều vào, mình cần đọc bình luận để tiếp thêm sức mạnh.)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chap 77

Ngày hôm sau, quả thực Trương Quân Ninh hẹn Vũ Hương Ly gặp mặt. Địa điểm là tại một quán cà phê.

Hai người ngồi đối diện nhau. Vũ Hương Ly yên lặng, Trương Quân Ninh nhìn xung quanh, quán cà phê này nằm sát mặt đường, bàn ghế và thiết kế bên trong khá nhận, nhạc nhẹ mở lên, làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

– Tôi sắp về nước.

Trương Quân Ninh mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng, phảng phất dịu dàng vô cùng.

– Vậy thì tốt, đừng bao giờ xuất hiện ở đây nữa.

Vũ Hương Ly trầm giọng, cứ mỗi lần ở gần người này trong lòng cô đều chán ghét, bất an.

Trương Quân Ninh cúi đầu, cười khổ.

– Tôi đã làm gì để em phải ghét tôi đến như thế?

Trong giọng nói chứa đầy chua xót, Vũ Hương Ly giật mình, cô ta vừa nói tiếng Việt?

– Cô biết tiếng Việt?

Trương Quân Ninh nhìn sắc mặt người đối diện. Phải. Tôi học vì em đấy.

– Sao vậy? Trần Thiên Hương có thể học tiếng Trung, tôi lại không thể học tiếng Việt sao?

Vũ Hương Ly lạnh mắt.

– Tôi không quan tâm, biết hay không là việc của cô.

– Ừ. Sao cũng được. Trước khi tôi đi, em không nói được câu nào để tạm biệt sao?

Trương Quân Ninh nhướn mày, Vũ Hương Ly nhìn cô, có thật người này sắp đi, sau đó không bao giờ làm phiền vào cuộc sống của cô nữa? Nếu vậy, tiếc gì một lời tạm biệt.

Cô đưa tay ra phía trước, Trương Quân Ninh bất ngờ, thế nhưng cũng đưa tay ra, nắm lấy bàn tay kia. Vũ Hương Ly hơi cười.

– Cô về cẩn thận.

Nói rồi nhanh rút tay lại, cầm lên túi xách rời đi. Trương Quân Ninh cũng đứng dậy đi theo.

Ra đến cửa, Vũ Hương Ly định gọi taxi, may mắn lại thấy một chiếc đỗ bên kia đường, nhìn đèn tín hiệu, đến khi đèn xanh liền qua đường. Cô đi bình thường, chợt cảm thấy vô cùng bất an, ngay lập tức có một chiếc xe lao tới, trong khoảnh khắc, đôi mắt cô mở to, tim như ngừng đập. Đột ngột có một lực mạnh mẽ đẩy cô ra xa, cả người ngã mạnh trên nền đường lạnh tanh, cô choáng váng, nghe tiếng động rất lớn, tiếng phanh gấp xe, tiếng va chạm. Ngay lập tức nhìn về vị trí nơi mình vừa đứng, trái tim như bật ra khỏi lồng ngực.

Cô nhắm mắt, nơi cô vừa đứng... Trương Quân Ninh, Quân Ninh cô ấy đang nằm ở đó. Sợ hãi, lồm cồm đứng dậy, cả người vừa bị va đập khá mạnh nên có chút đau, khó khăn đứng dậy, đi đến gần nơi cô ấy đang nằm. Trương Quân Ninh bị xe đâm vào, nằm úp sấp, Vũ Hương Ly lật cô dậy, lo lắng nhìn xem, trên trán người kia đang đổ máu, vết thương rất sâu, vẫn đang thò, thế nhưng hô hấp rất khó khăn, cô vội lấy điện thoại ra gọi cứu thương. Người qua đường càng lúc càng đông lại càng nhiều. Sắc mặt Vũ Hương Ly tái nhợt, nhìn cô gái đang nằm gổ đầu trên đùi mình, người này... Trương Quân Ninh, cô bị điên rồi!

Cô nhìn quanh, thấy túi xách của mình rơi gần đó, vội với lại, lấy từ bên trong ra băng gạc, cố gắng cầm máu chảy đang chảy từ trán người kia. Vừa cầm

máu vừa lấm nhấm

– Trương Quân Ninh, cô bị điên, điên khủng rồi, cô lao vào làm gì? Tôi đã không yêu cô, làm sao cô phải bảo vệ tôi? Tôi có ra sao cũng không cần cô can thiệp cơ mà, tại sao phải lao vào? Cô muốn tôi cả đời mắc nợ cô à?

Tơ máu trong mắt Vũ Hương Ly nổi lên dày đặc, đỏ ngầu. Nước mắt gần như rơi ra, ngay tại khoảnh khắc cô nhìn thấy Trương Quân Ninh nằm tại vị trí đáng lẽ phải là mình nằm, trong lòng bỗng nhiên run rẩy, trái tim co giật thật mạnh, một người phải yêu sâu sắc như thế nào mới có thể dám hy sinh cả tính mạng cho người mình yêu, ngay cả cô rất yêu Trần Thiên Hương, đến lúc phút chót như vừa rồi, có thể không do dự, thẳng tay đẩy chị ấy ra còn mình thế vào chỗ đó? Cô nhận ra, thì ra được yêu thương một người là như thế, hết thấy vì người đó, kể cả tính mạng cũng không tiếc, vậy mà cô đối xử với Trương Quân Ninh, có phải quá mức quá đáng không? Ngay lúc này, cô buông bỏ tất cả cảm giác ghét bỏ với người đang nằm đây, cô sợ hãi, sợ hãi Trương Quân Ninh sẽ chết.

– Chị...chị không được chết, nếu chị chết, tôi sẽ hận chị cả đời.

Còi xe cứu thương vang lên dữ dội, rất nhanh, Trương Quân Ninh được đưa lên xe, Vũ Hương Ly cũng lên theo, bàn tay sợ hãi nắm chặt bàn tay người kia, Trương Quân Ninh dường như cũng có phản ứng, đan các ngón tay vào tay người kia, nắm chặt lấy. Chìm vào hôn mê.

Thái Mỹ gọi điện thoại cho Trần Thiên Hương, nói rằng bác sĩ Trương Quân Ninh làm tình nguyện tại bệnh viện gặp tai nạn giao thông, Vũ Hương Ly cũng ở đó. Chưa đợi cô nói hết câu Trần Thiên Hương đã ngắt điện thoại.

Cô sợ hãi, lái xe thật nhanh tới bệnh viện, đến cổng, lúc này xe cứu thương cũng dừng lại, thùng sau mở ra, trên chiếc giường đẩy là Trương Quân Ninh đang nằm, máu trên đầu thấm đỏ băng gạc. Bên cạnh là Vũ Hương Ly cũng đang chạy theo, bàn tay hai người đan chặt lấy nhau, nước mắt Vũ Hương Ly còn chưa khô, khuôn mặt vô cùng lo lắng.

Trần Thiên Hương định tiến lên, thế nhưng khoe môi co giật, cô dừng lại, nhìn bàn tay quen thuộc kia đan vào bàn tay khác, ánh mắt kia, thái độ lo lắng kia, tình cảnh kia quá đỗi quen thuộc, cô đã từng trải qua, là ngày hôm đó, trời mưa tầm tã, giông bão đen tối, chiếc xe chở hàng kia như điên rồ lao đến, thẳng về phía cô, người đó thẳng tay, mạnh mẽ đẩy cô ra ngoài, sau đó, sau đó cả người anh ta toàn là máu, bàn tay hai người cũng đan vào nhau, ánh mắt cô tràn đầy sợ hãi, lo lắng, còn có mất hết hy vọng, chỉ sợ người mình yêu ra đi. Mà tại sao bây giờ, cô thấy ánh mắt Hương Ly giống, quá sức giống ánh mắt cô lúc ấy. Bàn tay nắm chặt lại, móng tay ghim sâu vào da thịt.

Thái Mỹ từ trên xe cứu thương xuống, thấy Trần Thiên Hương đứng kia, vội vàng đi đến.

– Hương Ly không sao cả, chỉ có cô bác sĩ kia, hình như bị thương không nhẹ.

Thái Mỹ thấy sắc mặt Trần Thiên Hương rất kỳ lạ.

– Hương, Hương, em làm sao à?

Hươu hươu tay trước mặt người kia, lo lắng hỏi.

Trần Thiên Hương bình tĩnh lại, thở mạnh ra một hơi.

– Em không sao, chỉ lo lắng quá, đi vào thôi.

Cô đi vào, gần cửa phòng cấp cứu, Vũ Hương Ly ngồi đó, thần thờ, đôi mắt đỏ hồng. Cô bước tới, không ngồi bên cạnh, mà ngồi quỳ xuống trước mặt người kia, nắm lấy bàn tay đang run rẩy của cô ấy.

– Em có sao không? Có bị thương ở đâu không?

Có gì đó nghẹn ở trong họng, cô không biết, khi nhìn thấy tình cảnh kia, hai bàn tay đan chặt, ánh mắt ngập đầy sợ hãi. Ánh mắt đó, chỉ có thể quá mức quan tâm, quá mức động lòng mới làm được.

Vũ Hương Ly rơi nước mắt, vui mặt vào vai Trần Thiên Hương.

– Không, em không sao, Quân Ninh cô ấy, em không biết, xe ô tô lao đến, cô ấy đẩy em ra, chị ơi, ngộ nhờ cô ấy chết thì sao?

Cô nữ nỡ, Trần Thiên Hương thở dài, khẽ vuốt lưng người kia, nhẹ giọng nói.

– Không sao, đừng lo, cô ấy sẽ không sao. Em đừng sợ, chị ở đây mà.

Vũ Hương Ly vẫn không ngừng khóc, Trần Thiên Hương chỉ cảm thấy trong ngực cực kỳ khó chịu, tay nắm càng chặt lại.

Bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ căng thẳng, trên trán vẫn còn mồ hôi, Vũ Hương Ly vội vàng đứng dậy.

– Bác sĩ Lâm, cô ấy có sao không?

Người được gọi là bác sĩ Lâm này là bác sĩ rất có năng lực ở bệnh viện, ông ta mỉm cười, đáp.

– Không sao rồi, mất khá nhiều máu, bị thương ở đầu, may mắn không ảnh hưởng đến não bộ, còn có, cô ấy bị gãy một tay, đã băng cố định lại rồi, có lẽ mất vài ngày nữa mới tỉnh lại.

Vũ Hương Ly thở phào, tốt rồi, Trương Quân Ninh không chết.

– Cảm ơn bác sĩ.

Cô bắt tay với ông ta, môi nở nụ cười.

Bác sĩ Lâm đi rồi, Trần Thiên Hương mới đi lên, đến gần Vũ Hương Ly, cầm bàn tay phải của cô lên xem, da bị trầy, có máu rỉ ra.

– Em bị thương rồi. Đi băng bó thôi.

Trần Thiên Hương xem xét vết thương, lo lắng nói.

– A... Đau

Lúc này Vũ Hương Ly mới rên lên, Trần Thiên Hương trong lòng khò sở. Bây giờ mới biết đau à? Lúc này bàn tay này đã nắm tay người kia rất chặt, lại còn hồn nhiên ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ ngây ngốc. Bây giờ mới đau sao?

Cô không nói gì, chỉ đơn giản cầm cổ tay Vũ Hương Ly, đi đến một phòng bệnh khác, nhờ y tá băng bó vết thương.

Vũ Hương Ly thấy Trần Thiên Hương chỉ im lặng nhìn y tá băng bó vết thương trên tay mình, không nói thêm câu nào, giờ phút này cô mới thật sự bình tĩnh, suy nghĩ lại những gì vừa xảy ra, lại nhìn đến sắc mặt của Trần Thiên Hương.

– Chị, có phải chị hiểu lầm...

– Không!

Chưa để người kia nói hết câu, cô đã lên tiếng.

Cô y tá thấy giữa hai người có một bầu không khí cực kỳ căng thẳng, vội vã hoàn thành băng bó rồi rời đi. Lúc này Trần Thiên Hương mới lên tiếng.

– Em từng nói với chị, dù có chuyện gì xảy ra, người đầu tiên và người cuối cùng em yêu vẫn là chị, mãi mãi hướng ánh mắt về phía chị, chị có đi đâu, em nhất định sẽ theo cùng, dù có bất cứ điều gì tệ nhất xảy đến, trong mắt em cũng chỉ có duy nhất chị. Chị tin em, chị thật lòng tin em, chị không hiểu lầm đâu, cũng xin em đừng làm cho chị thất vọng.

Đôi mắt Trần Thiên Hương ửng đỏ, nhớ lại cái nắm tay kia, ánh mắt kia, trong lòng cô lo sợ. Vội vã đứng lên.

– Chị trở lại công ty đây, em về nhà nghỉ ngơi đi. Không sao thì tốt rồi.

Nói rồi quay lưng đi khỏi, Vũ Hương Ly nhìn theo bóng lưng kia. Cô họ không biết vì sao ghen ứ lại.

Trần Thiên Hương trở về công ty, cũng không biết vì sao không thể nào làm việc được tốt nữa, đầu cô đau cực kỳ, tự lấy tay day mạnh mi tâm.

Vũ Hương Ly ở lại bệnh viện, ở trong phòng bệnh nhìn Trương Quân Ninh thật lâu, đầu óc rối bời, thật lâu sau mới trở về nhà.

Cô ngã lên sofa, mở mắt nhìn lên trần nhà, trần nhà được khắc tinh tế, làm bằng thạch cao. Cô chỉ nhìn thẳng lên, nghĩ đến khoảnh khắc Trương Quân Ninh không do dự bảo vệ mình, nghĩ đến thái độ của Trần Thiên Hương, nước mắt chảy dài xuống, cô thật ghét bản thân mình. Làm sao vậy? Rõ ràng rất ghét Trương Quân Ninh, vậy mà khi nhìn thấy cô ấy vì mình mà nằm bất tỉnh trên mặt đường, trái tim mạnh mẽ co giật, thần kinh như sắp phát điên lên, tự nhiên cảm giác mình không hề ghét người đó đến thế, lo lắng nghĩ lại từng việc đã xảy ra giữa mình với cô ấy, chỉ cầu xin cô ấy đừng chết, bàn tay còn đan chặt vào tay Trương Quân Ninh, mà, cảm giác lại không hề lạnh lẽo.

Thiên Hương có lẽ đã nhìn thấy cô cùng Trương Quân Ninh, cô từng cùng Trương Quân Ninh xảy ra chuyện cầu tha, chị ấy chắc chắn biết, thậm chí Trương Quân Ninh hôn mình, chị ấy cũng từng thấy, thế nhưng chưa lần nào Thiên Hương có thái độ như vậy cả. Có phải chị ấy đã nhìn thấy cái gì? Có lẽ bản thân chưa từng nghĩ mình đã làm gì để chị ấy hiểu lầm, hay mình đã làm rồi mà chưa từng biết?

Cô còn nhớ rõ câu cuối cùng chị ấy nói: "Xin em đừng làm cho chị thất vọng."

Nước mắt cô rơi xuống, ngủ đi lúc nào không hay.

Trần Thiên Hương về nhà, nặng nề mở ra cánh cửa. Hôm nay cô để Hương Vy đến nhà ông ngoại.

Trong nhà tối om, cô định bật điện, lại nheo mắt một chút, thấy Vũ Hương Ly đang nằm ở trên sofa. Đóng lại cửa, không cần bật điện, trong bóng tối, theo cách quen thuộc đi lại gần sofa, người kia nằm trên ghế, quay sang một bên, đáng người hơi co lại, cô ngồi xuống nền nhà, ngay bên cạnh Vũ Hương Ly, điều hoà trong nhà lạnh ngắt, liền tăng độ lên một chút, lấy một tấm chăn, đắp lên người Vũ Hương Ly.

Nằm trên sofa, cô đã tỉnh từ lúc Trần Thiên Hương mở cửa. Vẫn nằm đó, vì mắt đã tiếp xúc quá lâu trong bóng tối cho nên có thể mơ hồ nhìn thấy Trần Thiên Hương.

– Chị đi làm về rồi.

Không phải câu hỏi, cô biết giờ này là giờ Thiên Hương đi làm về. Giọng nói khàn khàn, còn có chút giọng mũi, vừa nghe đã biết là cô khóc rất nhiều, đến nỗi mũi cũng tắc nghẽn lại.

– Em khóc.

Trần Thiên Hương nói, đau lòng.

– Ừ, em khóc.

– Làm sao vậy?

Cô hỏi, như thể chưa từng biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng trong giọng nói chứa đầy buồn khổ.

– Em đã nghĩ tám năm là đủ để chúng ta không còn bao giờ bị ảnh hưởng bởi bất cứ điều gì.

Trái tim Trần Thiên Hương như ngừng đập, cô hiểu Vũ Hương Ly đang định nói gì.

– Em biết chị không hiểu lắm mà, nếu không phải hiểu lắm thì là thực sự rồi, em động lòng với người khác?

Trần Thiên Hương nói, trong mắt chất chứa thứ gì đó rất ướt.

– Em không có.

Vũ Hương Ly lên tiếng.

– Em không biết.

Trần Thiên Hương lại nói. Không phải Vũ Hương Ly không có, mà là cô ấy không biết, không biết suy nghĩ và tình cảm cô ấy dành cho người kia đang dần biến đổi, càng không biết rằng đã biến đổi đến mức nào rồi. Đây chính là điều cô lo lắng nhất.

– Em...

– Ly, chị xin em, còn chị, còn con. Em đừng thay đổi, đừng động lòng với người khác.

Cô đưa tay, nắm lấy bàn tay Vũ Hương Ly, nước mắt trực chảy xuống. Cô sợ hãi, sợ hãi nhìn thấy ánh mắt Vũ Hương Ly ngày hôm nay, nhờ có một ngày, cô ấy sẽ rời bỏ cô, rời bỏ Hương Vy. Lúc đó phải làm sao bây giờ? Trước đây cô luôn tin tưởng, kể cả tám năm xa cách, kể cả khi xa mặt nhưng chưa từng cách lòng, nhưng thà là xa nhau, thà là chưa từng nhìn thấy, có lẽ cô sẽ một lòng tin tưởng, nhưng mà ngày hôm nay, chính mắt cô nhìn thấy, cô biết làm sao để tiếp tục đặt niềm tin bây giờ?

Vũ Hương Ly ôm lấy Trần Thiên Hương.

– Chị đừng nói thế, em không thể nào đâu, chị biết em yêu chị, yêu con, em sẽ không thay đổi, em chỉ là lúc đó quá mức xúc động thôi thật đấy. Chị tin em, em sẽ cố gắng, em sẽ không thay đổi.

Cô ôm chặt lấy Thiên Hương, đôi môi gần như dán sát vào tai cô ấy, khàn khàn nói ra từng chữ, phải, là do hôm nay cô quá xúc động, nhìn thấy Quân Ninh vì cô mà suýt cận kề cái chết, bị cô ấy làm cảm động.

Điện bật lên, Trần Thiên Hương nhìn rõ khuôn mặt người thân yêu nhất, đôi mắt cô ấy đỏ ngầu, toàn là tia máu, khuôn mặt mệt mỏi nặng nề, có lẽ một phần do vẫn còn choáng váng vì vụ tai nạn. Không kiềm được liền kéo tay Vũ Hương Ly, ôm cô ấy vào trong lòng.

Vũ Hương Ly nghe trong lồng ngực Trần Thiên Hương có thứ gì đó đập trầm ổn, cả người phát ra một cảm giác ấm áp. Cô chợt nhận ra, loại tình yêu ấm áp này, bình ổn trao qua như thế này thật sự làm cô an tâm hơn bất cứ điều gì, còn hơn cả việc dùng cả tính mạng để bảo vệ lẫn nhau. Từ cơ thể Trần Thiên Hương phát ra cảm giác ấm áp, cô hơi tách khỏi cái ôm, nhìn vào mắt Trần Thiên Hương, sâu trong đáy mắt thấy được hình ảnh phản chiếu của chính mình, chỉ có mình cô.

– Hương, đừng lo lắng, đừng để tâm, chỉ cần suy nghĩ, trong lòng em luôn chỉ có chị.

Hai bàn tay đặt trên gò má Trần Thiên Hương, trán chạm vào nhau, chớp mũi khẽ chạm. Cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Đây là lần đầu tiên Trần Thiên Hương cảm nhận, khi ở gần sát bên người cô yêu thương nhất mà lại có cảm giác bất an đến thế.

(Chuyện này chưa thể kết thúc ở đây đâu. Tám năm thì đã là gì đâu? Có một số người nghĩ rằng thời gian là minh chứng tình yêu. Xin lỗi, tôi không tin, tám năm, mười năm, hai mươi năm, họ vẫn có thể rời khỏi nhau, vì trăm ngàn lí do, cho nên cuộc sống chả bao giờ có những cái đẹp như mơ cả, nhìn về những thứ mình đã làm được, trong lòng nghĩ thế là tuyệt vời quá rồi, không thể nào có thể thay đổi được, núi sông khó rời, ai bảo thế? Nghe thấy cái gì gọi là ‘của lạ’ chưa? Một của lạ bằng tạ của quen, ngày hôm nay thế này ngày mai nhìn thấy thứ khác sẽ lại có hứng thú, biết được có cái gì nhen nhóm trong lòng, có khi thay lòng đổi dạ bao giờ còn không biết. Điều quan trọng là tình yêu của mình có đủ lớn để vượt qua không, không phải lúc nào cũng đủ mạnh mẽ để vượt qua, mà khó khăn thì lúc nào cũng muốn xây đến. Không phải cứ là truyện thì lúc nào cũng như mơ, như mơ thì tôi đi viết cổ tích đây.)

(Chị Ly này, lâu lâu lại thích của lạ à :)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Xa Càng Thêm Xa.

Sáng sớm, Vũ Hương Ly thức dậy, phát hiện mình còn nằm đang nằm trên giường. Cô nhớ lại, đêm hôm qua, khi Thiên Hương trở về, hai người cùng nhau nói chuyện, sau đó lại chìm trong im lặng, im lặng đến nỗi chỉ còn nghe thấy hơi thở nhẹ đều của cả hai đan xen cùng tiếng gió điều hoà lạnh nhạt phả ra.

Cô rời khỏi giường, ra phòng khách, trên sofa là thân ảnh quen thuộc. Trần Thiên Hương nằm kia, trên người đắp một tấm chăn mỏng, không hề gối đầu, chỉ ôm chiếc gối vuông trong ngực, đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Cô tiến gần lại, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô ấy, ánh mắt dán chặt trên khuôn mặt thanh nhã kia, chợt phát hiện lông mày Trần Thiên Hương nhăn lại, ánh mắt Vũ Hương Ly chùng xuống, nhìn đã biết chị ấy ngủ không hề ngon rồi. Nhẹ nhàng đưa ngón tay lên, chạm vào giữa mi tâm của cô ấy, xoa nhẹ, sau đó miết nhẹ ra, cô mỉm cười, rốt cuộc nhìn đã thoải mái hơn rồi.

Vào đúng lúc này, Trần Thiên Hương tỉnh dậy, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp hiện ra trước mắt. Ngón tay cô ấy vẫn còn đặt trên mặt mình.

– Em dậy sớm thế?

Cô không cử động, bình thản hỏi.

– Sao chị lại ngủ ở đây?

Vũ Hương Ly hơi nhăn mày, cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, cô cũng không muốn Trần Thiên Hương đối xử không tốt với bản thân, nằm ở ghế vừa lạnh vừa nhỏ không nói, còn ngủ không hề ngon, chính mình cũng cảm thấy đau lòng.

– Em ngủ không ngon à?

Trần Thiên Hương không trả lời, tiếp tục hỏi.

– Chị đánh trống lảng cái gì? Nói cho em biết, tại sao tối qua khi em nói tin em, chị lại không tin? Em đã làm gì không đúng? Em làm gì mà khiến ngay cả ngủ chị cũng không muốn ngủ cùng giường với em?

Trần Thiên Hương im lặng, mi mắt nhẹ nhắm xuống, lông mi đen dài che đi đôi mắt mệt mỏi. Cô nhăn mày, thờ dãi.

– Chị có nói là không muốn à?

– Chị không tin lời em nói à?

Vũ Hương Ly nhìn cô, đôi mắt màu cà phê khẽ trầm xuống.

– Chị dậy đi làm đây.

Cô ngồi dậy từ ghế sofa, định bước xuống đất. Vũ Hương Ly nhanh hơn một bước, dùng sức đè lại người kia vào ghế sofa, vài giây sau, hai người mặt đối mặt.

– Làm gì giờ này? Mới có năm giờ sáng, chị bị sao đấy?

Cô cau mày, Thiên Hương như vậy cô rất buồn, chẳng lẽ chị ấy không tin mình?

– Em muốn gì?

Cô lạnh nhạt hỏi.

– Chuyện hôm qua, do Quân Ninh cứu em nên em mới quá lo lắng, em như vậy có gì sai? Chị lại thể hiện thái độ như vậy với em, em cũng đã giải thích rồi không phải sao? Chị làm thế không phải quá ích kỷ à? Em lo lắng cho người cứu mạng mình chị cũng phải ghen tị thôi à?

Vũ Hương Ly bực mình, nắm vào cánh tay người kia càng mạnh hơn.

– Ích kỷ? Phải, cứ cho là thế đi. Không phải do chị yêu em nên mới thế à? Chị sợ hãi muốn chết khi nghe tin em gặp tai nạn, như người điên lao đến bệnh viện, kết quả chị nhìn thấy cái gì? Ánh mắt em nhìn Trương Quân Ninh em không thấy kỳ lạ à? Cứ cho là chị quá nhạy cảm, nhưng khi phẫu thuật cho cô ấy thì sao? Bàn tay của em trầy xước chảy máu, em có thấy đau không? Hay em lo lắng cho cô ấy đến mức hết đau rồi? Chưa kể trong lúc xúc động lo lắng em đã nói bao nhiêu câu em biết không? Nói câu gì em nhớ không?

Vũ Hương Ly đứng hình, cô đã nói cái gì? Lúc đó quá rối loạn, miệng cứ lảm nhảm, không biết đã nói những gì.

– Em...

– Đừng nói nữa. Chị đi làm đây.

Cô đứng dậy khỏi ghế sofa, nhanh chóng trở về phòng.

Vũ Hương Ly ở trong phòng bệnh, nhìn Trương Quân Ninh đang im lặng nằm trên giường. Đôi mắt khẽ buồn.

– Chị mau tỉnh lại đi, tôi hứa sẽ không đối xử như vậy với chị nữa. Quân Ninh.

Cô khẽ nói, có tiếng mở cửa, theo phản xạ liền hướng về phía cửa. Là Nguyễn Thuỳ Linh!

Nguyễn Thuỳ Linh thấy Vũ Hương Ly ngồi trong phòng, hơi giật mình. Nhưng rất nhanh lại bình thường.

– Tôi đến thăm bác sĩ Trương.

Vũ Hương Ly hơi ngạc nhiên, hai người này quen biết nhau từ khi nào?

– Cô và Quân Ninh quen nhau à?

Nguyễn Thuỳ Linh đi gần vào, đặt giỏ hoa quả trên mặt bàn, nhẹ gật đầu.

– Lần trước cô ấy có đến công ty tìm giám đốc, chúng tôi có nói chuyện trao đổi. Tôi nghe giám đốc nói cô ấy gặp tai nạn nên mới đến thăm.

– Quân Ninh đến gặp chị Hương?

– Phải, cô ấy đến để nói với giám đốc cô ấy sắp về nước.

Nguyễn Thuỳ Linh bình thản nói, Vũ Hương Ly quay sang nhìn Trương Quân Ninh, người này thật sự đã thay đổi, cô ấy chuẩn bị về nước, còn đến tìm Thiên Hương nói chuyện. Vậy mà ngày hôm qua lại xảy ra tai nạn như vậy. Cô khẽ nhíu mày.

– Tình trạng của cô ấy thế nào vậy?

Nguyễn Thuỳ Linh nhỏ nhẹ quan sát sắc mặt người kia, sau đó hỏi.

– Còn hôn mê mấy ngày nữa mới tỉnh lại. Bị thương khá nặng ở vùng đầu và tay trái.

Cô gật đầu, lại nhìn Trương Quân Ninh, bị thương đúng là không hề nhẹ. May mắn là không nguy hiểm đến tính mạng.

– Vậy thật tốt quá rồi, tôi chỉ đến thăm cô ấy được một chút, bây giờ phải quay lại công ty, chút nữa sẽ có một cuộc họp lớn.

Nguyễn Thuỳ Linh cười nhẹ, nói.

Vũ Hương Ly gật đầu, thuận tiện hỏi.

– Công ty có sự kiện gì mới sao?

– Phải, giám đốc tuần trước có phở biến, đem thương hiệu sang Pháp để quảng bá và mở thêm chi nhánh mới. Nếu không có gì thay đổi thì hôm nay cuộc họp sẽ bắt đầu để thống nhất thời gian.

– Sang Pháp?

Cô ngạc nhiên, Thiên Hương không nói với mình chuyện này.

– Đúng vậy, sang Pháp. Vậy tôi xin phép về trước.

Nguyễn Thủy Linh nhẹ gật đầu rồi rời đi.

Kết thúc buổi họp, Nguyễn Hoàng Anh đi theo Trần Thiên Hương vào phòng giám đốc.

– Chị Hương, bác Hiền nói với em vài ngày nữa sẽ đưa Hương Vy sang bên kia chơi.

Trần Thiên Hương cau mày, con bé là con của ai chứ? Sao không nói với mình mà lại nói với Hoàng Anh.

– Vy nó còn lâu mới chịu sang kia một mình với hai ông bà già.

– Ừm, năm ngày nữa cũng trùng lịch mình đi Pháp mất rồi.

Trần Thiên Hương khẽ gật đầu, điện thoại của cô khẽ rung lên. Nhìn màn hình một chút, sau đó bắt máy.

– Alo, mẹ, có chuyện gì ạ?

Cô thở nhẹ, nghe mẹ mình bắt đầu nói.

– Vài ngày nữa con gửi Hương Vy lên máy bay, để nó sang đây chơi với ông bà, biết chưa?

Trần Thiên Hương phát ốm với giọng điệu sai khiến của mẹ mình.

– Mẹ nghĩ gì vậy? Con bé con quý như vàng ngọc, sao con để nó đi một mình được. Còn có, mấy ngày nữa con phải đi Pháp công tác.

Cô ngao ngán nói.

– Có làm sao đâu. Con bảo Hoàng Anh đưa nó sang.

– Mẹ, mẹ quên rồi à, Hoàng Anh là trưởng phòng phòng thiết kế, cũng phải đi công tác, sao mà đi chơi được?

– Mẹ không cần biết, con thiếu nhân viên đến thế à? Nói Hoàng Anh đưa Hương Vy sang đây với mẹ, cho con ba ngày.

Nói rồi tắt điện thoại. Nguyễn Hoàng Anh cười.

– Bác bảo em đưa Vy sang đây phải không?

– Ừ. Mẹ chị lúc nào cũng thích theo ý mình. Thế này, em đem hết chương trình với văn bản đưa cho anh Long trưởng phòng, để anh ấy đi thay em, về chuẩn bị đưa Hương Vy đi hộ chị nhé.

Nguyễn Hoàng Anh cười nói.

– Em đi công tác còn được trả lương, lần này đi trông con của giám đốc có được trả lương không thế?

Trần Thiên Hương cười.

– Sang đây nói mẹ chị trả lương cho.

– Đùa thôi, dù sao đi chơi vẫn thích hơn đi công tác, em về thăm bố mẹ luôn.

– À, sức khỏe của mẹ em dạo này thế nào? Mấy hôm trước chị nói chuyện với bố em, mẹ em hình như không khỏe lắm.

Nguyễn Hoàng Anh hơi mỉm cười, nụ cười gượng gạo hơn trước.

– Vâng, mẹ em sức khỏe vốn đã không tốt rồi. Bố em cũng lo lắng.

– Ừm, vậy mấy ngày nữa về thăm bố mẹ đi. Ở lại lâu một chút.

Cô mỉm cười, đối với Nguyễn Hoàng Anh nhiều năm nay luôn luôn có một tình cảm rất đặc biệt, có lẽ do không có chị em ruột, cho nên yêu thương cô em gái này cũng nhiều hơn.

– Chị hôm nay nhìn có vẻ không tốt lắm, ở nhà có việc gì sao?

Trần Thiên Hương hơi cười.

– Làm gì có chuyện gì, vẫn bình thường mà.

Vũ Hương Ly đứng ở cửa phòng, nhìn Trần Thiên Hương sắp xếp đồ đạc vào vali, lông mày nhanh chóng cau lại, tiến về phía trước cầm lấy cổ tay cô.

– Chị định xếp đồ đi đâu?

– Sắp tới chị mang thương hiệu sang Pháp quảng bá, công việc ở công ty rất bận rộn, chị đến công ty ở mấy ngày để làm việc sau đó đi luôn cho tiện. Lần này đi có lẽ là khá lâu.

Cô đẩy bàn tay đang nắm cổ tay mình, tiếp tục xếp đồ.

– Chị đang trốn tránh cái gì? Chị không muốn nhìn mặt em sao? Thời điểm như thế này đáng lẽ cả hai phải ở bên nhau cùng nhau san sẻ mới đúng chứ không phải tìm lí do để tránh mặt nhau.

Trần Thiên Hương dừng tay. Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

– Mang thương hiệu sang Pháp là ước mơ chị ấp ủ lâu nay, không phải lí do để trốn tránh gì hết, với lại, người sai vốn dĩ không phải là chị. Chị không việc gì phải trốn tránh. Em thôi làm quan trọng hoá lên đi.

Vũ Hương Ly trợn mắt. Cái gì? Quan trọng hoá? Ý Trần Thiên Hương là không hề quan tâm? Cô nuốt trôi tức giận nghẹn ở cổ họng.

– Được, chị đi đi, để tôi xem chị đi được bao lâu.

– Cái gì? Vừa xưng hô cái gì? Nhắc lại xem?

Trần Thiên Hương lạnh lùng hỏi, cho dù cãi nhau cô cũng không hề nghĩ Vũ Hương Ly sẽ buông lời như thế. Kiểu nói chuyện thế này chưa từng xảy ra giữa hai người từ cách đây rất lâu rồi.

– Là chị chuyện bé xé ra to, tự nhiên lạnh lùng rồi đùng đùng muốn bỏ đi. Rõ ràng chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Cô lớn tiếng nói.

– Ai chuyện bé xé ra to? Ngẫm lại xem mình vừa phát ngôn ra cái gì?

Cô nhìn thẳng vào mắt người đối diện, cực kỳ tức giận nói.

Vũ Hương Ly nhìn thấy ánh mắt kia, lửa giận càng lớn hơn.

– Phải, tôi nói chị đi đi, xem đi được bao nhiêu lâu, tôi cũng không làm gì sai cả, chị đi đi, tránh mặt tôi đi.

Cô hét lên, đôi mắt đỏ hồng, cố gắng không cho nước mắt rơi ra.

– Được, tôi đi. Cô cũng nghĩ lại xem bản thân đã làm cái gì đi. Đến bây giờ vẫn có thể cãi nhau được thì tôi cũng chẳng hiểu hai chúng ta đang làm cái quái gì.

Cô đập mạnh vali, nhanh chóng kéo rồi đi, ra khỏi phòng, không quên đóng cửa thật mạnh, tiếng cửa va đập khiến Vũ Hương Ly rùng mình. Nhìn cánh cửa kia, cô không kìm được bật khóc, ngồi sụp xuống sàn nhà, khóc nức lên thành tiếng.

Cô thật sự không hiểu, sao Thiên Hương có thể đối xử với mình như thế? Sao có thể nói như vậy?

Mặt vùi vào hai bàn tay, sau thời gian lâu như vậy, không thể tin được vài chuyện cũng khiến hai người cãi vã, lại còn đến nước này.

Cánh cửa mở ra, Vũ Hương Ly vẫn khóc, khóc nức lên.

Hai bàn tay nhỏ bé khẽ chạm vào hai bàn tay đang che trên khuôn mặt cô. Giật mình bỏ tay xuống, bắt gặp một đôi mắt trong veo đang nhìn mình.

– Mẹ đừng khóc. Con đau lòng, mẹ Hương cũng sẽ đau lòng.

Giọng nói non nớt của Hương Vy nhỏ nhẹ vang lên. Bàn tay nhỏ nhắn đưa lên quệt ngang dòng nước mắt kia. Khe khẽ an ủi.

– Vy à...

Cô ôm lấy con gái vào lòng, cố nín tiếng khóc.

– Mẹ không sao, mẹ không sao, mẹ không khóc.

Hương Vy áp tai vào ngực mẹ, vẫn nghe tiếng thút thít.

– Mẹ đừng khóc nữa mà. Con gọi mẹ Hương lại nhé?

– Không, mẹ Hương... Không thương mẹ nữa.

Cô lại khẽ nấc.

– Không phải, vừa nãy mẹ Hương đi ra ngoài, con thấy mẹ Hương khóc. Mắt còn đỏ hết lên, mẹ Hương thương mẹ Ly, chỉ là mẹ giận thôi.

Cô ôm lấy con gái, nước mắt không biết sao cứ rơi xuống.

Nguyễn Hoàng Anh đón Hương Vy về nhà, Vũ Hương Ly ngạc nhiên, Thiên Hương đi công tác, Hương Vy cũng đi nước ngoài. Ban đầu cô không định để con bé đi, thế nhưng nghe Nguyễn Hoàng Anh nói Nguyễn Hiền rất muốn gặp Hương Vy, đành giúp con thu dọn đồ dùng cá nhân rồi để Nguyễn Hoàng Anh đưa đi.

Căn nhà bây giờ chỉ có một mình cô, Vũ Hương Ly ngồi trên sofa, suy nghĩ một chút, rốt cuộc vẫn đứng dậy lấy chìa khoá rời khỏi nhà.

Cô lái xe đến bệnh viện, cũng không hiểu vì sao lúc này lại nhớ đến Trương Quân Ninh, muốn tới nhìn một chút xem tình trạng thế nào.

Ngồi trong xe, bắt gặp nhìn về phía ghế bên cạnh, ở đó có áo khoác của Trần Thiên Hương, không biết chị ấy để đấy lúc nào. Cô lắc mạnh đầu, nghĩ lại hôm nay hai người cãi nhau, thật sự không muốn nghĩ đến người kia nữa. Liền với áo khoác ném ra phía ghế sau. Lái xe thẳng tới bệnh viện.

Cô đến gần phòng bệnh, thấy có mở cửa, đi vào trong thì thấy bác sĩ và hai y tá đứng cạnh giường Trương Quân Ninh nằm, cô tiến lên phía trước, hơi nhíu mắt nhìn. Trương Quân Ninh tỉnh?

– Bác sĩ Ly. Cô đến rồi, bác sĩ Trương vừa mới tỉnh dậy mấy phút, xem ra sớm hơn dự đoán, tình hình có vẻ tốt hơn nhiều.

Trương Quân Ninh mở hé ánh mắt, nhìn Vũ Hương Ly đứng kia, môi khẽ mỉm cười.

– Thật sao? Cảm ơn bác sĩ, tốt quá rồi, nếu bác có gì bận thì mau đi đi ạ, chỗ này để tôi phụ trách, dù sao bác sĩ Trương và tôi rất thân thiết.

– Vậy được, cảm ơn cô.

Bác sĩ rời đi rồi, hai y tá xem xét nước truyền và thiết bị cần thận rồi mới rời đi. Trong phòng chỉ còn hai người.

Vũ Hương Ly đi đến gần giường bệnh, trên môi có nụ cười.

– Tốt quá, chị tỉnh rồi.

– Ừm...

Trương Quân Ninh hơi gật đầu, yếu ớt đáp lại, thế nhưng trên môi cũng mang ý cười.

– Thật xin lỗi, thời gian vừa qua đã đối xử với chị không phải, vậy mà chị vẫn không ngại hi sinh mạng sống cứu tôi. Tôi không biết lấy gì để đền đáp.

Trương Quân Ninh lắc lắc đầu. Hơi khó khăn nói ra, lời nói nhỏ lí nhí, cô dùng tiếng Việt để nói.

– Em không sao... là tốt rồi.

Bàn tay còn chỉ chỉ Vũ Hương Ly, nho nhỏ ra dấu.

Vũ Hương Ly cười.

– Được rồi, sau này tôi sẽ dạy chị nói tiếng Việt, có ai bảo nghe chị nói tiếng Việt buồn cười lắm không?

Trương Quân Ninh cũng cười, mình nói tiếng Việt không phải tốt lắm sao? Sao buồn cười được. Nhưng không sao, nhìn thấy Vũ Hương Ly cười cũng cảm thấy vui vẻ.

– Chị như vậy có phải thông báo cho gia đình biết không? Tôi nghĩ nên báo.

– Không, đừng, họ biết cũng không giải quyết được gì, sức khoẻ của tôi hiện tại không thể lên máy bay trở về nước được, nếu nói cho bố mẹ tôi biết thì họ sẽ bỏ dở công việc chạy đến Việt Nam mất, tôi không muốn thế, cũng không muốn thấy họ lo lắng, để ngày mai gọi điện thoại báo rằng tôi ở lại Việt Nam với một người bạn ít ngày là được.

Vũ Hương Ly nghe vậy, hơi gật đầu, cái này là tùy cô ấy thôi.

Trương Quân Ninh nhìn đồng hồ, cũng hơn mười giờ rồi. Cô với tay Vũ Hương Ly.

– Lại đây, lên giường nằm đi.

Cô ngạc nhiên, cũng lắc đầu liên tục.

– Không, chị đang bị đau, tôi không nằm cạnh đâu, với lại, chút nữa tôi ngồi ở ghế đằng kia là được.

Trương Quân Ninh cau mày.

– Sao được? Không phải nói ở đây phụ trách chăm sóc tôi sao? Phải ở gần chứ, lỡ tôi có cần gì, em ở ghế đằng kia nói chung không tiện, quá xa. Nằm lên đây, giường này cũng không nhỏ.

Cô vỗ nhẹ vào khoảng trống bên cạnh, cười nói.

Vũ Hương Ly nhìn nụ cười thanh tú kia, có chút mất tự nhiên, nhưng sau đó từ từ lên giường, nằm bên cạnh Trương Quân Ninh.

Cô với tay tắt điện, phòng bệnh rơi vào một khoảng đen tối, chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ nhẹ của cả hai.

Vũ Hương Ly nhìn thẳng lên, ánh mắt lơ đãng trong khoảnh trống màu đen, bàn tay hơi nắm lại. Thiên Hương, rốt cuộc bao giờ mới chịu bình thường lại đây?

Trương Quân Ninh khẽ chạm nhẹ vào tay cô, chợt giật mình rút mạnh tay lại.

– Sao thế?

Vũ Hương Ly bình tĩnh lại, hỏi.

– Không có gì, muốn xem em ngủ chưa, im lặng quá.

– Ừ nhì, tôi quên mất, chị hôn mê vừa mới tỉnh, làm sao đã ngủ ngay được nhì. Chị có muốn nói chuyện gì không? Nói với tôi tạm đi.

Trương Quân Ninh lại đưa tay lên, nhẹ chạm vào tay người kia, môi hơi cười.

– Tôi chỉ muốn nói, tôi rất vui, em không ghét bỏ tôi nữa.

– Được rồi, chị không cần phải nhắc, lại làm tôi cảm thấy tội lỗi, sau này tôi cũng không ghét bỏ chị nữa, được chưa?

Cả hai cùng cười.

– Được.

Gần mười một giờ đêm, Trần Thiên Hương trở về nhà, phát hiện Hương Ly không có ở nhà. Cô thờ dài, ngồi thẩn thờ ở ghế sofa, bàn tay cầm điện thoại, suy nghĩ một chút, nhắn cho Vũ Hương Ly một tin, vài phút sau, không có tin nhắn trả lời, cô lại tiếp tục nhắn, rất lâu sau đó, lại nhắn và chờ. Cuối cùng cũng rời khỏi nhà.

Không biết vì sao lại lái xe tới bệnh viện, xuống hầm để xe, rất nhanh, cô thấy xe của Vũ Hương Ly ở đó. Bởi vì cô cũng có chìa khoá, liền mở cửa ra. Ở ghế sau có áo khoác của mình, tiện tay liền lấy về.

Rời khỏi hầm xe, muốn đi tìm Vũ Hương Ly, xin lỗi về chuyện hôm nay. Cô không muốn cả hai như vậy. Suy nghĩ rất nhiều, có lẽ chính mình phải tìm Hương Ly nói xin lỗi.

Cô hỏi thăm, nữ y tá nói bác sĩ Ly không có ở phòng trực của cô ấy mà ở phòng của bác sĩ Trương, chăm sóc cô ấy đêm nay.

Trần Thiên Hương đến gần phòng bệnh của Trương Quân Ninh, qua ô cửa kính nhỏ, đèn trong phòng đã tắt, cô không thể nhìn thấy gì. Trong lòng cô nổi lên một cảm xúc khó tả, hai bàn tay nắm chặt lại, quay lưng thật nhanh rời khỏi bệnh viện.

Có lẽ chỉ mình mình muốn làm lành mà thôi. Lái xe trở về công ty. Cười khổ, có lẽ lần này đi Pháp sẽ rất lâu.

Trong lòng chua xót lạ kỳ, chưa bao giờ cô cảm thấy lòng cách lòng lại xa như vậy. Mà khoảng cách cô muốn kéo gần lại, lại xa càng thêm xa.

(Mình không hề bỏ truyện, chỉ là quá bận trong thời gian gần đây. Đọc được một số bình luận buồn vô cùng. Dù sao vẫn cảm ơn tất cả các bạn vẫn luôn theo dõi và ủng hộ. Cảm ơn nhiều.)

– Tội nghiệp ghê, thương mình ghê, cô tác giả tốt bụng luôn nghĩ tình tiết máu chó cho nhân vật -.-

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Người Phụ Nữ Đặc Biệt.

Vũ Hương Ly mở mắt, nhìn xung quanh, nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt thanh tú của Trương Quân Ninh ngay kề sát. Cô ấy vẫn đang ngủ, cô nhẹ nhàng không một tiếng động ngồi dậy, từ từ xuống giường. Lấy giấy và bút trong ngăn bàn gần đó, để lại một lời nhắn, sau đó rời đi.

Ra khỏi phòng bệnh của Trương Quân Ninh, cô đi thẳng tới phòng làm việc của mình.

Ngồi trên ghế, hơi suy nghĩ một chút, chợt nhớ ra mình quên thứ gì. Cô lấy trong túi xách ra điện thoại của mình, mở điện thoại ra. Có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi lỡ.

Đọc qua hết tất cả, đều là Thiên Hương nhắn.

Cô vội vàng gọi lại. Không liên lạc được?

Nhanh chóng cầm túi xách rời khỏi phòng làm việc, đi xuống tầng hầm. Vũ Hương Ly nhanh chóng lái xe đến công ty Thiên Hương. Lái xe nhanh nhất có thể, chợt để ý, áo khoác của Trần Thiên Hương ở phía sau đã không thấy đâu. Cô sốt ruột, vội lấy điện thoại ra gọi thêm một lần nữa, vẫn là tắt máy. Lái xe càng nhanh hơn đến công ty.

Đến nơi, cô vội vàng hỏi lễ tân.

– Xin lỗi, tôi tìm giám đốc Thiên Hương. Không biết cô ấy đang ở đâu?

Nhân viên trong công ty ai mà không nhớ Vũ Hương Ly, cô người mẫu đã giúp sản phẩm lập kỉ lục bán được nhiều nhất từ trước đến nay của công ty Thiên Hương cách đây chín năm, từng có một khoảng thời gian bị đồn thổi là có quan hệ tình yêu với tổng giám đốc, gần đây nhất đó là xuất hiện một cô bé là con gái của tổng giám đốc nhưng lại có khuôn mặt giống hệt Vũ Hương Ly.

– Cô Hương Ly phải không? Giám đốc đang họp, chắc khoảng vài phút nữa là kết thúc cuộc họp rồi. Cô có thể ngồi kia chờ.

Cô gái lịch sự nói.

– Không cần, tôi lên phòng giám đốc chờ.

Vũ Hương Ly định quay người đi, lại có tiếng nói.

– Phòng tổng giám đốc đang khoá, gần đây có nhiều văn bản quan trọng để trong đó, chỉ mình chị ấy biết mã số, tôi nghĩ cô Hương Ly ngồi chờ ở đây vẫn hơn.

Nguyễn Thuý Linh hơi cười, đứng đối diện với Vũ Hương Ly.

– Vậy phiền cô chuyển lời giúp tôi đến giám đốc, có cô Hương Ly đến gặp.

Vừa nhìn thấy Nguyễn Thuý Linh, lòng mày cô khẽ nhăn lại, ánh mắt lộ rõ khó chịu. Thái độ của cô ta rõ ràng là khiêu khích. Hôm qua ở bệnh viện còn tạm chấp nhận, ngày hôm nay nhìn đến là thấy ngứa ngáy ở mắt.

Nguyễn Thuý Linh nhìn đồng hồ, lại mỉm cười đi về phía lễ tân, dùng máy bàn bấm gọi.

– Alo, giám đốc, có cô Hương Ly tìm đến, nói muốn gặp chị.

Trần Thiên Hương vừa từ phòng họp về, vẫn đang đứng gần bàn làm việc, lễ tân gọi lên, vậy là Hương Ly đang ở dưới sảnh.

– Nói với cô ấy, tôi chuẩn bị tiếp khách, không có thời gian. Còn nữa, trừ những người có lịch hẹn trước, còn lại tất cả những người khác đều không tiếp.

Nói xong liền tắt máy. Một mời ngồi xuống ghế, hai ngón tay day mạnh mi tâm. Giờ phút này cô thật sự không muốn gặp mặt Vũ Hương Ly, khi gặp nhau rồi thế nào cũng chỉ có cãi nhau.

– Giám đốc nói không tiếp tất cả những ai không có lịch hẹn trước. Vậy mời cô Hương Ly phải ra về rồi.

Nguyễn Thuỳ Linh cười. Vũ Hương Ly trong lòng như có lửa nổi lên, hai bàn tay nắm chặt lại. Thiên Hương tránh mặt cô đã đủ tức giận rồi, người điên này còn ở trước mặt trời người.

– Tránh ra.

Cô đi lên phía trước, đẩy Nguyễn Thuỳ Linh sang một bên. Không tiếp là không tiếp chắc?

Trần Thiên Hương đang ngồi trong phòng làm việc, cánh cửa mạnh mẽ bật mở, cô giật mình. Hương Ly? Cô đứng dậy, cùng lúc đó Nguyễn Thuỳ Linh cũng chạy đến.

– Giám đốc, em đã...

Cô vội vàng giải thích.

– Được rồi, em đi làm việc đi, mặc kệ cô ấy.

Cửa phòng đóng lại rồi, sắc mặt Trần Thiên Hương trở nên lạnh lùng, nhìn người trước mắt nói.

– Đây là công ty, không phải ở nhà mà muốn làm thế nào thì làm. Xem xem có ra cái gì không?

Vũ Hương Ly nhăn mày, không phải nhắn tin nói xin lỗi sao? Thái độ gì vậy?

– Sao chị lại tắt điện thoại?

Trần Thiên Hương lại ngồi xuống ghế, lật mấy tập giấy trên bàn, không để ý người kia đang nói gì.

– Rốt cuộc chị bị làm sao? Chị muốn làm căng mọi chuyện lên mới được phải không? Sống với nhau phải hiểu cho nhau, phải nhịn nhau chứ, cứ giữ thái độ thế này làm sao mà sống được.

Vũ Hương Ly tức giận nói lớn, đi đến trước bàn làm việc của người kia.

Đáp lại cô vẫn là sự phớt lờ của Trần Thiên Hương.

– Này, Trần Thiên Hương!

Cô tức giận, đập mạnh tay xuống bàn.

Ngồi trên ghế, rốt cuộc cũng không chịu được nữa, trong mắt cô đã hằn lên tức giận, đứng bật dậy, đập mạnh tay lên mặt bàn, tiếng vang khiến Vũ Hương Ly giật cả mình.

– Cô bảo tôi thấy cô ngủ cùng người khác cũng phải nhường nhịn đúng không?

Ánh mắt hai người đối diện nhau, Vũ Hương Ly hoảng sợ, chị ấy nói cái gì?

– Em...

– Em em cái gì? Đêm qua cô đã ở đâu? Cãi nhau với tôi xong cô cảm thấy thế nào? Hay là không có cảm xúc gì? Không có tôi cô vẫn có thể tìm người khác thay thế à? Cô coi tôi là cái gì vậy Hương Ly?

– Em chỉ là đến thăm cô ấy, tiện thể ở lại chăm sóc, hai việc này chẳng có gì liên quan đến nhau cả. Sao chị có thể nói như thế?

Trần Thiên Hương càng tức giận.

– Chăm sóc có cần vào thời điểm quá nhạy cảm như thế không? Cô biết trong lòng tôi không vui giữa mối quan hệ của hai người cơ mà. Vậy tại sao vẫn làm như thế? Hay là cô nghĩ chắc tôi không biết nên không cần quan tâm?

Đôi mắt cô đỏ dần lên, cả người run rẩy, sau đó không kiềm chế được, dùng sức cho Trần Thiên Hương một cái tát.

– Câm miệng. Chị nghĩ tôi là loại người gì? Bao nhiêu lâu ở gần nhau, trải qua bao nhiêu chuyện như thế mà chị vẫn có thể nghi ngờ tôi à? Trong chuyện này có mình tôi sai chắc? Tôi chỉ là lo lắng cho người đã cứu sống mình, chị thì luôn lấy đây làm lí do ghen tuông. Chị xem lại bản thân đi.

Khuôn mặt cô bị đánh lệch sang một bên, Vũ Hương Ly rất xót xa, cô chỉ muốn đến gần xem, nhưng trong lúc này cô thật sự quá tức giận.

Trần Thiên Hương đưa tay lên sờ một bên khuôn mặt vừa bị đánh, môi khẽ nhếch lên cười. Khuôn mặt ngày càng lạnh lùng. Đôi mắt nhìn thẳng người đối diện.

– Không có lửa thì sao có khói? Cô, cút khỏi phòng làm việc của tôi.

Vũ Hương Ly không tin vào tai mình nữa. Đôi mắt đỏ hoe, quay lưng rời khỏi phòng làm việc.

Cửa phòng bị đóng lại rất mạnh, Trần Thiên Hương cũng ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt bắt đầu ướt đẫm. Chết tiệt, mọi chuyện cứ rối loạn hết cả lên.

Trương Quân Ninh tỉnh dậy, bên cạnh mình trống rỗng, cô liền ngồi dậy, trên mặt bàn gần đó có một mẫu giấy nhỏ, đọc xong liền khẽ mỉm cười.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Vũ Hương Ly.

– Là chị, em đang ở đâu vậy? Chị vừa mới tỉnh.

Vũ Hương Ly đang lái xe, tâm trạng rất không tốt, cô cố giãn lông mày. Nói.

– Được rồi, chờ ở đây, tôi qua bây giờ đây.

Trương Quân Ninh hơi nhăn mày, giọng nói cô ấy nghe giống như đang có gì đó không vui, cô ngồi trên giường, bình thần chờ Vũ Hương Ly quay lại.

Một lúc sau, cửa phòng mở ra, là Hương Ly, trên tay cô còn cầm gì đó. Trương Quân Ninh cười tươi.

Cô đi đến gần giường bệnh, đặt thứ mình đang cầm trên tay xuống.

– Đây là cháo tôi vừa mới mua, chị ăn đi đang nóng. Tôi phải đi làm việc, có gì cần thiết cứ gọi y tá hoặc bác sĩ đến, nếu quan trọng thì gọi cho tôi. Ăn xong rồi nghỉ ngơi đi, nghỉ trưa tôi lại đến.

Cô nói xong liền quay lưng rời khỏi phòng bệnh, Trương Quân Ninh còn chưa kịp nói lời nào. Tâm trạng của cô hiện tại không tốt, không muốn tiếp xúc nhiều với ai cả.

Vài ngày sau, cũng là lúc Trần Thiên Hương đi Pháp công tác. Nguyễn Hoàng Anh thì đưa Hương Vy sang với ông bà.

Nguyễn Hiền vừa nhìn thấy Hương Vy, khuôn mặt cười tươi không thể tươi hơn.

– Hương Vy, con có nhớ bà không?

Mỗi năm cô bé đều được gặp bà mấy lần, khi thì sang chơi, khi thì bà về Việt Nam. Tuy gặp không nhiều, nhưng bởi vì Nguyễn Hiền rất yêu quý cháu gái, cho nên Hương Vy cũng có tình cảm rất đặc biệt với người bà này.

– Con có nhớ. Ông bà có khoẻ không ạ?

Hương Vy nhẹ gật đầu, lễ phép hỏi.

– Ông bà khoẻ, cảm ơn con. Ngoan quá, để bà đưa Vy về nhà nhé, đi nào.

Nguyễn Hoàng Anh đưa đồ đạc của Hương Vy cho Nguyễn Hiền. Sau đó xin phép đi thăm bố mẹ.

Trở về nhà, đã lâu lắm rồi cô chưa trở về nơi này, mấy năm gần đây khi bận rộn với công việc, dường như quên đi mất, ngày tết lễ hay nghỉ dài ngày, lại luôn ở bên cạnh Trần Hà My, nên cô không trở về thăm nhà.

Bước vào nhà, mùi sơn thơm nồng quen thuộc trên cánh cửa gỗ chạm vào mũi. Cô nhẹ nhàng đi vào. Ở gần đó, bên cửa sổ, có bóng dáng một người phụ nữ đang ngồi.

Cô đi đến gần, từ phía sau, nhẹ nhàng đến mức người đó không hề hay biết.

– Rose...

Nhẹ chạm lên vai người đó. Người phụ nữ giật mình quay lại. Đôi mắt xanh biếc đầy ngạc nhiên và xúc động nhìn Nguyễn Hoàng Anh.

– Ann? Đã về.

Nguyễn Hoàng Anh thấy chua xót trong cánh mũi. Cô nhẹ nhàng quỳ xuống, người phụ nữ đang ngồi trên xe lăn đó, chính là mẹ ruột của mình.

Nguyễn Hoàng hay gọi vợ mình là Rose, bởi vì cô ấy quá xinh đẹp, cũng bởi vì cô ấy yêu hoa hồng, cái tên này cũng có bắt nguồn cực kỳ đặc biệt. Nguyễn Hoàng Anh lớn lên bên bố mẹ, cũng luôn bắt chước theo bố gọi mẹ bằng cái tên này. Đến nay vẫn không thay đổi được.

Cô nhìn mẹ mình, đôi mắt hơi thâm quầng, làn da không còn mịn màng như xưa, nhưng không thể nào che đi được sự xinh đẹp xuất phát trong thần thái.

Mái tóc vàng hoe lượn sóng thả dài, đôi mắt xanh biếc như hồ thu dưới nền trời xanh. Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, làn da trắng muốt như cánh hoa. Nguyễn Hoàng Anh chính là được thừa hưởng những nét đẹp này.

– Sức khoẻ của mẹ không tốt lắm phải không?

Ánh mắt cô trầm buồn, nhìn vào tấm vải mỏng phủ trên đùi mẹ. Đôi chân ấy im lặng, nhẹ bẫng.

Bà gượng cười, nhẹ lắc đầu.

Mẹ của Nguyễn Hoàng Anh là một vũ công múa ballet, hai năm trước, một tai nạn đã khiến đôi chân của bà bị liệt. Sau cú sốc đó, bà gần như trầm cảm. Đến bây giờ, mỗi ngày đều chỉ ngồi trong nhà, con gái mấy năm liền không về, càng làm bà trở nên cô đơn, mặc dù có chồng bên cạnh chăm sóc, lo lắng, nhưng tinh thần vẫn không hề khá lên, một vũ công mất đi đôi chân, khác nào mất đi cả linh hồn.

– Mẹ vẫn ổn, Ann và bạn gái, tình cảm vẫn tốt chứ?

Nguyễn Hoàng Anh nhìn mẹ mình, khẽ cười.

– Vâng. Chúng con vẫn tốt.

– Con gái của Thiên Hương đâu? Mẹ nghe chị Hiền kể, nó là đứa trẻ đặc biệt. Có giống Thiên Hương không?

Nhắc đến Trần Thiên Hương, đôi mắt Rose bỗng sáng bừng.

– Con bé đang ở nhà bác Hiền, tối con sẽ đưa nó sang để Rose nhìn. Không giống chị Hương lắm, giống người mẹ kia của nó hơn.

– Vậy à? Lâu quá rồi không nhìn thấy Thiên Hương, không biết có còn giống ngày xưa nữa không, ngày xưa Thiên Hương rất đáng yêu.

Bà mỉm cười, năm nay mẹ của Nguyễn Hoàng Anh mới bốn mươi sáu tuổi, ngày xưa khi lấy Nguyễn Hoàng, định cư ở Việt Nam, lúc nào Trần Thiên Hương cũng cuốn quýt bên mình, khi ấy bị sốc văn hoá, cũng không hề biết chút gì về tiếng Việt, chỉ ở trong nhà cả ngày, may mắn là có Thiên Hương, cô bé rất đáng yêu, thông minh và sâu sắc, ở bên cạnh, dù chẳng thể hiểu nhau nói gì, Trần Thiên Hương lúc ấy dùng vốn tiếng Anh ít ỏi mới học được để nói chuyện với Rose, khiến bà cười cả ngày. Sau này khi rời khỏi Việt Nam, cô bé Thiên Hương vẫn luôn là một phần khó quên trong trí nhớ, đến bây giờ, khi nhắc đến Trần Thiên Hương, Rose vẫn thường cười rất tươi. Cái tên Rose này chính là cô bé đó đặt, Nguyễn Hoàng sau này nghe được, thấy vô cùng hợp, liền gọi theo, gọi đến bây giờ vẫn quen, nói đến tên thật của mình còn lạ lẫm.

– Chị Hương bây giờ là một người phụ nữ rất vĩ đại, tài giỏi, thành công.

Rose gật đầu, đôi mắt mơ hồ nhớ về ngày xưa.

– Mẹ đột nhiên muốn nói chuyện với Thiên Hương.

Nguyễn Hoàng Anh vội lấy điện thoại, gọi cho Trần Thiên Hương. Sau vài giây, cô ấy cũng bắt máy.

– Chị Hương, chị có bận không? Em đang ở cùng mẹ, mẹ em muốn nói chuyện với chị.

Trần Thiên Hương ngạc nhiên, cô chợt nhớ ra, đã quá lâu rồi mình quên mất người phụ nữ này, cô ngồi xuống chiếc ghế gần đó, trả lời.

– Thiên Hương à?

Giọng nói trầm buồn của Rose lắng đọng phát qua điện thoại, Trần Thiên Hương nhớ đến cô gái xinh đẹp vô cùng với giọng nói ngọt ngào ngày ấy.

– Rose, là Thiên Hương đây.

Cô nhẹ nói, có chút giọng mũi, cảm thấy mũi hơi cay, nghe tin cô ấy liệt hai chân, lòng cô cũng đau đớn vô cùng.

– Rose rất nhớ Thiên Hương, cuộc sống này buồn khổ giống hệt như năm đó vậy, chỉ khác bây giờ không có Thiên Hương bên cạnh.

Trần Thiên Hương hơi cúi mặt, người này vẫn vậy, vẫn như năm xưa, có chuyện gì cũng đều nói với mình, mặc dù đã cách xa nhau quá lâu, cũng quá lâu không liên lạc, xa nhau cả về địa lý và tâm lý. Vậy mà vẫn như năm đó âm thầm nói với mình.

– Cậu Hoàng vẫn luôn bên cạnh Rose mà. Xin lỗi, Thiên Hương quá bận, lâu rồi không nói chuyện. Nhưng mà, Rose đừng buồn, cũng đừng bỏ bữa

nữa. Giữ gìn sức khỏe, khi nào xong việc ở Pháp Thiên Hương sang đó thăm Rose ngay, được không?

Bà khẽ cười, gật gật đầu.

– Được. Phải nhớ đấy, đưa cả cô gái kia nữa, Rose muốn thấy cô gái của Thiên Hương. Rất muốn, nhất định đấy.

Sắc mặt cô khẽ trầm xuống, hơi cắn môi.

– Cô ấy và Thiên Hương đang gặp vấn đề, quan hệ rất tệ, vừa mới cãi nhau hôm nọ, đến bây giờ vẫn còn rất đau lòng.

– Trước đây khi Rose cãi nhau với Hoàng, Thiên Hương thường cho Rose ăn chocolate, còn nói vị ngọt ngào sẽ làm trôi đi đắng cay, Thiên Hương mua chocolate cùng ăn với người đó, có tốt hơn không?

Trần Thiên Hương cười, đã bao nhiêu năm rồi, cô gái đó vẫn thanh thuần như vậy.

– Cô gái đó rất may mắn, Thiên Hương cũng phải đối tốt với cô ấy, đi đến bây giờ thì mọi thứ đều là đơn giản cả, ngay bây giờ gọi cho cô ấy một cuộc gọi, nói với cô ấy Thiên Hương muốn làm lành, nhớ phải nhẹ nhàng. Giống như năm đó, ai cũng siêu lòng.

Trần Thiên Hương mỉm cười, khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, cô gọi cho Vũ Hương Ly, cô ấy nghe máy, cô hít một hơi thật sâu. Từ từ nói.

– Ly, chị xin lỗi, chuyện này chị có lỗi sai, chị nhận lỗi, chúng ta trở lại bình thường được không? Ghen tuông là chị đã sai rồi, em đừng giận nữa, chuyện mấy ngày trước, có thể cùng nhau bỏ qua không?

Vũ Hương Ly ngạc nhiên, mấy ngày nay cô đợi điện thoại của Trần Thiên Hương, cô ấy không gọi, cô cũng vì sĩ diện quá lớn nên cũng không gọi lại. Bây giờ chị ấy lại gọi, trong lòng cô vô cùng vui mừng, mọi hờn giận như biến mất hết.

– Em biết rồi, chuyện không hề có gì. Hương, làm việc cho tốt, em sẽ có bất ngờ cho chị. Biết chưa? Còn việc chị lo lắng, đồ ngốc, chẳng có tác động nào làm thay đổi được tình cảm của mình cả, em biết chị bất an, nhưng tin em đi, không hề có gì hết. Nhớ đấy, làm việc thật tốt nhé.

– Biết rồi mà.

Cô tắt máy, khẽ cười. Dễ dàng như vậy, đơn giản như vậy. Chỉ một lời xin lỗi, trong tình cảm, đôi khi không nên quá đề cao cái tôi cá nhân, tự nhiên sau những lời nói của Rose, cô nhận ra, ghen tuông mù quáng đôi khi phá hỏng tất cả trong một tình yêu. Khó khăn ập đến, luôn tỉnh táo, hiểu mọi chuyện, hiểu cho nhau, và biết vị trí của mình ở đâu trong lòng đối phương, đó chính là cách giải quyết vấn đề. Cuộc sống không phải câu chuyện sắp xếp với cái kết mượt mà, muốn nó mượt mà phải do chính bản thân cố gắng tạo ra.

Bây giờ không phải lúc trốn tránh, giận dỗi, đó chính là tạo lỗ hổng giữa cả hai, mà không để ý, sẽ có người lợi dụng lỗ hổng mà chen vào.

Cô thật sự muốn cảm ơn Rose, trong khi cô rối bời nhất, người phụ nữ đặc biệt ấy đã cho cô lời khuyên, giống như cái cách năm đó bản thân đến, giúp cô ấy gỡ bỏ rối nùi khủng khiếp trong cuộc sống.

Cô chợt cảm thấy an tâm, bỗng nhiên nhớ lại từng ngày tháng trước đây, cô nhận ra, chẳng có điều gì có thể thay đổi được tình cảm giữa mình và Hương Ly, cô gái đó, thật sự quá đối quan trọng, và cô biết, mình cũng như vậy trong lòng Vũ Hương Ly. Vậy thì ánh mắt đó, cử chỉ đó, tất cả những điều đó đối với Trương Quân Ninh chẳng có nghĩa lý gì. Cô tin chắc chắn, Hương Ly không làm cho mình thất vọng.

(Xin đừng ai hỏi thêm có còn viết nữa không. Minh vẫn viết nè, vẫn viết nè, viết HẾT thì thôi. Ok?)

– Thôi đủ rồi, vì tôi quá nhân hậu, tôi quá giàu tình cảm, lần nữa xin phép dài hoa hồng khắp nơi mời hai chị về bên nhau. Khiếp Thiên Hương từ bé đến lớn đi đâu cũng dài tình khắp nơi, ai đã làm cho chị hiện lên là một người như vậy? Haiz... .

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Chap 80

Tối hôm đó, Nguyễn Hoàng Anh đưa Hương Vy về nhà mình, ngồi trên chiếc ghế kế bên xe lăn của Rose.

Cô bé theo lời của Nguyễn Hoàng Anh, đến gần Rose, lễ phép chào.

– Con chào ông, chào bà.

Trong giọng nói vẫn có chút lạnh lùng. Đối với người chưa quen, Hương Vy đều luôn lạnh nhạt như thế.

Rose nhìn cô bé một chút, sau đó mỉm cười.

– Ngoan lắm, con mấy tuổi rồi?

Bà đưa tay kéo cô lại gần, Hương Vy nhìn nhìn Nguyễn Hoàng Anh, sau đó mới từ từ đứng gần hơn.

– Thưa bà, tám tuổi.

Rose nhìn cô bé càng kĩ hơn, nói.

– Đúng thật là không giống Thiên Hương lắm, năm đó Thiên Hương cũng lớn bằng này, nhưng tình cảm hơn, con thì có phần lạnh lùng, con giống di Ann.

Nguyễn Hoàng gật đầu, lần đầu gặp Hương Vy cảm giác rất quen thuộc, cứ như đã từng thấy ở đâu rồi, bây giờ mới nhận ra, thật sự là giống tính cách của Nguyễn Hoàng Anh.

– Nhưng mà, ánh mắt lại rất giống Thiên Hương. Rất có ý chí, sau này con cũng sẽ thành công như mẹ con, không, còn hơn thế.

Bà nhìn Hương Vy rất kĩ, sau đó nói. Nguyễn Hoàng Anh thấy mẹ mình cũng quý mến Hương Vy, rất vui vẻ.

– Mẹ nói đúng, Vy rất thông minh.

Hương Vy nhìn người phụ nữ đang ngồi trên xe lăn, ánh mắt bà lan toả trầm buồn. Đời vất vả đổi một đời, như thế phải chịu đựng thứ gì đó quá lâu rồi.

– Bà không khoẻ sao? Con có thể giúp gì cho bà không?

Giọng nói thanh thoát của Hương Vy vang lên, không chút lạnh lùng, nhẹ nhàng hỏi.

Rose nhìn đôi mắt kia, chợt như hồi tưởng, ngày đó mình ngồi bó gối trong góc phòng. Cô gái nhỏ Thiên Hương đến bên cạnh, cũng nhẹ nhàng như vậy.

Bà đưa tay khẽ chạm vào gương mặt nhỏ nhắn kia.

– Có Thiên Hương, không sao rồi, tốt rồi.

Cả Nguyễn Hoàng và Nguyễn Hoàng Anh đều ngạc nhiên, Trần Thiên Hương có ảnh hưởng sâu sắc đến Rose như thế sao? Có những người, khi họ lún sâu trong khó khăn không đường ra, có người đến cùng họ, giúp họ đi qua khó khăn đó, người đó nhất định sẽ là dấu ấn mãi mãi không thể quên trong lòng họ. Giống như Trần Thiên Hương đã đến trong lúc Rose gặp khó khăn nhất. Khi mới tới Việt Nam, Nguyễn Hoàng quá bận bịu với công việc, đi làm từ sáng tới tối, một mình Rose trong căn nhà đó, không biết ngữ pháp, ngay cả đi ra ngoài dạo cũng không dám, cả ngày chỉ lúi thủi trong nhà. Nếu Trần Thiên Hương không đến, chính bản thân mình có lẽ bị trầm cảm. Rose thầm nghĩ.

Sau một lúc lâu nói chuyện. Nguyễn Hoàng Anh xin phép đưa Hương Vy về nghỉ ngơi. Rose nhìn cô bé bằng ánh mắt nuôi tiếc.

– Ngày mai con lại đưa Vy sang chơi với Rose mà.

Hương Vy nhìn người bà, đôi mắt kia cứ xoáy sâu vào tâm trí cô. Không tự chủ mà kéo kéo tay Nguyễn Hoàng Anh.

– Di Ann, đêm nay con có thể ngủ cùng bà không?

Nguyễn Hoàng Anh ngạc nhiên, Hương Vy chẳng bao giờ ngủ cùng ai, ngay cả Trần Thiên Hương và Vũ Hương Ly muốn ngủ cùng nó cũng từ chối. Lần này lại chủ động muốn ngủ cùng Rose. Chuyện này rất là đặc biệt.

Cô nhìn Rose, ánh mắt bà trở nên vui vẻ.

– Vậy. Ủ, để đi gọi điện thoại nói cho bà Hiền.

Nguyễn Hoàng nhẹ nhàng bế vợ lên từ xe lăn, đặt xuống giường. Tận tình phủ chăn lên đôi chân kia. Ông lại quay sang nhìn Hương Vy, khẽ cười.

– Con nằm cạnh bà nhé, ông đi ra ngoài đây. Ngủ ngon.

Nguyễn Hoàng ra ngoài rồi, Hương Vy mới từ từ tiến lại gần Rose. Cô khẽ mỉm cười với bà, không hiểu sao, đối với người phụ nữ này, trong lòng nổi

lên cảm giác thân thuộc. Hay là do mẹ con Trần Thiên Hương đều có duyên với Rose?

– Nhìn mắt của bà rất mệt mỏi, giống như mỗi đêm bà đều ngủ không tốt. Bà suy nghĩ chuyện gì sao?

Cô ngồi xuống bên giường, khẽ hỏi.

Sau tai nạn kinh hoàng kia, có đêm nào Rose ngủ được ngon? Trong giấc mơ đều là hình ảnh vụ tai nạn ấy, nửa đêm đều thức giấc tỉnh dậy.

– Đừng lo, đêm nay có con rồi, mẹ Hương từng nói ngủ cạnh con có cảm giác rất an tâm đấy.

– Thật sao? Thiên Hương nói thế à?

Hương Vy gật gật.

– Còn có, con có vật này, mẹ Hương đeo cho con từ lúc còn bé. Bà đeo nó đi.

Cô thò tay vào cổ áo, lấy ra một chiếc vòng, có một chiếc nhẫn bạc được xâu ở giữa. Đôi tay nhỏ bé tháo chiếc nhẫn ra khỏi chiếc vòng. Cô đi đến gần, cầm lấy bàn tay trái của Rose, đeo chiếc nhẫn vào ngón trỏ, quả thật rất vừa vặn.

Rose giờ bàn tay lên, nhìn chiếc nhẫn bạc rất sáng, Hương Vy rất hợp bạc, đeo sáng như vậy. Chiếc nhẫn rất đơn giản, bà khẽ cười, nhìn cô bé xinh đẹp đang đứng nhìn mình.

– Đẹp quá, cảm ơn con nhiều lắm, đêm nay bà sẽ ngủ rất ngon.

Rose cười rộ lên, nụ cười sáng rực rỡ như ánh mặt trời, làm tan băng trên mặt hồ phù tuyết đã lâu. Đã rất lâu rồi bà chưa nở nụ cười tươi như vậy.

Hương Vy tắt đèn, chỉ còn ánh đèn bàn sáng mờ nhạt. Cô nằm bên cạnh Rose, nghe tiếng thở nhẹ đều của người phụ nữ ấy, cô bé không hiểu, ngay từ giây phút đầu khi nhìn thấy Rose, bản thân đã thấy rất thiện cảm, còn có ánh mắt ấy, mơ hồ trầm buồn, đôi chân lạnh lẽo yên lặng, có gì đó trong cô như nổi lên, muốn an ủi người này. Giống như năm đó Trần Thiên Hương từng làm.

– Người mẹ kia của con chắc rất xinh đẹp.

Giọng nói của Rose vang lên trong không gian im lặng.

– Vâng ạ. Mẹ Ly rất đẹp.

– Vậy còn Thiên Hương? Thiên Hương những năm gần đây như thế nào?

– Mẹ Hương cũng rất đẹp, mẹ Hương khi nói giọng rất dễ nghe, nhưng mẹ bận lắm, mẹ đi làm toàn tới tới mới về, nhưng luôn dành thời gian cho con và mẹ Ly, sau đó chờ con và mẹ Ly đi ngủ rồi lại thức khuya làm việc. Thế nhưng sáng hôm sau lại thấy mẹ vẫn tươi tỉnh, mẹ Hương rất tuyệt vời.

Trong giọng nói của cô bé tràn đầy yêu thương. Rose khẽ cười, Thiên Hương luôn luôn khiến người khác phải yêu thương.

Ngày hôm sau, Nguyễn Hiền đến đón Hương Vy, tiện thể thăm hỏi em dâu. Bà ngồi trên sofa, vẫn như thường ngày bình thường hỏi.

– Em thế nào? Đêm qua ngủ ngon không?

Rose hơi mỉm cười.

– Rất tốt, có Hương Vy nên ngủ rất ngon.

– Vậy thì tốt rồi, Hương Vy qua đây với bà một chút.

Hương Vy im lặng, nhanh chóng di chuyển đến bên Nguyễn Hiền. Bà hơi ôm lấy cô, khẽ vuốt mái tóc mây dài mượt. Còn nhớ ngày đầu tiên con bé mới sinh, mình là người đầu tiên đỡ tay, sau đó còn rất nhiều chuyện xảy ra, vậy mà bây giờ đã lớn thế này rồi, hơn tám năm trôi qua rồi.

– Bà, dì Ann đâu rồi?

Hương Vy nhìn Nguyễn Hiền, khẽ hỏi.

– Dì Ann đi lấy xe, nói là hôm nay đưa con đi chơi ở đâu đó.

Hương Vy lại im lặng, đứng một bên nghe hai người nói chuyện.

Trần Thiên Hương đến Pháp, công việc rất bận rộn, xung quanh là khu vực trưng bày sản phẩm, nhân viên đang tắt bật treo banner và áp phích khắp nơi, một số khu vực vẫn đang được trưng bày nốt báo, catalogue,...

Tổng giám đốc đang ngồi, chăm chú nhìn vào máy tính bảng, bên cạnh còn có một cốc cà phê nhân viên chuẩn bị sẵn, thỉnh thoảng cô lại dừng lại, đứng dậy đi lại xem từng nơi, tự mình chỉ đạo từng việc.

Việc đem thương hiệu đến Pháp lần này là ước mơ cô ấp ủ bấy lâu nay, vì vậy cô muốn từng khâu chuẩn bị phải thật chu đáo và hoàn hảo.

Nguyễn Thủy Linh cũng bận rộn đi lại khắp nơi, nhìn thấy Trần Thiên Hương đang đứng gần đó, liền đi gần lại.

– Giám đốc, chị không cần phải vất vả như vậy, có gì chưa hài lòng cứ nói với em.

– Không có gì, em cũng rất bận rộn rồi, làm việc tốt nhé.

Cô mỉm cười, khẽ vỗ vai Nguyễn Thủy Linh, rồi lại nhanh chóng đến khu vực khác.

Công tác quảng cáo, triển lãm, giới thiệu sản phẩm sẽ kéo dài trong ba ngày, vì thế trong thời gian này sẽ cực kì bận rộn.

Nguyễn Thủy Linh nhìn bóng lưng Trần Thiên Hương, cao gầy, tóc nâu dài che mắt phần nào bóng lưng kia. Cô mặc áo sơ mi trắng, tay áo xắn cẩn thận, quần tây đen, giày cao gót. Tổng giám đốc lúc nào cũng vậy, bận rộn đến đâu cũng luôn thật cẩn thận, quần áo luôn tinh tề như vậy. Cô ấy quay người lại, gương mặt xinh đẹp thanh tú, tắt bật đi qua đi lại, nhưng đôi môi đỏ hồng ấy luôn nở nụ cười, lông mày khẽ giãn ra thoải mái, trong ánh mắt là sự tận tụy vì công việc. Nguyễn Thủy Linh đứng hình, làm thế nào cô gái mình yêu lại luôn xinh đẹp rạng ngời đến như vậy?

Trần Thiên Hương nhìn xung quanh, mọi khâu chuẩn bị dường như gần hoàn thành, cô mỉm cười, thở nhẹ ra một chút. Điện thoại trong túi rung lên, cô liền xem, môi mỉm cười, bắt máy.

– Alo, mẹ đây.

Đôi mắt cô tràn ngập tình yêu thương, tất nhiên là nghe điện thoại của con gái.

– Mẹ Hương, mẹ đang bận lắm phải không? Con có làm phiền mẹ không?

– Nói gì vậy, mẹ có bao giờ bận rộn với con đâu, lần sau không cần hỏi linh tinh, nói con yêu mẹ là được rồi.

Cô bật cười, Hương Vy cũng cười.

– Con nhớ mẹ, mẹ xong việc thì sang đây với con nhé.

– Ừ, mẹ biết rồi, mẹ hứa xong việc mẹ sẽ sang với con ngay.

– Cả mẹ Ly nữa.

Hương Vy đòi hỏi.

– Được rồi con nói gì thì làm đấy.

Cô cười, khẽ gật gù đầu.

– Mẹ làm việc tốt nhé, còn có. Con yêu mẹ.

Tắt điện thoại, Nguyễn Hoàng Anh xoa xoa đầu Hương Vy.

– Sao? Không thích ở với dì Ann hả? Đòi mẹ Hương với mẹ Ly suốt.

Hương Vy lắc đầu.

– Dì Ann dạy này hay học theo cách nói chuyện trẻ con của dì My, con sao lại không thích ở với dì được?

Nguyễn Hoàng Anh vẫn đang lái xe, cười lớn.

– Con thì người lớn rồi.

Đến một bờ biển vắng, cô dừng xe lại, bước xuống, mùi vị của biển khẽ xâm nhập vào từng giác quan.

Hai người bỏ giày, đi chân trần trên cát. Nguyễn Hoàng Anh dắt tay Hương Vy, dẫn cô đi. Nước biển xô vào, phủ lên bàn chân, rồi lại rút đi. Nguyễn Hoàng Anh im lặng, cảm thấy không gian này thật thoải mái.

– Vy, con nghĩ như thế nào về hai mẹ của con?

Hương Vy ngược nhìn đi, không cần suy nghĩ liền đáp.

– Cả hai mẹ đều rất tốt.

Nguyễn Hoàng Anh lắc đầu.

– Ý đi là về tình cảm của họ.

Không phải tự nhiên mà cô hỏi Hương Vy về chuyện này, tiếp xúc với đứa trẻ này nhiều, sẽ thấy nó suy nghĩ chín chắn hơn những đứa trẻ cùng tuổi rất nhiều, nhưng cái quan trọng hơn, nhiều khi cô thấy dường như Hương Vy có suy nghĩ gì đó về vấn đề này.

– Di định hỏi con là thấy đúng hay sai chứ gì?

Nguyễn Hoàng Anh hơi ngạc nhiên, việc con bé nhận thức chuyện này như thế nào ảnh hưởng rất lớn đến tâm sinh lý của nó sau này. Hương Vy từng nghe Trần Hà My hỏi câu này rồi, cô cũng không lấy làm ngạc nhiên.

– Các bạn khác đều có bố và mẹ, riêng con lại có hai người mẹ, con đương nhiên là biết có điều lạ. Con cũng tìm hiểu rồi, việc hai người phụ nữ yêu nhau... Đúng vậy, theo con thấy, tuy nó không bất thường, nhưng nó cũng không hẳn bình thường.

Nguyễn Hoàng Anh lại một lần nữa giật mình. Một đứa trẻ tám tuổi nói được những câu như thế này sao?

– Con có mặc cảm không?

– Không ạ. Mẹ Hương và mẹ Ly sinh con ra, cho con cuộc sống rất tốt, không có lí do gì con phải mặc cảm cả.

Trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia trưởng thành. Nguyễn Hoàng Anh biết đứa nhỏ này thật sự rất đặc biệt mà.

– Sau này Vy muốn trở thành người như thế nào? Yêu mến người như thế nào?

Hương Vy hơi suy nghĩ, sau đó đáp.

– Muốn trở thành người tài giỏi như mẹ Hương, xinh đẹp hơn mẹ Ly.

Nguyễn Hoàng Anh cười lớn.

– Sao con tham quá vậy, ha ha, vậy thì ai với tới con?

Hương Vy hơi nhăn mày, hai má hồng hơi phồng lên.

– Con mới tám tuổi, tại sao đi với dì My suốt ngày hỏi con chuyện yêu vậy? Con mách mẹ Hương đấy.

Nguyễn Hoàng Anh càng cười lớn, ngồi xuống, véo véo hai cái má kia, đứa nhỏ này sao mà đáng yêu quá đi thôi.

Ba ngày sau.

Vũ Hương Ly đến khách sạn Trương Quân Ninh đang ở, sau vài ngày điều trị thì cô ấy cũng được xuất viện. Thế nhưng ngày nào cũng phải ở trong phòng. Tay trái bị gãy vẫn đang phải bó bột.

Thấy Vũ Hương Ly đến, cô mừng phát điên lên. Vội nắm tay cô ấy.

– Em mau vào đây, chị sắp buồn chết trong cái phòng này rồi.

Vũ Hương Ly hơi mỉm cười, khéo léo thoát khỏi bàn tay kia.

– Em đến nhìn chị một chút, hôm nay khoẻ hơn rồi đấy nhỉ, nhìn có sức sống hẳn.

Trương Quân Ninh cười tươi, tất nhiên, có em quan tâm như vậy làm sao người ta không khoẻ cho được, cảm thấy lần này bị tai nạn đúng là không đáng tiếc. Bây giờ kéo găng được khoảng cách như vậy, đúng là điều cô mong muốn.

– Chỉ cần mỗi ngày em đều đến đây để chị ngắm, đảm bảo sẽ khoẻ hẳn.

Vũ Hương Ly cười trừ. Cô hơi nghĩ một chút, sau đó nói.

– Em đến để nói với chị, sắp tới em đi nước ngoài một thời gian, không thể chăm sóc chị được. Em đã liên lạc với Jack rồi, cậu ấy sẽ đến đây sớm thôi.

Trương Quân Ninh đang cười bỗng nhiên dừng lại.

– Cái gì? Em đi đâu? Mà không phải chị đã bảo đừng báo với ai rồi sao? Sao lại nói với Jack?

Nhắc đến Jack, người này đến bây giờ vẫn còn độc thân, không có bạn gái, cũng không theo đuổi ai. Làm việc cùng một nơi với Trương Quân Ninh, suốt ngày chỉ biết có mình cô. Nghe Vũ Hương Ly nói Trương Quân Ninh gặp tai nạn, cậu ấy khẩn trương muốn phát điện đặt ngay vé máy bay sang Việt Nam.

– Em đi thì đâu có ai chăm sóc cho chị, nhờ người khác thì không yên tâm cho lắm, nghĩ đi nghĩ lại vẫn chỉ có Jack.

Trương Quân Ninh hơi cau mày, nắm chặt tay Vũ Hương Ly, tiến sát gần đến gương mặt xinh đẹp kia.

– Em nhìn chị mà xem, chị bị như vậy, sao lại bỏ chị mà đi chứ? Không cần Jack, không cần ai cả, chỉ cần em thôi. Sau chuyện này, tình cảm của em đối với chị cũng khác đi mà, phải không?

Cô hơi tránh người kia, hơi cười nói.

– Hình như chị hơi hiểu lầm về mối quan hệ này, em coi chị như chị gái của em, cảm ơn chị vẫn luôn quan tâm em, và cả, không tiếc tính mạng mà cứu em. Có được người chị em như chị em rất may mắn.

Trương Quân Ninh tức giận.

– Chị làm vậy đâu phải để làm chị em gái với em, em biết tình cảm của chị đối với em là gì mà. Chị yêu em.

Vũ Hương Ly nhanh chóng đứng dậy khỏi ghế, nhìn cô gái vẫn đang ngồi trên ghế kia.

– Xin lỗi, tình cảm của chị em không đáp lại được, em là người đã có gia đình. Em chỉ coi chị như chị gái thôi.

– Ly.

– Jack sẽ sớm đến thôi. Em đi trước đây.

Cô nói xong, quay lưng rời khỏi phòng.

Cánh cửa kia đóng vào, đôi mắt Trương Quân Ninh đỏ lên, tức giận gạt hết đồ trên mặt bàn gần đó xuống đất, cả quyển sách lẫn tách trà đang uống dở. Âm thanh vang lên rất khó nghe.

Cô ngồi phịch xuống ghế, cuối cùng thì, ngay cả khi cô đánh đổi cả tính mạng, Vũ Hương Ly cũng chưa từng một lần đặt cô vào mắt, cô ấy đi rồi, thật sự đi rồi, cánh cửa kia đóng lại, chính là muốn nhắc nhở, nói với cô rằng, giữa cả hai, tình cảm chỉ có thể, không thể xa hơn nữa, không thể nào.

Cô đưa tay phải lên che mặt, nước mắt rơi xuống. Bao nhiêu năm trời theo đuổi một người, đến tận bây giờ, dùng cả cách này, sợ hãi một chút là mất mạng như chơi. Vậy mà vẫn liều mạng thử một lần, cứ tưởng rằng cô ấy đã thay đổi rồi, nhưng cô ấy lại một lòng hướng về người kia... Thật sự, rất đau lòng.

Sau những ngày làm việc vất vả, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, Trần Thiên Hương ngồi ăn cơm cùng Nguyễn Thủy Linh, không khí rất thoải mái.

Nguyễn Thủy Linh nhìn cô gái trước mắt, bao nhiêu năm quen biết, bao nhiêu năm thầm yêu, gương mặt cô ấy dường như chẳng thay đổi gì, vẫn luôn trẻ trung và xinh đẹp như vậy, chỉ có càng ngày càng hiện lên nét thành thực của người phụ nữ, có lẽ là vì qua nhiều năm tháng làm việc và đã làm mẹ.

Trần Thiên Hương mỉm cười nhìn trợ lý đã đi theo mình bao nhiêu năm. Cộng với thành công vừa đạt được trên đất Pháp, cô càng vui vẻ hơn.

– Nhanh thật, mới ngày nào có cô gái trẻ non nớt lo sợ đi qua đi lại trong bệnh viện, gặp được chị còn rụt rè. Bây giờ đã trưởng thành như thế này rồi. Chị em mình cũng gần bó với nhau khá lâu rồi.

Cô nhắc lại, nghĩ đến chuyện nhiều năm trước đây, cảm thấy đã trải qua một quãng thời gian đã rất dài.

– Đúng vậy, cũng là nhờ chị mẹ con em mới có được ngày hôm nay. Chị giúp mẹ em chữa bệnh, còn cho em việc làm.

Nguyễn Thủy Linh hơi cười, khuôn mặt thanh thoát.

– Đừng nói thế, cũng là em có năng lực nữa.

– Vâng.

– Vậy, đã tìm được người nào phù hợp chưa? Khi nào mới cho chị ăn cỗ vậy?

Cô cười rộ lên, Nguyễn Thuý Linh hơi cắn môi, nhìn nụ cười xinh đẹp kia, rất đau lòng. Em chỉ yêu có mình chị, nhiều năm như vậy, cho nên tới bây giờ ngoài chị ra chẳng cần để ý ai, nói như vậy thật sự khiến em đau lòng.

– Em vẫn thích một người, nhưng em nghĩ là chúng em không thể. Trước đây đã không thể, bây giờ càng không. Vì người ta không để em vào mắt. Nhưng em vẫn mong muốn, vẫn níu kéo, mong một ngày người đó sẽ hiểu, sẽ chấp nhận em.

Cô hơi cười, như có như không kể chuyện. Trần Thiên Hương làm sao mà không hiểu cô ấy đang nói ai. Cô chỉ khẽ mỉm cười.

– Em à, con người ta quen nhau là do cái duyên, nhưng có bên nhau hay không còn vì chữ nợ nữa. Nhưng chị nghĩ là, chỉ có cái duyên đã là may mắn lắm rồi, vì ở trong đời, ý nghĩa nhất giữa người với người không phải chỉ có tình yêu đôi lứa, còn có tình cảm bạn bè, chị em, vì thế nên là, ta nên trân trọng những thứ đã nên như thế, cái duyên chỉ là bạn bè, thì chỉ như vậy, tình cảm không phải là thứ có thể níu kéo. Thay vì cố gắng níu kéo thứ mà không thể, sao không cố gắng bồi đắp thứ tình cảm mà hiện tại đang có?

Nguyễn Thuý Linh hơi nín thở, chị ấy biết?

– Chị biết?

Trần Thiên Hương khẽ gật đầu.

– Chị biết lâu rồi, chị chỉ muốn nói là, chị luôn coi em là chị em tốt, như ruột thịt vậy. Thương như em gái chị. Đây là tình cảm của chị đối với em. Chị Hương cũng mong sẽ sớm được gặp người yêu em và xứng đáng với em.

Nguyễn Thuý Linh hơi cúi mặt, bao nhiêu năm rồi mới dám nói chuyện vào vấn đề như vậy. Cô thấy hơi cay cay nơi sống mũi, đúng vậy, chỉ vài lời nói sao có thể thay đổi ngay một tình cảm, một suy nghĩ đã ấp ủ suốt bao nhiêu năm, nhưng cũng khiến cô nghĩ lại. Phải, níu kéo thứ không thể ấy làm gì? Tình cảm như bây giờ vẫn ổn, bao nhiêu năm qua cô vẫn vui vẻ, ổn thoả mà, nhưng có chắc rằng sau khi có được thứ muốn níu kéo kia cô sẽ vui vẻ hơn? Trần Thiên Hương nói đúng, chỉ có chữ duyên là may mắn lắm rồi, may mắn của cuộc đời cô chính là gặp được cô ấy, được thoát khỏi cái khổ sở, đối với chị ấy có cả yêu, cả mang ơn, đó là vài thứ cảm xúc, hương vị trong từng nấc thăng trầm của cuộc đời. Bây giờ, trưởng thành rồi, thành thực rồi, cũng không phải cô gái trẻ ngày nào nữa. Sống cho hiện tại, khao khát tình yêu, nhưng cũng phải sống cho tương lai, biết có điểm dừng luôn là điều tốt nhất.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn Trần Thiên Hương, mỉm cười, đôi mắt trong suốt chảy xuống hàng nước mắt. Nhiều năm như vậy, thật sự để lại trong lòng rất nhiều cảm xúc, buông bỏ cũng không phải dễ dàng.

– Chị Hương, em đã yêu chị rất nhiều năm, em chỉ muốn bày tỏ với chị như vậy, nhưng em nghĩ là sau ngày hôm nay, em sẽ lại coi chị như chị em. Em rất may mắn, em cảm ơn ông trời đã cho em cái duyên được gặp chị, yêu mến chị, cho em một người chị em tốt đến vậy.

Nước mắt cô rơi xuống càng nhiều, Trần Thiên Hương mỉm cười, đưa khăn tay cho Nguyễn Thuý Linh.

Cái gì cũng vậy, luôn luôn cần có điểm dừng, chuyện tình cảm thì càng như vậy, không thể níu kéo, tiếp tục níu kéo, càng không tốt cho mình và cho đối phương. Cái gì khi chưa quá trầm mê, chưa đến nỗi khổ sở khi không có, tốt nhất không cần theo đuổi mù quáng. Tốt nhất, nên trân trọng những thứ đang có ở hiện tại.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Không Thể Rời Xa

Trần Thiên Hương đang ở trong sảnh của khách sạn, cô định ra ngoài đi dạo một chút, trong ngày hôm nay sẽ hoàn thành nốt chút việc còn lại, sau đó lại bay sang với Hương Vy.

Cô lấy điện thoại gọi cho Vũ Hương Ly. Hỏi cô ấy có thể sắp xếp công việc một chút cùng sang với con gái được hay không. Vừa áp điện thoại vào tai, trước mắt cô xuất hiện một người cô không ngờ. Trương Quân Ninh?

Cánh tay cô ấy còn đang bó bột. Trên trán vẫn còn băng gạc trắng, nhưng không vì thế mà làm giảm đi sự xinh đẹp và khí chất trong con người này. Cô cảm nhận thấy, ánh mắt người này nhìn mình có chút khác lạ, dường như không nhìn ra kình địch trước đây.

– Xin chào, chúng ta nói chuyện được không?

Trương Quân Ninh mở lời.

Trần Thiên Hương trong lòng có ngạc nhiên, thế nhưng không thể hiện ra ngoài. Chỉ nhẹ gật đầu, đáp.

– Được.

Hai người ngồi đối diện nhau, hương thơm thoang thoảng từ trà và cà phê tỏa ra. Không khí khá thoải mái. Trương Quân Ninh mỉm cười, hỏi.

– Tại sao cô lại uống trà?

Buổi sáng đáng lẽ người ta hay dùng cà phê không phải sao? Nhất là người làm việc đầu óc nhiều như Trần Thiên Hương, cô càng nghĩ sẽ dùng cà phê.

– Tôi không thích cà phê.

Cô thân nhiên đáp, không nhiệt tình, không lạnh nhạt. Có vài người không thích uống cà phê, ngửi mùi đã là miễn cưỡng rồi, như cô vậy.

– Vậy sao, thảo nào lần trước tới công ty cô cũng là mời tôi uống trà.

Cô nâng ly cà phê lên, khẽ kề sát môi, cười nhẹ.

– Cô đến tìm tôi vì việc gì?

Vòng vo một hồi, cuối cùng cô nói vào chuyện chính.

– À, tất nhiên là có việc quan trọng. Ban đầu tôi định là nói cho Ly biết, tiện thể xin lỗi cô ấy, nhưng sau lại không nói, tôi sợ cô ấy biết xong tình cảm giữa chúng tôi lại tệ hại như trước.

– Chuyện gì?

Trần Thiên Hương hơi nhú mày, hỏi.

– Chuyện là...

– Chị Hương, ra là chị ở đây.

Cô ngẩng mặt, là Nguyễn Thuý Linh, vừa nhìn thấy Trương Quân Ninh thì vô cùng ngạc nhiên.

– Sao cô... lại ở đây?

Nhìn cô gái đang ngạc nhiên kia, cô khẽ mỉm cười, chỉ bình thường nói.

– Cô ngồi đi.

Trần Thiên Hương đợi cho cô ấy ngồi xuống, sau đó nói.

– Chuyện này nói trước mặt trợ lý của tôi chắc không hợp lí. Để sau nói đi, Linh, em uống gì?

– Không, chuyện này cùng cô ấy nói mới chính là hợp lí.

Trần Thiên Hương nhăn mày, nhìn Nguyễn Thuý Linh, lại nhìn Trương Quân Ninh.

– Rốt cuộc là chuyện gì?

Trương Quân Ninh ngồi thẳng lưng, khuôn mặt trở nên nghiêm túc.

– Đầu tiên, tôi thật lòng xin lỗi cô.

Ngừng một chút, cô nói tiếp.

– Xen vào giữa tình cảm của hai người là tôi đã sai rồi, lại còn trước mặt cô hành động thân mật với Ly, cũng là tôi chưa biết suy nghĩ. Quan trọng nhất, chính tôi là người sắp đặt việc gặp tai nạn để cô tách hai người.

Trần Thiên Hương ngạc nhiên. Sắp đặt việc gặp tai nạn?

– Ý cô là?

– Phải, ngày hôm đó không phải là gặp tai nạn do vô tình, mà là tôi cố ý sắp xếp. Tôi biết sau đó nhất định Ly sẽ động lòng. Thậm chí tôi còn sắp xếp trước, sẽ ngã như thế nào, bị thương ra sao. Ha, cô thấy tôi thật điên rồ phải không?

– Việc này thì liên quan gì đến Linh?

Nguyễn Thuỳ Linh hơi cúi mặt, bàn tay hơi nắm lại.

– Ngày cô Trương tới công ty gặp chị em cũng đã gặp cô ấy, sau đó có nói chuyện. Khi đó em có nói... em yêu chị đã lâu rồi, cô ấy cũng yêu cô Hương Ly. Vậy nên việc gặp tai nạn không phải chỉ có mình cô ấy tính toán.

Trần Thiên Hương hơi nhắm mắt, khẽ xoa mi tâm.

– Còn có...

Cô mở mắt, nhìn Nguyễn Thuỳ Linh, tiếp tục lắng nghe.

– Em không gọi cứu thương, mà gọi cho bác sĩ Mỹ ở bệnh viện, nói với cô ấy cô Hương Ly gặp tai nạn, thế nên chị mới biết tin sớm như vậy, còn... đến đúng lúc để nhìn thấy...

– Thôi được rồi.

Trần Thiên Hương nói, trong giọng nói phảng phất khó chịu. Cô dần nhớ lại ngày hôm đó, đúng là giận quá mất khôn, cô không để ý vì sao Thái Mỹ là bác sĩ khoa sản lại có mặt trên xe cứu thương lúc đó mà gọi điện thoại báo tin cho mình. Hoá ra là được tính toán hết.

– Tính mạng và tình cảm không phải thứ có thể đem ra tính toán được. Tôi vẫn có lời muốn góp ý với cô Quân Ninh, mong cô đừng hành động như vậy nữa.

Trương Quân Ninh lại nói.

– Tôi biết cô đang cảm thấy không vui, tôi cũng rất xấu hổ. Tôi vẫn mong muốn cô có thể bỏ qua lần này.

Nói xong liền đứng dậy, định quay lưng rồi đi, nhưng trong vài giây, cô dừng lại, nhìn Trần Thiên Hương nói.

– Tôi luôn cảm thấy tôi so với không hề thua kém, tôi cũng có thể giành lấy Ly về phía mình, nhưng mới đây tôi mới phát hiện, hoá ra tôi lại thua cô tất cả, vì tình cảm của Ly đều dành hết cho cô, chỉ cần như vậy tôi đã thua tất cả rồi. Hiện tại tôi lại thấy, hoá ra tình cảm không phải là thứ để tranh giành, chuyện giữa chúng ta không có thắng hay thua, vì ở đây vốn dĩ không có chỗ cho tôi. Vũ Hương Ly thật sự là một cô gái rất tuyệt vời, còn cô thật sự là một người may mắn, hãy trân trọng cô ấy.

Cô bước đi nhanh, không nghe thêm Trần Thiên Hương nói điều gì.

Trần Thiên Hương nhìn bóng dáng Trương Quân Ninh. Con người vì yêu có thể làm tất cả mọi thứ, cũng có thể thoải mái buông xuôi như vậy, tin rằng tình cảm cô ấy dành cho Hương Ly rất sâu sắc.

Nguyễn Thuỳ Linh thấy người kia đi rồi, mới dám mở miệng.

– Chị Hương, em xin lỗi chị.

Trần Thiên Hương đứng dậy, trở lại bình thường, nói.

– Được rồi, mọi chuyện qua rồi, sau này đừng nhắc lại nữa, chị cũng không trách cứ em.

Tối, Trần Thiên Hương sau khi gặp nốt một vài đối tác liền trở về khách sạn.

Không biết vì sao từ lúc bắt đầu bước chân vào khách sạn, luôn cảm giác có người đang nhìn mình, cô cũng để ý, lại phát hiện chẳng có ai.

Mở cửa phòng, toan định bước vào, một bóng đen rất nhanh nắm lấy cổ tay cô, kéo vào trong phòng, cánh cửa đóng lại rất mạnh. Trần Thiên Hương bị áp chặt lưng vào cánh cửa, người trước mặt thở ra hơi thở ấm nóng, chợt ngửi thấy mùi hương quen thuộc, định lên tiếng thì người đối diện nhanh hơn một bước, đem môi phủ lên môi cô. Đôi môi mềm mại khẽ mở, đón nhận đôi môi của người mà cô biết chắc là ai kia rồi. Trong bóng tối không thể nhìn ra thứ gì, các giác quan khác lại trở lên nhạy cảm hơn rất nhiều, như bây giờ, mùi hương của người kia cô có thể ngửi thấy thật nồng đậm, đôi môi ẩm ướt ấm nóng đang bao phủ môi mình, mãnh liệt hôn lấy, hút hết không khí, chiếc lưỡi kia quen thuộc, đưa sâu vào trong, đầu lưỡi cùng nhau va chạm, chậm rãi rồi nhanh, hương thơm từ hơi thở quen thuộc ngày càng bao phủ lấy mình.

Trần Thiên Hương cảm thấy mặt mình ngày càng nóng lên, người đối diện cũng như vậy, đôi môi kia vẫn bao phủ lấy môi cô, mạnh mẽ mút lấy, sau đó không chỉ mặt, cả cơ thể cô đều nóng lên, cảm giác này khiến cho cô như mê muội, mãnh liệt hưởng ứng. Cho đến khi bàn tay kia luồn vào, âm áp khẽ chạm vào eo, Trần Thiên Hương rung mình, bàn tay kia như có luồng điện, khiến cô xụi lơ, vòng tay vội vàng ôm lấy người kia.

Cho đến khi cô phát hoảng đến đỉnh điểm, đưa tay muốn mở nút áo người kia, ánh đèn chợt sáng, Trần Thiên Hương hơi nheo mắt, tiếp xúc với bóng tối lâu rồi chợt sáng khiến cô chói mắt. Vài giây sau mới nhìn rõ người trước mặt. Mái tóc đen tán loạn, khuôn mặt xinh đẹp hơi hồng lên, đôi môi tạo thành hình bán nguyệt, bên cạnh môi còn lem chút son đỏ, mà Trần Thiên Hương đoán là của mình, ánh mắt cô ấy xấu xa nhìn mình. Cô hơi mỉm cười.

– Em thật giỏi, bây giờ còn làm trò này, lâu rồi không thấy Hương Ly như vậy, làm chị nhớ đến trước kia.

Vũ Hương Ly cười xấu xa, người hơi ép chặt vào một chút, bàn tay Trần Thiên Hương định mở nút áo vẫn còn đang đặt trước ngực cô, động tác ép gần vào khiến bàn tay kia càng áp chặt ngực mình.

– Nhớ đến trước kia như thế nào?

Giọng nói đầy khiêu gợi.

– Ủ... em, có chút biến thái.

Vũ Hương Ly cau mày, liền buông người kia ra.

– Hừ, người ta hết sức âu yếm chị chị lại bảo em biến thái. Thôi quên đi, kệ chị đấy.

Trần Thiên Hương đột nhiên bị buông ra, cơ thể còn đang nóng bừng bừng, Vũ Hương Ly thật xấu tính, kích thích người ta đủ rồi thì bảo mặc kệ. Thật không dễ chịu gì.

Vũ Hương Ly ngồi vắt chân trên ghế ở giữa phòng, khuôn mặt làm vẻ không quan tâm người kia, như thể trước đó hai người chưa từng làm gì. Trần Thiên Hương trong lòng bật cười, sau đó nói.

– Em cứ ngồi chơi thoải mái, chị phải đi tắm rồi. À, còn có, em đã thuê phòng chưa? Định ngồi chơi ở đây đến bao giờ?

Cô hơi cười cười, thấy khuôn mặt Vũ Hương Ly biến đổi, giận rồi giận rồi.

– Gì? Đuổi em hả? Chị mà muốn em đi ngay bây giờ cũng được này.

Trần Thiên Hương hơi nhún vai, làm bộ không để ý.

– Ra ngoài nhớ đóng cửa nhé.

Vũ Hương Ly cau mày, hét lên.

– Hương, chị xấu xa vừa thôi!

Cô cười, mở tủ lấy đồ, sau đó nói.

– Đợi chị một chút, chị tắm đã.

Sau đó đi vào phòng tắm. Nước nóng từ vòi hoa sen xả xuống, hơi nước tràn ngập phòng tắm.

Phòng tắm chỉ toàn hơi nước, trắng xoá một màu, ngay cả chiếc gương lớn phía trước cũng bị che phủ, hơi nước ấm nóng làm cô cảm thấy thoải mái.

Chợt cảm thấy sau lưng có cảm giác khác lạ. Thứ gì đó mềm mại áp vào lưng, Trần Thiên Hương giật mình quay lại phía sau, lại bị Vũ Hương Ly nhanh chóng ép vào tường, trong phút chốc phủ kín đôi môi. Nước vẫn rơi xuống, chẳng mấy chốc thấm ướt mái tóc Vũ Hương Ly, đôi mắt nhắm nghiền, tham lam mút lấy cánh môi kia, dòng nước vẫn chảy xuống, làm cho nó càng trở nên ướt át.

Bàn tay cô đưa lên, chạm nhẹ vào ngực người kia, Trần Thiên Hương rên một tiếng, bàn tay kia lại mở rộng hơn, bao lấy cả khuôn ngực, nhẹ nhàng xoa bóp.

Nụ hôn dài dặc từ cằm, xuống đến cổ, Vũ Hương Ly mút mạnh một cái, sau đó khẽ liếm, tin rằng sẽ để lại một dấu vết. Lưỡi cô tiếp tục đi xuống, trơn trượt lướt trên xương quai xanh, Trần Thiên Hương thở mạnh hơn, hai bàn tay khẽ níu vào người kia.

Bàn tay đang bao phủ bầu ngực kia, ngón tay chạm vào nhũ hoa, liên tục ma sát, bên này, đầu lưỡi cũng đồng thời chạm vào, linh hoạt liếm xung quanh, sau đó bao phủ toàn bộ, ngậm lấy nhũ hoa, nhẹ nhàng mút lấy.

– Ừm...

Trần Thiên Hương ngẩng đầu, âm thanh từ cổ họng phát ra, cô cảm thấy nóng quá, cũng không biết là do nước quá nóng, hay do nhiệt độ cơ thể, bên trong rạo rức, khiến cô như phát hỏa, đầu óc mê muội, đôi mắt dưới làn nước vẫn nhắm nghiền, không thể nhìn thấy khiến xúc cảm càng rõ ràng hơn. Cô cảm nhận giữa hai chân có cảm giác khác lạ, ngón tay thon dài mềm mại của Vũ Hương Ly đang đặt tại đó, khẽ vuốt nhẹ, khiến cô rung mình, thở mạnh một cái. Lại thấy chiếc lưỡi kia di chuyển xuống, tới eo thì dừng lại, khẽ mút một cái.

Cô quỳ hấn xuống, đối diện nụ hoa kia, đầu lưỡi vươn ra, khẽ liếm lên.

– Ah...

Trần Thiên Hương rên lên, đầu lưỡi Vũ Hương Ly như có điện vậy, vừa mới chạm vào đã khiến cô giật nảy lên.

Chiếc lưỡi linh hoạt khuấy đảo nụ hoa kia, sau đó trơn trượt tiến vào trong, ra rồi vào, Trần Thiên Hương nhịn không nổi, rên theo mỗi hành động của người kia, khoái lạc vô cùng.

Thật lâu sau, không biết mất bao nhiêu công sức mới ra được tới trên giường. Hai cơ thể ướt át nóng bỏng gắn chặt lấy nhau.

Vũ Hương Ly thờ dốc nhìn người đối diện, những sợi tóc ẩm ướt tán loạn trên gương mặt, Trần Thiên Hương đưa tay vén mái tóc kia, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng hiện ra trước mắt cô, trong đôi mắt màu cà phê kia còn phản chiếu hình ảnh của chính mình. Trái tim cô mãnh liệt rung động, chính cô vẫn chưa bao giờ biết hết rằng tình cảm của mình dành cho Vũ Hương Ly nhiều đến nhường nào, chỉ biết khi ở cạnh cô ấy, cô chỉ thấy duy nhất cô ấy, không hề quan tâm bất cứ điều gì. Bao nhiêu năm qua đi, tình yêu vẫn thực sự mãnh liệt như vậy.

Trần Thiên Hương tiến đến gần hơn, mãnh liệt hôn lên cánh môi kia, Vũ Hương Ly từ từ nằm xuống, để cô ấy nằm trên người mình, trước ngực truyền đến cảm giác mềm mại đè ép, khiến cô không thể không khẽ rên một tiếng. Thật thoải mái.

Bàn tay Vũ Hương Ly tìm xuống dưới, đến vùng nhạy cảm kia chạm vào, nhẹ nhàng ma sát, người bên trên khẽ dứt ra nụ hôn, rên nhẹ một tiếng, cô hơi nhếch môi, cảm thấy rất vừa lòng. Bàn tay di chuyển ở nơi đó ngày càng nhanh, Trần Thiên Hương có cảm giác không nói lên lời, cô ngồi thẳng dậy trên người Vũ Hương Ly.

Cô nhìn lên, thấy được toàn bộ phần cơ thể bên trên của người kia, gương mặt xinh đẹp trở nên ửng hồng từ khi nào không hay, đôi mắt đen hơi khép hờ lại.

Hai tay cô nắm chặt đùi người đang ngồi phía trên, dùng lực kéo một cái, nơi tư mật kia nhanh chóng đối diện với khuôn mặt. Trần Thiên Hương bị kéo, người hơi đổ về phía trước, hai tay chống lên nệm, nửa quỳ ngồi trên miệng người kia, hình ảnh cực kì đắm mỹ.

Vũ Hương Ly đưa lưỡi ra liếm lấy cánh hoa kia, sau đó linh hoạt di chuyển, khuấy đảo nụ hoa đó, Trần Thiên Hương như sắp phát điên lên, lại thấy chiếc lưỡi kia đưa sau vào trong. Cô thờ dốc, tay đang chống trên nệm đưa lên nắm lấy mái tóc người kia, Vũ Hương Ly vẫn mãi mê với việc của mình, cô mút mạnh lấy cánh hoa kia, đôi môi va chạm với nó, tham lam thưởng thức hương vị của người yêu.

Tư thế nửa quỳ khiến cho cô thấy mệt, chân bắt đầu tê đi, cộng thêm với cảm giác mãnh liệt từ bộ vị ấy mà Hương Ly đem đến khiến cả cơ thể như bủn rủn, muốn ngã xuống ngay lập tức.

Vũ Hương Ly trở mình, để cô ấy nằm lên nệm, các ngón tay thon dài khẽ chạm vào môi Trần Thiên Hương, sau đó tách ra, đi vào trong, cô ngậm lấy ngón tay người kia, đầu lưỡi quét qua, cảm giác ẩm ướt ấm nóng bao phủ các ngón tay, Vũ Hương Ly sờn da gà, cảm giác cực kì tê dại.

Cô rút ngón tay ra, lại tìm xuống dưới, khẽ xoa nhẹ nơi đó, sau đó một ngón tay từ từ đi vào, Trần Thiên Hương hơi ưỡn mình nhận, cô nhẹ nhàng di chuyển ngón tay, cảm giác nơi đó mềm mại bao phủ, người kia rên lên không ngừng, cô lại tiếp tục đưa thêm một ngón tay vào, lần này di chuyển nhanh hơn. Cảm giác các ngón tay kia đưa đến, trơn trượt, ấm nóng, cô như sắp phát điên lên rồi, đầu óc như muốn nổ tung, vô cùng khoái lạc. Vũ Hương Ly sát gần vào hơn, liếm nhẹ vành tai xinh đẹp kia, sau đó đầu lưỡi mãnh liệt di chuyển, len lỏi vào lỗ tai, bàn tay phía dưới vẫn di chuyển, Trần Thiên Hương thực sự muốn hét lên ngay lúc này.

— Ah... ah, Ly...

— Em yêu chị, em yêu chị.

Vũ Hương Ly vừa thờ vừa nói bên tai người kia, mái tóc tán loạn đan xen vào mái tóc cô ấy, trái tim cô đập rất nhanh, chạm vào cơ thể Trần Thiên Hương khiến cho nó muốn vỡ tung ra.

— Hương ơi, em yêu chị...

Cô vẫn thủ thủ bên tai người kia, lát sau, thấy cô ấy hơi nháu mày, bầy tay siết lấy vai mình, bụng hơi cô giật, miệng không ngừng rên.

— Chị... chị đến, em... từ từ.

Từ nơi đó tràn ra một chút ẩm ướt, tay Vũ Hương Ly định chỉ hoạt động, từ từ rút ngoài, cô nằm sang một bên, ôm lấy eo người kia, lặng lẽ ngắm cô ấy, sùuon mặt thật xinh đẹp, ngực vẫn đang phập phồng, cô ấy vẫn đang thờ hơi mạnh, không chỉ khuôn mặt ửng hồng mà cả cẳng cổ cũng hồng lên, trên đó vết hôn ngân đã nổi lên rõ rệt, cực kì xinh đẹp.

Không bao lâu, Trần Thiên Hương xoay người, đem người kia đặt dưới thân, cơ thể lại trở nên nóng hơn bao giờ hết, đem toàn bộ những động tác vừa rồi trả cho Vũ Hương Ly, cô ấy đón nhận còn mãnh liệt hơn mình nữa, rên thật lớn!

Rất lâu sau, khi đã mệt lả, không biết bao nhiêu lần lật đi lật lại, Trần Thiên Hương cảm thấy như thất lưng mình sắp gãy rồi, cô nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng rồi. Vũ Hương Ly ôm lấy cô, vùi mặt vào cẳng cổ xinh đẹp kia.

— Hương, em yêu chị.

— Chị cũng yêu em.

Cô nhẹ nhàng nói, trong giọng nói tràn ngập yêu thương.

– Chị nhớ là, sau này, dù xảy ra chuyện gì cũng đừng hành động như vậy nữa nhé. Hứa với em, tin tưởng em, chúng ta cùng nhau chia sẻ, cùng nhau thấu hiểu, có được không?

Cô mỉm cười, khẽ đáp.

– Được, chị hứa với em.

– Chị cũng phải nhớ rằng, em yêu chị, yêu chị rất nhiều, không ai có thể so sánh với chị, trước đây, bây giờ và sau này, Thiên Hương là người em yêu duy nhất.

Cô nghiêm túc nói. Tình yêu là như vậy đấy, là trải qua đủ thứ chuyện vẫn hiện hữu nguyên vẹn và đối phương là duy nhất.

Hai bàn tay đan lấy nhau, khăng khít nắm chặt. Trần Thiên Hương nhìn Vũ Hương Ly, đầu ngón tay nắm càng chặt hơn, chưa bao giờ cô thấy khoảng cách giữa hai người gần như vậy, như thể hoà vào một. Và càng thêm chắc chắn, giữa hai người là không thể rời xa.

(Lâu rồi mới gặp, các bạn đọc tới đây cảm xúc thế nào rồi? Hãy chia sẻ dài thật dài nhé... Nói thật là mình mê đọc bình luận lắm, bình luận dài là yêu thương không chịu nổi hihi.

Gần đây có một cô gái tên Hương khiến mình như thể không giống mình nữa các bạn à... Mình mong rằng cô ấy nếu có đọc đến đây thì hãy cười một cái vì cô ấy cười rất là đẹp, sau đó lấy mở tin nhắn ra và nhắn cho mình một tin nha.)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chúng Ta Sẽ Vì Nhau Mà Hạnh Phúc Mãi Mãi

Ngày hôm sau, khi Vũ Hương Ly thức dậy cũng là giữa trưa, nhìn sang bên cạnh, khuôn mặt xinh đẹp kia hiện hữu trước mắt. Trần Thiên Hương vẫn còn đang ngủ, cô rất thích nhìn khuôn mặt người yêu ở khoảng cách gần như vậy, hơi tiến gần lại một chút, đặt lên trán cô ấy một nụ hôn.

Trần Thiên Hương hơi nhíu mày, sau đó mở mắt.

Vũ Hương Ly chợt cảm thấy eo mình đau nhói.

– Ah... Chị, điên rồi...

Cô cong người ôm lấy eo, Thiên Hương bị sao vậy? Có cần véo mạnh như thế không?

– Ly, em lên cân phải không?

Cô hơi nhíu mày, thản nhiên hỏi.

Vũ Hương Ly muốn phát điên, cô lôi tay người kia, cắn một cái, hằn lên đó một vết răng. Cảm thấy vẫn chưa hết tức giận.

– Nay, chị vừa mở mắt ra đã véo em rồi đau, mở miệng ra là chê luôn được, lương tâm chị để đâu vậy?

Trần Thiên Hương xoa xoa vết đau vừa bị cắn, ngồi dậy, chán roi xuống, da thịt trắng nõn cũng theo đó mà lộ ra.

– Em mới không có lương tâm, có ai cắn người yêu mình đau như em không?

Vũ Hương Ly cười cười, đưa tay lên chạm vào ngực cô, khẽ trêu đùa.

– Chị quyến rũ lắm ấy Hương ạ, mặc đồ vào đi.

Trần Thiên Hương quay sang nhíu mày nói.

– Em nói chuyện logic quá, quyến rũ nhưng không thích nhìn hả?

Vũ Hương Ly ngồi dậy, trèo lên đê người kia xuống, khuôn mặt tiến vào thật gần với mặt cô ấy. Tim đập thật mạnh, hành động bất ngờ của Hương Ly khiến cô bối rối, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng lên.

Cô thở dài nhìn người kia ngại ngùng, nói.

– Ý em là bây giờ em đói quá, chị cứ như thế thì bao giờ mới xuống được giường? Chấm chỉ nghĩ bấy quá, thất lưng em còn đang sắp gãy rồi Hương à.

Trần Thiên Hương sầm mặt, dùng sức đẩy người kia qua một bên, sau đó khuyến mãi thêm một cú đập, Vũ Hương Ly rơi xuống đất, lồm cồm bò dậy, trên người không một mảnh vải, đang định mở miệng phản bác thì một chiếc gối bay thẳng vào mặt.

– Cút ngay cho tôi.

Cô tròn tròn mắt, thế này chẳng phải là bạo lực gia đình hay sao? Đưa tay vuốt mái tóc tán loạn, giữ bình tĩnh hết sức có thể.

– Chị cứ nằm đấy đi, đồ bạo lực, em cũng không đánh vợ như chị.

Nói rồi đi thẳng vào phòng tắm, Trần Thiên Hương nằm trên giường nhìn thái độ ức mà không thể làm gì của người kia, cô phì cười. Vũ Hương Ly dù bao nhiêu tuổi cũng vẫn như vậy, vẫn là những nét tự nhiên đơn thuần như thời gian đầu gặp mặt.

Hai người cùng nhau rời Pháp, đến chỗ Hương Vy.

Hương Vy vừa thấy hai mẹ liền nở nụ cười thật tươi, nhanh chóng chạy đến.

Vũ Hương Ly ngồi xuống, ôm lấy Hương Vy, hôn vào má con gái. Vuốt vuốt mái tóc tơ dài mượt.

– Vy có nhớ mẹ không?

Hương Vy cũng hôn vào má mẹ, gật đầu trả lời.

– Có ạ, con nhớ mẹ, nhớ cả mẹ Hương nữa.

Trần Thiên Hương xoa xoa đầu Hương Vy.

– Ôm mẹ một cái nào.

Cô cúi xuống ôm lấy con gái, hôn nhẹ vào tóc cô bé.

Nguyễn Thái Hưng và Nguyễn Hiền bây giờ mới đi lại gần. Vũ Hương Ly lễ phép chào.

– Con chào bố mẹ ạ.

Nguyễn Hiền đã rất lâu rồi mới gặp lại Vũ Hương Ly, cách đây quá nhiều năm. Gương mặt đầm nước mắt, đôi môi nhợt màu, mái tóc đen thẫm mỡ hôi, vòng tay ôm đứa trẻ yếu ớt đưa đến trước mắt bà, hình ảnh ấy vẫn luôn đọng trong ký ức không thể nào quên, mỗi lần nhớ đến đều khiến bà cảm thấy lòng chua xót.

Bây giờ cô gái ấy xuất hiện trước mắt mình, gương mặt tươi tắn, tự tin, vòng tay cũng mạnh mẽ hơn ôm chặt lấy con của mình. Lòng bà cũng nhẹ nhàng hơn.

– Được rồi, vào nhà đi.

Bà cầm tay Hương Ly, xoay người đi vào nhà.

Cô nhìn bàn tay người đang nắm lấy tay mình kia, cái nắm tay này có ý nghĩa gì? Nghĩa là hoàn toàn thông suốt, thấu hiểu, chấp nhận? Cô khẽ mỉm cười, nụ cười thật hạnh phúc, chợt nhận ra một điều, thật ra không có ai quá cứng rắn, cũng không có điều gì không thể làm, chỉ cần cố gắng, có niềm tin, có dũng cảm vượt qua, thì mọi khó khăn, thời gian hay bất cứ thứ gì cũng không còn là vấn đề. Sống thật với bản thân mình, dũng cảm vì mình và người thương yêu, dù sớm hay muộn cũng sẽ có ngày viên mãn. Như ngày hôm nay vậy, ngày này của tám năm trước, ai dám tin Nguyễn Hiền sẽ chấp nhận mối quan hệ của cô và Trần Thiên Hương, vậy mà ngày hôm nay bà cầm tay dẫn cô vào nhà, chính thức công nhận cô, để có ngày hôm nay, có cái nắm tay, có sự chấp thuận này là biết bao nhiêu khó đau và nước mắt? Chính vì thế, đừng bao giờ sợ hãi, nản lòng vì khó khăn trước mắt, vì phía sau khó khăn mà bạn cần vượt qua là cả một kết thúc đầy viên mãn mà bạn sẽ đạt được, mà bạn thì luôn lo lắng không vượt qua được, chính vậy mà bạn không biết bản thân mình thật sự mạnh mẽ đến mức nào.

Vũ Hương Ly ngồi gần Nguyễn Hiền. Bà cười nói.

– Mẹ làm cơm, chút nữa cả nhà cùng ăn.

– Dạ vâng.

Ngồi nói chuyện một chút, bà đứng dậy nói.

– Hương với bố ngồi nói chuyện, Ly vào đây mẹ nhờ một chút.

Cô vui vẻ đứng dậy đi theo, không quên nhìn Trần Thiên Hương cười nhẹ một cái.

Nguyễn Hiền chỉ vào chiếc ghế dựa lớn, nói.

– Con ngồi đây đi, mẹ lấy cái này.

Bà mở tủ quần áo ra, sau đó lấy chìa khoá mở ngăn kéo nhỏ trong tủ, lấy ra một chiếc hộp. Vũ Hương Ly nhìn không rõ, hộp giống như làm bằng gỗ.

Bà cầm chiếc hộp trở lại gần cô, đúng là một chiếc hộp gỗ, được chạm khắc rất công phu, bên trên là một bông hoa nở rộ, nhìn là biết đây là đồ gia công bằng tay, thật sự làm rất tỉ mỉ.

Nguyễn Hiền đưa chiếc hộp cho cô, cô khẽ cảm nhận được một mùi hương nhẹ nhàng, là mùi của gỗ. Bà mỉm cười.

– Thơm không? Hộp này làm bằng gỗ gụ hương, ngửi càng kĩ càng thấy thơm, chính vì thơm nên mới không nỡ quét sơn bóng lên, sợ mất mùi của nó, lại vì không có sơn nên bây giờ mới có vẻ hơi cũ kĩ.

Vũ Hương Ly nhẹ gạt đầu, đưa lên gần mũi khẽ ngửi, đúng là rất thơm. Nhưng cô không hiểu, sao mẹ lại đưa chiếc hộp này cho mình?

– Con mở ra đi.

Cô từ từ mở ra, bên trong có vài nhung đỏ thắm, giữa hộp là một chiếc vòng ngọc xanh biếc. Vòng rất đẹp, vân ngọc cũng vậy, cô đưa ngón tay vuốt nhẹ chiếc vòng, lại ngạc nhiên đưa mắt nhìn bà.

– Cái này là của bà nội Thiên Hương đưa cho mẹ vào ngày cưới, ngày đó bố mẹ lấy nhau, công việc chưa ổn định, mọi người đều cho rằng quá gấp gáp, chỉ có bà rất vui mừng, khi đó bà gọi mẹ một tiếng con dâu, mẹ mừng đến rơi nước mắt.

Cô nhìn bà, lại nhìn chiếc vòng ngọc, im lặng lắng nghe.

– Bà nói là bà cũng thương mẹ nhiều như thương bố, bà mong bố mẹ hạnh phúc. Sau đó đưa cho mẹ chiếc hộp này, mẹ định rằng sau này có con dâu sẽ đưa lại hộp này cho con dâu của mẹ, thế nhưng lại chỉ có mình Thiên Hương, mẹ nghĩ cất hộp này đi, sau này đưa cho nó. Nhưng mà mẹ không ngờ rằng mẹ cũng có con dâu, lại rất kiên cường ưu tú, trước đây là mẹ không tốt với con, mẹ xin lỗi, bây giờ con là con dâu mẹ, mẹ cũng thương con như thương Thiên Hương. Chiếc hộp này cũng cho con dâu mẹ.

Vũ Hương Ly nhìn bà, sống mũi bắt đầu cay, cô không thể tưởng tượng sẽ có một ngày như thế này, tất cả những gì cô mong muốn chỉ là bà không gây khó khăn cho hai người nữa, có thể bỏ qua để gia đình cô sống thoải mái. Thế nhưng không ngờ, bà không những chấp nhận, mà con thật sự trở nên thấu hiểu và yêu thương như thế. Đến Nguyễn Hiền còn có thể thay đổi như vậy, cô tin cũng sẽ có nhiều người làm cha mẹ chịu hiểu con của mình bằng chính tình yêu thương và đồng cảm của họ. Những người như các cô sau này sẽ được nhiều người chấp thuận hơn, cởi mở hơn.

– Con cảm ơn nhiều lắm ạ, con xin mẹ, cảm ơn mẹ đã chấp nhận chúng con.

Nước mắt cô cuối cùng cũng rơi xuống, Nguyễn Hiền nhìn cô gái trước mắt, khẽ ôm lấy, nhẹ nhàng vỗ lưng, bà cuối cùng cũng hiểu rằng, chuyện tình cảm là không có sai hay đúng, vì dù tình cảm có xuất phát từ đâu, hoàn cảnh nào thì nó cũng là điều đáng trân trọng. Cũng nhận ra rằng, hạnh phúc của con cái không phải ở cách cha mẹ và xã hội nhìn nhận, mà là ở cách mà chúng cảm nhận.

– Cũng hơn tám năm rồi mới gặp lại con, so với trước đây vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy.

Vũ Hương Ly rời khỏi vòng tay bà, khẽ cười, đôi mắt còn phấp phồng.

– Không có đâu, con khác nhiều rồi, hơn ba mươi tuổi, đâu còn trẻ trung ạ.

– Cũng do mẹ làm mất đi nhiều năm tuổi trẻ của các con. Tám năm, quá dài, quá thiệt thòi cho các con.

Cô nhìn bà, khẽ thở ra một tiếng.

– Không, chính nhờ mẹ mà con mới nhận ra giá trị của bản thân, nếu không có mẹ cũng không có con ngày hôm nay. Tám năm ấy không lấy làm thiệt thòi, nhờ có tám năm xa nhau mà sau này chúng con mới có thể ở bên nhau rất nhiều lần tám năm nữa.

Bà gạt đầu, khoé mắt hơi ướt, đây mới là sự trưởng thành thật sự. Hạnh phúc không đo bằng thời gian, mà đo bằng giá trị của cuộc sống.

Rose nhìn cô gái trước mắt, mái tóc nâu dài thả xuống, đôi mắt sâu thẳm, khuôn mặt thanh tú, đôi môi hồng khẽ mỉm cười. Bàn tay xinh đẹp kia khẽ chạm vào tay bà. Một cảm giác quen thuộc chân thật. Nước mắt rơi xuống, đưa tay khẽ chạm vào khuôn mặt tinh tế kia.

– Thiên Hương thật xinh đẹp.

Trần Thiên Hương nhìn người phụ nữ trước mặt, khẽ mỉm cười, ánh mắt như bà như hồ băng tan chảy, xuất hiện ý cười.

– Rose cũng như vậy, cực kỳ xinh đẹp.

Vũ Hương Ly đứng cạnh đó, ngắm Rose thật kĩ. Nguyễn Hoàng Anh được tạc ra từ đây chứ đâu, người phụ nữ này quá mức xinh đẹp, ở độ tuổi này rồi, dù trên mặt có xuất hiện nếp nhăn hay quầng thâm mắt của tuổi tác và mệt mỏi, cũng không thể nào che giấu được vẻ đẹp như hoa nở rộ ấy. Khi bà ấy cười tươi, cả căn phòng như bừng sáng, như mặt trời chiếu xuống hồ băng.

– Đây là Hương Ly, người Thiên Hương yêu, cũng là mẹ của con Thiên Hương. Ly, em chào mẹ đi.

– Cháu chào mẹ ạ.

Rose vẫy tay, ra hiệu cho cô lại gần. Vũ Hương Ly tiến gần tới, ngồi xuống đối diện với bà.

– Hương Ly, lại cũng vẫn có chữ Hương, nhưng chữ Ly lại không quá đẹp, nghĩa là ly biệt.

Cô hơi cười, Rose nói cũng đúng, tên cô cũng giống những gì đã trải qua lắm.

– Hương có nghĩa là mùi thơm, Ly cũng là hoa Ly, cháu sinh vào mùa hoa ly nở.

– Hương Ly rất xinh đẹp, so với Thiên Hương thì nổi bật hơn rất nhiều, nhưng đứng cạnh nhau lại rất hài hoà.

Nguyễn Hoàng Anh hơi xoa xoa trán. Chán nản nói.

– Mọi người có thể nói gì ngoài chuyện khen nhau xinh đẹp không?

Rose cười lớn.

– Ann không được khen đẹp nên ghen tị phải không?

– Con không cần đâu. Thiếu gì người khen con đẹp.

Cô ra vẻ không quan tâm nói, nhìn mẹ mình cười vui vẻ như vậy tâm trạng rất tốt.

Trần Thiên Hương để ý bàn tay Rose có đeo một chiếc nhẫn thật quen mắt.

– Nhẫn này của Vy đưa, con bé nói Thiên Hương bảo đeo nó vào ngủ sẽ ngon hơn.

Cô cười càng tươi hơn.

– Rose không nhớ nhẫn này hả?

Bà hơi nhíu mày. Nhẫn này?

– Là lần đầu tiên Thiên Hương dẫn Rose ra khỏi nhà ấy, chúng ta đi mua nhiều thứ lắm, đồ dùng, quần áo, mua cả vòng tay, nhẫn này là Rose chỉ cháu lấy mà. Còn bảo là nhìn nó cảm giác an toàn, vì nó rất đơn giản.

Rose cố nhớ lại, nhưng xem ra không thể nhớ được, có những chuyện đã từ quá lâu rồi khiến bà không thể nhớ kĩ. Ra là vậy, Thiên Hương giữ đồ thật giỏi, nhiều năm như thế, nhưng cũng thật có duyên, nhẫn mình chọn, cuối cùng vẫn là đưa tặng mình.

Sáng ngày hôm sau, Trần Thiên Hương đưa Hương Ly đi ra sau ngon đồi nơi mà trước đây cô thường hay đến. Khi còn nhỏ, mỗi dịp hè cô đều được bố mẹ đón sang đây, vì vậy đi khám phá xung quanh nơi này, phát hiện ra một chỗ tuyệt đẹp. Bãi cỏ rộng rãi, mềm mượt, xa xa là chân trời xanh ngắt, gió thổi nhẹ nhàng.

Cô ngồi xuống cỏ, ngả người ra sau, rồi nằm xuống luôn trên nền cỏ, nhìn lên trời xanh, gió đưa hương cỏ hoà quyện quanh người, cảm giác trước đây như ùa về, màu xanh của bầu trời khiến cô cảm thấy yên bình.

Vũ Hương Ly cũng mỉm cười làm theo, nhanh chóng nằm xuống bên cạnh cô. Nhanh chóng bắt gặp mây trắng trên nền trời xanh.

Trần Thiên Hương nghiêng người, nhìn sườn mặt người bên cạnh, đường nét quá đẹp. Cô đưa tay chạm nhẹ, phác thảo đường nét khuôn mặt kia.

Vũ Hương Ly cảm nhận được đầu ngón tay mềm mượt qua lướt trên mặt mình. Cô mỉm cười, vẫn bình thản nhìn bầu trời.

– Vũ Hương Ly...

Cô khẽ lẩm nhẩm ba chữ, Hương Ly cũng nghiêng mặt nhìn, Thiên Hương tự nhiên gọi cả họ tên mình.

Trần Thiên Hương nhìn cô cười, ba chữ Vũ Hương Ly sẽ luôn khắc trong tâm trí mình không giây phút nào quên.

– Chị yêu em.

Cô nhẹ nhàng nói, lời yêu phảng phất hương cỏ, lẫn vào gió, bay vào không gian, giống như ngày càng cao, bay đến tận nền trời xanh.

– Cảm ơn chị, gặp được chị là may mắn của em, cũng là hạnh phúc của em. Cả phần đời còn lại, em sẽ luôn bên chị, vì chị, yêu chị.

Cô tiến gần lại, hôn nhẹ lên môi Thiên Hương. Bàn tay nắm lấy bàn tay cô ấy, các ngón tay đan lại, khẳng khít.

– Chị vẫn có cảm giác như mơ vậy, có thật chúng ta đã thực sự vượt qua nhiều năm như vậy?

– Không phải mơ, chúng ta thực sự đã vượt qua rồi, chị rất kiên cường.

– Mọi chuyện cứ như rất lâu, mà cũng như mới hôm qua vậy, chị còn nhớ cảm giác sợ hãi tột cùng khi mẹ nói em đã rời đi, rồi bàn tay chị đau đớn tê liệt khi lần đầu tiên ôm con của chúng ta vào lòng, chị rất hoảng sợ, sau đó còn đối mặt với vô số những chuyện khủng khiếp mà... không có em bên cạnh. Vậy mà hôm nay chị lại có thể nằm đây, bên cạnh người chị yêu, vô lo vô nghĩ, yên bình nắm tay em ngắm nhìn bầu trời.

Vũ Hương Ly nắm tay cô càng chặt hơn. Trải qua quá nhiều chuyện, hai người có thể ở bên nhau, nắm tay nhau, cùng nhau chia sẻ yêu thương. Tất cả những gì cả hai đã cố gắng vượt qua đều là xứng đáng đúng không?

Sau tất cả, hai người lại gần nhau hơn, gắn bó hơn, cần nhau hơn, mọi khó khăn thử thách đều qua hết rồi.

– Chúng ta sẽ sống vì nhau, sẽ hạnh phúc nhé chị?

Trần Thiên Hương gật đầu, đôi mắt tràn đầy kiên định.

– Được, chúng ta sẽ vì nhau mà hạnh phúc mãi mãi.

Trên nền cỏ xanh rộng lớn, có hai người nắm chặt tay nhau, họ có nhau sau bao lâu như vậy, là vì tình cảm của họ là chân tình. Họ sẽ vì nhau mà sống thật vui vẻ.

(Mình chỉ muốn nói, ai cũng như nhau trong cuộc sống, đều phải mỗi ngày lo toan ba bữa, áo quần quanh năm, ai cũng có người mình yêu thương, vì những lẽ đó mà sống, mà vượt qua, mà mưu cầu hạnh phúc, tình cảm là giữa người với người và không bao giờ sai lầm nếu bạn không sống trái với lương tâm. Vì thế, hãy đấu tranh cho tình cảm của mình nhé, hạnh phúc viên mãn là của các bạn, do các bạn.)

(Còn có, khi nào đặt chữ END thì lúc đó mới hoàn thành truyện nha. Ăn Tết vui vẻ, yêu.)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Chị, Em Yêu Chị* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.